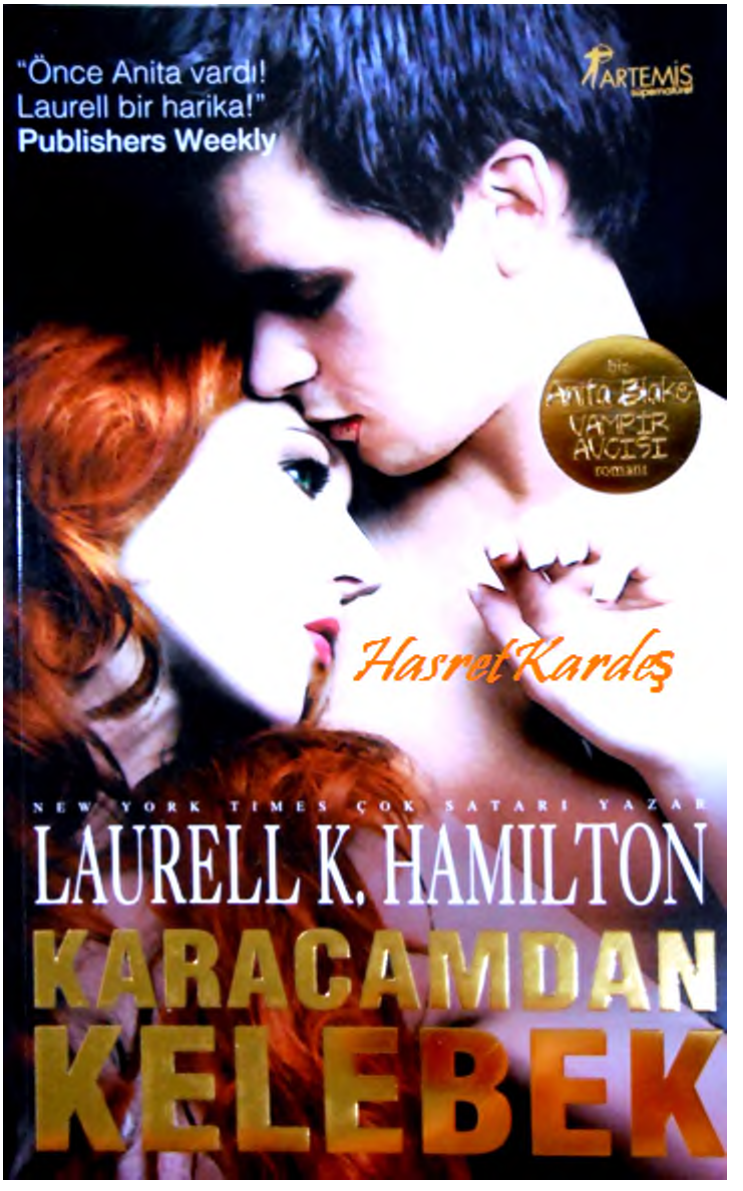

"Önce Anita vardı!
Laurell bir harika!"
Publishers Weekly
ARTEMİS
bir
Anita Blake
VAMPİR AVCISI
romanı
Hasret Kardeş
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZARI
LAURELL K. HAMILTON
KARACAMDAN
KELEBEK

KARACAMDAN KELEBEK

Laurell K. Hamilton'ın yarattığı alternatif ve acayip dünyaya bir kez daha hoşgeldiniz! Vampirler, kurtadamlar, kediadamlar, zombiler ve her türlü, her çeşit iğrenç sürüngen ipini koparmış geziniyor.

Anita Blake, Vampir Avcısı serisinin bu yeni macerasında akıl hocası Edward ile ortak çalışıyor.

Anita'nın çetin cevizdiği ve tutkulu kişiliği Karacamdan Kelebek'i canavarlarla dolu, kanınızı donduran bir okuma macerasına dönüştürüyor. New Mexico'nun güzel çölleri ve heybetli dağları eşliğinde seyreden, bu Aztek ritüeli tadındaki hikayeye doyamayacaksınız.

"Karacamdan Kelebek'te Laurell K. Hamilton iblislerle dolu, erotik bir dünya kuruyor. Seksi, sinirli, zalimlik derecesinde ironik yazım tarzı, okuyucuyu eşsiz bir ruh haline taşıyor. Hamilton'ın büyüleyici öykücülüğü de kesinlikle en üst seviyede. Romans, korku ve macerayı aynı kapta karıştırmıyor ve ortaya çıkan şu: Müthiş bir eğlence!" **- Jayne Ann Krentz**

"Bayan Hamilton'ın fantastik ve gizem ile bir parça romans ve erotizmi karıştırdığı ontrika dolu romanı son derece eğlenceli." **- Romantic Times**

"Çılgınlık, hayhuy, karmaşa ve yaşlı vampirler. Merkezde Anita Blake, ki her zaman zirvede... Mükemmel!" **-The Magazine of Fantasy and Science Fiction**

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın yarattığı gizem, fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı seri "Anita Blake", her bölümüyle New York Times Best Seller listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında beş milyondan fazla basılıp satıldı. Hamilton, eşi, kızı, dört bulldog köpeği ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St.Louis Missouri'de yaşıyor. [illegible] sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

ARTEMİS

KARACAMDAN KELEBEK

İngilizce'den Çeviren:
Mert SÜĞLÜN

AB/194
ABG/46
A/55

KARACAMDAN KELEBEK
Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı : *Obsidien Butterfly*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Türkçe Düzenleme : dramaRepublic
Görsel Konsept : photoRepublic
Grafik : Melek Koç
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Kasım 2006
3. Basım : Ocak 2010
ISBN : 9944-485-03-9
Sertifika No : 10905

Laurell K. Hamilton© 2000
Jove

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

çoğaltılamaz ve yayımı

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KARACAMDAN KELEBEK

LAURELL K. HAMILTON

Şahsına yönelik ilgi ve meraklarını mektup ve sorularıyla bana ileten ve onun hakkında daha fazlasını -en az benim kadar- bilmek isteyen Edward hayranları için.

TEŞEKKÜRLER

Tabancalar ve genel olarak ateşli silahlar hakkında, beklediğimden çok daha fazla bilgi sahibi olmamı sağlayan Michael Miller'a; son dakikada tabancalarla ilgili hataları yakalayan Masaad Ayoob'a (ama kitabın son kontrolden önceki halini okuyamadı, yani tabancalarla ilgili gözden kaçan bütün hatalar bana aittir); Santa Fe bölgesinin havasını yakalayıp yakalamadığımı görmek için kitabı okuyan Steve (S.M) ve Jan Stirling'e; etrafta dolaşıp atmosferi solurken, beni Santa Fe ve Albuquerque'de misafir eden herkese; New Mexico'da bulunduğum sırada kızım Trinity ile ilgilenen kocam Gary'e ve bu kitabın son üçte birlik bölümünü bitirirken, çalışma koltuğumu benimle paylaşan Trinity'ye; son dakikada sorduğum sorulara cevap veren Bernallio Kasabası Şerif Departmanı'ndan Chuck Holmes'a; benimle birlikte New Mexico'nun vahşi doğasına gelme cesaretini gösteren, ayak bileğini bile burkan Deborah Millitello'ya; her zamanki gibi en başından beri beraber hareket ettiğimiz, yazı grubum Alternatif Tarihçiler'e, Debra

rah Millitello, Mark Sumner, Sharon Shinn, Marella Sands, Tom Drennan, N. L. Drew ve W. Augustus Elliot'a. Zaman darlığı yüzünden kitabı hepsi okuyamadı, yani bu sizin için de yeni olacak çocuklar. Ne büyük değişiklik.

YAZARDAN MESAJ

Daha önce hiç Anita Blake romanı okumamış olanlar, onun dünyasını sizin için biraz anlatayım.

Burası da aynı bizim dünyamız gibi. Sadece vampirler, kurtadamlar, zombiler, gece yaratıkları ve masal kahramanları yok, tüm bu kahramanlar gerçek dünyanın, yaşadığımız dünyanın içine yerleşmiş bulunuyor. Onlar, şu an burada aramızda. Biz onlarla beraber yaşıyoruz ama her zaman uyumlu, her zaman barış içinde değiliz.

Ve bazen onları çok yakından tanıma fırsatını yakalıyoruz...

1

Kana bulanmıştım; ama benim kanım değildi, bu yüzden problem yoktu. Benim kanım olmamasının yanı sıra, insan kanı da değil, hayvan kanıydı. Eğer gecenin kayıp listesi altı tavuk ve bir keçiyse, bununla baş edebilirdim, herhangi birisi de edebilirdi. Bir gecede yedi ceset diriltmiştim. Bu, benim için bile bir rekordu.

Evimin önündeki yolun kenarına şafağa çeyrek kala yanaştım. Hava hâlâ karanlıktı ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. Jeep'i yolda bıraktım, garaja sokamayacak kadar yorgundum. Mayıs ayındaydık ama hava nisan ayındaymışız gibi serindi. St. Louis'de ilkbahar genelde yaz ve kış arasında iki günlük bir olaydır. Bir gün kıçınız donarken, ertesi gün sıcaklık birden yirmi beş derecenin üzerine fırlar. Fakat bu sene ilkbaharı yaşamıştık; nemli, nazlı bir ilkbahar olmuştu.

Dirilttiğim çok sayıdaki zombi dışında sıradan bir geceydi. Bir tarih cemiyetinin sorular sormak istediği, iç savaşta savaşmış bir askerden, miras için gereken son imzaya, kendisine eziyet eden annesiyle son bir kez yüz yüze gelmek isteyen oğluna kadar her şey olağandı. Gecenin

büyük bölümünde terapistler ve avukatlarla beraberdim. Eğer "Bu olay seni nasıl etkiledi, Jonathan (ya da Cathy, ya da artık her kimse)?" lafını bir kere daha duyarsam çığlık atabilirdim. Bir daha herhangi birinin 'hislerini gözden geçirmesini' görmek istemiyordum. En azından avukatların çoğu yanında merhumun yakınlarını da getirmemişti. Mahkeme avukatlara zombinin ne imzaladığını kavrayıp, kavramadığına karar verme yetkisi vermişti, sonra avukat da şahit olarak belgeyi imzalıyordu. Eğer zombi sorulara cevap veremezse, o zaman imzası geçerli olmuyordu. Cesedin, yasal belgedeki imzasının geçerli olması için 'kendinde' olması gerekiyordu. Ben, hiç yasal olarak kendinde olmayan bir ceset diriltmemiştim ama bu bazen olabiliyordu. Animatörler A.Ş.'den iş arkadaşım Jamison, birkaç avukatı mezarın başında madara etmişti. Çok eğlenceli olmuştu.

Kaldırımdan evime doğru yürüdüm, hava içimi titretecek kadar serindi. Anahtarı kilide sokarken telefonumun çaldığını duydum. Ben kilitle uğraşırken telefon çalmaya devam etti. Kapıyı omuzlayıp açtım çünkü şafak vakti önemli olmadığı sürece hiç kimse aramazdı. Benim için bu genelde polis arıyor demekti, yani bir cinayet mahalli olduğu anlamına geliyordu. Kapıyı ayağımla kapatıp, mutfaktaki telefona koştum. Telesekreterim devreye girdi. Makineden gelen sesim kesildi ve Edward'ın sesi duyuldu.

"Anita, benim Edward. Eğer oradaysan aç." Sessizlik.

Bütün hızımla koştum, topuklu ayakkabılarımın üzerinde kaydım, duvara doğru uçarken telefonu açtım, neredeyse ahizeyi düşürüyordum. Ahizeyi kulağıma dayamaya çalışırken, telefona doğru bağırdım. "Edward, Edward, benim! Buradayım!"

Onu duyabilecek hale geldiğimde Edward kendini tutamamış, gülüyordu.

"Bu kadar komik olabilmek güzel. Ne oluyor?" diye sordum.

"Seni, bana söz verdiğin iyilik için aradım," dedi yavaşça.

Sessiz kalma sırası bendeydi. Bir keresinde Edward bana yardıma gelip, arka çıkmıştı. Yanında arkadaşı, Harley'i de destek olsun diye getirmiş ve ben Harley'i öldürmüştüm. Aslında, önce o beni öldürmeye çalışmış, ben daha hızlı davranınca ölen o olmuştu; ama Edward bunu kişisel bir şey olarak kabul etmişti. Bahaneler, bahaneler. Edward bana seçenekler sunmuştu: Ya o ve ben kapışıp, hangimizin daha iyi olduğunu görecektik ya da ona bir iyilik borçlu olacaktım. Bir gün beni aynı Harley gibi destek olmam için çağırabilecekti. Ben, ikinci teklifi, iyilik borçlu olmayı tercih etmiştim. Edward'la gerçek anlamda karşı karşıya gelmek istemiyordum. Çünkü eğer bu olursa, beni öldüreceğinden neredeyse emindim.

Edward bir kiralık katildi. Canavarlar konusunda uzmanlaşmıştı. Vampirler, şekil değiştiriciler ve benzer her şey üzerine uzmandı. Bu işi benim gibi yasal yollardan yapanlar vardı ama Edward yasalara pek aldırmıyordu, hatta ne yazık ki, etik değerler bile umurunda değildi. Arada bir insan bile avlıyordu ama sadece tehlikeli ünü olanların peşine düşüyordu. Başka kiralık katillerin, kötü adamların ya da kadınların peşine düşüyordu. Edward ayrım yapmayan bir katildi. Hiç ayrım yapmazdı. Cinsiyet, din, ırk ya da tür farkı gözetmezdi. Eğer tehlikeli bir şey varsa, Edward onu avlar ve öldürürdü. Bunun için yaşıyordu, o, avcıların avcısıydı.

Daha önce beni öldürmesi teklif edilmişti. Teklifi reddetmiş ve şehre beni korumak için gelmişti, yanında da Harley'i getirmişti. Teklifi neden geri çevirdiğini sormuştum. Cevabı basit olmuştu. Eğer teklifi kabul ederse sadece beni öldürecekti. Eğer beni korursa, daha çok kişiyi öldürecekti. Bu açıklama, Edward'ın mantığına mükemmel bir örnekti.

Ya bir psikopattı ya da buna o kadar yakındı ki, bir psikopatla arasında pek bir fark yoktu. Ben Edward'ın nadir dostlarından biriydim ama bu evcil bir leoparla dost olmak gibiydi. Yatağınızın ayak ucuna kıvrılıp yatabilir ve başını okşamanıza izin verebilirdi ama yine de her an boğazınızı parçalayabilirdi. Bunu hemen, ilk gece yapmayabilirdi ama yapabilirdi.

"Anita, orada mısın?"

"Evet, buradayım, Edward."

"Sesimi duyduğuna pek sevinmemiş gibisin."

"Tedbirli davranıyorum diyelim," dedim.

Yeniden güldü. "Tedbirli. Hayır, tedbirli değilsin. Şüphecisin."

"Evet. Neymiş bu iyilik?"

"Desteğe ihtiyacım var," dedi.

"Ölüm'e bile destek istetecek kadar korkunç ne olabilir?"

"Ted Forrester, vampir infazcısı Anita Blake'den yardım istiyor."

Ted Forrester, Edward'ın diğer kimliğiydi ve bildiğim kadarıyla tek yasal kimliği de buydu. Ted, vampirler dışındaki olağandışı yaratıklar konusunda uzmanlaşmış bir ödül avcısıydı. Genel olarak vampirler özel bir türdü, lisanslı vampir infazcıları varken, diğer türler için infazcı olmamasının sebeplerinden biri de buydu. Belki de vampirlerin politik lobisi daha iyiydi ama her neyse, kamuoyunda çok ön

plandaydılar. Ted gibi ödül avcıları polis ve lisanslı infazcılar arasındaki boşluğu dolduruyordu. Genelde zararlı mahlukları avlayıp, onları para için öldürmenin hâlâ yasal olduğu, çiftliklerden yönetilen eyaletlerde çalışıyorlardı. Bazı yerlerde likantroplar hâlâ zararlı mahluklar grubuna dahildi. Kan testi likantrop olduklarını kanıtladığı anda, onların görüldükleri yerde vurulmaları altı eyalette hâlâ yasaldı. Bazı ölümler mahkemeye gitmişti ve davaları hâlâ devam etmekteydi ama yerel uygulamalarda hiçbir şey değişmemişti.

"Peki, Ted'in neye ihtiyacı var?" Fakat açıkçası iyiliği isteyenin Edward değil de Ted olduğuna sevinmiştim. Edward'ın kendi başına işteyeceği şey yasadışı, hatta cinayet bile olabilirdi. Ben, henüz soğuk kanlılıkla cinayet işleyecek seviyeye gelmemiştim. Henüz orada değildim.

"Santa Fe'ye gel ve kendin öğren," dedi.

"New Mexico mu? Santa Fe, New Mexico mu?"

"Evet."

"Ne zaman?" diye sordum.

"Hemen."

"Vampir infazcısı Anita Blake olarak geleceğime göre, lisansımı gösterebilirim ve malzemelerimi de getirebilirim, değil mi?"

"İstediğini getir. Gelince ben de oyuncaklarımdan bir kısmını seninle paylaşırım," dedi Edward.

"Daha yatağa bile girmedim. Uçağa binmeden önce biraz uyuyabilir miyim?"

"Birkaç saat uyu ama öğleden sonra burada ol. Cesetleri taşıdık ama suç mahallinin geri kalanını senin için olduğu gibi tutuyoruz."

"Ne çeşit bir suç mahalli?"

"Cinayet demek isterdim ama bu tam olarak doğru kelime olmaz. Katliam, kasaplık, işkence. Evet," sanki kelimeyi aklında toparlamaya çalışıyormuş gibi durdu, "işkence mahalli," dedi.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"O zaman oyun oynamayı bırak ve bana neler olduğunu anlat."

İçini çekti ve ilk defa sesindeki yorgunluğu duydum. "On kişi kayıp. On iki de ceset bulundu."

"Hassiktir. Neden haberlerde hiçbir şey yok?"

"Kayıplar gazetelerde yayınlandı. Galiba başlık 'Çöldeki Bermuda şeytan Üçgeni'ydi. Ölen on iki kişi, üç aile. Komşuları onları bugün bulmuş."

"Ölümler ne zaman olmuş?" diye sordum.

"Günlerce önce, ailelerden biri neredeyse iki hafta önce öldürülmüş."

"Yüce İsa, ortalıkta olmadıkları neden daha önce fark edilmemiş?"

"Son on yılda Santa Fe'nin neredeyse bütün nüfusu değişti. Burası yeni insanlarla doldu. Ayrıca pek çok insan tatilini geçirmek için buraya geliyor. Buralılar, yeni gelenlere Kalifornikatör diyorlar."

"Çok şirin, peki. Ted Forrester oralı mı?" diye sordum.

"Ted şehre yakın bir yerde yaşıyor, evet."

Ayaklarımdan başıma doğru bir titreme geçti. Edward, olabilecek en gizemli insandı. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, gerçekten. "Yani yaşadığın yeri mi göreceğim?"

"Ted Forrester'la kalacaksın," dedi.

"Ama Ted Forrester sensin, Edward. Senin evinde kalacağım, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldı, sonra, "Evet," dedi.

Bir anda bu yolculuk çok daha çekici göründü. Edward'ın evini görecektim. Özel hayatına girecektim, tabii eğer öyle bir şey varsa. Daha iyi ne olabilirdi?

Fakat beni rahatsız eden bir şey vardı. "Kurbanların aileler olduğunu söylemiştin, buna çocuklar da dahil mi?"

"Garip bir şekilde, hayır," dedi.

"Şey, böyle küçük nimetler için Tanrı'ya şükretmeliyiz," dedim.

"Her zaman çocuklara karşı bir zayıflığın vardı zaten," dedi.

"Ölü çocukları görmek seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır," dedi.

Bir süre nefes alıp verişini dinledim, hiçbir şeyin Edward'ı rahatsız etmediğini biliyordum, hiçbir şey onu etkilemezdi ama çocuklar... tanıdığım polislerin hiçbiri kurbanı çocuk olan bir suç mahalline gitmek istemezdi. İşin içinde çocuklar olunca, olay kişisel bir boyut kazanıyordu. Biz çocuğu olmayanlar için bile kolay olmuyordu. Edward'ın etkilenmiyor olması beni rahatsız etmişti. Komikti ama etmişti.

"Beni rahatsız ediyor," dedim.

"Biliyorum, bu en büyük kusurlarından biri," dedi. Sesinde bir alay var gibiydi.

"Senin bir psikopat olman ve benim olmamam gurur duyduğum şeylerden biri."

"Benim desteğim olmak için psikopat olmana gerek yok, sadece tetikçi olman yeterli ve sen de öylesin, Anita. Eğer şartlar uygunsa, en az benim kadar kolay öldürüyorsun."

Tartışmaya çalışmadım çünkü yapamazdım. Ahlaki çöküntüm yerine, dava üzerine gitmeye karar verdim. "Yani Santa Fe'nin nüfusunun çoğu değişken."

"Değişken değil ama hareketli, hem de çok hareketli. Çok fazla turizm olayı var ve pek çok insan yarı yerleşik şekilde gelip gidiyor," dedi Edward.

"Yani hiç kimse komşusunu tanımıyor ya da geliş gidiş tarihlerini bilemiyor," dedim.

"Kesinlikle." Sesi ifadesiz ve boştu, o yorgunluk hissinin altında bir şey daha vardı. Bir ton – başka bir şey daha vardı.

"Henüz bulamadığın cesetler olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim. Bir saptama gibi söylemiştim.

Bir süre sessiz kaldı, sonra, "Bunu sesimden anladın, değil mi?" dedi.

"Evet," dedim.

"Bunun hoşuma gittiğini söyleyemem. Beni çok iyi okumaya başlamışsın."

"Özür dilerim. Sezgilerimi daha hafif tutarım."

"Sakın yapma. Seni bu kadar uzun süre hayatta tutan şeylerden birisi de sezgilerin."

"Kadın iç güdüleriyle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, senin kafanla değil, sezgilerin ve iç güdülerinle hareket eden birisi olduğunu söylüyorum. Bu senin için bir güç ve zayıflık."

"Çok mu yumuşak kalpliyim?"

"Bazen ama bazen de için en az benimki kadar ölü oluyor."

Ondan, durumumu bu şekilde duymak neredeyse korkutucuydu. Ama esas korkutucu olan Edward'ın beni ken-

disiyle aynı kefede görmesi değil de, kendisinin içinde bir şeyin öldüğünü bilmesiydi.

"İçinde kaybettiğin şeyleri özlüyor musun?" diye sordum. Bu ona sorduğum en kişisel soruydu.

"Hayır, ya sen?" dedi.

Bir an düşündüm. Otomatik olarak evet demeye hazırlanıyordum, sonra durdum. Dürüstlük, aramızda her zaman dürüstlük olmuştu. "Hayır, galiba bilmiyorum."

Gülmeye benzer hafif bir ses çıkarttı. "Aferin kızıma."

'Onun kızı' olduğum için hem gururlanmış, hem de garip bir şekilde rahatsız olmuştum. Şüphelerle uğraşmayı bırakıp işe konsantre olmalıydım. "Bu ne çeşit bir canavar, Edward?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok."

Bunu duyunca duraksadım. Edward olağandışı kötü adamları benden çok daha uzun süredir avlıyordu. Canavarları en az benim kadar iyi biliyordu ve canavarları öldürerek dünyayı dolaşmıştı, yani benim sadece okuduğum konularda, birinci elden bilgiye sahipti.

"Hiçbir fikrim yok da ne demek?"

"Daha önce böyle bir şey görmedim, Anita." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir şey fark ettim. Sesinde korku vardı. Vampirler ve şekil değiştiriciler arasında, Ölüm olarak bilinen, Edward korkuyordu. Bu, kötü bir işaretti.

"Sarsılmışsın, Edward. Bu hiç sana göre değil."

"Kurbanları görünceye kadar bekle. Diğer suç mahallerinin fotoğraflarını da senin için tutuyoruz ama son yeri özellikle, olduğu gibi bıraktık."

"Yerel polis nasıl oldu da, olay yerinin etrafını şeritle çevirip, gelip benim bakmam için öylece tutmaya razı oldu?"

"Yerel polis Ted'i seviyor. O iyi bir çocuk. Eğer Ted onlara senin yardım edebileceğini söylerse, ona inanırlar."

"Ama Ted Forrester sensin ve sen iyi bir çocuk değilsin," dedim.

"Ama Ted öyle," dedi, sesi ifadesizdi.

"Ted, senin gizli kimliğin," dedim.

"Evet," dedi.

"Peki, öğleden sonra, akşam üstü Santa Fe'ye uçarım."

"Onun yerine Albuquerque'ye gel. Seni hava alanında karşılarım. Beni ara ve iniş zamanını söyle."

"Araba kiralayabilirim," dedim.

"Başka bir iş için Albuquerque'de olacağım. Problem değil."

"Bana söylemediğin şey nedir?" diye sordum.

"Ben ve bir şeyleri saklamak mı?" Sesinde yine bir alay belirmişti.

"Sen tamamen gizemli bir adamsın, Edward. Bir şeyleri gizlemeye bayılıyorsun. Sana bir güç hissi veriyor."

"Öyle mi?" Bunu gerçekten soru sorar gibi söyledi.

"Evet, öyle."

Hafifçe güldü. "Belki de öyledir. Bilet ayırt ve uçuş saatini bana bildir. Gitmem gerek." Sanki içeriye birisi girmiş gibi sesini alçalttı.

Neden böyle acele ettiğini sormadım. On kişi kayıptı, on iki kişi ölmüştü. Durum acildi. Telefonumu bekleyecekti.

2

Sadece öğlen uçaklarından birisinde yer bulabildim, yani bu, uyanıp hava alanına yetişmek için acele etmeden önce beş saat kadar uyuyabileceğim anlamına geliyordu. Ayrıca kempo dersimi de kaçırmıştım. Kempo birkaç hafta önce çalışmaya başladığım bir tür karateydi. Uçakta olmaktansa, derste olmayı tercih ederdim. Uçmaktan nefret ediyordum. Şehir dışındaki randevularıma mümkün olduğu kadar arabayla gidiyordum ama son zamanlarda çok fazla uçmuştum. İlk uçuşlarda yaşadığım dehşet hissi azalmıştı ama yine de fobim duruyordu. Şahsen tanımadığım, bizzat alkol ve uyuşturucu testinden geçirmediğim birisi tarafından uçurulan bir uçağın içinde olmaktan nefret ediyordum. Pek kolay güvenen biri değildim.

Havayolu şirketleri de öyleydi. Uçak içinde silah taşımak tam bir baş belasıydı. Uçakta silah taşımak için Federal Havacılık Kurumu'nun iki saatlik eğitim seminerine katılmak zorundaydınız. Kursu aldığımı gösteren bir sertifikam vardı. Sertifikam olmadan uçağa silahlı binemezdim. Ayrıca yanımda silahımı görev gereği taşımam gerektiğini gösteren

bir mektup da vardı. Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'nın başı Çavuş Rudolph (Dolph) Storr tarafından fakslanmış, birimin antetli kâğıdı üzerine yazılmış izin mektubu her zaman etkileyici oluyordu. Durumumu yasal hale getirmek için gerçek bir polisten onay alınması şarttı. Eğer polis görevindeysem, Dolph doğrudan işin içinde olmasa bile, genelde bana istediğim şeyi verirdi. Edward beni resmî olmayan bir şey için, mesela yasadışı bir şey için, çağırmış olsaydı, Dolph'a gitmezdim. Bay Kanun ve Düzen, Edward'tan, başka bir deyişle, Ted Forrester'dan pek hoşlanmıyordu. 'Ted' her zaman etrafında bir sürü ceset varken karşısına çıktığı için, Dolph ona güvenmiyordu.

Pencereden dışarıya bakmadım. Bir şeyler okumaya çalışıp, sıkışık bir otobüsteymiş gibi davrandım. Sonunda uçmaktan hoşlanmamamın sebeplerinden birinin klostrofobim olduğunu fark etmiştim. İçi yolcularla dolu bir 727 nefes almamı zorlaştırmaya yetiyordu. Koltuğumun üzerindeki küçük vantilatörü açtım ve bir şeyler okumaya çalıştım. Sharon Shinn okuyordum. Yerden binlerce metre yükseklikteyken yerle aramda sadece incecik bir metal varken bile aklımı yazdıklarına verebileceğime inandığım bir yazardı.

O yüzden size Albuquerque'nin havadan nasıl göründüğünü söyleyemeyeceğim ama hava alanına giden platform daha önce yürüdüklerimle aynıydı. Tünelin içinde bile sıcaklığı, ince plastiğin üzerine bastıran dev bir el gibi hissediyordunuz. St. Louis'de henüz ilkbahar yaşanıyor olabilirdi ama Albuquerque'ye yaz gelmişti. Kalabalığın arasından Edward'ı aradım, işin doğrusu onu tanımadan önce birkaç kere gözden kaçırmıştım. Çünkü bir şapka, bir kovboy şapkası takmıştı. Şapkanın şeridi önüne kuş tüyleri sıkıştırılmıştı, kullanılmış bir görüntüsü vardı. Şapkanın yanları sanki

elle, özenle şekillendirilmiş gibi bir eğim almıştı. Gömleği herhangi bir yerden alabileceğiniz beyaz kısa kollu gömleklerdendi. Yeni görünen koyu mavi kotu, pek yeni görünmeyen çizmelerine gayet iyi uymuştu.

Çizme mi? Edward mı? Edward bana hiçbir zaman köy çocuğu gibi görünmemişti. Hayır, kesinlikle şehir insanıydı ama şimdi karşımda çok evcimen ve rahat bir taşralı şeklinde duruyordu. Gözlerine bakıncaya kadar Edward gibi bile görünmüyordu. Onu istediğiniz kılığa sokun, isterseniz Disney karnavalındaki Yakışıklı Prens rolünü verin, gözlerine baktığınız anda koşarak kaçardınız.

Mavi gözleri kış göğü kadar soğuktu. Sarı saçları, ince, beyaz tenli vücuduyla, WASP-Beyaz Anglo Sakson Protestan neslinin tipik örneği gibiydi. Eğer isterse çok zararsız görünebilirdi. Çok iyi bir aktördü ama aşırı çaba göstermezse gözleri onu ele veriyordu. Eğer gözler ruhun aynasıysa, Edward'ın başı dertteydi çünkü gözlerinin içinde hiçbir şey yoktu.

Bana gülümsedi ve gülümsemesi gözlerine sıcaklığa yakın bir parlaklık getirdi. Beni gördüğüne sevinmişti, gerçekten sevinmişti. Ya da herhangi birini gördüğünde sevinebileceği en yüksek seviyede sevinmişti. Bu, pek rahatlatıcı bir şey değildi. Hatta sinir bozucuydu çünkü Edward'ın benden hoşlanmasının en önemli sebebi beraber olduğumuzda, yalnız olduğumuzdan daha fazla adam öldürmemizdi. Ya da en azından benim için öyle oluyordu. Belki de, Edward benimle beraber değilken, tek başına ordularla çarpışıyordu.

"Anita," dedi.

"Edward," dedim.

Gülümsemesi sırıtışa dönüştü. "Beni gördüğüne sevinmemiş gibisin."

"Seni bu kadar neşeli görmek beni geriyor, Edward. Buraya geldiğim için rahatlamış gibisin ve bu beni korkutuyor."

Sırıtışı yok oldu ve yüzünden bütün o neşenin, bütün o karşılamanın, bardaktaki çatlaktan akan su gibi boşalışını seyrettim. "Rahatlamadım," dedi, sesi çok sıradandı.

"Yalancı," dedim. Yumuşak bir şekilde söylemek istemiştim ama havaalanın uğultusu okyanus sesi gibi, bitmek tükenmek bilmeyen bir gürültü olduğu için sesim yüksek çıkmıştı.

Bana, içinde acıma olmayan gözleriyle baktı ve başını hafifçe yukarı aşağı salladı. Buraya geldiğim için rahatladığını gösteren bir onaylamaydı. Belki yüksek sesle de söyleyecekti ama bir anda yanında bir kadın belirdi. Gülümsüyordu. Edward'a yaslandı ve kollarını Edward'ın beline doladı. Otuzlu yaşlarda görünüyordu, Edward'dan daha yaşlı gibiydi ama Edward'ın yaşını göstermediğini düşünüyordum. Kahverengi saçları kısa, belirsiz bir şekilde kesilmişti, yine de güzel görünüyordu. Neredeyse hiç makyajı yoktu ama hoş bir hali vardı. Dudakları ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar bir anda yaşını otuzlardan kırklara fırlattı. Edward'dan kısa, benden uzundu. Ufak tefekti ama sert bir görüntüsü vardı. Teni sağlıklı olandan daha fazla yanmıştı, bu durum yüzündeki kırışıklıları da açıklıyordu. Edward'ın koluna girmiş, bana gülümserken duruşunda sessiz bir güç vardı.

Üzerinde ütülenmiş gibi görünen çok düzgün bir kot ve içine giydiği dar, askılı bluzu gösterecek kadar ince, beyaz, kısa kollu gömlek vardı, elindeki kahverengi el çantasının boyu benim küçük sırt çantam kadar vardı. Bir an Edward'ın onu da uçaktan aldığını düşündüm ama kadının halinde bir tazelik, bir rahatlık vardı. Uçaktan inmemişti.

"Ben Donna. Sen de Anita olmalısın." Bana elini uzattı ve tokalaştık. Elleri pek yumuşak değildi ve elimi kuvvetle sıkmıştı. Çalıştığı belliydi. Ayrıca nasıl el sıkacağını da biliyordu. Pek çok kadın bu işi pek beceremezdi. Anında, iç güdüsel olarak ondan hoşlandım ama aynı hızla hislerime olan güvenim değişti.

"Ted senden çok bahsetti," dedi Donna.

Yan gözle Edward'a baktım. Gülümsüyordu, gözleri bile neşeyle dolmuştu. Yüzünün ifadesi, hatta duruşu değişmişti. Biraz kamburlaşmıştı, gülümsemesi tembelceydi. Etrafa, iyi çocuk çekiciliği yayıyordu. Oskara layık bir gösteriydi, sanki başka birisinin bedenine girmişti.

Edward/Ted'e baktım ve "Sana benden çok bahsetti, öyle mi?" dedim.

"Oh, evet," dedi Donna. Edward'ı bırakmadan, uzanıp koluma dokundu. Elbette, dokunmayı seven birisi olmalıydı. Şekil değiştirici arkadaşlarım beni bu aralar dokunma işine alıştırıyorlardı ama yine de çok iyi olduğum bir konu değildi. Edward -Ted- bu kadınla ne halt ediyordu?

Edward'ın konuşmasında eskiden kalma, neredeyse unutulmuş Texas aksanı gibi bir şey vardı. Ama daha önce Edward'ın hiç aksanı yoktu. Sesi şimdiye kadar duyduklarımın en temizi ve tanımlanması en zor olanıydı, sanki gittiği yerler ya da tanıdığı insanlardan hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Anita Blake, seni nişanlım Donna Pernell'e tanıştırmak istiyorum."

Ağzım açık , öylece bakakaldım. Genelde daha ilgilenmiş görünmeye çalışırdım ya da kahretsin, daha kibar olmaya gayret ederdim. Şaşkınlığımın, hayır, yaşadığım şokun belli olduğunu fark etmiş ama kendimi tutamamıştım.

Donna güldü, iyi bir gülüştü, sıcak ve sevecendi. Yani, iyi bir anne gülüşüydü. Edward'ın kolunu sıktı. "Oh, haklıymışsın, Ted. Tepkisi bütün yolculuğa değdi."

"Sana söylemiştim balım," dedi Edward, ona sarılıp, başını öptü.

Ağzımı kapatıp, toparlanmaya çalıştım. Bir şeyler söylemeye çalıştım."Bu... harika. Ben yani gerçekten... ben..." Sonunda elimi uzatıp, "Tebrikler," dedim ama gülümseyememiştim.

Donna elimi tutup, beni kendisine çekip sarıldı. "Ted, sonunda evlenmeye razı olduğuna inanmayacağını söylemişti." Bana yeniden sarıldı, gülüyordu. "Ama, Tanrım, kızım, hiç böyle saf bir şaşkınlık görmemiştim." Edward'ın kollarına geri döndü. Edward da Ted'in bakışıyla Donna'ya gülümsüyordu.

Ben Edward kadar iyi bir oyuncu değildim. Sadece yalan söylerken yüzümü ve duruşumu ifadesiz tutmayı öğrenmek için yıllarımı harcamıştım. O yüzden yüzümü ifadesiz tutup, gözlerimle Edward'a bana bazı açıklamalar yapması gerektiğini anlatmaya çalıştım.

Yüzü Donna'ya dönük değilken, bana, kapalı, gizemli gülümsemesini yolladı. Bu, beni çok kızdırdı. Sürpriz Edward'ın çok hoşuna gitmişti. Lanet olsun.

"Ted, bu ne kabalık. Çantasını alsana," dedi Donna.

Edward ve ben sol elimdeki küçük sırt çantasına baktık. Bana Ted gülümsemesiyle baktı ama söylediği Edward'ın söyleyeceği türdendi. "Anita kendi yükünü taşımayı tercih eder."

Donna sanki bunun doğru olamayacağını düşünüyormuş gibi bana baktı. Belki de göründüğü kadar güçlü ve bağımsız değildi ya da belki göründüğünden on yaş daha yaşlıydı. Bilirsiniz, jenerasyon farkı.

"Ted haklı," dedim, adını çok bastırarak söyledim. "Ben kendi çantalarımı taşırım."

Donna bana, sanki yaptığım bariz hatayı düzeltmek istiyormuş ama bunu yüksek sesle söylemenin kabalık olacağını düşünüyormuş gibi baktı. Sessiz kalması değil ama yüzündeki ifade bana üvey annem Judith'i hatırlattı. Sırf bu bakış Donna'nın yaşının ellinin üzerinde olduğunu düşündürdü. Ya kendisine çok iyi bakmış bir ellilikti, ya kırk yaşlarındaydı ya da güneş altında yaşlanmış otuzlu yaşlarda birisi. Tahmin edemiyordum.

Hava alanında, biraz önümde kol kola yürüdüler. Ben de peşlerinden gittim ama geride kalmamın nedeni çantalarımın ağır olması değildi, toparlanmak için biraz yalnız kalmalıydım. Donna'nın başını Edward'ın omzuna dayayışını seyrettim, yüzünü ona çevirdi, gülümsüyordu, gözleri parlıyordu. Edward/Ted de ona doğru eğildi, bakışı nazikti, ona bir şey fısıldadı ve Donna, güldü.

Midem bulanmıştı. Evet, Edward bu kadınla ne halt ediyordu? Kadın da, en az Edward kadar iyi rol yapan bir başka kiralık katil miydi? Nedense öyle olduğunu düşünmüyordum. Ya aynen göründüğü gibiyse, yani gerçekte olmayan bir Ted Forrester'a aşık bir kadınsa, o zaman Edward'ı iyice pataklamam gerekecekti. Masum bir kadını kendi hikâyesini desteklemek için nasıl kullanabilirdi! Yoksa, ki bu düşüncem on dakika önce olsa çok garip gelirdi, Edward/Ted gerçekten aşık mı olmuştu? Eğer bana on dakika önce sorsaydınız, Edward'ın böyle derin duygulara sahip olamayacağını söylerdim ama şimdi... şimdi aklım karışmıştı.

Albuquerque havaalanı, bütün havaalanlarının sadece havaalanına bakıp, ülkenin, hatta dünyanın neresinde olduğunuzu anlayamayacağınız kadar aynı oldukları kuralını

bozmuştu. Diğer havaalanlarında iç dekorasyonlar aynı olurdu, mesela çok farklı bir kültürse, belki derinlerde, bar dekorasyonlarında falan deniz motifleri olurdu ama burası farklıydı. Her yerde güneybatı havası hissediliyordu. Bütün dükkânların önünde çok renkli döşemeler vardı ya da hepsi turkuaz ve ya kobalt mavisine boyanmıştı. Havaalanı çıkış kapılarına giden koridorda gümüş takılar satan küçük dükkânlar vardı. Kalabalığı ve gürültüyü geride bırakıp dışarıya çıktık. Etrafımızda geniş, beyaz duvarlar ve büyük pencerelerle çevrili sessiz bir dünya duruyordu. Pencerelerin dışında dümdüz uzanan Albuquerque ve etrafını çeviren siyah dağlar sanki gerçek dışı bir dekor gibi görünüyordu. Havalandırmaya rağmen sıcaklık hissediliyordu, çok sıcak değildi ama öyle olacağını hissediyordunuz. Sanki dünya dışı gibi görünen arazi, yol sersemliğimi iyice belirginleştirmişti. Edward'ın en sevdiğim yanlarından birisi hiç değişmemesiydi. O neyse oydu ama kendi psikopat halinde güvenilir bildiğim Edward, topu bana öyle bir falsoyla atmıştı ki, nasıl karşılayacağımı bilmiyordum.

Donna durdu ve Edward'la beraber döndü, "Anita, o çanta senin için çok ağır. Lütfen Ted'in taşımasına izin ver." Edward'ı bana doğru nazik bir şekilde itti.

Edward, bana doğru yürüdü. Yürüyüşü, at üstünde ya da bir teknede çok vakit geçirmiş birisininki gibi paytaktı. Yüzünde Ted'in gülümsemesi vardı. Sadece gözleri maskenin dışında kalmıştı. Gözleri bomboştu. İçinde parlayan bir sevgi yoktu. Lanet olsun.

Eğildi ve elime, aynı zamanda çantanın sapına doğru uzandı.

"Yapma," dedim dişlerimin arasından. O tek kelimede içimdeki bütün kızgınlık yüklüydü.

Gözleri biraz büyüdü, sadece çantadan bahsetmediğimi anlamıştı. Doğruldu ve Donna'ya, "Benim yardımımı istemiyor," dedi. 'Benim' kelimesini özellikle üstüne bastırarak söyledi.

Donna ağzını çarpıtarak bize doğru geldi. "İnatçılık ediyorsun, Anita. Bırak da sana yardım etsin."

Ona baktım, yüzümün ifadesiz olmasını diliyordum ama bütün kızgınlığı yok edemediğimden emindim.

Donna'nın gözleri biraz açıldı. "Bir şekilde seni kırdım mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sana kızmadım."

Edward'a baktı. "Ted, hayatım, galiba sana kızmış."

"Galiba haklısın," dedi Edward. Gözleri yeniden neşe ve sevgiyle parlamaya başlamıştı.

Durumu kurtarmaya çalıştım. "Sadece Ted'in nişandan bana daha önce bahsetmesini isterdim. Sürprizlerden hoşlanmam."

Ted başını yana yatırdı, bana uzunca baktı. Bir şey söylemeye hazırlandı, sonra sanki vazgeçmiş gibi yaptı. "Şey, sana başka sürprizler hazırlamamak için elimden geleni yaparım." Donna, Edward'ın koluna biraz daha sıkı sarıldı, şimdi kahverengi gözlerindeki bakış öncekinden biraz daha az dost canlısıydı.

İç çekerken, Donna'nın benim, onu kıskandığımı düşündüğünü fark ettim. Reaksiyonum sıradan bir arkadaş ya da iş arkadaşının vereceği türden değildi. Ona neden sinirlendiğimi söyleyemeyeceğim için üzerinde durmadım. Gerçeği öğrenmesindense, böyle düşünmesini tercih ederdim. Aslında, Donna'nın, 'Ted'i hakkındaki gerçek yerine, bizim daha önce sevgili oluşumuzu tercih edeceğine emindim.

Girdiği kol gerçek bir erkeğin kolu olsa da, Donna, aslında var olmayan bir adama aşıktı.

Havaalanından çıkarken, çantamı sıkı sıkı tuttum ve Donna'nın diğer tarafına geçtim. Benim arkadan gelmemden hoşlanmamıştı, ben de onlarla beraber yürüyordum. En iyi şartlarda bile havadan sudan konuşma konusunda iyi değildim, fakat şimdi, aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu, o yüzden benim ve Donna için gitgide rahatsız edici bir hal alan sessizlikte ilerledik. Onun için rahatsız ediciydi çünkü o bir kadındı ve çok dost canlısıydı. Benim için rahatsız ediciydi çünkü bu sessizliğin onu rahatsız ettiğini biliyordum ve onu rahatsız etmek istemiyordum.

Önce Donna patladı. "Ted senin bir animatör ve vampir avcısı olduğunu söyledi."

"Ben vampir infazcısı denmesini tercih ediyorum ama evet." Ben de çaresiz bir şekilde kibar olmayı denedim. "Sen ne iş yapıyorsun?"

Bana çok tatlı bir gülümsemeyle baktı ve çok hafif ruj sürülmüş dudaklarının yanındaki çizgiler belirginleşti. Ben, makyaj yapmamış olduğum için sevinmiştim. Belki bu sayede Edward/Ted'in peşinde olmadığımı fark ederdi. "Santa Fe'de bir dükkânım var."

"Psişik malzemeler satıyor," diye ekledi Edward. Donna'nın arkasından bana gülümsedi.

Kendimi kastım, yüzümden bir şey belli etmemeye çalıştım. "Ne çeşit malzemeler?"

"Kristaller, tarot desteleri, kitaplar, ilgimi çeken hemen her şeyi."

"Ama sen psişik değilsin," demek istedim ama bir şey söylemedim. Daha önce hiçbir güçleri olmasa bile psişik güçlere sahip olduğunu zanneden insanlarla karşılaşmıştım.

Eğer Donna kendisini kandıranlardan birisiyse ben bunu değiştirecek değildim. Onun yerine, "Santa Fe'de böyle şeyler satılıyor mu?"

"Oh, eskiden benimki gibi pek çok dükkân vardı. Bu yeni akım hayat tarzı Santa Fe'de çok popülerdi ama arazi fiyatları acayip arttı ve pek çok yeni psişik, Taos dağlarına doğru taşındı. Son beş sene içinde Santa Fe'nin enerjisi çok değişti. Hâlâ pozitif bir yer ama şimdi Taos'un daha iyi bir enerjisi var. Sebebinden pek emin değilim."

'Enerji'den sanki kabul edilmiş bir gerçekmiş gibi bahsediyordu ve sanki neden bahsettiğini anlamışım gibi açıklama ihtiyacı hissetmemişti. Pek çok insan gibi, o da, eğer hayatımı ölüleri dirilterek kazanıyorsam diğer psişik konuları da biliyor olmam gerektiğini düşünmüştü. Bu genelde doğru çıkıyordu ama her zaman öyle değildi. Onun 'enerji' dediği şeye ben bir yerin 'hissi' diyordum. Bazı yerlerin 'hissi' vardı, iyi ya da kötü, enerji verici ya da alıcı olabiliyordu. Bu yeni akım hayat tarzında, nostaljik *genius loci* -ki Roma mitolojisinde *genius loci* bir yerin koruyucu ruhuna verilen addır ve genelde yılan olarak sembolize edilir, bir yerin belirleyici atmosferi ya da o yerin 'hissi' anlamında da kullanılır- fikri hâlâ canlı ve geçerliydi, sadece adı değişmişti.

"Kart okuyabiliyor musun?" diye sordum. Bu, bir güce sahip olduğunu düşünüp düşünmediğini öğrenmenin kibar yoluydu.

"Oh, hayır. Benim güçlerim çok hafif. Kartları ya da kristalleri okumak çok hoşuma giderdi ama ben sadece mülk sahibiyim. Bu hayatta benim yeteneğim, diğerlerinin güçlerini keşfetmesine yardımcı olmak."

Bu geçmiş hayatlara inanan bir terapistin söyleyeceği bir şey gibiydi. Mezarlıklarda, nasıl konuştuklarını öğrenecek

kadar çok terapistle karşılaşmıştım. "Yani sen psişik değilsin," dedim. Bildiğinden emin olmaya çalışıyordum.

"Oh, yüce gökyüzü adına, hayır." Belirginleştirmek için başını iki yana salladı ve altın küpelerinin ankh şeklinde olduğunu gördüm.

"Bu işe giren pek çok kişi psişiktir," dedim.

İç çekti. "Görüştüğüm bir psişik bu hayatta güçlerimin bloke edildiğini çünkü öteki hayatımda onları çok kötü kullandığımı söyledi. Diğer hayatımda büyü yapabileceğimi söylüyor."

Yine benim reenkarnasyona ve geçmiş hayat terapisine inandığımı düşünmüştü, her halde hayatımı kazandığım şey onun böyle düşünmesine neden oluyordu. Ya bu yüzdendi ya da Edward/Ted sırf eğlence olsun diye ona benim hakkımda yalan söylemişti. Ama ona Hristiyan olduğumu ve reenkarnasyona inanmadığımı söylemedim. Sonuçta dünya üzerinde, reenkarnasyona inanan dinler, inanmayanlardan daha fazlaydı. Ben kim oluyordum da buna karışıyordum?

Kendimi tutamayıp aklımdaki soruyu soruverdim. "Ve Ted'le de daha önceki hayatında karşılaşmış mıydın?"

"Hayır, aslında o benim için çok yeni, yine de Brenda onun ruhunun çok yaşlı olduğunu söylüyor."

"Brenda, senin psişiğin mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Ruhunun yaşlı olduğu bölümüne ben de katılıyorum," dedim.

Edward bana Donna'nın başının üzerinden, onun göremeyeceği bir yerden baktı. Şüpheci bir bakıştı.

"Demek yaydığı titretişimi sen de hissediyorsun. Brenda öyle söylüyor, o ne zaman hareket etse, Brenda'nın başında çanlar çalıyormuş."

Daha çok alarm çanlarıdır, diye düşündüm. Yüksek sesle, "Bazen tek bir hayatta da ruh yaşlanabilir."

Donna bana şaşırmış bir şekilde baktı. Aptal değildi. O kahverengi gözlerinde zekâ vardı ama saftı. Donna inanmak istiyordu. Bu, onu Edward gibi adamlara ve sahtekar psişiklere karşı savunmasız yapıyordu.

"Eve dönmeden önce Brenda'yla tanışmak isterim," dedim.

Donna'nın göremeyeceği bir yerde duran Edward'ın gözleri büyüdü.

Donna hoş bir şekilde gülümsedi. "İkinizi tanıştırmak çok hoşuma gider. Daha önce hiçbir animatörle karşılaşmamış. Seninle tanışmak çok hoşuna gidecektir."

"Bahse girerim," dedim. Ben de Brenda'yla tanışmak istiyordum çünkü gerçek bir psişik mi, yoksa bir şarlatan mı olduğunu görmek istiyordum. Eğer sahip olmadığı güçleri kullandığını iddia ederek para kazanıyorsa, bu bir suçtu ve ben de onu ihbar ederdim. Sahte psişiklerin insanları kullanmasından nefret ederdim. Etrafta bu kadar çok gerçek yetenek varken, sahtekarların insanları nasıl kandırabildiğini anlayamıyordum.

Mavi ve fuşa döşemeli, duvarları çiçek desenleri kaplı bir restoranın önünden geçtik. Asansörlere doğru giderken İspanyol fatihler ve yarı çıplak Amerikan yerlilerini gösteren posterler gördüm. Hâlâ çantamı taşımakta güçlük çekmiyordum, o kadar ağırlık çalışmak işe yaramıştı.

Bir sıra umumi telefonun önüne gelmiştik. "Gidip çocuklar ne yapıyor bir kontrol edeyim," dedi Donna. Edward'ı yanağından öptü ve ben bir şey yapamadan telefona gitti.

"Çocuklar mı?" dedim.

"Evet," dedi Edward, sesi çok dikkatliydi.

"Kaç tane?" diye sordum.

"İki."

"Yaşları?"

"Erkek, on dört; kız, altı," dedi.

"Babaları nerede?"

"Donna dul."

Ona baktım ve sadece bakışım yeterliydi.

"Hayır, ben yapmadım. Ben Donna'yla tanışmadan yıllar önce ölmüş."

Ona yaklaştım, Donna'nın beni telefonlardan görmeyeceği bir tarafa döndüm. "Sen ne çeşit bir oyun oynuyorsun Edward? Çocukları var ve sana o kadar aşık ki, neredeyse midem bulanacak. Tanrı aşkına bunu yaparken ne düşünüyordun?"

"Donna ve Ted iki yıldır çıkıyorlar. Sevgililer. Donna onun teklif etmesini bekliyordu, o da teklif etti." Yüzünde hâlâ Ted'in gülümsemesi vardı ama sesi 'durum budur' şeklindeydi ve tamamen duygusuzdu.

"Ted'den üçüncü bir şahısmış gibi bahsediyorsun, Edward."

"Bana Ted demeye başlar mısın, Anita. Seni tanıyorum. Eğer alışmazsan, unutursun."

Bir süre sessiz kaldık, ona yaklaştım, sesimi sinirli bir fısıltıya alçaltım.

"Siktir git. Ted sensin ve sen nişanlanmışsın. Onunla evlenecek misin?"

Hafifçe omuz silkti.

"Lanet olsun. Yapamazsın. Bu kadınla evlenemezsin," dedim.

Gülümsemesi genişledi, yanımdan geçip elini Donna'ya uzattı. Onu öptü ve "Keratalar nasıl?" diye sordu. Onu kol-

ları arasına alıp benden biraz uzaklaştırdı. Yüzü Ted'in rahat yüzüydü ama sözleri beni uyarıyordu, "Bu işi bozma," diyordu. Bilemediğim bir sebepten dolayı bu durum onun için önemliydi.

Donna beni görebileceği bir yöne döndü ve bana baktı. "Siz ikiniz öyle ateşli bir şekilde ne fısıldaşıyordunuz?"

"Davayı," dedi Edward.

"Oh, tüh."

Edward'a bakıp kaşlarımı kaldırdım. Oh, tüh. Şimdiye kadar tanıştığım en tehlikeli adam 'oh, tüh,' gibi şeyler söyleyen bir kadınla nişanlanmıştı. Bu çok garipti.

Donna'nın gözleri büyüdü. "El çantan nerede? Uçakta mı unuttun?"

"Yanımda getirmedim. Ceplerim ve valizlerim yeterli oluyor."

Sanki farklı bir dilde konuşmuşum gibi bana baktı. "Tanrım, ben benim koca çantam olmasa ne yapardım bilmiyorum." Omzunda aslı büyük el çantasını çekti. "Her şeyi içine istifliyorum."

"Çocuklar nerede?" diye sordum.

"Komşumda. Emekli bir çift ve küçük kızım Becca'yla araları çok iyi." Kaşlarını çattı. "Ama, şu sıralar hiçbir şey Peter'ı memnun etmiyor gibi." Yan gözle bana baktı. "Peter benim oğlum. On dört yaşında ama kendini kırkında zannediyor ve ergenlik çağına intikam almak için girmiş gibi. Herkes ergenliğin zor geçeceğini söylemişti ama bu kadar zor olacağını hayal bile edemezdim."

"Başı derde mi girdi?" diye sordum.

"Tam olarak değil. Yani yasadışı bir şey yapmıyor." Son söylediğini biraz hızlı söylemişti. "Ama artık beni dinlemiyor. İki hafta önce eve gelip Becca'ya bakması gerekiyordu.

Onun yerine, bir arkadaşının evine gitmiş. Dükkânı kapattıktan sonra eve geldim, ev boştu ve ikisinin de nerede olduğunu bilmiyordum. Hendersonlar da dışarıdaydılar, yani Becca orada da değildi. Tanrım, kendimi kaybettim. Başka bir komşum Becca'ya göz kulak olmuş ama ya onlar da evde olmasaydı, Becca saatlerce etrafta dolaşabilirdi. Peter eve geldiğinde umrunda bile değildi. O, eve gelinceye kadar, birisi tarafından kaçırıldığına ve bir çukurda ölü yattığına kendimi inandırmıştım. Sonra, o sanki hiçbir şey olmamış gibi eve geldi."

"Hâlâ cezalı mı?"

Donna başıyla onayladı, yüzü çok ciddileşti. "Aynen öyle. Bir ay cezalı ve elinden aklıma gelen bütün ayrıcalıklarını aldım."

"Sen ve Ted'in evlenecek olmanızı nasıl karşıladı?" Bu, sadistçe bir soruydu ve bunu biliyordum ama kendimi tutamamıştım.

Donna üzgün, kesinlikle üzgün göründü. "Pek hevesli değil."

"Hevesli mi? Şey, on dört yaşında ve erkek. Kendi bölgesine başka bir erkeğin gelmesi pek hoşuna gitmemiştir," dedim.

Donna başıyla onayladı. "Evet, korkarım öyle."

Ted ona sarıldı. "Her şey yoluna girecek, bal küpüm. Pete ve ben bir şekilde anlaşacağız. Merak etme."

Edward'ın bunu söyleyiş şekli pek hoşuma gitmemişti. Yüzüne baktım ama Ted maskesinin ardını görememiştim. Sanki bir anda gizli kimliğinin ardında kaybolmuştu. Daha yere ineli bir saat olmamıştı ve bu Jekyll/Hyde numarası sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Başka valizin var mı?" diye sordu Edward.

"Elbette vardır. O bir kadın," dedi Donna.

Edward, Ted'den çok kendisine ait bir sesle hafifçe güldü. Donna'nın ona yan gözle bakmasına neden olan ve beni biraz rahatlatan bir sesti.

"Anita daha önce karşılaştığın hiçbir kadına benzemez."

Donna, Edward'a yeniden baktı. Edward bunu bilerek söylemişti.

O da aynı benim gibi kıskandığını fark etmişti ve şimdi bununla oynuyordu.

Benim nişanlandığını öğrendiğimde verdiğim tepkiyi, sırrını ortaya çıkartmadan açıklıyordu. Sanırım onu suçlayamazdım ama bir şekilde bunun gerekli sosyal yeteneklere sahip olmamanın bir bedeli olduğunu biliyordum. Oynadığı rol, Donna'nın, eskiden Edward'la beraber olduğumuzu düşünmesini sağlayacak gibiydi, yani bu Donna'nın Edward için çok önemli olduğu anlamına geliyordu. Edward'la, birbirimiz hakkında hiçbir zaman romantik düşüncelerimiz olmamıştı.

"Bavullarım var," dedim.

"Gördün mü," dedi Donna, Edward'ın koluna girdi.

"Bu çanta silahlarımı taşıyacak kadar büyük değildi."

Donna, Edward'a bir şey söyleyecekken olduğu yerde kaldı ve yavaşça dönüp bana baktı. O durduğu için Edward ve ben de durduk. Gözleri biraz büyümüştü. Sanki nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Bana bakıyordu ama yüzüme bakmıyordu. Eğer erkek olsaydı göğsüme baktığını söyleyebilirdim ama tam olarak oraya da bakmıyordu. Bakışını takip edince, ceketimin açıldığı yere, görünen silahıma baktığını gördüm. Önüm herhalde, yürüyen bantta çantamı düzeltirken açılmıştı. Dikkatsiz davranmıştım. Genelde silahlarımı halk içinde göstermeme konusunda çok daha dikkat-

liydim. Aynı şimdi olduğu gibi, insanlar huzursuz olabiliyordu. Çantayı düzeltip, ceketi kapattım, silahın üzerini örttüm.

Donna derin bir nefes aldı ve yüzüme baktı. "Gerçekten bir silah taşıyorsun." Sesinde bir şaşkınlık vardı.

"Taşıyacağını söylemiştim," dedi Edward, Ted'in sesiyle.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Donna. Başını iki yana salladı. "Daha önce hiç... Sen de Ted kadar kolay öldürebiliyor musun?"

Bu akıllıca bir soruydu ve gerçek Edward'a benim düşündüğümden daha çok dikkat ettiğini gösterdi. O yüzden soruya dürüstçe cevap verdim. "Hayır."

Edward ona sarıldı, gözleri başının üzerinden beni uyardı. "Anita, şekil değiştiricilerin hayvan olduğuna inanmıyor. O, canavarların da kurtarılabileceğine inanıyor. Bu onu bazen pısırıklaştırıyor."

Donna bana baktı. "Kocamı bir kurtadam öldürdü. Onu benim ve Peter'ın önünde öldürdü. Peter o zaman sadece sekiz yaşındaydı."

Ne çeşit bir reaksiyon beklediğini bilmediğim için, bir tepki vermedim. Yüzüm ifadesizdi, şaşırmıştan çok, meraklıydı. "Seni ne kurtardı?"

Yavaşça başını salladı, soruyu anlamıştı. Bir kurtadam çocuğuyla beraberken önlerinde kocasını parçalamıştı ama şu an hayattaydı ve sadece kocası ölmüştü. Bir şey araya girip, onları kurtarmıştı.

"John, kocam tüfeğe gümüş fişek koymuştu. Saldırı sırasında tüfeği düşürdü. Canavarı yaralamıştı ama yeterli olmadı." Gözleri hatırayla uzaklaştı. Aydınlık havaalanında birbirimize sokulmuş, gözleri büyümüş, fısıldayarak konuşan Donna'yı dinliyorduk. Edward'a bakmama gerek yoktu, onun da yüzünün benimki kadar duygusuz olduğunu bili-

yordum. Donna sessizleşti, gözlerindeki dehşet hâlâ yerinde duruyordu. Bakışı duygularını aksettiriyordu, ya anlattıklarından daha kötü şeyler düşünüyordu ya da onun için daha kötü şeyler vardı. En azından suçluluk duyduğu bir şeyler.

"John daha bir hafta önce Peter'a nasıl ateş edileceğini göstermişti. Daha çok küçüktü ama onun silahı almasına izin verdim. Canavarı vurmasına izin verdim. Ben kaskatı kesilmiş, yerde büzülmüşken, o şeyle yüz yüze gelmesine izin verdim."

Bu yeterliydi. Bu, Donna'nın en büyük dehşetiydi. Çocuğunun onu korumasına izin vermişti. Bir kâbusun karşısında çocuğunun yetişkin rolü oynamasına izin vermişti. Donna büyük testte başarılı olamadığı için küçük Peter çok genç bir yaşta yetişkinliğe geçmişti. Bunu kanla kazanmıştı ve şimdi annesi yeniden evleniyordu. Ya, tabii.

Donna geçmişte kaybolmuş gözleriyle bana baktı. Gözlerini kırpıştırıp kendisini, sanki zorlayarak toparladı. Yaşadığı olayı atlatamamıştı yoksa hafızasında bu kadar canlı olmazdı. Başınıza gelen kötü bir şeyi eğer kabullenmişseniz, sanki başka birisinin başına gelmiş, duygusal olmayan bir şeymiş gibi anlatırdınız. Başka birinin anısı gibi değilse bile, çok uzun zaman önce olmuş ilginç bir şeymiş gibi anlatırdınız. Hikâyelerindeki gerçek dehşeti anlatabilmesi için sarhoş olması gereken polisler görmüştüm.

Donna acı çekiyordu. Peter acı çekiyordu. Edward acı çekmiyordu. Donna'nın korku içindeki yüzünün arkasında duran yüzüne baktım. Bana bakan gözler boştu, bir avcının gözleri gibi sabırlı bir şekilde bekliyordu. Onların hayatına böyle girmeye nasıl cüret etmişti! Onlara daha fazla acı vermeye nasıl cüret etmişti! Çünkü sonuç ne olursa olsun, ev-

lensin ya da evlenmesin, Donna'nın durumu daha kolay olmayacaktı. Edward dışında herkes için zor olacaktı. Belki ben bunu düzeltebilirdim. Eğer o Donna'nın hayatının içine ettiyse, ben de onunkinin içine edebilirdim. Evet, bu hoşuma gitmişti. Gösterisini biraz dağıtacaktım.

Düşünce bir an için gözümden belli olmuş olmalıydı çünkü Edward gözlerini kıstı ve bir an için sadece bakışıyla içimi titretti. Edward tehlikeli bir adamdı ama ben bu aileyi korumak için onun ve kendimin sınırlarımızı zorlardım. Edward sonunda beni o hiç dokunmak bile istemediğim düğmeye basmaya cesaret edeceğim kadar kızdırmıştı. Donna ve ailesini rahat bırakmalıydı. Onların hayatlarından çıkmalıydı. Onun bunu yaptığını görecektim yoksa bedelini öderdi. Ve Edward'la uğraşıyorsanız tek bir 'bedel' vardı. Ölüm.

Edward, Donna'yı göğsüne yaslamış, saçını okşayıp, ona rahatlatıcı şeyler söylerken, birbirimize baktık. Gözleri sadece benim üzerimdeydi ve birbirimize bakarken tam olarak ne düşündüğümü anladığını fark etmiştim. Belki devenin sırtındaki yükü tutan kayışı kopartan şeyin Donna ve çocuklarıyla olan ilişkisi olduğunu hiçbir zaman anlamayacak olsa bile, vardığım sonucu anlamıştı. Ama gözlerindeki bakış yeterliydi. Sebebini anlamamış olabilirdi ama devenin çöktüğünü anlamıştı ve durumu toparlamak için ölmek ya da istediğimi yapmak dışında bir yol olmadığını anlamıştı. Hiç düşünmeden, yapacağımı anlamıştı. Silahın namlusunu doğrultup Edward'ı vuracağımı biliyordum ve yaralamak için nişan almazdım. Bu içimdeki soğuk bir ağırlık gibiydi, bana kendimi güçlü ve biraz yalnız hissettiren bir gerçekti. Edward pek çok kereler hayatımı kurtarmıştı. Ben de bir kere onun hayatını kurtarmıştım. Yine de... yine de... Ed-

ward'ı seviyorum ama mecbur kalırsam onu öldürdüm. Edward canavarlara neden sempati duyduğumu merak ediyordu. Cevabı basitti. Çünkü ben de onlardan birisiydim.

3

Dışarı çıktık ve esen rüzgârla üzerimize bir sıcaklık yapıştı. Bana çok sıcak gelmişti, henüz mayıs ayında olduğumuz düşünülünce gerçekten yaz geldiğinde sıcaklığın dayanılmaz olacağı anlaşılıyordu. Ama kuru bir havada yirmi beş derece sıcaklık, nemli havadaki yirmi beş derecelik sıcaklık kadar kötü değildi, yani çok korkunç bir sıcaklık yoktu. Aslında bir kere güneş ışığına ve ısıya alışınca, bir şekilde üstünde durmamaya başlıyordunuz. Sadece ilk on beş dakikası sıkıntılı olmuştu. Eve döndüğümde St. Louis'de sıcaklık otuz derece ve nem oranı da yüzde seksen civarında olacaktı. Elbette eğer eve dönebilirsem. İşin içinde Edward olunca bu pek kesin olmuyordu. Beni öldürme ihtimali gayet yüksekti. İşler şiddet içerecek bir hale gelmeden onu, Donna ve ailesinden uzaklaşma konusunda ikna etmeyi umuyordum.

Sıcaklığın bu kadar rahatsız edici biçimde hissedilmemesinin bir sebebi de arazinin yapısı olabilirdi. Albuquerque siyah renkli dağlarla çevrili uçsuz bucaksız bir ovaydı, sanki kıymete değer her şey maden ocaklarından sökülüp alın-

mış ve o siyah dağlara dönüşecek şekilde etrafa yığılmıştı. Evet, çevre dünyanın en büyük maden alanı gibi görünüyordu. Etrafta bir çoraklık ve terk edilmişlik hissi vardı. Sanki burada hoş karşılanmadığınızı gösteren bir yabancılık ve uzaklık duygusu vardı. Galiba Donna, bunu kötü enerji diye tanımlardı. Daha önce hiçbir yerde böyle bir yabancılık hissi yaşamamıştım. Bagajdan gelen iki valizimi de Edward taşıyordu. Doğal şartlarda birisini ben taşırdım ama bu sefer istememiştim. Şimdi, Edward'ın iki elinin de silah dışında bir şeyle dolu olmasını istiyordum. Onun dezavantajlı durumda olmasını tercih ediyordum. Arabaya doğru giderken ateş etmeye başlamayacaktım tabii ki ama Edward benden daha pratik düşünürdü. Eğer edeceğim yardımdan daha tehlikeli olacağıma karar verirse arabaya giderken bir kaza ayarlayabilirdi. Donna yanımızdayken bu zor olurdu ama imkânsız değildi. Edward için değildi.

Bu yüzden onun önden gitmesini ve arkasını bana dönmesini sağlamıştım. Konu Edward olunca buna paranoya denemezdi. Edward'la birlikteyken böyle davranışlar, hayatta kalmak için iyi fikirler olarak kabul edilirdi.

Edward, arabanın kapılarını açması için Donna'yı önden yolladı. Yavaşlayıp yanımda yürümeye başladı, ben de aramıza biraz mesafe koydum, kaldırımda eski kovboy filmlerimdeki silahşorlar gibi karşı karşıya kalmıştık.

Valizlerim elindeydi. Galiba tetikte olduğumu fark etmişti. Eğer valizleri bırakırsa, silahımı çekeceğimi anlamıştı. "Neden arkamdan yürümenden rahatsız olmadığımı bilmek ister misin?"

"Seni arkadan vurmayacağımı biliyorsun," dedim.

Gülümsedi, "Ve sen benim bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Başımı yana yatırdım, güneş nedense gözümü almıştı. Elbette Edward'ın güneş gözlükleri vardı. Ama zaten gözleri çok nadiren duygularını gösterdiği için bunun pek bir önemi yoktu. Şu anda dert ettiğim gözleri değildi.

"Sen kendini tehlikeye atmayı seviyorsun, Edward. Bu yüzden sadece canavarları avlıyorsun. Her seferinde büyük bir risk almak zorundasın yoksa hiç eğlencesi olmaz."

İçi valizlerle dolu bir el arabasıyla aramızdan bir çift geçti. Onların geçmesini bekledik. Kadın, aramızdan geçerken bize baktı, gerginliği hissetmişti. Adam onu çekti ve yanımızdan uzaklaştılar.

"Bir yere mi varmak istiyorsun?" diye sordu Edward.

"Hangimizin daha iyi olduğunu öğrenmek istiyorsun, Edward. Bunu uzun zamandır öğrenmek istiyorsun. Eğer beni pusuya düşürürsen, bunun cevabını asla öğrenemezsin ve bu seni rahatsız eder."

Gülümsemesi, hem genişledi, hem de aynı anda yok oldu, sanki artık neşeli bir gülümseme olmaktan çıkmıştı. "Yani, seni sırtından vurmaz mıyım?"

"Bu doğru," dedim.

"O zaman ellerimi doldurup, beni önden yürütmek için bu kadar zahmete ne gerek vardı?"

"Şu an, yanlış düşünmek için uygun bir durum değil."

O zaman güldü, sesi yumuşaktı ama sinsi bir hava taşıyordu. O ses, her şeyi açıklıyordu. Benimle kapışma fikri onu heyecanlandırıyordu. "Seni avlamak çok hoşuma gider, Anita. Bunun hayalini bile kurdum." İç geçirdi, sanki üzgündü. "Ama sana ihtiyacım var. Bu davayı çözmek için sana ihtiyacım var. Ve o büyük sorunun cevabını öğrenmeyi ne kadar istersem isteyeyim, seni özlerdim. Bu dünyada özleyeceğim tek kişi sensin."

"Ya Donna?" diye sordum.

"Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Şirinleşme Edward." Arkasına doğru baktım ve Donna'nın bize park yerinden el salladığını gördüm. "Bizi çağırıyor."

Arkasına dönüp, Donna'ya baktı, valizlerden birisini kaldırıp zorla el salladı. Valizi bırakıp el sallaması daha kolay olurdu ama o da kendine göre tedbirli davranıyordu.

Bana döndü. "Eğer bir gözün ben de olursa işini yapamazsın. O yüzden bu dava çözülünceye kadar ateşkes ilan ediyorum."

"Söz mü?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Söz."

"Gayet güzel," dedim.

Samimi bir şekilde gülümsedi. "Sözüme güvenmenin tek sebebi, senin söz verdiğinde bunu gerçekten yapacak olman."

Başımı iki yana salladım ve ona yaklaştım. "Ben sözümü tutarım ama pek çok insanın sözünü pek ciddiye almam." Ona iyice yaklaşmıştım ve güneş gözlüğünün siyah camlarının arkasından üzerime dikilmiş olan bakışlarının ağırlığını hissediyordum. Gergindi, gerçek Edward olmuştu.

"Ama benim sözüme güveniyorsun."

"Bana hiç yalan söylemedin, Edward, bir kere söz verdikten sonra hiç söylemedin. Söylediğin şeyi yapıyorsun, kötü bir şey olsa bile yapıyorsun. Ne olduğunu gizlemiyorsun, en azından benden gizlemiyorsun."

İkimizde yan gözle Donna'ya baktık ve sanki kararlaştırmış gibi yan yana ona doğru yürüdük. "Bu işi bu kadar ilerletmeyi nasıl becerdin? Nasıl oldu da Ted evlenme teklif etti?"

Bir süre sessiz kaldı, cevap vereceğini zannetmiyordum. Güneşin sıcaklığı altında yürüdük. Ama sonunda cevap verdi, "Bilmiyorum. Galiba bir gece kendimi rolüme çok kaptırmıştım. Ortam uygundu ve Ted teklif etti ve galiba bir an için evlenecek olanın kendim olduğunu unutuverdim."

Ona yan gözle baktım. "Son yarım saat içinde bana kendin hakkında son beş senede anlattığından çok daha fazla şey anlattın. Ted'in yaşadığı yere gelince hep böyle geveze mi oluyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Donna'nın işe karışmasından hoşlanmayacağını biliyordum. Sadece nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden aramızı iyi tutmak için, bu konuda konuşmaya razı olmalıydım. Seni aradığımda böyle olacağını biliyordum."

İkimiz de kaldırımdan indik, ikimiz de gülümsüyorduk, ben Donna'ya el salladım. Bir vantrilok gibi gülümserken konuştum. "Nasıl oluyor da, birbirimizi bu kadar iyi tanırken ve eğer birimizin başına bir şey gelirse birbirimizi özleyecekken, birbirimizi vurmaya bu kadar hazır olabiliyoruz? Böyle olduğunu biliyorum ama anlayamıyorum."

"Böyle olması yeterli değil mi? Nedenini anlaman gerekiyor mu?" diye sordu arabaların arasından Donna'ya doğru ilerlerken.

"Evet, açıklayabilmem gerekiyor."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü ben bir kızım," dedim.

Bu onu güldürdü, şaşkın bir gülüştü ve bu kalbimi sızlattı çünkü Edward'ın bir şeye şaşırıp güldüğünü duyduğum anlar bir elin parmaklarını geçmezdi. O gülüşün sesine değer veriyordum çünkü bu daha genç, daha masum bir Edward'a ait bir sesti. Onu böyle güldürebilen tek kişi, ben

miyim diye merak ettim. Birbirimizi öldürmekten nasıl böyle sakin bir şekilde bahsedebiliyorduk? Hayır, bunu yapabilecek olduğumuzu bilmek yeterli değildi. Nedenini de öğrenmeliydim ve bizim psikopat ya da canavar olduğumuz açıklaması yeterli değildi. En azından benim için yeterli değildi.

Ona doğru yürürken Donna bana gözlerini kısıp baktı. Donna, Edward'a sarılıp gösterişli bir şekilde öptü, bununla da yetinmeyip Edward valizleri yere bırakınca daha da gösterişli bir şekilde öpüşmeye devam etti. Öpüştüler, sarıldılar, sanki ergenlik çağında gençlermiş gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Edward, rol yapıyorsa bile bunu belli etmedi. Hatta şapkasını da çıkarıp, sanki orada olmaktan mutluymuş gibi Donna'ya sokuldu.

Ben öylece durdum, onlara dokunabilecek kadar yakın bir mesafede arabaya dayanmıştım. Eğer yalnız kalmak istiyorlarsa, gidip bir oda kiralayabilirlerdi. Öpüşme o kadar uzun sürdü ki, saatime bakıp onları uyarmayı bile düşünmeye başlamıştım ama kendimi tuttum. Kollarımı kavuşturmuş bıkkın bir şekilde arabaya dayanmanın yeterli ip ucu olacağına karar vermiştim.

Edward iç çekip, Donna'dan uzaklaştı. "Dün geceden sonra, beni bu kadar özleyeceğini tahmin etmiyordum."

"Seni hep özlüyorum," dedi Donna, sesi kikirdemeyle, kur yapma arasındaydı. Yan gözle bana baktı, elleri hâlâ Edward'ın üzerindeydi, çok sahipleniciydi. Doğrudan bana bakıp. "Özür dilerim, seni utandırmak istememiştim."

Arabadan doğruldum. "O kadar kolay utanmam."

Gözlerindeki mutlu parlaklık, daha sert, daha korumacı bir şeye dönüştü. Bakışı ve tavrı hiç dostane değildi. "Peki seni ne utandırır?"

Başımı iki yana salladım. "Şimdi benim de, senin yaptıklarından çok daha fazlası, demem mi gerekiyor?"

Donna gerildi.

"Merak etme, Donna. Şu anda, ya da hiçbir zaman... Ted'le romantik anlamda ilgilenmedim."

"Aklından hiç böyle..." demeye başlamıştı.

"Boş ver. Pek sık olmayan bir şeyi deneyelim. Dürüst olalım. Seni Edward," hızla düzelttim, "Ted, konusunda endişelendiriyorum, bu yüzden böyle ergenlik çağındakilerin yapacağı gibi bir gösteri yaptın. Benim için alanını belirlemene gerek yok, Donna." Onun adını da hızlıca söylemiştim çünkü yanlış ismi söylediğimi fark etmesini istemiyordum. Donna galiba fark etmemişti ama Edward fark etmişti. "Ted'le beraber çıkmayı düşünemeyeceğim kadar yakınız. Bu, ensest gibi bir şey olurdu."

Bronz tenine rağmen kızardı. "Vay, çok açık sözlüymüşsün."

"Bir erkeğe göre bile çok açık sözlüdür. Bir kadına göre koç başı gibidir," dedi Edward.

"Zaman kazandırıyor," dedim.

"Öyle," dedi Edward. Donna'yı çekip hızlıca ama güzel bir şekilde öptü. "Yarın görüşürüz, balım."

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım.

Edward, bana Ted'in sıcak gözleriyle baktı. "Donna kendi arabasıyla gidecek, böylece biz de günün geri kalanını beraber geçirebileceğiz. Şimdi o eve çocukların yanına dönecek, biz de işimize bakacağız." Donna bana doğru döndü. "Sözlerine inanıyorum, Anita. Sana inanıyorum ama ayrıca senden garip titreşimler alıyorum, sanki bir şeyler saklıyorsun."

Bir şeyler saklıyordum. Sakladıklarımı bir bilseydi.

Donna, ciddi bir yüzle konuşmaya devam etti. "Sana hayatımdaki en önemli üçüncü insanı emanet ediyorum. Ted, benim için çocuklarımdan hemen sonra geliyor. Kocam öldüğünden beri elime gelen en iyi şeyi berbat etme."

"Gördün mü, Donna da nasıl açık sözlü olunacağını biliyor," dedi Edward.

"Öyleymiş."

Donna bana son bir kere daha, dikkatlice baktı, sonra Edward'a döndü. Edward, onu yanımızdaki üçüncü arabaya götürdü. Ben kuru sıcağın altında beklerken, sessizce bir şeyler konuştular. Donna bu sefer yalnız kalmaya çalıştığı için onları kendi hallerine bıraktım, arkamı dönüp, uzaktaki dağlara baktım. Çok yakın görünüyorlardı ama dağlarla ilgili başka tecrübelerimi düşününce, çok nadiren göründükleri kadar yakın olduklarını hatırladım. Dağlar da hayaller gibiydi, düşündüğünüzde çok yakın görünürlerdi ama onlara ulaşmak gerektiğinde bunun hemen olacağından emin olamıyordunuz.

Konuşmaya başlamadan önce, Edward'ın çizmelerinin asfaltta çıkardığı sesi duydum. Ona döndüm, kollarımı kavuşturmuştum, yani sağ elim uygun bir şekilde silahımın kabzasına yakındı. Edward'ın ateşkes teklifine inanmıştım ama... pişman olmaktansa tedbirli olmak daha iyiydi.

Biraz ilerideki arabanın yanında durdu, poposunu arabaya dayayıp, aynı benim gibi kollarını kavuşturdu. Ama onun koltuk altında silahı yoktu. Onun ödül avcısı lisansının, havaalanın metal detektörlerinden silah geçirmesine yetecek kadar etkili olacağını zannetmiyordum, yani üzerinde bir bıçak ya da tabanca olamazdı. Arabalardan birisine saklamışsa oradan almış olması mümkündü tabii ve Edward böyle bir şey yapmış olabilirdi. Yanlışa düşmektense, en

kötüyü düşünmek daha iyiydi. Pesimizm sizi hayatta tutardı, optimizm tutmazdı, en azından bizim işimizde durum böyleydi.

'Bizim işimiz' garip bir tanım olmuştu. Edward bir kiralık katildi. Ben değildim. Ama bir şekilde aynı işi yapıyorduk. Bunu tam olarak açıklayamazdım ama doğruydu.

Edward bana saf Edward gülümsemesiyle gülümsedi, beni rahatsız edip, şüphelendirecek bir gülümsemeydi. Ayrıca bana zarar vermek istemediğini, sadece benimle uğraştığını gösteriyordu. Elbette, bu gülümsemenin benim için ne anlama geldiğini de biliyordu, yani kendimi güvende hissetmem için beni kandırıyor da olabilirdi. Ya da sadece öyle görünmek istiyordu. Durumu çok karıştırıyordum ve bu bile başlı başına kötüye işaretti. Edward haklıydı, diğer fonksiyonlarımı göz ardı edip iç güdülerimle hareket ettiğimde en etkili halimde oluyordum. İyi bir hayat sürmek için etkili bir formül değildi ama çatışmalarda işe yarıyordu.

"Ateşkes anlaşması yaptık," dedim.

Başıyla onayladı. "Öyle olduğunu ben söyledim."

"Beni geriyorsun," dedim.

Gülümsemesi genişledi. "Hâlâ benden korktuğunu duyduğuma sevindim. Şüphelenmeye başlamıştım."

"Canavarlardan korkmadığın gün onlar gelir seni öldürür."

"Ve ben bir canavarım?" Soru sorar gibi söylemişti.

"Sen tam olarak ne olduğunu çok iyi biliyorsun, Edward."

Gözlerini kıstı. "Bana Donna'nın önünde de Edward dedin. Bir şey söylemedi ama bir daha ki sefere daha dikkatli olmalısın."

Başımla onayladım. "Özür dilerim, ben de fark ettim. Deniyorum ama senin yarın kadar bile iyi yalan söyleyemiyorum. Ayrıca Ted, Edward'ın kısaltması zaten."

"Eğer ehliyetinde yazan isim Theodore'sa değil."

"Şimdi, belki sana Teddy dersem, belki hatırlayabilirim."

"Teddy olur," dedi, sesi hiç değişmemişti.

"Dalga geçilmesi çok zor bir adamsın, Ed... Ted."

"İsimlerin hiçbir anlamı yoktur, Anita. Onları değiştirmesi çok kolay."

"Edward senin gerçek adın mı?"

"Şimdi öyle."

Başımı iki yana salladım. "Bilmek istiyorum."

"Neden?" Güneş gözlüğünün siyah camlarının arkasından bana baktı ve merakının ağırlığı neredeyse camı eritecekti. Soruyu öylesine sormamıştı. Elbette Edward çok nadiren cevabını öğrenmek istemeyeceği sorular sorardı.

"Çünkü seni beş yıldır tanıyorum ve daha ilk adının bile gerçek olup olmadığını bilmiyorum."

"Yeterince gerçek," dedi.

"Bilmiyor olmak beni rahatsız ediyor," dedim.

"Neden?" diye sordu yeniden.

Omuz silktim ve elimi silahtan uzaklaştırdım çünkü artık gerekli değildi, şu an, bugün için gerekli değildi ama elimi çekerken, başka günler olacağının farkındaydım ve ilk defa bu ziyaretimin sonunu ikimizden birinin göremeyebileceğini hissettim. Bu beni üzdü.

"Belki de mezar taşına hangi adı yazacağımı merak ediyorumdur," dedim.

Güldü. "Kendine güvenmek iyi bir özelliktir ama aşırı özgüven o kadar da iyi değildir." Gülüş kayboldu, yüzü bir anda soğuk ve ifadesiz oldu. Gözlerinin kış göğü kadar so-

ğuk ve uzak olduğunu görmem için gözlüklerini çıkartmasına gerek yoktu.

Arabadan doğruldum, ellerimi iki yana indirdim. "Bak, Edward. Ted, kendine her ne diyorsan, buraya canavar yemi olarak davet edilmek ve seni yılın en iyi yeni akım takılan annesiyle çıkıyorken bulmak hiç hoşuma gitmedi. Bu beni sarstı ve sarsılmak hiç hoşuma gitmedi. Bu dava çözülünceye kadar aramızda ateşkes var tamam ya peki sonra ne olacak?"

"O zaman görürüz," dedi.

"Donna'yla nişandan vazgeçemez misin?"

"Hayır," dedi sesi kısık ve dikkatliydi.

"Neden?"

"Onun ve çocukların kalbini kıracak ve beni uzaklaştıracak iyi bir sebep bulmalıyım. Unutma ki, çocuklarla da çok zaman geçiriyorum. Bir anda yok olmam onları nasıl etkiler bir düşün."

"Bence oğlanın umurunda bile olmaz. Peter'dı değil mi? Bence Ted'in yok olması çok hoşuna gider."

Edward başını yana yatırdı. "Evet, Peter'ın çok hoşuna gider ama ya Becca'ya ne olacak? Son iki yıldır hayatındayım ve o daha altı yaşında. Donna bana onu okuldan aldırtacak kadar güveniyor. Haftada bir onu dans derslerine götürüyorum, böylece Donna dükkânı erken kapatmak zorunda kalmıyor." Konuşurken sesi hiç değişmemişti, sanki ona hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyden bahsediyor gibiydi.

Kızgınlık omuzlarımı gerdi ve kollarıma uzandı. Sırf bir şey yapmış olmak için yumruklarımı sıktım. "Seni piç kurusu."

"Belki ama benden istediğin şeyin ne olduğuna dikkat et, Anita. Öylece yürüyüp gitmek, gerçekten çok daha kötü olabilir."

Ona baktım, ifadesiz yüzünden bir şey çıkartmaya çalışıyordum. "Donna'ya doğruyu söylemeyi düşündün mü?"

"Hayır."

"Tanrının belası."

"Gerçekten, Donna'nın gerçekle, benimle ilgili gerçeğin tamamıyla baş edebileceğini mi düşündün?" diye sordu.

Bunu uzunca bir süre, park yerinde, sıcağın altında durup düşündüm. Sonunda, "Hayır," dedim. Söylemek hoşuma gitmemişti ama gerçek, gerçekti.

"Onun bir kiralık katilin karısı olmayacağından emin misin? Yani onunla tanışalı sadece yarım saat oldu. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Şimdi benimle dalga geçiyorsun."

Dudakları gülümser gibi bir hareket yaptı. "Bence kesinlikle haklısın. Donna'nın gerçekle baş edebileceğini zannetmiyorum."

Başımı, saçlarım yüzüme uçuşacak kadar hızlı bir şekilde iki yana salladım. Teslim olmuştum, ellerimi kaldırdım. "Bunu şimdilik siktir edelim. Buraya hemen uçağa atlayıp, senin aşk hayatını konuşmak için gelmedim. Çözmemiz gereken bir dava yok muydu?"

"Senin aşk hayatını tartışabiliriz. Kurtadam mı, vampir mi, şimdi hangisiyle düzüşüyorsun?" Sesinde bir soğukluk vardı. Kıskançlık değildi, sadece onaylamıyordu. Canavarları öldürürdünüz, onlarla çıkmazdınız. Bu Edward'ın kurallarından birisiydi, bir zamanlar benim için de öyleydi. Bu da ahlaki çöküntümün belirtilerinden sadece biriydi galiba.

"Aslında hiçbirisiyle ve bu, bu konu hakkında söyleyeceğim tek şey."

Güneş gözlüğünü indirip, açık mavi gözleriyle bana baktı. "İkisini de terk mi ettin?" Sesinden merak ettiği belliydi.

Başımı iki yana salladım. "Eğer anlatmak istersem, sana söylerim. Şimdi karışık aşk hayatın dışında, beni buraya neden çağırdığını söyle bakalım. Bana cinayetlerden bahset, Edward. Bana, neden burada olduğumu söyle."

Güneş gözlüğünü yerine oturttu. "Tamam." Arabanın şoför tarafındaki kapıyı açtı, diğer taraftaki kapıyı açma işini bana bıraktı. Donna'nın kapısını tutmuştu ama Edward'la benim aramdaki ilişki o şekilde değildi. Eğer her an birbirimizi vurma durumu söz konusuysa, ben kendi kapımı açardım.

4

Arabayı Edward kullanıyordu ama araç Ted'e aitti. Jeep'le kamyonet arası, büyük, çirkin, dikdörtgen bir şeydi. Sanki çukurların içinde sürülmüş gibi, kırmızı killi çamurla kaplıydı. Ön cam o kadar kirliydi ki, sadece sileceklerin geçtiği yerlerden dışarıyı görebiliyordunuz, geri kalanı kırmızı-kahverengi arası çamurla kaplıydı.

"Ya, Edward, bu zavallı araca, artık her neyse, ne yaptın böyle. Daha önce hiç bu kadar kirli bir araba görmemiştim."

"Bu bir Hummer ve pek çok insanın evinden daha pahalı." Arka kapıyı açtı ve valizlerimi içine koymaya başladı. Ona elimdeki çantayı da uzattım, yakına gelince arabanın yeni gibi koktuğunu fark ettim, bu, bana o arada döşemenin neden tertemiz göründüğünü de açıklamıştı.

"Eğer bu kadar pahalıysa, o zaman neden daha iyi bakmıyorsun?" diye sordum.

Çantayı alıp yeni döşemenin üzerine bıraktı. "Bunu her hava koşulunda, istediğim yere gidebilmek için aldım. Eğer kirlenmesini istemeseydim, başka bir şey alırdım." Kapıyı kapattı.

"Ted böyle bir şeyi nasıl alabildi?"

"Aslında Ted zararlı mahlukları avlayarak iyi para kazanıyor."

"Bu kadar çok kazanamaz, ödül avcılığından fazla kazanamaz," dedim.

"Bir ödül avcısının ne kadar kazandığını nereden biliyorsun?" diye sordu, benimle birlikte, pis arabasının diğer tarafına dolaştı.

Haklıydı. "Galiba bilmiyorum."

"Pek çok insan ödül avcılarının ne kadar kazandıklarını bilmiyor, ben o yüzden Ted'in kolayca alamayacağı şeyleri de satın alabiliyorum." Şoför tarafına geldiğinde, sadece beyaz kovboy şapkasının tepesi görünüyordu.

Yolcu tarafındaki kapıyı yokladım, açıldı. Koltuğa tırmanmak için biraz uğraşmam gerekti, etek giymediğime memnun olmuştum. Edward'la çalışmanın iyi yanlarından birisi, zarif kıyafetler giymek gerekmemesiydi. Bu, kot ve Nikelarımla geçirebileceğim bir iş gezisiydi.

Üzerimdeki tek ciddi şey pamuklu tişörtüm ve kotumun üzerindeki siyah ceketti. Ceketi sadece silahımı gizlemek için giymiştim. "New Mexico'daki silah yasaları nasıldır?"

Edward arabayı çalıştırdı ve yan gözle bana baktı. "Neden?"

Emniyet kemerimi taktım. Görünüşe göre acelemiz vardı. "Ceketi çıkartıp, silahım ortada gezip gezemeyeceğimi merak ediyorum, yoksa burada kaldığım sürede silahını gizlemem mi gerekecek."

Dudakları gülümser gibi oldu. "New Mexico kanunlarına göre gizli olmadığı sürece silah taşıyabilirsin. Taşıma ruhsatı olmadan, gizli silah taşımak yasadışı."

"Ne anladığımı bir gözden geçirelim, yani ruhsatım olsa da olmasa da, açıkta silah taşıyabilirim ama üzerime bir ceket siyip silahı gizlersem ve ruhsatım yoksa, o zaman yasa dışı mı oluyor?"

Dudaklarındaki hareket, tamamen gülümsemeye dönüştü. "Bu doğru."

"Batı eyaletlerindeki kanunlar hep ilginç oluyor," dedim ve ceketimi çıkarmaya başladım. Biraz uğraşırsanız, emniyet kemeriniz takılıyken, araba koltuğunda üzerinizdeki hemen her şeyi çıkarabilirdiniz. Ben hep emniyet kemerimi taktığım için, bu konuda çok tecrübeliydim.

"Ama yine de silahlı dolaşırken, polis seni durdurup sorgulayabilir. Kimseyi öldürmeye çalışmadığından emin olmak isterler." Sonuncusunu söylerken gülümsemişti.

"Yani gizli olmadığı sürece silah taşıyabilirsin ama bu polisin gelip seni çevirmeyeceği anlamına gelmiyor."

"Ve boş bile olsa, hiçbir şekilde silahlı olarak bir bara giremezsin."

"Ben içki içmem. Sanırım barlardan uzak durabilirim."

Edward'ın döndüğü yolun iki yanında tel çit vardı ama bu, dümdüz uzanan arazi ve garip siyah dağların manzarasına hiç engel olmuyordu. "Bu dağların adı nedir?"

"Sangre del Cristo – İsa'nın kanı," dedi.

Dalga geçip geçmediğinden emin olmak için ona baktım. Elbette geçmiyordu. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden dağlara İsa'nın Kanı deniyor?"

"Bilmiyorum."

"Ted ne kadar zamandır burada yaşıyor?"

"Neredeyse dört yıl oldu," dedi.

"Ve dağlara neden Sangre del Cristo dendiğini bilmiyor musun?" Hiç merakın yok mu?"

"Meslekle ilgili olmayan konularda yok."

İş dememişti, meslek demişti. Garip bir tanımdı. "Ya peşinde olduğun canavar yerel bir öcüyse? Dağların adının bir anlamı olmayabilir ama belki bir efsane ya da hikâye ya da eskiden yaşanmış kanlı bir olayla ilgili bir ip ucu olabilir. Oldukları bölgeye özel pek çok canavar vardır, Edward, yüzeye birkaç yüzyılda bir çıkan, uzun ömürleri olan cırcır böcekleri gibi şeyler."

"Cırcır böceği mi?" diye sordu.

"Evet, cırcır böceği. Olgunlaşmamış formları yeraltında on üç sene, yedi sene ya da artık dönümleri kaç seneyse o kadar kalıyorlar, sonra yer altından çıkıp değişiyorlar ve yetişkin hale geliyorlar. Bütün yaz o sesleri çıkartanlar bu böcekler."

"O insanlara saldıran dev bir cırcır böceği değildi, Anita."

"Anlatmaya çalıştığım bu değil, Edward. Anlatmaya çalıştığım bazı türler yıllarca gizli, neredeyse bulunamayacak bir şekilde kalırlar, sonra yeniden yüzeye çıkarlar, bunlar yine de doğal hayatın bir parçasıdır. Olağandışı biyoloji hâlâ yeni bir dal. O yüzden eski mitolojiler ve efsaneler bize ip uçları verebilir."

"Seni buraya Nancy Drew'culuk oyna diye getirmedim," dedi.

"Evet öyle yaptın," dedim.

Bana o kadar uzun süre baktı ki, artık yola bakmasını söyleyecektim. "Sen ne diyorsun?"

"Eğer sadece nişan alıp ateş edecek birisini isteseydin, başka birisini çağırırdın. Benim sadece silahımı değil, uzmanlığımı da istiyorsun. Değil mi?"

Bakışlarını yola çevirdi, ben de rahatladım. Yolun iki yanında da küçük evler vardı, pek çoğu kerpiçten ya da yapay kerpiçtendi. Bu mesafeden anlayacak kadar uzman değildim. Bahçeler küçük ama bakımlıydı. Kaktüs ve leylaklar çoğunluktaydı ama şaşırtıcı şekilde birkaç küçük açık renkli lavanta bahçesi de vardı. Buradakiler Ortabatıdaki leylaklardan farklıydı. Belki daha az suya ihtiyaç duyduklarındandı.

Arabada sessizlik uzadı, ben de uzamasına izin verdim, etrafı inceledim. Daha önce hiç Albuquerque'e gelmemiştim ve olabildiğince turistlik edecektim. Edward sonunda Lomus Caddesine dönerken cevap verdi. "Haklısın. Seni buraya bir şeylere ateş etmen için çağırmadım. Zaten bunun için desteğim var."

"Kim?" diye sordum.

"Onları tanımıyorsun ama Santa Fe'de tanışacaksın."

"Şimdi doğrudan Santa Fe'ye mi gidiyoruz? Bütün gün bir şey yemedim. Yolda bir şeyler yeriz diye düşünüyordum."

"Son suç mahalli Albuquerque'de. Oraya gideriz, sonra yemek yeriz."

"Gördükten sonra yemek yiyebilecek durumda olacak mıyım?"

"Belki."

"Seni önce yemek yemeye ikna edebilir miyim."

"Eve gitmeden önce bir yere daha uğramamız gerek," dedi.

"Nereye uğrayacağız?" diye sordum.

Bana hafifçe gülümsedi; bu, gideceğimiz yerin sürpriz olacağı anlamına geliyordu. Edward sabrımı zorlamaya bayılıyordu.

Belki başka bir soruya cevap verirdi. "Diğer desteğin kimler?"

"Sana söyledim onları tanımıyorsun."

"Onlar deyip duruyorsun. Yani destek için iki kişi daha var ve yine de beni de destek olarak mı çağırdın?"

Cevap vermedi.

"Bu işte üç desteğin mi var? Of, Edward, çaresiz bir durumda olmalısın." Bunu bir şekilde şaka olsun diye söylemiştim. O, bu şekilde algılamadı.

"Bu davanın çözülmesini istiyorum, Anita, ne gerekiyorsa onu yapıyorum." Bunu söylerken çok kararlı görünüyordu. Espri anlayışım buraya kadardı.

"Bu iki desteğin de sana iyilik borcu mu var?"

"Birinin var."

"Onlar da kiralık katil mi?"

"Bazen."

"Ted gibi ödül avcıları mı?"

"Bernardo öyle."

En azından bir isim almıştım. "Bernardo bazen kiralık katil ve Ted gibi bir ödül avcısı. Yani o da ödül avcısı kimliğini, tıpkı senin gibi, yasal kimliği olarak mı kullanıyor."

"Bazen de korumalık yapıyor."

"Çok yetenekli bir adammış," dedim.

"Pek değil," dedi. Bu söylediği biraz gaipti.

"Ya diğer adam.?"

"Olaf."

"Olaf , tamam. O da bazen kiralık katillik yapıyor ama ödül avcısı değil, koruma değil, ya peki ne?"

Edward başını iki yana salladı.

Kısa cevapları sinirimi bozmaya başlamıştı. "İkisinin öldürmeye hevesli olmak dışında özel yetenekleri var mı?"

"Evet."

'Evet, hayır' cevaplarını dinleme limitime ulaşmıştım. "Buraya soru cevap oynamaya gelmedim, Edward. Bana diğer desteklerinden bahset."

"Yakında onlarla tanışacaksın."

"Peki, o zaman bana sonra nereye uğrayacağımızı söyle."

Hafifçe başıyla reddetti.

"Bak, Edward, sinirimi bozuyorsun ve beni zaten kızdırdın, o yüzden şu gizemli ayakları bir kenara bırak ve benimle konuş."

Bana yan gözle baktı, gözlüğün kenarından gözlerini gördüm. "Vay, vay, bugün biraz alınganız."

"Bunun alınganlıkla alakası bile yok, Edward ve sen de bunu biliyorsun. Ama detay vermemeye devam edersen beni gerçekten sinirlendireceksin."

"Zaten Donna yüzünden bana sinirli olduğunu zannediyordum."

"Öyleyim ama bu davayla ilgilenmeye çalışıyorum ve devamlı sana sinirli olduğumu unutmaya çalışıyorum. Fakat eğer davayla ilgili sorulara cevap vermezsen onunla ilgilenemem. Bu dava konusunda sana destek olmaya geldim, o yüzden ya benimle bilgilerini paylaşmaya başla ya da beni havaalanına geri götür."

"Olaf ya da Bernardo'ya da, senin bir vampir ve kurtadamla takıldığını söylemedim."

"Aslında artık ikisiyle de çıkmıyorum ama konu bu değil. Onların cinsel hayatlarını merak etmiyorum. Sadece onları neden çağırdığını merak ediyorum. Hangi konuda uzmanlar?"

"Hem Jean-Claude'dan, hem de Richard'dan ayrıldın mı?" Onunla tanıştığımdan beri sadece birkaç kere böyle meraklandığını görmüştüm. Özel hayatımın, Edward'ın ilgisini çekmesine sevinmem mi, yoksa rahatsız olmam mı gerektiğini bilemiyordum.

"Ayrılıp ayrılmadığımızdan emin değilim, daha çok artık birbirimizi görmüyoruz. Ne yapacağıma karar vermeden önce biraz onlardan uzak zaman geçirmem gerek."

"Onlarla ne yapmayı düşünüyorsun?" Şimdi sesinde bir merak vardı.

Edward sadece bir konuda hevesli olabilirdi. "Eğer imâ ettiğin şey buysa, ikisini de öldürmeyi planlamıyorum."

"Üzülmediğimi söylersem yalan olur. Bence işler bu kadar derinleşmeden Jean-Claude'u öldürmeliydin."

"Son bir senedir sevgilim olan birisinden bahsediyoruz, Edward. Belki sen Donna'yı yatağında boğabilirsin ama ben böyle bir şey yaparsam uykum kaçar."

"Onu seviyor musun?"

Bu soru beni duraksattı. Aslında duraksamam, soru değil de, soran kişi yüzünden olmuştu. Edward için garip bir soruydu. "Evet, galiba seviyorum."

"Richard'ı seviyor musun?"

Yine, özel hayatımı Edward'la konuşmak garip gelmişti. Birkaç erkek arkadaşım vardı ve pek çoğu 'hislerinden' bahsetmektense, kanal tedavisini konuşmayı tercih ederdi. Erkek arkadaşlarım içinde benimle aşk konusunu konuşacağını hiç düşünmediğim bir tanesiyle aşktan konuşuyordum. Galiba bu sene erkekleri pek iyi anladığım bir dönem değildi.

"Evet, Richard'ı seviyorum."

"Vampiri galiba sevdiğini söyledin ama Richard konusunda sadece evet dedin. Vampiri öldür, Anita. Bunu yapmana yardım ederim."

"Durumu hemen böyle bağlama, Edward, ben Jean-Claude'un insan hizmetkârıyım. Richard onun çağırabildiği bir hayvan. Üçümüz vampir izleriyle hoş bir üçlü oluşturacak şekilde birbirimize bağlıyız. Eğer birimiz ölürse, hepimiz ölebiliriz."

"Belki ya da belki vampir size öyle söylüyordur. Bu, sana söylediği ilk yalan olmaz."

Bu söylediğine bir aptal gibi görünmeden karşı çıkamazdım, o yüzden hiç denemedim bile. "Özel hayatımla ilgili fikrini istersem, sorarım. İnsanlar Cehennem'de buz pateni yapmaya başlayıncaya kadar fikrini kendine sakla. Şimdi, bana davadan bahset."

"Sen bana kimle çıkıp, kimle çıkamayacağımı söylüyorsun ama ben aynı şeyi yapamıyorum, öyle mi?" diye sordu.

Ona baktım. "Donna konusunda ısrar ettiğim için bana kızdın mı?"

"Tam değil ama eğer sen bana ilişkiler konusunda tavsiye vereceksen, ben neden veremiyorum?"

"Bu aynı şey değil, Edward. Richard'ın çocukları yok."

"Çocuklar senin için bu kadar büyük bir fark mı yaratıyor?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, öyle."

"Hiç senin anaç bir yapıda olduğunu düşünmemiştim."

"Değilim ama çocuklar da insandır, Edward, etraflarındaki yetişkinlerin tercihleri arasına sıkışmış küçük insanlardır. Donna kendi hatalarını yapacak yaşta ama onu aldatınca, çocuklarını da aldatmış oluyorsun. Bunun seni rahatsız etmediğin biliyorum ama beni ediyor."

"Böyle olacağını biliyordum. Hatta nasıl tepki vereceğini bile biliyordum ama sebebini anlamıyorum."

"Şey, sen beni geçmiş durumdasın. Ben asla senin çocuklu, yeni akım takılan bir dulla ilişkiye gireceğini hayal bile edemezdim. Ben senin daha çok bu işi para karşılığı hallettiğini düşünüyordum."

"Ted bunun için para ödemez," dedi.

"Ya Edward?"

Omuz silkti. "Bu da yemek gibi bir ihtiyaç."

Söylediği şeydeki duygusuz doğruluk beni biraz rahatlatmıştı. "Gördün mü, işte tanıdığım ve korktuğum Edward böyle birisi."

"Benden korkuyorsun ama yine de yeni tanıştığın bir kadın ve daha tanışmadığın iki çocuk için beni karşına almaya hazırsın. Hem de daha hiçbirisini öldürmeyi planlamıyorum ama sen aramızdaki en büyük gizemi zorlamaya hazırsın." Başını iki yana salladı. "Bunu anlamıyorum."

"Anlama zaten, Edward. Sadece öyle olduğunu bil."

"Sana inanıyorum, Anita. Tanıdıklarım içinde, benim dışımda, blöf yapmayan tek kişi sensin."

" Bernardo ve Olaf blöf yaparlar mı?" Soruyu biraz üzerine bastırarak sordum.

Başını iki yana salladı ve güldü. Aramızda oluşan gerginlik o gülüşle yok oldu. "Hayır, sana onlar hakkında hiçbir şey anlatmayacağım."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü," dedi, neredeyse gülümsemişti.

Dikkatli bakan profiline döndüm. "Bu hoşuna gidiyor. Olaf ve Bernardo'yla tanışacak olmam hoşuna gidiyor." Sesimdeki şaşkınlığı gizlemedim.

"Aynı Donna'yla tanışmanın hoşuma gittiği gibi."

"Kızacağımı bildiğin halde hem de," dedim.

Başıyla onayladı. "Yüzündeki ifade ölüm tehdidine bile değerdi."

Başımı iki yana salladım. "Beni endişelendirmeye başlıyorsun, Edward."

"Sadece endişelendiriyor muyum? Paslanmaya başlamışım demek ki."

"Peki, bana onlarla ilgili bir şey anlatma. Bana davadan bahset."

Bir otoparka döndü. Dışarı bakınca bir hastanenin önünde olduğumuzu gördüm.

"Bu da ne Edward? Neden hastanedeyiz."

"Hayatta kalanlar burada."

Gözlerim büyüdü. "Neden hayatta kalanlar?"

Bana baktı. "Saldırılardan hayatta kalanlar." Kendi tarafındaki kapıyı açtı ve ben kolundan asılıp onu arabanın içinde tuttum.

Edward yavaşça bana doğru döndü ve çıplak teni üzerindeki elime baktı. Bana ona dokunmuş olmamdan duyduğu rahatsızlığı hissettirecek kadar uzun bir süre baktı ama bu benim de pek çok kereler yaptığım bir numaraydı. Eğer birisi dokunulmak istemediğini hissettirirse, dokunan kişi olayı şiddete götürmek istemiyorsa elini çekerdi. Ben çekmedim. Kolunu sıktım, acıtacak kadar değil ama öyle kolay kolay bırakmayacağımı hissettirdim.

"Konuş benimle, Edward. Nedir bu hayatta kalanlar?"

Bakışlarını elimden yüzüme kaldırdı. Güneş gözlüklerini alıp atmamak için kendimi zor tuttum. Öyle yapsam bile gözlerinden bir şey anlayamazdım.

"Sana yaralılar olduğunu söylemiştim." Sesi sakindi.

"Hayır, söylemedin. Sanki hiç hayatta kalan yokmuş gibi anlatmıştın."

"Atlamışım," dedi.

"Hadi oradan. Gizemli olmayı seviyorsun, Edward, ama bu rahatsız edici olmaya başladı."

"Kolumu bırak." Bunu sanki 'merhaba, iyi günler' der gibi söylemişti, hiç baskı yoktu.

"Bırakırsam sorularıma cevap verecek misin?"

"Hayır," dedi, sesi hâlâ aynı boş, hoş tondaydı. "Ama eğer bunu bir sidik yarışına dönüştüreceksen, Anita, sana zorla bıraktırmayı çok isterim. Bu hiç hoşuna gitmez."

Sesi hiç değişmedi. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ama bıraktım, yavaşça, koltuğuma yaslandım. Eğer Edward hoşuma gitmeyeceğini söylediyse, ona inanırdım.

"Konuş benimle, Edward."

Bana geniş, iyi çocuk gülümsemesini yolladı. "Bana Ted de." Sonra o piç herif arabadan indi. Ben arabada oturdum ve onun otoparkta ilerleyişini seyrettim. Hastanenin tam karşısındaki yolun kenarında durdu. Güneş gözlüklerini çıkarttı, gömleğinin önüne astı ve dönüp arabaya bakarak beklemeye başladı.

Arabadan çıkmamam onun için iyi bir ders olurdu. St. Louis'e dönüp, onu kendi pisliğini temizlemek için bırakmak iyi bir ders olurdu. Ama kapıyı açtım ve çıktım. Neden diye sorabilirsiniz. Bir, benden bir iyilik istemişti ve sırf Edward olduğu için bütün sadistliğini kullanıyordu. İki, ne olduğunu bilmek istiyordum. Sonunda onun soğukluğunu kıran ve korkutan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum. Bilmek istiyordum. Merak hem bir güç, hem de zayıflıktı. Bu merakın hangi türden olduğu yakın bir zamanda belli olmayacaktı. Ben zayıflık olduğuna bahse girerdim.

5

Saint Lucia Hastanesi büyük bir binaydı ve Albuquerque'da gördüğüm manzaralar içinde, Güneybatı teması olmayan tek binaydı. Sadece büyük ve kutu gibi bir yapıydı, standart bir hastane binasıydı. Belki de turistlerin gelip hastaneyi görmesini beklemiyorlardı. Ve turistler de burayı görmedikleri için şanslıydılar.

Hastaneleri düşünürseniz, hoştu ama yine de bir hastaneydi. Sadece bir şeyler yanlış gittiğinde gideceğiniz bir yerdi. Bu seferki ziyaretin iyi yanı odakilerden birinin ben ya da tanıdığım biri olmamasıydı.

Sağlı sollu pek çok kapalı kapı olan soluk renkli, uzun bir koridorda ilerliyorduk ama kapılardan birinin önünde üniformalı bir polis vardı. İsterseniz bir iç güdü deyin, onun bizim gireceğimiz oda olduğunu anlamıştım.

Edward, polisin yanına gidip konuşmaya başladı. İyi çocuk kimliğine bürünmüştü, alttan alan, zararsız ve neşeli biri gibi görünüyordu. Birbirlerini tanıyor olmaları da durumu bir hayli kolaylaştırıyordu.

Üniformalı polis, Edward'ın omzunun üzerinden bana baktı. Genç görünüyordu ama gözleri soğuk, çelik gibi polis gözleriydi. Gözlerin bu kadar boş bakıyor olabilmesi için uzunca bir süredir işin içinde olmak gerekiyordu. Ama bana gerekenden çok uzun ve çok dik baktı. Neredeyse yüzeye çıkan testosteronu hissedebilirdiniz. Bakışlarında, erkekliğinden ya da polisliğinden emin olmadığını, belki de bu işte o kadar da uzun süredir çalışmadığını hissettiren bir meydan okuma vardı. Çaylak değildi ama çok da tecrübeli değildi.

Eğer bakışlarının altında ezilmemi bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ona baktım, sakince gülümsedim, gözlerim boştu, sanki sıkılmış olduğumu anlatır gibiydi. İncelenmek hoşuma giden bir şey değildi.

Gözlerini önce o kırptı. "Teğmen içerde. İçeri girmeden önce, kadınla konuşmak istiyor."

"Neden?" diye sordu Edward, sesi hâlâ iyiydi.

Memur omuz silkti. "Ben sadece emirleri uyguluyorum, Bay Forrester. Teğmeni sorgulayamam. Burada bekleyin."

Kapıyı açtı ve içerdekileri görmemizi engelleyecek biçimde içeriye girdi. Kapıyı arkasından kapattı, kapının kendi kendine kapanmasını beklemedi.

Edward kaşlarını çattı. "Neler olduğunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedim.

Bana baktı, sanki 'anlat bakalım' der gibi, tek kaşını kaldırdı.

"Ben bir kızım ve teknik olarak sivilim. Pek çok polis bu işleri becerebileceğime inanmaz."

"Ben sana kefil oldum."

"Of, Ed... Ted, bence senin fikrin düşündüğün kadar etkili değil."

Kapı açıldığında hâlâ bana Edward'ın gözleriyle bakarken kaşlarını çatıyordu. Yüzünün Ted'e dönüşmesini seyrettim. Gözleri parladı, dudakları hareketlendi, yüzünün ifadesi sanki bir maskeymiş gibi tamamen yenilendi. Kendi kişiliği büyü gibi yok oldu. Gösteriyi bu kadar yakından seyredince içimde bir şey titredi. Bu kadar hızlı değişebilmesi ürkütücüydü.

Kapıdaki adam kısa boyluydu, benden çok uzun değildi, en fazla bir altmış beşti. Polis teşkilatının bir boy sınırı olup olmadığını düşündüm. Saçları güneşten açılmış sarı renkteydi ve çok kısa kesilmişti. Kare bir çenesi vardı. Teni hafif altın rengini alacak kadar yanmıştı, sanki açık renkli teni olabilecek en koyu haline gelmiş gibiydi. Önce Donna, şimdi de teğmen aynı haldeydi. Burada hiç kimse deri kanserinden çekinmiyor muydu? Bana altın rengi çerçeveli yeşil renkli gözleriyle baktı. Gözleri, baharda yeni bitmiş çimenlerin rengindeydi. Altın rengi kirpiklerle birlikte çok güzel gözleri vardı ve bu, onun yüzünü yumuşatıp neredeyse kadınsı bir hava vermişti. Sadece köşeli çenesi, onu yakışıklı olmaktan çok güzel görünmekten kurtarmıştı. Çenesi hem yüzünü bozmuş hem de onu mükemmellikten kurtarmıştı.

Gözleri güzel olabilirdi ama bakışları dostane değildi. Soğuk polis gözleri bile değildi. Düşmanca bakıyordu. Onunla daha önce tanışmadığıma göre, düşmanlığının sebebi kadın sivil ve/ve ya animatör olmamdı. Ya şoven ya da batıl inançlıydı. Hangisini tercih edeceğimi bilemiyordum.

Bana uzun bir süre bu düşmanca gözlerle baktı. Ben, yüzümü ifadesiz tutup onun sıkılmasını bekledim. Orada öylece, bütün gün, yüzüm ifadesiz bir şekilde durabilirdim.

Güvenli bir hastane koridorunda durmak şimdiye kadar yaptıklarımın en kötüsü değildi. Birisi beni öldürmeye çalışmadığı zamanlar, hep huzurlu zamanlar olmuştu.

Edward mücadeleyi bitirmeye çalıştı. "Teğmen Marks, bu Anita Blake. Şef Appleton onun geleceğini haber vermiş olmalı." Hâlâ Ted'in mutlu sesini kullanıyordu. Ama omuzlarında pek mutlu olmayan bir gerginlik vardı.

"Sen, Anita Blake'sin." Teğmen Marks'ın sesi inanmamış gibiydi.

Başımla onayladım. "Evet."

Gözlerini kıstı. "Davamda sivillerin olmasından hoşlanmam." Baş parmağıyla Edward'ı işaret etti. "Forrester faydalı olabileceğini gösterdi." Parmağıyla beni işaret etti. "Sen bir şey yapmadın."

Edward bir şey söylemeye başlıyordu ama Marks sert bir el hareketiyle onu susturdu. "Hayır, bırak kendi cevap versin."

"Bana bir soru sorarsan cevap veririm," dedim.

"Bu da ne demek?"

"Bu daha bana soru sormadın demek, Teğmen. Sadece yorumlar yaptın."

"Pis bir zombi kraliçesinden hiçbir bok öğrenmem ben."

Ah, ön yargılıymış. Bir gizem daha çözüldü. "Ben buraya davet üzerine geldim, Teğmen Marks. Buraya davayı çözmenize yardımcı olmak için davet edildim. Şimdi eğer yardımımı istemiyorsanız tamam ama şehir yönetiminden birisinin patronuma, burada hoş karşılanmayacaksam, neden bir uçağa atlayıp New Mexico'ya geldiğimi açıklaması gerekiyor."

"Yani sana iyi davranmazsam, beni üstlerime şikâyet edeceksin, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Seni bu kadar kasan nedir, Marks?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Eski karına mı benzettin?"

"Ben karımla zaten evliyim." Sesi içerlemiş gibiydi.

"Tebrikler. Ölüleri diriltiyor olmam mı? Mistik sanatlardan korkuyor musun?"

"Ben kara büyüden hoşlanmam." Ülkenin her yerinde standart polis zorunluluğu olan haç şeklindeki kravat iğnesini gösterdi, Marks onu ciddiye alıyor gibiydi.

"Ben kara büyü yapmam, Marks." Haçım görününceye kadar boynumda asılı durduğu zinciri çektim. "Ben Hristiyanım, daha doğrusu Episkopalistim. Yaptıklarım hakkında ne duyduğunu bilmiyorum ama şeytani şeyler değil."

"Tabii böyle dersin," dedi.

"Ölümsüz ruhumun durumu benimle Tanrı arasındadır, Teğmen Marks. Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız. Yoksa bu bölümü atlayıp, beğendiğin bölümlere mi geçtin?"

Yüzü kararardı ve alnındaki damar atmaya başladı. Aşırı Hristiyan bir sağcı olsa bile, böylesine bir kızgınlık çok fazlaydı. "O kapının ardında sizi bu kadar korkutan ne var?" diye sordum.

Marks bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Ben korkmuyorum."

Omuz silktim. "Evet, korkuyorsun. Hayatta kalanlar seni çok sarsmış ve sen acısını benden çıkarıyorsun."

"Sen beni tanımıyorsun," dedi.

"Hayır ama birinin korktuğunu anlayacak kadar çok polis tanıyorum."

Bana, eğer bir kavgada olsa, beni geri çekilmeye zorlayacak kadar yaklaştı. Fakat ben olduğum yerde durdum. Teğmenin bana vurmaya çalışacağını zannetmiyordum.

"Kendini o kadar sert mi zannediyorsun?"

Ona gözlerimi kırpıştırıp baktım, eğer parmak uçlarımda yükselirsem öpecek kadar yakındım. "Öyle düşünmüyorum, Teğmen. Öyle olduğumu biliyorum."

Bunu duyunca gülümsedi ama mutlu bir gülümseme değildi. "Oradakiyle baş edebileceğini düşünüyorsan, git bak bakalım." Yana çekildi ve elini kapıya doğru savurdu.

Kapının ardında ne olduğunu sormak istiyordum. Orada, Edward'ı ve bir polis teğmenini bu kadar sarsan ne olabilirdi? Kapalı duran ve bütün sırlarını gizli tutan pürüzsüz kapıya baktım.

"Ne bekliyorsunuz Bayan Blake? Hadi, kapıyı açın."

Yan gözle Edward'a baktım. "Bana bir ip ucu vereceğini zannetmiyorum."

"Kapıyı aç, Anita."

Mırıldanarak, "Piç," dedim ve kapıyı açtım.

6

Kapı doğrudan hayatta kalanların olduğu odaya açılmıyordu. Odadan, büyük bir bölümü cam olan bir kapıyla ayrılmış bir antreye açılıyordu. Antrede sanki kendi havalandırma sistemi varmış gibi bir hava akımı hissediliyordu. Bir yanda, üzerinde yeşil botları ve boynunda aslı duran maskesiyle ameliyat kıyafeti giymiş bir adam duruyordu. Uzun boyluydu, ince yapılıydı ama zayıf görünmüyordu. Ayrıca gördüğüm New Mexico'lular içinde sadece onda güneş yanığı yoktu. Bana da bir takım ameliyat kıyafeti verdi. "Bunları giy."

Kıyafetleri aldım. "Bu davaya bakan doktor sen misin?"

"Hayır, ben bir hemşireyim."

"Bir adın var mı?"

Hafifçe gülümsedi. "Ben, adım Ben."

"Sağ ol, Ben. Ben de Anita. Neden ameliyat kıyafeti giyiyoruz?"

"Enfeksiyon için önlem."

Onunla tartışmadım. Benim uzmanlık alanım daha çok hayatları bitirmekle ilgiliydi, onları korumakla değil. Üz-

manlara saygı gösterirdim. Ameliyat kıyafetini kotumun üzerine giydim, bağını olabildiğince sıkı bağladım. Pantolonu, yine de bol gelmişti.

Hemşire Ben gülümsüyordu. "Bu kadar... narin bir polis göndermelerini beklemiyorduk."

Ona kaşlarımı çattım. "Bunu söylerken gülümseme bari."

Gülümsemesi büyüdü, beyaz dişleri de göründü. Bu hareket, yüzünün ifadesini yumuşattı ve Hemşire Cratchet'ten çok, sıradan bir insana benzemesini sağladı.

"Ben polis değilim."

Gözleri, kılıfında duran tabancama kaydı. Tabanca kırmızı tişört üzerinde çok siyah ve belirgin duruyordu. "Silah taşıyorsun."

Tişörtü ve onu rahatsız eden silahı çıkarttım. "New Mexico kanunlarına göre gizlemediğim sürece silah taşıyabiliyorum."

"Eğer polis değilsen neden silah taşıyorsun?"

"Ben vampir infazcısıyım."

Bana ameliyat kıyafetinin uzun kollu üst kısmını uzattı. Kollarımı yerleştirdim. Pek çok hastane kıyafeti gibi arkadan bağlanıyordu. Ben, onu benim için bağladı. "Bir vampirin mermilerle öldürülemeyeceğini zannediyordum."

"Gümüş mermiler onları yavaşlatır ve eğer çok yaşlı ya da çok güçlü değillerse, kafalarına ya da kalplerine bir delik açmak işe yarayabilir. Bazen," diye ekledim. Ben'in yanlış bir fikre kapılıp üzerine gelen bir vampiri gümüş mermilerle durdurmaya çalışıp sırf benim sözüme güvendiği için parçalanmasını istemiyordum.

Saçlarımı, şu küçük plastik, saçları tutan şeyin içine sokmakta biraz zorlandık ama sonunda becerdik, fakat plastik kılıf saçlarımı öyle sıkmıştı ki başımı her oynatışımda en-

semdeki saçlar çekiliyordu. Ben, ameliyat eldivenlerini giymem için de yardıma yeltendi ama hiç zorlanmadan giydim.

Kaşlarını kaldırdı. "Daha önce eldiven takmışsın," dedi ve bu bir soru değildi.

"Tırnaklarımın altına kan girmesini istemediğim zamanlarda ya da suç mahallerinde hep takıyorum."

Boynumdan geçirip maskeyi takmama yardım etti. "Yaptığın işte çok kan görmüş olmalısın."

"Bahse girerim senin kadar görmemişimdir." Maske burnumu ve ağzımı kapatmışken ona doğru döndüm. Sadece gözlerim açıkta kalmıştı. Ben, bana baktı, yüzü düşünceliydi. "Ben ameliyat hemşiresi değilim."

"Senin uzmanlık alanın ne?" diye sordum.

"Yanık ünitesi."

Gözlerim büyüdü. "Yaralılar yanmış mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama vücutları açık yara gibi, yanıkla benzerlik gösteriyor. Durum aynı."

"Vücutları açık yara gibi de ne demek?"

Birisi arkadan cama vurdu, ben sıçradım, dönünce tıpkı benim gibi giyinmiş bir adamın sinirli gözlerle baktığını gördüm. Dahili görüşme sisteminin düğmesine bastı ve sesi rahatsızlığını hissettirecek kadar net geldi. "Eğer içeri gelecekseniz, gelin. Onları sakinleştirmek istiyorum ve bunu siz onları sorgulayıncaya kadar yapamam, ya da en azından bana söylenen bu." Düğmeyi bıraktı ve diğer taraftaki odayı gizleyen beyaz perdenin ardında yok oldu.

"Vay, bugün herkesin mutluluk listesinde adım var galiba."

Ben kendi maskesini taktı ve "Bu durumu kişisel alma. Doktor Evans yaptığı işte iyidir, en iyilerden birisidir."

Eğer bir hastanede iyi bir doktor bulmak istiyorsanız, diğer doktorlara ya da görevlilere bir şey sormamalısınız. Hemşirelere sormalısınız. Hemşireler her zaman kimin iyi olduğunu, kimin olmadığını bilirler. Belki kötü şeyler söylemeyebilirler ama eğer bir doktor hakkında iyi bir şey söylemişlerse, buna güvenebilirdiniz.

Ben duvarda, düğme denemeyecek kadar büyük bir şeye dokundu ve kapılar sanki vakumlu bir kapı açılıyormuş gibi bir ses çıkartarak açıldı. İçeri girdim ve kapılar arkamdan kapandı. Şimdi önümde beyaz perde dışında hiçbir şey yoktu.

Perdeyi açmak istemiyordum. Herkes çok rahatsız görünüyordu. Kötü bir manzara olmalıydı. "Vücutları açık yara gibi", demişti Ben ama yanık değilmiş. Onlara ne olmuştu? Eskilerin söylediği gibi, öğrenmenin tek bir yolu vardı. Derin bir nefes aldım ve perdeyi açtım.

Karşımdaki oda beyazdı ve dezenfekte edilmiş görünüyordu, bütün hastane odaları gibiydi. Bu odanın dışında bazı pastel renkler vardı ve sanki burası öylesine bir binaymış, sıradan koridorlarmış, sıradan odalarmış gibi bir hava hâkimdi. Bütün o hava perdenin ardında kaybolmuştu ve gerçek karşımdaydı.

Altı yatak vardı, hepsinin üzerinde, hastaların baş kısmını ve vücutlarının üst tarafını örtecek şekilde yerleştirilmiş beyaza yakın plastik örtü/çadır benzeri korumalardan vardı. Doktor Evans en yakınımdaki yatağın yanında duruyordu. Benzer ameliyat kıyafetleri içinde bir kadın da diğer taraftaydı, yatağın etrafındaki, ışıkları yanıp sönen, garip sesler çıkartan cihazları kontrol ediyordu. Kadın bana baktı, yüzünün açıkta kalan bölümünde sarsıcı bir koyuluk vardı. Afrika kökenli Amerikalı bir kadındı, şişman değildi ama

onun dışında ve boyu haricinde koruma kıyafetinin altındaki hiçbir şey hakkında bir şey söyleyemezdim. Ameliyat kıyafetini çıkartsa onu tanıyamazdım. Bu garip bir şekilde belirsiz ve rahatsız ediciydi. Ya da belki bana öyle gelmişti. Kadın bakışlarını kaçırdı ve ölçümlere devam etti, elindeki dosyaya bir şeyler yazdı.

En yakındaki yatağa doğru yürüdüm. Doktor Evans ne arkasını döndü, ne de bana herhangi bir hareket yaptı. Yaralıların üzerindeki beyaz örtü bir çeşit askıyla tutturulmuş ve bir çadır gibi gerilmişti, örtüler yaralılara değmiyordu.

Doktor Evans sonunda döndü ve yaralının yüzünü görebildim. Gözlerimi kırptım çünkü gözlerim gördüğü şeyi reddediyordu ya da belki beynim gördüğü şeyi geri çeviriyordu. Yüz sanki kanıyormuş gibi kırmızıydı ve parçalanmıştı ama kanamıyordu. Sanki insan yüzü şeklinde bir et parçasına, hayır üzeri etle kaplı bir kafatasına bakıyordum. Burun kesilmişti, geriye sadece plastik hortumların girdiği iki delik kalmıştı. Adamın gözleri dönüp, bana baktı. Gözlerinde, etrafında deri olmaması dışında, bir sıradışılık daha vardı. Göz kapaklarının da kesilmiş olduğunu anlamam için birkaç saniye gerekti.

Oda bir anda ısındı, o kadar ısındı ki maske beni boğmaya başladı. Nefes almak için onu çıkartmak istedim. Bir hareket yapmış olmalıyım çünkü doktor bileğimden yakaladı.

"Sakın üzerindekileri çıkartmayın. Buraya kabul ettiğim her yeni kişi yüzünden zaten hayatlarını tehlikeye atıyorum." Bileğimi bıraktı. "Bu riski iyi değerlendirin. Bana bunu neyin yaptığını söyleyin."

Başımı iki yana salladım, yavaş yavaş nefes alıp, soluğumu düzenledim. Konuşabilecek hale gelince, "Vücudun geri kalanı ne halde?" diye sordum.

Doktor bana baktı, gözleri beklentiliydi. Ben de ona baktım. Başka her şey yataktakine bakmaktan iyiydi. "Şimdiden rengin sarardı. Geri kalanını görmek istediğinden emin misiniz?"

"Hayır," dedim dürüstçe.

Sadece gözleri görünürken bile, yüzündeki şaşkınlığı gördüm.

"Arkamı dönüp, bu odadan çıkmayı her şeyden fazla isterim. Yeni kâbuslara ihtiyacım yok, Doktor Evans ama buraya uzman fikrimi istedikleri için çağrıldım. Gösterinin tamamını görmeden bir fikir yürütemem. Eğer hepsini görmem gerektiğini düşünmeseydim, böyle bir şey istemezdim."

"Görünce ne elde edeceğini düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Buraya onları dikizlemeye gelmedim, Doktor. Ama bunu yapan şeyin ne olabileceği konusunda ip uçları arıyorum. İp uçlarının çoğu kurbanların bedenlerinde olur."

Yataktaki adam sarsıldı, sanki büyük bir acı içindeymiş gibi başını iki yana salladı. Dudaksız ağzından hafif, sesler çıktı. Gözlerimi kapatıp, düzenli nefes almaya çalıştım. "Lütfen, Doktor, görmem gerek." Gözlerimi açtığımda, doktorun örtüyü açışını gördüm. Örtüyü yavaşça çekişini, dikkatlice katlayışını ve yavaş yavaş adamın vücudunu ortaya çıkarışını seyrettim. Adamın beline gelindiğinde, canlı canlı derisinin yüzüldüğünü anlamıştım. Sadece yüzü olmasını umuyordum. Bu bile yeterince kötüydü ama yetişkin bir insanın derisini tamamen yüzmek çok vakit alırdı, bu kadar iyi ve titiz bir şekilde yapmaksa neredeyse sonsuza kadar sürerdi.

Örtü kasıklarının hizasına gelince biraz sarsıldım. Erkek değildi. Kasık bölgesi pürüzsüz ve boştu. Göğüslerine bak-

tım. Kemik yapısı erkek gibiydi. Başımı iki yana salladım. "Bu bir erkek mi, kadın mı?"

"Erkek," dedi.

Yatakta yatan adama yeniden baktım, gözümü kasıklarında, eksik olan şeyden alamıyordum. "Hassiktir," dedim hafifçe. Yeniden gözlerimi kapattım. Çok sıcaktı, acayip sıcaktı. Gözlerim kapalıyken, oksijenin sesini, bize yaklaşan hemşirenin botlarının sesini ve yataktaki adamın el ve ayak bilekleri yatağa bağlı halde sarsılırken çıkarttığı sesleri duydum.

Bağlı mı? Bağlı olduğunu görmüştüm ama tam olarak algılayamamıştım. Tek gördüğüm bedendi. Evet, beden. Onu bir adam olarak düşünmezdim. Uzaklaşmalıydım, yoksa kendimi kaybedecektim.

İşe konsantre oldum. Gözlerimi açtım. "Neden bağladınız?" Sesim nefes nefeseydi ama düzgün çıkmıştı. Aşağıya bedene, sonra gözlerimi dikip Doktor Evans'a baktım. Ona gözlerinin etrafındaki hafif kırışıklıkları ezberleyinceye kadar baktım, yatağa bakmam gerekmediği sürece bakmayacaktım.

"Ayağa kalkıp gitmeye çalışıyorlar," dedi.

Kaşlarımı çattım, doktor maskenin altından görmemiş olmalıydı. "Tabii ki bir yere gidemeyecek kadar yaralılar."

"Onlara çok güçlü ağrı kesiciler verdik. Acıları dindiği anda, gitmeye çalışıyorlar."

"Hepsi birden mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Yatağa yeniden baktım. "Neden bu dava bir seri... katil değil. Nasıl denir? Bir seri..." Başımı iki yana salladım. Uygun kelimeyi bulamadım. "Beni neden çağırdınız? Ben olağandışı olay uzmanıyım ve bunu bir insan da yapmış olabilir."

"Dokuda bıçak izi yok," dedi Doktor Evans.

Ona baktım. "Ne diyorsun?"

"İşkence işinde ne kadar iyi olmuş olursa olsun, böyle bir şeyin sonunda her zaman kullanılan aletin izleri olur. En iyi ip uçları kurbanların vücutlarında olur derken haklıydınız ama bunlarda değil. Sanki derileri eriyip gitmiş gibi."

"Deriyle birlikte, burun ve cinsel organ gibi yumuşak bölgeleri de eritecek bir madde olabilir. Bu, vücudun geri kalanına geçmemiş olabilir."

Başıyla onayladı. "Hemen temizlenmişse olabilir ama bilinen böyle bir madde yok. Bunun dışında, vücutta asit yanığı da yok. Burun ve cinsel organ kopartılmış. Başka yerlerde olmayan yırtılma ve hasar var. Sanki yüzme işini yapan her kimse, deriyi yüzmüş ve kalanları kopartmış." Başını iki yana salladı. "İşkencecileri yakalamak için dünyanın her yerini dolaştım. Her şeyi gördüğümü zannediyordum ama yanılmışım."

"Sen adli tıp uzmanı mısın?" diye sordum.

"Evet."

"Ama onlar ölmemiş," dedim.

Bana baktı. "Hayır, ölmemişler ama cesetler üzerinde kullandığım bütün bilgimi burada kullanabiliyorum."

"Ted Forrester ölümlerin olduğunu da söyledi. Onlar derisi yüzüldüğü için mi ölmüş?" Artık 'çalıştığım' için odanın sıcaklığı azalmıştı. Eğer işe çok konsantre olursam belki hastaların üzerine kusmamayı başarabilirdim.

"Hayır, onlar kesilmiş ve oldukları yere bırakılmış."

"Cesetler üzerinde bıçak izi olmalı yoksa kesilme kelimesini kullanmazdın."

"Bir kesici alet izi var ama daha önce gördüğüm hiçbir bıçak, kılıç ya da kahretsin kasaturaya benzemiyor. Kesik-

ler derin ama temiz değil, çelik bıçaktan daha az rafine edilmiş bir şey kullanılmış."

"Ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bıçak kemiği kesmemiş. Onları kesen her neyse, cesetleri eklemlerinden ayırmış. Hiçbir insanda böyle bir şeyi ardı ardına yapacak güç yoktur."

"Herhalde yoktur," dedim.

"Bunu gerçekten bir insanın yapmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu, yatağı işaret edip.

"Bunu bir insanın başka bir insana yapıp yapamayacağını mı soruyorsun? Eğer dünyayı dolaşıp işkenceyle öldürülmüş cesetler teşhis ettiysen, o zaman insanların birbirine neler yapabileceğini görmüş olmalısın."

"Bir insanın böyle bir şey yapamayacağını söylemiyorum. Fiziksel olarak mümkün olmadığını söylüyorum," dedi.

Başımla onayladım. "Kesme ve parçalama, bence işi insan olabilir ama deriyi yüzme konusunda sana katılıyorum. Eğer insan yapmışsa, bir şekilde alet izleri olmalı."

"Bıçak izi demediniz, alet izi dediniz. Pek çok insan birisinin derisini yüzmek için bıçak gerektiğini düşünür."

"Keskin kenarı olan herhangi bir şey olabilir. Gerçi daha yavaş ve daha pis olur. Bu garip bir şekilde çok temiz."

"Evet," dedi, başıyla onayladı. "Evet, bu iyi bir tanım. Ne kadar korkunç olursa olsun, çok düzenli yapılmış, tabii parçalanan doku hariç. O pek düzenli yapılmamış, hatta kaba bir şekilde olmuş."

"Sanki elimizde iki..." İçimden hep katil demek geliyordu ama hâlâ canlı insanlar vardı. "fail var gibi," dedim sonunda.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bedeni kemiği kesmeyecek kadar kör bir aletle kesmek, sonra insanı çıplak elle parçalamak organize olmayan bir seri katilin yapacağı şeyler. Dikkatli deri yüzme organize bir seri katilin yapacağı türden bir şey. Neden deriyi ve cinsel organı dikkatlice yüzme zahmetine girip, sonra parçaları koparmış? Ya iki kişi var ya da çift kişilik."

"Çok kişilik?" Soru şeklinde söylemişti.

"Tam olarak değil ama bütün seri katilleri tek bir kategoriye koymak o kadar kolay değildi. Bazı organize suçlular, organize olmayan katiller gibi vahşi şeyler yapabiliyor, ya da bazı organize akla sahip olanlar, kendisini kaybedip, ölüm oranını arttırabiliyor. Organize hareketlerini devam ettirecek kadar düzenli olamayabiliyorlar."

"Yani ya arada bir düzenini kaybeden organize bir katil ya da... ya da ne?" Doktor benimle çok mantıklı konuşmaya başlamıştı, artık kızgın değildi. Ya onu etkilemiştim ya da en azından artık benden rahatsız değildi. En azından şimdilik.

"İki katil olabilir, operasyonun beyni olan bir organize katil ve onu takip eden bir dağınık katil. Katillerin beraber çalışması sıra dışı bir durum değil.

"Aynı Hillside Boğazlayanı daha doğrusu Boğazlayanları gibi," dedi.

Maskenin altından gülümsedim. "İki katilin olduğu pek çok dava var. Bazen ikisi de erkek oluyor. Bazen erkek ve kadın. O davada erkek, dominant şahsiyetti. Ya da en azından sadece birisi dışında duyduğum bütün davalarda öyleydi. Her şartla birisi yönlendirici ve diğeri de az ya da çok diğerinin kontrolünde oluyor. Diğerinin hayır diyemeyeceği şekilde mutlak bir kontrol bile olabiliyor. Bazı olaylarda

ise ilişki bir ortaklık gibi oluyor. Ama en eşit gibi görünen ilişkiler de bile birisi diğerine göre daha etkili oluyor.

"Bunun bir seri saldırgan işi olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Seri saldırgan aklıma gelen en olağan çözüm ama ben olağandışı olay uzmanıyım, Doktor Evans. Ne kadar canavarca olursa olsun, eğer aranan kişi bir insansa ben çok nadiren çağırılırım. Birisi bunun insan dışı bir şey tarafından yapıldığını düşünüyor olmalı, yoksa burada olmazdım."

"FBI ajanı çok emin gibiydi," dedi Doktor Evans.

Ona baktım. "Biraz önce burada durup ikimizin de vaktini boşa mı harcadım? Federaller gelip benim söylediklerimin aynısını mı söylediler?"

"Öyle oldu," dedi.

"O zaman bana ihtiyacınız yok."

"FBI bu işi yapanın bir insan, bir seri saldırgan olduğuna kanaat getirdi."

"Bazen federaller kendilerinden çok emin olurlar ve bir kere kendilerini inandırınca, haksız çıkmaktan pek hoşlanmazlar. Genelde bütün polisler böyle davranabilirler. İş suçu çözmeye gelince genelde en kolay cevabı tercih ederler. Eğer koca ölürse, büyük ihtimalle karısı yapmıştır. Polislere davayı karıştırmaları tavsiye edilmez. Basitleştirmeleri tavsiye edilir."

"Siz neden basit çözümle yetinmiyorsunuz?" diye sordu.

"Birkaç sebebi var. Eğer bu seri bir şeyler yapan bir insansa, bence polis, Federaller her neyse bir ip ucu bulurdu. Etraftakilerin üzerindeki korku ve belirsizlik havası çok yüksek. Eğer ellerinde ip ucu olsaydı bunlar olmazdı, daha

az panik içinde olurlardı. Benim rapor vereceğim bir üstüm yok. Yanlış tahminde bulunursam kimse beni azarlamayacak ya da rütbemi düşürmeyecek. İşim ve gelirim, kendim dışında hiç kimseyi mutlu etmeye dayanmıyor."

"Altında çalıştığın bir patronunuz yok mu?" dedi.

"Evet var ama ona düzenli yazılı raporlar vermek zorunda değilim. Her şeyin ötesinde daha çok bir muhasebe müdürü gibi. İşi yaptığım sürece ve bunu yaparken insanlara çok hakaret etmediğim sürece ne yaptığım umurunda bile değildir. Ben hayatımı ölüleri dirilterek kazanıyorum, Doktor Evans. Bu özel bir yetenek. Eğer patronum canımı çok sıkarsa, ülkede beni anında işe alacak iki animatörlük şirketi daha var. Serbest bile çalışabilirim."

"O kadar iyi misiniz?" dedi.

Başımla onayladım. "Öyle görünüyor ve bu beni pek çok bürokratik işten ve polisin uğraştığı politik olaylardan kurtarıyor. Benim işim bunun başka birisine daha olmasını engellemek. Eğer bunu yaparken biraz aptal ya da kararsız görünürsem, bunun önemi yok. Gerçi hemen karar verip hangi öcünün yaptığını söylememem için biraz baskı gelebilir. Patronumdan değil ama polis ya da Federallerden gelir. Böyle bir davayı çözmek bir polisin kariyerini kurtarabilir. Hata yapıp başarısız olmak da kariyerinin sonu olabilir."

"Ama eğer siz yanlış bir şey söylerseniz, size bir şey olmaz," dedi Evans.

Ona baktım. "Eğer ben yanlış bir sonuca varırsam, o zaman hiçbir zarar olmaz. Eğer ben, polisler, Federaller, herkes yanlış yöne bakarsa, o zaman bunlar devam eder." Yataktaki adama baktım. "Bu iyi olmaz."

"Neden? Sizin için neden iyi olmaz?"

"Çünkü bizler iyi insanlarız ve bunu yapan her kim ya da her neyse, o kötü adam. İyinin kötüyü yenmesi gerekir Doktor Evans. Yoksa Cennete ne gerek var?"

"Sen Hristiyan mısın?"

Başımla onayladım.

"Hem Hristiyan olup, hem de ölüleri diriltebilmenin mümkün olduğunu bilmiyorum."

"Sürpriz," dedim.

Başıyla onayladı ama bana katıldığını zannetmiyordum. "Diğerlerini de görmeniz gerekiyor mu yoksa bu yeterli mi?"

"Bunun üzerini öretebilirsin ve evet, diğerlerine de en azından bir bakmalıyım. Eğer yapmazsam bir şeyler kaçırmış olabileceğimi düşünürüm."

"Hiç kimse odayı tek seferde dolaşamadı, herkes çıktı, buna ben bile dahilim." Konuşurken diğer yatağa doğru ilerledi. Ben de peşinden gittim, burada olmaktan pek memnun değildim ama kendimi daha iyi hissediyordum. Suçu çözmeye odaklanıp, empatimi sıkı bir kutuya hapsedersem bunu yapabilirdim. Empati şu an bedelini ödeyemeyeceğim bir lükstü.

İkinci adam neredeyse ilkiyle aynıydı, sadece boyu ve göz rengi farklıydı. Bu seferkinin gözleri maviydi ve ben o gözlere bakamadım. Eğer gözlerine bakarsam, o zaman şahsiyet kazanırlardı ve ben çığlık atarak kaçardım.

Üçüncü yataktaki farklıydı. Göğsündeki yaralar bir şekilde farklıydı ve Doktor Evans örtüyü kasıklara kadar açınca, bu seferkinin kadın olduğunu fark ettim. Gözüm göğsüne, memelerinin kopartıldığı yere kaydı. Gözleri delicesine dönüyordu, ağzını açıp kapatıp, hafif sesler çıkartıyordu ve o zaman ilk defa neden hiçbirisinin konuşmadığını anladım.

Dilinin olduğu yerde küçük bir parça kalmıştı, dudaksız, derisiz ağzı içinde küçük bir kurt gibi hareket ediyordu.

Sıcaklık üzerime bir dalga gibi geldi. Oda döndü. Nefes alamadım. Maske ağzımın içine girdi. Dönüp, kapıya doğru gittim. Yavaşça yürüdüm. Koşmadım ama eğer buradan çıkmazsam midemde olan birkaç parça şeyi kaybedecektim ya da belki bayılabilirdim. İkisi arasında kusmayı tercih ederdim. Doktor Evans hiçbir şey söylemeden kapıyı açan düğmeye bastı. Kapı açıldı ve ben çıktım.

Hemşire Ben bana döndü, aceleyle maskesini taktı. Kapılar kapanınca maskesini indirdi. "İyi misin?"

Başımı iki yana salladım, sesime güvenememiştim. Maskeyi çıkarttım ama hâlâ yeterince hava alamıyordum. Küçük oda çok sessizdi. Sadece havalandırmanın sesi geliyordu. Ben, bana doğru hareket edince elbisesinin hışırtısı duyuldu. Ses, insan sesine ihtiyacım vardı. Buradan çıkmalıydım.

Başımdaki plastik şeyi çıkarttım. Saçlarım omuzlarıma ve yüzüme döküldü. Hâlâ yeterince hava alamıyordum. "Özür dilerim," dedim. Sesim uzaktan geliyordu. "Geri geleceğim." Dış kapıyı açtım ve kaçtım.

7

Öyle olmadığını bilsem de, koridor daha serin geldi. Kapalı kapıya yaslanıp, gözlerimi kapattım, derin derin nefes alıyordum. Odanın sessizliğinden sonra koridor çok gürültülü gelmişti. İnsanlar yürüyor, hareket ediyordu ve Teğmen Marks'ın sesi geldi. "O kadar da sert değilmişsin, ha, Bayan Blake?"

Gözlerimi açıp ona baktım. Büyük ihtimalle üniformalı polisin onun için getirdiği bir sandalyede oturuyordu. Üniformalı polis görünürlerde yoktu. Sadece, elleri arkasında, duvara dayanmış Edward vardı. Yüzüme bakıyordu, sanki korkumu ezberliyormuş gibi bana bakıyordu. "Odadan çıkmadan önce üç yaralıya baktım. Sen çıkmadan önce kaç tanesine bakabildin, Marks?"

"Ben o odadan çıkmadım."

"Doktor Evans hiç kimsenin odadaki turunu bitiremediğini söyledi. Bu senin de yapamadığın anlamına geliyor. O yüzden çeneni kapa."

Ayağa kalktı. "Seni... cadı." Son kelimeye sanki aklına gelen en kötü hakaretmiş gibi söylemişti.

"Fahişe mi demek istedin?" dedim. Koridorda kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Marks'la atışmak, diğer seçenekler düşünülürse çok hafif kalıyordu.

"Aynen söylediğimi kast ettim."

"Eğer bir animatörle, gerçek bir cadı arasındaki farkı bilmiyorsan, bunları yapan şeyi yakalayamamana şaşmamak gerek."

"Şeyi de ne demek?" diye sordu.

"Şey, şey, canavar."

"Federaller bir seri saldırgan olduğunu düşünüyorlar," dedi.

Yan gözle Edward'a baktım. "Birisinin bana Federallerin söylediklerini anlatması ne güzel."

Edward hiç kendini suçlu hissediyormuş gibi görünmedi. Boş ve ifadesiz görünüyordu, ben de dikkatimi Marks'a verdim. "O zaman neden deri yüzülürken hiç alet izi kalmamış?"

Marks yan gözle koridorda küçük bir araba iten hemşireye baktı. "Halen devam eden bir davayı öyle açıkça, herkesin bizi duyabileceği bir yerde konuşamayız."

"Peki, o zaman ben içeri girip diğer üç... bedene baktıktan sonra, özel konuşabileceğimiz bir yere gider, davayı konuşuruz."

Galiba biraz rengi sarardı. "İçer geri mi dönüyorsun?"

"Kurbanlar, aynı zamanda ip uçlarıdır, Teğmen. Bunu biliyorsun."

"Seni suç mahalline götürebiliriz," dedi. Bu, bana söylediği en hoş şeydi.

"Harika, orayı da görmem gerek ama şu anda buradayız ve o odada deliller olabilir." Nefesim düzelmiş ve alnımda

biriken ter kurumuştu. Belki hâlâ biraz sararmış görünüyordum ama hareketlenmiştim ve kendimi neredeyse iyi hissediyordum.

Holün ortasına doğru yürüdüm ve sanki sadece onun duyacağı bir şey söyleyecekmiş gibi Edward'ı yanıma çağırdım. Duvardan doğruldu ve yanıma geldi. Yakınıma gelince alttan bir tekme atıyormuş gibi yaptım, Edward aşağı bakınca, ikinci tekmeyi daha yukarı savurdum ve tekme çenesine oturdu. Yere düştü. Yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Ayağa kalkmaya çalışmaktansa, zayıf yerlerini koruması gerektiğini biliyordu.

Kalbim hızla atıyordu, yorgunluktan değil, adrenalin yüzündendi. Yeni öğrendiğim kenpo tekniklerini hiç kavgada kullanmamıştım. İlk defa Edward'ın üzerinde denemek hoş bir fikir değildi ama evet, işe yaramıştı. Aslında açıkçası, bu kadar kolay olmasına biraz şaşırmıştım. Beynimin arka kısmı Edward'ın onu haklamama izin verdiğini söylüyordu. Beynimin ön tarafıysa onun egosunun böyle bir şey yapmayacak kadar büyük olduğunu söylüyordu. İkinci sese inanmıştım. At pozisyonunda durdum. Tekmeyi attıktan sonra geri dönmeyi bildiğim tek pozisyon buydu. Yumruğumu kaldırıp bekledim, ileri atılmadım.

Edward daha başka bir şey yapmayacağını fark edince, kolunu indirip bana baktı. "Bu da neyin nesiydi?" Alt dudağı kanamıştı.

"Kenpo dersleri alıyorum," dedim.

"Kenpo mu?"

"Bir çeşit Tae-kwon-do, tekmeler daha az, hareketler daha akışkan, daha çok el teknikleri var."

"Judo'da siyah kuşak yetmedi mi?" diye sordu ve soran Ted'in sesiydi.

"Judo antrenmanları iyi ama savunma için iyi değil. Kötü adamın çok yakınına girip, yakalanmaman gerek. Bu şekilde hem tutma mesafesinden uzak kalıyorum, hem de zarar veriyorum."

Dudağına dokundu ve kanı gördü. "Bunu fark ettim. Neden?"

"Neden suratına tekme mi attım?" diye sordum.

Başıyla onayladı, galiba biraz yüzünü buruşturdu. Harika.

"Neden beni kurbanların durumu hakkında uyarmadın? Neyle karşılaşacağımı söylemedin?"

"Ben yanlarına ne olduğunu bilmeden girmiştim. Senin habersiz nasıl davranacağını görmek istedim."

"Bu bir sidik yarışı değil, Edward. Ted. Seninle yarışmıyorum. Senin benden daha iyi, daha sert, daha soğuk kanlı olduğunu biliyorum. Sen kazandın, tamam mı? Bu maço saçmalıklarını bırak."

"Ben emin değilim," dedi hafifçe.

"Neden emin değilsin?" diye sordum.

"Kimin daha sert olduğundan. Hatırla, odadaki herkesi tek seferde gören olmadı."

Ona baktım. "Peki, kapışmak istiyorsun, harika ama şimdi olmaz. Çözmemiz gereken bir dava var. O insanlara ne olduğunu, başkalarının başına gelmeden öğrenmemiz gerek. Bu iş bitince, o zaman yeniden mücadeleye başlarsın. Bunu çözünceye kadar, bu saçmalıkları kes yoksa beni çok fena kızdıracaksın."

Edward yavaşça ayağa kalktı. Ben uzaklaştım. Daha önce onu hiç savunma sanatlarından birisini yaparken görmemiştim ama onu hiç hafife almazdım. Başka bir ses, beni hem Marks'ı, hem de Edward'ı, gözlerimi Edward'dan ayır-

madan görebileceğim bir yere kadar geriletti. Marks hafif, kısık bir ses çıkartıyordu. Güldüğünü anlamam biraz zaman aldı, öyle fena gülüyordu ki yüzü morarmıştı, sanki nefes almakta güçlük çekiyordu.

Edward ve ben, ona baktık.

Marks sonunda konuşabilecek hale gelince. "Bir adamın suratını tekmeliyorsun ve bu gerçekten kızmış halin değil." Doğruldu, ellerini iki yana açtı. "Gerçekten sinirlendiğinde ne halt ediyorsun?"

Yüzümü ifadesizleştirdim. Bir an için Marks'ın vicdanının olması gereken yerde duran boşluğu görmesini sağladım. Bunu yapmak istememiştim ama kendimi tutamamıştım. Belki de odadaki yaralılar beni düşündüğümden daha fazla sarsmıştı. Bu bulabildiğim tek bahaneydi.

Marks'ın yüzündeki gülümseme kayboldu, yerine endişeli bir ifade geldi. Bana polis gözleriyle baktı ama altında bir tereddüt, neredeyse korku vardı.

"Gülümse, Teğmen. Bugün güzel bir gün. Hiç kimse ölmedi."

Yüzünde oluşan düşünceyi gördüm. Ne demek istediğimi kesinlikle anlamıştı. Polise asla birilerini öldürmeye meyilli olduğunuzu hissettirmemeliydiniz ama yorgundum ve hâlâ o odaya girmem gerekiyordu. Siktir.

Edward kendi sesiyle konuştu, kalın ve boştu. "Ve seninle neden yarıştığımı merak ediyorsun."

Bakışlarımı ona çevirdim ve kendi gözlerimin de en az onunkiler kadar boş olduğunu biliyordum. Başımı iki yana salladım. "Benimle neden yarıştığını merak etmiyorum... Ted. Sadece senden bunu dava bitinceye kadar kesmeni istedim."

"Ya sonra?" diye sordu.

"Sonrasını göreceğiz, değil mi?"

Edward'ın yüzünde korku görmedim. Beklenti gördüm. Aramızdaki fark buydu. O öldürmekten hoşlanıyordu. Ben hoşlanmıyordum. Beni gerçekten korkutan şey aramızdaki tek farkın bu olabileceğiydi. Bu Edward'ı yargılayabileceğim kadar büyük bir fark değildi. Hâlâ onun yapıp benim yapmayacağım şeyler vardı ama son zamanlarda liste iyice kısalmıştı. Karnımda paniğe yakın bir kasılma oluştu. Edward'dan ya da yapacaklarından korkmuyordum, sadece o köşeyi ne zaman döndüğümü ve bir canavara dönüştüğümü merak etmiştim. Doktor Evans'a iyi adamlar olduğumuzu söylemiştim ama eğer ben ve Edward meleklerin tarafındaysak, diğer tarafa ne kalıyordu?

Bir insanın derisini hiçbir alet kullanmadan yüzen bir şey. Bir de adamların penisini ve kadınların göğüslerini çıplak elle kopartan bir şey. Edward ne kara kötü olursa olsun, ben ne kadar kötüleşirsem kötüleşeyim, bizden daha beter şeyler vardı. Ve biz onlardan birisini avlayacaktık.

8

Odaya geri döndüm ve hayır, son üç kurbandan da hiçbir şey öğrenemedim. Bütün o cesareti boşa harcamıştım. Şey, tam olarak hiçbir şey denemezdi. Kusmadan ya da bayılmadan o odaya geri dönebileceğimi öğrenmiş oldum. Bunun Edward'ı ya da Marks'ı etkilemiş olması umurumda bile değildi. Ben kendimi etkilenmiştim. Eğer kendinizi etkileyemiyorsanız, o zaman başkalarının ne düşündüğünün pek bir önem, yoktu.

Ya Doktor Evans'ı da etkilemiştim ya da onun bir çay molası alması gerekiyordu çünkü beni doktor ve hemşirelerin dinlenme odasına davet etti. İçilemeyecek kahve diye bir şey yoktu ama Marks'ın hatırına çayın iyi olmasını ummuştum. Ama pek emin değildim. Kahve teneke kutunun içindeydi, çay şu ucunda ip olan küçük poşetlerin içindeydi. Hazır çay ya da kahveden pek fazla bir şey bekleyemediniz. Evde kendi kahvemi kendim çekiyordum ama evde değildim ve şimdi ikram edilen acı, sıcak şeye şükrediyordum.

Krema ve şeker de koydum ve kahvenin fincanın içinde çalkalandığını fark ettim, sanki ellerimin titremesi daha he-

nüz geçmemişti. Ayrıca üşüyordum. Sinirden, sadece sinirdendi.

Edward'ın sinirleri varsa bile, duvara dayanmış kahvesini içerken bunu anlayamıyordunuz. O şeker ve krema istememişti, gerçek bir sert erkekti. Kahvesini yudumlarken yüzünü buruşturdu, bunun kahvenin sıcaklığından olduğunu zannetmiyordum. Dudağının tekme attığım yeri biraz şişmişti. Bunu görünce kendimi daha iyi hissettim. Çocukçaydı ama doğruydu.

Marks odadaki tek kanepeye oturmuştu, kahvesine üflüyordu. O kendininkine krema ve şeker almıştı. Evans biraz olsun rahat gibi görünen sandalyeye oturdu, çayını karıştırırken iç geçirdi.

Edward, bana bakıyordu, sonunda ben oturmadan onun da oturmayacağını fark ettim. Ne fark ederdi. Dayanma yeri rahat olamayacak kadar dik sandalyelerden birisine oturdum ama sandalyeyi odadaki herkesi ve kapıyı görebileceğim bir yere çevirdim. Karşı duvarda, biraz ufak ama büyük boy bir buz doladı vardı. Eski bir modeldi, rengi kahverenginin garip bir tonuydu. Küçük, L-şeklinde bir kabinde bir kahve makinesi vardı, yanında bir kahve makinesi daha vardı ama onun içinde sadece sıcak su vardı, ayrıca bir lavabo ve mikrodalga fırın da vardı.

Doktor Evans çayını o sıcak suyla yapmıştı. Bir poşette beyaz plastik kaşıklardan ve bir fincan dolusu o hiçbir işe yaramayan küçük kahve karıştırıcılardan vardı. Şeker, Nutrasweet ve adını duymadığım bir yapay tatlandırıcı daha vardı. Tezgahın üzerinde sanki birisi fincanını koymuş gibi yuvarlak şekilde kurumuş krema lekesi vardı. Dolabın detaylarına konsantre olup düşünmemeye çalışıyordum. Kısa bir süre için de olsa kahvemi içip düşünmemek istiyordum.

Bugün hâlâ bir şey yememiştim ve artık yemek de istemiyordum.

"Bana bazı sorular soracağınızı söylemiştiniz, Bayan Blake." Sessizliğin içinde Doktor Evans konuştu.

Benimle birlikte, Marks da sıçradı. Sadece Edward duvara yaslanmış halde hareketsiz kaldı, mavi gözleri bizi, sanki o bütün bu gerginliğin ve dehşetin dışındaymış gibi izliyordu. Belki de öyleydi, ya da belki de sadece rol yapıyordu. Artık anlayamıyordum.

Başımla onayladım, konuya odaklanmaya çalıştım. "Nasıl oluyor da canlı kalıyorlar?"

Başını yana yatırdı. "Teknik olarak nasıl hayatta kaldıklarını mı soruyorsunuz? Yani tıbbi detayları mı?"

Başımla reddettim. "Hayır, yani, bir iki insan böyle bir travmayı atlatmış olsaydı inanırdım ama pek çok insan böyle bir durumda hayatta kalamaz, doğru değil mi?"

Evans gözlüklerini düzeltti ve başıyla onayladı. "Evet, doğru."

"O zaman nasıl oldu da altısı da hayatta kaldı?" diye sordum.

Bana kaşlarını çattı. "Tam olarak ne söylemeye çalıştığınızı anlamadım, Bayan Blake."

"Söylemeye çalıştığım farklı cinsiyet, geçmiş, fiziksel durum, yaş vesaireden altı kişinin aynı türde bir travmayı atlatabilmesinin oranının ne olduğu. Anladığım kadarıyla derisi yüzülen altı kurban da hayatta, değil mi?"

"Evet." Doktor Evans bana çok dikkatli bakıyordu, açık renk gözleri yüzüme dikilmişti, söyleyeceklerimi bekliyordu.

"Neden hayatta kaldılar?"

"Çünkü hepsi dayanıklı tipler," dedi Marks.

Yan gözle Edward'a sonra Marks'a baktım. "Öyle mi?"

"Ne öyle mi?" diye sordu doktor.

"Hepsi dayanıklı tipler mi?"

Sanki düşünüyormuş gibi gözlerini indirdi. "İkisi düzenli antrenman yapıyormuş, kadınlardan bir tanesi maraton koşucusu. Diğer üçü sıradan insanlar. Adamlardan birisinin yaşı altmışa yakın ve hiçbir şekilde düzenli egzersiz yapmamış. Diğer kadın otuzlu yaşlarda ama hiç..." Bana baktı. "Hayır, belirgin şekilde dayanıklı insanlar değiller, en azından fiziksel olarak. Ama gördüğüm kadarıyla genelde işkenceye dayanıklı insanlar fiziksel olarak güçlü olmayan ya da öyle görünmeyenler oluyor. Önce sağlam tipler pes ediyor."

Edward'a bakmamak için kendimi zor tuttum. "Şimdi anladıklarımı bir gözden geçirelim, Doktor. O odadaki altı kişi gibi derisi yüzülmüş birisi daha önce öldü mü?"

Gözlerini kırpıştırdı ve sanki olanları hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözleri boşluğa dikildi, sonra bana baktı. "Hayır, sadece parçalananlar öldü."

"O zaman yeniden sorayım, neden hepsi hayatta? Neden en azından birisi şoktan, kan kaybından, kalp krizinden ya da kahretsin korkudan ölmedi."

"İnsanlar korkudan ölmez," dedi Marks.

Ona yan gözle baktım. "Bundan kesinlikle emin misin, Teğmen?"

Yakışıklı yüzü huysuz ve inatçıydı. "Evet, eminim."

Elimi sallayıp aldırmadığımı işaret ettim. Marks'la sonra tartışırdım. Şimdi bir şeyin peşindeydim. "Nasıl oldu da altısı da hayatta kaldı, Doktor? Neden sadece bu altı kişi değil de hepsi hayatta kaldı?"

Evans başını yukarı aşağı salladı. "Ne demek istediğinizi anladım. Neden işkence görenlerin hepsi hayatta kaldı?"

Başımla onayladım. "Kesinlikle. Bazılarının ölmesi gerekirdi ama ölmediler."

"Onların derisini her kim yüzmüşse, bir uzmanmış. Onları nasıl hayatta tutacağını biliyormuş," dedi Marks.

"Hayır. İşkencede ne kadar iyi olursan ol, herkesi canlı tutamazsın. Hepsine tamamen aynı şeyleri yapsan bile bazıları yaşar, bazıları ölür. Bazılarının neden öldüğünü, diğerlerinin neden hayatta kaldığını bilemezsin," dedi Edward. Sesi çok alçaktı ama odanın sessizliğini doldurdu.

Doktor Evans ona baktı, başıyla onayladı. "Evet, evet, bir uzman bile bu altı kişiye yapılan şeyde herkesi hayatta tutamaz, bazılarını kaybederdi. Bu yüzden neden hâlâ hayatta olduklarını bilmiyorum. Neden hiçbirisinin enfeksiyon kapmadığını da bilmiyorum. Hepsi inanılmaz derecede sağlıklı."

Marks garip bir şekilde ayağa kalktı, eline kahve döküldü. Küfretti, lavaboya doğru gidip, fincanı içine attı. "Sağlıklı olduklarını nasıl söylersin?" Elini suyun altına tutarken, başını çevirip doktora baktı.

"Onlar hâlâ canlı, Teğmen ve durumlarına göre çok sağlıklılar."

"Büyü bunu yapabilir," dedim.

Herkes bana baktı.

"Bir insanı işkence sırasında hayatta tutacak büyüler var, böylece işkence uzayabilir."

Marks bir parça kâğıt havlu koparttı ve bana döndü, elini hızlı garip hareketlerle kuruladı. "Nasıl oluyor da kara büyüyle uğraşmadığını söyleyebiliyorsun?"

"Bunu yapabilecek büyüler olduğunu söyledim, büyüleri yaptığımı söylemedim," dedim.

Kâğıt havluyu üç denemeden sonra çöpe atabildi. "Böyle şeyleri bilmek bile şeytani bir şey."

"Nasıl istersen öyle düşün, Marks ama belki de beni çağırmanızın sebebi kendini çok temiz tutman ve bu insanlara yardım edecek kadar şey bilmemendir. Belki ruhunu kurtarmakla uğraşacağına bu davayı çözmeye çalışsaydın, şimdiye kadar yapanı yakalardın."

"Ruhu kurtarmak davayı çözmekten daha önemlidir," dedi. Bana doğru ilerledi.

Ayağa kalktım, kahvem elimdeydi. "Eğer senin için ruh, suçtan daha önemliyse, git rahip ol, Marks. Şu an bir polise ihtiyacımız var."

Bana doğru yürüdü ve galiba bana vuracak kadar yaklaşacaktı ama koridorda ne yaptığımı hatırlayışını seyrettim. Tedbirli olması gerektiğini hatırlayışını seyrettim ve yanımdan dolaşıp kapıya doğru gitti.

Doktor Evans, bir ona bir bana baktı, neyi kaçırdığını merak ediyor gibiydi.

Marks kapıya gelince arkasını döndü, bana parmağını salladı. "Eğer bana kalsaydı, bu gece ilk uçakla seni geri yollardım. Bir şeytanı yakalamak için başka bir şeytandan yardım istenmez." Bunu söyledi, kapıyı çarptı ve çıktı gitti.

Sessizliği Doktor Marks bozdu. "Siz de göründüğünden fazlası olmalı, Bayan Blake, henüz görmediğim bir şeyler olmalı."

Ona baktım ve soğumaya başlayan kahvemden bir yudum aldım. "Neden öyle düşünüyorsun, Doktor?"

"Onu tanıyor olmasaydım, Teğmen Marks'ın sizden korktuğunu söylerdim," dedi.

"Benim olduğumu zannettiği şeyden korkuyor, Doktor Evans. Gölgelerden kaçıyor."

Evans bana baktı, çay fincanı büyük ellerinin arasındaydı. Bana uzunca bir süre, sanki beni tartıyormuş gibi baktı. Böyle bir inceleme altında içimden sinmek geldi ama kendimi tuttum. "Belki de haklısınız, Bayan Blake ya da belki sizde benim görmediğim bir şey görüyordur."

"Bütün zamanınızı şeytanın tam arkanızda olduğundan korkarak geçirirseniz, er ya da geç o etrafta olsa da, olmasa da onu görmeye başlarsınız," dedim.

Evans ayağa kalktı, başıyla onayladı. Fincanını muslukta çalkaladı, kâğıt havlu ve sabunla yıkadı. Konuşurken arkasını dönmedi. "Şeytanı gerçekten görürmüyüm bilmiyorum ama yine de şeytanî şeyler gördüm ve bu olanların ardında şeytan yoksa bile yine de şeytanî bir şey var." Dönüp bana baktı. "Ve bizim bunu durdurmamız gerekiyor."

Başıyla onayladı. "Evet, gerekiyor."

O zaman gülümsedi ama gözleri yorgundu. "Burada ki, ölülerden çok canlılarla uğraşan meslektaşlarımla çalışacağım. Neden hayatta olduklarını çözmeye çalışacağız."

"Ya işin içinde büyü varsa?" diye sordum.

Başını yukarı aşağı salladı. "Teğmen Marks'a söylemeyin ama eşim bir cadı. Dünyayı benimle beraber dolaştı ve bu tarz şeyleri gördü. Bazen bulduğumuz şeyler benimkinden çok onun ilgi alanına giriyordu, yine de bu çok sık olmuyordu. İnsanlar büyülerden yardım almadan da işkence konusunda çok becerikliler ama bazen daha fazlası da oluyordu."

"Bunu yanlış anlamayın ama neden onu daha önce çağırmadınız?" dedim.

Derin bir nefes aldı ve verdi. "Başka bir iş için ülke dışındaydı. Ama neden onu hemen buraya çağırmadığımı sorabilirsiniz."

Başımı iki yana salladım. "Sormayacaktım."

Gülümsedi. "Bunun için teşekkür ederim. Karımın başka yerde olması gerektiğini söyledim ve FBI bunu yapanın insan olduğundan çok emindi." Yan gözle Edward'a sonra da bana baktı. "İşin doğrusu, Bayan Blake, bu işte beni çok korkutan bir şey var. Ben kolay korkan bir adam değilim."

"Karın adına korkuyorsun," dedim.

Bana sanki o açık renk gözleriyle aklımın içini görebiliyormuş gibi baktı. "Siz korkmaz mıydınız?"

Nazikçe koluna dokundum. "İç güdülerine güven doktor. Eğer kötü hissedersen, onu gönder."

Benden uzaklaştı, gülümsüyordu, kâğıt havluyu çöpe attı. "Bu, çok batılca bir davranış olur."

"Karın bu işe bulaşırsa kötü bir şey olacağını hissediyorsun. İç güdüne güven. Mantıklı olmaya çalışma. Eğer karını seviyorsan, kalbini dinle, aklını değil."

İki kere başıyla onayladı sonra, "Söylediklerinizi düşüneceğim. Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

Ona elimi uzattım, o da sıktı. "Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim, doktor."

"Zevkti, Bayan Blake." Edward'ı başıyla selamladı. "Bay Forrester."

Edward da onu selamladı, sonra dinlenme odasının sessizliğinde yalnız kaldık. "Kalbini dinle, aklını değil. Bu ne romantik bir tavsiye?" dedi Edward.

"Kes şunu," dedim. Elimi kapıya uzattım.

"Eğer sen kendi tavsiyeni dinleseydin, senin aşk hayatın nasıl olurdu?" diye sordu.

Kapıyı açtım ve ona cevap vermeden serin beyaz koridora doğru ilerledim.

9

Marks'ın beni suç mahallinde gezdirmeyi kabul etmesi kızgınlığının geçtiğini gösteriyordu. Beni oraya Edward getirmişti. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık. Edward havadan sudan konuşmalardan hoşlanmazdı ve benim de bunu yapacak halim yoktu. Eğer aklıma işe yarar bir şey gelirse söyleyecektim. O zamana kadar sessizlik iyiydi. Edward bana en yeni suç mahalline gittiğimizi ve Santa Fe'de diğer iki desteğiyle buluşacağımızı söylemişti. Bana onlar hakkında fazla bir şey anlatmamıştı, ben de ısrar etmemiştim. Dudağı hâlâ şişti çünkü üzerine buz koymayacak kadar maçoydu. Şişmiş dudağın Edward'ın bana bugün için vereceği son taviz olduğunu anlamıştım. Ona silah çekmeden, yapabileceğim en sert şekilde, bu kimin daha iyi olduğu saçmalığını kesmesini söylemiştim ve bunun böyle devam etmesini istiyordum.

Ayrıca hâlâ sanki her şeyin yankılandığı ve tam yerine oturmadığı bir sessizlik içindeydim. Şoktaydım. Hayatta kalanlar, ki bunun doğru bir terim olduğundan emin değildim, beni çok sarsmıştı. Çok fena şeyler görmüştüm ama

hiçbirisi bunun gibi değildi. İlk çatışmamıza girmeden önce kendimi toparlamalıydım ama açıkçası eğer şu an birisi bana silah çekseydi, karşılık vermekte yavaş kalırdım. Şu an bana hiçbir şey önemli, hatta gerçekmiş gibi gelmiyordu.

"Bu şeyden neden korktuğunu biliyorum," dedim.

Siyah gözlük camlarının ardından yan gözle bana baktı, sonra sanki duymamış gibi yola geri döndü. Başka birisi olsa açıklamamı ister ya da başka bir yorum yapardı. Edward sadece arabayı sürmeye devam etti.

"Sadece ölüm getiren bir şeyden korkmazsın. Yaşlılığını göremeyeceğini zaten kabullenmişsin."

"-iz. Yaşlılığımızı göremeyeceğimizi kabullenmişiz," dedi.

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama durdum. Bunu biraz düşündüm. Yirmi altı yaşındaydım ve eğer önümüzdeki dört sene, son dört senem gibi geçerse otuzumu asla göremezdim. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim ama yaşlanmak zaten en büyük dertlerimden birisi değildi. Yaşlanabilmeyi pek beklemiyordum. Hayatım, bir çeşit pasif intihar gibiydi. Bu pek hoşuma gitmemişti. Silkinip, bunu reddetmeyi istiyordum ama yapamadım. İstiyordum ama olmuyordu. Vahşi bir ölümü beklediğimi fark etmek göğsümü sıkıştırdı. Bunu istemiyordum ama öyle olacağını hissediyordum. Sesimin karasız çıkacağını bildiğim halde söylemeden edemedim. "Peki, yaşlılığımızı göremeyeceğimizi kabullendik. Mutlu oldun mu?"

Hafifçe başıyla onayladı.

"Hastanedeki o şeyler gibi hayatta kalmaktan korkuyorsun. Onlar gibi olmaktan korkuyorsun."

"Sen korkmuyor musun?" Sesi neredeyse duyamayacağım kadar zayıftı ama yine de tekerlek sesinin ve arabanın pahalı motorundan çıkan gürültünün arasından duyuldu.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum," dedim.

"Bunu nasıl düşünmezsin?" diye sordu.

"Çünkü eğer kötü şeyleri düşünmeye başlarsam, onlar için endişelenirim, bu beni yavaşlatır, beni korkutur. İkimizde bunu istemeyiz."

"İki yıl önce olsa, sana nasihat çeken ben olurdum," dedi ve sesinde bir şey vardı. Bu, kızgınlık değildi ama kızgınlığa yakın bir duyguyu çağrıştırıyordu.

"Sen iyi bir öğretmensin," dedim.

Direksiyonu sıktı. "Sana bildiğim her şeyi öğretmedim Anita. Benden daha iyi bir canavar değilsin."

Profiline baktım, ifadesiz yüzünü okumaya çalıştım. Çenesinde bir gerginlik vardı, boynundan omuzlarına doğru bir kızgınlık akıyordu. "Beni mi, yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun... Ted?" İsmini rahat ve alaycı bir şekilde söyledim. Genelde Edward'la oyun oynamazdım ama bugün o kendinden her zamanki kadar emin değildi oysa ben kesinlikle emindim. Bir yanım bundan büyük keyif alıyordu.

Frenlere asıldı ve araba yolun kenarında durdu. Browning'i çıkartmış, başına doğrultmuştum, tetiği çekmeye ve beynini pencereye saçmaya çok yakındım.

Elinde tabanca hazırdı. Arabanın içinde nereden çıkarttığını bilmiyordum ama silah bana doğrultulmuş değildi. "Sakin ol, Edward."

Hareketsiz kaldı ama silahı bırakmadı. Bir insanın ruhunu açık bir pencere gibi gördüğünüz anlardan birisini yaşıyorduk. "Korku seni yavaşlatıyor Edward, çünkü o zavallılar gibi olmaktansa, burada böylece ölmeyi tercih edersin. Ölmek için daha iyi bir yol arıyorsun." Silahım nişanlanmış ve parmağın tetikteydi ama bu gerçek değildi, artık değildi.

"Eğer ciddi olsaydın, silahını arabayı durdurmadan önce çekerdin. Beni buraya canavar yakalamam için çağırmadın. Beni buraya işler ters giderse seni öldürmem için çağırdın."

Hafifçe başıyla onayladı. "Ne Bernardo, ne de Olaf bu konuda yeterince iyi değiller." Silahını çok yavaşça indirip koltukların arasındaki bölmeye bıraktı. Bana baktı, sonra ellerini yeniden direksiyona koydu. "Senin için bile biraz yavaş olmam gerekiyor."

Gözlerimi ve silahımı ondan ayırmadan silahını aldım. "Arabadaki tek silahın bu olduğuna inanmamı beklemiyorsundur herhalde ama yine de hareketin hoşuma gitti."

O zaman güldü ama gülerken çıkardığı ses, Edward'dan daha önce hiç duymadığım acı bir sesti. "Korkuyor olmak hoşuma gitmiyor, Anita. Bu işte iyi değilim."

"Yani alışkın değilsin," dedim.

"Hayır, değilim."

Silahımı indirdim ama yerine koymadım. "Eğer o hastanedeki insanların durumuna düşersen kafanı uçuracağıma söz veriyorum."

O zaman bana baktı ve güneş gözlüklerinin altından biraz şaşırdığını fark ettim. "Sadece vurup öldürmezsin, kafamı uçurursun."

"Eğer öyle bir şey olursa, seni canlı bırakmam ve kafanı kesince ikimiz de bu işin bittiğine emin oluruz."

Yüzünde, omuzlarında, kollarında bir kıpırtı oldu ve bir anda rahatladığını hissettim. "Bu konuda sana güvenebileceğimi biliyordum, Anita, senin dışında kimseye güvenemezdim."

"Bu işi yapacak benden daha soğukkanlı birisini bulamamış olmanı iltifat olarak mı alsam, hakaret olarak mı bilmiyorum."

"Olaf'ın kanı yeterince soğuktur ama o beni sadece vurur ve beni bir çukura gömerdi. Kafamı kesmeyi asla düşünemezdi. Peki ya vurulmak beni öldürmezse?" Gözlüklerini çıkartıp gözlerini ovdu. "Olaf kafamı kesmeyi düşünemediği için bir çukurun içinde yaşamak zorunda kalırdım." Sanki gözünün önündeki görüntüyü silmek istiyormuş gibi başını iki yana salladı. Gözlüklerini taktı ve bana döndüğünde, yüzü her zamanki gibi boş ve ifadesizdi. Ama maskenin altındakini, daha önce hiç görmediğim kadar uzun süre görmüştüm. Bulmayı en son beklediğim şey korkuydu ama onun ötesinde bana duyduğu güvendi. Edward, bana hayatından fazlası konusunda güveniyordu. Hatta, onu öldürmem konusunda da güveniyordu. Edward gibi birisi için bundan öte bir güven yoktu.

Asla beraber alışverişe çıkmayacak ya da erkekleri çekiştirirken pasta yemeyecektik. Beni asla evine yemeğe ya da mangal partisine davet etmeyecekti. Asla sevgili olmayacaktık. Ama büyük ihtimalle ölmeden önce göreceğimiz son insanlar olacaktık. Bu, pek çok insanın anladığı türde bir arkadaşlık değildi ama yine de arkadaşlıktı. Hayatımı emanet edeceğim birkaç insan vardı tabii ama Edward dışında ölümüm konusunda güvenebileceğim birisi yoktu. Jean-Claude, hatta Richard bile beni aşk ya da başka bir şey için hayatta tutmaya çalışırdı. Ailem ve diğer arkadaşlarımın da beni hayatta tutmak için çabalayacakları kesindi. Eğer ölümü istersem, Edward bana bunu verirdi. Çünkü ikimiz de korktuğumuz şeyin ölüm olmadığını biliyorduk. Hayatta kalmaktan korkuyorduk.

10

Ev, Ortabatı'da herhangi bir orta-üst sınıf semtte bulunabilecek iki katlı çiftlik evlerindendi ama geniş bahçesi, etrafı büyük kaktüslerle çevrili taş döşeli patikalar ve daire şeklinde tasarlanmış leylak kümeleriyle şekillendirilmişti. Diğer insanlar bahçelerini sanki çölde değillermiş gibi yeşil tutmaya özen göstermişlerdi ama bu evdekiler böyle bir şey yapmamıştı. Bu evde, burada yaşayanlar çevrelerini ortama uydurmuşlar ve suyu boşa harcamamaya çalışmışlardı. Ama, işte artık ölmüşlerdi, şimdi yağmur ya da çevrecilik umurlarında bile değildi.

Elbette hayatta kalanlar olabilirdi. Hayatta kalanların... yaralanmadan önceki resimlerini görmek istemiyordum. Derisi yüzülmüş ve ete dönüşmüş insanların, renkli fotoğraflarda gülümseyen resimlerini görmeden de bu davaya profesyonelce yaklaşmakta yeterince güçlük çekiyordum zaten. Arabadan çıkarken, bu evdeki herkesin ölmüş olması için dua ediyordum. Sair zamanda bir suç mahalline gelirken ettiğim dua bu olmazdı ama bu dava da herhangi bir dava olmaktan çok uzaktı.

Evin önünde bir resmî polis arabası vardı. Edward ve ben bahçeye doğru yürürken arabadan üniformalı bir polis çıktı. Orta boyluydu ama daha uzun, çok daha uzun boylu birisinin ağırlığını taşıyordu. Kilosu daha çok göbeğindeydi, o yüzden kemeri aşağıya sarkmıştı. Bize doğru iki metre yürüyünce bile soluk yüzünde terler birikti. Gelirken şapkasını taktı, gülümsemiyordu, baş parmağını kemerine taktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Edward, Ted Forrester rolüne başladı, elini uzattı, gülümsüyordu. "Ben Ted Forrester, memur..." Adamın isim rozetini okudu, "Norton. Bu Anita Blake. Şef Appleton ikimizin de suç mahalline girmesine izin verdi."

Norton ikimizi de baştan aşağıya süzdü, soluk gözleri hiç dost canlısı değildi. El sıkışmadı. "Kimlik görebilir miyim?"

Edward cüzdanından ehliyetini çıkarttı. Ben de infazcı lisansımı gösterdim. Edward'ın ehliyetini geri verdi ama benim lisansımı inceledi. "Bu lisans New Mexico'da geçerli değil."

"Bunun farkındayım, Memur Bey," dedim, sesim ifadesizdi.

Lisansımı incelediği gibi, beni de inceledi. "O zaman neden buradasın?"

Gülümsedim ama gözlerime neşe yansımadı. "Buraya olağandışı olay danışmanı olarak geldim, infazcı olarak değil."

Lisansımı geri verdi. "O zaman neden silahlısın?"

Yan gözle kırmızı tişört üzerinde çok belirgin duran silahıma baktım. Bu seferki gülümsemem içtendi. "Gizli değil, Memur Norton ve federal ruhsatım var, yani gittiğim her eyalette yenilemek zorunda değilim."

Cevap pek hoşuna gitmemiş gibiydi. "İkinizin de girebileceği söylendi." Bu bir açıklamaydı ama daha çok soru so-

rar gibi söylemişti. Sanki neden geçmemize izin verdiğini anlamamış gibiydi.

Edward ve ben öylece durup zararsız ama gerekli görünmeye çalıştık. Ben zararsız görünme işinde Edward'dan daha başarılıydım. Çoğu zaman bunun için bir çaba sarf etmeme bile gerek yoktu. Fakat Ted işe yarar görünme konusunda daha başarılıydı. Tehlikeli görünmeden polislerin ve diğer insanların hemen algıladığı kararlı bir havası vardı. Benim yapabileceğimin en iyisi zararsız görünüp Memur Norton'ın bizim için vereceği kararı beklemekti.

Norton sonunda sanki karar vermiş gibi başını yukarı aşağı salladı. "Size suç mahallinde eşlik etmem gerekiyor, Blake Hanım." Bu pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

Blake Hanım, yerine Bayan Blake demesi gerektiğini söylemedim. Bence bizden kurtulmak için bir bahane arıyordu. Ben ona bu şansı vermeyecektim. Çok az polis sivillerin davalarına karışmasından hoşlanırdı. Ben sadece sivil değildim, ayrıca kadındım ve vampir avlıyordum; eğer ortada bir tehdit varsa bendeki üçe katlanıyordu. Sivil, kadın ve bir garabettim.

"Buradan..." Dar patikada yürümeye başladı. Yan gözle Edward'a baktım. O sadece Norton'un peşinden gitti. Ben de Edward'ın peşinden gittim. İçimden önümüzdeki birkaç gün bunu çok sık tekrarlayacağım hissi geçti.

Sessizdi. Ev çok sessizdi. Sessizliğin içinden gelen havalandırma sesi bana hastane odasındaki havalandırmayı hatırlattı. Norton aniden arkamdan gelince birden ürktüm. Norton bir şey söylemedi ama bana ters ters baktı.

Geniş koridordan yürüyüp geniş ve yüksek tavanlı oturma odasına geçtim. Norton da peşimden geliyordu. Aslında ben evin içinde dolaşırken sanki sadık bir köpekmiş gibi

peşimden geliyordu ama ondan algıladığım his, güven ya da hayranlık değil şüphe ve beğenmemeydi. Edward odadaki rahat görünen mavi sandalyelerden birisine oturdu. Bacaklarını uzatıp, çaprazladı. Güneş gözlüklerini de çıkartmadı. Sessiz evin güzel dekore edilmiş oturma odasında çok rahat görünüyordu.

"Sıkıldın mı?" diye sordum.

"Ben gösteriyi görmüştüm," dedi. Ted'in sesi biraz gitmişti, daha çok kendi sesi gibiydi. Belki de Norton'un tepkisine aldırmıyordu ya da belki rol yapmaktan sıkılmıştı. Ona hak verirdim doğrusu çünkü ben seyretmekten bile sıkılmıştım.

Oda, şu, oturma odası, yemek odası ve mutfağın bir arada olduğu salonlardandı. Geniştı ama ben geniş tasarımlardan pek hoşlanmazdım. Ben duvarları, kapıları, bariyerleri severdim. Bu, belki de dost canlısı olmayan kişiliğimin bir göstergesiydi. Eğer evin şekli, içinde yaşayan ailenin karakterinin bir aynasıysa, burada yaşayanlar dost canlısı ve rahat bir aileymiş. Mobilyaların hepsi takımdı: Pudra mavisi oturma takımı, beyaz perdeli büyük bir pencerenin önünde duran, koyu renk ahşaptan yemek takımı vardı. Mutfakta tezgahın üzerinde kalın bir güneybatı yemekleri kitabı vardı. Oda içindeki en az yeri mutfak kaplıyordu. İnce uzun dolaplar beyaz renkteydi, inek kafası şeklindeki kafası kaldırılınca inek sesi çıkartan bir kurabiye kavanozu vardı. Kavanozda, paketli kurabiyeler ve çikolatalar vardı. Hayır hiçbirini yemedim.

"Kurabiye kavanozunda herhangi bir ip ucu buldun mu?" diye sordu Edward oturduğu yerden.

"Hayır, sadece gerçekten inek sesi çıkartıyor mu diye merak ettim." Norton gülme denilebilecek bir ses çıkarttı.

Onunla ilgilenmedim. Gerçi bir metre yanımda dururken onunla ilgilenmemek de pek kolay bir iş değildi. Ani bir şekilde yön değiştirince, neredeyse ona çarpıyordum.

"Biraz nefes alabilmem için mesafe bırakır mısın?" diye sordum.

"Ben sadece emirleri yerine getiriyorum," dedi, yüzü ifadesizdi.

"Sana dans edecek kadar yakınımda durmanı mı emrettiler, yoksa beni takip etmeni mi?"

Dudakları oynadı ama gülmemeyi başardı. "Sadece takip etmemi, bayan."

"Harika, o zaman geriye iki büyük adım at, böylece bu işi birbirimize çarpmadan yapabilelim."

"Sizin suç mahalline zarar vermediğinizden emin olmalıyım, bayan."

"Benim adım Anita, bayan değil."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı ama başını iki yana sallayıp, onu yok etti. "Sadece emirleri uyguluyorum. Benim işim bu."

Son söylediğinde bir burukluk vardı. Memur Norton'un yaşı ellilere yakındı ya da öyle görünüyordu. Görevde otuz yılını tamamlamaya yakındı ama hâlâ üniformasıyla suç mahallinin başında duruyor ve emirleri uyguluyordu. Eğer hayalleri varsa bile, çoktan geçip gitmişti. Gerçeği kabullenmiş ama bundan hoşlanmayan bir adamdı.

Kapı açıldı, içeriye kravatı gevşetilmiş, gömleği esmer tenli kolları üzerine kıvrılmış bir adam girdi. Teni koyu kahverengiydi ve pek güneş yanığı gibi durmuyordu. İspanyol, Kızılderili ya da ikisinden de biraz karışmıştı. Saçları kısa kesilmişti ama belli bir stili yoktu, sanki bakımı daha kolay olduğu için o şekilde kesilmiş gibiydi. Belinde bir tabanca

vardı ve pantolonunun kemerinde altın renkli bir rozet asılıydı.

"Ben Dedektif Ramirez. Özür dilerim geç kaldım." Bunu söylerken gülümsüyordu ve hareketlerinde bir neşe vardı ama ben buna aldanmamıştım. Pek çok polisin, pek çok kereler bir anda neşeli sıradan vatandaş hallerinden sert polis tavrına geçtiklerini görmüştüm. Ramirez, sinekleri sirke yerine balla yakalıyor olabilirdi ama yine de içinde bir miktar sirke bulunduğundan emindim. İçinizde biraz sertlik yoksa takım elbiseli bir dedektif olmazdınız. Ya da belki doğru terim 'masumiyeti kaybetmek' olmalıydı. Ne derseniz deyin, bu onun içinde vardı. Önemli olan ne kadar derinde olduğuydu.

Ama ben de gülümsedim ve elimi uzattım, o da sıktı. El sıkışı sertti, gülümsemesi yerli yerinde duruyordu ama gözleri soğuktu ve bakışları çok dikkatliydi. Odadan şu an çıksam, beni silahım dahil en ince ayrıntıma kadar tarif edebileceğinden emindim, hatta önce silahımdan başlayarak tarif ederdi.

Memur Norton telaşlı bir nedime gibi hâlâ peşimdeydi. Ramirez'in gözleri ona kaydı ve gülümsemesi biraz kayboldu. "Teşekkür ederim Memur Norton. Ben bundan sonrasını devralırım."

Norton'un bakışları pek dostane değildi. Belki de Memur Norton hiç kimseden hoşlanmıyordu. Ya da belki o beyazdı ama Ramirez değildi. O yaşlıydı ve Ramirez gençti. O kariyerini üniformasının içinde tamamlayacaktı ama Ramirez şimdiden takım elbiseye geçmişti. Ön yargı ve kıskançlık bazen birbiriyle akraba gibi oluyordu. Ya da belki Norton kötü bir gün geçiriyordu.

Her neyse, Norton aynen kendisine söylendiği gibi dışarı çıktı, kapıyı da arkasından kapadı. Bana doğru dönerken Ramirez'in gülümsemesi genişledi. Gençlik dolu, şirin bir görünüşe sahipti ve bunun farkındaydı. Megaloman biri gibi değildi ama ben kadındım, o şirindi ve bunun beni etkilemesini umuyordu. Garibim, yanlış kapıyı çalmıştı.

Başımı iki yana salladım ama ben de gülümsedim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. Hafif kaş çatışı bile çocukça ve şirindi. Aynada bu hareketlere çalışıyor olmalıydı.

"Hayır, dedektif, hiçbir şey olmadı."

"Lütfen bana Hernando de."

Bu beni daha da gülümsetti. "Ben de Anita."

Bana neşeli ve göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Anita, hoş bir isim."

"Hayır, değil ve buraya bir suçu incelemek için geldik, ilk buluşmamıza değil. Şu etkileme işini biraz azaltabilirsin, ben yine de senden hoşlanırım Dedektif Ramirez. Hatta bulduğum ip uçlarını bile paylaşırım."

"Hernando," dedi.

Bu, beni güldürdü. "Hernando. Peki ama gerçekten, kendini bana beğendirmek için bu kadar çabalamana gerek yok. Seni, senden hoşlanmayacak kadar iyi tanımıyorum."

Bu da onu güldürdü. "O kadar belli miydi?"

"Senden iyi bir iyi-polis olur, küçük çocuk imajın harika ama dediğim gibi buna gerek yok."

"Peki, Anita." Gülümsemesi biraz azaldı ama yine de neşeli olduğu açıkça görülüyordu. Bu, beni rahatsız ediyordu. "Evin tamamını gezdin mi?"

"Henüz değil. Memur Norton o kadar yakınımda dolaşıyordu ki yürümekte bile zorlanıyordum."

Gülümsemesi azaldı ama gözlerindeki bakış pek değişmemişti. "Sen kadınsın ve siyah saçlarına bakılırsa kanında görünüşünden daha esmer bir yan var."

"Annem Meksikalıydı ama pek çok insan bunu fark etmez."

"Ülkenin, karışımların çok sık görüldüğü bir bölgesindesin." Bunu söylerken gülümsemiyordu. Ciddi ve biraz daha yaşlı görünüyordu. "Görmek isteyen insanlar, fark ederler."

"Kanımda İtalyan esmerliği olabilir," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "New Mexico'da pek esmer İtalyan olmaz."

"Buralarda bunu fark edecek kadar çok bulunmadım."

"Bu bölgeye ilk gelişin mi?"

Başımla onayladım.

"Şimdiye kadarki düşüncen nedir?"

"Hastaneyi ve evin birazını gördüm. Bence bir fikir edinmek için çok erken."

"Sen buradayken bir fırsat olursa, sana etrafı gezdirmeyi çok isterim."

Ona gözlerimi kırpıştırdım. Belki de çocuksu tavırları sadece polis tekniği değildi. Belki de, oh, evet, kur yapıyordu.

Ben bir cevap düşünemeden, Edward, iyi çocuk havasıyla, arkamızdan geldi. "Dedektif Ramirez, seni görmek ne güzel."

El sıkıştılar ve Ramirez en az Edward'ınki kadar samimi görünen gülüşlerinden birisini harcadı. Edward'ın numara yaptığını bildiğim için, ikisinin de yüz ifadesinin aynı olduğunu görmek sinir bozucuydu.

"Seni de görmek güzel, Ted." Ramirez bana döndü. "Lütfen, etrafa bakmaya devam et. Ted bana senden çok bahsetti ve hepimiz adına, anlattığı kadar iyi olmanı diliyorum."

Yan gözle Edward'a baktım. O da bana gülümsedi. Kaşlarımı çattım. "Şey, kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem." Peşimde Dedektif Ramirez'le oturma odasını dolaştım. Bana Norton'un bıraktığından daha çok mesafe bırakmıştı ama beni yine de izliyordu. Belki benimle çıkmak istiyordu ama bana çıkmak isteyen birinin bakacağı gibi bakmıyordu. Beni, bir polis gibi izliyordu. Bu, onu benim gözümde bir profesyonel olarak daha iyi bir yere koydu. Yanından geçerken, Edward gözlüklerini indirip bana baktı. Gülümsüyordu, neredeyse sırıtıyordu. Bakışı her şeyi açıklıyordu. Ramirez'in bana kur yapması onu eğlendiriyordu. Ona hareket çektim, elimi diğer elimle kapattığım için hareketi sadece o gördü.

Bu hareketim onu güldürdü ve neşeli sesi bu parlak yere çok uygundu. Burası sanki özellikle gülmek için döşenmiş bir yerdi. Sessizlik, gülüşünü bir taşın üzerini kaplayan su gibi kapattı, kahkaha sesinin yok oluşuyla geri dönen sessizlik sanki öncekinden daha yoğundu.

Pırıl pırıl oturma odasının ortasında durdum, sanki potansiyel alıcıları bekleyen satılık bir ev gibi görünüyordu. Ev o kadar yeniydi ki paketinden henüz çıkmış bir hediye gibiydi. Ama etrafta hiçbir emlakçının bırakmayacağı şeyler vardı. Açık renkli ahşap sehpanın üzerinde ekonomi sayfası açık, dörde katlanmış bir gazete vardı. Üzerinde New York Times yazıyordu ama diğer birkaç gazetede Los Angeles Tribune yazısını da gördüm. Ev sahibi, Los Angeles'dan yeni gelmiş bir iş adamı olabilirdi, belki.

Sehpanın bir köşesinde büyükçe renkli bir fotoğraf vardı. Resimde, ellili yaşlarda bir çift ve genç bir oğlan vardı. Hepsi gülümsüyordu ve birbirlerine genelde fotoğrafçıların verdirttiği rahatsız pozlardaki gibi dokunmuşlardı. Hepsi

birlikte rahat ve mutlu görünüyorlardı ama poz verilmiş fotoğraflardan bunu anlamak güçtü. Kamerayı kandırmak çok kolaydı.

Etrafa bankınca neredeyse mümkün olan her yere yerleştirilmiş beyaz raflara dizilmiş daha pek çok resim olduğunu gördüm. Resimler bibloların arasında duruyordu, bibloların çoğu Amerika Yerlileriyle ilgiliydi. Daha küçük, daha doğal çekilmiş fotoğraflarda da aynı mutluluk ve rahatlık görülüyordu. Mutlu, zengin bir aile oldukları doğruydu galiba. Çocuk ve adam, güneşten yanmış ve gülümseyen yüzlerle, açık denizde bir teknenin üzerinde, büyük bir balıkla birlikte poz vermişlerdi. Kadın ve üç küçük kız, üzerlerinde aynı Noel önlükleri ve üstlerine kurabiye unu bulaşmış bir pozda başka bir fotoğraftaydılar. En az üç farklı fotoğrafta, gülümseyen yetişkin bir çift ve yanlarında birkaç çocuk vardı. Noel fotoğrafındaki küçük kızlar torunları olabilirdi, belki.

Orta yaşlı çifte ve uzun boylu, bronz tenli genç çocuğa baktım; hepsinin ölmüş olmasını ümit ettim çünkü içlerinden birisinin hastanede acı içinde yatan et yığınlarına dönüştüğünü düşünmek pek rahatlatıcı değildi. Pek zannetmiyordum. Ölmüşlerdi ve bu rahatlatıcı bir düşünceydi.

Dikkatimi fotoğraflardan, raflardaki yerli biblolarına yönelttim. Bazıları turistler için üretilmiş şeylerdi: eski görünüşlü ama gerçek olamayacak kadar yeni çömlekler; daha çok bir çocuğun odasına yakışacak kaçina -Pueblo inancına göre gerçek dünyayı etkileyebilen ruhlardır, maskeli bebekler bu ruhlar temsil ederler- bebekleri; avına atılmaya hazır bir pozisyonda doldurulmuş ama bu korkutucu hale öldükten çok sonra, içini dolduran kişi tarafından sokulmuş, çıngıraklı yılanlar.

Ama bu turistik eşyaların arasında başka şeyler de vardı. Bir camekanın içindeki koyu gri yumurta kabuğu renginde, birkaç parçası eksik ve rengi kaçmış bir çömlek gibi; şöminenin üzerindeki mızrak gibi. Mızrak da bir camekanın ardındaydı ve üzerinde tüyler ve boncuklar vardı, mızrağın ucu taştan gibiydi. Yine bir camekanın ardında boncuklar ve kabuklarla bezenmiş küçük bir kolye vardı. Birisi, topladığı şeylerin değerini biliyor olmalıydı çünkü camekanların ardındaki her parça gerçek gibi görünüyordu ve bakımlıydı. Turistler için üretilmiş olan parçalar öylece ortada bırakılmıştı.

Kolyeye bakarken arkamı dönmeden konuştum. "Amerikan Yerlileri konusunda uzman değilim ama buradaki şeylerin bazıları müzelik gibi duruyor."

"Uzmanlara göre öyle," dedi Ramirez.

Ona baktım. Yüzü ifadesizleşmişti, daha yaşlı görünüyordu. "Bunlar yasal mı?"

Bu, bana bir gülümseme daha kazandırdı. "Yani çalıntı mı demek istiyorsun?"

Başımla onayladım.

"İzini sürebildiğim bütün eşyalar özel kişilerden satın alınmış."

"Daha fazlası da mı var?"

"Evet," dedi.

"Bana göster," dedim.

Döndü ve ortadaki koridora yöneldi. Bu sefer takip etme sırası bendeydi ama ben aramızda Norton'un da, kendisinin de bıraktığından daha fazla mesafe bıraktım. Pantolonunun vücuduna ne kadar iyi oturduğu gözümden kaçmadı. Başımı iki yana salladım. Bu ayrıntıların dikkatimi çekmesi, bana kur yaptığı için mi olmuştu, yoksa hayatımdaki

iki erkekten sıkılmış mıydım? Daha basit bir ilişki, daha iyi olurdu ama bir yanım başka seçenekler için çok geç kaldığını söylüyordu. O yüzden koridorda, hiçbir anlamı olmadığını bildiğim halde, poposunu inceleyerek yürüdüm. Yerel polisle çıkmadan da yeterince problemim vardı. Etrafı polislerle çevrili bir sivildim, ayrıca bir kadındım. Beni onların gözünden biraz daha düşürecek bir şey varsa o da içlerinden birisiyle çıkmaktı. Birisinin kız arkadaşı olursam, sahip olduğum azıcık avantajı da kaybederdim. Vampir infazcısı, olağandışı olay uzmanı, Anita Blake'in bir havası vardı. Dedektif Ramirez'in kız arkadaşının yoktu.

Edward da peşimizdeydi ama o kadar geride kalmıştı ki biz koridoru bitirdiğimizde o daha yeni girmişti. Bizi yalnız mı bırakıyordu? Dedektifle kırıştırmamızın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyordu, yoksa benim için herhangi bir insanın, ne kadar iyi olursa olsun bir canavardan daha iyi olacağını mı düşünüyordu? Edward'ın herhangi bir ön yargısı varsa bu, tamamen canavarlara karşıydı.

Ramirez, koridorun sonunda durdu. Sanki bana evi başka bir sebep yüzünden gezdiriyormuş gibi gülümsüyordu. Yüzü birazdan yapacağımız şeye hiç uymuyordu. İki yanındaki kapıları başıyla işaret etti. "Tarihi eserler solda, kanlı şeyler sağda."

"Kanlı şeyler?" Soru sorar gibi söylemiştim.

Başıyla onayladı, yüzü hâlâ hoştu ve ben ona doğru yaklaştım. Koyu kahverengi gözlerine baktım, bu gülümsemenin aslında onun ifadesiz polis yüzü olduğunu anladım. Neşeli görünebilirdi ama gözleri daha önce gördüğün herhangi bir polisinki gibi ifadesizdi. Gülümseyen bir ifadesizlikti ama yine de ifadesizdi. Bu, çok kendine özgüydü ama yine de rahatsız ediciydi. "Kanlı şeyler," diye söylendim.

Gülümsemesi değişmedi ama gözlerinde bir tereddüt vardı. "Bana karşı sert kız rolü oynamak zorunda değilsin, Anita."

"Oyun oynamıyor," dedi Edward. Sonunda bize katılmıştı.

Ramirez'in gözleri ona kaydı, sonra tekrar beni incelemeye devam etti. "Sizden gelince büyük bir iltifat oluyor Bay Forrester."

Eğer gerçeği bir bilseydin, diye düşündüm. "Bak Dedektif, hastaneden yeni geldim. Kapının ardındaki her neyse ondan kötü olamaz."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye sordu.

Gülümsedim. "Çünkü havalandırmanın açık olmasına rağmen, koku daha kötü olurdu."

Gülümsemesi genişledi, bir an için gerçek olabileceğini düşündüm. "Çok pratik," dedi, sessinde neredeyse kahkaha vardı. "Pratik birisi olduğunu anlamalıydım."

Ona kaşlarını çattım. "Neden?"

Yüzüme doğru biri işaret yaptı. "Makyaj yok," dedi.

"Belki aldırmıyorumdur."

Başıyla onayladı. "O da olabilir." Kapıya uzandı, ben ondan önce davrandım. Bana bakıp, kaşlarını kaldırdı ama yine de geri çekilip, kapıyı açmama izin verdi. Bu, önce benim gireceğim anlamına da geliyordu ama hey, zaten böyle olması gerekiyordu. Edward ve Ramirez gösteriyi zaten izlemişti. Benim biletim yeniydi ve henüz süresi dolmamıştı.

11

Yatak odasında pek çok şey bulmayı bekliyordum: kan izleri, arbede belirtiler, hatta belki ip uçları. Bir ruh bulmayı ise hiç beklemiyordum ama o açık beyaz ve yeşil renkli yatak odasına girdiğim andan itibaren orada olduğunu anladım. Tavana yakın bir yerde, havada duruyor, bekliyordu. O, hissettiğim ilk ruh değildi. Cenazeler benim için hep eğlenceli geçerdi. Ruhlar genelde, sanki ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi bedenlerinin yakınında olurlardı ama üç gün içinde, genelde ruhlar nereye gidiyorsa oraya giderlerdi.

Ruhun olduğu yere baktım ama somut bir şey görmedim. Eğer ruhun bir fiziki şekli varsa bile, ben bilmiyordum, yine de orada olduğunun farkındaydım. Havada durduğu yeri gösterebilirdim. Tavana yakın bir yerde uçarken kapladığı alanı belirleyebilirdim. Fakat o bir çeşit enerji, bir çeşit varlıktı, boşlukta bir yer kaplıyordu ama bizim, yatağın ya da diğer şeylerin kapladığı boşlukla aynı düzlemde olduğundan pek emin değildim.

Sanki sesimi yükseltmeye korkuyormuş gibi fısıltıyla konuştum. "Buradakiler öleli ne kadar oldu?"

"Ölmediler ki," dedi Ramirez.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ona döndüm. "Ne demek ölmediler ki?"

"Bromswellleri hastanede gördün. İkisi de hayatta."

Yüzü gayet ciddiydi. Gülümsemesi yok olmuştu. Dönüp havada süzülen varlığın olduğu yere baktım. "Burada birisi ölmüş," dedim.

"Burada hiç kimse parçalanmadı. Santa Fe Polis Departmanının kayıtlarına göre kullanılan öldürme metodu bu. Halıya bak. Birisinin parçalanmış olması için yeterli kan yok."

Açık yeşil halıya baktım, haklıydı. Halıda koyu renkli bir kan lekesi vardı ama çok değildi, sadece lekeler vardı. İki yetişkinin derisi yüzülürken akacak kadar kan vardı, eğer birisi parçalanarak öldürülmüş olsaydı, daha çok kan olurdu. Odada hafif ama kötü bir koku vardı, birisi ölürken ya da işkence sırasında kendisini bırakmıştı. Ölüm insanın başına gelen en son mahrem olaydı.

Başımı iki yana salladım ve ne söyleyeceğimi düşündüm. Kendi şehrimde, Dolph, Zerbrowski ve St. Louis polis teşkilatının diğer üyeleriyle birlikte olsaydım ne söyleyeceğimi bilirdim, onlara bir ruh gördüğümü söylerdim ama Ramirez'i tanımıyordum ve pek çok polis mistik şeylerle ilgilenenlerden ürkerdi. Ben söylemekle söylememek arasında kalmışken, ön kapıdan gelen sesler dikkatimizi oraya yöneltti.

Erkek sesleri ve ayak sesleri, bize yaklaşıyorlardı. Bir sesin, "Ramirez, hangi cehennemdesin?" dediğini duyduğumda elim silahıma yönelmişti.

Gelen Teğmen Marks'dı. Elimi silahımdan uzaklaştırdım ve o arada polislere odada bir ruhun olduğunu söylemeyeceğime karar verdim. Bunu bilmeden de Marks benden yeterince korkuyordu.

Odaya peşinde bir grup üniformalıyla beraber girdi, sanki kötü bir şey olmasını bekliyordu. Bana bakarken gözleri hem sert, hem de halinden memnundu. "Delillerimin yanından siktir git, Blake. Bu işten alındın."

Edward yanına geldi, gülümsüyordu, uzlaşmacı rolündeydi. "Şey, Teğmen, böyle bir emri kim verebilir?"

"Şefim." Marks arkasındaki polislere döndü. "Onu buradan çıkartın."

Ellerimi kaldırdım ve üniformalılar bir şey yapmadan ben kapıya yöneldim. "Çıkarım, dert değil. Sertleşmeye gerek yok." Kapıya geldiğimde neredeyse Marks'a değecektim.

Yüzüme doğru dişlerinin arasından konuştu. "Bunda bir sertlik yok, Blake. Bir daha yakınıma gel de bak, o zaman sertlik nasılmış görürsün."

Kapının önünde durdum, gözlerinin içine baktım. Gözleri, kızgınlığıyla kararmış, deniz mavisi olmuştu. Kapı çok geniş değildi, nerdeyse birbirimizi değiyorduk. "Ben yanlış bir şey yapmadım, Marks."

Sesi kalın çıktı. "Bir cadıyı canlı bırakmamalısın."

Aklıma yapacak ya da söyleyecek pek çok şey geldi ama neredeyse hepsinin sonunda polisler beni sürükleyerek dışarı atardı. Dışarı atılmak istemiyordum ama Marks'a bir şey yapmak istiyordum. Seçenekler, seçenekler.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarından öptüm. Geri çekildi, benden o kadar hızlı uzaklaştı ki yatak odasına düştü ve beni de koridora itti. Koridoru erkek kahkahaları dol-

durdu. Halıda yatarken Marks'ın yanaklarında iki kırmızı leke belirdi.

"Delillerin üzerinde yatıyorsun, Marks," dedim.

"Onu buradan çıkartın, hemen."

Marks'a elimle bir öpücük yolladım ve sırıtan polislerin arasından yürüdüm. Üniformalı polislerden birisi, onu ne zaman istersem öpebileceğimi söyledi. Ona bununla baş edemeyeceğini belirttim, arkamdan atılan laflar, gülüşmeler ve daha çok Marks için yapılan şakaları dinleyerek dışarı çıktım.

Edward bir iki dakika daha içerde kaldı, büyük ihtimalle Ted'in yapacağı gibi durumu yatıştırmaya çalışmıştı. Ama sonunda polislerle el sıkışıp gülümseyerek ve onları selamlayarak dışarı çıktı. Tek seyircisi ben kalınca, gülümsemesi yok oldu.

Arabanın kapısını açtı ve beraber bindik. Çamur kaplı pencerelerin arasında güvende olunca, "Marks seni soruşturmadan attırmış. Nasıl yapmış bilemiyorum ama yapmış," dedi.

"Belki polis şefiyle aynı kiliseye gidiyorlardır," dedim. Koltuğa, emniyet kemerinin izin verdiği kadar yayılmıştım. Edward, motoru çalıştırırken bana baktı. "Bozulmuş gibi görünmüyorsun."

Omuz silktim. "Marks benimle uğraşan ilk tutucu götlerden birisi değil ve sonuncu da olmayacak."

"O meşhur asabiliğin nereye gitti?"

"Belki de büyüyorumdur," dedim.

Başını iki yana salladı. "O odada benin görmediğim ne gördün? Bir şeye bakıyordun."

"Bir ruh," dedim.

Güneş gözlüklerini indirip bana açık mavi gözlerini gösterdi. "Bir ruh mu?"

Başımla onayladım. "Yani o odada birisi ölmüş, hem de son üç gün içinde."

"Neden üç gün?"

"Çünkü ruhlar etrafta en fazla üç gün dolaşır. Ondan sonra cennete ya da cehenneme ya da nereye giderlerse oraya giderler. Üç gün sonra hayalet olabilir ama ruh olmaz."

"Ama Bromwellller hayatta. Onları gördün."

"Ya oğulları?" diye sordum.

"Kayıp," dedi Edward.

"Bunu söylediğin çok iyi oldu." Ona oyun oynadığı için kızmak istiyordum ama bunu yapacak enerjim yoktu. Marks'ın yaptıklarını ne kadar umursamasam da, beni rahatsız etmişti. Ben bir Hristiyandım ama diğer Hristiyanlar kim bilir kaç kere beni cadı ya da daha kötü şeyler olmakla suçlamıştı. Bu, artık beni kızdırmıyor, sadece yoruyordu.

"Eğer anne baba hayattaysa, o zaman oğulları büyük ihtimalle değil," dedim.

Edward yola çıktı, resmî ve sivil polis arabalarının arasından geçti. "Ama diğer bütün kurbanlar parçalanmıştı. Evde hiç ceset parçası bulmadık. Eğer çocuk ölmüşse, o zaman durumda bir değişiklik var demektir. Daha katillerin eski düzenini bile keşfedememiştik."

"Metotlardaki değişiklik belki polise aradıkları açığı verir," dedim.

"Böyle olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bromwelllerin oğlunun öldürüldüğünü düşünüyorum, ebeveynlerinin derisi yüzen her neyse cesedini almış ama onu parçalamamış. Çocuk ölmüş ama parçalanmamış, yok-

sa daha çok kan olurdu. Odaya daha fazla kan akıtmayacak bir şekilde ölmüş."

"Ama öldüğünden eminsin?"

"Evde dolaşan bir ruh vardı, Edward. Birisi ölmüş ve o evde yaşayan üç kişi varsa ve ikisi hayattaysa... işlemi sen yap." Pencereden dışarı bakıyordum ama dışarıdakileri görmüyordum. Resimlerde gülümseyen yanık tenli çocuğun gülümseyişini görüyordum.

"Sonuca tümdengelimle varma. Etkilendim," dedi Edward.

"Evet, ben ve Sherlock Holmes. Bu arada, artık davadan alındım, beni nereye götürüyorsun."

"Bir restorana. Yemek yemediğini söylemiştin."

Başımla onayladım. "Peki." Biraz sonra, "Adı neydi?" diye sordum.

"Kimin?"

"Bromwelllerin oğlunun, adı neydi?"

"Thad. Thaddeus Reginald Bromwell."

"Thad," dedim kendi kendime. Ailesinin derisinin yüzülüşünü seyretmeye zorlanmış mıydı? Yoksa ailesi, oğullarının ölümünü mü seyretmişti? "Cesedin nerede Thad? Ve ondan ne istiyorlardı?" Cevap yoktu. Bir cevap beklemiyordum da. Ruhlar hayaletler gibi değildi. Bildiğim kadarıyla onlarla doğrudan haberleşmenin bir yolu yoktu. Ama yakında cevaplar elde edecektim. Etmeliydim. "Edward diğer suç mahallerinin resimlerini de görmem gerek. Santa Fe polis Departmanının elinde ne varsa görmeliyim. Son olayın Albuquerque'de olduğunu söyledin yani onları boş verelim. Diğer taraftan gidelim."

Edward gülümsedi. "Evde birer kopya var."

"Evinde mi?" Biraz doğrulup ona baktım. "Polis ne zamandan beri dosyalarını ödül avcılarıyla paylaşıyor."

"Sana Santa Fe polisinin Ted'den hoşlandığını söylemiştim."

"Albuquerque polisinin de senden hoşlandığını söylemiştin," dedim.

"Benden hoşlanıyorlar. Hoşlanmadıkları sensin." Haklıydı. Marks'ın bana bağırırken, gözündeki nefreti hâlâ gözümün önündeydi. 'Bir cadıyı hayatta bırakmamalısınız' Yüce İsa. Bu sözü birisi ilk defa bana karşı kullanmıştı. Kim olduğum ve ne yaptığım düşünülürse bunu birisi er ya da geç yapacaktı. Sadece bunu bir cinayet soruşturmasında, bir polis teğmeninden beklemiyordum. Bu kesinlikle profesyonellikten uzaktı.

"Marks bu davayı çözemez," dedim.

"Senin yardımın olmadan mı demek istiyorsun?"

"Benim olmama gerek yok ama bu işte uzman birisine gerek var. Burada bir insan katilin peşinde değiliz. Rutin polis uygulamaları bunu çözmeye yetmez."

"Katılıyorum," dedi Edward.

"Marks'ın yerine birisinin gelmesi gerek," dedim.

"Bunun üzerinde çalışırım," dedi. Sonra gülümsedi. "Belki senden çoook hoşlanan Dedektif Ramirez olabilir."

"O konuya hiç girme, Edward."

"İki erkek arkadaşından daha iyi bir yönü var."

"Ne?" diye sordum.

"O insan."

Tartışmak isterdim ama yapamadım. "Haklıyken, haklı oluyorsun."

"Beni haklı mı buluyorsun?" Şaşırmış gibiydi.

"Ne Jean-Claude, ne de Richard insan. Görebildiğim kadarıyla Ramirez insan. Tartışacak ne var?"

"Şaka yapıyordum ama sen çok ciddiye aldın."

"Aklında Makyavelist planlar olmadan, beni sadece ben olduğum için isteyen bir erkekle beraber olmak ne kadar hoş olurdu tahmin bile edemezsin."

"Richard'ın da, vampir gibi arkandan işler çevirdiğini mi söylüyorsun?"

"Artık kimin iyi adam olduğunu bilmiyorum diyelim, Edward. Richard Ulfric, Kurt Kralı olduğundan beri daha sert daha karışık birisi oldu... Ve Tanrı yardımcım olsun, bu biraz ben onun öyle olmasını istediğim için oldu. Bana göre çok yumuşaktı, o da sertleşti."

"Ve bu hoşuna gitmedi," dedi Edward.

"Hayır, hoşuma gitmedi ama bu biraz da benim hatam olduğu için mızmızlanmam pek kolay olmuyor."

"O zaman ikisini de terk et ve insanlarla çıkmaya başla."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Sen zorlaştırdığın sürece zorlaşır, Anita."

"İkisini de terk edeyim ve başka erkeklerle çıkmaya başlayayım, öyle mi?"

"Neden olmasın?" diye sordu.

Bir cevabım olduğundan emin bir şekilde ağzımı açtım ama hayatımda ilk defa bir cevap bulamadım. Neden başkalarıyla çıkamıyordum? Çünkü ikisini de seviyordum ve bu, listeye yeni birilerini eklemeden de çok fazlaydı. Ama bir insanla ilişki nasıl olurdu? Beni, Jean-Claude gibi gücünü arttırmak için kullanmayan birisiyle olmak nasıl olurdu. Richard da, Jean-Claude da, benim insanlığıma sanki buzdan ve karanlık bir dünyada ki son ateş parçasıymış gibi sokulmuştu. Özellikle Richard bana tutunmuştu çünkü ben in-

sandım ve insan kız arkadaşı onun insan kalmasına yardımcı oluyor gibiydi. Gerçi son zamanlarda ne kadarımın insan kaldığından pek de emin değildim. Richard, kurtadam olmadan önce bir insandı. Jean-Claude vampir olmadan önce insandı. Ben bir ruhu ilk kez on yaşımdayken büyük-teyzemin cenazesinde görmüştüm. Bir ölüyü ilk kez on üç yaşımda yanlışlıkla diriltmiştim. Üçümüz içinde sadece ben, tam olarak insan değildim.

'Normal' birisiyle çıkmak nasıl olurdu? Bilemiyordum. Öğrenmek istiyor muydum? Çok şaşırmıştım ama istiyordum. Sadece bir kereliğine de olsa, normal bir erkekle, normal bir şekilde çıkmayı ve normal şeyler yapmayı istiyordum. Bir vampirin sevgilisi, bir kurtadamın eşi, bir zombi kraliçesiydim ve son bir senedir ayin büyüsü öğreniyordum böylece sahip olduğum gücü kontrol edebilecektim, galiba bu listeye cadı olmayı da ekleyebilirdim. Bu, benim için bile garip bir yıl olmuştu. Richard'dan da, Jean-Claude'dan da uzaklaşmıştım çünkü biraz rahatlamam gerekiyordu. Beni boğuyorlardı ve ben bunu nasıl engelleyeceğimi bilemiyordum. Birisiyle çıkarsam bunun bir zararı olur muydu? Normal bir erkekle çıkmak dünyamı alt üst eder miydi? Eder miydi? Cevap büyük ihtimalle hayırdı ama sadece emin olmamak bile, Ramirez ya da onun gibi iyi erkeklerden uzak durmam gerektiği anlamına geliyordu. Hayır demeliydim ve hayır diyordum ama neden bir parçam evet demek istiyordu?

12

Los Cuates'in bir Meksika lokantası olduğunu ancak, Edward çakıl park yerinde boş bir yer ararken fark edebildim. Adının bir ip ucu olması gerekirdi ama pek dikkat etmiyordum. Eğer annem Meksika yemeğini seviyorduysa bile, bu zevki bana da aşılayacak kadar yaşayamamıştı. Blake bir İngiliz adıydı ama büyük-büyük babam Ellis Adasına gelmeden önce adımız Bleckensteinmış. Benim için etnik yemek schnitzel ve sauerbratendi. Yani restoranın arka girişine giden çakıl yolda ilerlerken pek heveslı değildim. Meksika ve Güneybatı yemekleri sevmeyen birisi olarak ülkenin yanlış yerindeydim.

Arka giriş, karanlık bir koridordu ama restoranın ana salonu genişti, duvarları beyaz kireçle badana edilmişti, parlak duvar süsleri vardı, tavandan oyuncak papağanlar sarkıyordu ve her yerde kurutulmuş biberler asılıydı. Çok turistik bir yerdi, böyle yerlerde genelde yemek ya gereğinden çok otantik olurdu ya da çok iyi olmazdı. Ama yemek yiyenlerin çoğu İspanyol asıllı ya da buralı insanlar gibi görünüyorlardı. Yemek ne tür olursa olsun eğer yerel halk res-

torandan hoşlanmışsa, o zaman yemekler otantik ve iyi demekti.

Bir masa isteyip istemediğimizi soran kadın, kesinlikle İspanyol aslılıydı. Edward gülümsedi ve, "Teşekkür ederim, arkadaşlarımız burada," dedi.

Edward'ın baktığı yere bakınca Donna'yı bir masada gördüm. Yanında iki çocuk da vardı, beş altı yaşlarında bir kız ve ergenlik çağının başlarında bir oğlan. Birazdan çocuklarıyla tanıştırılacağımı hissetmiştim. Yani Edward'ın üvey çocukları olma potansiyeli olan çocuklarla tanıştırılacaktım. Buna dayanabilir miydiniz? Ben yapamayacağımdan neredeyse emindim.

Donna ayağa kalktı ve Edward'ı başka bir erkeği eritecek bir gülümsemeyle karşıladı. Seksi bir hareket değildi ama yine de seks içerdiği bir şekilde hissediliyordu. Bu gülümsemede sadece gerçek aşkın verebileceği sıcaklık ve mükemmel bir güven vardı. O ilk romantik aşk çok uzun sürmeyebilirdi ama sürdüğü sürece çok etkileyici olurdu. Edward'ın da aldığı bakışlara değer bir şekilde baktığından emindim ama onunki gerçek değildi. İçten değildi. Gözleriyle yalan söylüyordu, bu benim de çok yakın bir zamanda öğrendiğim bir şeydi ve bir yanım bunu yapabildiğime üzülüyordu. Nasıl yalan söyleneceğini bilmek bir şeydi ama gözlerle yalan söyleyebilmek, güvenilmez birisi olduğunuz anlamına geliyordu. Zavallı Donna. Bu işi yapabilen iki kişinin arasında kalmıştı.

Küçük kız masadan kalktı ve bize doğru kollarını açıp, kestane rengi saç örgülerini savurarak koştu. "Ted!" diye mutlu şekilde bağırdı ve kendisini Edward'ın kollarına attı. Edward onu kucağına aldı ve tavana doğru zıplattı. Küçük kız, kız çocuklarının bir süre sonra vazgeçtikleri o tipik, ne-

şeli sesle güldü, sanki üzerlerinden neşe akıyordu. Eğer çok şanslı değilsek, dünya bize daha sessiz, daha sakin gülmemiz gerektiğini erkenden öğretiyordu.

Oğlan oturduğu yerden bize baktı. Onun saçları da kızın saçlarıyla aynı renkteydi ama kısa kesilmişti, sadece gözünün önüne dalgalı kaküller dökülmüştü. Gözleri koyu kahverengiydi ve pek dost canlısı değildi. Edward oğlanın on dört yaşında olduğunu söylemişti ama daha küçük görünüyordu. Rahatlıkla on iki zannedilebilirdi. Edward'ın, Donna'ya sarılışını seyrederken huysuz ve kızgın görünüyordu. Edward, Donna'ya sarılırken, küçük kız kucağındaydı yani bir aile kucaklaşması gibiydi, Edward Donna'nın kulağına, onun kahkaha atıp, yüzü kızararak geri çekilmesine yol açan bir şeyler fısıldadı.

Edward, küçük kızı diğer koluna aldı ve, "En sevdiğim kızım nasıl?" diye sordu.

Kız kikirdedi ve heyecanlı, tiz sesiyle konuşmaya başladı. Kelebekler, bir kedi, Raymond Amca ve Ester Teyze'yle ilgili karışık bir hikâye anlatmaya başladı. Onların, gündüz bebek bakıcılığı yapan komşuları olduğunu tahmin etmiştim.

Oğlan, düşmanlık dolu gözlerini Edward'dan bana çevirdi. Kaşlarındaki çatıklık azalmadı ama bakışları kızgından, meraklıya dönüştü, sanki görmeyi beklediği ben değildim. Aslında bu bakışı her yaş grubundan erkekte görüyordum. Mutlu aile olayını görmezlikten gelip elimi ona uzattım. "Ben Anita Blake."

Sanki insanların onunla el sıkışmasına pek alışkın değilmiş gibi tereddütle bana elini uzattı. El sıkması kendinden emin değildi, biraz daha çalışması gerekiyordu ama, "Peter, Peter Parnell," dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım. "Tanıştığımıza sevindim." Annesinin onun hakkında iyi şeyler söylediğini söylemek isterdim ama bu doğru değildi ve Peter bana gerçeğe değer veren birisiymiş gibi görünmüştü.

O da hızla başını yukarı aşağı salladı, gözleri annesi ve Edward'a kaydı. Olanlar hiç hoşuna gitmiyordu ve ben onu suçlayamazdım. Babam, Judith'i eve getirdiğinde kendimi nasıl hissettiğimi hatırlıyordum. Annem öldükten sadece iki yıl sonra, onunla evlendiği için babamı asla affetmemiştim. Ben, yas tutmayı bitirmemiştim ama o hayatına devam etmiş, yeniden mutlu olmuştu. Bunun için ondan nefret etmiştim ve Judith'ten daha da çok nefret ettiğimi hatırladım.

Edward, gerçekten Ted Forrester olsaydı ve onurlu davranıyor olsaydı bile zor bir durum olurdu. Şimdiki durum ise tam anlamıyla berbattı.

Becca, üzerinde papatya desenleri olan parlak sarı bir elbise giymişti. Saç örgüleri sarı kurdelelerle tutturulmuştu. Kikirderken bebek teni gibi yumuşak ve yuvarlak eliyle ağzını kapattı. Edward'a sanki o, dünyanın sekizinci harikasıymış gibi bakıyordu. O anda Edward'dan nefret ettim, bir çocuğa bu kadar rahatça yalan söyleyebildiği ve bunun ne kadar yanlış bir şey olduğunu anlayamadığı için ondan nefret ediyordum.

Yüzümden bir şey belli olmuş olmalıydı çünkü Peter, beni tartar gibi bakıyordu. Kızgın değil de, düşünceliydi. Yüzümü ifadesizleştirdim ve gözlerine baktım. Birkaç saniye bana baktı ama sonunda gözlerini kaçırdı. Belki on dört yaşında kızgın bir çocuğa böyle bakmak adil değildi ama daha azını yapmak onu küçümsemek olurdu ve küçümsenecek bir yanı yoktu, sadece henüz çok gençti. Ve zaman bunun üstesinden gelirdi. Donna, Becca'yı Edward'ın kucağından aldı ve gülerek bana döndü. "Bu Becca."

"Selam Becca," dedim gülümseyerek çünkü Becca gülümsemeyi kolaylaştıran çocuklardandı.

"Ve bu da Peter," dedi Donna.

"Tanıştık," dedim.

Donna, önce bana sonra Peter'a garip bir şekilde baktı. Gerçekten daha önce tanıştığımızı zannettiğini fark ettim. "Demin tanıştık yani," dedim.

Donna rahatladı ve sinirli bir şekilde güldü. "Elbette. Ne aptalım."

"Fark edemeyecek kadar meşguldün," dedi Peter ve sesinde kelimelerin taşımadığı his vardı: onu azarlıyordu.

Donna ona sanki ne diyeceğini bilmiyormuş gibi bir süre baktı ve sonunda, "Özür dilerim, Peter," dedi.

Özür dilememesi gerekiyordu. Yanlış bir şey yaptığını imâ etmişti ama öyle bir şey yapmamıştı. Ted Forrester'ın bir illüzyon olduğunu bilmiyordu. Mutlu olma şansına yakınlık gösteriyordu. Özür dilemek insanı zayıf gösterirdi ve Peter'ın yüzündeki bakışa bakılırsa Donna'nın güçlü olmasına şiddetle ihtiyacı vardı.

Masaya önce Donna oturdu, sonra Becca, sonra Edward. Edward'ın bir bacağı masanın dışında kalmıştı. Peter şimdiden ortaya kaymıştı. Ben de onun yanına oturdum ama bana yer açmak için yana kaymadı, ben de rahat oturabileceğim kadar yayıldım ve sonunda birbirimize yapışık şekilde kaldık. Eğer annesiyle ve Edward'la ergenlik çağında, sinirli çocukçuluk oynayacaksa, bu harikaydı ama ben bu oyunda oynamıyordum.

Peter benim kaymayacağımı hissedince, bunun büyük bir zahmet olduğunu belirten bir iç çekişle kenara çekildi. Peter için üzülmüştüm ama sempatim kimseye karşı, asla

sonsuz olmamıştı. Üstelik, ergenlik çağındaki kızgın çocuk tavırları bunu hızla tüketebilirdi.

Becca, annesi ve Edward'ın arasında gayet mutlu oturuyordu. Bacaklarını sallıyordu, elleri görünürde değildi, belki de ikisinin birden ellerini tutuyordu. Çok rahattı, sanki aralarında oturmak onu mutlu etmenin yanı sıra, sadece ebeveynlerinin yanında hissedilecek bir güven duygusu da vermişti. Onun bu kadar mutlu olduğunu görmek göğsümü sıkıştırdı. Edward haklıydı. Onları bir açıklama yapmadan terk edemezdi. Becca Parnell, bu açıklamayı annesinden daha çok hak ediyordu. İkisinin arasında neşe içinde oturan küçük kıza bakınca ne çeşit bir bahanenin yeterli olabileceğini düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Masamıza bir garson geldi ve bize plastik mönüleri dağıttı, Becca'ya bile bir tane verdi ve bu onun çok hoşuna gitti. Biz mönüyü incelerken garson gitti. Peter'ın ilk yorumu, "Ben Meksika yemeğinden nefret ediyorum," oldu.

Donna uyarıcı bir sesle, "Peter," dedi.

Ama ben de kendi fikrimi söyledim. "Ben de."

Peter, yan gözle bana baktı, sanki onunla aynı fikirde olduğuma inanmamıştı. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Gerçekten."

"Restoranı Ted seçti," dedi.

"Sence bunu sırf sinir bozmak için mi yaptı?" diye sordum.

Peter doğrudan bana bakıyordu, gözleri biraz büyümüştü. "Evet, öyle."

Başımla onayladım. "Bence de."

Donna'nın ağzı açıktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. " Peter, Anita!" Edward'a döndü. "Bu ikisiyle ne yapacağız?"

Böyle küçük bir şeyde bile Edward'dan yardım istemesi, gözümden iyice düşmesine yol açmıştı.

Edward, "Anita'ya bir şey yapamazsın," dedi ve soğuk mavi gözlerini Peter'a çevirdi. "Peter konusunda henüz emin değilim."

Peter, Edward'ın gözlerine bakamadı ve biraz sindi. Edward'ın varlığı onu çok rahatsız ediyordu. Bu sadece annesiyle ilgili bir durum değildi. Bundan fazlası vardı. Peter, Edward'dan korkuyordu ve Edward'ın buna sebep olacak bir şey yaptığını zannetmiyordum. Edward'ın, aynı Becca'da olduğu gibi, Peter'ın da güvenini kazanmak için çok çabaladığından emindim ama Peter buna kanmamıştı. Annesinin çıktığı birisine karşı duyulan sıradan bir soğuklukla başlamış olmalıydı ama şimdi burada Edward'ın bakışlarından gözlerini kaçırmış otururken daha fazlası olduğu belliydi. Peter, Edward'in yanında olması gerektiğinden daha gergindi, sanki bütün o eğlence ve oyunların altında gerçek Edward'ı görmüştü. Bu Peter için hem iyi, hem de kötüydü. Eğer Edward hakkındaki gerçeği öğrenirse ve Edward bunun bilinmesini istemezse... Şey, Edward bu konularda çok pratik davranırdı.

Problemlerle tek tek ilgilenmeliydim. Peter ve ben mönülerimize bakıp, neredeyse her şeye kötü bir yorum yaptık. Garson bir sepet ekmekle geri gelinceye kadar, iki kere gülümsediğini görmüştüm. Benim küçük kardeşim Josh'la da aram hep iyi olmuştu. Josh hiçbir zaman aksi bir çocuk olmamıştı. Eğer çocuğum olursa, gerçi böyle bir planım yoktu ama erkek çocuk istiyordum. Onlarla aram daha iyiydi.

Gelen ekmek tam ekmek gibi değildi, sopapilla denen kabarık kek gibi bir şeydi. Masaya onunla yensin diye plas-

tik bir kap içinde bal da getirmişlerdi. Donna ekmeğin bir ucuna bal sürüp yedi. Edward bir dilimin tamamına bal sürüp öyle yedi. Becca kendi ekmeğine o kadar çok bal sürdü ki Donna ekmeği elinden almak zorunda kaldı.

Peter da bir dilim sopapilla aldı. "Yemeğin tek iyi yanı bu," dedi.

"Ben bal sevmem," dedim.

"Ben de ama bu o kadar kötü değil." Dilimin bir kısmına biraz bal sürüp, ballı bölümü ısırdı, sonra yeniden bal sürdü.

Ben de bir dilim aldım ve onun gibi yaptım. Ekmek güzeldi ama bal çok değişikti, çok keskin bir tadı ve tadında bana adaçayını hatırlatan bir koku vardı. "Bu hiç, her zaman yediğim bala benzemiyor."

"Bu adaçayı balı. Tadı daha ağırdır," dedi Edward.

"Öyle." Ben yonca balından başka bir şey yememiştim. Şimdi bütün balların arıların kullandığı bitkilerin tadını alıp almadığını merak etmiştim. Ama öyle görünüyordu. İnsan her gün yeni bir şey öğreniyordu. Ama Peter haklıydı. Sopapillalar güzeldi ve bal da az, yok neredeyse mikroskobik oranda kullanılınca güzel oluyordu.

Ben sonunda tavukluençilada sipariş etmeye karar verdim. Yani sonuçta bir tavuğu yenilemeyecek hale getirmek için ne yapabilirlerdi.

Peter, peynirliençilada istedi. İkimiz de azla yetinmenin iyi bir plan olacağını düşünüyor gibiydik.

Kötü adamların restorana girdiğini gördüğümde, Peter dahil herkes ikinci dilimi bitirmişti ve ben de ikinci sopapillamı yiyor durumdaydım. Kötü adamlar olduğunu nereden mi biliyordum? İç güdü mü? Hayır, tecrübe.

İlk girenin boyu bir seksenden uzundu ve omuzları neredeyse gereğinden fazla gelişmişti. Kolları sanki tişörtünün kumaşını yırtacak gibi kaslıydı. Düz ve gür saçlarını, arkada toplayıp örmüştü. Galiba örgüyü daha etkili görünmek için yapmıştı çünkü hatları o kadar etnikti ki, Amerikan Yerlilerinin GQ dergisine kapak olabilirdi. Esmer teninin altından görünen, elmacık kemikleri çok belirgindi, siyah gözlerini biraz yukarı itmişti, güçlü bir çenesi ve ince dudakları vardı. Vücudunun alt tarafını, üst tarafı kadar çalıştırmadığını gösterecek kadar dar bir kot giymişti. Bir erkeğin vücudunun üst tarafını bu kadar çalıştırıp, alt tarafını çalıştıramayacağı tek bir yer vardı: hapishane. Hapiste dengeli bir yapı elde etmek için ağırlık çalışılmazdı. Orada sert birisi olduğunuzu ve gereğinde önünüze ne çıkarsa vurup yıkabileceğinizi göstermek için çalışırdınız. Diğer ip ucunu aradım ve dövmeleri de gördüm. Tişörtün hemen bittiği yerde kaslı kolunu bir dikenli tel deseni çevreliyordu.

Yanında iki kişi daha vardı, birisi daha uzun, öteki kısaydı. Uzun olanı daha yapılıydı ama kısa olanın yüzünde kötü bir yara izi vardı. İz, yüzünü neredeyse boydan boya ikiye ayırmış ve ona sinsi bir hava vermişti. Üçünün de tek eksiği üstlerinde yanıp sönen 'kötü haber' tabelasıydı. Nedense bize doğru yürümelerine hiç şaşırmamıştım. Edward'a baktım ve sadece dudaklarımı oynatıp, "Ne iş?" dedim

İşin en garip tarafı Donna'nın onları tanıyor olmasıydı. Yüzünden onları tanıdığı ve onlardan korktuğu belliydi. Günüm daha da garipleşebilir miydi?

13

Peter sessizce, "Aman Tanrım," dedi.

Yüzünden korktuğu belli oluyordu. Bir anda aksi ifadesini yüzüne bir maske gibi yerleştirdi ama gözlerinin büyüdüğünü ve nefesinin hızlandığını görmüştüm.

Yan gözle Becca'ya baktım, o da oturduğu yerde Donna ve Edward'ın arasına sinmişti. Edward'ın kolunun altında korku dolu gözlerle bakıyordu. Benim dışımda herkes ne olacağını biliyordu.

Ama öğrenmek için çok beklemem gerekmeyecekti. Tehditkar görünüşlü üçlü masamızın yanına geldi. Ben gerilmiştim, eğer Edward ayağa kalkarsa ben de kalacaktım , o yerinde kaldı ama elleri masanın altında duruyor, görünmüyordu. Büyük ihtimalle silahını çıkartmıştı. Ben bilerek peçetemi yere düşürdüm ve masanın altından doğrulurken, bir elimde peçete, diğerinde Browning Hi-Power vardı. Silah masanın altında görünmeyecek bir yerdeydi ama kötü adamlara doğrultulmuştu. Masanın altından ateş edersem büyük ihtimalle hiç kimseyi öldüremezdim ama birisinin bacağında ya da karnında büyük bir delik açılırdı. Yaranın

yeri mermi giderken yanlış yerde, yanlış zamanda olan kişinin boyuna göre değişirdi.

"Harold, destek getirmişsin," dedi Edward. Sesi hâlâ Ted'in sesiydi, her zamanki gibi canlıydı ama artık hoş değildi. Sesinde neyin değiştiğini söyleyemezdim ama gerginlik tonu biraz artmıştı. Becca adamları göremeyeceği bir yere sindi, yüzünü Edward'ın kolunun ardına gizlemişti. Donna ona uzandı, onu Edward'ın üzerinden, kendi kucağına aldı. Donna'nın yüzü de küçük kızının yüzü gibi açıkça korku içindeydi. Edward'ın yüzü açıktı, neredeyse gülümsüyordu ama gözleri boşalmıştı. Gerçek gözleri kendisini gösteriyordu. Canavarların, gerçek canavarların onun bakışı karşısında sindiğini görmüştüm.

Yüzünde yara izi olan kısa boylu adam, ağırlığını bir o ayağına, bir ötekine veriyordu. "Evet, bu Russel," Kızılderili'yi işaret etti, "Ve bu da Newt[1]."

Neredeyse yüksek sesle, "Newt mu?" diyecektim ama ben ukalalık etmeden de yeterince derdimiz olduğunu düşündüm. Ve insanlar yine de ağzımı ne zaman kapatmam gerektiğini bilmediğimi söylerlerdi.

"Tom ve Benny hâlâ hastanede mi?" diye sordu Edward, sesinde hala olağandışı bir tınlama yoktu. Şimdiye kadar çevredekilerin pek dikkatini çekmemiştik. Bir iki kişi yan gözle bize bakmıştı ama daha fazlası olmamıştı, henüz.

"Biz Tom ve Benny değiliz," dedi Russell. Sesi yüzündeki gülümsemeye uyuyordu ama gülümseme bana daha çok dişlerini gösterme, bir çeşit hırlama gibi geldi.

---

1 Avrupa'da ya da Kuzey Amerika'da yaşayan küçük, genelde parlak renkli amfibik semender; ayrıca günlük dilde ufak-tefek insanlar için kullanılan lakap

"Sizin için çok iyi," dedim.

Bakışları bana kaydı. Gözleri o kadar siyahtı ki, iris ve göz bebeği aynı renkteymiş gibi görünüyordu. "Sen de biz zavallı vahşiler adına Kızılderili topraklarını koruyan yumuşak kalpli psişiklerden birisi misin?"

Başımla reddettim. "Daha önce pek çok şeyle suçlanmıştım ama hiç yumuşak kalpli denmemişti." Ona gülümsedim ve eğer tetiği çekersem, bacağının büyük bir kısmının gideceğini ve büyük ihtimalle hayatının sonuna kadar sakat kalacağını düşündüm. Masaya o kadar yakın duruyordu. Geriye çekilmesini isteyecek kadar yakındı ama Edward'ı bekliyordum ve o, adamların tepemizde dikilmesinden rahatsız olmamış gibiydi.

"Artık gitseniz iyi olur," dedi Edward, sesi Edward gibi çıkmaya başlamıştı. Ted akıp gidiyordu, yüzü ifadesizleşiyor, yerini soğuk bir maske alıyordu, gözleri kış göğü kadar boşalmıştı. Sesi sanki tamamen farklı bir şeyden bahsediyormuş gibi olağandı. Edward, Ted maskesi altından kozasından çıkan bir kelebek gibi beliriyordu, aslında daha kötü, daha zararlı bir benzetme kullanmalıydım çünkü şimdi meydana gelen şey zararsız değildi ve işler kötüye giderse hiç güzel de olmayacaktı.

Russel masaya doğru eğildi, büyük ellerini masaya koydu. Edward'la ve benimle ilgilenmeyip Donna'ya doğru eğildi. Ya çok aptaldı ya da insanların içinde ilk kanı bizim akıtmayacağımızı biliyordu. Bu konuda benim adıma haklıydı ama Edward için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Sen ve arkadaşların yolumuzdan çekilin yoksa canınız yanacak." Bunu söylerken gülümsemiyordu. Sesi hiç hoş değildi. "Çok güzel bir kızın var. Ona bir şey olursa çok kötü olur."

Donna'nın rengi sarardı ve Becca'ya daha sıkı sarıldı. Edward'ın ne planladığını öğrenemedim çünkü önce Peter konuştu. "Kız kardeşimi tehdit etme." Sesi kalın ve kızgındı, hiç korku yoktu.

Russel'ın bakışları Peter'a kaydı ve ona doğru eğildi. Peter, yüzlerinin arasında birkaç santim mesafe kalıncaya kadar hareketsiz oturdu ama gözleri sanki kaçmaya çalışıyorlarmış gibi sağa sola hareket ediyordu. Sanki gerçekten kaçmamak için tutunuyormuş gibi koltuğuna sıkı sıkı yapışmıştı.

"Peki ne yaparsın küçük adam?"

"Ted?" Soru sorar gibi söyledim.

Russel'ın gözleri bana kaydı, sonra Peter'a geri döndü. Çocuğun korkusu ve cesaret gösterisi hoşuna gitmişti. Eğer on dört yaşında bir çocuğu sindiremiyorsa sert bir koruma olamazdı. Peter'ı korkutma işini bitirip bana dönecekti. Beni bir tehdit olarak görmemişti. Büyük bir hataydı.

Russell'ın cüssesinden, Edward'ı göremiyordum ama soğuk ve boş sesini duydum, "Yap."

Hayır, adamı vurmadım. Zaten izin istediğim şey ve Edward'ın yapamama izin verdiği şey de bu değildi. Nasıl mı anlamıştım? Sadece anlamıştım. Tabancayı sol elime aldım ve nefesimi yavaşça, omuzlarım rahatlayıncaya kadar verdim. Yıllarca Judo yaparken, şimdi de Kenpo yaparken öğrendiğim gibi kendime odaklandım. Parmaklarımın boğazına gidişini ve etinin içine girişini gözümün önünde canlandırdım. Gerçekten kavga ederken, gözünüzün önünde birisine vurduğunuzu canlandırmazdınız. Attığınız yumruğun onların içinden geçip diğer taraftan çıktığını görürdünüz. Gerçi ben bu sefer biraz kendimi tutacaktım. Bu hareketle nefes borusunu parçalayabilirdim ve ben bunun için hapse

gitmek istemiyordum. Sağ elimi serbest bıraktım ve iki parmağımı bir mızrak ucu gibi doğrultup atıldım.

Russell hareketi gördü ama vaktinde tepki veremedi. Ben darbeyi arttırmak için ayağa kalkarken, parmaklarım boğazına saplandı.

Nefesi kesildi ve elleri boynuna uzandı, masaya yığıldı. Sağ elimle kafasından tutup suratını üç kere masaya vurdum. Burnundan kan boşandı ve fayansın üzerinden kayarak yere yığıldı. Tavana bakıyordu, nefesi kesilmişti, boğazı yaralı olduğu için kırık burnundan nefes almaya çalışıyordu. Eğer daha rahat nefes alabilse bayılacaktı ama nefesi kesilmişken bayılması bile mümkün değildi. Yerde debelendi, hâlâ nefes almaya çalışıyordu, gözleri geri kaydı, odaklanmakta zorlanıyordu.

Ben masanın yanında ayakta duruyor ve ona bakıyordum. Silahım hâlâ sol elimdeydi, ama yan tarafımda, kotumun arkasında gizliydi. Pek çok insan silahı fark etmemişti. Sadece kanı ve yerdeki adamı görmüşlerdi.

Harold ve uzun boylu Newt, dona kalmış, Russell'a bakıyorlardı. Harold, üzgün bir şekilde başını iki yana salladı "Bunu yapmamalıydın."

Edward da masanın yanında ayaktaydı, Donna ve Becca'yı arkasına almıştı. Sessizce konuştu, yani sesi oluşturduğumuz küçük çemberin dışına çıkmıyordu. "Bu insanları, bir daha tehdit etme Harold. Herhangi bir sebeple yanlarına gelme. Riker'a, onların sınırlarının dışında olduğunu söyle yoksa bir dahaki sefere kırık burundan fazlası olur."

"Silahları gördüm," dedi Harold, sesi kalındı. Russell'ın yanına eğildi. İri adamın gözleri hâlâ odaklanamıyordu. Mavi tişörtü kanla mora dönüşmüştü. Harold başını iki yana salladı. Bana baktı. "Sen de kimsin?"

"Anita Blake."

Yine başını başını iki yana salladı. "Adını hiç duymadım."

"Galiba ünüm henüz beni aşmamış," dedim.

"Yakında aşar," dedi Harold.

"Peter birkaç peçete getir," dedim.

Peter soru sormadı. Masadan bir avuç peçete aldı ve bana uzattı. Peçeteleri sağ elimle alıp Harold'a uzattım. Harold peçeteleri aldı, yüzüme bakıyordu, gözleri hâlâ bacağımın yanında açıkta duran tabancaya kaydı.

"Sağ ol."

"Önemli değil."

Peçetelerle Russell'ın burnuna tampon yaptı ve bir koluna girdi. "Diğer koluna da sen gir, Newt."

Uzaktan gelen siren sesleri duyuldu. Birisi polisi çağırmıştı.

Russel hâlâ ayakta düzgün duramıyordu. Kırılmış burnuna peçeteleri sokmuşlardı, burnundan sarkan kanlı peçelerle hem çok aptal, hem de korkunç görünüyordu. Konuşmaya başlamadan önce iki kere denemek zorunda kaldı, sesi sert, hırıltılı ve acı içinde geldi. "Seni fahişe! Bunun için canını çok kötü yakacağım."

"Kendi başına ayakta durabildiğinde ve en yakın acil serviste burnunu düzelttirdikten sonra, beni ara. Bir rövanş yapmayı çok isterim."

Bana doğru tükürdü ama hedefi tutturamadı, tükürüğü zararsız bir şekilde yere saçıldı. İğrençti ama pek etkili eğildi.

"Hadi," dedi Harold. Gösteriyi kapıya doğru taşımaya çalışıyordu. Siren sesleri iyice yaklaşmıştı.

Ama Russell henüz işini bitirmemişti. Onu taşıyan iki adamı da zorlayıp, bize doğru döndü. "Fahişeni düzüp, kızla, oğlanı da çakallara yem yapacağım."

"Russell çok hızlı öğrenemiyor," dedim.

Becca ağlamaya başlamış ve Donna'nın yüzü kireç rengi olmuştu, bayılmasından korkuyordum. Kötü adamlara arkamı dönmeden Peter'ın yüzünü göremezdim, o yüzden onun ne halde olduğunu bilmiyordum. Ama hoş olmamalıydı.

Harold, Russell'ı kapıdan çıkartmaya çalışırken içeri polisler girdi. Edward ve ben karışıklıktan faydalanıp, silahlarımızı kaldırdık. İki üniformalı polis kimi tutuklayacaklarından pek emin değil gibiydi ama içerdekiler Russell'ın tehditlerini duyduklarını ve ben ona zarar vermeden önce onun bize 'zorbalık' yaptığını gördüklerini söylediler. Daha önce hiç böyle bir tanık uyumu görmemiştim. Genelde insanlar kör ve sağır olurlardı ama küçük bir kızı ağlarken görünce, insanların hafızası tazelenmişti. Teknik olarak, Russell bana karşı saldırı davası açabilirdi ama herkes onun bizi tehdit ettiğini söylüyordu. Bir adam Russell'ın bıçak çektiğini gördüğünü iddia etti. Böyle detayların hikâyeye eklenmesi inanılmazdı. Ben bıçak konusuna pek güvenmiyordum ama hapse gitmeyeceğimi düşündürecek kadar çok tanık ifadesi vardı. Edward, Ted kimliğini çıkarttı ve polisler onu, adından tanıdılar. Ben de infazcı lisansımı ve silah taşıma ruhsatımı çıkarttım. Teknik olarak, bu eyalette ruhsatım olmamasına rağmen, gizli silah taşıyordum. Ceketi çocukları korkutmamak için giydiğimi söyledim. Polisler, başlarıyla onaylayıp not aldılar, her şeyi kabullenmiş gibiydiler.

Russell'ın memurlara küfür edip, kaba davranması; benim zararsız görünen, ufak tefek bir kadın olmam ve onun

kadar kokutucu görünmemem de bize yardımcı oldu. Edward, polislere adresini verdi, benim de onunla kalacağımı söyledi, böylece gitmekte özgür olduk.

Restoran bize başka bir masa verdi ama gariptir Donna ve çocukların iştahı kaçmıştı. Ben hâlâ açtım ama hiç kimse benim fikrimi sormadı. Edward parayı ödedi ve yemeğin paketlenmesini kabul etmedi. Böylece çıktık ve ben hâlâ bir şey yiyememiştim. Belki kibar bir şekilde sorarsam Edward arabayı bir McDonald's'a çekerdi. Fırtınada her liman güvenliydi.

14

Park yerinde Donna ağlamaya başladı. Becca da ona katıldı. Sadece Peter sessiz kaldı ve genel histeri krizine katılmadı. Donna ağladıkça, küçük kız daha da paniğe kapılıyordu, sanki birbirlerinin ağlayışından etkileniyor gibiydiler. Küçük kız ağlarken, neredeyse nefesi kesilecek şekilde hıçkırıyordu. Edward'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım. O, boş bakıyordu. Sonunda onu ittim. Dudaklarını oynatıp, "Hangisi?" dedi.

Ben de aynı şekilde, "Kız," dedim.

Edward, yanlarına gitti. Donna, Edward'ın Hummer'ının tamponuna oturmuştu, Becca kucağındaydı.

Edward önlerine diz çöktü. "Ben Becca'yı biraz gezdireyim."

Donna ona bakıp gözlerini kırpıştırdı, sanki onu duyuyor ve görüyordu ama tam olarak anlamıyordu. Edward, Becca'ya uzandı ve onu annesinin kucağından almaya çalıştı. Donna kızı tutmuyordu ama küçük kız annesine sarıldı, çığlık atıyordu.

Edward kelimenin tam anlamıyla, kızın küçük parmaklarını annesinden söktü aldı. Becca annesinden uzaklaşınca, Edward'a döndü ve yüzünü onun omzuna yasladı. Edward küçük kızın başının üzerinden bana baktı, ben gitmesini işaret ettim. Edward bir şey söylemedi, sadece, park yerini çevreleyen kaldırma doğru yürüdü. Yürürken küçük kızı sallıyor, onu sakinleştiriyordu.

Donna elleriyle yüzünü kapattı, elleri dizlerine değinceye kadar öne eğildi. Hıçkırıkları neredeyse inlemeye dönüşmüştü. Hassiktir. Peter'a baktım. O, annesini seyrediyordu. Yüzündeki bakış iğrenmeyle, utanç arasındaydı. O an sadece babasının katilini vurmanın ötesinde, pek çok yönden yetişkin olduğunu fark ettim. Annesi kendisini kaybediyordu ama o etmiyordu. Bir kriz anında o kendisini kaybetmiyordu. Bana sorarsanız bu hiç adil değildi.

"Peter bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Başıyla reddetti. "Hayır."

İçimi çektim, sonra omuz silktim. "Peki, o zaman hiç müdahale etme." Donna'nın önüne diz çöktüm, titreyen omuzlarından tuttum. "Donna, Donna!" Bir tepki, bir değişiklik olmadı. Uzun bir gün geçirmiştim. Kısa, gür saçlarını avuçlayıp başını yukarı kaldırdım. Canı yanmıştı, zaten ben de bunu istiyordum. "Bana bak seni bencil fahişe."

Peter bize doğru bir adım attı ama ben dönüp ona parmağımı salladım. "Yapma." Bir adım geriledi ama gitmedi. Yüzü kızgın ve dikkatliydi ve ne demiş olursam olayım eğer daha ileri gidersem müdahale edeceği belliydi. Ama daha ileriye gitmeme gerek yoktu. Donna'yı şaşırtmıştım. Gözleri kocaman açıldı, yüzü benimkine çok yakındı, gözyaşlarından ıslanmıştı. Nefesi hâlâ kesik kesikti ama bana bakıyordu, beni dinliyordu.

Saçlarını yavaşça bıraktım, yüzünde sanki ben birazdan çok kötü bir şey yapacakmışım ve o da buna hazırlanıyormuş gibi bir ifade vardı; yapacaktım da. "Küçük kızın hayatında gördüğü en kötü olayı yaşadı. Tam sakinleşip, olayı kabulleniyordu, sen kendini kaybettin. Sen onun annesisin. Sen onun gücü, onun koruyucususun. O seni böyle darmadağın görünce dehşete düştü."

"İstemeden oldu... Kendimi tutmadım..."

"Ne hissettiğin ya da ne kadar üzgün olduğun umurumda bile değil. Sen annesin. O da kızın. O seni parçalanırken görmeyeceği bir yerde oluncaya kadar kendini tutacaksın, anladın mı?"

Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin. Yapacaksın." Yan gözle etrafa bakındım, Edward görünürlerde yoktu, güzel. "Sen yetişkinsin, Donna ve Tanrı aşkına öyle hareket etmek zorundasın."

Peter'ın bizi seyrettiğinin farkındaydım ve bu anı daha sonra intikam almak için bir yere kaydettiğinden emindim. Bu sahneyi hatırlayacaktı ve üzerinde düşünecekti, bunu hissedebilirdiniz.

"Senin çocuğun var mı?" diye sordu Donna, bunu soracağını neredeyse biliyordum.

"Hayır," dedim.

"O zaman ne hakla bana kendi çocuklarımı nasıl yetiştireceğimi söyleyebiliyorsun?" Artık kızmıştı, daha dik oturdu, sert hareketlerle yüzünü temizledi.

O tamponda, ben dizlerimin üzerindeyken, boyu benden uzun olmuştu. Kızgın gözlerine bakıp ona gerçeği söyledim. "Annem öldüğünde sekiz yaşındaydım ve babam bununla baş edemedi. Eyalet polisinden bir telefon geldi, bi-

ze öldüğünü söylediler. Babam telefonu düşürdü ve inlemeye başladı, ağlamıyordu, inliyordu. Beni elimden tuttu ve birkaç blok ötedeki büyükannemin evine, inleyerek, elimden tutmuş sürükleyerek götürdü. Büyükannemin evine vardığımızda peşimize bir grup komşu takılmış neler olduğunu soruyordu. Komşulara dönüp, 'Annem ölmüş' diyen bendim. Babam kendi ailesinin kucağına yığıldı ve ben yalnız kaldım, rahatlatan, elimi tutan, yüzümdeki yaşları silen yoktu, komşulara ne olduğunu ben anlatıyordum."

Donna bana baktı, yüzünde dehşete yakın bir ifade vardı. "Üzgünüm," dedi sesi yumuşamıştı, kızgınlığı geçmişti.

"Benim adıma üzülme, Donna ama kendi kızına annelik et. Kendini tut. Şu an onu rahatlatman gerek. Sonra yalnız kaldığında, ya da Ted'leyken, dağılabilirsin ama lütfen, bunu çocukların önünde yapma. Buna Peter da dahil."

Donna yan gözle, öylece durmuş bizi seyreden Peter'a baktı ve yüzü kızardı, sonunda utanmıştı. Başını çok hızlı salladı, sonra gözle görülür bir şekilde toparlandı. Kendisini düzenleyişini görebiliyordunuz. Ellerimi sıkıca tuttu. "Kaybın için çok üzgünüm ve bugün olanlar için özür dilerim. Şiddete karşı pek dayanıklı değilim. Eğer bir kaza, bir kesikse, ne kadar kan olursa olsun, idare ediyorum gerçekten ama şiddete dayanamıyorum."

Nazikçe ellerimi çektim. Ona inandığımdan pek emin değildim ama yine de "Bunu duyduğuma sevindim, Donna. Ben gidip... Ted ve Becca'yı çağırayım."

Başını yukarı aşağı salladı. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalktım, başımı amaçsızca salladım. Edward'ın gittiği yöne doğru yürüdüm. Artık Donna'dan daha da az hoşlanıyordum ama artık Edward'ın bu aileden uzaklaşması gerektiğini biliyordum. Donna şiddetle baş etmede iyi değildi.

Yüce İsa, eğer yatağına kimi, neyi aldığını bir bilseydi. Hayatının sonuna kadar krizde kalırdı.

Edward kaldırımda yürüyüp, küçük evlerden birisinin önünde durmuştu. Hepsinin önünde bakımlı bahçeleri vardı. Burası bana California'yı hatırlattı, orada arazi çok geniş olmadığı için, bahçelerin her yeri, bir şey için kullanırdı. Albuquerque o kadar kalabalık değildi ama bahçeler bir şeylerle doluydu.

Becca, hâlâ Edward'ın kucağındaydı ama artık Edward'ın gösterdiği bir şeye bakıyordu ve yüzündeki gülümseme iki ev öteden bile görünüyordu. Sırtımda ve omuzlarımda ne zaman başladığının farkında bile olmadığım gerginlik yok oldu. Becca başını çevirip bana bakınca, örgülerinden birisine sıkıştırılmış leylakları gördüm. Açık leylak rengi sarı kurdeleye ve kıyafete uymamıştı ama hey, çok şirin olmuştu.

Beni görünce gülümsemesi biraz azaldı. Becca'nın en sevdiği kişi olma ihtimalim biraz azdı. Hatta büyük ihtimalle onu korkutuyordum. Oh, neyse.

Edward onu yere bıraktı ve bana doğru yürüdüler. Becca, Edward'a gülümsüyor, kolunu salıyordu. Edward da ona gülümsedi ve gülümsemesi gerçek gibiydi. Bana bile gerçek görünmüştü. Becca'nın onu bir baba gibi gördüğüne ve Edward'ın da ona bir baba gibi davrandığına inanabilirdiniz. Becca'yı üzmeden Edward'ı onların hayatlarından nasıl çıkartacaktık? Ted öylece yok olursa bu Peter'ın çok hoşuna giderdi ve Donna... o yetişkindi. Ama Becca bir yetişkin değildi. Hassiktir.

Edward bana gülümsedi ve Ted'in neşeli sesiyle, "İşler nasıl?" dedi.

"Fena değil."

Edward kaşlarını kaldırdı ve bir an için gözleri neşeliden, öfkeli bir hale o kadar hızlı geçip, sonra eski haline döndü ki, başım döndü.

"Donna ve Peter bizi bekliyor."

Edward, küçük kız aramızda kalacak şekilde yanıma geldi. Becca bana baktı, bakışları meraklı ve düşünceliydi. "O kötü adamı dövdün," dedi.

"Evet, dövdüm," dedim.

"Kızların bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Bu söylediği içimi acıttı. "Kızlar ne isterlerse onu yaparlar, buna kendilerini korumak ve kötü adamları dövmek de dahil."

"Ted, o kötü adamı bana kötü şeyler söylediği için dövdüğünü söyledi."

Yan gözle Edward'a baktım ama yüzü çocuğun önünde çok açık ve neşeliydi, bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Bu doğru," dedim.

"Ted, aynı onun gibi senin de beni korumak için insanlara zarar vereceğini söylüyor."

Kızın büyük kahverengi gözlerine baktım ve başımla onayladım. "Evet, yaparım."

O zaman gülümsedi, bulutların arasından görünen güneş gibiydi. Diğer eliyle bana uzandı ve ben de elini tuttum. Edward ve ben aramızda biraz yürüyüp, biraz sallanan bir çocuğun elini tutmuş olarak otoparka doğru yürüdük. Becca, Ted'e güveniyordu ve Ted ona bana güvenebileceğini söylemişti, o yüzden bana da güveniyordu. Garip olan onu korumak için birilerine zarar verebilecek olmamdı. Onu güvende tutmak için öldürürdüm. Edward'a baktım ve o da bana bir an için bana maskesini çıkartıp baktı. Çocuğun üzerinden birbirimize baktık ve ben ne yapacağımı bileme-

dim. Hepimizi, onun yarattığı bu karmaşanın içinden nasıl çıkartabileceğimi bilmiyordum.

"Sallayın beni," dedi Becca.

Edward, "Bir, iki, üç," diye saydı ve onu yukarı kaldırıp salladı, beni de diğer kolundan sallamaya zorladı. Becca aramızda sallanıp, neşeli kahkahalar atarken, otoparkta yürüdük.

Onu kahkahalar atarken, annesinin yanına bıraktık. Donna toparlanmıştı ve gülümsüyordu. Onunla gurur duymuştum. Becca bana baktı, yüzü güneş gibi parlıyordu. "Annem artık sallanmayacak kadar büyüdüğümü söylüyor ama sen güçlüsün değil mi?"

Ona gülümsedim ama "Evet, öyleyim," derken Edward'a baktım.

15

Donna ve Edward nazikçe ama etkileyici bir şekilde vedalaştılar. Peter, sanki yarı-masum bir öpüşmeden fazlasını yapıyorlarmış gibi gözlerini döndürüp, somurttu. Eğer havaalanındaki öpüşmeyi görseydi herhalde bayılırdı. Becca kikirdeyerek Edward'ı yanağından öptü. Peter olan bitenle ilgilenmeyip, sanki 'Ted'in ona da sarılmasından korkuyormuş gibi aceleyle arabaya bindi.

Edward araba Lomos yoluna dönünceye kadar el salladı, sonra bana döndü. Bana sadece bakmıştı ama bu yeterliydi.

"Olan biten konusunda seni haşlamaya başlamadan önce arabaya binip havalandırmayı açalım," dedim.

Edward arabanın kapısını açtı. Arabaya bindik. Motoru ve havalandırmayı çalıştırdı, ama içerisi hemen serinlemedi. Arabanın pahalı motorunun sesini dinlerken, yüzümüze üflenen ılık hava içinde oturduk, arabayı sessizlik kapladı.

"Ona kadar mı sayıyorsun?" diye sordu Edward.

"Belki bine kadar deseydin yaklaşırdın."

"Hadi sor. Sormak istediğini biliyorum."

"Tamam, Donna ve çocuklarını kendi pisliğinin içine sürükleme bölümünü geçiyorum ama bu Riker da kimin nesi ve neden seni uyarmak için adamlarını gönderiyor?"

"Öncelikle bu Donna'nın pisliği ve bu işin içine beni o sürükledi."

Söylediklerine inanmadığım yüzümden de belli olmuş olacak ki Edward devam etti. "Donna ve arkadaşları bölgedeki Amerika Yerlileri bölgelerini koruyan amatör bir arkeoloji derneğinin üyeleri. Arkeolojik kazıların nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Biraz. Bir eser bulununca onu ipler ve çivilerle çevreliyorlar, fotoğraflarını çekip, çizimler yapıyorlar, aynı bir ceset bulunduğunda taşınmadan önce yapılan işlemler gibi."

"Mükemmel bir örnek bulacağından emindim," dedi ama gülümsüyordu. "Hafta sonları Donna ve çocuklarla birkaç kere ben de gittim. Diş fırçaları ve o minik resim fırçalarıyla ya da dişçi aletleriyle nazik bir şekilde tozu temizlemeye çalışıyorlardı."

"Bir yere varmaya çalıştığını biliyorum," dedim.

"Oysa, çömlek avcıları daha önce keşfedilmiş, bazen de keşfedilmemiş bölgeleri bulurlar ve kamyonlar ve dozerlerle gelip olabilecek en kısa sürede, alabileceklerinin en fazlasını alırlar."

Ona şaşkın bir şekilde baktım. "Ama bu büyük ihtimalle aldıklarından fazlasına zarar veriyorlardır ve bir eseri kayda geçmeden önce yerinden alırsan tarihi değerinin büyük bir kısmını yitirir. Yani eserin bulunduğu topraktan tarihi tespit edilebilir. Eserin yakınında bulunan şeyler eğitimli bir göze pek çok şey ifade edebilir."

"Çömlek avcıları tarihle ilgilenmiyorlar. Bulabildiklerini alıyorlar, özel koleksiyonculara ya da eserin nasıl bulundu-

ğuyla pek ilgilenmeyen alıcılara satıyorlar. Donna'nın gönüllü olduğu kazı alanlarından birisine girildi."

"Senin ilgilenmeni istedi," dedim.

"Onu hafife alma. O ve psişik arkadaşları Rikei'la anlaşabileceklerini düşünmüşler çünkü bu işin ardında onun olduğu neredeyse kesindi."

İç çektim. "Onu küçümsemiyorum, Edward."

"O ve arkadaşları Riker'ın ne kadar kötü bir adam olduğunu anlamıyorlar. Bazı çömlek avcıları Donna gibi yumuşak kalplilerle, hatta yerel yönetimle baş edebilmek için korumalar, çeteler tutuyorlar. Riker'ın, iki yerel polisin ölümünden sorumlu olduğu düşünülüyor. Restoranda işlerin bu kadar iyi gitmesinin sebebi bu. Bütün yerel polis Riker'ın polis katili olabileceğini biliyor, şahsen olmasa bile, birilerini kiralamış olabileceğini düşünüyorlar."

Gülümsedim ama hoş bir gülümseme değildi. "Bu olay olduğundan beri o ve adamlarının kaç tane trafik cezası yediğini tahmin bile edemiyorum."

"Avukatına, görevi kötüye kullanma davası açtırtacak kadar çok. Riker'ın adamlarının yaptığına dair bir delili yok, sadece polislerin, bir kısmı dozerle kazılmış bir kazı alanında öldürülmüş ve bir şahit, plakası Riker'ın kamyonetlerinden birisine benzeyen bir kamyonet görmüş."

"Şahit hâlâ hayatta mı?" diye sordum.

"Vay, olayı çok hızlı kavradın."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Kayıp," dedi Edward.

"O zaman neden Donna ve çocuklarının üzerine geliyor?"

"Çünkü, Donna ve çocukları Riker'ın kendi özel arazisinde dozerle kazma izni aldığı bir arkeolojik alanı korumak

için yapılan gösteriye katıldılar. Donna, grubun sözcüsüydü."

"Aptalca, çocukları götürmemesi gerekirdi.

"Dediğim gibi, Donna, Riker'ın ne kadar kötü bir adam olduğunun farkında değildi."

"Ve ne oldu?"

"Grubuna zor kullandılar, hırpaladılar ve dövdüler. Kaçmak zorunda kaldılar. Donna'nın gözü şişti."

"Ve Ted bu konuda ne yaptı?" Yüzüne bakıyordum, kollarımı kavuşturmuştum. Edward'ı sadece profilden görüyordum ama bu yeterliydi. Donna'nın canının yanması hoşuna gitmemişti. Belki ona ait olduğu içindi, belki erkeklik guruydu ya da belki... belki daha fazlası vardı.

"Donna adamlarla konuşmamı istedi."

"Bunlar hastanelik ettiğin adamlar herhalde. Harold'a iki adamın hâlâ hastanede olup olmadığını sormuştun."

Edward başıyla onayladı. "Evet."

"Sadece ikisi hastanelik ve mezarda hiç kimse yok. Çaptan düşüyorsun."

"Donna'nın haberi olmadan hiçbirini öldüremezdim, o yüzden o ikisi örnek olsun istedim."

"Tahmin edeyim. Adamlardan birisi Donna'nın gözünü morartandı."

Edward mutlu bir şekilde gülümsedi. "Tom."

"Ya diğeri?"

"O da Peter'ı hırpalamış ve kolunu kıracağını söylemiş."

Başımı iki yana salladım. İçerisi serinlemeye başlamıştı, üzerimde ceket olmasına rağmen kollarımdaki tüyler dikildi, belki de soğuktan değildi. "İkinci adamın da kolunu mu kırdın?"

"Birkaç şey daha yaptım," dedi Edward.

"Edward bana bak."

Bana döndü ve soğuk mavi bakışlarını üzerime dikti.

"Gerçekten bu aileyi önemsiyor musun? Onları korumak için öldürür müsün?"

"Ben eğlenmek için öldürüyorum, Anita."

Başımı iki yana salladım ve ona doğru yaklaştım, yüzünü inceleyecek kadar ve onun sırlarını hissedebilecek kadar yakındım. "Şaka yok Edward, bana doğruyu söyle, Donna konusunda ciddi misin?"

"Bana onu sevip sevmediğimi sormuştun ve ben de, hayır dedim."

Başımı iki yana salladım. "Kahretsin, soruyu atlatıp durma. Onu sevdiğini zannetmiyorum. Bunu yapabileceğini zannetmiyorum ama bir şey hissediyorsun. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey var. Bu aile için, hepsi için bir şeyler hissediyor musun?"

Yüzü ifadesizdi, okuyamıyordum. Bana sadece baktı. Ona tokat atmak istiyordum, bağırmak istiyordum, yüzündeki maske düşüp altındaki şey ortaya çıkıncaya kadar söylenmek istiyordum. Edward konusunda her zaman emin olurdum, hangi tarafta olduğunu bilirdim, bana zarar vermeyi düşünürken bile bunu biliyordum. Ama şimdi bir anda, hiçbir şeyden emin olamamaya başlamıştım.

"Tanrım, onları önemsiyorsun." Koltuğuma yavaşça geri yaslandım. İkinci bir kafası çıksaydı bu kadar şaşıramazdım. O da garip olurdu ama bu kadar garip olmazdı.

"Yüce İsa, Meryem ve Yusuf, Edward onları önemsiyorsun, hem de hepsini."

Gözlerini kaçırdı. Edward, taş gibi sert kiralık katil, gözlerini kaçırmıştı. Gözlerime bakmıyordu ya da bakamıyor-

du. Arabayı vitese taktı ve beni emniyet kemerimi bağlamaya zorladı.

Onun sessizce otoparktan çıkmasına izin verdim ama dur tabelasının önünde durmuş, Lomos'daki trafiğin açılmasını beklerken, bir şey söylemem gerekti. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Donna'yı sevmiyorum," dedi.

"Ama," dedim.

Yavaşça ana caddeye döndü. "Hâli tam bir karmaşa. Gelen her yeni akıma kapılıyor. İyi bir iş kafası var ama herkese güveniyor. Şiddet içeren durumlarda hiçbiri işe yaramıyor. Bugün gördün." Yola çok dikkat ediyordu, direksiyonu elleri beyazlaşacak kadar sıkı tutmuştu. "Becca da onun gibi, herkese güveniyor, tatlı ama... daha sert, galiba. İki çocuğu da Donna'dan daha sert."

"Öyle olmaları gerek," dedim, sesimden bunu onaylamadığımı gizleyememiştim.

"Biliyorum, biliyorum. Donna'yı tanıyorum, onun hakkında her şeyi biliyorum. Beşiğinden, bugüne kadar olan her detayı dinledim."

"Seni sıktı mı?" diye sordum.

"Bir kısmı," dedi dikkatlice.

"Ama hepsi değil," dedim.

"Hayır, hepsi değil."

"Donna'yı sevdiğini mi söylüyorsun?" sormam gerekiyordu.

"Hayır, hayır, öyle demiyorum."

Yüzüne o kadar dikkatli bakıyordum ki, başka bir şeye böyle dikkatimi vermek için arabayla ayın karanlık yüzünde geziyor olmamız gerekirdi. O an Edward'ın yüzünden ve sesinden daha önemli hiçbir şey yoktu. "O zaman ne diyorsun?"

"Bazen bir rolü çok uzun süre oynayınca, o rolün içine çekilirsin ve olay olması gerekenden daha gerçek olur, bunu söylüyorum." Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı, keder ve kararsızlık.

"Yani Donna'yla evleneceğini mi söylüyorsun? Bir baba ve koca mı olacaksın? Okul aile birliği toplantıları ve diğer bütün şeyleri de mi yapacaksın?"

"Hayır, öyle bir şey söylemiyorum. Onunla evlenemeyeceğimi biliyorsun. Onunla ve iki çoğuyla yirmi dört saat beraber yaşayıp kimliğimi gizli tutamam. O kadar iyi bir oyuncu değilim."

"O zaman ne söylüyorsun?" diye sordum.

"Söylediğim... Söylemeye çalıştığım, küçük bir parçam yapabilmeyi istiyor."

Ağzım açık ona baktım. Edward, kiralık katillerin piri, mükemmel hortlak avcısı, sadece bir aile değil, hem de bu geniş aileyi istiyordu. Herkese güvenen bir yeni akım meraklısı anne, onun, aksi ergenlik çağındaki oğlu ve *Sunnybrook Çiftliğindeki Rebecca*'yı[2] gölgede bırakan küçük bir kız vardı ve Edward onları istiyordu.

Kendimi toparladığıma kanaat getirince, "Ne yapacaksın?" dedim.

"Bilmiyorum."

Ona yardımcı olacak bir şey bulamadım, o yüzden en zorda kaldığımda kullandığım kalkanıma, espriye kaydım. "Lütfen bana köpekleri ve tahta çitleri olduğunu da söyleme."

Gülümsedi. "Çit yok ama köpek var, hem de iki tane."

"Ne çeşit köpekler?"

---

2 *Rebecca of Sunnybrook Farm*; Kate Douglas Wiggin tarafından 1904'de yazılan, küçük bir kızın kalabalık ailesiyle birlikte, bir çiftlikte geçen mutlu hikâyesini anlatan çocuk romanı.

Gülümsedi ve yan gözle bana baktı, tepkimi görmek istiyordu. "Malta Kanişi. İsimleri Peeka ve Boo."

"Oh, hassiktir, Edward, dalga geçiyorsun."

"Donna köpeklerin de nişan fotoğrafımızda olmalarını istedi."

Ona baktım ve yüzümdeki ifade onu neşelendirmiş gibiydi. Güldü. "Burada olmana sevindim, Anita çünkü bunu itiraf edeceğim hiç kimsem yoktu."

"Özel hayatının şu an için benimkinden daha karışık olduğunun farkındasın değil mi?" dedim.

"Artık başımın dertte olduğunu biliyorum," dedi. Ve konuyu bu haliyle bir şaka yaparak bıraktık çünkü böylesi bizim için daha rahattı. Ama Edward bana kişisel bir derdini anlatmıştı. Kendi tarzında benden yardım istemişti. Ve kim olduğunu düşünürsek, ona yardım etmeye çalışacaktım oysa ben saldırıları ve cinayetleri çözeceğimizi zannediyordum. Yani bizim uzmanlık alanımız şiddet ve ölümdü. Ben kendi özel hayatımdan da pek memnun değildim.

Edward, adları Peeka ve Boo olan oyuncu iki köpeği olan bir kadının dünyasına ait değildi. Edward böyle bir şirinliğe ne şimdi ne de başka bir zaman uyum sağlayamazdı. Ama Donna böyleydi. Bu iş yürümezdi. Yürümezdi işte. Ama ilk defa Edward'ın yüreğinin bunu kaybetmeye elvermeyeceğini fark etmiştim, elveremeyeceği bir yüreği olmasını istiyordu. Bu bana Oz Büyücüsünde Dorothy ve Korkuluğun, Teneke Adam'ın göğsüne vurup, geri gelen yankıyı duymalarını hatırlattı. Teneke ustası ona bir kalp vermeyi unutmuştu. Edward, yıllar önce kendi kalbini kendisi söküp, bir yere bırakmıştı. Bunu biliyordum. Sadece Edward'ın bu kaybı yüzünden üzüldüğünü bilmiyordum. Ve Donna Parnell'a kadar onun da farkında olduğunu zannetmiyordum.

16

Edward beni arabalara servis yapan fast food restoranlarından birisine götürmeyi kabul etti ama durmak istemedi. Santa Fe'ye bir an evvel gitmek istiyor gibiydi. Genelde çok az konuda acele ettiği için onunla tartışmadım. Sadece kızarmış patates ve çizburgerimi yerken araba yıkama makinesinden geçmemizi istedim. Bir şey söylemedi, sadece otoban kenarında rastladığımız bir tanesine girdi. Küçükken, kocaman fırçalardan çıkan köpüklerin camdan akışını seyretmeye bayılırdım. Hâlâ hoş görünüyordu ama beş yaşında yaşadığım heyecan kalmamıştı. Ama arabanın yıkanması dışarısını daha iyi görebileceğim anlamına geliyordu. Kirli camlar bana klostrofibik yanımı hissettiriyordu. Albuquerque'den çıkmadan yemeğimi bitirdim. Şehirden çıkıp dağlara doğru yol alırken, içeceğimi yudumluyordum. Bunlar siyah dağlar değildi ama daha 'normal' görünmelerine rağmen yine de değişik dağlardı. Köşeli ve kayalık bir yapıları vardı, çevrelerinde bir parlaklık vardı.

"Bu ışık gösterisi de nedir?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu Edward.

"Parlamalar, nedir?"

Dikkatinin yoldan kaydığını hissettim ama güneş gözlüğü taktığı için bakışları neredeydi bilmiyordum. "Evler, evlerin camlarından güneş ışığı yansıyor."

"Daha önce hiç böyle parlayan camlar görmemiştim."

"Albuquerque'in rakımı 2100 metre. Hava senin alıştığından daha ince. Işığa farklı şekiller verebiliyor."

Dağlara işlenmiş mücevherler gibi parlayan pencerelere baktım. "Çok güzel."

Bu sefer başını tamamen çevirdi, o yüzden gerçekten baktığından emin oldum. "Sen öyle diyorsan."

Bundan sonra konuşmadık. Edward havadan sudan konuşmayı sevmezdi ve görünüşe göre benim de söyleyecek bir şeyim yoktu. Aklım hâlâ Edward'ın aşık olduğunu ya da aşka bu kadar yaklaşabileceğini, almıyordu. Bu çok garipti. Pencereden bakarken, bir şey söylemem gerektiğini hissettiğimden beri, aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmemişti, bu yüzden Santa Fe'ye olan yolculuğun uzun süreceğini hissetmiştim.

Tepeler çok yuvarlaktı, kuru kahverengimsi otlarla kaplıydı. Albuquerque'de uçaktan indiğimde hissettiğim şeyi hissetim – terkedilmişlik. Tepelerin üzerinde duran bir ineği fark edinceye kadar tepelerin yakında olduğunu düşünüyordum. İnek minicik görünüyordu, ancak iki parmağım kadar büyüktü, yani bu 'tepelerin' aslında küçük dağlar olduğu ve yola göründükleri kadar yakın olmadıkları anlamına geliyordu. Saati algılayışınıza göre öğleden sonra ya da akşamın ilk saatleriydi. Hâlâ gün ışığı vardı ama gecenin geldiğini hissedebiliyordunuz. Gece, uzun süre emilmiş bir şeker gibi hissediliyordu. Güneş ışığı ne kadar parlak olursa olsun, karanlığın baskısı fark ediliyordu. Bu biraz ruh ha-

lim yüzündendi –kafam karışınca hep pesimist olurdum– ama daha çok gecenin yaklaşmakta olduğunu hissedebilme yeteneğimin bir sonucuydu. Pek çok kereler hayatım şafağın sökmesine bağlı olmuştu. Ölüme çok yaklaşınca bazı yetenekler gelişiyordu.

Artık sessizlik dayanılmaz hale geldiğinde güneş ışığı azalmaya başlamıştı. Hâlâ Edward'ın özel hayatı hakkında söyleyecek bir şeyim yoktu ama elimizde bir dava vardı. Benden Sevgili Abby'cilik oynanmam değil, davayı çözmelerine yardım etmem istenmişti, yani belki davanın üzerinde yoğunlaşırsam, durumu idare etmiş olurdum.

"Davada bana söylemediğin daha başka bir şeyler var mı? Önceden bilmediğim için beni kızdıracak herhangi bir şey?"

"Konuyu mu değiştiriyorsun?" diye sordu.

"Ortada bir konu olduğunun farkında değildim," dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

İç çektim. "Evet, ne demek istediğini biliyorum." Koltukta emniyet kemerinin izin verdiği kadar kaykıldım, kollarımı kavuşturdum. Beden dilim mutlu değildi, ben de mutlu değildim. "Donna'yla ilgili söyleyecek ya da yardımcı olabilecek başka bir şeyim yok,"

"O yüzden işe konsantre oluyorsun," dedi.

"Bunu bana sen öğrettin. Sen ve Dolph. Gözünü ve aklını sadece önemli konularda tut. Önemli konular seni öldürebilecek olanlardır. Donna ve çocukları şu an için hayatımı ya da bir uzvumu tehlikeye atmıyor, o yüzden onları arka plana attım."

Gülümsedi, her zamanki dudakları kapalı, senin-bilmediğin-bir-şeyi-biliyorum gülümsemesiydi. Aslında bu, her zaman benim bilmediğim bir şeyi bildiği anlamına gelmi-

yordu. Bazen bunu sadece sinir bozmak için yapıyordu; aynı şimdi olduğu gibi. "Eğer Donna'yla çıkmaktan vazgeçmezsem beni öldüreceğini söylediğini zannetmiştim."

Ensemi pahalı koltuk döşemesine sürttüm, ensemde beliren gerginliği rahatlatmaya çalışıyordum. Belki de buraya Sevgili Abby'cilik oynamak için çağırılmıştım, en azından biraz olsun. Hassiktir.

"Haklıydın, Edward. Onları öylece terk edemezsin. Bu Becca'yı perişan eder. Ama Donna'yla sonsuza kadar da çıkmazsın. Yakında düğün tarihini sormaya başlar, o zaman ne söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Şey, ben de, o yüzden davadan bahsetmek istiyorum. En azından o konuda bir yere varabiliriz."

"Öyle mi?" Bunu sorarken yan gözle bana baktı.

"Saldırıların ve cinayetlerin bitmesini istiyoruz değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Şey, bu Donna konusunda bildiklerimizden daha fazla."

"Yani onu görmeyi bırakmamı istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu ve lanet gülümseme geri gelmişti. Kendini beğenmiş, kendini beğenmiş görünüyordu.

"Ne yapman gerektiğini bir yana bırak, ben kendimin de ne halt edeceğimi bilmediğimi söylüyorum. O yüzden aklıma çok iyi bir fikir gelinceye kadar bunu bir kenara bırakalım."

"Tamam," dedi.

"Harika. Şimdi ilk sorduğum soruya dönelim. Bana dava konusunda bilmem gerektiğini düşündüğün ya da daha doğrusu benim bilmeyi isteyeceğimi düşündüğün neleri anlatmadın?" dedim.

"Ben zihin okuyamam, Anita. Ne bilmek istediğini bilemem."

"Saf numarası yapma, Edward. Hadi taşlarını dök. Artık senden daha başka sürprizler istemiyorum."

Çok uzun süre sessiz kaldı, cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım. O yüzden ona biraz zorladım. "Edward, ciddi söylüyorum."

"Düşünüyorum," dedi. Koltuğunda hareket etti, sanki o da gerginlikten kurtulmak istiyormuş gibi omuzlarını hareket ettirdi. Galiba, onun için bile, stresli bir gün olmuştu. Edward'ın bir şeyin onu gerçekten germesine izin vermesi garipti. Her zaman onun psikopat Zen felsefesine göre mükemmel bir hayat sürdüğünü düşünürdüm, yani hiçbir şey onu gerçekten rahatsız etmezdi. Yanılmıştım. Pek çok konuda yanılmıştım.

Manzarayı seyretmeye geri döndüm. Boylarını ve renklerini seçebileceğiniz kadar yakında inekler vardı. Jersey, Guersney ya da Siyah Angus değilse, ben ineğin cinsini tahmin edemezdim. Garip ineklerin, kenarında durması imkânsızmış gibi görünen sarp tepelerde dikilişlerini seyredip, Edward'ın düşünmeyi bitirmesini bekledim. Alacakaranlık burada daha uzun sürüyor gibiydi, sanki gün ışığı ağır ağır mücadele ediyor, karanlığı uzakta tutmak için çabalıyordu. Belki de ben öyle hissediyordum çünkü karanlığın çökmesini istemiyordum. Sanki o uzaktaki tepelerde bir şey bekliyordu, bir şey gecenin gelmesini bekliyordu ve bu, gündüz hareket edemeyen bir şeydi. Benim hayal gücüm çok hızlı çalışıyor olabilirdi ya da haklı da olabilirdim. Psişik güçlerin en zor yanı buydu: bazen haklı oluyordunuz, bazen olmuyordunuz. Bazen kendi heyecanınız ya da kor-

kunuz düşüncenizi zehirleyip ortalıkta bir şey yokken hayaletler görmenizi sağlayabiliyordu.

Elbette bunu öğrenmenin yolları vardı. "Ana yoldan çıkıp, görünmeyeceğimiz bir yerde durman mümkün mü?"

Edward bana baktı. "Neden?"

"Ben... bir şey hissediyorum ve hayal görüp görmediğimden emin olmak istiyorum."

Tartışmadı. Bir sonraki çıkıştan döndü. Yan yoldan çıktı. Büyük çukurlarla dolu toprak çakıllı bir yoldu, bu. Hummer'ın amortisörleri sayesinde yolda rahatça ilerledik. Bir grup tepe bizi ana yoldan gizledi ama yol önümüzde dümdüz uzanıyor ve uzaktaki tepelere kadar devam ediyordu. Yolun iki yanında birkaç küçük ev vardı, biraz ötede sanki evlerin hem bir parçasıymış hem de değilmiş gibi duran bir kilise vardı. Kilisenin üzerinde haç olan bir kulesi de vardı. büyük ihtimalle içinde çan vardı. Ama emin olamayacağım kadar uzaktı. Kasaba, tabii eğer bir kasaba denilebilirse, terk edilmiş gibi görünüyordu ama maalesef boş değildi. Orada insanlar, yani bizi görebilecek gözler vardı. Bu kadar boş bir arazide bizim saptığımız yolda karşımıza bir kasaba çıkmıştı.

"Arabayı durdur," dedim. İlk evden ana yola dönmeden olabileceğimiz kadar uzaktık.

Edward kenara çekti. Arabanın iki yanında da birer toz bulutu belirdi, temiz boyanın üzerine pudra gibi döküldü.

"Buraya çok yağmur yağmıyor değil mi?"

"Hayır," dedi. Başka birisi olsa abartırdı ama Edward öyle değildi. Hava durumu bile, eğer işle ilgili değilse onun için bir konuşma konusu değildi.

Arabadan inip kurumuş otların üzerinde biraz ilerledim. Edward ve arabayı hissedemeyinceye kadar uzaklaştım.

Dönüp bakınca metrelerce uzaklaştığımı gördüm. Edward şoför tarafında ayakta duruyordu, kollarını arabanın üzerinde kavuşturmuştu, şapkasını geriye itmiş gösteriyi seyrediyordu. Biraz sonra yapacağım şeyin ne olacağıyla ilgili en az bir tane soru sormayacak başka birisi olabileceğini zannetmiyordum. İşim bittikten sonra sorup sormayacağını merak etmiştim.

Karanlık, yumuşak ipek kumaş gibi havayı ve canlı ışığı kapladı. Yumuşak, rahat bir alacakaranlık vardı, asıl karanlığı kucaklıyordu. Açık araziden bir rüzgâr esip saçlarımı savurdu. Her şey, güzel ve iyiydi. Acaba hayal mi görmüştüm? Edward'ın dertleri beni de mi etkiliyordu? Hastanede hayatta kalanların, havalandırmalı odadaki hatıraları aklımı mı karıştırıyordu?

Neredeyse arkamı dönüp arabaya gidecektim ama bunu yapmadım. Eğer hayal görmüşsem, o zaman kontrol etmenin bir zararı olmazdı ama eğer öyle değilse... Arkamı arabaya ve uzaktaki evlere döndüm ve boşluğa baktım. Elbette tamamen boş değildi. Rüzgârla savrulan otlar vardı, sesleri çok kuru geliyordu, aynı sonbaharda, hasat öncesi rüzgârda savrulan mısırlar gibiydi. Yer kımızı-kahverengi ince toz tabakasıyla kaplıydı, altındaki daha açık renk toprak da görünüyordu. Arazi uzaktaki tepelere kadar, tepeler de karanlık göğe kadar uzanıyordu. Boş değildi, sadece ıssız bir yerdi.

İçimi temizleyen, derin bir nefes aldım ve aynı anda iki şey yaptım: kalkanlarımı indirdim ve kollarımı açtım, ellerimi uzattım. Ellerimle uzanıyordum ama aslında uzanan sadece ellerim değildi. Sahip olduğum hisle – eğer bu kelime hoşunuza gidiyorsa, büyüyle, uzandım. Büyü demek benim hoşuma gitmiyordu. Ölüleri diriltmemi sağlayan ve diğer

kurtadamlarla kaynaşmamı sağlayan güçle uzandım. O hissettiğim ya da hissettiğimi zannettiğim, dışarıda bir yerde bekleyen varlığa doğru uzandım.

Orada, oltaya takılmış bir balık gibi onu hissettim. Yüzümü yola doğru döndüm. O şey, oradaydı, Santa Fe'ye doğru gidiyordu. Daha iyi bir tanım bulmadığım için şey demiştim. Gelen geceyi heyecanlı bekleyişini hissettim ve gündüz hareket edemediğini anladım. İri bir şey olduğunu biliyordum, fiziksel olarak değilse bile, psişik olarak öyleydi çünkü birbirimize yakın değildik ama onu kilometrelerce öteden fark etmiştim. Kaç kilometre olduğunu bilmiyordum ama uzaktı, hissedebileceğimden uzaktı. Kötü bir şey hissetmemiştim. Kötü değildi demiyorum ama o kendisini kötü olarak görmüyordu. İnsanların aksine, olağandışı yaratıklar genelde kötü olmaktan gurur duyarlardı. Kendi kötülüklerini kucaklamış olurlardı demek ki bu her neyse insan veya somut bir şey değildi. Bir ruh, bir enerji, siz ne derseniz oydu ama ilerdeydi ve fiziksel bir kabukta değildi. Serbestti, uçuyordu. Hayır, serbest değildi... Bir şey bana çarptı, bir darbe hissetmedim ama sanki üzerimden bir psişik kamyon geçmişti. Torağa popo üstü düştüm, nefes almaya çalışıyordum, sanki birisi göğsüme vurmuş gibi nefesim kesilmişti.

Edward bana doğru koşarken ayak seslerini duydum ama dönüp bakamadım. Nefes almayı yeniden öğrenmekle meşguldüm.

Yanıma diz çöktü, silahı elindeydi. "Ne oldu?" Bana değil, alacakaranlığa bakıyordu, tehlikeyi arıyordu. Güneş gözlüklerini takmıştı ve ateş edecek bir şey ararken yüzü çok ciddiydi.

Kolunu tuttum, başını iki yana salladım, konuşmaya çalıştım. Yeterince hava almayı başardığımda sadece, "Hassiktir, hassiktir, hassiktir!" diyebildim. Bir işe yaramazdı ama korkmuştum. Genelde bu kadar korktuğumda, üşür, şoka girerdim ama böyle psişik bokluklarda öyle olmuyordu. 'Büyü' konusunda işler ters gidince, şoka girmiyor ya da üşümüyordum, sıcak kalıyordum. Sanki parmağımı prize sokmuş da çarpılmışım gibi gelen sızlatıcı bir sıcaklıktı. Bu 'şey' her neyse beni hissetmiş ve itmişti.

Kalkanlarımı, kar fırtınasına yakalanmışken, paltomu giyer gibi kaldırmıştım ama garip bir şekilde o, oradan çekilmişti. Ama bir anlık kullandığı o güç bir ölçüyse, o şey eğer isteseydi, beni param parça edebilirdi. Ama istememişti. Bu konuda mutluydum, heyecanlıydım ama neden beni daha kötü benzetmemişti? Ben onu bu kadar uzaktan nasıl hissetmiştim ve o da beni nasıl hissetmişti? Genelde en yetenekli olduğum konu ölülerdi. Yani bu o 'şey'in ölü olduğu anlamına mı geliyordu, yoksa ölülerle ilgisi olan bir şey miydi? Yoksa öğretmenim Marianne'in beni uyardığı yeni psişik güçlerimden birisi miydi? Tanrım, umarım değildi. Hayatımda yeni garipliklere gerek yoktu. Zaten yeterince garipliğim vardı.

Kendimi zorlayıp, gereksiz yere küfretmeyi bıraktım ve "Silahı kaldır, Edward. İyiyim. Ayrıca görünürde vurabileceğin bir şey yok," dedim.

Koluma girdi ve daha hazır değilken beni ayağa kaldırdı. Biraz oturmak çok hoşuma giderdi. Ona yasladım ve o da arabaya yöneldi. Dengemi kaybettim ve sonunda ona, "Lütfen, dur," dedim.

Beni tuttu, hâlâ yeni çökmüş karanlığı inceliyordu, sila-

hı elindeydi. Silahı dışarıda tutacağını bilmeliydim. Bu da onun güvenlik duvarıydı – bazen.

Yeniden nefes almaya başladım ve Edward beni sürüklemeyi bırakırsa, belki kendi başıma yürüyebilirdim. Korku geçmişti çünkü artık bir işe yaramıyordu. Biraz 'büyü' yapmayı denemiştim ama yeterli değildim. Ayin büyüsü öğreniyordum ama daha acemiydim. Güç yeterli değildi. Onunla ne yapacağınızı bilmeliydiniz, aynı emniyette olan bir silah gibiydi. İyi bir kâğıt ağırlığı olabilirdi ama eğer ne yapacağınız bilmezseniz daha fazlasını yapamazdınız.

Arabaya bindim, Edward kendi kapısını açmadan, ben kendi kapımı kapatıp kilitlemiştim. "Bana ne olduğunu anlat, Anita."

Ona baktım. "Aslında, sadece sana bakıp, gülümsemem gerekiyor."

Yüzünden bir ifade geçti, kaşları çatıldı, dudakları büküldü, bir an için o mükemmel ifadesizlik bozuldu. "Haklısın. Ben sırları seven bir piçim ve böyle yapmanı hak ediyorum ama sidik yarışını bırakıp, olayı çözmemiz gerektiğini söyleyen sendin. Eğer sen kesersen, ben de keserim."

Başımla onayladım. "Anlaştık."

"Evet," dedi.

"Arabayı çalıştır ve bizi buradan götür." Bir şekilde yeni çökmüş karanlıkta neredeyse boş bir yolda durmak istemiyordum. Hareket halinde olmak istiyordum. Bazen hareket size bir şey yaptığınız hissi verirdi.

Edward arabayı çalıştırdı, otların arasından geçti ve otobana geri döndü. "Konuş."

"Daha önce hiç bu bölgeye gelmemiştim. Tek bildiğim hissettiğim şey hep buradaymış, yerel bir öcü."

"Ne hissettin?"

"Güçlü bir şey. Santa Fe'ye doğru kilometrelerce uzakta. Bir şekilde ölülerle bağı olan bir şey, bu beni neden bu kadar güçlü çağırdığını açıklıyor. Bu şeyin hep buralarda olup olmadığını öğrenmek için buralı psişiklerden birisiyle bağlantı kurmalıyım."

"Donna bazı psişikleri tanıyor. İyiler mi, bilemiyorum ve onun da bildiğinden emin değilim."

"Yine de bir başlangıçtır," dedim. Emniyet kemerinin elverdiği kadar kaykıldım, kendime sarıldım. "Hiç yerel animatör, nekromensır ya da ölülerle ilgilenen birisi var mı? Eğer benim gücümle bağlantılı bir şeyse, o zaman sıradan bir psişik fark edemeyebilir."

"Hiç bilmiyorum ama sorarım."

"Güzel."

Yeniden otobana çıktık. Gece çok karanlıktı, sanki gökyüzünü bulutlar kaplamıştı. Farlar karanlıkta çok sarı görünüyordu.

"Sence o şeyin, her-ne-ise, saldırıları yapan şeylerle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Sen de amma çok şey bilmiyormuşsun," dedi. Sesi aksi geliyordu.

"Psişik boklarda ve büyüdeki dert de bu işte. Bazen pek bir işe yaramaz."

"Daha önce bu yaptığın şeyi yaptığını hiç görmemiştim. Mistik şeylerden pek hoşlanmazdın."

"Evet, öyle ama olduğum şeyi kabullendim, Edward. Mistik şeyler de olduğum şeyin bir parçası. Ondan kaçamam çünkü zaten benim. Kendinden saklanamazsın, bunu sonsuza kadar yapamazsın ve kendi kendinden kaçamaz-

sın. Hayatımı ölüleri dirilterek kazanıyorum, Edward. Neden diğer yeteneklerimin olması şaşırtıcı geliyor?"

"Öyle değil ki," dedi.

Yan gözle ona baktım ama o yola bakıyordu ve yüzünü okuyamadım. "Değil," dedim.

"Seni sadece ateş gücü olsun diye destek olarak çağırmadım; seni çağırdım çünkü tanıdığım ve güvendiğim kişiler içinde en çok olağandışı bilgiye sahip olan sensin. Sen psişiklerden ve medyumlardan nefret ediyorsun çünkü sen de onlardan birisin ama sen yine de gerçeklerle uğraşıyorsun bu seni diğerlerinden ayırıyor."

"Yanılıyorsun, Edward. Bugün o odada bir ruh gördüm. Çok gerçekti, kılıfındaki silahın kadar gerçekti. Psişikler, cadılar, medyumlar, onların hepsi gerçeklerle uğraşıyorlar. Sadece senin uğraştığın gerçeklikle bir değil ama o da gerçek, Edward, hem de çok ama çok gerçek."

Bunun üzerine bir şey söylemedi, sadece sessizliğin arabayı doldurmasına izin verdi ve ben de sessizlikten memnun oldum çünkü çok yorgundum, çok ama çok yorgundum. Psişik şeyler yapmanın beni fiziksel hareketlerden çok daha fazla yorduğunu fark etmiştim. İki günde bir, kilometrelerce koşuyordum, ağırlık çalışıyordum, Kenpo ve Judo dersleri alıyordum, bunların hiçbiri beni biraz önce açık alanda o şeyle yaptığım şey kadar yormuyordu. Arabalarda asla uyumazdım çünkü şoföre güvenmezdim, arabayı parçalayıp, beni öldürtebilirdi. Hiç kimseye itiraf etmesem de arabalarda uyumamamın sebebi buydu. Annem bir araba kazasında ölmüştü ve o zamandan beri arabalara güvenemiyordum.

Koltuğumda biraz doğruldum, başım için rahat bir yer bulmaya çalışıyordum.

Bir anda kendimi çok yorgun hissettim, o kadar yorgundum ki gözlerim acıyordu. Gözlerimi dinlendirmek için göz kapaklarımı kapattım ve uyku bana bir el gibi uzandı. Onunla mücadele edebilirdim ama yapmadım. Dinlenmem gerekiyordu ve buna şu an ihtiyacım vardı yoksa yakında pestilim çıkacaktı. Ve kendimi rahatlığa bırakırken aklımdan bir düşünce geçti, Edward'a güveniyordum. Gerçekten güveniyordum. Koltukta kıvrılıp uyudum ve araba duruncaya kadar uyanmadım.

"Geldik," dedi Edward.

Doğrulmaya çalıştım, kendimi tutulmuş ama dinlenmiş hissediyordum. "Nereye?"

"Ted'in evine."

Biraz doğruldum. Ted'in evi mi? Edward'ın evi. Sonunda Edward'ın evini görecektim. Gizemlerinden birisini daha çözecektim. Eğer öldürülmezsem, Edward'ın gizemlerini çözmek bütün bu yolculuğa değecekti. Eğer öldürülürsem, hayaletim geri gelip Edward'a dadanırdı, hayaletleri görüp göremediğini de öğrenmiş olurdum.

17

Ev kerpiçtendi, eski ve orijinal görünüyordu, bu işlerde uzman sayılmazdım ama evde oturaklı bir hava vardı. Valizlerimi Hummer'dan indirirken benim gözüm hep evdeydi. Edward'ın eviydi. Yaşadığı yeri bir gün görebileceğimi hiç zannetmiyordum. Edward daha çok *Batman* gibiydi. Şehre gelir, kıçınızı kurtarır, sonra da yok olurdu ve asla *Bat Cave*'e[3] davet edilmeyi bekleyemezdiniz. Oysa şimdi ben tam onun önünde duruyordum. Ne güzel.

Hayalimde canlandırdığım gibi değildi. Ben büyük bir şehirde, belki LA'de ileri teknolojiyle donatılmış bir malikâne olacağını düşünüyordum. Bu, araziye uyum sağlamış mütevazı görünüşlü kerpiç ev hiç hayal ettiğim gibi değildi. Bu da gizli kimliğinin Ted'liğinin bir parçasıydı ama yine de burada Edward yaşıyordu ve bunun sadece Ted'in hoşuna gidecek olmasından başka sebepleri de olmalıydı. Edward'ı hiç tanımamış olduğumu düşünmeye başlamıştım.

---

3 Yarasa Mağarası: *Batman*'ın gizli üssü.

Ön kapının ışığı yandı, ben de gece görüşüm yüzünden gözlerim kamaşmasın diye arkamı dönmek zorunda kaldım. Işık yandığında tam oraya bakıyordum. Aklımdan iki şey geçti: Bir, ışığı kim açmıştı; iki, kapı neden maviydi. Kapı mavi-mor arası, canlı bir renkteydi. Ayrıca kapıya en yakın pencereyi de görebiliyordum, çerçevesi aynı parlak maviyle boyanmıştı.

Bu rengi havaalanında da görmüştüm, gerçi orada daha çok çiçek deseni ve fuşa tonları hâkimdi. "Kapı ve pencere neden mavi?" diye sordum.

"Belki hoşuma gidiyordur," dedi.

"Buraya geldiğimden beri bir sürü evin kapısının mavi ya da turkuaz olduğunu gördüm. Neden?"

"Çok dikkatlisin."

"Hatalarımdan birisi. Şimdi açıkla."

"Cadıların yeşil ya da maviye boyalı kapılardan geçemeyeceğini düşünüyorlar."

Gözlerim büyüdü. "Sen buna inanıyor musun?"

"Artık kapılarını boyayan bir sürü insanın buna inandığından şüpheliyim ama yerel mimarinin bir parçası olmuş. Bence yapan insanların çoğu neden yaptığının farkında bile değil."

"Halloween'de goblinleri korkutmak için, içinde mum olan balkabağı koymak gibi yani," dedim.

"Aynen öyle."

"Ve madem o kadar dikkatliyim, veranda ışığını yakan kim?"

"Ya Bernardo ya da Olaf'tır."

"Diğer desteklerin mi?" dedim.

"Evet."

"Tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"İşbirliği ruhuna uygun olarak ve artık sürpriz olmayacağına söz verdiğim için söyleyeyim. Olaf pek kadınlardan hoşlanmaz."

"Yani eşcinsel mi?"

"Hayır ve ona böyle imâda bulunmak büyük ihtimalle kavgayla sonuçlanır, o yüzden lütfen yapma. eğer seni de çağıracağımı bilseydim, onu buraya bile getirmezdim. Aynı dava için ikinizin de aynı evde olması... tam bir felaket."

"Bu biraz sertti. Sence beraber güzelce oynayamaz mıyız?"

"Yapamayacağınızı neredeyse garanti edebilirim," dedi.

Kapı açıldı ve konuşmamız bir anda kesildi. Gelen korkunç Olaf mı diye merak etmiştim. Kapıdaki adam pek Olaf'mış gibi durmuyordu ama zaten bir Olaf nasıl olabilirdi ki?

Adamın boyu bir seksen civarındaydı. Boyunu tam olarak söylemek mümkün değildi çünkü belden aşağısı tek eliyle belinde tuttuğu yatak örtüsünün altındaydı. Örtü bacaklarının etrafına bir resmî elbise gibi yayılmıştı ama üst tarafının resmî bir yanı yoktu. İnce ve kaslıydı ve karın kasları çok biçimliydi. Teni kahverenginin çok hoş bir tonunda yanmıştı, gerçi ten renginin bir kısmı doğaldı çünkü Amerikan Yerlisiydi, oh, evet, kesinlikle öyleydi. Beline kadar uzanan saçlarının bir kısmı bir omzundan öne dökülmüştü, gür ve koyu siyahtı, uykudan dağılmıştı ama vakit uyumak için çok erkendi. Yüz hatları yumuşak, tam bir üçgen şeklindeydi, çenesinde gamzesi vardı ve dudakları dolgundu. Yüz hatlarının Kızılderililiden çok beyaza benzediğini söylemek ırkçılık olur muydu yoksa sadece doğruyu mu söylemiş olurdum?

"Artık ağzını kapatabilirsin," dedi Edward kulağıma.

Ağzımı kapattım. "Özür dilerim," diye mırıldandım. Ne kadar utanç vericiydi. Genelde erkekler, en azından tanımadığım erkekler beni böyle etkilemezdi. Bana bugün neler oluyordu?

Adam, bacakları görününceye kadar örtüyü diğer koluna sardı ve iki basamaktan aşağıya takılmadan indi. "Özür dilerim, uyuya kalmışım, yoksa yardım için daha çabuk gelirdim." Üzerinde yatak örtüsüyle çok rahat görünüyordu, fakat valizi taşımak için örtüyü hem belinde tutup, hem de aynı koluna dolamak biraz zorluk çıkarttı.

"Bernardo Spotted-Horse[4], Anita Blake."

Örtüyü sağ eliyle tutuyordu ve valizi yere bırakıp, örtüyü diğer eline geçirirken biraz şaşkın göründü. Örtü biraz açıldı ve ben hızla başımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Arkamı döndüm çünkü kızarmıştım ve karanlığın bunu gizlemesini istiyordum. Elimi garip bir şekilde salladım. "Daha sonra üzerine bir şey giyince el sıkışırız."

Edward'ın sesi, "Ona, önünü açtın," dedi.

Harika, herkes fark etmişti.

"Özür dilerim, gerçekten," dedi Bernardo.

"Valizleri biz taşırız. Sen git üzerine bir şeyler giy," dedim.

Birisinin arkamdan geldiğini hissettim ve tam olarak nasıl anladığımı bilmesem de, Edward olmadığını anlamıştım. "Çok terbiyelisin. Edward'ın anlattıklarından çok şey bekliyordum ama terbiye beklemiyordum."

Yavaşça döndüm, Bernardo çok yakında duruyordu, özel alanımı gereğinden fazla işgal ediyordu. Ona kaşlarımı çattım. "Ne bekliyordun? Babil fahişesini mi?" Utanmıştım

4 Benekli at.

ve rahatsızdım, böyle durumlar beni hep kızdırırdı. Kızgınlığım sesimden de belli oluyordu.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Kabalık etmek istemedim." Elini kaldırdı, sanki saçıma dokunacaktı.

Geri çekildim. "Bu dokunma merakı da nereden çıktı?"

"Bana kapıda bakışını gördüm," dedi.

Yüzüme sıcaklık hücum etti ama bu sefer başımı çevirmedim. "Eğer kapıya *Playgirl* orta kapak mankeni gibi çıkarsan, beni bakmakla suçlayamazsın. Ama bundan bir sonuç çıkartma. Hoş bir görüntün var ama bundan bir şey elde edeceğini zannetmen ikimiz içinde iyi değil. Ya sen fahişesin demektir ya da benim öyle olduğumu zannediyorsundur. Birincisine inanırım. İkincisinin doğru olmadığını biliyorum." Ona doğru yürüdüm, şimdi ben onun özel alanını işgal ediyordum, kızarıklık gitmişti, yerine soluk ten ve kızgınlık gelmişti. "O yüzden geri çekil."

Kararsız kalma sırası ondaydı. Geri çekildi, üzerindeki yatak örtüsüyle kendisini olabildiğince örttü ve beni selamladı. Eski moda, kibar bir hareketti, sanki daha önce de yapmış ve bu sefer içtenlikle tekrarlamış gibiydi. Saçları yüzüne dökülünce hoş bir hareket olmuştu ama ben daha iyilerini görmüştüm. Altı aydır görmemiştim ama yine de görmüştüm.

Doğruldu, yüzü ciddiydi. İçten bakıyordu. "Ben ve Edward gibi adamların etrafında kim olduğumuzu bilen iki çeşit kadın olur. Birincisi ne kadar çok silahları olursa olsun bir tür fahişelerdir; ikinci tür sadece işle ilgilenir. Ben onlara Madonnalar derim çünkü onlar kimseyle yatmazlar. Onlar erkek gibi olmaya çalışırlar." Dudaklarına gülümsemesi geri geldi. "Senin de erkeklerden birisi olmana üzüldüm. İki haftadır buradayım, kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım."

Başımı iki yana salladım. "İki hafta mı, zavallı çocuk." Onu itip yanından geçtim ve valizimi aldım. Edward'a baktım. "Bir dahaki sefere herkesin küçük kusurlarından bahsetmeyi unutma."

Edward elini kaldırıp izci sözü işaretini yaptı. "Yemin ederim Bernardo'yu ilk tanıştığı bir kadına böyle bir şey yaparken görmemiştim."

Gözlerimi kısıp, Edward'ın gözlerine baktım ve ona inandım. "Ben bu şerefi neye borçluyum?"

Edward valizimi aldı ve gülümsedi. "Merdivenlerden üzerinde örtüyle inerken yüzündeki ifadeyi görmeliydin." Güldü, çok erkeksi bir sesti. "Seni daha önce bu kadar utanmışken görmemiştim."

Bernardo yanımıza geldi. "Gerçekten, doğruyu söylüyorum, sana önümü açmak istememiştim. Uyurken bir şey giymemiştim ben de üzerime bunu alıverdim."

"Olaf nerede?" diye sordu Edward.

"Onu getirdiğin için küstü."

"Harika. Bir taneniz kendisini Lothario[5] zannediyor, diğeri de benimle konuşmuyor. Bu mükemmel," dedim. Dönüp eve doğru Edward'ın peşinden gittim.

Bernardo arkamızdan seslendi. "Sakın Olaf'ı yanlış anlama, Anita. Kadınların yatağında olmasından hoşlanır ve onları oraya atma konusunda benim kadar seçici değildir. Ben olsaydım ona karşı, kendime ettiğimden daha çok dikkat ederdim."

"Edward," dedim.

O kapıdan girmişti. Dönüp bana baktı.

"Bernardo haklı mı? Olaf benim için bir tehlike mi?"

5 Nicholas Rowe'un *The Fair Penitent/Güzel Tövbekâr (Kadın)* oyunundaki baştan çıkartıcı karakter.

"Ona, senin için de Donna için söylediğimi söyleyebilirim."

"Neymiş o?"

Hâlâ kapının önündeydik, tam olarak içeriye girmemiştik. "Eğer Donna'ya dokunursa, onu öldüreceğimi söyledim."

"Eğer beni koruman altına alırsan, o zaman asla benimle çalışmaz, bana saygı duymaz," dedim.

Edward başıyla onayladı. "Bu doğru."

İç çektim. "Ben kendim hallederim."

Bernardo arkama geldi, benim istediğimden daha yakın duruyordu. Elimdeki çantayla ona yanlışlıkla vurmuş gibi yapıp bir iki adım geriye yolladım. "Olaf tecavüzden hapis yattı."

Edward'a baktım ve şaşkınlığımın yüzümde de belirmesine izin verdim. "Ciddi mi?"

Edward sadece başıyla onayladı. Yüzü her zamanki ifadesizliğine bürünmüştü. "Sana arabada, eğer senin de geleceğini bilseydim, onu asla çağırmayacağımı söylemiştim."

"Ama tecavüz suçundan hiç bahsetmedin," dedim.

Omuz silkti. "Söylemeliydim."

"Bu Olaf hakkında bilmem gereken başka ne var?"

"Başka bir şey yok." Üzerimden Bernardo'ya baktı. "Senin aklına bilmesi gereken başka bir şey geliyor mu?"

"Sadece tecavüzü ve kadına neler yaptığını anlatmaktan hoşlandığı."

"Pekala. İkiniz de durumu açıkladınız. Sadece bir sorum var."

Edward bana meraklı bir şekilde baktı. "Söyle," dedi Bernardo.

"Eğer desteklerinden birisini daha öldürürsem, sana bir iyilik daha mı borçlu olurum?"

"Eğer hak etmişse, hayır."

Çantamı girişe bıraktım. "Hassiktir, Edward, eğer beni böyle manyaklarla bir araya getirirsen ve ben kendimi korumak zorunda kalırsam, mezara gidinceye kadar sana iyilik borçlu kalırım."

"Sen ciddisin. Gerçekten onun son desteğini öldürmüşsün," dedi Bernardo.

Yan gözle ona baktım. "Evet, ciddiyim. Ve eğer Olaf kontrolden çıkarsa, Edward'a borçlu kalmadan onu temizlemek için izin istiyorum."

"Kimi öldürdün?" diye sordu Bernardo.

"Harley," dedi Edward.

"Hassiktir, gerçekten mi?"

Edward'a doğru yürüdüm, çok yakınında durdum, ifadesiz mavi gözlerinin ardındakileri okumaya çalıştım. "Kontrolden çıkarsa, Olaf'ı sana borçlu kalmadan öldürmek için, izin istiyorum."

"Ya peki izin vermezsem?" diye sordu, sesi kalındı.

"Beni bir otele götür çünkü eğer onu öldüremeyeceksem bir tecavüzcüyle aynı evde kalmak istemiyorum."

Edward uzun bir süre bana baktı, sonra hafifçe başıyla onayladı. "Oldu, bu evde olduğu sürece tamam. Dışarıda, iyi davran."

Tartışabilirdim ama büyük ihtimalle elde edebileceğimin en iyisi buydu. Edward desteklerini korurdu ve ben de onlardan birisi olduğuma göre, bu davranışı iyi karşılamalıydım. Çantamı yerden aldım ve "Teşekkür ederim, şimdi odam nerede?" dedim.

"Oh, duruma çok iyi uyum sağlayacak," dedi Bernardo ve sesinde yüzüne bakmamı gerektiren bir şey vardı. Yakışıklı yüzü ifadesizleşmişti, kahverengi gözleri yüzünde iki delik gibi kalmıştı. Sanki maskesini indirmiş ve bana gerçeği göstermişti çünkü sanki bununla baş edebileceğimi ispatlamıştım. Belki de ispatlamıştım. Ama bir şey biliyordum: ne Olaf, ne de Bernardo, ikisi de, uykularında yürümeseler iyi olurdu.

18

Karşı duvarda, küçük ve temiz bir şömine vardı, duvarla aynı beyazlıktaydı. Şöminenin üzerinde bir hayvan kafatası vardı. İçimden geyik demek geliyordu ama kafatası daha iri görünüyordu, boynuzları da uzun ve boğumluydu. Geyik değildi ama o türden bir hayvandı ve anavatanı bu ülke değildi. Şöminenin yanında iki fil dişi vardı, evet fil dişi ve üzerindeki rafta daha küçük başka hayvan kemikleri de vardı. Şöminenin önüne beyaz, alçak bir kanepe konmuştu. Kanepenin bir yanında büyük, cilasız bir mermer bloğu duruyordu, üzerinde de küçük, beyaz bir porselen lamba vardı. Lambanın üzerine büyükçe beyaz renkli bir kristal yerleştirilmişti. Yine karşı duvarda, iki koridorun arsından siyah cilalı bir masa vardı. Masanın üzerinde ikinci bir lamba vardı. Şöminenin önünde ayrıca birbirine bakan iki koltuk duruyordu. Ayakları ve kol dayama yerleri aslan ayağı şeklindeydi. Siyah deri kaplıydılar ve Mısır'dan gelmiş gibi duruyorlardı.

"Senin odan bu tarafta," dedi Edward.

"Hayır, evini görmek için çok bekledim. Acele ettirme," dedim.

"Sen etrafı gezerken ben eşyalarını odana götürebilir miyim?"

"Keyfine bak," dedim.

"Çok cömertsin," derken sesine fazladan iğneleyici bir ton eklenmişti.

"Önemli değil," dedim.

Edward iki valizimi de aldı ve, "Hadi, Bernardo. Sen de git, giyin," dedi.

"Bizim kendi başımıza etrafa bakmamıza izin vermemiştin," dedi Bernardo.

"Böyle bir şey istememiştiniz ki."

"Kız olmanın avantajlarından biri. Eğer merak ediyorsan, sorabilirsin," dedim.

Karşıdaki koridordan geçip gittiler, aslında oda 'karşı' kavramını şüphede bırakacak kadar küçüktü. Şöminenin bir yanındaki el yapımı, beyaz sepette odunlar vardı. Şöminenin hemen karşısında duran siyah mermer sehpanın üzerinde elimi gezdirdim. Masada içinde, küçük yaban çiçekleri ya da büyük kara gözlü susanlar olan siyah bir vazo vardı. Çiçeklerin koyu sarı yaprakları ve koyu kahverengi göbeği odadaki hiçbir şeye uymuyordu. Yerin neredeyse tamamını kaplayan *Navajo* halısı bile siyah, beyaz ve grinin tonlarındaydı. Karşıdaki iki kapının arasındaki rafta başka çiçekler de vardı. Raf pencere olacak kadar büyüktü ama bir yere açılmıyordu. Üzerinden sarı ve kahverengi çiçek öbekleri sarkıyordu.

Edward, Bernardo'suz olarak, odaya geldiğinde ben beyaz kanepeye oturmuş ayaklarımı sehpanın altına uzatmıştım. Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturmuş yanan ateşi ve

soğuk kış gecelerini hayal etmeye çalışıyordum. Ama bir şekilde şömine fazlasıyla temiz görünüyordu.

Yanıma geldi, başını iki yana salladı. "Memnun oldun mu?"

Başımla onayladım.

"Ne düşünüyorsun."

"Burası rahatlatıcı bir oda değil, Tanrı aşkına şu boş duvarlara bak. Birkaç tablo al."

"Ben böyle seviyorum." Yanıma oturdu, bacaklarını uzattı, onun da elleri karnının üzerindeydi. Beni taklit ediyordu ama bu bile moralimi bozamadı. Gitmeden önce her odayı en ince ayrıntısına kadar görecektim. Sakin davranıp, sanki ilgilenmiyormuş gibi yapabilirdim ama işin içinde Edward olunca böyle şeylere aldırmıyordum. Garip arkadaşlığımızda bunları aşmıştık. Edward'la üstünlük oyununa girmeyecektim. Onun hâlâ benimle oynuyor olması onun aptal gibi görünmesini sağlıyordu. Oyunların bu dava için bitmiş olmasını umuyordum.

"Belki sana Noel'de bir tablo alırım," dedim.

"Birbirimize Noel hediyesi almıyoruz ki," dedi Edward.

Sanki hayali bir ateş varmış gibi ikimiz de şömineye bakıyorduk. "Belki ben almaya başlarım. Şu büyük gözlü çocuklardan bir tanesi olabilir ya da kadife üzerine bir palyaço."

"Eğer hoşuma gitmezse asmam."

Yan gözle ona baktım. "Eğer Donna almamışsa tabii."

Bir anda kaskatı kesildi. "Evet," dedi.

"Çiçekleri Donna getirdi, değil mi?" dedim.

"Evet," dedi.

"Beyaz leylak ya da belki orkide olabilir ama yabani çiçekler olmamış, bu odaya gitmemiş."

"Odayı aydınlatacağını düşünüyor."

"Oh, aydınlatıyorlar."

İç çekti.

"Belki ona şu poker oynayan köpeklerin olduğu tabloları ne kadar sevdiğini söylersem, sana bir tane alır."

"İnanmaz ki," dedi.

"Hayır ama eminim, senin nefret ettiğin ama onun inanacağı bir şey bulurum."

Bana baktı. "Yapamazsın."

"Belki yaparım."

"Bu bir çeşit şantaj gibi. Ne istiyorsun?"

İfadesiz yüzünü inceledim. "Yani Donna ve çocuklarının senin için bir şantaj malzemesi olacak kadar önemli olduğunu kabul ediyorsun."

Bana o merhametsiz gözleriyle sadece baktı ama artık ifadesiz yüzü beni kandırma konusunda yeterli değildi. Zırhında içinden kamyonla bile geçebileceğim bir çatlak oluşmuştu. "Eğer bu başka birisinin de aklına gelirse, onları rehine olarak kullanabilir, Edward."

Başka tarafa baktı, gözlerini kapattı. "Bana aklıma gelmemiş bir şey söylediğini mi zannediyorsun?"

"Özür dilerim, haklısın. Bu, büyükannene yumurta pişirmeyi öğretmek gibi bir şey."

"Ne?" Bana döndü, yüzü gülüyor gibiydi.

Omuz silktim. "Eski bir sözdür. Sana o konu hakkında ders vermiş birisine ders vermeye çalışıyorsun demek."

"Peki ben sana ne öğrettim?" diye sordu, neşesi gitmişti, yüzü ciddileşti.

"Bütün payı sen alamazsın. Annemin ölümü, dersleri çok erken başlattı çünkü eğer insanları önemsersem onların ölebileceklerini öğrendim. Eğer başkaları senin birisini önem-

sediğini öğrenirlerse, onu sana karşı kullanabilirler. Neden insanlarla çıkmadığımı sormuştun. Onlar rehine, Edward. Hayatım, bana yakın olanların heba olacağı kadar şiddet içeriyor."

"Ve şimdi ben bu kuralı çiğnedim," dedi, sesi yumuşaktı.

"Evet," dedim.

"Peki bu durumda Richard ve Jean-Claude ne oluyor?" diye sordu.

"Oh, ben seni rahatsız ettim, şimdi sıra bana geldi."

"Sadece soruma cevap ver."

Biraz düşündüm, sonra dürüstçe cevap verdim çünkü son iki ay boyunca onlar hakkında çok düşünmüştüm. "Jean-Claude heba olmaz. Tanıdıklarım içinde başının çaresine tek başına bakmayı bilen birisi varsa o da Jean-Claude'dur. Galiba hayatta kalmayı bilmeden hiçbir şekilde dört yüz yıl yaşayamazsın."

"Ya Richard?" bunu sorarken yüzüme bakıyordu, genelde benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyordu ve ilk defa yüzümün çoğu zaman ifadesiz olup olmadığını merak ettim. Ben de hislerimi, düşüncelerimi, istemeden de olsa saklıyor muydum? Kendi yüz ifadenizin nasıl olduğunu gerçekten bilebilir miydiniz?

"Richard, eğer gümüş değilse çifte mermisi yese bile hayatta kalır. Bunu sen Donna için söyleyebilir misin?" Bu, çok kaba olmuştu, belki çok kabaydı ama doğruydu.

Gözleri sanki bir perde çekilmiş gibi ifadesizleşti, saklanıyordu. Gözlerinden bakan birisi yoktu sanki. Yüzü, bazen birilerini öldürürken takındığı ifadeyi almıştı, gerçi bazen birilerini öldürürken yüzünde gördüğüm ifade en neşeli ifadesi olabiliyordu.

"Bana onların, senin insanlığına sığındığını söylemiştin. Şimdi kendinin de onların canavarlığına sığındığını mı söylüyorsun?"

Dikkatli ve ifadesi okunmayan yüzüne baktım ve başımla onayladım. "Evet, bunu anlamam ve kabullenmem biraz zaman aldı. Hayatta yeterince insan kaybettim, Edward. Bundan yoruldum. İkisinin de benden uzun yaşama şansı çok yüksek." O, bir şey söylemeden elimi kaldırdım. "Jean-Claude'un canlı olmadığını biliyorum. İnan bana. Belki de senden çok daha iyi biliyorum."

"Çok ciddi görünüyorsunuz. Dava hakkında mı konuşuyorsunuz?" Bernardo üzerinde sadece bir kotla odaya girdi. Saçlarını arkada toplamıştı. Bize doğru çıplak ayakları üzerinde yaklaştı ve bunu görünce göğsüm sıkıştı. Richard da evde böyle dolaşmaya bayılırdı. Ayakkabılarını ve tişörtünü sadece dışarı çıkacakken ya da eve birisi gelecekse giyerdi. Yakışıklı adamın bana doğru gelişini seyrettim ama gerçekte onu görmüyordum. Richard'ı görüyordum ve onu özlüyordum. İç çektim ve kanepede doğrulmaya çalıştım. Bir iç güdü deyin isterseniz ama Edward'ın, Bernardo'yla gönül işlerini konuştuğunu zannetmiyordum, en azından Donna'dan bahsetmiyorlardı.

Edward da doğruldu. "Hayır davadan konuşmuyorduk," dedi.

Bernardo ikimize de yüzünde bir gülümsemeyle baktı ama gözleri yüz ifadesine uymuyordu. Ciddi hava hoşuna gitmemişti, konuştuklarımızın davayla ilgili olmaması ve onun ne hakkında olduğunu bilmemesi de hoşuna gitmemişti. Ben olsaydım sorardım. Edward söylemezdi ama yine de sorardım. Bazen kız olmak avantajlıydı.

"Santa Fe'deki olayların dosyalarının sende olduğunu söylemiştin," dedim.

Edward başıyla onayladı, ayağa kalktı. "Dosyaları yemek odasına getiririm. Bernardo, ona yolu göster."

"Zevkle," dedi Bernardo.

"Anita'ya bir kız gibi davranırsan hata edersin, Bernardo. Bu işte, seni bu saatte değiştirmek zorunda kalmak canımı sıkar." Edward bunu söyledi ve sağda ki kapıdan çıktı gitti. Kapıyı kapatırken gece esen rüzgârın ve dışarıdaki böceklerin sesi duyuldu.

Bernardo bana baktı, başını iki yana salladı. "Daha önce Edward'ın hiçbir kadın hakkında senden bahsettiği gibi konuştuğunu duymadım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu da ne demek?"

"Tehlikeli. Senden tehlikeliymişsin gibi bahsediyor." Kahverengi gözlerinde zekâ vardı, yakışıklılığının ve etkileyici gülüşünün ardında sakladığı bir zekâ vardı. Karşısına bir canavar çıkmadığı sürece göstermediği bir zekâydı. İlk defa onu küçümsemenin bir hata olacağını düşündüm. Kiralık korumadan fazla bir şeydi. Göründüğünden çok fazlasıydı.

"Şey, ben tehlikeliyim demem mi gerekiyor?"

"Öyle misin?" diye sordu, hâlâ beni o dikkatli bakışıyla inceliyordu.

Ona gülümsedim. "Şey, koridorda önden seni yollayacağım."

Başını yana yatırdı. "Neden beraber yürümüyoruz, yani yan yana?"

"Çünkü koridor çok dar, değil mi?"

"Evet, öyle ama gerçekten seni arkadan vuracağımı mı düşünüyorsun?" Kollarını yanlara açıp, kendi etrafında ya-

vaşça döndü. "Silahım varmış gibi mi görünüyor?" Bunu söylerken yüzündeki etkileyici gülümseme geri gelmişti.

Gülüşüne kanmadım. "O gür saçlarını ve pantolonunu aramadığım sürece, silahsız olup olmadığını bilemem."

Gülümsemesi biraz azaldı. "Pek çok insan saçlara bakmayı akıl etmez." Bu, üzerinde bir şey gizli olduğu anlamına geliyordu. Eğer gerçekten silahsız olsaydı benimle oynaşır, üzerini aramamı isterdi.

"Bıçak olmalı. Saçların bir tabanca, bir derringer bile saklayabileceğin kadar gür değil," dedim.

Başının arkasına uzanıp, saçını topladığı yerden ince bir bıçak çıkardı. Elini kaldırdı, bıçağı ince parmakları arasında döndürdü.

"İyi bıçak kullanıyor olman, seni etnik klişeye sokmuyor mu?" diye sordum.

Güldü ama sanki komik bulmamıştı. Bıçağı elinde bir kere daha çevirdi ve hareket beni gerdi. Hâlâ kanepenin arkasındaydım ama eğer bu işte gerçekten iyiyse, kanepenin arkasına saklanamayacağımı ya da vaktinde silahımı çekemeyeceğimi biliyordum. Çok yakındı.

"Saçlarımı kesip, takım elbise giyebilirim ama yine de pek çok insanın gözünde Kızılderili olacağım. Eğer ne olduğunu değiştiremiyorsan, onu kabullenmek daha iyi." Bıçağı saçına geri taktı, hareketi çok rahat ve kolaymış gibi yapmıştı. Ben olsaydım, bir ayna kullanmam gerekirdi ki o zaman bile büyük ihtimalle saçımın bir kısmını keserdim.

"Şirketlerde iş bulmaya çalıştın değil mi"

"Evet," dedi.

"Yani şimdi şirketler için çalışmıyorsun."

"Hâlâ şirketler için çalışıyorum. Göze hoş görünen korumalar arayan takım elbiselilerle çalışıyorum. Arkadaşlarını

etkileyip, ne büyük adamlar olduklarını gösterecek egzotik bir şeyim."

"Emir verirlerse bıçak numaraları da yapıyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bazen."

"Umarım parası iyidir."

Gülümsedi. "Ya iyi para alıyorum ya da yapmıyorum. Onların Kızılderili oyuncağı olabilirim ama pahalı bir oyuncağım. Eğer Edward'ın düşündüğü kadar iyiysen, korumalık işinde benden daha çok kazanırsın."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü koruma isteyenlerin çoğu korumalarının halka karışabilmesini isterler. Gösterişli ya da egzotik olmasını istemezler. Sen hoşsun ama daha çok komşunun kızı tarzı bir güzelliğin var, çok güzel değilsin."

Onunla aynı fikirdeydim ama, "Oh, bu söylediklerin sana pek puan kazandırmıyor," dedim.

"Bana zaten pek şansım olmadığını söyledin, artık neden yalan söyleyeyim ki?"

Kendimi tutamayıp gülümsedim. "Durum anlaşıldı."

"Biraz esmer olabilirsin ama pek çok yerde beyaz zannedilirsin," dedi Bernardo.

"Beyaz zannedilmem, Bernardo. Ben zaten beyazım. Sadece annem Meksikalı."

"Babanın tenini mi almışsın?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet ne olmuş?"

"Bunu hiç kimse yüzüne söylemedi değil mi?"

Biraz düşündüm. Üvey annem her zaman hızlı bir şekilde onun çocuğu olmadığımı söylerdi. Hayır, tabii ki evlat edinilmemiştim, onun üvey evladıydım. Ben ve Sindirella.

Judith her zaman çabucak, "Annesi Meksikalıymış," derdi. Gerçi son dönemde Meksikalı ifadesi, İspanyol kökenli Amerikalı haline gelmişti. Hiç kimse Judith'i ırk konusunda dikkatsiz olmakla suçlayamazdı. Annem, insanlar politik konularda dikkatli olmaya başlamadan önce ölmüştü. Eğer birisi sorsaydı her zaman gururla, 'Meksikalı' derdi. Eğer annem için uygunsa, benim için de uygundu.

Bu, hiç kimseye söylemediğim bir anıydı. Babama bile söylememiştim. Bir yabancıya söylemeye hiç niyetim yoktu. O kadar acı vermeyen başka bir anıyı seçtim. "Bir zamanlar nişanlıydım, bu durum nişanlımın ailesi annemin Meksikalı olduğunu öğreninceye kadar sürdü. Nişanlım sarı saçlı ve mavi gözlüydü, WASP soyunun mükemmel bir örneğiydi. Gelecekteki kayınvalidem soyağacını karartmak istemedi." Bu, çok acı şeyleri kısa ve duygusuzca söylemenin tek yoluydu. O benim ilk aşkım, ilk sevgilimdi. Onun, benim için her şey olduğunu zannediyordum ama ben onun için her şey değilmişim. Ondan önce ya da sonra kendimi hiç kimsenin kollarına tamamen bırakmamıştım. Jean-Claude ve Richard hâlâ o ilk aşkın faturasını ödüyorlardı.

"Kendini beyaz olarak mı görüyorsun?"

Başımla onayladım. "Evet. Şimdi bana yeterince beyaz olup olmadığımı sor."

Bernardo bana baktı. "Yeterince beyaz mısın?"

"Bazı insanlara göre hayır."

"Mesela kim?"

"Mesela seni hiç ilgilendirmeyenler."

Ellerini iki yana açtı. "Özür dilerim, seni incitmek istemedim."

"Evet, istedin" dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bence kıskanıyorsun."

"Neyi?"

"Benim beyazların arasına karışabilmemi çünkü sen karışamıyorsun."

Ağzını açtı, yüzünde ifadeler su gibi dalgalandı; kızgınlık, alay, reddetme. Sonunda gülümsemekte karar kıldı ama bu hiç de mutlu bir gülümseme değildi. "Sen gerçek bir fahişesin, değil mi?"

Başımla onayladım. "Benimle uğraşma, ben de seninle uğraşmayayım."

"Anlaştık," dedi. Gülümsemesi genişledi. "Şimdi, o hoş beyaz poponu yemek odasına götürmeme izin ver."

Başımı iki yana salladım. "Önden, uzun boylu, esmer, yakışıklı bey, koridorda yürürken poponu seyredebildiğim sürece peşindeyim."

"Sadece manzarayı nasıl bulduğunu söyleyeceksen kabul ederim."

Gözlerim büyüdü. "Yani popon hakkında eleştiri yapmamı mı istiyorsun?"

Başıyla onayladı ve gülümsemesi artık mutlu görünüyordu.

"Bu kadar egoist misin, yoksa sadece beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Tahmin et."

"İkisi de."

Gülümsemesi sırıtışa dönüştü. "Göründüğün kadar akıllıymışsın."

"Hadi yürü, Romeo. Edward bekletilmeyi sevmez."

"Bu çok doğru."

Beraber kısa koridorda yürüdük; o önde gitti, ben de peşindeydim. Yürüyüşüne fazladan bir salınma verdi ve evet

ben de gösteriyi seyrettim. Bir iç güdü olduğunu söyleyebilirsiniz ama Bernardo'nun ne düşündüğümü soracağına bahse girebilirdim, bunu büyük ihtimalle başkalarının yanındayken yapacaktı. Neden kesin emin olduğunuz konularda bahse girmeyi istediğinizde etrafta bahse girecek birileri olmazdı ki?

19

Yemek odasında da siyah koltuklar vardı, duvarlar da mat beyazdı. Sandalyelere bakılırsa yemek masası siyah ve gümüş karışımıydı ama masa başka bir Navajo halısına benzer örtüsünün altındaydı. Gerçi bu örtü biraz daha canlıydı, siyah beyaz zeminin üzerinden kırmızı şeritler geçiyordu. Masada, üzerinde kırmızı mumlar olan siyah metal bir şamdan bile vardı. Buraya Donna el atamamıştı. Ben bile Jean-Claude'un siyah beyaz dekorasyon alışkanlığını bozmak için yıllarca uğraşmıştım. Ama Edward sadece arkadaşımdı, evini nasıl dekore ettiği beni ilgilendirmezdi.

Burada da oturma odasındakinin aynısı bir şömine vardı, sadece beyaz kirecin etrafı siyah ahşapla kaplıydı. Buna bir raf denebilirdi ama o kadar da ileriye çıkmıyordu. Şöminenin üzerindeki gerçek rafın üzeri her boyda kırmızı mumlarla doluydu, bazıları siyah şamdanların içindeydi. Şu, mum dik dursun diye, içine sıkıca yerleştirmeniz gereken şamdanların içinden fırlamış iki tane büyük mum diğerlerinin arasında göze bakıyordu. Şamdanların arkasında antika

gibi duran gümüş çerçeveli bir ayna vardı, yani mumlar yandığında görüntüleri de aynadan yazıyordu. Garip, Edward'ın mum ışığından hoşlanan birisi olabileceğini düşünmemiştim.

Odada hiç pencere yoktu, sadece diğer taraftan dışarıya giden bir kapı daha vardı. Duvarlar tamamen beyaz ve tamamen boştu. Duvarların boş olması, ferahlığın aksine, odayı daha da boğucu yapmıştı.

Karşı kapıda bir adam belirdi. Dazlak kafasını kapıya vurmamak için içeri girerken eğilmesi gerekti. Dolph'dan bile daha uzundu, Dolph'un boyu iki on vardı, yani bu adam tanıdığım en uzun boylu adamdı. Yüzünde tüy adına sadece gür siyah kaşları ve yeni çıkmaya başlamış sakalları vardı. Üzerine bir pijama takımının altını giymişti. Pijama siyahtı ve saten gibi görünüyordu. Ayağında, şu arkalıksız ve her an ayaktan çıkacakmış gibi duran terliklerden vardı. Olaf, olmalıydı başka kim olabilirdi, terliklerle sanki bedeninin bir parçasıymış gibi rahattı. Kapıdan eğilip geçince hareketleri iyi çalışan bir makine gibi oldu, soluk teninin altındaki kaslar gerildi. Uzun boyluydu ve bedeninde bir damla bile yağ yoktu. Tamamı kastan ibaretti. Masanın etrafından dolaşıp bize doğru yürüdü ve ben de hiç düşünmeden masayı aramızda tutacak şekilde yer değiştirdim.

O durunca, ben de durdum. Masanın üzerinden birbirimize baktık. Bernardo, bana yakın kapının tarafında, masanın bir ucundaydı. Endişeli görünüyordu. Sanki, eğer gerekirse bana yardım edip etmeyeceğini düşünüyor gibiydi. Ya da belki de odadaki gerginlik hoşuna gitmemişti. Benim de hoşuma gitmemişti doğrusu.

Eğer, Olaf'la aramızı açık tutmaya çalışmasaydım, gerginlik daha mı az olurdu, acaba? Belki. Ama çok uzun zaman

önce iç güdülerime güvenmeyi öğrenmiştim ve iç güdülerim, uzakta durmamı söylüyordu. Ama biraz nazik olmayı deneyebilirdim. "Sen Olaf olmalısın, soyadını bilmiyorum. Ben Anita Blake."

Koyu kahverengi gözleri kemikli yüzünün içinde iki mağara gibi görünüyordu, gün ışığında bile gözleri gölgede kalırdı herhalde. Bana sadece baktı. Sanki hiç konuşmamışım gibiydi.

Yeniden denedim. Hayatta hiçbir şey değilsem bile inatçıydım. "Alo, Dünya'dan, Olaf'a." Yüzüne baktım ama o gözlerini bile kırpmadı, söylediklerime hiçbir şekilde tepki vermedi.

Yan gözle Bernardo'ya baktım ama gözüm masanın diğer tarafındaki iri adamdaydı. "Ne oluyor, Bernardo? Konuşabiliyor değil mi?"

Bernardo başıyla onayladı. "Konuşabiliyor."

Bütün dikkatimi Olaf'a verdim. "Benimle konuşmayacaksın, öyle mi?"

Bana sadece kızgın bir şekilde baktı.

"Senin hoş sesini duyamamamın bir çeşit ceza olduğunu mu düşünüyorsun? Pek çok erkek çok geveze olur. Sessizlik iyi bir değişiklik. Bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim, Olaf, yavrum."

"Ben senin yavrun değilim." Sesi kalındı, o geniş göğsüne uyuyordu. Temiz telaffuzunun altında bir aksan vardı, Alman olabilirdi.

"Konuşabiliyor. Bu, çok heyecan verici."

Olaf kaşlarını çattı. "Bu avda bizimle çalışmanı onaylamıyorum. Bir kadının, her hangi bir kadının yardımına ihtiyacımız yok."

"Şey, Olaf, balım, birisinden yardım almanız gerek çünkü üçünüz bu saldırılar hakkında hiçbir bok bulamamışsınız."

Boynundan yüzüne doğru kızardı. "Bana öyle deme?"

"Ne? Balım mı?"

Başıyla onayladı.

"Sen sevgilimi, bal küpümü, ya da balkabağımı mı tercih edersin?"

Yüzünün rengi pembeden kırmızıya kaydı ve git gide koyulaşıyordu. "Bana böyle şeyler söyleme. Ben hiç kimsenin sevgilisi değilim."

Ukalaca başka bir yorum yapacaktım ama bu söylediği beni durdurdu. Aklıma daha iyi bir şey gelmişti. "Senin adına çok üzüldüm."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiç kimsenin sevgilisi olmaman ne kötü."

Yüzünün rengi değişiyordu artık koyu bir renk almıştı, sanki kızgınlıktan çok utanmıştı. "Benim için üzülüyor musun?" Sesi bir ton yükselmişti, bağırmıyordu ama bir köpeğin ısırmadan önceki hırlayışı gibiydi. Duyguları kabardıkça, aksanı da arttı. Çok Alman, çok ovalılarınki gibiydi. Büyükanne Blake, Almanya Fransa sınırındaki Baden-Baden'liydi ama büyük amcamız Otto, Hapsburgluydu. Yüzde yüz emin değildim ama onun aksanıyla aynı gibiydi.

"Herkesin birisinin sevgilisi olması gerekir." Sesim sakindi. Kızgın değildim. Onunla oynuyordum ve aslında bunu yapmamalıydım. Tek bahanem onun hakkındaki tecavüz söylentilerinin beni korkutmuş olması ve benim bundan hoşlanmamış olmamdı. Bu yüzden çok erkekçe bir şey yapıyordum. Kendimi daha cesur hissetmek için canavarın kuyruğunu çekiyordum. Aptalcaydı. Bunu neden yaptığımı anladığım anda durmaya çalıştım.

"Ben kimsenin salağı değilim ve bu hiç kimsenin sevgilisi de olmadığım anlamına geliyor." Çok dikkatli konuştu, her kelimeyi dikkatlice söylüyordu ama aksanı çok belirginleşmişti. Masanın etrafında dolaşmaya başladı, kasları büyük bir avcı hayvanınkiler gibi gerilmişti.

Ceketimin sol tarafını açıp, silahı gösterdim. Durdu ama yüzü kızgındı. "Baştan başlayalım, Olaf. Edward ve Bernardo bana ne kadar kötü bir adam olduğunu anlatıp durdular, bu da benim sinirlerimi bozdu, o yüzden savunmaya geçtim. Savunmaya geçince, tam bir baş belası olurum. Bunun için özür dilerim. Ben ukalalık etmemişim ve sen de iyi kötü pozlarına girmemişsin gibi yapalım, baştan başlayalım."

Duraksadı. Bulabildiğim tek kelime buydu. Kaslarındaki gerginlik, tepeden akan su gibi dağıldı ama yok olmadı, sadece bir yere aktı gitti. Olaf'ın gerçek kimliğinin birazını görmüştüm. O, karanlık bir çukurdan gelen öfkeyle hareket ediyordu. Genelde kadınlara yönelmesi kazara oluyordu. Öfkenin bir hedef bulması gerekiyordu, yoksa şu arabalarını restoranlara süren ya da tanımadığı insanlara ateş eden tiplere dönüşürdü.

"Edward buraya gelmen için çok ısrar etti ama söyleyeceğin hiçbir şey bundan hoşlanmamı sağlamaz." Sakinleştikçe aksanı da azalıyordu.

Başımı yukarı aşağı salladım. "Sen Hapsburglu musun?"

Gözlerini kırpıştırdı bir anlık şaşkınlığının yerini somurtma aldı. "Ne?"

"Hapsburglu musun?"

Bunu biraz düşündü sonra hafifçe başıyla onayladı.

"Aksanından anladım."

Yüzündeki somurtma bütün şiddetiyle geri geldi. "Sen aksan uzmanı mısın?" Sesine biraz iğneleme eklemeyi de başarmıştı.

"Hayır. Amcam Otto da Hapsburg'dan."

Yeniden gözlerini kırpıştırdı, yüzünün asıklığı biraz olsun azaldı. "Alman değilsin." Kendinden çok emindı.

"Babamın ailesi Baden-Baden'li, Siyah Orman yakınlarından ama Otto Amcam Hapsburglu."

"Sadece amcanın aksanı olduğunu söylemiştin."

"Ben doğduğumda, büyük annem dışında herkes, aksanını kaybedecek kadar buralı olmuştu ama Otto Amcam aksanını hiç değiştirmemişti."

"Öldü yani." Yarı sorar gibi söyledi.

Başımla onayladım.

"Nasıl öldü."

"Büyükanne Blake, Gertrude Teyzenin dırdırından öldüğünü söylerdi."

Dudakları oynadı. "Eğer erkek izin verirse kadınlar hayatını ele geçirir." Sesi artık yumuşamıştı.

"Bu erkek için de kadın için de aynı. Eğer eşlerden birisi zayıfsa, diğer eş harekete geçer ve yönetimi ele geçirir."

"Tabiat boşluğu doldurur," dedi Bernardo.

İkimiz de ona baktık. Yüzümüzdeki ifadeyi bilmiyorum ama Bernardo ellerini kaldırıp, "Araya girdiğim için özür dilerim," dedi.

Olaf'la birbirimize bakmaya devam ettik. Artık, Browning'i vaktinde çekemeyeceğim kadar yakındı ama eğer şimdi geri çekilirsem, bütün barış çabalarım boşa giderdi. Ya alınırdı ya da bunu bir zayıflık olarak görürdü. İkisi de bana pek yardımcı olmazdı. O yüzden olduğum yerde durdum ve hissettiğim gerginliği bedenime yansıtmamaya ça-

lıştım çünkü ne kadar sakin görünürsem görüneyim, midemde bir düğüm vardı. Bu yaptığımın işe yaraması için tek bir şansım vardı. Eğer beceremezsem, o zaman bu dava bir silah kampına dönüşürdü ve davayı çözmek istiyorsak, birbirimizle dalaşmamalıydık.

"Ya lidersindir ya da birilerinin emrine girersin. Sen hangi türdensin?"

"Eğer birisinin verdiği emirler uymaya değerse uyarım."

"Ve buna kim karar veriyor, Anita Blake, kimin emirleri uyulmaya değer?"

Kendimi tutmayıp gülümsedim. "Buna ben karar veririm."

Dudakları yeniden oynadı. "Ya Edward komutayı bana verirse, benim emirlerime uyar mısın?"

"Edward'ın kararlarına güveniyorum, yani evet. Ama aynı soruyu ben de sorayım. Ya Edward yetkiyi bana verirse, sen benim emirlerime uyar mısın?"

Gerildi. "Hayır."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Harika, artık ne düşündüğümüzü biliyoruz."

"Ne düşünüyor muşuz?"

"Ben hedefe varmak istiyorum, Olaf. Buraya suçu çözmeye geldim ve bunu yapacağım. Eğer bunun için bir yerlerde senden emir almam gerekirse, önemli değil. Eğer Edward emir yetkisini bana verirse ve bu hoşuna gitmezse, derdini ona anlat."

"Aynı bir kadın gibi sorumluluğu bir erkeğin omuzlarına yüklüyorsun."

Ona kadar saydım ve omuz silktim. "Sanki ne düşündüğüne aldırıyormuşum gibi anlatıyorsun, Olaf. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda bile değil."

"Kadınlar her zaman erkeklerin ne düşündüğüne önem verir."

O zaman güldüm. "Hakaret ettiğini düşünmeye başlamıştım ama şimdi çok komik oldun." Bunu içten söylemiştim.

Bana doğru eğildi, boyuyla beni etkilemeye çalışıyordu. Etkileyiciydi ama ben alışkındım, kendimi hatırladığımdan beri ben çevredeki en ufak tefek çocuktum. "Derdimi Edward'a anlatmam. Seninle hallederim. Yoksa benim karşıma çıkacak kadar adam değil misin?" Sert bir şekilde güldü. "Oh, unutmuşum sen adam değilsin." Hızlı bir hareketle bana doğru uzandı. Galiba pandik atacaktı ama ben ne yapacağını görmeyi beklemedim. Kendimi yere attım, popom yere çarpmadan Browning elimdeydi. Silahı çektiğim için ellerimle düşüşümü yavaşlatamamıştım. Yere düşünce darbe bütün omurgama yayıldı.

Bir yerinden ön kolu kadar uzun bir bıçak çıkartmıştı. Bıçak bana doğru geliyordu ve ben Browning'le tam nişan alamamıştım. Bu ilk kanı kimin dökeceğini görmek için yapılan bir mücadeleydi ama görünüşe göre ikimizin de bir yeri kanayacaktı. Her şey bir anda yavaşlayıp, kristalleşmiş gibi oldu, sanki silahı doğrultmak, bıçaktan kaçmak için bir sonsuzluk kadar zamanım vardı ama aynı zamanda hareketler çok hızlı oluyordu. Duramayacağım ya da yaptığımı değiştiremeyeceğim kadar hızlıydı.

Edward'ın sesi odada yankılandı. "Kesin şunu! İlk kanı dökeni ben kendi elimle vururum."

İkimiz de hareketimizin ortasında donup kaldık. Olaf gözlerini kırptı ve sanki birden zaman sıradan akışına döndü. Belki, sadece belki, bu gece birbirimizi öldürmeyecektik ama ben silahımı onun göğsüne doğrultmuştum ve o

elinde bıçakla hareketinin ortasında kalmıştı. Aslında bıçaktan çok daha çok küçük bir kılıca benziyordu, evet kılıç daha doğru bir terimdi. Onu nereden çıkarmıştı?

"Bıçağı bırak, Olaf," dedi Edward.

"Önce o tabancasını bıraksın." Kahverengi gözlerine baktım ve gözlerinde daha önce Teğmen Marks'ın gözlerinde gördüğüm nefreti gördüm. İkisi de benden değiştiremeyeceğim sebeplerden nefret ediyordu: Birisi Tanrı vergisi bir yetenekti ve diğeri de kadın olmamdı. Bir sebepsiz nefretin, diğerine bu kadar çok kadar benzemesi ne garipti.

Silahı Olaf'ın göğsüne nişanladım, nefesimi verdim, bekliyordum, Olaf'ın bu gece ne yapacağımıza karar vermesini bekliyordum. Ya suçla mücadele edecektik ya da bir, eğer yeterince iyiyse iki mezar kazacaktık. Ben hangisini tercih ettiğimi biliyordum ama son kararın bana ait olmadığını da biliyordum. Olaf'ın bile değildi. Karar Olaf'ın nefretinindi.

"Sen bıçağı bırak, o zaman Anita da silahını bırakacak," dedi Edward.

"Ya da ben silahsızken beni vuracak."

"Öyle bir şey yapmaz."

"Artık benden korkuyor," dedi Olaf.

"Belki ama benden daha çok korkuyor," dedi Edward.

Olaf bana baktı, gözlerinde kızgınlık ve nefretin ötesinde bir şaşkınlık belirtisi vardı. "Bu bıçağı ona saplayacağım. Benden korkuyor."

"Ona anlat, Anita."

Edward'ın ne söylememi istediğimi bildiğimi ümit ettim. "Seni göğsünden iki kere vururum. Belki yere düşerken, bana bir hamle şansın olabilir. Eğer yeterince iyiysen, boğazımı bile kesebilirsin ama yine de ölürsün." Bir an evvel karar vermesini istiyordum çünkü popo üstü otururken nişan

almak garip bir durumdu. Eğer yakın bir zamanda hareket etmezsem belim tutulacaktı. Korku geçiyordu, geriye boş bir his kalıyordu. Yorgundum ve daha saat henüz geç bile değildi. Uyku vaktine saatler vardı. Olaf beni yormuştu. Onu bu gece vurmasam bile, başka bir zaman yeniden bu şansı yakalayacağımı hissetmiştim.

"Kimden daha çok korkuyorsun, Anita, Olaf'tan mı, benden mi?" diye sordu Edward.

Gözlerim Olaf'ın üzerindeydi, "Senden Edward."

"Ona sebebini söyle."

Bir öğretmenin öğrencisini sözlüye çekmesi gibiydi ama Edward olunca böyle şeyleri kabulleniyordum. "Çünkü seni asla böyle bir durumda yakalayamazdım. Sen asla duygularının kendi güvenliğini tehlikeye atmasına izin vermezdin."

Olaf, bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Benden korkmuyorsun?" Soru sorar gibi söylemişti ama sessinde bir hayal kırıklığı da vardı. Hayal kırıklığında küçük bir çocuğu hatırlatan bir şey vardı.

"Öldürebileceğim bir şeyden korkmam," dedim.

"Edward da öldürülebilir," dedi Olaf.

"Evet ama bu odadaki birisi onu öldürebilir mi? Soru bu."

Olaf bana baktı, kızgınlıktan çok şaşkındı. Bıçağı yavaşça indirmeye başladı.

"Bırak onu," dedi Edward hafif bir sesle.

Olaf bıçağı yere bıraktı. Bıçak gürültülü bir sesle yere düştü.

Dizlerimin üzerinde doğruldum sonra geri geri masaya doğru gittim, giderken silahımı da indirdim. Masanın başında, Bernardo'ya yakın bir yerde ayağa katlım. Ona baktım. "Edward'ın yanına geç."

"Ben bir şey yapmadım ki," dedi.

"Sadece söylediğimi yap, Bernardo. Şu an biraz alana ihtiyacım var."

Bernardo sanki tartışacakmış gibi ağzını açtı ama Edward sözünü kesti. "Söyleneni yap."

Bernardo söyleneni yaptı.

Hepsi odanın diğer tarafına geçince, ben silahımı yerine koydum.

Edward'ın kolunun altında bir karton kutu vardı. Ağzına kadar dosyalarla doluydu. Kutuyu masanın üzerine koydu.

"Silahın bile yokmuş," dedi Olaf.

"Gerek de yoktu," dedi Edward.

Olaf, Edward'ın yanından geçip, diğer taraftaki koridora girdi. Ben çantasını toplayıp, gitmesini umuyordum ama bu kadar şanslı olacağımdan şüpheliydim. Olaf'la tanışalı bir saat bile olmamıştı ve şimdiden neden hiç kimsenin sevgilisi olmadığını öğrenmiştim.

20

Cinayetler her zaman çok fazla evrak işi çıkartırdı ama bir seri cinayette evrak içinde boğulabilirdiniz. Edward, Bernardo ve ben dosya akıntısına karşı yüzmeye çalışıyorduk. Bir saattir çalışıyorduk, Olaf geri gelmemişti. Belki de toparlanıp evine dönmeye karar vermişti. Gerçi bir araba ya da kapı sesi duymamıştım ama duvarların ne kadar ses geçirmez olduğunu bilmiyordum. Edward, Olaf'ın yokluğundan pek rahatsız olmuşsa bezemiyordu, o yüzden de pek üzerinde durmadım. Bir şey yakalarım diye raporları gözden geçiriyordum. Bir şey yakaladım da. Parçalanmış cesetlerde karacam parçaları bulunmuştu. Belki de bir karacam bıçak kullanılmıştı. Gerçi böyle bir silah kullanımı için dünyanın yanlış yerindeydik, ya da öyle miydik?

"Aztekler buralara kadar gelebilmiş miydi?" diye sordum.

Edward sorduğum garip bir şeymiş gibi davranmadı. "Evet."

"Yani karacamın Aztek büyüsüyle ilişkisi olabileceğini ilk söyleyen ben değilim?"

"Evet," dedi.

"Evet," dedi.

"Bir çeşit Aztek canavarı aradığımızı söylediğin için teşekkür ederim."

"Yerel polis, buradaki en deneyimli uzmanla görüştü. Profesör Dallas cinayetler ya da saldırılarla ilişkili olabilecek bir tanrı ya da efsane bulamadı."

"Bunları sanki bir yerden okumuş gibi söylüyorsun. Bununla ilgili bir rapor var mı?"

Kâğıt yığınına baktı. "Buralarda bir yerde var."

"Rahiplerin tanrılarına adaklarının derisini yüzdüğü bir Aztek tanrısı yok muydu, yoksa o Maya tanrısı mıydı?"

Omuz silkti. "Profesör bir bağlantı kuramadı. O yüzden ben de sana söylemedim. Polis haftalardır Aztek ihtimalini araştırıyor. Hiçbir şey çıkmadı. Seni buraya yeni fikirler üretmen için getirdim, eskilerin peşine takılman için değil."

"Yine de o profesörle bir konuşmak isterim. Senin için bir sakıncası yoksa tabii." İğnelemeyi fark etmesi için kelimelere özellikle bastırdım.

"Önce dosyalara bak, kaçırmış olabileceğimiz bir şeyler var mı onu bir gör, sonra seni Profesör Dallas'la tanıştırırım."

Ona baktım açık mavi gözlerinin ardındaki ifadeyi okumaya çalıştım ama her zaman ki gibi okuyamadım. "Profesörü ne zaman görebiliriz?"

"Bu gece."

Kaşlarını kaldırdım. "Vay, bu kadar çabuk ha, hem de bunun vakit kaybetmemiz olacağını düşünmene rağmen."

"Kadın zamanının çoğunu Albuquerque'nun biraz dışında bir kulüpte geçiriyor."

"Kadın derken, Profesör Dallas'dan mı bahsediyorsun?" dedim.

Başıyla onayladı.

"Bu kulübün özelliği ne ki?"

"Eğer uzmanlık alanın Aztek tarihi ve mitoloji olsaydı, gerçek bir Aztekle konuşmak hoşuna gitmez miydi?"

"Albuquerque'de gerçek ve hayatta olan bir Aztek mi var?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım. "Nasıl?"

"Şey, tam olarak canlı değil," dedi.

"Bir vampir," dedim.

Yeniden başıyla onayladı.

"Bu Aztek vampirin bir adı var mı?"

"Şehrin Efendisi kendisine Itzpapalotl diyor."

"Bu bir Aztek tanrıçası değil mi?" diye sordum.

"Evet öyle."

"Kendini beğenmişliğe bak." Yüzüne bakıyordum, bir şeyler anlamaya çalışıyordum. "Polisler vampirle konuştu mu?"

"Evet."

"Ve?"

"Pek yardımcı olmadı."

"Ona inanmadın, değil mi?"

"Polisler de inanmadılar ama son üç cinayette kulübünde sahnedeydi."

"Yani temize çıktı," dedim.

"İşte bu yüzden önce raporları okumanı istiyorum, Anita. Eğer bir şey kaçırmışsak. Belki sen bunu bulabilirsin ama eğer Aztek öcülerinin peşine düşersen bunu yapamazsın. Biz o kayanın altına baktık, polis her ne kadar bu işin altından Şehrin Efendisi'nin çıkmasını istediyse de, öyle olmadı."

"O zaman neden beni bu gece oraya götürmek istiyorsun?"

"Çünkü cinayetleri onun işlememiş olması, cinayetler hakkında bize yardım olacak bir şeyler bilmediği anlamına gelmiyor."

"Polis onu sorgulamış." Soru sormamıştım, durumu açıklamıştım.

"Evet ama vampirlerin garip bir şekilde polisle konuşmazken, seninle nasıl konuştuklarını biliyorum."

"Biliyor musun, bu gece Albuquerque Şehrinin Vampir Efendisiyle konuşacağımızı söyleyebilirdin."

"Sen konuyu açmasaydın, seni oraya götürmeyi düşünmüyordum. Aslında her şeyi okumadan önce Aztek konusunu fark etmeni bile istemiyordum."

"Neden?"

"Sana söyledim, orası çıkmaz sokak. Yeni fikirlere ihtiyacımız var. Düşünmediğimiz şeylere, polisin listesine yazıp, sonra da üzerini çizmediği şeylere ihtiyacımız var."

"Sen kendi listende Itza-her-neyse'nin üzerini çizmedin, değil mi?"

"Tanrıça ona adının dilimizdeki karşılığıyla da hitap etmemize izin veriyor, yani Obsidiyen Kelebek. Zaten kulübün adı da o."

"Onun bu işin içinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Bence bir vampir infazcısıyla değil de, bir nekromensırla paylaşacağı bir şeyler biliyor."

"Yani güya gidip, onunla görev dışında konuşacağım."

"Güya."

"Ben Jean-Claude'un insan hizmetkârıyım ve küçük güç triumvirliğinin bir üyesiyim. Eğer bu şehrin efendisiyle polis desteği olmadan görüşeceksem biraz vampir politikasına girmem gerekecek. Vampir politikasından nefret ediyorum."

Edward masaya baktı. "Bu gece yüzüncü tanık raporunu okurken fikrin değişecektir. Bu bokluktan sonra vampir politikası bile güzel görünür."

"Vay, Edward sesinde neredeyse bir bıkkınlık var."

"Ben canavar uzmanıyım, Anita ve elimde bir tane bile ip ucu yok."

Birbirimize baktık ve yine korkusunu, çaresizliğini sezdim, Edward doğal koşullarda böyle şeyler hissetmezdi ya da en azından ben öyle düşünüyordum.

Bernardo elinde kahveler olan bir tepsiyle geldi. Bir şeyler olduğunu hissetmiş olacak ki, "Bir şey mi kaçırdım," dedi.

"Hayır," dedi Edward ve elindeki dosyaları incelemeye devam etti.

Ben ayağa kalkıp dosyaları düzeltmeye başladım. "Daha bir şey kaçırmadın," dedim.

"Bana yalan söylenmesine bayılıyorum."

"Yalan söylemiyoruz," dedim.

"O zaman neden böyle gerginsiniz?"

"Kapa çeneni Bernardo," dedi Edward.

Bernardo bunu bir hakaret olarak algılamadı. Sadece sustu ve kahveleri dağıttı.

Ben bulabildiğim bütün tanık raporlarını sıraya dizdim ve sonraki üç saatimi onları okuyarak geçirdim. Bir raporu iki kere okudum, sonunda Edward ve polisin haftalardır bilmediği hiçbir şeye rastlamadım. Ben yeni bir şey arıyordum, polisin, Edward'ın, çağırılan uzmanların bulamadığı bir şey arıyordum. Bu biraz kendini beğenmişlikti ama aradığımız her neyse Edward benim bulacağımdan emin gibiydi. Bunun bana olan güveninden mi, yoksa içinde bulundukları çaresizlik yüzünden mi olduğundan emin değildim

Ben elimden geleni yapacaktım ve tek yapabileceğim buydu.

Ayırdığım tanık ifadelerine baktım ve onları tekrar okumaya karar verdim. Pek çok insanın bütün raporları baştan sona ya da en azından büyük kısmını okuduğunu biliyordum, sonra diğer dosyaya geçiyorlardı ama seri suçlarda bir düzen bulmanız gerekiyordu. Seri cinayetleri araştırırken dosyaları parçalara ayırmam gerektiğini öğrenmiştim: Bütün tanık ifadeleri, sonra bütün adli tıp raporları, sonra suç mahalli fotoğrafları vs. .... Bazen önce resimlere bakardım ama bu sefer sona bırakmıştım. Hastanede gördüklerim beni yeterince etkilemişti. O yüzden fotoğraflar bekleyebilirdi, davayla ilgili korkunç detaylara bakmadan da çalışabilirdim. Bir amaç uğruna düzeni ertelemekten daha iyi ne olabilirdi?

Bernardo bize kahve yapıp ev sahibi rolü oynamaya devam etti, kahve bittikçe gidip tazeliyordu, yemek yemeyi de teklif etti ama ikimiz de reddettik. Benim on kim-bilir-kaçıncı kahvemi getirdiğinde, sonunda dayanamayıp, "Hoşuma gitmiyor değil ama pek ev işlerini seven bir tipin yok, Bernardo. Bu mükemmel ev sahibi durumu da ne? Bu ev senin bile değil," dedim. Söylediklerimi sanki yaklaşması için bir davet gibi algıladı ve kotu sandalyeye değinceye kadar yaklaştı ama bana değmiyordu o yüzden problem değildi. "Kahveyi Edward'ın getirmesini mi istiyorsun?"

Masanın üzerinden Edward'a baktım. Baktığı kâğıtlardan gözünü ayırmaya bile tenezzül etmedi. Gülümsedim. "Hayır, ben daha çok gidip kendi kahvemi kendim almayı tercih ederim."

Bernardo dönüp pöposunu masaya yasladı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kollarındaki kaslarla sanki bana gösteriş yapıyormuş gibi hareket etti. Bence ne yaptı-

ğının farkında bile değildi, bir alışkanlık gibiydi. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Ona baktım ve bana getirdiği kahveden bir yudum aldım. "Bu daha hoş olurdu."

"Ben o raporların hepsini birden çok sefer okudum. Yeniden okumak istemiyorum. Dedektiflik oynamaktan sıkıldım, artık gidip bir şeyler öldürmeyi istiyorum, en azından bir şeylerle dövüşmeyi."

"Ben de," dedi Edward. Şimdi bize o soğuk mavi gözleriyle bakıyordu. "Ama neyle dövüştüğümüzü bilmemiz gerek ve cevaplar burada bir yerde," dedi. Eliyle masaya yayılmış dosyaları gösterdi.

Bernardo başını iki yana salladı. "O zaman neden biz ya da polis bunların arasındaki cevabı bulmadık?" Elini en yakınındaki kâğıt yığını üzerinde gezdirdi. "Bence evraklarla bu piçi yakalayamayız."

Ona gülümsedim. "Sen sadece sıkılmışsın."

Bana baktı, yüzünde hafif şaşkın bir ifade vardı, sonra güldü, başını geriye attı, ağzı sanki aya doğru uluyormuş gibi açıktı. "Beni böylesine iyi anlayacak kadar uzun zamandır tanımıyorsun." Kahverengi gözleri hâlâ kahkahasıyla parıldıyordu, ben o gözlerin başka bir çift kahverengi göz olmasını dilerdim. Bir anda Richard'ın özlemiyle göğsüm sıkıştı. Kederim gözlerime yansıdıysa bunu Bernardo'nun görmesini istemiyordum. Eğer gözlerimde özlem varsa, onun bunu yanlış anlamasını istemiyordum.

"Sıkıldın mı, Bernardo?" diye sordu Edward.

Bernardo sadece belini döndürdü, böylece en az hareketle Edward'a dönmüş oldu. Çıplak göğsü tam benim önümdeydi. "Kadın yok, televizyon yok, öldürecek bir şey yok, sıkıntı, sıkıntı, sıkıntı."

Kendimi göğsüne bakarken buldum. İçimden, sandalyeden kalkıp, kâğıtları yere atıp, dilimi göğsü üzerinde gezdirmek geldi. Gözümün önünde beliren manzara o kadar gerçekti ki, gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Richard ya da Jean-Claude yanımdayken böyle şeyler hissediyordum ama yabancılarla böyle şeyler olmazdı. Bernardo beni neden böyle etkiliyordu?

"İyi misin?" Bernardo bana doğru eğilmişti, yüzü o kadar yakındı ki sadece onu görüyordum.

Geri çekildim, sandalyeyi geri itip, ayağa fırladım. Sandalye yere düştü, kâğıtlar her tarafa saçıldı. "Hassiktir," dedim. Sandalyeyi yerden kaldırdım.

Bernardo eğilip kâğıtları toplamaya başladı. Yerdeki kâğıtları toplarken sırtı hoş bir şekil aldı. Belindeki küçük kasların hareketlerini seyrettim, bu çok hoşuma gitti.

Ondan uzaklaştım. Edward masanın üzerinden bana bakıyordu, bakışları dikti, sanki ne düşündüğümü, ne hissettiğimi biliyordu. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama yine de beni pek çok kişiden daha iyi tanıyordu. Herhangi birisinin Bernardo'dan hoşlandığımı düşünmesini istemiyordum. Bu çok utanç vericiydi.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısın, Bernardo?" dedi Edward.

Bernardo elinde kâğıtlarla doğruldu, bir Edward'a bir bana baktı. "Yine bir şey mi kaçırdım?"

"Evet. Şimdi dışarı çık," dedi Edward.

Bernardo bana baktı. Bana ne olduğunu sorar gibi bakıyordu ama ben ona hiçbir ipucu göstermedim. Yüzümün ifadesiz ve boş olduğunu hissediyordum. Bernardo iç çekti ve kâğıtları bana verdi. "Ne kadar sürer?"

"Ben sana söylerim," dedi Edward.

"Harika, babanı çıkmama izin verinceye kadar ben odamda olacağım." Olaf'ın çıktığı kapıdan geçip gitti.

"Hiç kimse ona bir çocuk gibi davranılmasından hoşlanmaz," dedim.

"Bernardo'yla sadece bu şekilde baş edebilirsin," dedi Edward. Bakışları yüzüme kilitlenmişti ve beni rahatsız edecek kadar ciddi bakıyordu.

Elimdeki kâğıtları düzenlemeye başladım. Masadaki, çalışmaya ilk başladığımızda yaslandığım yerdeki açıklığı kullandım, fakat artık sandalyeye yaslanıp öyle çalışıyordum. Onun yanıma geldiğini hissedinceye kadar kâğıtları düzenlemeye konsantre olmuştum.

O zaman başımı kaldırıp baktım, gözleri ifadesizdi. Çok dikkatli bakıyorlardı ama yine de gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordum. "Altı aydır ikisiyle de çıkmadığını söylemiştin."

Başımla onayladım.

"Başka birisiyle çıktın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"O zaman hiç seks yapmadın," dedi.

Başımı yeniden iki yana salladım. Kalbim hızlı atmaya başlamıştı. Edward'ın durumu fark etmesini hiç istemiyordum.

"Neden?" diye sordu.

O zaman gözlerimi kaçırdım, gözlerine bakamamıştım. "Kimseye ahlak dersi verecek durumda değilim, Edward ama ben öyle her önüme gelenle sevişmem, bunu biliyorsun."

"Bernardo ne zaman yanına gelse şeklin değişiyor."

Yüzüme ısı hücum etti. "O kadar belli mi?"

"Sadece bana," dedi.

Buna şükretmiştim. Ona bakmadan konuştum. "Bunu anlamıyorum. O piçin teki. Hormonlarım bile bundan daha zevkliydi."

Edward masaya yaslandı, kollarını beyaz gömleğinin üzerinde kavuşturmuştu. Aynı Bernardo'nun durduğu gibi duruyordu ama bu görüntü beni harekete geçirmedi, bunun sadece beyaz gömlek yüzünden olduğunu zannetmiyordum. Edward beni bu şekilde etkilemiyordu ve asla da etkilemezdi.

"O yakışıklı ve sen de azmış durumdasın."

Azalmaya başlayan ısı, sanki yüzümü yakacakmış gibi yeniden parladı.

"Böyle konuşma."

"Doğrusu bu."

O zaman yüzüne baktım ve kızgınlığımın gözlerimde de görünmesine izin verdim. "Tanrı cezanı versin."

"Belki de vücudun neye ihtiyacın olduğunu daha iyi biliyordur."

Gözlerim büyüdü. "Bu da ne demek?"

"Güzel, karmaşık olmayan bir düzüşme. Söylemek istediğim bu." Hâlâ sakin görünüyordu, sanki çok farklı bir şey söylüyormuş gibi kımıldamamıştı bile.

"Sen ne diyorsun?"

"Bernardo'yla düzüş. Vücuduna istediği şeyi ver. Birisiyle yatmak için canavarlara geri dönmene gerek yok."

"Bunu bana söylediğine inanamıyorum."

"Neden olmasın? Eğer birisiyle sevişirsen, Richard'ı ve Jean-Claude'u unutman daha kolay olmaz mı? Seni onlara, özellikle vampire bağlayan bu değil mi? Kabul et, Anita. Eğer cinsellikten uzak durmasaydın, onları bu kadar özlemezdin."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım, kapattım ve söylediği şeyi biraz düşündüm. Haklı olabilir miydi? Onları hâlâ özlüyor olmamın sebebi cinselliğin olmaması mıydı? Evet, galiba öyleydi ama sadece bu değildi. "Cinselliği özlüyorum, evet ama yakınlığı da özlüyorum, Edward. İkisine de bakıp, bana ait olduklarını bilmeyi özlüyorum. Her yerlerini bilmeyi özlüyorum. Pazar günleri kiliseden sonra Richard'la eski filmleri seyretmeyi özlüyorum. Jean-Claude'un beni yemek yerken seyredişini özlüyorum." Başımı iki yana salladım. "Onları özlüyorum, Edward."

"Senin derdin, Anita, gelip kıçını bile ısırsa sıradan bir ilişkinin ne olduğunu anlayamaman."

Buna gülsem mi, yoksa kızsam mı emin değildim, o yüzden sesim biraz neşeli, biraz da kızgındı. "Sanki senin Donna'yla ilişkin hiç karmaşık değil.

"Başta değildi. Sen iki ilişkinde de bunu söyleyebilir misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey değilsem bile, Edward, ben günlük yaşayan birisi değilim."

İç çekti. "Bunu biliyorum. Birisine dostluğunu verdin mi, bu hayat boyu olur. Birisinden nefret ettiğin zaman, bu da sonsuza kadar sürer. Birisini öldüreceğini söylersen bunu yaparsın. Seninkilere karşı, seni böyle sindiren senin aşkı da sonsuza kadar sürecekmiş gibi görmen."

"Bu kötü bir şey mi ki?"

Başını iki yana salladı. "Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum."

"Şimdi bu ne demek?"

"Bu hayatını karmaşıklaştırıyorsun demek, Anita." Ben bir şey söylemeden o elini kaldırdı ve söyleyeceğini söyledi. "Biliyorum Donna konusunu çok karıştırdım ama ben

bu sıradan olsun, rolümün bir parçası olsun istemiştim. Sen, her konuya sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi bakıyorsun. Sadece hayat ve ölüm, ölüm kalım meselesidir."

"Ve sence Bernardo'yla yatmam bunu düzeltecek mi?"

"Bir başlangıç olur," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Son sözün bu mu?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Peki, bu konuyu bir daha açmam."

"Harika," dedim ve Edward'ın ifadesiz yüzüne baktım. "Donna'yla birlikte olmak seni daha ılımlı, daha düşünceli yapmış. Bu yeni Edward'a pek alışmadım."

"Ben de," dedi.

Edward biraz önce oturduğu yere geri döndü ve ikimiz de yeniden raporları okumaya başladık. Genelde aramızdaki sessizlik, rahat olurdu, kimseyi germezdi ama bu sessizlik birbirimize söylemediğimiz tavsiyelerle doluydu: benim ona Donna hakkında ve onun bana bizimkiler hakkında vereceği tavsiyelerle. Edward ve ben birbirimize karşı Sevgili Abbycilik oynuyorduk. Durum bu kadar acıklı olmasaydı çok komik olurdu.

21

Bir saat sonra tanık raporlarını bitirdim. Sandalyeden kalkmadan sırtımı esnettim, ellerim yere, daha doğrusu neredeyse yere değinceye kadar eğildim. Üçüncü denemeden sonra, avuç içlerim yere değdi. Daha iyi hissediyordum. Ayağa kalkıp saatime baktım. Gece yarısı olmuştu. Kendimi uyuşuk ve garip hissediyordum, bu sessiz oda ve huzurlu ortam beni hayattan uzaklaştırmıştı. Kafam okuduklarımla dolmuştu ve okuduklarım hiç huzur verici değildi.

Doğrulunca Edward'ı gördüm. O da yere geçmişti, yerde sırt üstü yatmış, raporları yüz hizasına kaldırmış okuyordu. Eğer ben öyle yatmış olsaydım kesin uyurdum. Edward'ın her zaman çelik gibi bir iradesi vardı.

Yan gözle bana baktı. Ben de baktığı şeyi gördüm. O, fotoğraflara geçmişti. Yüzümde bir şey görmüş olacak ki, fotoğrafları göğsünün üzerine koydu. "İşin bitti mi?"

"Tanık raporlarını bitirdim."

Bana sadece baktı.

Masanın etrafında dolaşıp, daha önce Edward'ın oturduğu sandalyeye geçtim. O yerde kaldı. Bir kedi gibiydi demek isterdim ama yatışında bir kediden çok bir sürüngen havası, bir soğukluk vardı. Donna bunu nasıl fark edemiyordu? Başımı iki yana salladım. İş, işe konsantre olmalıydım.

"Evlerin çoğu izole yerlerdeymiş, genellikle zengin ailelere ait olduğu için öyle. Çoğunun arazi ve yalnızlık alacak paraları varmış ama üç evde, mesela Bromswelllerinki, etrafta komşular varmış. O üç eve saldırı olduğunda bütün komşuların da evde olmadığı bir geceymiş."

"Ve?" dedi.

"Ve bunun üzerinde düşünülmesi gereken bir konu olduğunu düşünüyorum. Senin fikrin nedir."

Başını iki yana salladı. "Ben seni buraya yeni fikirler ortaya atman için getirdim, Anita. Eğer sana eski fikirlerimizi anlatırsam, bunlar seni bizimle aynı yanlış yönlere saptırabilir. Bana ne bulduğunu söyle."

Ona kaşlarımı çattım. Söylediği mantıklıydı ama yine de benden bir şeyler saklıyormuş gibi hissediyordum. İç çektim. "Eğer bunu yapan bir inansa, o zaman yapanın ya da yapanların kurbanları gözleyip, bütün komşuların gittiği bir geceyi beklediklerini söylerdim ama bir banliyöde bütün komşuların evde olmama olasılığını sen de biliyorsun."

"Az bir ihtimal," dedi Edward.

Başımla onayladım. "Aynen öyle. Pek az kişinin o gece için planları varmış. Bir çift yeğenlerinin doğum günü partisine gitmişler. Bir ailenin akrabalarıyla yedikleri aylık yemeğe denk gelmiş. Farklı suç mahallerindeki iki çift geç saatlere kadar çalışıyorlarmış ama geri kalan hiç kimsenin o gece için planı yokmuş, Edward. Sadece aynı gece farklı sebeplerden evden çıkmak istemişler."

Edward bana bakıyordu, gözleri ifadesizdi ama dimdik bana dikmişti, dikkatli bakıyordu ama yine de gözleri ifadesizdi. Yüzünden, söylediğim şeyi bir çok defa zaten duymuş mu olduğu yoksa tamamen yeni bir şey mi duyuyor olduğu anlaşılmıyordu. Dedektif Çavuş Dolph Storr da adamları onun fikirlerinden etkilenmesin diye ifadesiz durmaya çalışırdı yani bu tarz davranışlara alışkındım ama Edward'ın yanında Dolph çok duygu yüklü kalıyordu.

Anlatmaya devam ettim ama bu hiç yardım almadan çamurun içinden çıkmaya çalışmak gibiydi. "İkinci olaydaki Dedektif de fark etmiş. Gidip evlerinden neden çıktıların sormuş. Polislerin sorguladıklarının verdiği cevaplar neredeyse aynı."

"Devam et," dedi Edward, yüzü hâlâ ifadesizdi.

"Lanet olsun, Edward. Sen de bütün dosyaları okudun. Ben sadece bildiğin şeyleri tekrarlıyorum."

"Ama belki sen tamamen yeni bir sonuca varırsın. Lütfen, Anita, sadece aklından geçirdiğin şeyi anlat."

"Hepsi huzursuzlanmış. Bir an için gidip çocuklarla dondurma yemek istemişler. Bir kadın gece on birde sebze almaya gitmiş. Bazıları arabalarına binip dolaşmışlar, belli bir yere bile gitmemişler. Sadece biraz evden çıkmak istemişler. Bir kişi kapalı yerlerin onu boğduğunu söylemiş.

"Bir kadın. Bayan Emma... Hassiktir. O kadar kısa sürede o kadar çok şey okudum ki."

"Garip bir adı mı vardı?" diye sordu Edward, yüzünde en ufak bir değişiklik bile olmadı.

Ona kaşlarımı çattım ve masaya yaslandım, dosyalara uzanmaya çalışıyordum. Karıştırıp, aradığım dosyayı buldum. "Bayan Emma Taylor, 'Gecenin çok kötü bir etkisi vardı. İçeride durmaya dayanamadım,' demiş. Sonra devam

etmiş, 'Dışarıdaki hava bile boğucuydu, nefes almakta zorluk çektim,' demiş."

"Yani?" diye sordu.

"Yani onunla konuşmak istiyorum".

"Neden?"

"Eğer bir psişik değilse bile, böyle güçlere karşı hassasiyeti olduğunu düşünüyorum."

"Raporlarda öyle bir şeyden bahsedilmiyor.."

"Eğer yeteneğin varsa ama onu görmezden gelirsen ya da yokmuş gibi davranırsan, yok olmaz. Güç harekete geçer, Edward. Eğer sezgileri güçlüyse ya da güçlerini çok uzun süre göz ardı etmiş bir psişikse, o zaman ya depresyondadır ya da dengesizdir. Zihinsel bir tedavi görmüştür. Ne kadar ciddi olduğu gücünün ne kadar fazla olduğuna bağlı."

Edward sonunda ilgilenmiş gibi göründü. "Yani psişik güce sahip olmak birisini delirtir mi diyorsun?"

"Psişik güçlerin zihinsel bozukluk zannedilebileceğini söylüyorum. Ölülerin onlara bir şeyler fısıldadığını söyleyen hayalet avcıları tanıyorum, psikofernianın klasik belirtilerinden birisidir. Empatlar, yani diğer insanların duygularını hissedenler, depresyona girebilirler çünkü etrafları depresif insanlarla doludur ve bundan kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmezler. Gerçekten güçlü klairvoyantlar hayatlarını dokundukları her şeyden bazı görüntüler görerek geçirebilirler, bunu engelleyemezler ve etrafta olmayan şeyleri görmeye başlarlar. İblis tarafından ele geçirilme, kişilik bölünmesi zannedilebilir. Önümüzdeki bir saati sana belli bir gücün karşılığı olabilecek hastalıkları sayarak geçirebilirim."

"Durumu açıkladın," dedi. Doğruldu ve hiçbir yeri tutulmuş gibi değildi. Belki de yerde yatmak sırtına iyi gelmişti.

"Yine de bu kadınla neden konuşmak istediğini anlamadım. İfadesi Dedektif Loggia tarafından alınmış. Çok titizdir. İyi sorular sorar."

"Sen de benim gibi, onun evi terk eden insanlara, diğer dedektiflerden daha fazla zaman ayırdığını fark etmişsin."

Edward omuz silkti. "Loggia herkesin bir anda ortadan kaybolmasından hoşlanmamış. Bu saldırganın işini çok kolaylaştırmış ama bunun bir komplo olduğunu gösterecek bir şey bulamamış."

"Komplo mu?" Neredeyse gülecektim ama yüzündeki ciddiyeti görünce kendimi tuttum. "Birisi bütün bir orta-üst sınıf ya da üst-orta-sınıfın da üstünde mahallelilerin birleşip bu insanları öldürmek için komplo kurduğunu mu düşündü?"

"Cinayetler olmadan yarım saat önce evlerini terk etmenin tek mantıklı açıklaması buydu."

"Yani bütün bu inanların geçmişini incelediler mi?" diye sordum.

"Fazladan dosyaların çoğu bunun için zaten."

"Ve?" dedim.

"Hiçbir şey," dedi Edward.

"Hiçbir şey?" Soru sorar gibi söyledim.

"Birkaç komşunun çocukların çiçekleri dağıtmasından tartışmaları olmuş. Bir de aldatma var, komşusunun evini basmayı planlayan bir koca varmış. Edward sırıttı. "Komşu şanslıymış, diğer adam seri cinayetlere kurban gitmiş. Yoksa, o bir cinayet listesinin üst sırasındaymış."

"Acaba bir kopyacı olabilir mi?" diye sordum.

"Polis öyle düşünmüyor ve inan bana bu konu üzerinde de çalıştılar."

"Sana inanıyorum. Polis nadiren iyi bir cinayet motivasyonu yakalamışsa onu araştırmadan bırakır. Pek çok insan

aptalca sebeplerden cinayet işler, gelip geçici ve boş sebeplerden."

"Bu insanların evlerini tam katilin ya da katillerin geleceği zamanda boşlatmaları konusunda mantıklı bir açıklaman var mı?"

Başımla onayladım. "Evet."

Bana baktı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Dinliyorum."

"Hayaletlerin güçlü olduğu yerlerde insanların rahatsız olmaları çok sık rastlanan bir durumdur."

"Bunu hayaletlerin yaptığını mı söylüyorsun?"

Elimi salladım. "Bekle, bekle de bitireyim."

Hafifçe başını yukarı aşağı salladı. "Hadi beni etkile."

"Etkileyici mi bilmiyorum ama galiba nasıl olduğunu biliyorum. Bir insanı bir evde ya da bir yerde huzursuz edecek büyüler var. Ama üniversitede gördüğüm büyüler sadece bir kişiyi ya da bir evi etkiliyordu, bir düzüne evi ve onun iki katı insanı etkileyecek güçte olanları yoktu. Beraber çalışan bir topluluk tarafından yapılacak büyünün bile bu kadar büyük bir alanı kapsayabileceğini zannetmiyorum. Cadılık hakkında bu kadar bilgim yok. Bunun için bir cadıya danışmamız gerek ama bence böyle olması şüpheli. Sadece bir olasılık olarak söyleyebilirim."

"Polislerin henüz aklına gelmemiş bir olasılık."

"Hayatımın son beş saatini boşa harcamadığımı öğrenmek güzel."

"Ama cadıların yapmış olacağını düşünmüyorsun," dedi Edward.

Başımı iki yana salladım. "Hangi türde olursa olsun cadılar 'Üç Misli' kuralına inanırlar. Ne verirsen, onun üç katını geri alırsın."

"Ne ekersen onu biçersin," dedi Edward.

"Aynen öyle ve hiç kimse böyle bir bokluğun üç katının kendisine geri gelmesini istemez. Ayrıca 'ne yaparsan yap, hiç zarar verme' düşüncesini benimsediklerini de söyleyebilirim ama aynı kötü Hristiyanlar olduğu gibi kötü paganlar da var. Sadece din emrediyor diye kurallara uyacakları anlamına gelmiyor."

"Yani tam katilin ihtiyacı olduğu anda, komşuları evden uzaklaştıran şey, sence nedir?"

"Bence bunu yapan her neyse, oraya gelip insanlara gitmelerini söyleyecek ve insanların da gitmelerini sağlayacak güçte bir şeymiş."

Edward bana kaşlarını çattı. "Tam olarak ne dediğini anladığımı zannetmiyorum."

"Canavarımız gelir, içeri girmek istediği evi bulur, diğer evleri dehşetle doldurur, diğer aileleri gönderir. Bunun için çok fazla güç gerekir ama cinayetin işleneceği evi koruma altına alıp oradakilerin de kaçmasını engellemek, işte bu gerçekten etkileyici bir şey."

"Yani bunu yapanın ne olduğunu bilmediğini söylüyorsun," dedi, sesinde bir hayal kırıklığı var gibiydi.

"Henüz değil ama düşündüğüm doğruysa, o zaman bir sürü şeyi listenin dışında tutmuş oluruz. Yani bazı vampirler böyle etrafa korku yayabilirler ama bu kadar geniş bir alana değil ve eğer diğer evlerdekileri korkutuyorlarsa, cinayetin işleneceği evi etki dışında bırakamazlardı."

"Cesede bakınca bunu bir vampirin yapıp yapmadığını anlarım, Anita ve bu bir vampir değil."

Sanki dumanı savuruyormuş gibi elimi salladım. "Sadece örnek veriyorum, Edward. Bir iblis bile bunu yapamaz."

"Ya bir şeytan?" diye sordu.

Ona baktım ve ciddi olduğunu görünce ona ciddi bir cevap verdim. "Herhangi birisinin yüzeyde bir şeytan, yani bir baş iblis görmesinin üzerinden ne kadar süre geçtiğinden hiç bahsetmeyeceğim bile ama eğer şeytani bir şey olsaydı, bugün evde bunu hissederdim. Şeytani şeyler arkalarında hep bir iz bırakırlar, Edward."

"Varlığını senden gizleyecek kadar güçlü bir şey olamaz mı?"

"Olabilir. Ben rahip değilim, yani olabilir ama bu her neyse bu insanlara saldırırken kendisini gizlememiş." Başımı iki yana salladım. "Bu şeytani bir şey değil, bu konuda her şeyimle bahse bile girerim ama yine de ben bir iblisolojist değilim."

"Donna'nın yarın bize bir cadı bulma konusunda yardımı olur. Ama hiç iblisolojist tanıdığını zannetmiyorum."

"Ülkede sadece iki tane var. Peder Simon McCoupen, kendisinin şeytan çıkartma konusunda bir rekoru bile var ve Doktor Philo Merrick, o da San Francisco Üniversitesinde eğitim veriyor."

"Sanki onları tanıyor gibisin," dedi Edward.

"Merrik'in derslerine girmiştim ve Peder Simon'un bir konferansına katıldım."

"İblislerle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Artık onlarla karşılaştığımda, onlar hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmekten sıkılmıştım, diyelim."

Bana baktı, dinlemeye istekli gibiydi. "Bir iblisle en son ne zaman karşılaştın?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu hava kararddıktan sonra konuşmak istemiyorum. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, bana yarın güneş varken sor."

Bana bir süre baktı, sanki karşı çıkmak istedi ama sonra

vazgeçti. Bu iyi olmuştu. Bazı hikâyeler, bazı hatıralar, hava karardıktan sonra anlatılırsa bir ağırlık, bir varlık kazanırdı, sanki bunları dinleyen ve kendileri hakkında konuşulmasını bekleyen birileri var gibiydi. Kelimelerin güçleri vardı ve onları düşünmek bile bazen odadaki havayı ağırlaştırırdı. Yıllar içinde hatıralarımı kontrol etme konusunda tecrübe kazanmıştım. Bu da aklımı korumanın yollarından birisiydi.

"Muhtemel katil listesi çok uzun değil dedin. Şimdi bana ne olduğunu söyle," dedi Edward.

"Henüz bilmiyorum ama olağandışı bir şey." İşaretlediğim bir yeri buluncaya kadar sayfaları karıştırdım. "Santa Fe hastanesindekilerin dördü, dışarıda dolaşırken komşuları tarafından derileri yüzülmüş ve kanar bir halde bulunmuş. İki seferde de komşular bulmuş."

"Burada bir yerde 911 konuşma kayıtlarının dökümünün olması gerek. Carmichaelleri bulan kadın kriz geçirmiş."

Hastanede gördüklerim gözümün önüne geldi ve bir an konuşlarımdan birisini, ya da bir arkadaşımı o halde, sokağın ortasında görmenin nasıl olacağını düşündüm. Başımı iki yana salladım, görüntüyü hemen yok ettim. Bunu hayal etmek bile istemiyordum. Zaten yeterince kâbusum vardı.

"Onu suçlayamam. Ama olay şu, nasıl oluyor da o durumda yürüyebiliyorlar? Hayatta kalanlardan birisi ona yardım etmeye çalışan komşulardan birisine saldırmış. Adamı omzundan o kadar kötü ısırmış ki onu da hastaneye yatırmak zorunda kalmışlar. Doktor Evans, Albuquerque'deki bütün hastaları, kalkıp gitmesinler diye bağlamak zorunda kaldıklarını söylemişti. Sence de bu garip değil mi?"

"Evet, hepsi garip. Bu bir yere varacak mı?" Sonunda sesinde bir yorgunluk duymuştum.

"Bence onların derisini yüzen her neyse, onları çağırıyor."

"Çağırıyor mu, nasıl?" diye sordu.

"Aynı bir vampirin ısırıp, zihnine-tecavüz ettiği birisini çağırabilmesi gibi. Derilerini yüzmek ya da başka bir şey bu canavara kurbanların üzerinde bir etki gücü veriyor."

"Neden kurbanları, derilerini yüzdüğü gece alıp gitmemiş?" diye sordu Edward.

"Bilmiyorum."

"Derisi yüzülmüş kurbanların bir öcü tarafından çağırıldıklarını kanıtlayabilir misin?"

"Hayır ama eğer doktorlar izin verirse, hayatta kalanlardan birisinin, eğer kimse engellemezse, nereye gittiğini görmek isterim. Belki de kurbanlar bizi o şeye götürebilir."

"Onları bugün hastanede gördün, Anita. Hastalarından birisini alıp, serbest bırakmamıza izin vermezler. Aramızda kalsın, ben de böyle bir şeyi seyredebileceğimden emin değilim."

"Bak sen, muhteşem Edward, sonunda bir şeyden korktu," dedi başka bir ses.

İkimiz de dönünce Olaf'ı girişte dururken gördük. Üzerinde siyah kumaş pantolon ve siyah polo-tişört vardı, tişörtün kolları, uzun kollarına biraz kısa gelmişti. Galiba bir dev boyutundaysanız çok fazla kıyafet seçeneğiniz olmuyordu.

Odaya kayar gibi girdi ve eğer vampirler ve şekil değiştiricilerin etrafında bu kadar çok vakit geçirmeseydim, bu işte iyi olduğunu söyleyebilirdim. Bir insana göre yine de çok iyiydi.

Edward konuşurken ayağa kalktı. "Ne istiyorsun, Olaf?"

"Kızımız gizemi çözebildi mi?"

"Henüz değil," dedi Edward.

Olaf masanın bize en yakın kenarında durdu. "Henüz değil. Ona ne kadar da güveniyorsun. Niye ki?"

"Dört saat geçti ve düşünebildiğin en iyi soru bu mu?" dedim.

Olaf hırlayarak bana döndü. "Çeneni kapa!"

Ona doğru bir adım attım ama Edward kolumdan tuttu. Başını iki yana salladı. Ben de geriledim, aramıza biraz mesafe koydum. İşin doğrusu, Olaf'la bilek güreşi yapmak istemiyordum ve sırf bana bağırdı diye de onu vuramazdım. Bu seçeneklerimi biraz kısıtlıyordu.

Olaf'ın sorusuna Edward cevap verdi. "Ona bakınca, Olaf, sadece yüzeydekini, küçük, çekici paketini görüyorsun. Bu hoşluğun altında bir katil, bir polis ve bir canavar gibi düşünen birisi var. Bu üç farklı dünyayı onun kadar iyi birleştiren daha başka birisini tanımıyorum ve bulabileceğin bütün olağandışı uzmanlar, konusunda uzmandır; onlar cadıdır ya da kalırvoyanttır ya da iblisolojisttir." Son söylediğini söylerken bana baktı sonra Olaf'a döndü. "Ama Anita genel konularda uzmandır. Her konuda biraz bir şeyler bilir ve ne çeşit bir uzmana ihtiyacımız olduğunu söyler."

"Ve şimdi ne çeşit bir uzmana ihtiyacımız varmış?" Bunu sorarken olabildiğince iğneleyici söylemişti.

"Bir cadı, ölülerle ilgilenen birisi." Benim yolda hissettiğim şeyi bulacak birisi olup olmadığı sorumu da hatırlamıştı. "Bir liste yapıyoruz."

"Ve iki kere kontrol ediyoruz," dedim.

Edward, başını iki yana salladı.

Olaf bana döndü. "Bir tür espri miydi ,bu?"

"Küçük bir tane, evet."

"Belki de espri yapmamalısın."

Omuz silktim.

Olaf, Edward'a döndü. "Bunların hepsini bana o gelmeden de söylemiştin. Onun yeteneklerini abartıp durmuştun ama geçmişte de senin büyüyle uğraşan adamlarınla çalıştım, onlar hakkında hiç bunun hakkında konuştuğun gibi konuşmuyordun. Onu bu kadar özel yapan şey nedir?"

Edward yan gözle bana baktı sonra Olaf'a döndü. "Yunanlılar bir zamanlar ne erkeğin ne de kadının olduğuna inanırdı, bütün ruhlar birdi. Sonra ruhlar bölündü, dişi ve erkek oldu. Yunanlılar ruhunun diğer yarısını bulduğunda, ruh ikizini, mükemmel sevgiliyi bulacaklarına inanırdı ama ben diğer yarını bulduğunda, onun sevgilin olamayacak kadar kendine benzeyeceğini düşünüyorum ama yine de ruh ikizi olunabilir."

Ben, onun bu konuşmasını dinlerken yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordum. Bunu başarabildiğimi umuyordum.

"Sen ne demeye çalışıyorsun?" dedi Olaf.

"O benim ruhumun bir parçası gibi, Olaf."

"Sen delisin. Kafayı yemişsin. Ruh ikiziymiş, hah!" dedi Olaf.

Bu konuda ben de Olaf'a katılıyordum.

"O zaman neden onu avlarken, ona da bir silah vermek en büyük fantezilerinden bir tanesi?" diye sordu Edward.

"Çünkü sen delisin," dedi Olaf.

Öyleydi, öyle ama bunu yüksek sesle söylememiştim.

"Birisini bundan daha fazla övemeyeceğimi biliyorsun. Eğer seni öldürmek isteseydim, Olaf, bunu yapardım. Bernardo'ya da aynı şeyi yapardım çünkü ikinizden de daha iyi olduğumu biliyorum ama Anita'yla gerçek anlamda karşı karşıya gelmedikçe hangimizin daha iyi olduğunu bilemem.

Eğer bunu öğrenemeden ölürsen, bunu öğrenemediğime pişman olurum."

Olaf, Edward'a baktı. "Bu kızın, bu *die Zimtzicke* kızın benden ya da Bernardo'dan daha iyi olduğunu kast etmiş olamazsın."

"Aynen onu kast ettim."

Die Zimtzicke dırdırcı ya da cadaloz demekti. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmek için tartışamazdım. İç çektim. Olaf daha önce benden sadece nefret ediyordu. Şimdi bu bir yarışa dönüşecekti. Buna gerek yoktu. Ve ne kadar göğüs kabartıcı olsa da Edward beni öldürme hayalleri kuruyordu. Oh, özür dilerim, ben de silahlıyken beni avlayıp hangimizin daha iyi olduğunu görmek istiyordu. Oh, evet, bu ikisi de sonuçta aynı şeydi.

Saatime baktım. 01:30 olmuştu. "Açıkçası çocuklar korksam mı, yoksa hoşuma mı gitse bilemiyorum ama bildiğim bir şey var geç oluyor ve ben çok yorgunum. Eğer bu gece gidip o büyük kötü vampiri göreceksek, bir an evvel olsa iyi olur.

"Bu gece fotoğraflara bakmak istemiyorsun," dedi Edward.

Başımı iki yana salladım. "Evet, uyumadan önce onları görmek istemiyorum. Bu gece adli tıp raporlarını bile okumak istemiyorum. Yarın ilk iş kanlı artıklara bakarım."

"Korkmuş," dedi Olaf.

Kızgın gözlerine baktım. "Eğer burada bir işe yaramak istiyorsam uyumam gerek. Eğer yatmadan önce fotoğraflara bakarsam, uyuyabileceğimden emin değilim."

Olaf, Edward'a döndü. "Ruh ikizin bir korkakmış."

"Hayır, sadece dürüst."

"Teşekkür ederim, Edward." Olaf'a yaklaştım, yani ona bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekti, boyu çok uzundu. Bu mesafeden doğru düzgün bir göz teması yapmamız mümkün değildi, ben de boynumun rahat edebileceği bir mesafeye çekildim ve koyu renk gözlerine baktım. "Eğer erkek olsaydım, sırf Edward'ın övgülerine layık olduğumu göstermek için, büyük ihtimalle resimlere bakmak isterdim ama kadın olmanın iyi yanlarından birisi benim testosteron zehirlenmesi oranımın pek çok erkekten daha az olması."

"Testosteron zehirlenmesi mi?" Olaf şaşırmış göründü. Büyük ihtimalle bu onun için pek de yeni bir his değildi.

"Bana odamı göster sonra ona ne olduğunu açıklarsın, Edward. Bu vampirle görüşmeden önce yanıma fazladan birkaç şey almak istiyorum."

Edward beni, bir dağ gibi duran Olaf'ın yanından geçirdi ve herkesin geçip bir süre kaybolduğu kapıya doğru götürdü. Koridor beyazdı ve o kadar boştu ki, sanki hâlâ inşaat halindeymiş gibi görünüyordu. İlk kapının Bernardo'nun odası olduğu söyledi. Benim odam Olaf'ınkinin tam yanındaydı.

"Olaf'la yan yana kalmam sence de iyi bir fikir mi?"

"Seni onun yanına koyarak, senin adına endişelenmediğimi gösterdim."

"Ama ben endişeleniyorum."

Gülümsedi. "Sadece bazı temel önemleri al yeter. Bir şey olmaz."

"Birimizin bu kadar emin olması güzel. Eğer fark etmediysen, benden neredeyse bir ton daha ağır."

"Sanki kavga edecekmişsiniz gibi konuşuyorsun. Seni tanıyorum, Anita. Eğer Olaf o kapıdan içeri girerse, onu vurursun."

Yüzünü inceledim. "Onu öldürmem için, ona bir tuzak mı hazırlıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve bir an söylediğimin onu şaşırttığını gördüm. "Hayır, hayır. Olaf için söylediklerimi içten söyledim. Eğer onun ölmesini isteseydim, onu öylece öldürürdüm. Seni onun yanındaki odaya yerleştirdim çünkü nasıl düşündüğünü biliyorum. Bunun çok kolay olduğunu ve bu yüzden bir tuzak olduğunu düşünecektir, o yüzden bu gece bir şey yapmaz."

"Ya yarın gece?"

Edward omuz silkti. "Her şey sırayla."

Başımı iki yana salladım ve kapıyı açtım. Ben içeri girip, daha ışığı bile yakamadan Edward seslendi. Ben de ona döndüm.

"Bir erkek ona ruh ikizi olduğunu söylerse pek çok kadının yumuşayacağını biliyorsun."

"Ben pek çok kadın değilim."

Gülümsemesi genişledi. "İşte bu doğru."

Ona baktım. "Biliyor musun, orada söylediğin şey beni korkuttu. Beni avlayıp öldürmeyi hayal etmen yani. Bu çok garip, Edward."

"Affedersin," dedi ama hâlâ gülümsüyordu, hâlâ neşeliydi.

"Ama açıkçası eğer şu ruh ikizi olayını ciddi söylerken bunu sevili olmak gibi söylemiş olsaydın, bu beni daha çok korkuturdu. Seninle tanıştığımız günden beri senin beni bir gün öldürebileceğini biliyordum ama bana aşık olman... işte bu çok garip olurdu."

Gülümsemesi biraz azaldı. "Biliyor musun, eğer birbirimize aşık olsaydık, hayatlarımız bu kadar karışık olmazdı.

"Gerçeği söyle, Edward. Hiç benim hakkımda romantik düşüncelerin olmadı mı?"

Hiç düşünmedi bile. Sadece başıyla reddetti.

"Benim de olmadı. Seninle arabanın orada buluşuruz."

"Seni burada beklerim," dedi.

Ona baktım, "Neden?"

"Benim araya girme fırsatımın olmadığı bir yerde Olaf'la uğraşmanı istemiyorum."

"Böyle bir şey yapar mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Fazladan ateş gücünü al ve arabaya binelim, şafak sökmeden yatakta olmak istiyorum.

"Bu iyi fikir." Odaya girdim, kapıyı arkamdan kapattım. Neredeyse hemen kapı çalındı. Ben de açtım ama Edward'ın geldiğinden neredeyse emindim. Oydu.

"Seni kulüpte bir dost, bir konuk olarak tanıtacağız. Eğer vampirler kim olduğunu bilmezlerse, belki senin yanında dikkatsiz davranabilirler, belki ağızlarından sana bir şey ifade edecek bir şeyler kaçırırlar."

"Ya kim olduğum ortaya çıkarsa? Sence Haşmetmeapları Cellat'ı kulübüne gizlice sokmandan memnun kalır mı?"

"Ona çevredeki en iyi gösteriyi görmek istediğini ve benim de onların Cellat'ı aralarında istemeyeceklerini düşündüğümü o yüzden söylemediğimi ve senin burada kesinlikle infaz için bulunmadığını söylerim."

"Aynen böyle, infaz için bulunmuyor mu diyeceksin?"

Gülümsedi. "Herhalde. Hanımefendi etrafındaki erkeklerin ya çok ciddi ya da çok şirin olmalarından hoşlanıyor."

"Hanımefendi mi? Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Ted sadece yasadışı olanları öldürüyor. Yerel canavar mekânlarında çok iyi karşılanıyor."

"Aktör Edward," dedim.

"Ben gizli görevlerde çok başarılıyımdır."

"Öyle olduğunu biliyorum, Edward."

"Ama beni o halde görünce hep rahatsız oluyorsun."

Omuz silktim. "O kadar iyi bir oyuncusun ki, Edward, bazen neyin rol neyin gerçek olduğunu anlamak zor oluyor."

Gülümsemesi kayboldu, yüzü ifadesiz ve boş kaldı, sanki bir parçası gülümsemesiyle gitmişti. "Malzemelerini al, Anita."

O hâlâ önümdeyken, kapıyı kapattım. Bazı yönlerden Edward'ı çıktığım erkeklerden bile daha iyi anlıyordum. Ama diğer yönlerden hayatımdaki en büyük gizemdi. Başımı iki yana salladım, kelimenin tam anlamıyla onu aklımdan silkeledim ve küçük yatak odasına baktım. Eğer buraya şafak sökerken geleceksek, yorgun olacaktım ve yorgun demek, dikkatsiz demekti. Hâlâ dinçken bazı ayarlamalar yapmaya karar verdim.

Odadaki tek sandalye kapı kolunun altına gidecekti ama tabii şimdi değil yatarken. Dolabın üzerindeki minyatür kaçına biblolarını pencerenin pervazına koydum, böylece birisi pencereyi açarsa, biblolar düşerdi. Duvarda çerçevesi geyik boynuzundan bir ayna vardı. Belki biblolar düşmez diye aynayı da pencerenin hizasında yere koydum. Valizimi girişin önüne koydum böylece bir şekilde kapı açılsa bile, Olaf valize takılabilirdi. Elbette ben de tuvalete gitmeye çalışırken valize takılabilirdim. Bunu düşündüğüm anda tuvalete gitmem gerektiğini fark ettim. Çıkarken tuvalete gidecektim. Ben içerideyken, Edward kapıda bekleyip, Olaf'ın müdahale etmediğinden emin olabilirdi

Valizimi karıştırdım. İnfaz izni olmadan vampir öldürme araçlarını taşımam yasadışıydı çünkü izinsiz yapacağım infaz cinayete teşebbüs anlamına geliyordu. Ama fazladan

birkaç ek eşyaya karşı bir yasa yoktu. Mantar kapakları olan iki ince matara içinde kutsal su taşıyordum. Kapağı baş parmağınızla açabiliyordunuz ve bir çeşit el bombasına dönüşüyordu ama sadece vampirlere karşı tehlikeliydi. Yani bir el bombasından daha kullanışlıydı.

Kutsal su mataralarını arka ceplerime yerleştirdim. Koyu renk kumaşın altına belli bile olmuyorlardı. Haçım zaten boynumdaydı ama daha önce haçımı boynumdan pek çok kereler almışlardı, o yüzden yanımda yedek de bulunduruyordum. Kotumun cebine bir gümüş haç koydum, bir tanesini de ceketimin cebine attım. Yeni mermilerimi de aldım.

Neredeyse iki yıl önce yaşadığım daireden taşınmam gerekmişti. Orada yaşarken, silahlarıma Glazer güvenlik mermileri koyardım çünkü serseri bir kurşunun komşularımı vurmasın istemiyordum. Glazerlar gerçekten de duvarlardan geçmemişti ama Edward ve bazı polis arkadaşlarımın söylediği gibi şansım yaver gitmişti. Glazerlar kemiği kırardı ama gerçek anlamda kemiği delip geçmezdi, bir çiftenin kurşunlarıyla, tüfek mermisi arasındaki fark, bir şekilde buydu. Edward bir kere şehre sırf beni atış poligonuna götürüp, yeni mermileri denememi sağlamak için gelmişti. Bana bazı çatışmalar hakkında sorular sormuştu ve o sırada Glazerların neden birisini öldürmek istediğimde istediğim sonucu sadece yakın mesafede verdiğini anlatmıştı. Benim ihtiyacım olan daha uzak mesafeden de etkili olacak güvenilir bir şeydi. Bu, ayrıca bazı yaşlı vampirleri uzakta oldukları zaman vurmama rağmen neden durmadıklarını da açıklıyordu. Belki de açıklamıyordu. Belki de sadece yaşlı oldukları için durmuyorlardı ama... Edward bu konuda çok ikna ediciydi. Daha çok deliş gücü, daha çok durdurma gücü olan mermiler, yaralamak için değil, öldürmek için ateş

etmek demekti. Çünkü, gerçeği kabullenmek gerekiyordu: öldürmek istemeyeceğim birisini en son ne zaman yaralamıştım? Yaralamak benim için bir kaza demek olmuştu. Amaç öldürmekti.

Ben de sonunda Hornady özel yapım XTP tabanca merilerinde karar kıldım. Tam söylemek gerekirse 9mm Luger, 174 JHP/XTP, elbette gümüş kaplıydılar. Başka, daha fazla zarar veren delik uçlu mermiler de vardı ama bazıları bedende yeterince derine girmiyordu. Bir vampire karşı açtığınız deliğin büyüklüğünden çok ölümcül organlara denk getirmek önemliydi. Bedenin daha da içine giren mermiler vardı ama bu diğer taraftan çıkıp gidebilecekleri anlamına da geliyordu. Hornady XTPler dışında hepsi hedefi delmek için üretilmişlerdi ama hedefin içinde yeterince 'zarar' verecek kadar kalmıyorlardı. Bu son yorum Hornady'nin kullanıcı kılavuzunda yazıyordu. Mermi FBI'ın deliş yeterliliklerine de uyuyordu. Federaller, merminin kötü adamı vurduktan sonra yoluna ne kadar devam ettiği konusunda benden bile daha dikkatliydiler. Mermi bir çocuğa, hamile bir kadına ya da sabah yürüyüşüne çıkmış bir rahibeye de denk gelemez miydi? Mermi bir kere hedefi vurdu mu yoluna devam ederdi, nereye gideceğini asla bilemezdiniz. O yüzden amaç merminin bir kere hedefini buldu mu hedeften çıkmasını engellemekti ama tabii hedefin de mermiyi yedikten sonra ayağa kalkmaması gerekiyordu.

Elbette Edward'ın öldürmek için kendi özel tarifleri vardı. O, ucu boş gümüş mermiler kullanıyordu ama mermilerin içini kutsal su ve civayla doldurup, ağzını bal mumuyla mühürlüyordu. Ben olsaydım, bal mumunun akıp silaha tutukluk yaptırmasından çekinirdim ama hiç problem çıkartmıyorlardı – pürüzsüz ve güvenilirlerdi. Ya da en azından

Edward bana öyle söylemişti. Ben henüz Edward'ın ev yapımı sürprizlerinden kullanmamıştım. Hâlâ onlara pek güvenmiyordum. Bana silaha tutukluk yaptırabileceklerini keşke hiç söylemeseydi. Ya da belki de, ben yine de onlardan rahatsız olurdum. Bu mermilerle ölümcül olmayan bir yerden bile vursanız, kalbi ıskalamış ya da beyni atlamış olsanız bile, yine de hasar verebilirdiniz. Kusal su ve gümüş cıva vampirin bedeninin içinde patlıyor ve değdiği her yeri yakıyordu. Kutsal su vampirin bedeninde asit etkisi yapıyordu. Bu mermiyle bir vampiri kolundan ya da bacağından bile vursanız, sizi öldürmekten vazgeçip acılarını dindirmeyi isterdi.

İki mermi kutusuna da baktım ve sonun da Hornady XTPleri doldurdum, Edward'ın özel yapım mermileri kutuda kaldı. Eğer bu gece infaz emrim olmadan vampirleri vurursam ve ev yapımı mermiler taşıdığım ortaya çıkarsa bu taammüden cinayet olurdu. Taammüden cinayet durumunda, birinci derece cinayet olmasa bile, kesinlikle ikinci derece cinayet olurdu, eğer iyi bir avukatınız varsa ve iyi yürekli bir jüriye sahipseniz size sadece adam öldürme cezası verdirtebilirdi. Şu anda vampirleri öldüren bir sürü insan hapisteydi. Ben de onlardan birisi olmak istemiyordum. Ayrıca, oraya soru soymaya gidiyorduk, önemli bir durum değildi. Kendi kendime bunları söylerken valizi kapattım ve diğer mermileri orada bıraktım.

Ama işin içinde bir vampir varsa basitin çok karmaşık olacağını, herkesten daha iyi biliyordum. Bunun içine bir de Şehrin Efendisi'ni ekleyince neyin içine gittiğinizi bilemezdiniz. Üç Şehir Efendisi öldürmüştüm: Birisini kılıçla, birisini yakarak, birisini de insan hizmetkârını öldürerek. Hiçbirini doğrudan ateş ederek öldürmemiştim. Büyük ihti-

malle bu gece de hiç kimseyi vurmayacaktım ama... yine de yedek şarjörüme ev yapımı mermilerden doldurdum. Onları sadece ilk şarjör bitince kullanacaktım. Eğer XTplerden on üçünü bir hedefe atmışsam ve o hâlâ üzerime gelmeye devam ediyorsa, bütün bahisler kapanmış olurdu. Cinayet suçlamalarıyla daha sonra, hayatta kaldığımda ilgilenirdim. Hayatta kalmak daha öncelikliydi. Hapisten uzak durmak ikinci plandaydı. Önceliklerim bu şekildeydi, yedek şarjörü ceketimin sağ cebine koydum ve Edward'ı bulmaya gittim. Sonuçta bana önceliklerimi öğreten oydu.

22

Bernardo ve Olaf karşı kapıdan içeri girdiklerinde ben oturma odasında dinleniyordum. İkisi de kıyafetlerini değiştirmişlerdi.

Bernardo jilet gibi ütülü ve paçaları kıvrık beyaz kumaş pantolon giymişti. Beyaz yeleği kaslı kollarını açıkta bırakmıştı. Pazılarına iki gümüş bilezik takmıştı. Esmer göğsünün üzerinde gümüş aziz madalyonu parlıyordu. Saçlarının büyük bir kısmı beyaz kıyafetinin üzerine siyah bir rüya gibi dökülmüştü, fakat diğer yandan bir tutam örgü uzanıyordu. Örgü de kalıncaydı çünkü yeterince saçı vardı, saçlarının orasına burasına küçük gümüş ziller iliştirmişti, yani içeri girerken beraberinde zil sesleri de gelmişti. Bana bakarken gözleri, yüzünün bir yanını perde gibi kaplamış olan siyah saçlarının arkasındaydı, diğer yanı ise örgüsündeki gümüş süslerle aydınlanmıştı. Hiçbir şey değilse bile saçları göz alıcıydı.

Gözlerimi Bernardo'dan ayırıp Olaf'a bakmak için biraz kendimi zorlamam gerekti. O neredeyse tamamı şeffaf siyah bir gömlek giymişti. Omuz askısını takabilmek için, üzerine

deri ceket giymişti. Hava deri bir şey giymek için çok sıcaktı. Ama doğruyu söylemek gerekirse tamamı tıraşlı kafası, siyah kotu,topukları ve burnu gümüş işlemeli çizmeleriyle, gayet iyi görünüyordu.

"Çocuklar çok sıksınız. Özel bir durum mu var?"

"Kulübe gidiyoruz," dedi Bernardo, bu sanki her şeyi açıklıyordu.

"Bunu biliyorum," dedim.

Şimdi kaşlarını çatmıştı. "Senin de üzerini değiştirmen gerek."

Kanepeden kalktım. "Neden?"

Bernardo bana doğru yürüdü. Beyaz loafer ayakkabılarının üzerinden esmer ayak bilekleri görünüyordu, çorap giymemişti. Sanki ben gerilemişim ya da yaklaşmasından pek memnun olmadığımı belirten bir şey yapmışım gibi kanepenin yanında durdu.

"Sen de bizim kadar şık görünebilirsin." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ya da en az Olaf kadar. Belki benim kadar şık olamayabilirsin." Gülümsedi ve güzel bir gülümsemeydi, kalbimden daha aşağıda bir yerlere yönelik bir hareketti ama ben ona karşı tepkilerimi kontrol etmeye başlamıştım. Libidomun kölesi değildim. Richard ve Jean-Claude bunu doğrulayabilirlerdi.

Parlaklık ve esmerlik karışımı güzelliğine baktım. "Eğer senin kadar iyi görünemeyeceksem, niye uğraşayım ki?"

Gülümsemesi genişledi, sırıtışı yüzünü daha gerçek, daha az yakışıklı yaptı. Yakışıklılığı azalmıştı, çalışılmış bir gülümseme değildi ama benim daha çok hoşuma gitmişti. Bu adam nasıl kur yapılacağını biliyordu. Ama beni soğutacak bir şey varsa oda önceden çalışılmış bir yaklaşımdı, erkek bunu binlerce defa, bir sürü farklı kadına yapmış demekti.

Bu, her zaman diğerlerinden pek farkım olmadığını gösterirdi. Pek kibarca değildi.

"Bence sen de biraz uğraşırsan, belki, belki benim ihtişamıma yaklaşabilirsin."

Bunun bir rol olduğunu bildiğim halde kendimi tutamayıp gülümsedim. "Ben o kadar uğraşmak istemiyorum, Bernardo."

"Benim üzerimi değiştirmem gerektiyse, herkes değiştirecek," dedi Olaf.

Ona baktım. Yakışıklı mıydı? Pek değildi ama göze batıyordu. Eğer kötü çocuk havasını biraz azaltırsa, kulüpte bir sürü kızı tavlayabilirdi, hatta azaltmasa bile tavlardı. Pek çok kadının tehlikeli erkeklerden hoşlanıyor olması beni her zaman şaşırtıyordu. Tanıştığınız anda, kötü haber olduğunu anlayacağınız adamlardı bunlar. Ben, erkeğimin daha nazik, daha uysal, daha hassas olmasını tercih ederdim. Hassasiyet pek çok insan tarafından çok fazla göz ardı edilirdi.

"Seni hiç kimsenin başımıza getirdiğini hatırlamıyorum, Olaf. Edward üzerimi değiştirmemi isterse, o zaman değiştiririm."

Olaf bana doğru bir adım attı ama her ne söyleyecekse ya da yapacaksa, Edward içeri girince yarıda kaldı. Edward'ın üzerinde içindeki atletiyle aynı renkte kırmızı kısa kollu gömlek vardı. Eğer dikkatli olursa gömlek omuz askısını gizlerdi. Siyah kotu yeniydi, sarı saçları biraz kıvrılacak kadar uzamıştı, aslında şirin görünüyordu. Edward asla şirin görünmezdi.

Kaybettiğim zaman bunu kabullenirdim. Teslim olur gibi elimi kaldırdım ve yatak odalarına doğru yürüdüm. Sonra durup, Edward'a döndüm. "Canavarlara yanımızda polis

olmadan gitmemizin sebebinin, sadece vampir infazcısı Anita Blake'le konuşacaklarını düşünmemiz olduğunu zannediyordum. Yani bu gizli bir operasyon değil."

"Neden kıyafet değiştirmek senin için gizli görev oluyor?" diye sordu Bernardo.

Ona baktım, sonra Edward'a döndüm. "Eğer benimle çalışmak istiyorsan, benim canımın istediğini giymemi kabullenmelisin. Ben ofis dışında giyimime dikkat etmem."

"Oraya biraz göze batmadan gidelim. Sen etrafa bakın, onlar senin kim olduğunu fark etmeden, sen canavarlarla tanış," dedi Edward.

"Neden?"

"Cevabı biliyorsun."

"Onlar benim bir uzman olduğumu anlamadan, etrafa bakınmamı, uzmanlığımı kullanmamı istiyorsun."

Başıyla onayladı.

"Ama ayrıca benim Anita Blake olup canavarları etkilememi de istiyorsun."

"Evet," dedi.

"İkisini birden yapmak zor."

"Fark edilinceye kadar turist ol, sonra kendin olursun."

"İki tarafında en iyisi yani," dedim.

"Kesinlikle."

Ona baktım. "Planın bu mu?" Gizli bir motivasyon yok mu?"

Gülümsedi ama bu Ted'in hafif, tembel, masum gülümsemesiydi. "Sana böyle bir şey yapar mıyım?"

Sadece başımı iki yana salladım ve yatak odasına gittim. "Söylediklerimi unut. Gider daha... neşeli bir şeyler giyerim," dedim arkamı dönmeden.

Edward beni çağırıp üzerimi değiştirmem gerekmediğini söylemediği için yürümeye devam ettim. Görünüşe göre bu gece gizli bir görevdeymiş gibi davranacaktık. Gizli görevlerden nefret ederdim. Bu konuda hiç iyi değildim.

Ayrıca valizimde kulübe uygun bir şey de yoktu. Yanımdaki en yeni, en siyah kotu giydim. Nikelar kalmak zorundaydı çünkü yanımda diğer Nikelardan başka bir şey yoktu. Bütün tişörtlerim aynı birkaç stilin farklı renkleriydi. Eğer rahat bir kıyafet bulursam, beğendiğim renklerinden çifter çifter almayı öğrenmiştim. Bu, genelde moda farklı bir trende geçtiğinde benim geçen senenin modasında kaldığım anlamına geliyordu ama pek umurumda değildi.

Yanımda geniş yakalı, koyu mavi pamuklu bir tişört vardı. Valizimdeki neredeyse bütün tişörtler geniş yakalıydı. Mavi diğerlerinden daha yumuşak bir renkti. Biraz rimel sürdüm, rimel kirpiklerimde aşırı durmasın diye, biraz da göz kapaklarımı boyadım, biraz allık ve biraz da kırmızı rujumdan sürdüm.

Odadaki küçük aynada kendimi tam görememiştim ama en azından makyaj iyi duruyordu. Omuz askısı mavi tişörtümün üzerinde çok belirgindi ama siyah ceket bunu halletmişti. Ceketimi silahımı göstermeden çıkartamayacağım için, içinde gümüş bıçaklarımın olduğu bilek kılıflarımı da taktım. Eğer bütün gece ceketin içinde kalacaksam, o zaman bıçaklarımı da taşıyabilirdim. Ayrıca iyi bir bıçağa ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezdiniz. Saçlarımı da fırçaladım ve hazır olduğuma kanaat getirdim.

Görünüşe göre iyi görünüyordum çünkü Bernardo, "Sözümü geri alıyorum. Eğer yanına bir gece elbisesi almış olsaydın, benden daha hoş olurdun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, olmazdım ama böyle söylediğin için teşekkür ederim."

"Hadi gidelim," dedi Edward.

"Göğüsleri çok ortada," dedi Olaf.

Onun tamamı şeffaf gömleğine baktım. "Senin göğüs uçlarını bile görüyorum."

Olaf'ın yüzü karardı. Bence aslında kızarmıştı. "Fahişe."

"Ya, tabii, seninle de olur, bindiğin atınla da," dedim.

Edward aramıza girdi, iri adamı sakinleştirdi. Bana dönüp, "Olay çıkmasını istemiyorsan, onunla uğraşma," dedi.

"O başlattı," dedim.

Edward ikimize de baktı, yüzünde birilerini öldürürken görünen buz gibi bakışlar belirdi. "Kimin başlattığı umurumda değil ama bitiren ben olurum. Anlaşıldı mı?"

Olaf'la, Edward'a, sonra birbirimize baktık. Yavaşça, birbirimizi selamladık.

"Anlaşıldı," dedi Olaf.

"Aynen," dedim.

"Güzel." Edward'ın yüzü bir anda gülümsedi, bir şekilde daha gençleşti. Bunu nasıl yapmıştı? "O zaman gidelim," dedi. Ve çıktık.

Edward beni çağırıp üzerimi değiştirmem gerekmediğini söylemediği için yürümeye devam ettim. Görünüşe göre bu gece gizli bir görevdeymiş gibi davranacaktık. Gizli görevlerden nefret ederdim. Bu konuda hiç iyi değildim.

Ayrıca valizimde kulübe uygun bir şey de yoktu. Yanımdaki en yeni, en siyah kotu giydim. Nikelar kalmak zorundaydı çünkü yanımda diğer Nikelardan başka bir şey yoktu. Bütün tişörtlerim aynı birkaç stilin farklı renkleriydi. Eğer rahat bir kıyafet bulursam, beğendiğim renklerinden çifter çifter almayı öğrenmiştim. Bu, genelde moda farklı bir trende geçtiğinde benim geçen senenin modasında kaldığım anlamına geliyordu ama pek umurumda değildi.

Yanımda geniş yakalı, koyu mavi pamuklu bir tişört vardı. Valizimdeki neredeyse bütün tişörtler geniş yakalıydı. Mavi diğerlerinden daha yumuşak bir renkti. Biraz rimel sürdüm, rimel kirpiklerimde aşırı durmasın diye, biraz da göz kapaklarımı boyadım, biraz allık ve biraz da kırmızı rujumdan sürdüm.

Odadaki küçük aynada kendimi tam görememiştim ama en azından makyaj iyi duruyordu. Omuz askısı mavi tişörtümün üzerinde çok belirgindi ama siyah ceket bunu halletmişti. Ceketimi silahımı göstermeden çıkartamayacağım için, içinde gümüş bıçaklarımın olduğu bilek kılıflarımı da taktım. Eğer bütün gece ceketin içinde kalacaksam, o zaman bıçaklarımı da taşıyabilirdim. Ayrıca iyi bir bıçağa ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezdiniz. Saçlarımı da fırçaladım ve hazır olduğuma kanaat getirdim.

Görünüşe göre iyi görünüyordum çünkü Bernardo, "Sözümü geri alıyorum. Eğer yanına bir gece elbisesi almış olsaydın, benden daha hoş olurdun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, olmazdım ama böyle söylediğin için teşekkür ederim."

"Hadi gidelim," dedi Edward.

"Göğüsleri çok ortada," dedi Olaf.

Onun tamamı şeffaf gömleğine baktım. "Senin göğüs uçlarını bile görüyorum."

Olaf'ın yüzü karardı. Bence aslında kızarmıştı. "Fahişe."

"Ya, tabii, seninle de olur, bindiğin atınla da," dedim.

Edward aramıza girdi, iri adamı sakinleştirdi. Bana dönüp, "Olay çıkmasını istemiyorsan, onunla uğraşma," dedi.

"O başlattı," dedim.

Edward ikimize de baktı, yüzünde birilerini öldürürken görünen buz gibi bakışlar belirdi. "Kimin başlattığı umurumda değil ama bitiren ben olurum. Anlaşıldı mı?"

Olaf'la, Edward'a, sonra birbirimize baktık. Yavaşça, birbirimizi selamladık.

"Anlaşıldı," dedi Olaf.

"Aynen," dedim.

"Güzel." Edward'ın yüzü bir anda gülümsedi, bir şekilde daha gençleşti. Bunu nasıl yapmıştı? "O zaman gidelim," dedi. Ve çıktık.

23

Obsidiyen Kelebek Kulübü Santa Fe'yle Albuquerque arasındaydı. Kulüp, Kızılderili kumarhaneleri gibi yolun biraz dışında kalıyordu.

Üzerinde 'yüksek gelirli turist kapanı' yazıyor gibiydi. Otoparkı o kadar doluydu ki yer bulmak için etrafında bir tur atmak zorunda kaldık.

Bina bir Aztek tapınağı şeklinde yapılmıştı. Ya da benim bilgilerime göre bir Aztek tapınağına benziyordu ama dışarıdan bakıldığında daha çok bir film setini andırıyordu. Köşeli hatları belirtilmiş yüz kabartmalarının etrafında kırmızı neonlar vardı ve kulübün tabelası daha da çok kırmızı neonla kaplıydı. Binanın girişinde sıcak yaz gecesinin karanlığına doğru uzanan bir sıra vardı. Burası benim şehrim değildi. Kulübün müdürünü tanımıyordum, o yüzden sırayı atlatamazdım. Fakat o sırada beklemek de istemiyordum.

Edward sıranın önüne doğru gayet kendinden emin bir şekilde, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi yürüdü. Biz de itaatkâr köpekler gibi peşinden gittik. Biz kulübe sırayı atlatıp girmeye çalışan tek dörtlü değildik. Ama

biz, iki ciltten oluşmayan tek dörtlüydük. Kalabalığa uymak için en azından bir kadına daha ihtiyacımız vardı ama Edward'ın kalabalığa uymaya çalışıyormuş gibi bir hali yoktu. Sıranın başına doğru ilerleyip kapıdaki geniş omuzlu, kızıl derili hatları taşıyan, şu etek gibi görünüp aslında etek olmayan şeylerden giymiş ve omuzları bir pelerin gibi örten altın işlemeli boyunluklardan takmış adamın yanına gitti. Adamın kafasında, üzerinde büyük papağan tüyleri ve daha ufak, hangi kuşa ait olduğunu çözemediğim tüyler bulunan bir taç vardı.

Bu sadece kapıdaki korumaysa, içerideki gösteriyi gerçekten merak etmiştim. Aslında bir sürü papağanlarının olmasını ve bu kıyafetler için papağanları öldürmek zorunda kalmamış olmalarını umuyordum.

"Bizler Profesör Dallas'ın arkadaşlarıyız. Bizi bekliyordu," dedi Edward başarılı iyi adam sessiyle.

Tüyler ve altınla kaplı adam, "İsimler," dedi. Göğsünde kavuşturduğu kollarını açıp elindeki listeye baktı.

"Ted Forrester, Bernardo Spotted-Horse, Olaf Gundersson ve Anita Lee." Bu yeni soyadı beni şaşırttı. Görünüşe göre kimlik değiştirme konusunda gayet ciddiydi.

"Kimlikler."

Ben yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ama kolay olmadı. Sahte kimliğim yoktu. Edward'a baktım.

Kendi ehliyetini adama uzattı, sonra gülümseyerek bana dönüp "Ve senin ehliyetini arabada unutmana izin vermediğim için bana minnettarsındır herhalde," dedi. Adama bir ehliyet daha uzattı.

Adam ikisine de beklediğimden daha uzun süre baktı, sanki bir şeyden şüphelenmişti. Omuzlarını gerilmişti, adamın başını çevirip ah-ha, sahte kimlik demesini bekledim

ama öyle bir şey olmadı. İkimizin de ehliyetini Edward'a geri verdi, sonra Bernardo ve Olaf'a döndü. Onlar da ehliyetleri ellerinde, hazır bekliyorlardı. Sanki bu işi daha önce de yapmış gibiydiler.

Edward yanıma geldi ve ehliyeti bana uzattı. Ben de alıp, belli etmemeye çalışarak inceledim. Üzerinde bilmediğim bir adres olan bir New Mexico ehliyetiydi ama ehliyette benim resmim vardı ve isim yerinde Anita Lee yazıyordu. Boy, kilo ve diğer her şey doğruydu, sadece isim ve adres değiştirilmişti.

"Cebine koysan iyi olur. Başka bir sefer, ben bulup getiremeyebilirim," dedi Edward.

Ben de hemen cebime, diğer ehliyetimin, rujumun, biraz para ve yedek haçımın yanına koyuverdim. Edward bana sahte kimlik hazırladığı için gururlansan mı, kızsam mı bilemiyordum. Elbette, bana haber vermediği tek şey sadece sahte ehliyet yaptırmak da olabilirdi ama Edward'ı tanıyorsam bundan daha fazlası vardı. Genelde hep öyle olurdu.

Büyük çifte kapılar, başka bir etekli ve kaslı adamın önüne açıldı ama onun tüylü tacı ya da hoş boyunluğu yoktu. Görünüşe göre daha üst kademeden bir korumaydı. İlerleyince tanımadığım bir tür tütsü kokusu aldım. Duvarlar tamamıyla kalın kumaşlarla kaplıydı, sadece karşımızda bir çift kanatlı kapı daha görünüyordu.

Başka bir koruma daha ortaya çıktı; bu seferki sarışındı ve teni yoğun bal renginde bronzlaşmıştı, bizim için kapıyı açtı. Kısa saçlarına tüyler iliştirilmişti. Kapıdan geçerken bana göz kırptı ama daha çok Bernardo'yu inceledi. Belki silahı var mı diye bakıyor olabilirdi ama bence Bernardo'nun poposuna bakıyordu; çünkü arkadan bakarak üzerindeki silahları göremezdi. Bernardo silahını öne, çapraz çekebile-

ceği bir yere geçirmişti, çünkü arkada olunca silah belli oluyordu. Buradan, pantolonun vücuduna nasıl oturduğunu da anlayabilirsiniz.

Girdiğimiz yer geniştı ve neredeyse karanlık ortamda karanlığın içine doğru uzanıyordu. İnsanlar, bana şaşırtıcı bir şekilde sunak gibi görünen taş masalarda oturuyordu. Ya da en azından masalar Hollywood filmlerinde kullanılan sunaklara benziyordu. 'Sahne' karşıdaki duvarın sol tarafının neredeyse tamamını kaplıyordu ama tam olarak bir sahne değildi. Sahne olarak kullanılıyordu ama aslında bir tapınaktı. Sanki birisi bir piramidin üst kısmını kesmiş ve tapınağın gerçek taşlarının yalnız beklediği sık ormandan çok uzaktaki bu şehirdeki, bu kulübün içine getirmişti.

Edward'ın önünde bir kadın belirdi. Çıkık elmacık kemikleri ve masaların arasında dolaşırken dizlerine sürünen parlak siyah saçlarıyla en az kapıdaki adam kadar etnik görünüyordu. Esmer tenli ellerinde mönüler vardı, yani bir hostes olduğunu düşünmüştüm ama kırmızı siyah elbisesi pahalı, saf ipekti, bunu görür görmez anlardım. Kıyafeti uzak doğu stilindeydi ve mekânın dekoruna da, o dekorun içinde, bol ve sert bir kumaştan yapılmış kıyafetleri içinde koşuşan garsonlara da pek uymuyordu. Garsonlar ayaklarındaki geniş sandaletlerle zar zor yürürken, bizim hostesimiz kıyafeti ve mükemmel manikürlü tırnaklarıyla aynı kırmızı renkteki yüksek topuklu ayakkabıları içinde kayar gibi ilerleyip bize yolu gösterdi.

Kadın güzel, uzun boylu, ince ve zarifti, bir model gibiydi ama sanki farklı bir yere aitmiş gibi görünüyordu. Bizi tapınağın ortasına en yakın masaya götürdü. Masada bir kadın oturuyordu, bizi görünce ayağa kalktı ve biz otururken hepimizle tokalaştı. El sıkışı sertti ve elleri benimkiler ka-

dardı. Küçük ellerle sert el sıkmak için çok çalışmak gerekiyordu.

Profesör 'Bana Dallas deyin' Dallas benden kısa boyluydu ve o kadar ufak tefekti ki dar kıyafetlerinin içinde bir çocuk gibi görünüyordu. Üzerinde bej rengi Docker pantolon, beyaz polo tişört ve onun üzerinde de deri dirsek yamaları bile olan tüvit ceket vardı. Sanki profesörler için yazılmış kıyafet yönetmeliğini okumuş ve ona uymaya çalışmış gibiydi. Açık kahverengi saçları omuzlarına değecek uzunluktaydı, bir bebeğinkiler kadar yumuşak görünüyordu. Üçgen yüzü küçücüktü. Teni, Tanrı özenerek yaratmış gibi açık renkli ve pürüzsüzdü. Eğer bunlar onun parti kıyafetleriyse, alışverişe giderken ne giydiğini çok merak etmiştim ama bir şekilde, bunun doktorun umurunda bile olmadığından emindim. Bir kadında bu özellik hoşuma giderdi.

Tapınağın tepesindeki garip kapıdan bir adam çıktı. Adam çıkar çıkmaz etraf sessizleşti. Sessizlik, mırıldanan kalabalığın arasına yavaşça yayıldı, bir anda ortalık o kadar sessizleşti ki kendi kalp atışımı bile duyabiliyordum. Daha önce bu kadar büyük bir kalabalığın bu kadar çabuk sessizleştiğini hiç görmemiştim.

Buna bir büyü demek isterdim ama tam olarak öyle değildi. Fakat bu adamın varlığı bile bir çeşit büyüydü. Üzerinde bir kot ve tişört de olsa yine de etkileyici bir havası olurdu. Üstelik, o anki kıyafeti bile zaten başlı başına bir ilgi odağıydı.

Tacı ince uzun, garip, yeşilimsi, mavimsi ve altın rengi tüylerle kaplı olduğu için adam hareket ettikçe tüyler başının üzerinde dalgalanarak yeşil bir gök kuşağıymış gibi renk değiştiriyordu. Pelerini nerdeyse dizlerine kadar iniyordu ve o da başlığındaki tüylerden yapılmış gibiydi, yani

her hareketinde o da renk değiştiriyordu. Vücudu güçlü, kaslı ve esmerdi. Yakışıklı olup olmadığını görecek kadar yakınındaydım ama emin değildim. O etkileyici havası yüzünün nasıl olduğunu anlamanıza imkân vermiyordu, yani yüzünün nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Çekiciydi ama burnunun şekli ya da çenesinin kıvrımları yüzünden değil, çekici olduğu için çekiciydi.

Kendimi bir anda biraz daha dik otururken buldum, sanki dikkat kesilmiştim. Bunu fark ettiğim anda, olup bitenlerin tam bir büyü olmasa bile, ona yakın bir şey olduğunu hissettim. Gözlerimi adamdan ayırıp, masada oturanlara baktım.

Bernardo adama bakıyordu, Doktor Dallas da öyle. Edward sessiz kalabalığı gözden geçiriyor ve Olaf, doktoru inceliyordu. Olaf'ın doktora bakışı, bir erkeğin bir kadına bakışına hiç benzemiyordu. Bir kedinin kafesi içindeki kuşa baktığı gibi bakıyordu. Eğer Dallas bunu fark etmişse bile aldırmamıştı ama ben, bir şekilde fark etmediğini düşünüyordum. Ben olsaydım adamın salonu kaplayan varlığı ve etrafa yayılan etkileyici sesine rağmen, Olaf'ın buz gibi bakışlarının üzerimde olduğunu hissederdim. Dallas'ın bunu fark etmemiş olması beni onun için biraz olsun endişelendirdi ve Olaf'ın onunla yalnız kalmasını istemediğimi fark ettim. Kadının hayatta kalma iç güdüleri yeterince gelişmemişti.

Adam, artık kral mı, başrahip mi her neyse, zengin bir ses tonuyla konuşuyordu. Söylediklerinin birazını duyabilmiştim. Tokskatal ayı ve seçilmişle ilgili bir şeyler söylüyordu. Sesine konsantre olmamaya çalışıyordum çünkü sesine dikkat edersem tıpkı ona baktığımda olduğu gibi yaptığı büyünün etkisi altına girebilirdim. Kelimenin tam anlamıy-

la bir büyü değildi ama sözcüklerinde bir güç vardı. Büyüyle güç arasındaki fark çok az olabiliyordu. Ben bu gerçeği son iki sene içinde, yaşayarak kabullenmek zorunda kalmıştım.

Başrahip insandı ama kadim biriydi. Bir insan için yüz yıllar boyunca yaşamanın pek fazla yolu yoktu. Bu yolların en geçerlilerinden biri güçlü bir başvampirin insan hizmetkârı olmaktı. Eğer Obsidiyen Kelebek güçlerini paylaşma konusunda diğer Şehir Efendilerinden daha cömert değilse, başrahip ona ait olmalıydı. Eğer gerçek anlamda efendisine ait değilse bile, bir vampir tarafından göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü. Başvampirler güçlü eşlere ya sahip olurlardı ya da onları yok ederlerdi.

Başrahip hayattayken de güçlü, karizma sahibi bir lider olmalıydı. Şimdi yüzyılların verdiği tecrübeyle o karizmasını bir tür büyüye dönüştürmüştü. Tüm güçlerini kullanan bazı vampirler bile beni böyle etkileyememişti. Eğer bu hizmetkârsa, efendisi ne kadar korkunç olmalıydı? Taş masada oturmuş, omuzlarımı gevşetip, omuz askımı hissetmeye çalışıyordum. Yedek şarjörümü yanıma aldığıma sevinmiştim. Bileklerimi oynatıp, bıçaklarımı kolumda hissettim. Bıçaklarımı getirdiğime de çok memnundum. Bir vampiri bıçaklasanız bile hayatta kalabilirdi ama yine de anlatmak istediğiniz şeyi açıklamış olurdunuz.

Sonunda başrahibin sesindeki gücün ne olduğunu anlamıştım. Pek çok vampir eğer güçleri yetiyorsa, sesleriyle bazı numaralar yaparlardı. *Güzel* dediklerinde, güzelliği görürdünüz. *Dehşet* dediklerinde, korku hissederdiniz ama bu sesin söylediği kelimelerde bir güç yoktu. Sadece sesinde sanki arka plandan gelen bir tını gibi boğucu bir aura vardı. Seyirciler her kelimenin büyük anlamları olduğu hissine

kapılıyorlardı ama adam sadece alışveriş listesini okuyor bile olabilirdi.

Söyledikleri, "Onu açılış dansımızda tanrı Tezkathpoka olarak gördünüz. Şimdi bir adam olarak göreceksiniz," gibi şeylerdi. Rahip konuşurken ışıklar neredeyse rahip karanlıkta kalıncaya kadar azaldı, sadece hareket ettikçe tüylerden yansıyan ışık görünüyordu. Sahnenin diğer tarafını bir spot aydınlattı, ışığın altında bir adam vardı, tepeden tırnağa çıplak adamın soluk teni ışığın altında parlıyordu. Sırtı seyirciye dönüktü ve bir an için onu çıplak zannettim. Belinin kıvrımından, kalçalarının eğimine ve oradan baldırlarına kayan bölgeyi örten hiçbir şey yok gibiydi. Saçları, ışığın altında siyah gibi görünüyordu, o kadar kısa kesilmişti ki, kafasını tıraşlı zannedebilirdiniz. Yavaşça döndü, üzerinde gördüğüm en küçük tanga vardı, rengi ten rengine o kadar yakındı ki çıplaklık illüzyonunun bilerek yapıldığı anlaşılıyordu.

Yüzü bir yıldız gibi sade bir şekilde parlıyordu, çarpıcı bir güzelliği vardı. Bir şekilde saf ve mükemmel görünüyordu ama bu kadar mükemmellik mümkün değildi. Hiçbir insan bu kadar mükemmel olamazdı ama yine de hoştu. Göğsünün orta kısmından başlayan bir tutam siyah tüy, karnından aşağıya uzanıp tanganın altında kayboluyordu. Masamız sahneye yeterince yakındı ve teninin saf beyazlığında, göğüs uçlarını çevreleyen ince tüylerin uzayıp karnına giden tüylerle küçük bir üçgen oluşturacak şekilde birleştiğini görebiliyordum.

Etkisinden kurtulmak için başımı iki yana sallamak zorunda kaldım. Belki bir süredir cinsellikten uzak durduğum için, belki de havada insan hizmetkârın sesinin dışında başka güçler de olduğu için böyle olmuştu. Sahneye bakınca

teninin parlamasının sadece bir ışık oyunu olduğunu anladım. Prof. Dallas'a baktım. Başını Edward'a doğru eğmiş, fısıltıyla onunla konuşuyordu. Herhalde gösteriyi her gece gördüğü için artık ona ilginç gelmiyordu ama onun adama bu kadar kayıtsız kaldığını görünce dönüp diğer masalara da baktım. Pek çok göz, özellikle de kadınların gözleri sahnedeydi ama bütün gözler sahneye bakmıyordu. Bazıları içkilerini içiyordu, bazıları sevgilileriyle el ele tutuşmuştu, bazıları başka şeyler yapıyordu. Sahneye dönüp bu sefer, sadece adama baktım, vücut hatlarını inceledim. Lanet olsun, sadece ben etkilenmiştim, daha doğrusu neredeyse çıplak ve çekici bir adamı görünce verilen türden sıradan bir insan reaksiyonu vermiştim. Bir büyü olmasını tercih ederdim. En azından o zaman başka birisini suçlayabilirdim. Daha fazla hobiye ihtiyacım vardı, evet aynen öyle, daha fazla hobiye. Bu, her şeyi düzenlerdi. Rahip yeniden görünür hale gelinceye kadar ışıklar açıldı.

"Büyük seremoniden yirmi gün önce onun için gelinler seçilmesi bir adettir."

Tüyler gördüm ve bir an yarı insan, yarı hayvan formunda şekil değiştiricilerin geldiğini zannettim ama gelenler leopar postları içindeki adamlardı. Üzerlerindeki postlar, pelerin gibi bol değildi, sanki postları bedenlerine göre dikilmiş gibiydi. Bazıları post için çok uzun boyluydu, o yüzden hayvanın ayaklarının ya pençeli ellerinin altından kendi tenleri de görünüyordu. Masaların etrafında zarif bir sıra oluşturup dolaştılar, yüzleri ölü havyaların açık ağızlarının ardında gizliydi.

Birisi masamızın yanından dokunma mesafesinde geçti, altın rengi postun üzerindeki siyah beneklere yakından baktım ve postun leopar postu olmadığını anladım. St. Lo-

uis'de leoparadamlarla çok vakit geçiriyordum. Pek çok sebebin yanı sıra, beni de öldürmeye çalıştığı için oradaki leoparadam liderini öldürmüştüm ama bu diğer leoparları liderssiz bırakmıştı ve bir liderleri olmadan şekil değiştiriciler herkesin malı oluyordu. O yüzden ben de başka bir yol buluncaya kadar geçici bir süre onların lideri olmuştum. Onları daha güçlü bir grup, yani pard yapmanın yollarını öğreniyordum. Bunu yapmanın bir yolu da aşırı fiziksel yakınlıktı, cinsellik değil ama yakınlıktı. Posta tekrar baktım ve düşünmeden elimi uzattım, adam hareket edince elim bir zamanlar canlı olan postu okşadı. Benekleri leoparlarınkinden daha büyüktü. Şekiller bir şekilde yeterince düzgün değildi. Adamların başındaki kedi kafalarına baktım, başları daha köşeliydi, leoparlarınki gibi kadınsı değildi. Jaguardı, tamam postlar jaguar postuydu. Bu, Aztek temasına tamamen uyuyordu ama tıpkı kuş tüyleri gibi postları da nasıl elde ettiklerini ve yasal olup olmadığını merak etmiştim. Yaptıklarının doğru olmadığını biliyordum. Sırf dekor olsun diye bir şeyin öldürülmesine karşıydım. Ben deri giyiyordum çünkü et yiyordum, yani hayvanın bütününü kullanıyordum. Boşa giden bir şey olmuyordu.

Adam dönüp bana baktı. Gözleri maviydi, yüzü açık altın rengi bir bronzluğa sahipti. Bana baktığı anda gücü sıcak bir nefes gibi üzerimde gezindi. O, bir şekil değiştiriciydi, harika. Çok kısa bir süre önce, bu kadar yakından, böyle bir gücü hissedince, benden de aynı şekilde güç yayılırdı ama bu sefer öyle olmamıştı. Öylece durup adama baktım, bütün bu olan bitenle kendi aramda oluşturduğum psişik kalkanın ardında güvendeydim. Adama, masum kahverengi gözlerimle baktım ve o da sanki artık ilgi çekici değilmişim gibi diğer masalara yöneldi. Bu benim için gayet iyi olmuştu.

Ben özellikle ulaşamaya çalışmıyordum ama oradan buradan güçler bana geliyordu. Kalkanım olmasaydı durumum çok daha kötü olurdu. Şekil değiştiriciler jaguaradam olmalıydı, yoksa kostümleri çok yanlış yönlendirici demekti. Bir şekilde bana bu gösteri, vaat edilenleri vermeyen bir gösteriymiş gibi gelmemişti.

Jaguaradamlar seyircilerin arasından kadınlar seçiyor, ellerinden tutup, onları sahneye götürüyorlardı. Ufak tefek bir sarışını kikirderken yerinden kaldırdılar. Kısa boylu, bronz tenli, topluca bir kadın, ayağa kalkarken somurtuyordu ama adamların kendisini sahneye götürmesine izin verdi. Sonra daha uzun boylu, daha ince yapılı, siyah saçları her hareketinde bir perde gibi parlayarak dalgalanan, İspanyol asıllı bir kadını seçtiler, kadın merdivenlerde tökezledi ve onu düşmekten son anda, yanındaki jaguaradam kurtardı. Adam onu tutarken, kadın kikirdedi, görünüşüne bakılırsa oldukça sarhoştu.

Önümde bir şekil belirdi, onun yüzünden sahneyi göremiyordum. Hırlıyormuş gibi dişleri görünüyordu, yüzüne baktım. Jaguarın altın rengi gözleri, adamınkilerin üzerinde cam gibi parlıyordu, sanki aynı anda ölü hayvan da bana bakıyordu. Adam köşeli, esmer elini uzattı.

Başımı iki yana salladım.

Elini geri çekmedi, açık renkli avuç içini bana uzatmış, bekliyordu.

Yeniden başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Dallas, Edward'ın yanından masaya doğru eğildi, bana yaklaşmak için neredeyse masaya çıkması gerekti. Vücudunu masanın üzerine yatırdı, uzun at kuyruğu taş masanın üzerine sarktı. Olaf'ın eli dökülen saçların biraz üzerinde

dolaştı ve yüzündeki bakış benim dikkatimi her şeyden uzaklaştıracak kadar garipti. Dallas'ın sesini duyunca kendime gelip ona baktım. "Gelinleri tamamlamak için senin boyunda ve bedeninde birisine ihtiyaçları var. Uzun saçlı birisine." Dallas gülümsüyordu. "Kötü bir şey olmayacak." Bana neşeli bir şekilde gülümseyince daha da genç göründü.

Adam bana doğru eğildi ve ben de tüyün ve... onun kokusunu aldım. Ter değildi, sadece onun kokusuydu ve bu koku midemi kastı, bir anda kalkanlarıma konsantre oldum çünkü Richard'a ve onun canavarına bağlı bir parçam karşılık vermek, ileri doğru atılıp o kokuya karışmak istiyordu. Hayvani çekicilik, gerçek anlamda hayvani çekicilik beni hep sarsardı.

Adamın sesi hırıltılı, konuşması aksanlıydı ve fısıldamaya pek müsait değilmiş gibiydi. Daha çok emirleri haykırmaya alışkın bir sesi vardı. "Senin istemediğin hiçbir şey yapmayacağız ama lütfen tapınağımıza gel."

Belki lütfen, belki aksanı, belki de yüzündeki ciddiyet yüzündendi ama ona inanmıştım. Aslında yine de onunla gitmeyecektim ama Edward bana doğru eğildi ve "Turist, turist gibi düşün," dedi. "Role devam et, Anita. Gizli bir iş çevirdiğimizi unutma," dememişti çünkü şekil değiştirici bu kadar yakındayken masada söylenen her şeyi duyabilirdi ama Edward'ın söylediği benim için yeterliydi. Ben bir turisttim. Bir turist giderdi.

Adama sol elimi uzattım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Eli çok sıcaktı. Bazı likantroplar vücut ısılarını dönüştükleri hayvana göre ayarlıyorlardı. Richard'ın teni bile dolunay yaklaşırken ısınıyordu ama bu gece olsaydı öyle olmazdı. Yeniay geçeli birkaç gün olmuştu, ay parlaklığından ve canavarları çağırma gücünden olabildiğince

uzaktı. Adam sadece sıcaktı. Hava da kürk giymek için çok sıcaktı.

Tüyler içindeki rahip son nazlı gelini, beni, yarı çıplak adama yaklaştığım sırada seyirciye alkışlattı. Jaguaradam beni kikirdeyen sarışının yanına getirmişti. Bira kokusu kikirdemenin sadece gerginlikten olmadığını anlayabileceğim kadar yoğundu. Harika.

Mümkün olduğu kadar adamı görmezden gelip, diğer taraftaki kadınlara baktım. Uzun boylu ve uzun saçlı olan yüksek topukluları üzerinde biraz sallanıyordu. Deri bir etek giymişti ve kırmızı bluzu kaşkorse gibi görünüyordu. Diğer kadın yuvarlak yapılıydı, pek çok kişi ona şişman derdi ama öyle değildi. Kare biçimli bir vücut yapısı vardı ve siyah pantolon üzerine siyah tişört giymişti. Gözlerime baktı , bir an için rahatsızlığımızı paylaştık. Seyirci katılımı, seyirci katılmayı istediği sürece güzeldi.

"Bunlar gelinlerin, senin ödülün. Zevkini çıkart," dedi rahip.

Topluca kadın ve ben aynı anda geri birer adım attık. Sarışınla, uzun boylu ve uzun saçlı, adamın kollarına gittiler, ona sokulup, gülüştüler. Adam onlarla oynaşıyordu ama asıl kadınların elleri adamın üzerinde geziniyordu. Adam nereye dokunduğuna çok dikkat ediyordu. Ben önce bir dava açılmasından çekindiğini zannettim ama değildi, adamda bir gerginlik vardı, kadınlar çıplak poposuna dokunduklarında oluşan gerginliğinden adamın da iyi vakit geçirmediğini anladım. Seyircilerin bulunduğu yerden hiçbir şey belli olamazdı. Adamın tepesindeki kadınlar uzaklaşınca soluk teninin üzerinde bir yara izi gibi duran kırmızıya yakın turuncu ve açık pembe ruj izleri göründü.

Adam bize uzandı ama ikimiz de başlarımızı iki yana sal-

ladık. Birer adım daha gerileyip, birbirimize birer adım daha yaklaştık. Bir dayanışma içindeydik. Kadın bana elini uzattı ama tanışmak için değil tutmam için, o zaman sadece gergin değil aynı zamanda korkmuş olduğunu fark ettim. Ben iki halde de değildim, sadece halimden memnun değildim. "Ben Ramona," diye fısıldadı. Ben de ona adımı söyledim ve o an için bunun elini tutmaktan daha etkili olduğunu fark ettim. Sanki okulun ilk gününde, onu serserilerden koruyan annesiymiş gibi bir duyguya kapıldım.

Rahibin sesi duyuldu. "Sizler onun son yemeği, son dokunuşusunuz. Onu reddetmeyin."

Romona'nın yüzü değişti, yumuşadı. Elimi bıraktı. Korkusu gitmişti. Ben hafifçe, "Ramona," diye ona seslendim ama sanki beni duymuyormuş gibi ilerledi. Adamın kollarına doğru gitti. Adam, kadını diğerlerine gösterdiğinden daha fazla şefkatle öptü. Ramona da onu öptü, hem de diğer iki kadının yaptıklarını gölgede bırakacak bir şehvetle. Diğer iki kadın, adamın iki yanında dizleri üzerine çökmüştü, artık ya daha fazla ayakta duramamışlardı ya da bu halde hem yeni kadını hem de adamı daha iyi okşuyorlardı. Pornografik bir dörtlü ilişkinin hafif versiyonu gibiydi.

Adam Ramona'dan uzaklaştı, sanki bir çocukmuş gibi alnından öptü. Ramona öylece kaldı, gözleri kapalıydı, yüzü sarkmıştı. Birisine isteği dışında büyü yapmak yasa dışıydı. Ramona'nın boş yüzüne baktım, bekliyordu, bir sonra gelecek şeyi bekliyordu, bütün kararlılığı, bütün seçenekleri yok olmuştu. Eğer bu gece olmam gereken kişi değil de kendim olsaydım, duruma müdahale ederdim. Hâlâ onları polise verebilirdim ama eğer Şehrin Efendisi'nin bize olayı çözme konusunda yardım etme ihtimali varsa açıkçası daha kötü bir şey yapmadıkları sürece onları ihbar etmeyecek-

tim. Eğer cinayetler duracaksa birkaç zihinsel oyun göz ardı edilebilirdi.

Bir zamanlar böyle bir şeye asla hoşgörü göstermezdim, o zamanlar ne olursa olsun görmezlikten gelme alışkanlığım yoktu. Herkesin bir fiyatı var derlerdi. Bir zamanlar kendimin bu kuralın dışında olduğunu düşünürdüm ama seçeneklerim bu masum kadının istemediği bir şeye zorlanması ve ya başka bir suç mahalli, başka bir derisi yüzülmüş kurban görmekse, kadını alabilirlerdi. Tabii gerçek anlamda sahip olmalarına izin vermezdim ama bildiğim kadarıyla insan hizmetkârların zihinsel büyüleri kalıcı değildi. Elbette bu geceye kadar insan hizmetkârların böyle bir şey yapabileceğini bile bilmiyordum. Kadının ne kadar tehlikede olduğunu bilmiyordum ama yine de... yine de durum daha kötüye gitmediği sürece onu riske atardım. Ona soyunmasını söylerlerse, bütün bahisler kapanırdı. Kurallarım, limitlerim vardı. Sadece dört ya da iki ya da bir sene öncekilerle aynı olmayabilirdi. Onun zihnine girmelerine izin vermek, beni rahatsız etmişti ama bu yeterli değildi.

Sarışın, adama doğru eğilip, poposunu ısırdı, çok sert bir ısırık değildi ama adamı zıplattı. Adamın sırtı seyirciye dönüktü, o yüzden büyük ihtimalle yakışıklı yüzünde bir an için oluşan kızgınlığı sadece ben görmüştüm.

Rahip sahnede kendi tarafında kaldı, sanki gösterinin bozulmasını istemiyordu ama dikkatinin bana yöneldiğini hissetmiştim. Gücünün tamamı, üzerime bir ağırlık gibi çöktü.

Sesi duyuldu. "En çekingen gelinimiz, onu en çok ihtiyaç duyduğu anda yalnız mı bırakacak." Gücünü ve gücün kelimelere nasıl işlediğini hissettim. 'İhtiyaç' dediği anda ben de ihtiyaç hissettim. Vücudum gerildi ama bunu göz ardı edebiliyordum. O, bütün gücünü kullansa bile öylece ol-

duğum yerde durabileceğimi biliyordum ama hiçbir insan bunu başaramazdı. Vampir infazcısı, Anita Blake yapabilirdi ama gizli operasyonlarda partilere giden Anita Lee yapamazdı, şey... eğer öylece durursam oyunumuz biterdi. En azından sıradan bir turist olmadığımı anlarlardı. İşte böyle durumlar gizli operasyonlardan nefret etmemin baş sebeplerindendi.

Rahibin zengin sesiyle ilgilenmeden adama doğru yürüdüm. Adam, sarışının elini tangasının ön kısmından uzak tutmaya çalışıyordu. Diğer kadın kendi saçlarının arasında kaybolmuş, adamın diğer bacağına sarılmıştı, bir eli tangasının lastiğiyle oynuyordu. Sadece Ramona öylece duruyordu, yüzü ifadesizdi, elleri yana düşmüştü, emir bekliyordu ama rahip bütün gücünü benim üzerimde harcıyordu. Rahip benimle işini bitirinceye kadar Ramona güvendeydi.

Siyah saçlı kadın adamın tangasını bel kemiğinin altına çekmeyi başardı ve sarışın bu fırsattan yaralanıp, elini tanganın içine soktu. Adam gözlerini kapattı, kadının elini yakalamış, dışarı çıkartmaya çalışırken bile başı geriye gitti, vücudu otomatik bir tepki vermişti. Görünüşe göre sarışın sıkıca tutmuştu, belki canını yakmıyordu ama bırakmıyordu da.

Eğer gösteriyi yapan kadın ve seyirciler erkek olsaydı kulüptekilerin böyle bir tacize izin vereceğini zannetmiyordum. Bazı cinsel ayrımlar erkeklerin lehine değildi. Kadın olsaydı birileri sahneye atlayıp onu kurtarırdı ama o bir erkekti, burada tek başınaydı.

Ramona'yı omzundan tuttum ve bir eşyaymış gibi yana çektim. O da benim bıraktığım yerde durdu, gözleri hâlâ kapalıydı. Bu kadar zayıf olduğunu görünce kendimi daha kötü hissettim ama problemlerle tek tek ilgilenmeliydim.

Adamın elini tuttum ve sarışının elini bıraktırdım. Adam önce bırakmak istemedi, sonra bana baktı, gerçekten bana baktı. Gözleri büyüktü, gözleri grinin hafif bir tonuydu ama irisinin çevresinde sanki bir kalemle çizilmiş gibi siyah bir hale vardı. Garip gözleri vardı ama benim gözlerimde her ne gördüyse onu rahatlattı çünkü sarışını bıraktı. Kollarda, bileğin yaklaşık üç parmak altında bir sinir vardır. Eğer doğru yerden basınç uygularsanız, çok can yakar. Sarışının kolunu tam o noktadan sıktım, sanki o siniri bulup dışarı çıkartacakmış gibi yüklendim. Kızmıştım ve canını yakmak istiyordum. Bunu başarmıştım da.

Hafif bir çığlık attı, eli açıldı ve ben kolunu daha da sıkıp, elini dışarı çektim. Kurtulmaya çalışmadı, sadece inledi ve bana iri, iyi odaklanamayan gözleriyle baktı ama duyduğu acı alkolün etkisini azaltmıştı. Eğer yeterince uzun süre sıkarsam, mesela on beş dakika kadar, onu ayıltabilirdim ama tabii o sırada acıdan bayılabilirdi de.

Bağırmadan konuştum ama sesim yine de duyuldu. Sahnenin akustiği gayet iyiydi. "Sıra bende."

Uzun boylu İspanyol asıllı kadın adamdan uzaklaştı, dar eteğine takılıp, yüz üstü yere düştü. Emekler durumdayken düşebilmek için çok sarhoş olmanız gerekiyordu. Dirseği üzerinde doğruldu, sesi yoğun ama panik içinde çıkmıştı. "O senin."

Sarışını, adamdan biraz daha uzaklaştırdım ve yavaşça kolunu bıraktım. "Burada kal," dedim. Sarışın kolunu vücuduna yaklaştırdı, sıkıca kendine sarıldı. Bana bakışı dostça değildi ama bir şey söylemedi. Bence benden korkmuştu. Ben de harika bir gece geçirmiyordum. Önce masum bir kadının zihnine girilmesine izin vermiştim, şimdi de sarhoş turistleri korkutuyordum. Gece daha ne kadar kötüye gide-

bilir diyebilirdim ama daha kötüsü henüz gelmemişti. Dönüp neredeyse çıplak adama baktım ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Adama doğru yürüdüm çünkü sahneden durumu belli etmeden inmenin bir yolunu bulamamıştım. Sahneden inersem büyük ihtimalle turist olmadığım anlaşılırdı ama Edward tabancalarımı ve bıçaklarımı getirmeme izin vermişti. Aslında hepimiz bir ayı, bir vampir ya da artık karşımıza her ne çıkarsa onu yere serecek kadar silahlıydık. Korumalar, eğer salak değillerse, silahlarımızdan bazılarını görmüş olmalıydılar. Sadece vampir infazcısı olmamam gerekiyordu, yoksa kurban rolü oynamak zorunda değildim. Sahneye hiç çıkmamalıydım ama artık bunun için de çok geçti.

Adamla karşı karşıya durduk, onun sırtı hâlâ seyirciye dönüktü. Bana doğru eğildi, sıcak nefesini saçlarımda hissettim. "Kahramanım, teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım ve o küçük hareketle gür saçlarım yüzüne süründü. Dudaklarım kurumuştu, yutkunmakta zorluk çekiyordum. Kalbim bir anda çok hızlı atmaya başladı, sanki koşmuştum. Tanımadığım bir erkeğe karşı böyle bir şey hissetmem çok garipti. Başımı salladığım anda bana ne kadar yakın olduğunu, üzerinde ne kadar az şey olduğunu ve ellerimi yanda tutmam gerektiğini çünkü en ufak bir hareketimde ona değeceğimi fark ettim. Bana neler oluyordu? St. Louis'de erkekler beni böyle etkilemiyordu. Acaba New Mexico'nun havası yüzünden mi, yoksa rakım yüzünden yeterince oksijen alamadığım için mi böyle olmuştum?

Yüzünü saçlarıma sürüp, "Ben César," diye fısıldadı. O ufak hareketle çenesi ve boynu tam yüzümün önüne geldi. Yüzünde kendi kokusuyla birlikte, hafif bir kadın parfümü

kokusu vardı ama hepsinin altındaki koku daha sertti. Bu, insan tenininkinden daha sıcak bir kokuydu, hafif misk gibi bir kokuydu, o kadar yoğundu ki neredeyse nemli gibiydi, sanki kokusunun içine su gibi girebilirdim ama sıcak bir suydu, kan gibi sıcak, kandan daha sıcaktı.

Kokusu o kadar güçlüydü ki sendeledim ve bir an için yüzüme değen kadife gibi tüylerin uyandırdığı hissi hatırladım. Hatıra üzerimden aktı ve bütün kontrolümün üzerinden geçti. Güç yukarı doğru gitgide ısınarak tenime doğru yükseldi. Bizim çocuklarla olan doğrudan bağlantıları kesmiştim, o yüzden tenimin içinde sadece benim gücüm vardı ama aramızdaki izler hâlâ duruyordu ve çok garip zamanlarda harekete geçebiliyordu, mesela şu an olduğu gibi. Şekil değiştiriciler her zaman birbirlerini fark ederdi. Canavarlar her zaman diğerlerini fark ederdi ama benim bir canavarım yoktu, içimde Richard'ınkinin bir parçası vardı. O parça César'a uzandı. Eğer böyle bir şey bekliyor olsaydım belki engelleyebilirdim ama artık çok geçti. Tehlikeli bir şey değildi, sadece tenimin üzerine yayılan, bana ait olmayan bir güç, bir ısı akışıydı.

César sanki onu yakmışım gibi geri zıpladı, sonra gülümsedi. Aramızda bir sır olduğunu söyleyen, hınzırca bir gülümsemeydi. Beni kendilerinden birisi zanneden ilk şekil değiştirici o değildi. Bildiğim kadarıyla dünya üzerinde bir şekil değiştiriciyle bu kadar yakın ilişkisi olan iki insandan birisi bendim. Diğer adam da bir kaplanadama bağlıydı, bir kurtadama değil ama yine de yaşadığımız sıkıntılar benzerdi. İkimiz de bir vampirin triumvirliğinin bir parçasıydık ve ikimiz de bundan pek memnun değilmiş gibiydik.

César'ın elleri yüzüme uzandı, tenimin biraz yakınında gezindi. Üzerimdeki olağandışı enerjiyi üzerindeki, hafif bir

hareketle açabileceği bir peçe gibi hissedebildiğini biliyordum. Ama o peçeyi açmadı. O da kendi gücünü ellerinde yoğunlaştırdı, böylece bana kendi ısısıyla dokundu. Isıyı hissedince gözlerimi kapattım ve henüz bana gerçek anlamda dokunmamıştı bile, en azından elini sürmemişti.

Ağzımı açıp, ona bana dokunmamasını söyleyeceğim anda, nefes alınca elleri yüzüme değdi. Buna hazır değildim. Gücü birden içime aktı. Sanki elektrik çarpmıştı, vücudumun alt kısımları kasıldı, tüylerim diken diken oldu. Gücüm César'a doğru güneşe dönen bir çiçek gibi aktı. Durduramıyordum. Yapabildiğim en iyi şey gücün beni kontrol etmesine izin vermektense, benim onu kontrol etmemdi.

César yüzüme doğru eğildi, elleri hâlâ yüzümü tutuyordu. Ben elerimi sanki beni tutmasını ister gibi, onun ellerinin üzerine koydum. Güç dudaklarından akıp, benim dudaklarımın üzerinde gezindi. Gücü vücudumdan akıp yarı açık dudaklarımdan sıcak bir rüzgâr gibi çıktı. Dudaklarımız birleşince aramızdaki güç tüylerini birbirine süren iki kedi gibi birleşti. Ilıklık, sıcağa dönüştü, sanki dudaklarımız biraz daha birbirine değerse yanacaktık, sanki o halde bir saniye daha dursak, tenimiz, kaslarımız kemiklerimiz eriyip birbirine yapışacaktı.

Enerji cinsel bir şeye dönüşürdü, genelde... benim için böyle oluyordu. Utanç vericiydi ama doğruydu. Aynı anda geri çekildik, sanki erkenden uyanmış da uyku sersemiymişiz gibi birbirimize bakıp gözlerimizi kırpıştırdık. Sinirli bir şekilde güldü ve sanki yeniden öpmek istiyormuş gibi bana doğru eğildi ama ben elimi göğsüne koyup onu uzaklaştırdım. Avuç içimde kalp atışını hissettim. Bir anda vücudunda akan kanı hissettim. Gözlerim boynundaki şah damarına kaydı, boynunda atan şeye sanki parıl parıl parlayan

bir mücevhermiş gibi baktım. Yine ağzım kurudu ama bu sefer cinsellik yoktu. Ona doğru bir adım atıp, vücudumu onunkine yasladım, yüzümü boynuna, orada atan hayat damarına yaklaştırdım. O yumuşak tene uzanıp, dişlerimi ona saplamak, altında atan şeyin tadına bakmak istiyordum. Bana ait olmayan bir hatırayla kanının insan kanından daha sıcak olacağını biliyordum. Ilık değil, sıcak olacaktı, soğuk teni ısıtacak sımsıcak bir hayat taşıyordu.

Gözlerimi kapatmam gerekti, başımı çevirip, ellerimle gözlerimi kapatıp ondan uzaklaştım. Diğer sevgililerimle doğrudan bir bağlantım yoktu ama onların güçleri içimdeydi. Richard'ın yakıcı ateşi ve Jean-Claude'un soğuk açlığı benimleydi. Bir an için César'dan beslenmek istemiştim. Bu izleri kapatıp, etrafına duvar örüp, zincirlediğim ve elimdeki her şeyleri kilitlediğim halde demin yaşadıklarımı engelleyememiştim. Üçümüz arasındaki izler açıkken, arzularla dolu oluyordum. aklımdan geçen düşünceler çok korkunç ve belki de bana çok yabancı şeyler oluyordu. Acaba ben ardımda ne gibi karanlık arzular ya da garip istekler bırakmıştım? Eğer çocuklardan birisiyle yeniden konuşursam bunu onlara soracaktım ya da belki de sormazdım.

Bir şeyin bana yaklaştığını hissettim. Başımı iki yana salladım. "Bana dokunma."

"Hadi sahneye geri dönelim, sonra özür dileyebilirim." Bu, rahibin sesiydi.

Ellerimi indirince onun yanımda durduğunu gördüm. Bana elini uzatmıştı. Ona dokunmadım. "Zarar vermek istemiyoruz." Sol elimle eline dokundum ve bir şey hissetmedim. İnsanca sıcaklığı ve teni dışında bir şey yoktu. Beni sahnenin sol tarafına bir yere götürdü. César, diğer üç kadınla zaten oraya gitmişti.

Jaguaradamlar korumalar gibi yanlarındaydı ama görünüşe göre sarışın ve uzun saçlı cesaretlerini yeniden kazanmışlardı. César'ın orasını burasını elliyorlardı. César, Ramona'yı öpüyordu, o da ona büyük bir şehvetle karşılık veriyordu.

Rahip beni onların yanına götürdü ama ben direndim. "Yapamam," diye fısıldadım. César'a bu kadar çabuk yeniden dokunamayacağımı anlatmaya çalıştım. Kendime güvenmiyordum ve bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum. Bunu söylememem gerekirdi. Rahip zaten anlamış gibiydi.

Bana doğru eğildi. "Lütfen, sadece yanlarında dur. Hiç kimse sana dokunmayacak."

Ona neden inandığımı bilmiyordum ama inanmıştım. Gidip neredeyse grup sekse dönüşmüş gösterinin yakınında durdum, hissettiğim kadar rahatsız görünmemeye çalışıyordum. Sonra yukarıdan beyaz bir kumaş indi ve önümüzde bir perde oluşturunca rahip beni bir kenara çekti. Benim boyumda ve saçları benimkiyle aynı bir kadın yerimi aldı ve grup sekse doğru ilerledi. Ben kadının yerimi alışını seyrederken, jaguaradamlardan birisi sarışını çekti. Ona benzeyen bir kadın da onun yerini aldı. César'ı bile farklı aktörlerle değiştirdiler ve onlar beyaz perdenin arkasından seyircilere ateşli bir grup seks gibi görünen gösteriye devam ettiler. Aktrisler, en azından gölgeleri seyirciler arasından seçilenlere çok benziyordu. Dallas'ın, gelinleri tamamlamak için senin saçlarının uzunluğunda birisine daha ihtiyaçları var derken ne demek istediğini şimdi anlamıştım.

Aktörler aslında bir şey yapmıyorlardı ama diğer taraftan çok kötü görünüyor olmalıydı. Kıyafetler uçuştu ve kadınlar üstsüz kaldı. Gösterinin de gerçeği kadar üstsüz görünüp görünmediğini merak etmiştim.

Rahip beni sahnenin arkasında perdeyle kapalı bir yere çekti. Hafif ama net bir sesle konuştu, galiba burada konuştuklarımız sahneden duyulmuyordu. "Eğer seni insan zannetmemiş olsaydık, seni asla seçmezdik. Çok özür dileriz."

Omuz silktim. "Önemli değil."

Rahip bana baktı ve bakışlarında yalan söyleyemeyeceğim bir bilgeliğin ağırlığı vardı. "İçindeki şeyden korkuyorsun ve onunla huzuru sağlayamamışsın."

Bu gayet doğruydu. "Hayır, huzur sağlayamadım."

"Ne olduğunu kabullenmelisin yoksa bu dünyadaki gerçek yerini, gerçek amacını asla bulamazsın."

"Bunu yanlış anlama ama bu gece hiç vaaz dinleyecek halde değilim."

Bunu duyunca kaşlarını çattı, kızmıştı. Kendisiyle böyle konuşulmasına alışkın değildi. Herkesin ondan korktuğuna bahse girerdim. Belki de ben de korkmalıydım ama César'ın boynunu ısırmak istediğimi fark ettiğim andan itibaren ondan korkmamaya başlamıştım. Bu düşünce beni rahibin bu gece bana yapabileceği her şeyden daha çok korkutmuştu. Tamam, neredeyse her şeyden daha çok korkutmuştu. Yüzlerce yıl hayat sürmüş birisinin yaratıcılığını küçümsememek gerekirdi. Pek çoğu acı konusunda biz zavallı insanların hiçbir zaman bilmeyeceği şeyleri biliyordu. Tabii eğer çok ama çok şanssız değilsek, öğrenemeyeceğimiz şeyleri. Kendimi ya çok şanslı ya da çok aptal hissediyordum.

Küçük bir hareket yaptı ve beni seçen jaguaradam bize doğru geldi. Tek dizi üzerine çöküp, başını öne eğdi. "Bu kadını sen seçtin," dedi rahip.

"Evet, Pinotl."

"Onun canavarını hissetmedin mi?"

Adam başını daha da öne eğidi. "Hayır, efendim, hissetmedim."

"Seç," dedi rahip.

Diz çökmüş adam belinden bir bıçak çıkardı. Sapı turkuazdı ve jaguar şeklindeydi. Keskin tarafı on beş santim boyunda karacamdı. Adam bıçağı rahibe uzattı ve rahip de bıçağı aynı ona sunulduğu şekilde saygıyla aldı. Adam üzerindeki jaguar derisini belli olmayan bir yerden çözdü önünü açtı ve başlığını çıkarttı. Saçları gür ve uzundu, ensesinde topuz yapmıştı. Keskin hatlı, köşeli, esmer yüzünü kaldırdı, yüzü tıpkı Aztek tapınak oymalarındaki yüzlere benziyordu. Eğer Meso-Amerikalılardan hoşlanıyorsanız, profili mükemmeldi.

Yüzünü rahibe çevirdi. Yüzünde bir ifade yoktu, sakin bir şekilde bekliyordu.

Seyircilerden gelen tezahürat benim sahnedeki aktörlere bakmama neden oldu ama tam olarak bir şey göremeden rahip ve adama geri döndüm. Göz ucuyla yarı çıplak bedenleri ve adamın önündeki büyük, cinsel organa benzer şeyi görmüştüm. Doğal şartlarda, dönüp gördüğüm şeyin o olduğundan emin olmak için bir daha bakardım ama orada her ne oluyorsa olsun esas gösteri buradaydı. Gösteri yüzünü kaldırmış adamın sükunetinde, rahibin gözlerindeki ciddiyette ve siyah bıçağın koyu parlaklığındaydı. İstedikleri numaraları kullanabilirlerdi, boyu ne kadar büyük olursa olsun, hiçbir şey bu iki adam ve aralarında büyüyen gerginlik gibi olamazdı.

Tam olarak ne olacağını bilmiyordum ama bir fikrim vardı. Adam seyircilerin arasından, bir insan yerine, bir likantrop seçtiği için cezalandırılacaktı ama ben insandım ya da en azından likantrop değildim. Kim olduğumu belli etmeden onu kurtaramazdım. Kurtarabilir miydim?

Hafifçe rahibin koluna dokundum. "Ona ne yapacaksın?"

Rahip bana baktı, gölgelerin bir oyunuyla gözleri derin mağaralar gibi göründü. "Onu cezalandıracağım."

Rahibin kolunu sıktım, tüylerin kaygan yumuşaklığı altından, onu hissetmeye çalıştım. "Sadece boğazını kesmeyeceğinden ya da daha dramatik bir şey yapmayacağından emin olmaya çalışıyorum."

"Adamlarıma ne yapacağım beni ilgilendirir, seni değil." Sesindeki hoşnutsuzluk elimi kolundan çektirtecek kadar güçlüydü ama yapacağı şey beni endişelendirmişti. Edward'a da, buraya kendimizi gizleyip gelme fikrine de lanet ediyordum. Rol yapmak asla beceremediğim bir şeydi. Gerçeklik her zaman işleri bozardı.

Rahip bıçağı adamın yanağının altına dayadı. Adamın yüzünde hiç korku yoktu ama yüzündeki garip huzur, boğazımı düğümledi, sırtımdan soğuk bir ter aktı. Tanrım, fanatiklerden nefret ediyordum ve şu an gördüğüm şey öyle bir şeydi.

"Bekle," dedim.

"Karışma," dedi rahip.

"Ben likantrop değilim," dedim.

"Bir yabancıyı kurtarmak için yalan söylüyorsun," sesinde küçümseme dışında hiçbir şey yoktu.

"Yalan söylemiyorum."

Rahip, César'ı çağırdı.

César sahibi çağırmış iyi eğitimli bir köpek gibi yanımıza geldi. Belki de benzetme çok da adil değildi ama o an kendimi pek adil hissetmiyordum. Eğer gizli kimliğimizi bozarsam, kim olduğumu söylersem, bunun Edward'ın planladığı bir şeyi berbat edip etmeyeceğini bilmiyordum. Kim

olduğumu söylersem kendimizi tehlikeye atıp atmayacağımı da bilmiyordum. Edward bana planın tamamını anlatmamıştı, bu gece bunun için onunla bir görüşme yapmam gerekiyordu ama öncelikle konu güvenlikti. Bir yabancıyı kesilmekten kurtarmak hayatımıza değer miydi? Hayır. Bir yabancıyı ölümden kurtarmak hayatımızı tehlikeye atmaya değer miydi? Belki. Cevapsız çok soru ve elimde çok az bilgi vardı, her halde bilmediğim şeyleri düşünerek bir sürü beyin hücremi öldürüyordum.

César yanımızda belirmişti. Rahibin diğer tarafındaydı. Galiba bıçağı o da gördü. "O ne yaptı?"

"Onu seyircilerin arasından alırken, canavarını hissedemedi," dedi rahip.

"Benim bir canavarım yok," dedim.

César yüksek bir sesle güldü. Hemen eliyle ağzını kapattı, sanki kendisine sessiz olması gerektiğini hatırlatmıştı. "Yüzündeki açlığı gördüm." Açlık derken bunu büyük harflerle söylemişti. Harika, bilmediğim yeni bir şekil değiştirici terimiyle daha karşılaşmıştım.

İçinde bulunduğum durumu mantıklı ve kısa bir şekilde nasıl açıklayacağımı düşündüm. İki kere başlamaya çalıştım ve sonunda, "Çok fazla şey var. Size özet geçeceğim." Hatta, cümleye kötü İspanyol aksanını bile eklemiştim.

Rahibin yüzü boş ve mutsuzdu. O, bir filmden alıntı yaptığımı anlamamıştı. César bu sefer kahkahasına zor engel oldu. O, her halde *Gelin Prenses* filmini seyretmişti. "Gördüğün açlık bir canavardan gelmiyor," dedim.

Rahip bütün dikkatini önünde diz çöken adama verdi. Sanki artık benimle işi bitmişti. Adamın yanağını kesti. İnce kesik genişledi ve esmer teninden kan akamaya başladı.

"Hassiktir," dedim.

Rahip bıçağı adamın diğer yanağına koydu. Ben bileğinden yakaladım. "Lütfen, beni dinle."

Rahibim koyu renkli gözleri bana döndü. "César."

"Ben senin emrinde bir kedi değilim," dedi César.

Rahibin koyu renkli gözleri, yanındaki adama kaydı. "Dikkatli ol, hile bir anda gerçek olabilir, César."

Bu bir tehditti ama tam olarak tehdidin ne olduğunu anlayamamıştım, yine de bir tehdidi duyduğum anda hissederdim. César yanıma geldi. "Sadece konuşmak istiyor efendi Pinotl. Bu çok büyük bir şey mi?"

"Ayrıca bana dokunuyor." İkisi de, rahibin kolundaki elime baktılar.

"Eğer beni dinlemeden onu kesmeyeceğine söz verirsen seni bırakırım."

Gözleri bana dönüp yüzümde çakılı kaldı ve gücünü üzerimde hissettim. Neredeyse teninin elimin altında titrediğin hissediyordum. "Onu suçsuz olduğu bir şey yüzünden kesmeni kabul edemem."

Rahip hiçbir şey söylemedi ama arkamda bir hareket hissettim ve hareketin César'dan gelmediğini biliyordum çünkü o da o tarafa döndü. Arkama bakınca, iki jaguar postlu adamın bize doğru geldiğini gördüm. Büyük ihtimalle bana zarar vermeyeceklerdi, sadece karışmama engel olacaklardı. Rahibe dönüp, gözlerine baktım. Bileğini bıraktım. Tabancamı mı yoksa bıçağımı mı çekeceğime karar vermek için birkaç saniyem vardı. Beni öldürmeyeceklerdi, ben de en azından onlara karşı aynı şekilde davranabilirdim. Bıçağımı çıkarttım, bacağımın yanında tuttum, zararsız görünmeye çalışıyordum. Tabanca yerine bıçağı tercih etmiştim. Umarım bu doğru bir seçim olurdu.

Jaguar postlu adamlardan birisi bronz tenli ve mavi gözlüydü. Diğeri kulüpte gördüğüm ilk Afrika kökenli Amerikalıydı, yüzü açık renkli benekli post içinde çok zıt görünüyordu. Bana doğru yaklaşırlarken güçleri de arttı, hırlıyorlardı, hafif bir tehditti. O hafif ses ensemdeki tüyleri dikti. Geriledim, diz çömüş adamı, iki jaguar postluyla arama aldım.

Rahip obsidiyen bıçağı tekrar adamın sağ yanağına dayadı. Henüz kesmeye başlamamıştı. "Sadece yanağını mı keseceksin, öyle mi? Bu şekilde bitecek mi?"

Bıçağın ucu adamın yanağına battı. Karanlıkta bile ilk kan damlasını gördüm, koyu renkli bir mücevher gibi parladı. "Eğer onu biraz keseceksen tamam. Bu seni ilgilendirir. Sadece onun hissedemediği bir şey yüzünden ölmesini ya da ağır yaralanmasını istemiyorum."

Rahip diğer yanağı da kesti ama bu sefer daha yavaş davrandı. Galiba durumu daha da kötüleştiriyordum. Bu düşüncemi yüksek sesle ortaya sordum. "Durumu daha da mı kötüleştiriyorum?"

Benim tarafımdaki yanaktaki yara kapanmaya başlamıştı, ben bakarken deri kapanıyordu, aklıma bir fikir gelmişti. Rahibe ve dizi üzerindeki adama biraz yaklaştım. Gözüm arkalarındaki jaguaradamlardaydı ama onlar durmuş bakıyorlardı. Beni geriletmişlerdi, belki de sırf bunun için gelmişlerdi.

Dizi üzerindeki adamın yanağına dokundum. Ve yüzünü kendime çevirdim. Diğer yanağı tamamen iyileşmişti. Daha önce hiç karaçamdan bıçak kullanılırken görmemiştim, gümüş etkisi yapıp yapmayacağından yüzde yüz emin değildim ama işte yapmıyordu. Şekil değiştiriciler ondan gelen hasarı iyileştirebiliyordu. Bıçak hâlâ rahibin elindeydi.

Seyirciden büyük bir alkış daha koptu, ses sahnenin arkasına bile gök gürültüsü gibi geldi. Aktörler perdenin önünden çekiliyordu. Gösteri neredeyse bitmişti. Herkes, rahip bile ses ve harekete dönmüştü. Parmağımı karacamdan bıçağın keskin kenarına dayadım. Ucu cam gibiydi, acı keskin ve aniydi. İnleyip elimi çektim.

"Sen ne yaptın?" diye sordu rahip, sesi çok yüksekti, seyircilere kadar ulaşmış olmalıydı.

Ben daha sessiz konuştum. "Yara iyileşmeyecek, en azından onun kadar hızlı iyileşmeyecek. Böylece bir likantrop olmadığım ispatlanacak."

Rahibin kızgınlığı havada sıcak ve dokunulabilir bir şeymiş gibi birikti. "Anlamıyorsun."

"Sırlarınızı saklayacağınıza, birisi olan biteni bana anlatsaydı, ben de böyle paldır küldür dalmazdım."

Rahip bıçağı dizi üzerindeki adama verdi. Adam bıçağı aldı ve eğilip alnını bıçağa yasladı. Sonra bıçağı yaladı, keskin kenarında dikkatli olmuştu, sonunda bıçağın ucuna ve benim kanımın olduğu yere geldi. Sonra bıçağı dudaklarının arasına aldı, ağzının içine aldı, bıçağı bir kadın bir erkeği ağzına alıyormuş gibi emdi. Dudakları bıçağı emerken ağzını kestiğini biliyordum. Bıçağın onu kestiğini biliyordum ama adam hareketi sanki harika, zevk verici bir şeymiş gibi yapıyordu, sanki çok iyi vakit geçiriyordu.

Bıçağı emerken bana bakıyordu ve gözleri artık huzurlu değildi. Gözleri ateşle dolmuştu. Bir erkeğin cinselliği düşünürken gözlerine yansıyan ateşti. Ama erkek bir cam kadar keskin bir şeyi yalarken, o şey ağzını, boğazını keserken, kendi kanını içerken, benim kanımın tadına bakınca gözlerine yansıyacak bir ateş değildi.

Birisi elimi tuttu ve ben sıçradım. Elimi tutan César'dı. "Sahnede olmalıyız. Yerini almalısın." Dizi üzerindeki adama ve diğer adamlara bakıyordu, çok dikkatliydi. Beni, bana yaralı bir ceylanmışım gibi bakan adamların arasından geçirdi.

Diğer üç kadın zaten yerlerini almışlardı, şimdi ışığı azalmış beyaz perdenin arkasında duruyorlardı. Kıyafetlerinin bir kısmını çıkartmışlardı. Kikirdeyen sarışın açık mavi iç çamaşırları içindeydi, hâlâ gülüyordu. İspanyol asıllı da eteğini çıkarmıştı, altında üzerindeki kırmızı kaşkorseye uyumlu külotu vardı. Kıyafetine uyumlu kırmızı topukluları da çıkarmamıştı. O ve sarısın birbirlerine sarılmışlar, sallanıyor ve gülüyorlardı. Ramona gülmüyordu. Hâlâ sessizce, hareketsizce duruyordu.

Sahnenin arkasından rahibin sesi duyuldu. "Seyircimiz için soyun." Sesi yumuşaktı ama Ramona tişörtünü tuttu ve çıkardı. Sutyeni sıradandı, beyaz ve basitti. Özel bir şey değildi ve bu gece birisinin görmesini planladığını zannetmiyordum. Tişörtünü yere bıraktı. Eli pantolonun üst düğmesine gitti. César'dan kurtulup, Ramona'nın ellerini tuttum. "Hayır, yapma."

Elleri, hareketsizleşti, sanki bu küçük müdahale bile onu etkiden kurtarmıştı ama bana bakmadı. Önünde ne olduğunu göremiyordu, sadece benim göremediğim bir şeyler görüyordu.

Tişörtünü yerden alıp, eline tutuşturdum. Ramona onu otomatik bir şekilde aldı ve önünde tuttu.

César kolumu tuttu. "Perde kalkmak üzere. Zaman yok."

Perde yavaşça kalkmaya başladı.

"Tek giyinik sen olamazsın," dedi. Ceketimi çıkartmaya çalıştı ama ben omuz askımı gösterdim.

"Seyirciyi korkuturuz," dedim.

Perde diz hizamıza gelmişti. Tişörtümü tuttu ve pantolnumdan çıkarttı, karnımı açtı. Dizleri üzerine çöktü, perde kalktığında karnımı yalıyordu. Saçlarından yakalayıp, onu itmeye çalıştım ama tutacak kadar çok saçı yoktu. Saçları göründüğünden çok daha yumuşaktı, benim saçlarımın bu kısalıkta olabileceğinden çok daha yumuşaktı. Dişleri nazikçe tenimi ısırdı ve ben elimi çenesinin altına koydum, başını kaldırdım, böylece ya dişlerini çekecekti ya da daha sert ısıracaktı. Bıraktı, yüzünü kaldırıp kendime baktırmama izin verdi. Gözlerinde anlayamadığım bir ifade vardı ama bir yabancının gözlerinde göremeyeceğiniz derin ve karmaşık bir ifadeydi. Bu gece karmaşık bir şey istemiyordum.

Ayağa o kadar akışkan ve zarif bir şekilde kalktı ki, Edward onun insan olmadığını hemen anlardı. Önce uzun saçlının yanına gitti ve onu sanki boğazını temizlemeye çalışıyormuş gibi ateşli bir şekilde öptü, sanki ağzından içeriye girmeye çalışıyordu. Sonra kadını dans eder gibi döndürdü ve jaguar postu içindeki adamlar kadını tutup kıyafetlerini eline verip masasına götürdüler. Sırada sarışın vardı. César'ı sarışın öptü, kadın César'ın sırtını tırmaladı. Hafifçe zıplayıp bacaklarını beline doladı, bütün ağırlığını César'a verdi, neredeyse beraber düşeceklerdi. Öpüşme uzundu ama kontrol sarışındaydı. César, sarışını bir oyuncak gibi üzerindeyken onu sahnenin kenarına götürdü.

Jaguar postlu adamlar sarışını César'dan ayırdılar, sarışın debelenirken onu elleri üzerinde taşıdılar, kadın sonunda sakinleşti, masasına vardığında gülüyordu.

Ramona uyanmış gibiydi. Sanki yataktan yeni çıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve nerede olduğundan emin değilmiş gibi etrafa bakındı. Elindeki bluzuna bakıp, çığlık attı. Cé-

sar ona bluzunu giymesinde yardımcı olmaya çalıştı ama Ramona onu tokatladı. Ben yanına gittim, yardım etmeye çalıştım ama görünüşe göre artık benden de korkuyordu, paniği yayılmış ve hepimizi içine almıştı.

Jaguar postlu adamlar sahneden inmesine yardım etmeye çalıştılar ama Ramona onlardan uzaklaşmaya çalışırken düştü. Sonunda kalktığı masadan bir adam gelip onu yabancıların arasından aldı.

Ramona ağlıyordu ve adam onu masalarına götürürken İspanyolca bir şeyler söylüyordu. Bir ara onunla konuşmam gerekiyordu. Şehirden, üzerinde uyguladıkları zihinsel oyunların kalıcı olup olmadığını öğrenmeden ayrılamazdım. Eğer böyle bir şeyi bir vampir yapmış olsaydı, onu artık istediği zaman, herhangi bir gece yeniden etkisi altına alabilirdi ve o da bu çağrıya karşılık vermek zorunda olurdu. Bir seçeneği olmazdı.

César önümde durdu. Elimi kaldırdı, galiba öpecekti ama dudakları bıçakla hemen iyileşmeyeceğini göstermek için açmaya çalıştığım küçük yaraya geldi. Artık kimsenin umurunda değildi. César elimi kaldırdı ve parmağımın ucundaki yaraya baktı. Küçük bir kesikti ve kanamıyordu ama iyileşmiyordu da. Eğer bir likantrop olsaydım, küçük yara şimdiye kadar kapanırdı.

César elime, hâlâ açık olan yaraya baktı. "Sen nesin?" diye fısıldadı.

"Uzun hikâye," diye fısıldadım.

Yarayı bir çocuğu teselli eden annesi gibi öptü, sonra dudakları parmaklarımın üzerinden elime doğru kaydı. Yavaşça geri çekildi. Parmağımın ucunda taze kan birikti, ışığın altında parlıyordu. Diliyle kan damlasını alıp ağzına götürdü. Sanki beni öpecekmiş gibi eğildi ama ben başımı iki

yana salladım, beni sahneden ve ondan uzaklaştıracak merdivenlere yöneldim.

Jaguar postlu adamlar sahneden inmem için yardım etmeye geldiler ama onlara sadece baktım ve geri çekildiler, basamaklardan yalnız inmeme izin verdiler. Edward sandalyemi tuttu, ben bir şey söylemedim. Ben sahnedeyken yemeğimiz gelmişti. Edward bana bir peçete uzattı. Ben de parmağıma sarıp kanı durdurdum.

Dallas sandalyesinden kalkıp benimle konuşmak için yanıma geldi. "Orada ne oldu? Daha önce ben de gönüllü olmuştum ve hiç kimsenin canının yandığını görmedim."

Ona baktım, loş ışıkta bana çok yakından bakıyordu, çok ciddi ve endişeliydi. "Eğer hiç kimsenin canının yanmadığını düşünüyorsan, demek ki pek dikkatli seyretmiyormuşsun."

Kaşlarını çattı, şaşırmıştı.

Başımı iki yana salladım. Saat çok geçti ve ben bir anda kendimi açıklayamayacak kadar yorgun hissettim. "Tıraş olurken kestim."

Kaşlarını daha da çattı ama konuşmak istemediğimi de anladı.

Gidip yerine oturdu, beni Edward'la baş başa bıraktı. Edward bana doğru eğildi, sanki kulağıma nefes veriyormuş kadar hafif fısıldadı. Şekil değiştiricilerin ne kadar iyi duyabildiklerini o da biliyordu, vampirlerden hiç bahsetmeye bile gerek yoktu. "Kim olduğunu biliyorlar mı?"

Ona döndüm, dudaklarımı kulağına yaklaştırmak için sandalyede tek dizimin üzerinde doğruldum ve vücudumu onunkine yasladım. Çok yakın görünüyorduk ama bu sayede kulağına sadece onun duyabileceği kadar hafif fısıldayabilecektim. "Hayır ama insan ve bir turist olmadığımı biliyorlar." Kolumu sırtına atıp, elimle öteki taraftaki omzunu

tuttum çünkü uzaklaşmasını istemiyordum. Diğer sorumun cevabını istiyordum. "Ne planlıyorsun?"

Bana baktı, yüzündeki ifade çok ilgili bir konuşmaya yakışmayacak kadar alaycıydı. Bana doğru eğildi, dudaklarını kulağıma o kadar yaklaştırdı ki, başkaları için sanki yalıyormuş gibi görünürdü. "Plan yok, sadece senin canavarları bizimle konuşacak kadar korkutacağını düşünmüştüm."

Fısıldama sırası bendeydi. "Plan olmadığına yemin eder misin?"

"Sana yalan söyler miyim?"

Ondan uzaklaşıp, omzundan ittim, çok sert değildi ama ne demek istediğimi anlamıştı. Edward bana yalan söyler miydi? Yarın güneş doğar mıydı? İkisine de cevabım evetti.

Aktörler üzerlerinde bornozlarla sahneye çıkmışlardı. Rahip onları seyirciye tanıtıyordu ve büyük alkış alıyorlardı. Gösterinin özelliğini bozmalarına ve zavallı Ramona'yı korkunç şeyler yaptığını düşünmekten alıkoymalarına sevinmiştim. Açıkçası gösterilerindeki gizemi açıklamalarına şaşırmıştım, bu bir büyücünün numaralarını nasıl yaptığını açıklaması gibiydi.

"Gösterimizin son bölümünden önce yemek yemeniz için size biraz zaman vereceğiz."

Işıklar yandı ve herkes yemeğine döndü. Ben önümdeki etin bonfile olduğunu zannetmiştim ama ilk lokmayı ağzıma atınca tadının farklı olduğunu anladım. Garson bana bir peçete daha getirmişti, o peçeteye de ağzımdaki lokmayı tükürdüm.

"Ne oldu?" diye sordu Bernardo. O kendi etini zevkle yiyordu.

"Ben... buzağı eti yemem," dedim. Tabaktaki ne olduğunu anlamadığım sebzeden biraz aldım ve tatlı patates oldu-

ğunu fark ettim. Üzerindeki baharatı anlayamamıştım. Elbette, yemek pişirmek, uzmanlık alanlarımdan değildi.

Benim ve gariptir Edward'ın dışında herkes eti yiyordu. O da bir lokma alıp daha sonra ekmek ve sebzelere yönelmişti.

"Sen de mi buzağı eti yemiyorsun, Ted?" diye sordu Olaf. Kendi etinden bir lokma alıp sanki her parçasının tadını çıkartıyormuş gibi çiğnedi."

"Hayır," dedi Edward.

"Bunun zavallı hayvanlara acıdığın için olduğunu zannetmiyorum," dedim.

"Ya sen, sen zavallı hayvanlara acıdığın için mi yemiyorsun?" dedi Edward. Bunu sorduktan sonra bana uzun bir süre baktı. Gözlerini okuyamıyordum, fakat bakışları boş değildi, sadece ben ne anlam taşıdıklarını anlayamıyordum. Değişen ne vardı ki?

"Evet, hayvanlara yapılan muamele hoşuma gitmiyor ama hayır sadece tadını beğenmediğim için yemiyorum."

Dallas bize sanki et konusu dışında bir şey konuşuyormuşuz gibi bakıyordu. "Sen... buzağı etinin tadını mı sevmiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Evet, sevmiyorum."

Olaf, Dallas'a döndü. Çatalındaki etten bir parça ısırdı ve geri kalanı Dallas'a uzattı. "Sen buzağı eti seviyor musun?"

Dallas'ın yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Ben neredeyse her gece buzağı eti yerim." Olaf'ın ikram ettiği parçayı yemedi ama kendi tabağındakinden bir lokma aldı.

Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettim ama soramadan önce ışıklar yeniden söndü. Son gösteri başlayacaktı. Eğer gösteriden sonra kendimi hâlâ aç hissedersem, her halde yolda açık bir yer bulurduk. Genelde açık bir yerler olurdu.

24

Işıklar içerisi karanlık oluncaya kadar kısıldı. Karanlıkta çok hafif bir spot ışığı parlıyordu. Loş ışık gidip salonun karşı köşesinde durdu.

O soluk ışığın altında bir siluet belirdi. Spotun altında duran adam üstünde parlak kırmızı ve sarı tüylerle bezeli bir taç olan başını öne eğmişti. Daha küçük tüyleri olan bir pelerin adamı boynundan ışığın aydınlattığı yere kadar kaplıyordu. Adam başını tacıyla birlikte kaldırdı ve soluk yüzü göründündü. Spotun altındaki adam César'dı. Yüzünü yan döndürüp profilini gösterdi, kulağının yarısını kaplayacak kadar çok küpe takmıştı. Başını oynattıkça altın küpeler parlıyor ve ışık da artıyordu. Elinde tuttuğu bir şeyi dudaklarına doğru kaldırdı ve karanlığın içinden bir müzik yükseldi. Ses tiz, çarpıcı bir flüt sesi gibiydi ama tam da flüt değildi. Şarkı çok güzel ama garipti, sanki çok güzel bir şeyin ağlaması gibiydi. Jaguar postlu bir adam gelip tüylü pelerini aldı ve karanlığın içinde kayboldu. César'ın üzerinde omuzlarını ve göğsünü örten bir altın boyunluk vardı. Eğer

gerçekse bir servet değerinde olmalıydı. Karanlıktan çıkan eller, sahiplerini göstermeden, César'ın başındaki tacı çıkarttı.

César yavaşça yürüdü ve sahnenin ortasından geçerken, çaldığı enstrümanın ne olduğunu gördüm. Bir panflüttü ama tam bildiğimiz anlamdakilerden değildi. Çalınan şarkı sanki karanlığı yarıyordu, bir an hızlanıyor, hemen sonra hüzünleniyordu. Görünüşe göre gerçekten César çalıyor gibiydi ve öyleyse becerisi çok etkileyiciydi. Jaguar postlu adamlar, César yürürken üzerindekileri çıkarttılar: küçük bir kalkan, bir yaya benzeyen ama tam olarak yay olmayan garip bir değnek, içinde oka benzeyen bir şeyler olan bir çanta. Artık giydiği kiltin[6] üzerindeki yeşim taşlarını görebiliyordum, gerçi üzerindekinin bir kilt olmadığını biliyordum ama sıradan bir etek de değildi. Kiltin önü tüylerle kaplıydı, kumaşı değerli bir şeydi. Karanlıktan başka eller de uzanıp üzerindeki son kıyafetleri de çıkardılar. Artık onu soyan ellerin jaguar pençeleri olduğunu görebileceğimiz kadar yakındılar. Onu üzerinde yeniden daha önceden giydiği ya da ona benzeyen ten rengi bir tangayla kalıncaya kadar soydular.

César sahneye birkaç masa mesafesinde yaklaşınca şarkısının ritmi de arttı. Neredeyse notaların kuşlar gibi uçuştuğunu görebilirdiniz. Genelde müzik benim şair yanımı ortaya çıkarmazdı ama bu farklı bir şeydi. Çalınanın sadece bir şarkı olmadığını, dinlenip unutulacak bir şey olmadığını, ya da arada içinizden gelince mırıldanmayacağınız bir şey olduğunu anlayabiliyordunuz. Ayin müziği denince insanın aklına davullar ya da bize kalbimizin atışını ya da vü-

6 İskoç eteği.

cut hareketlerimizi hatırlatan ritim çalgıları gelirdi ama her ayin müziği vücut hareketlerimize göre yapılmamıştı. Bir kısmı da bize ayinin neden yapıldığını hatırlatmak içindi. Bütün ayinlerin temelinde ilahi güçler yatardı. Tamam belki hepsinde öyle değildi ama çoğunda öyleydi. Pek çoğunda hedeflenen 'Hey Tanrım, bize bak, umarım yaptıklarımız hoşuna gitmiştir,' diye haykırmaktı. Hepimiz aslında birer çocuktuk ve Anne ya da Babamızın seçtiğimiz hediyeyi beğenmesini istiyorduk.

Elbette bazen Anne ya da Babamız kızgın olabiliyordu.

César elindeki flütü ya da kavalı boynuna astı. Sandaletlerini çıkartmak için eğildi ve onları en yakın masadaki kadına verdi. Karanlıkta bir hareketlenme oldu, kadının verilen şeyi isteyip istemediğini anlayamamıştım. Belki de bundan önceki gösteriden sonra onları almaya korkmuştu. Bu konuda onu suçladığımı söyleyemezdim.

Hemen yanındaki masanın önünde durdu ve başka bir kadınla sessizce konuştu. Kadın kalktı ve kulağındaki küpelerden birisini aldı. Sonra César başka masalara geçti ve bazen erkeklerin ama çoğunlukla kadınların üzerindeki son takıları da almalarına izin verdi. Bu, taktığı küpelerin neden üzerindeki en değersiz şeyler olduğunu açıklıyordu. Kulağında kalan son küpeler dışında. İki kulak memesinde de orta boy yeşim taşları vardı ama küpeyi özel kılan taşların altında sallanan ve César yürüdükçe hareket eden işlemelerdi. Her işleme neredeyse on santim uzunluğundaydı ve her harekette César'ın omuzlarına saç gibi sürünüyordu. Yaklaştıkça yeşim taşlarının Azteklerin çok sevdiği çömelmiş tanrı figüründe işlendiği fark ediliyordu.

César bizim masamızda durdu. Ben buna şaşırmıştım çünkü diğer 'gelinlere' dikkatli davranıp yaklaşmamıştı.

Elimden tutup beni ayağa kaldırdı, küpeye uzanabilmem için başını çevirdi. Ben gösteriyi engellemek istemiyordum ama eğer sahte değillerse küpeler çok pahalıydı. Serin mücevhere dokunduğum anda gerçek olduklarını anladım. Başka bir şey olamayacak kadar ağır ve pürüzsüzdü.

Ben küpe takmazdım, o yüzden kulağımı bile deldirmemiştim, o yüzden karanlıkta kulağıyla uğraşmak zorunda kalmıştım, küpeyi nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyordum. Sonunda César uzanıp bana yardımcı oldu, benim zorlandığım işi onun elleri çok hızlı ve zarif bir şekilde yaptı. Ona bakarken küpelerin alttan klipsli olduğunu fark ettim ve başını diğer tarafa çevirinde öteki küpeyi kendi başıma kolayca çıkarttım. Mücevherden bu arkası klipsli küpelerin modern olduğunu fark edecek kadar anlıyordum. Gerçek yeşim taşıydı ve altındı ama antika değildi en azından klipsleri moderndi.

Değerli taşlar elimde çok gerçek ve ağır duruyordu. Bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldarken sıcak nefesini yanağımda hissettim. "Gösteri bitince bunları senden geri alacağım. Olay çıkartma." Yanağıma nazik bir öpücük kondurdu ve merdivenlere doğru yürüdü. Flütü boynundan çıkarıp kırdı ve bir parçasını merdivenlere attı.

Yerime oturdum, yeşim taşından küpe elimdeydi. Edward'a doğru eğildim. "Şimdi ne olacak?"

Başını iki yana salladı. "Gösterinin bu bölümünü hiç görmedim."

Masanın diğer tarafında oturan Profesör Dallas'a baktım. Ona da neler olacağını sormak istiyordum ama onun bütün dikkati sahnedeydi.

César çıktığı her basamakta flütün bir parçasını yere atıyordu. Yukarda dört jaguar postlu adam yuvarlak bir taşın

önünde toplanmış onu bekliyorlardı. Rahip de onların yanındaydı ama artık pelerinini çıkarmıştı. Omuzları göründüğünden daha geniştı ve çok uzun boylu olmamasına rağmen güçlü görünüyordu. Bir rahipten çok savaşçıya benziyordu.

César tapınağın yukarısına çıktı. Dört jaguar postlu adam onu el ve ayak bileklerinden tutup kaldırdılar. Onu başlarının üzerine kaldırıp, sahnenin dört tarafına götürdüler. Karşıdaki seyirci olmayan tarafa bile götürdüler. Sonra onu küçük yuvarlak taşın üzerine yatırdılar, böylece ayakları ve başı yere değdi, göğsü ve karnı taşın üzerinde yukarıda kaldı.

Ben daha rahibin elindeki karacamdan bıçağı görmeden ayağa fırladım, Edward kolumdan yakaladı. "Soluna bak," dedi.

Yan gözle bakınca, iki jaguar postlu adamı gördüm. Eğer sahneye koşarsam bahse girerim beni durduracaklardı. César gösteri bitince küpeleri almaya geleceğini söylemişti. Yani bunu yapabilecek kadar canlı olacağını söylemek istemişti ama kahretsin, onu keseceklerdi. Bunu şu anda anlamıştım. Bilmediğim şey, onu ne kadar kötü kesecekleriydi.

Dallas da ayağa kalkmıştı, diğer kolumdan tutuyordu. "Bu da gösterinin bir parçası, César ayda iki kere kurban rolü oynar. Kurban ayini her zaman bu şekilde olmaz ama bu işinin bir parçası," diye fısıldadı. Hafif bir sesle, sanki delirmiş birisini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Onun ve Edward'ın beni yerime oturtmalarına izin verdim. Yeşim taşından küpeyi o kadar sıkı tutuyordum ki kenarları elime batmaya başlamıştı.

Dallas yanıma diz çöktü, elini koluma koydu ama sahneye bakıyordu. Jaguar postlu adamlar César'ı tuttuğu ne

kadar sıkı tuttukları ve beraber nefes aldıkları görülebiliyordu. César'ın yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu, korku ya da arzu yoktu, sadece bekliyordu.

Rahip bıçağı kaburgalarının hemen altına sapladı. César'ın vücudu kasıldı ama hiç ses çıkartmadı. Bıçak onu yardı, etini kesiyordu, delik büyüdü. Vücudu yara büyüdükçe kıvrandı ama César hiç ses çıkartmadı. Soluk teninin üzerine kan aktı; soluk ışığın altında kan, gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Rahip elini yaranın içine neredeyse bileğine kadar soktu, o zaman César inledi.

Dallas'ın kolunu tuttum. "Kalbi olmadan yaşayamaz, bir şekil değiştirici bile bunu kaldıramaz."

"Kalbini sökmeyecek, yemin ederim." Kolunu tutan elimi gergin bir köpeği sakinleştirir gibi okşadı.

Ona doğru eğilip, "Eğer ben bunu durdurabilecekken, sırf senin yüzünden kalbini sökerse, New Mexico'dan ayrılmadan önce ben de senin kalbini sökerim. Hâlâ yemin etmekte kararlı mısın?" diye fısıldadım.

Gözleri biraz büyüdü. Galiba nefesini tutmuştu ama yine de başıyla onayladı. "Yemin ederim."

İşin garibi tehdidime anında inanmıştı. Pek çok insana, onların kalbini sökeceğinizi söylerseniz inanmazlardı. Onları öldüreceğinizi söylerseniz inanırlardı ama çok detaya girerseniz bunu şaka zannederler ya da abarttığınızı düşünürlerdi. Dallas bana inanmıştı. Bunu yüzünden anlamıştım. Ama yine de pek çok üniversite profesörünün buna inanmayacağından emindim. Bu tepkisi Dallas konusunda beni olduğumdan daha da fazla endişelendirmişti.

Rahibin sesi, sessiz salonu doldurdu. "Kalbini elimde tutuyorum. Eski günlerde kalbini göğsünden çıkarırdık ama o günler geri de kaldı," sesindeki özlemi hissedebiliyordunuz.

"Bizler olması gerektiği gibi değil, yapabildiğimiz gibi ibadet ediyoruz." Yavaşça elini çıkarttı ve ben yaradan gelen ıslak, yapışkan sesi duyacak kadar yakındım.

Kanlı elini başının üzerine kaldırdı ve kalabalık alkışlamaya başladı.

Alkışladılar. Hem de hepsi birden alkışladılar.

Jaguar postlu adamlar César'ı taşın üzerinden kaldırıp merdivenlerden aşağı attılar. César çuval gibi merdivenlerin dibine düştü. Sırt üstü yatmış, nefes almaya çalışıyordu, galiba rahip kalbini ararken ciğerlerine de zarar vermişti.

Öylece oturup, ona baktım. Bunu ayda iki kere yapıyordu. Bu, işinin bir parçasıydı. Hassiktir. Anlamamak bir yana anlamak da istemiyordum. Eğer acıdan ve ölümden hoşlanıyorsa bile, ben bunun hakkında bir şey bilmek istemiyordum. Zaten evde boynuma kadar sadomazosişt leoparadamlara batmıştım.

Rahip konuşuyordu ama ben onu duymadım. Sesi uzaktan gelen bir kuru gürültü gibi duyuluyordu. Leoparadamın yerde kıvranışını, yaradan kanının yere akışını seyrettim ama bakarken kan akışının yavaşladığını görebiliyordum. Bütün o kan ve parçalanmış etin arasından görmek zordu ama iyileştiğin biliyordum.

İnsan korumalardan ikisi gelip onu yerden kaldırdılar, birisi ayak bileklerinden, diğeri kollarından tuttu. Yanımızdan geçip, onu masaların arasından taşıdılar. Ben ayağa kalkıp onları durdurdum. Dallas yanımda duruyordu, sanki yapacağım şeyden korkuyormuş gibiydi. César'ın gözlerine baktım. Acısını görebiliyordum. İyi vakit geçirmiyordu ya da en azından öyle görünmüyordu ama eğer bir şekilde hoşunuza gitmiyorsa böyle bir şeyi sürekli yapamazdınız. Elleri göğsünün üzerindeydi, sanki kendisini bir arada tutma-

ya çalışıyordu. Bir elini kaldırdım. Teni kana bulanmıştı. Yeşim taşından küpeleri eline tutuşturdum, parmaklarını kapattım.

Bir şey fısıldadı ama ne dediğin duymak için eğilmedim. "Bir daha sakın yanıma gelme," dedim.

Yerime geri döndüm ve korumalar César'ı götürdü. Ellerimi silmek için bir peçete alıyordum ki Dallas kolumu tuttu. "Artık seni görmeye hazır."

Kimseyle konuştuğunu görmemiştim ama bir şey sormadım. Eğer vakit geldi diyorsa, benim için uygundu. Şehrin Efendisiyle görüşüp, buradan def olup gitmek istiyordum.

Ben yeniden peçeteye uzandım ama Dallas peçeteyi çekti. "Onu elinde kurbanın kanıyla karşılaman daha uygun olur."

Ona baktım ve elindeki peçeteyi kaptım. Peçeteyi bırakmadı, biraz çekiştirdikten sonra ben peçeteyi aldım. Fakat o anda yanımda bir kadın belirdi üzerinde kırmızı başlıklı bir pelerin vardı ve boyu neredeyse omzuma geliyordu ama başını çevirip yüzünü göstermeden kim olduğunu anlamıştım. Kendisini tanrıça ilan etmiş, Şehrin Efendisi, Obsidiyen Kelebek, Itzpapalotl. Gelişini fark etmemiştim. Onu duymamıştım ya da hissetmemiştim. Yanımda bir büyü gibi belirmişti. Bir vampir bana böyle bir şey yapmayalı çok zaman geçmişti. Gözlerine bakarken, sanırım bir süre nefesimi tutmuştum.

Yüzü de, vücudunun geri kalanı gibi narindi. Teni sütlü kahve rengindeydi. Gözleri siyahtı, koyu kahverengi değildi gerçekten tıpkı adını aldığı karacam gibi siyahtı. Pek çok Başvampirin gözleri insanı içine çeken havuzlar gibi olurdu, içine düşülüp, yok olunacak şeylerdi ama onun gözleri insanı içine çeken bir şey değil de gerçeği gösteren siyah

siyah aynalar gibiydi. O gözlerin içinde kendimi gördüm, sanki siyah bir mücevherde yansıyan mükemmel bir görüntü gibiydi. Sonra görüntü ikiye ve üçe bölündü. Benim yüzüm ortada kaldı, bir yanda bir kurt başı, diğer tarafta bir kuru kafa belirdi. Ben bakarken, üç görüntü de kurt ve kafatası benim yüzüme bitişecek şekilde birbirine yaklaştı. Bir an için bir görüntünün nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamadım.

Bir görüntü diğerlerinin üzerine çıktı. Kafatası iki görüntüyü geride bıraktı ve karanlığa doğru yükseldi, gözlerinin içini kafatası görüntüsü doldurdu ve ben sendeledim, neredeyse düşüyordum. Edward hemen yanımdaydı, beni tuttu. Dallas vampirin yanında duruyordu.

Bernardo ve Olaf, Edward'ın arkasındaydı ve o anda ikisinin de eğer Edward emir verirse silahlarını çekip ateş edeceklerini biliyordum. Bu rahatlatıcı bir düşünceydi. İntihara meyilli ama yine de rahatlatıcıydı çünkü artık gücü hissediyordum yani daha önce gücünü benden gizlemişti. Binanın altındaki etrafındaki içindeki vampirleri de hissedebiliyordum. Yüzlerce vampir vardı ve pek çoğu yaşlıydı. Yüzlerce yıl yaşamışlardı Ya Obsidiyen Kelebek? Yan gözle ona baktım ama bu sefer gözlerine bakmamaya dikkat ettim. Bir vampirin gözlerine bakmamaya çalışalı yıllar geçmişti Birisinin gözlerine bakmadan, onun yüzüne bakmanın ne kadar zor bir iş olduğunu unutmuştum. Bu, sanki abartılı bir oyundu, onlar gözleriyle beni yakalayıp etkileri altına almaya çalışıyorlardı ve ben de kaçıyordum.

Yüzüne siyah kaküller dökülüyordu ama saçının geri kalanı yeşim taşından küpelerle süslenmiş narin kulaklarının arkasındaydı. Narin bir şeydi, benim ve Profesör Dallas'ın yanında bile ufak tefek kalmıştı ama görüntüsü beni kandı-

ramazdı. İçindeki vampir çok yaşlı değildi. Daha bin yaşında bile olduğunu zannetmiyordum. Daha yaşlılarıyla, çok daha yaşlılarıyla karşılaşmıştım ama daha önce bin yaşın altında bir vampirin kafamın içinde böyle bir güçle yankılandığını hatırlamıyordum. Gücü teninin altında görünmez bir bulut gibi dolaşıyordu ve vampirleri bu güç akışının istem dışı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Bazı özel güçleri olan Başvampirler, mesela korku ya da arzu yayanlar, bir çaydanlıktan çıkan buhar gibi etrafa güç yayıyorlardı. Bu, istem dışıydı ama daha önce güç, saf güç yayan bir tanesiyle karşılaşmamıştım.

Edward, benimle konuşuyordu, büyük ihtimalle bir süredir konuşuyordu. Ben daha yeni duymuştum. "Anita, Anita iyi misin?" Sırtımdaki tabancayı hissettim ama bana doğrultulmamıştı, sadece Edward silahını çekmiş ve arkama saklamıştı. İşler çok hızlı bir şekilde sarpa sarabilirdi.

"İyiyim," ama sesim iyi gelmemişti. Boş ve uzaktan gelmişti, sanki şoktaydım. Belki de biraz öyleydim. Tam olarak beni zihninin etkisine almamıştı ama benim hakkımda diğer vampirlerin ilk seferde öğrenemediğinden çok şey öğrenmişti. Bir anda gücünün ne olduğunu anlamıştım. Onun yeteneği, gücü okuyabilmekti.

Sesi çok aksanlıydı ve o narin boğazından çıkabileceklere göre çok daha kalındı, sanki sesi o büyük gücünün içinde yankılanıyordu. "Sen kimin hizmetkârısın?"

Benim bir vampirin hizmetkârı olduğunu anlamıştı ama kimin olduğunu anlayamamıştı. Bu hoşuma gitti, kendimi biraz daha iyi hissettim. Sadece güçleri okuyabiliyordu, detayları bilmiyordu, tabii bilmiyormuş gibi de yapmış olabilirdi ama bir şekilde bilmiyormuş gibi yapacağını zannetmiyordum. Hayır, o bilgisini göstermekten hoşlanıyordu. Aynı

güç yaydığı gibi, kendini beğenmişliğini de yayıyordu ama neden kendini beğenmeyecekti ki? Sonuçta bir tanrıçaydı, bunu kendi kendine ilan etmiş olsa bile. Tanrılık iddiasında bulunmak için ya çok kendini beğenmiş ya da deli olmak gerekiyordu.

"St. Louis Şehrinin Efendisi, Jean-Claude."

Sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana yatırdı. "O zaman sen Cellatsın. Neden kapıda gerçek adını vermedin."

"Vampirlerin bazıları, kim olduğumu öğrendiklerinde, benimle konuşmuyorlar."

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Parçalanma cinayetleri."

Yine sanki bir şeyi dinliyormuş gibi başını yana yatırdı. "Ah, evet." Gözlerini kırpıp, bana baktı. "Benimle görüşmenin bedeli ellerinde."

Şaşkınlığım yüzüme de yansımış olacak ki açıkladı. "Kan, César'ın kanı. Senden onu almak istiyorum."

"Nasıl?" diye sordum, isterseniz bana şüpheci diyebilirdiniz.

Sadece arkasını dönüp yürüdü. Sesi, kötü seslendirilmiş filmlerdeki gibi o yürüyüp gittikten sonra geldi. "Beni takip et ve ellerini temizleme."

Yan gözle Edward'a baktım. "Ona güveniyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Ben de," dedim.

"Buradan gidiyor muyuz, kalıyor muyuz?" diye sordu Olaf.

"Bence gidelim," dedi Bernardo. Kurban töreni başladığından beri ona bakmamıştım. Biraz rengi sararmış gibiydi.

Olaf iyiydi. Olaf rahat ve canlı görünüyordu, sanki gece onun hoşuna gitmişti.

"Davetini reddetmeniz büyük bir kabalık olur. Çok nadir olarak kişisel görüşmeleri gönüllü kabul eder. Onu etkilemiş olmalısın," dedi Dallas.

"Onu etkilemedim. Beni çekici buldu," dedim.

Dallas kaşlarını çattı. "Çekici mi buldu. O erkeklerden hoşlanır."

Başımı iki yana salladım. "Erkeklerle cinsel ilişkiye giriyor olabilir ama onun çekici bulduğu şey bendeki güç, Profesör."

Bana baktı yüzümü inceliyordu. "Senin o kadar gücün var mı?"

İç çektim. "Birazdan göreceğiz, değil mi?" Pelerinli kadının yürüdüğü tarafa doğru yürüdüm. Karar vermemizi beklememişti. Öylece yürüyüp gitmişti. Dediğim gibi, kendini beğenmişti. Elbette, bizler onun peşinden özel odasına gidiyorduk. Bu da ya kendini beğenmişlik ya da aptallıktı. Kendini beğenmişlik ve aptallığı düşündüğünüzde bazen ikisi arasında pek fark göremezdiniz.

25

Ben nereye gideceğimizi bilmiyordum ama Dallas biliyordu. Bizi tapınağa çıkan merdivenlerin yanından perdelerin ardındaki bir kapıya götürdü. Kapı hâlâ açıktı, açık bir ağız gibiydi. İçinde aşağıya inen basamaklar görülüyordu. Başka nereye gidiyor olabilirdi ki? Sadece bir kere ana mekânını yer altına değil de yerin üzerine, yukarıda bir yere yapmış bir vampirle karşılaşmayı çok isterdim.

Dallas merdivenlerden bir çocuk gibi sekerek indi. İnerken at kuyruğu da zıplıyordu. Eğer içine doğru indiği karanlığa karşı bir tedirginlik hissediyorsa bile belli etmedi. Dallas, bu defa beni iyice şaşırtmıştı. Bir yandan Olaf'ın tehlikeli olduğunu fark etmiyor ve klüpteki canavarların hiçbirinden korkmuyordu. Diğer yandan ben kalbini sökeceğini söylediğimde bana inanmıştı. Bunu gözlerinde görmüştüm. Nasıl oluyordu da bir yabancının tehdidine inanıyor ama diğer tehlikeleri göremiyordu? Bunu gerçekten anlayamamıştım ve anlamadığım şeyler hoşuma da gitmezdi. Dallas ilk bakışta tamamen zararsız görünüyordu ama tepkileri garipti, o yüzden üzerine bir soru işareti koymuştum. Yani ona

arkamı dönmeyecektim ve tam olarak ne olduğundan emin oluncaya kadar ona bir sivil muamelesi yapmayacaktım.

Olaf'a göre çok yavaş iniyordum. O da yanımdan geçip, at kuyruğu zıplayan Dallas'ın peşinden gitti. Kafasını tavana çarpmamak için eğilmişti ama merdivenler de karşılaşabileceği sürprizlere pek hazırlıklı değil gibiydi. Benim de pek umurumda değildi. Çok istiyorsa ilk mermiyi o yiyebilirdi ama ben de peşlerinden karanlığa indim. Şimdiye kadar bize saldıran olmamıştı, eh, şimdiye kadar. Eğer bir vampiri şahsen tanımıyorsam ilk görüşmemizde elimde bir silah olmasını tercih ederdim. Belki de merdivenlerin darlığı yüzünden böyle hissediyordum. Duvarlar o kadar yakındı ki, sanki büyük bir el gibi üzerimize kapanıp bizi ezecekti. Klostrofobik olduğumu söylemiş miydim?

Merdivenler çok derine inmiyordu ve sonunda ikinci bir kapı yoktu. Jean-Claude'ın St. Louis'deki mekânıysa bir yeraltı üssü gibiydi. Oysa buradaki giriş neredeyse gizli bile değildi, merdivenler derine inmiyordu, ikinci bir kapı yoktu, yani yine kendini beğenmişlik ve aşırı güven sergileniyordu.

Olaf yüzünden Dallas'ı göremiyordum ama Olaf'ın merdivenlerin sonundaki çıkışa doğru eğildiğini gördüm. Çıkıştan geçmesi için daha da eğilmesi gerekti ve diğer tarafa geçip doğrulmadan önce bir an için geriledi. Etrafında ya da karşısında bir hareket görür gibi oldum. Hızlı bir hareketti, sanki göz ucuyla fark edilen bir hareket görmüştüm. Hareket bana striptizci César'ın karanlık ve aydınlık arasında ilerlerken etrafında beliren elleri hatırlattı.

Olaf girişin önünde dikilip kaldı, iri bedeni merdivenlerin açıldığı yerden gelen loş ışığı bile engelliyordu. Dallas'ı zar zor görebiliyordum. Sonunda Dallas, Olaf'ı kapının

önünden çekti ve içeride yanan ateşin ışığı merdivenleri aydınlattı.

"Olaf iyi misin?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Bir de Edward denedi. "Olaf?"

"İyiyim."

Yan gözle Edward'a baktım. Bir an için birbirimizin gözlerinin içine baktık, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Bu bir tuzak olabilirdi. Belki de cinayetlerin arkasında Obsidiyen Kelebek vardı. Belki de Cellat'ı öldürmek istiyordu ya da belki de yüzyıllarca yaşamış bir vampir olarak bunları sırf bize zarar vermiş olmak için yapıyordu.

"Olaf'a yalan söyletebilir mi?" diye fısıltıyla sordu Edward.

"Zihin kontrolü mü yani?"

Başıyla onayladı.

"Bu kadar çabuk olamaz. Olaf'dan hoşlanmıyor olabilirim ama bence daha güçlüdür." Edward'a bakıp loş ışıkta yüzünü inceledim. "Peki, onu yalan söylemeye zorlayabilirler mi?" diye sordum.

"Boğazına bıçak dayayarak mı yani?" dedi Edward.

"Evet."

Hafifçe gülümsedi. "Hayır, bu kadar çabuk olamaz. asla."

"Bundan emin misin?" diye sordum.

"Hayatımı bahse koyarım."

"Hepimizin hayatını bahse koyuyoruz."

Başıyla onayladı. "Evet, öyle."

Ama eğer Edward, Olaf'ın bizi acı ya da ölüm tehdidi altında bile satmayacağını söylüyorsa, ona inanırdım. Edward insanların bazı şeyleri neden yaptığını her zaman anlama-

yabilirdi ama genelde bunu yapıp yamayacakları konusunda haklı olurdu. Motivasyon onun anlayışının ötesindeydi ama çok nadir yanılırdı. Yani... basamaklardan aşağıya inmeye devam ettim.

Görme alanımı olabildiğince genişlettim, geçerken de girişin iki yanını da görmeye çalışıyordum. Ben geçerken eğilmem gerekmemişti. Burası küçük, kara bir odaydı, belki beş metreye, beş metreydi. Ayrıca ağzına kadar vampirlerle doluydu.

Girişin sağ tarafına geçip sırtımı duvara dayadım, silahımı iki elimle tuttum, namlusunu tavana doğrulttum. Aslında silahı birisine, herhangi birisine doğrultmak istiyordum. Bunu yapamadığım için omuzlarım gerilmişti. Beni tehdit eden yoktu. Hiçbirisi, öylece durmak, bakınmak ya da sıradan insanlar gibi dolaşmak dışında bir şey yapmıyordu. O zaman neden odaya girdiğimden beri ateş etmem gerekiyormuş gibi geliyordu?

Kısa vampirler, uzun vampirler, zayıf vampirler, şişman vampirler, her boy, her ebat ve neredeyse her ırktan vampir küçük, taş duvarlı odanın içinde dolaşıyordu. Yukarıda efendileriyle yaşadığım olaydan sonra, gözlerine bakmamaya özen gösterdim. Bakışlarım odada gezindi, soluk yüzlerine bakıyordum, o arada hızlı bir sayım yaptım. Altmışın üzerine çıkınca saymaktan vazgeçtim. Demek ki oda benim düşündüğümden en az iki kat daha büyüktü. Yoksa içeride bu kadar çok vampir olamazdı. Gözüme küçük görünmüştü çünkü çok kalabalıktı. Ayrıca meşalenin titrek, loş ışığı da göz yanılgısını desteklemişti.

Edward girişte kaldı, sırtını girişin kenarına dayamıştı, omzu hafifçe bana değdi. O da benim gibi silahını çıkartmıştı, o da vampirleri inceliyordu. "Ne oldu?"

"Ne mi oldu? Şunlara bak." Sesim hırıltılı çıkmıştı, fısıldamaya çalışmıyordum – zaten bunun bir anlamı olmazdı – sadece dilim damağım kurumuştu.

Kalabalığa yeniden baktı. "Yani?"

Ona baktım, sonra bekleyen vampirlere döndüm. "Hassiktir, Ed... Ted. Hassiktir." Sayıca çok olmalarının ötesinde bir şey vardı. Problem onları hissedebilme özelliğimdeydi. Daha önce de yüzlerce vampirin arasında bulunmuştum ama onlar beni böyle etkilememişlerdi. Bu Jean-Claude'la aramızdaki güç yüzünden mi olmuştu yoksa o zamandan beri nekromansi güçlerim mi artmıştı bilemiyordum ya da belki de Itzpapalotl, karşılaştığım diğer başvampirlerden çok daha güçlüydü. Belki de onun gücü bu vampirleri diğer vampirlerden daha güçlü hale getirmişti. Bu odada şu anda yüze yakın vampir vardı ve ben hepsini ya da neredeyse hepsini hissedebiliyordum. Kalkanlarım aslında artık çok güçlenmişti, olağandışı etkilerin çoğunu dışarıda tutabiliyordum ama bu odadakiler benim için çok fazlaydı. Tahminime göre burada yüz yıllığın altında vampir yoktu. Dikkatimi yoğunlaştırırsam her birinin güçlerini tek tek hissedebiliyordum. Yaşları, güçleri bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Sağ köşede dört dişi vampir vardı ve hepsi beş yüz yıldan daha yaşlıydı. Bana koyu renk gözlerini dikmiş bakıyorlardı, esmer tenliydiler ama tenlerinin koyuluğu güneşin altında kalabilecekleri kadar değildi. Dördü de bana sabırlı, boş gözleriyle bakıyordu.

Obsidiyen Kelebek'in sesi odanın ortasından geldi ama vampirlerin arkasındaydı. "Size karşı bir şiddet uygulamadım, ama siz silahlarını çekmişsiniz. Benim yardımımı istiyorsunuz ama beni tehdit ediyorsunuz."

"Bu kişisel değil Itz..." Adını telaffuz edemedim.

"Bana Obsidiyen Kelebek diyebilirsin." Etrafta bir sürü kişi dolaşırken ve onu görmeden konuşmak garipti.

"Bu kişisel değil Obsidiyen Kelebek. Sadece eğer silahımı yerine koyarsam, boğazım parçalanmadan yeniden çekme şansımın olabileceğinden pek emin değilim."

"Bize güvenmiyorsun," dedi.

"Aynen senin bize güvenmediğin gibi," dedim.

O zaman güldü. Gülüşü genç bir kadınınki gibiydi, sıradan bir sesti ama diğer vampirlerden yayılan kahkahalar hiç de sıradan değildi. Onların kahkahalarında vahşi bir tını, bir çaresizlik vardı. Sanki gülmemekten korkuyorlar, korktukları için gülüyorlardı. Obsidiyen Kelebek'le beraber gülmemenin cezasını merak etmiştim.

Tek bir erkek sesi dışında kahkahalar kesildi, hepsi o vampirlere özgü, mümkün değilmiş gibi görünen, iyi yapılmış heykellere benzedikleri, canlıdan çok, gerçek dışı göründükleri hareketsizliğe bürünmüş, boş kılıflar gibi bekliyorlardı. Neyi bekliyorlardı? Tek ses o tiz, sağlıksız kahkahaydı, filmlerde tımarhanelerde ya da deli bilim adamlarının laboratuarlarında duyulan kahkahalar gibiydi. Ses yüzünden kollarımdaki tüyler ürperdi, bir büyü değildi, sadece ses ürkütücüydü.

"Eğer silahlarınızı kaldırırsanız, ben de adamların çoğunu gönderirim. Bu adil değil mi?"

Adildi ama yine de hoşuma gitmemişti. Silahımın elimde olması hoşuma gidiyordu. Eğer birkaç tanesini vurmak diğerlerini durduracak olsaydı, silah bir işe yarardı ama şu anda durum öyle değildi. Eğer Obsidiyen Kelebek onlara cehenneme gitmelerini söylerse, vampirler çukur kazmaya başlarlardı. Eğer bize saldırmalarını söylerse, bunu kesinlik-

le yaparlardı. O yüzden silahlar sadece bir güvenlik kuşağıydı, kaçınılmaz sonu biraz geciktirmekti.

Edward'ın omzunu yeniden hissettim. Benim cevap vermemi bekliyordu çünkü benim uzmanlığıma güveniyordu. Kendimizi öldürtmemeye çalışacaktım. Silahı kılıfına koydum. Elimi bacağıma sildim. Silahı çok uzun zamandır elimde tutuyordum ve burası çok sıcaktı. Ben mi, gergin olmak mı?

Edward da silahını yerine koydu. Bernardo hâlâ merdivenlerdeydi ve merdivenlerden üzerimize bir şeyin gelip gelmediğini kontrol ettiğini fark ettim. Birden fazla insanla çalıştığımı ve benim tarafımdaki herkesin hareket eden her şeyi vurmaya hazır olduğunu bilmek güzeldi. Yufka yüreklilik ya da sempati yoktu, sadece iş vardı.

Elbette Olaf diğer tarafta Dallas'ın yanındaydı. O silah çekmemişti. Dallas'ın zıplayan at kuyruğunun peşinden yıkıma, vampirlerin arasına dalmıştı. Ya da durum şimdilik en azından potansiyel bir yıkım gibiydi.

Vampirler nefes adılar, hepsinin göğsü aynı anda şişti, sanki tek bir zihne bağlı bir sürü beden vardı. Yeniden hayata, daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyordum bunu, geri döndüler. Bazıları neredeyse insan gibiydi ama pek çoğu soluk renkliydi, aç ve zayıf görünüyorlardı. Yüzleri çok inceydi, sanki hastalıklı derilerinin altından kafatasları fırlayacak gibiydi. Hepsinin rengi bütün vampirler gibi soluktu ama derilerinin gerçek rengi beyaz ırkın ten renginden daha koyuydu, soluk haldeyken bile, ten renkleri benim alışkın olduğum hayalete benzer beyazlıkta değildi. Şaşkınlık içinde tanıdığım vampirlerin çoğunun beyaz ırktan olduğunu fark ettim. Burada beyaz ırk azınlıktı. Benim için hoş bir değişiklikti.

Vampirler kapıya doğru kayar gibi yöneldiler. Daha doğrusu bir kısmı kayar gibi hareket ediyordu. Bazıları ayaklarını sürterek yürüyordu, sanki bacaklarını kaldıramayacak kadar güçsüzdüler, sanki hasta gibiydiler. Bildiğim kadarıyla vampirler hastalanamazdı ama bu vampirler hasta gibiydi.

Bir tanesi önümde tökezleyip ellerinin üzerine düştü. Olduğu yerde kaldı, başı öne eğilmişti. Teni kirli bir beyazdı, sanki çok işlek bir yol üzerindeki kar rengindeydi, gri bir rengi vardı yani. Diğer vampirler onun etrafından sanki yoldaki bir tümsekmiş gibi dolaştılar, onu fark etmemiş gibiydiler. Vampirin elleri iskelet gibiydi, sanki derisinin altında kemikten başka bir şey yoktu. Yüzüne dökülen sarı saçları o kadar inceydi ki beyaz gibi görünüyordu. Yavaşça başını kaldırdı ve yüzü de iskelet gibiydi. Gözleri iyice içeri çökmüştü , karanlık tünelin sonunda yanan ışıklara benziyordu. Bunun gözlerine bakamaya korkmamıştım. Beni gözleriyle etkisi altına alacak gücü yoktu, bunu ona sadece bakarak bile anlamıştım. Derisi, elmacık kemiklerine öyle yapışmıştı ki, sanki kemikler deriyi yarıp fırlayacaktı.

İncelip neredeyse görünmez hale gelmiş dudaklarından soluk renkteki dili çıkmıştı. Gözleri çok ama çok açık yeşildi, sahte zümrütler gibiydi. Burun delikleri büyüdü, sanki havayı kokluyordu. Belki de gerçekten kokluyordu. Vampirler, şekil değiştiriciler gibi kokuya çok güvenmezlerdi ama koku alma duyuları insandan daha iyiydi. Vampir, nefesinin ortasında gözlerini kapadı, titredi ve kendinden geçer gibi oldu. Daha önce bir vampiri böyle bir şey yaparken görmemiştim. Beni hazırlıksız yakalamıştı ve bu benim hatamdı.

Gerildiğini gördüm ve elim Browning'e gitti ama yeterince vakit yoktu. Aramızda neredeyse yarım metre vardı. Üzerime çullandığında silahıma ulaşamamıştım bile. Nefesim

kesildi. Eli yüzümdeydi, ben nefes bile alamadan, başımı çevirmiş, boynumu açmıştı. Onu göremesem de, hareketini hissettim. Vücudu gerilmişti, ısıracaktı. Ellerimi tutmak için hiç çaba sarf etmedi. Ben silahıma uzanırdım ama asla zamanında doğrultamazdım. Dişlerini boynuma saplayacaktı ve ben bunu engelleyemiyordum. Bu bir araba kazası gibiydi. Arabanın geldiğini görüp, 'kaçabilirim' diye düşünecek vakit vardı ama korkmaya bile vakit yoktu.

Bir şey vampiri geriye çekti. Elleriyle ceketime yapışmış ve bırakmamıştı. Onun savruluşuyla neredeyse ayağa kalkıyordum ama ayakta durmayı düşünmekle uğraşmadan silahımı çıkarttım.

İri yarı, Aztek görünüşlü bir vampir iskeletleşmiş vampiri ayağa kaldırmıştı, onu tek koluyla sarmış tutuyordu, zayıf vampirin tek eli hâlâ beni bırakmamıştı.

Edward silahını çekmiş, diğer vampirlere doğrultmuştu. Silahını önce o çekmişti ama tabii o yere yatırılmamıştı ya da üzerinde bir adam çullanmamıştı. Daha doğrusu bir vampir çullanmamıştı.

İri vampir, zayıf vampiri beni neredeyse ayağa kaldıracak güçle çekti ama ceketimi tutan o el beni bırakmadı hatta alttan gömleğimi de yakalamıştı. Browning'i göğsüne dayadım ama Hornady mermilerin bu mesafeden, hedefin bedeni başka birisine dayalıyken güvenli olup olmayacağını bilmiyordum. Diğer vampir beni kurtarmıştı. Ona da bir delik açmak hoş olmazdı.

Diğer vampirler hızla tek sıra oluşturmuş yanımızdan geçip gidiyorlardı. Korkaklar. Fakat sayıları azalıyordu ve bu çok iyi bir şeydi. Aslında başka zaman olsa çıkan vampirlerle ilgilenirdim ama şu an dünyam sadece beni tutan vampirden ibaretti. Öncelik, öncelikli konulardaydı.

İri vampir gerilemeye devam etti, hâlâ iskeletleşmiş vampiri benden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Beraberce odanın ortasına doğru ilerledik. Edward da bizimle beraber geldi, silahını iki eliyle tutmuş vampirin kafasına nişanlamıştı. Sonunda ben silahımın namlusunu saldırgan vampirin çenesinin altına dayadım. Diğer vampiri vurmadan, beni tutanın kafasını uçurabilirdim artık.

Obsidiyen Kelebek'in sesi odada kamçı gibi şakladı. Sesi duyunca sindim, sanki birisi bana vurmuş gibi omuzlarımı kıstım. "Onlar benim konuklarım. Onlara saldırmaya nasıl cüret edersin!"

İskeletleşmiş vampir ağlamaya başladı, gözleri çok şeffaf, çok insancaydı. Vampirlerin gözyaşları kırmızı olurdu. Onlar kanlı gözyaşı dökerdi. "Lütfen, lütfen beni besleyin, lütfen!"

"Sen de bizim gibi bir tanrıya yakışır şekilde beslenecek-sin."

"Lütfen, lütfen, efendim, lütfen."

"Beni konuklarımın önünde küçük düşürüyorsun." Sonra sesi kalınlaştı ve İspanyolca'ya benzeyen ama İspanyolca olmayan bir dilde hızla konuştu. İspanyolca bilmiyordum ama duyduğumda konuşulduğunu anlayacak kadar İspanyolca dinlemiştim ve konuştuğu dil kesinlikle İspanyolca değildi. Her ne söylüyorsa, bu iki vampiri de rahatsız etmişti.

İri olanı, diğerini öyle bir çekti ki ayaklarım yerden kesildi çünkü diğeri beni tutmaya devam ediyordu. Dizlerimin üzerine düştüm, ceketim ve tişörtüm vampirin elindeydi ve bir kolum garip bir şekilde yukarıda kalmıştı. Silahım yine vampirin karnına dayanmıştı ve yine bu mesafeden ateş edersem iki vampiri de vurabileceğimden korkuyordum.

Edward hâlâ yanımdaydı, silahı vampirin kafasına nişanlıydı. İşlerin terse gittiğinin ilk belirtisi hafif bir aydınlanma oldu. Aydınlık arttı, saflaştı ve beyazlaştı. Haçım tişörtümden dışarı çıkmıştı.

Vampir beni bırakmadı ama tiz, acınacak bir sesle bağırmaya başladı. Haçım başımı çevirip, ışığına bakamayacağım kadar aydınlık parlamaya başladı. Sanki boynumda bir magnezyum meşalesi yanıyordu. Çok parlaktı, haçlar sadece yakında çok kötü bir şey varken böyle parlardı. Beni tutan şeyin o kadar da kötü olduğunu düşünmüyordum. Haçın Obsidiyen Kelebek yüzünden parladığını düşünmüştüm, diğerlerinin yüzünden de olabilirdi ama bence parlaklık Obsidiyen Kelebek yüzünden artmıştı.

"Bırak kaderine gitsin," dedi Obsidiyen Kelebek.

Beni tutan kolun gevşediğini hissettim. Vampirin dizlerinin üzerine çöktüğünü fark ettim çünkü silahın namlusu hâlâ üzerindeydi.

"Anita?" dedi Edward. Bu bir soruydu ama benim henüz bir cevabım yoktu.

Işığa bakıp gözlerimi kırpıştırdım, ardında olanları görmeye çalıştım. Vampir iki omzumdan beni kavradı. Gözlerini kapatmıştı. Yüzü acı içinde buruşmuştu. Beslenmek için bana doğru atılırken, dişleri bembeyaz parladı.

"Dur ya da öl," dedim.

Beni duyduğundan emin değildim. Eli yanağıma sürtündü, sanki üzeri deri kaplı sopalar yanağımda geziyordu. Elleri gerçek gibi değildi. "Onu öldürürüm," diye bağırdım.

"O zaman yap. Bu onun seçimi." Obsidiyen Kelebek'in sesi çok sakindi, hiç aldırmıyordu. Sırf bu yüzden bu zavallı vampiri öldürmek istememiştim.

Vampir saçlarımdan yakaladı, başımı yana çevirmeye çalıştı. Boynuma ulaşmak için başını uzattı ama haçın parlaklığını geçemiyordu; aslında kaçıp kurtulabilirdi. Bu kadar güçsüz bir haldeyken, bu kadar kutsal ışık karşısında kaçıp gitmesi gerekirdi.

"Anita." Edward'ın sesi bu sefer bir şey sormuyordu, daha çok ne yapacağını söylüyordu.

Vampir, nefesimi kesen bir çığlık attı. Başını geri attı ve atıldı, yüzü bulanık bir hızla üzerime geldi. Tabancam ateş aldı, ben tetiğe bastığımın bile farkında değildim. Benim ateşimden çok kısa bir süre sonra ikinci bir silah daha ateş aldı, sanki ikisi de tek bir silah sesi gibi duyuldu. Vampir titredi ve başı patladı. Kan ve daha yoğun şeyler yüzümün yarısını kapladı.

Bir an sağır edici bir sessizliğin içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Hiç ses yoktu, kulaklarım sadece uzaktan çalan çanları duyuyordu. Hafif bir hareketle başımı çevrince vampirin bedeninin yana düştüğünü gördüm. Ayağa kalktım ama hâlâ bir şey duymuyordum. Bazen şok geçirince böyle şeyler olurdu. Bazen de kulağınızın çok yakınında silahlar ateş alınca oluyordu.

Yüzümün sol tarafındaki kan ve daha yoğun parçaları temizlemeye çalıştım. Edward bana, büyük ihtimalle Ted'in yanında bulunduracağı beyaz bir mendil uzattı ama ben durumu değerlendirmeyi boş verip bembeyaz mendili aldım. Üzerimdeki şeyleri temizlemeye başladım.

Haçım hâlâ bir yıldız gibi parlıyordu. Zaten sağırlaşmıştım. Eğer ışığa bakmaya devam edersem bir de kör olacaktım. Odaya bakındım, vampirlerin çoğu haçın parlaklığı yüzünden yukarı kaçmıştı ama tanrıçalarının etrafında toplaşmış, onu, herhalde bizden koruyan birkaç vampir kalmıştı.

Aydınlığın ardından onlara baktım ve galiba bir ya da iki tanesinin yüzünde korku gördüm. Birkaç yüz yıl yaşamış bir vampirin yüzünde böyle bir ifadeyi pek sık göremezdiniz. Haç yüzünden de olabilirdi ama sadece bu yüzden olduğunu zannetmiyordum. Haçı tişörtümün içine ittim, hâlâ serin gümüş halindeydi. Vampire temas etmediği sürece yakmazdı. Eğer bir vampire ve aynı anda insan tenine de değerse insanı da gerçek ateş gibi yakacağını biliyordum. Genelde, siz ikinci dereceden fazla yanmadan vampir elini çekerdi, o yüzden kendi haçımla hiç yaralanmamıştım.

Vampirler efendilerinin önünde durdular ama en azından bir tanesinin yüzünde hâlâ korku vardı. Haç onları benden uzak tutuyordu ama onları korkutan bu değildi. Önümdeki cesede baktım. Merminin girdiği yerde küçük bir delik ve etrafında siyah yanık izi vardı ama merminin çıktığı yerdeki delik neredeyse otuz santim çapındaydı. Bedene bağlı bir kafa yoktu, sadece alt çene ve beynin alt tarafının bir parçası kalmıştı. Geri kalanı yere ve üzerime saçılmıştı.

Edward'ın dudakları hareket ediyordu ama sesi bir çeşit Doppler etkisindeymiş gibi geliyordu, yani sadece son söylediğini duyabildim. "...mermi kullanıyorsun artık?"

Ona söyledim.

Diz çöküp, cesedin göğsündeki yaraya baktı. "Hornady XTPlerin bu kadar hasar vermemesi gerekiyordu."

Sesi hâlâ uzaktan ve az geliyordu ama yeniden duyabiliyordum. Bu duyma yeteneğimin zamanla düzeleceği anlamına geliyordu. "Bu kadar yakın mesafeden atış testi yaptıklarını hiç zannetmiyorum."

"Yakın mesafeden güzel delikler açıyormuş."

"Bozuk para kadar bir delikle girip, pizza kadar delikle çıkıyor," dedim.

"Cinayetlerle ilgili sorularınız vardı? Sorun," dedi Obsidiyen Kelebek.

Adamlarının arasında duruyordu ama artık onların korumasında değildi. Artık onu vurmayacağımıza mı kanaat getirmişti yoksa adamlarının ardında durmanın korkakça olduğunu mu düşünmüştü, yoksa bir çeşit testi mi geçmiştik bilemiyordum ama eğer sorularımıza cevap verecekse, o zaman ben öğrenebileceğim kadarını öğrenmek istiyordum.

Dallas ve Olaf'ın vampirlerin yanında durduğunu gördüm. Dallas, Olaf'a sarılmış, yüzünü onun göğsüne gizlemişti. Olaf da ona sarılmış, onu sakinleştiriyor, yerdeki iğrenç şeyi görmesini engelliyordu. Olaf, Dallas'a sanki çok değerli bir şeymiş gibi bakıyordu. Bu, aşk değildi, daha çok bir erkeğin almak istediği güzel bir arabaya bakışı gibiydi. Ona sanki almak istediği ama alamayacağını düşündüğü hoş bir şeymiş gibi bakıyordu. Saçlarını okşayıp, parmaklarını tekar tekrar Dallas'ın at kuyruğunun içinden geçirip, saçlarının sırtına dökülüşünü seyrediyordu.

Onlara sadece ben bakmıyordum. "Cruz, Profesör'ü yukarı götür. Bence bu gece yeterince şey gördü," dedi Obsidiyen Kelebek.

Kısa boylu, İspanyol görünüşlü bir erkek vampir, onlara yöneldi ama Olaf, "Onu ben yukarı götürürm," dedi.

"Hayır," dedi Edward.

"Hiç zannetmiyorum," dedim.

"Buna gerek yok," dedi Itzpapalotl.

Üçümüz de birbirimize baktık ama ben göz temasından kaçındım. Yine de aramızda bir anlaşma olmuştu, galiba. Olaf'ın, profesörden uzak durması gerekiyordu. Hem belki de bir iki eyalet uzakta durması gerekiyordu.

Cruz, Dallas'ı, Olaf'ın koruyucu kollarından aldı ve göz-

yaşları içindeki kadını yerde yatan dehşet görüntüsünden uzağa, yukarı götürdü. Gerçi vampiri dehşetli hale getiren biz değildik, biz sadece onu öldürmüştük. Itzpapalotl onu parlayan haçların üzerine yürütecek kadar aç bırakmıştı. Onu eli silahlı iki insanın üzerine yürüyüp, geri kaçmayı düşünemeyecek hale gelinceye kadar aç bırakmıştı. Zavallı, aç vampir, insan tenine dişlerini batırmayı hayatta kalmaktan daha çok istiyordu. Genelde bir vampir benim kanımı içemedi diye üzülmezdim, özellikle de iznim olmadan ama bu sefer bir ayrıcalık yapacaktım. Acınacak haldeydi. Şimdi ölmüştü. Acıma duygusu asla benim tetiği çekmeme engel olmamıştı ve Edward'ın da acıma duygusu yoktu. Vampirin iskeletleşmiş bedeninden geriye kalanlara baktım ve ona acıdım ama ölümü bana hiçbir şey hissettirmedi. Pişmanlık hissetmemek gibi bir şey değil. Hiçbir şey ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Edward'a baktım, o da bana baktı. Şu an bir aynam olması için pek çok şey verirdim. Fakat Edward'ın ifadesiz yüzüne, boş gözlerine bakarken, bir aynaya ihtiyacım olmadığını fark ettim. Zaten bir aynam vardı.

26

Yaptıklarımız pek hoşuma gitmemişti ama şimdi bu konunun önceliği yoktu. Vampirler bize doğru yaklaşıyordu. Öncelik hayatta kalmaktaydı, ahlaki değerleri sonra düşünürdüm. Richard olsa, bunun en büyük hatalarımdan birisi olduğunu söyleyebilirdi ama Jean-Claude'un da aynı şekilde düşüneceğini biliyordum. Richard'la mutlu bir birliktelik kuramamış olmamın pek çok sebebi vardı; tıpkı Jean-Claude'dan bir türlü ayrılamıyor olmamın da pek çok sebebi olduğu gibi.

Itzpapalotl, hâlâ omuzlarında duran kırmızı pelerininin içinde, kayar gibi bize yaklaştı. Pelerini çok uzun olduğu için ayakları görünmüyordu, o kadar zarif hareket ediyordu ki tekerlekleri olduğunu düşünebilirdiniz. Hareketlerinde bir yaparlık vardı.

Dört sessiz kadın vampir Itzpapalotl'un sol tarafına geçti, kadınların hareketlerinde beni rahatsız eden bir şey vardı. Bütün hareketleri birbirinin aynısıydı. Birisi yüzüne düşen saçları geri atmak için elini yüzüne kaldırdığında, diğerleri de yüzlerinde bir şey olmadığı halde, kukla gibi aynı

hareketi yapıyordu. Nefes alışlarından, en ufak el hareketlerine kadar birbirlerini taklit ediyorlardı. Hayır, taklit etmiyorlardı, bu kelime davranışlarını tanımlamakta çok hafif kalıyordu. Sanki dört bedeni olan tek bir varlık gibiydiler. Böyle bir etki bırakmaları da garip görünüyordu çünkü birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Birisi kısa boylu ve tıknazdı. Diğeri ince ve uzun. Diğer ikisi narin yapılıydılar ve biraz birbirlerini andırıyorlardı. Dördünün de ten rengi Itzpapalotl'unkinden açıktı, sanki hayattayken bile ten renkleri o kadar da koyu değilmiş gibiydi.

Bana saldıran iskeletleşmiş vampiri üzerimden almaya çalışan iri vampir Itzpapalotl'un sağına geçti. Saf Aztek görünümlüler arasında gördüğüm en uzun boylusu oydu, boyu en az bir seksendi, kasları gelişmiş görünüyordu ve omuzları da gayet genişti. Siyah saçları sırtına doğru iniyordu ve başındaki altın tüylü taç, saçlarının yüzüne dökülmesini engelliyordu. Burnu delikti ama burnunun kanatlarından geçip yüzünü ikiye bölen beş santimden daha uzun altın çubuğun geçtiği boşluk için delik tanımı biraz hafif kalıyordu. Kulaklarında, neredeyse aralarında hiç boşluk olmayan bir dizi altın küpe vardı. Teni eski fildişi eşyaların rengini hatırlatıyordu, açık altın rengi gibi değil de, daha çok açık bakır rengi ya da olabilecek en açık bronz rengi gibiydi. Kömür rengi siyah saçları, simsiyah gözleriyle birleşince, çarpıcı bir ahenk oluşmuştu. İki adım gerileyip, tıpkı kadınlar gibi sanki her zaman durduğu, bulunması gereken yeri almış gibi durdu.

Üç erkek vampir Aztek vampirden biraz uzakta durdular. Onların ten rengi benim alıştığım parlak soluk renkteydi. Kapıdaki korumalarla aynı kıyafetleri giyiyorlardı, şu etekle peştamal arası şeylerden yani ama onların takıları

yoktu. Kolları ve bacakları çok soluk ve takısızdı. Hatta ayakları bile çıplaktı. Hizmetçi olmalıydılar, gördüğüm an hizmetçileri tanırdım ya da belki de tutsaktılar.

Birisi orta boyluydu. kahverengi saçları kısa kesilmişti, soluk yüzünde saçından daha koyu renkte ince bir sakal ve bıyık vardı. Gözleri açık maviydi. İkinci adam daha kısa boyluydu. Saçları kırlaşmıştı, görünüşe göre saçları ölmeden önce ağartmıştı. Yüzü kırışmış ama güçlüydü ve vücudu hâlâ kaslıydı, o yüzden hangi yaşta öldüğünü söylemek biraz güçtü. Diğerlerinden yaşlıydı, kırklarında olabilirdi ama vampirlerin öldükleri andaki yaşlarını anlama konusunda uzman değildim. Gözleri fırtına bulutları gibi koyu griydi, saç rengine yakındı.

Adamın elinde bir kayış vardı, kayışın ucu üçüncü adamın boynundaki tasmaya uzanıyordu. Üçüncü adam ellerinin üzerindeydi ama diz çökmemişti, daha çok çömelmiş bir maymun ya da dayak yemiş bir köpek gibi duruyordu. Saçları kısa ve çok açık bir sarıydı, hafif kıvrıktı. Üzerindeki tek hayat belirtisi saçlarıydı. Ten rengi eski kâğıtlarınkine benziyordu, derisi kemiklerine yapışmıştı. Gözleri o kadar içeri çömüştü ki, rengini anlamak mümkün değildi.

Grubun en gerisinde beş İspanyol asıllı görünüşlü, Aztek koruma vardı. Kültür, yüzyıl, hayat formu, yoksa ölü formu mu demeliydim, ne olursa olsun korumalar korumaydı. Gördüğüm an korumaları tanırdım ve üzerlerindeki karacamdan kılıçlar, sopalar, tüyler, takılar içinde komik görünseler de o beş vampir korumaydı. Etrafa bir tehlike havası yayıyorlardı.

Olaf da gelip bizim yanımızda durmuştu, üçümüz de vampirlere bakıyorduk. Bernardo merdivenlerin orada kalmıştı, kaçışımızın engellemediğinden emin oluyordu. Pro-

fesyonellerle çalışmak güzeldi. Artık Olaf da silahını çıkartmıştı ve vampirlere bakıyordu ama bakışları ifadesiz değil, düşmancaydı. Sebebini bilmiyordum ama kızmış görünüyordu. Kime ve ya neye kızgın olduğunu anlamak mümkün değildi.

Vampirler üç metre kadar ötemizdeydi. Ac vampirin cesedi aramızda yatıyordu. Kanaması durmuştu. Bir vampirin kafasını uçurunca onlar da insan gibi kan kaybederdi, yani etrafa litrelerce kırmızı sıvı akardı. Tıpkı insanlarda olduğu gibi bir vampirin bir yerini uçurunca her yer berbat olurdu ama bu vampirin kafasından taş zemine çok az kan akmıştı, göğsünün hizasındaysa daha da küçük bir birikinti vardı. Ona yaptığımız şey düşünülürse çok daha fazla kan olması gerekirdi.

Sessizlik aynen olması gerektiği gibi uzadı, sonunda sessizliği Olaf bozdu. "İstersen nabzına da bak."

"Olaf, yapma," dedi Edward.

Olaf hafif bir hareket yaptı ya rahatsız olmuştu ya da daha kötü bir şey söylememek için kendisini tutuyordu. "Patron sensin," dedi ama bunu pek içten söylememişti.

"Bunun bir nabzı olduğundan bile şüpheliyim," dedim, bunu söylerken vampirlere bakıyordum. "Bir vampirin kalbinin atması için enerji gerekir ama onda hiç kalmamıştı."

"Ona acıyorsun," dedi Itzpapalotl.

"Evet, galiba öyle."

"Arkadaşların acımıyor."

Yan gözle Edward'a baktım. Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Aramızda hâlâ farklar olduğunu bilmek güzeldi. Benim acıma duygum yerindeydi. Onda ise hiç yoktu. "Belki de öyledir."

"Ama içinde pişmanlık ya da suçluluk yok."

"Neden suçluluk duyacakmışım ki? Biz onu sadece öldürdük. Onu yerlerde sürünen aç bir yaratığa biz dönüştürmedik."

Pelerinin başlığının altından bile, Obsidiyen Kelebek'in o kadim vampirlerin rahatsız edici hareketsizliğine büründüğünü fark ettim. Sesi kızgınlığın ilk belirtilerini taşıyordu. "Beni yargılamaya cüret ediyorsun."

"Hayır, sadece durumu belirtiyorum. Eğer tabut içinde hapsedilmiş bir vampir gibi aç bırakılmış olmasaydı bana asla saldırmazdı." Ayrıca onu benim üzerimden almak için de daha çok çaba gösterebilirlerdi ama bunu yüksek sesle söylemedim. Kapıyla aramızda seksen kadar vampir varken Obsidiyen Kelebek'i kızdırmak istemiyordum. Daha jaguaradamları hesaba katmamıştım bile.

"Peki ya aç vampirlere senden beslenebileceklerini söyleseydim, hem de hepsinin, o zaman ne yapardın?"

Tasmalı aç vampir, bunu duyunca başını kaldırdı. Gözleri birisinin üzerinde çok uzun süre kalmadı, yüzden yüze kayıyordu ama Obsidiyen Kelebek'i duymuştu.

"Hepsi üzerine aç köpekler gibi saldırırlar."

Başımla onayladım, elim yavaşça silahımın kabzasına gitti. "Evet." Eğer böyle bir emir verirse, ilk mermi onun kaşlarının arasına gidecekti. Eğer ölürsem, yanımda onu da götürmek istiyordum. Kindarca bir düşünceydi ama öyle düşünüyordum.

"Bu düşünce seni korkuttu," dedi.

Başlığın altındaki yüzünü görmek istiyordum ama gölgelerin bir oyunuyla sadece ağzı görünüyordu. "Eğer bütün bu duyguları hissedebiliyorsan, o zaman gerçekle yalanı da ayırt edebiliyorsundur."

Başını kaldırdı; davranışı anî ve meydan okuyucu bir hareketti. Yüzünden bir anlık bir şey geçti, sakinliği bir an için bozuldu. Yalanla gerçeği ayırt edemiyordu ama pişmanlık, acıma ve korkuyu hissedebiliyordu. Gerçek ve yalanı anlama yetisi başka bir yerden geliyor olmalıydı.

"Aç olanlar bana bazen faydalı oluyorlar."

"Yani onları bilerek aç bırakıyorsun."

"Hayır. Ulu yaratıcı tanrı, zayıfları görür ve onları bizi beslediği gibi beslemez," dedi.

"Anlamadım."

"Onlar sadece tanrılar gibi beslenebilir, hayvanlar gibi değil."

Kaşlarımı çattım. "Kusura bakma ama hâlâ anlamadım."

"Sana tanrıların nasıl beslendiğini göstereceğiz, Anita." Adımı aynen söylenmesi gerektiği gibi üç heceyle söylemişti, onun söyleyişi, o sıradan ismi daha egzotik bir hale getirmişti.

"Aşağıya şekil değiştiriciler geliyor," dedi Bernardo. Silahını çıkartıp, yukarı nişanlamıştı.

"Tanrıları beslemesi için bir rahip çağırdım," dedi Obsidiyen Kelebek.

"Bırak gelsinler," dedim. Obsidiyen Kelebek'in narin yüzüne bakıp ifadesini okumaya çalıştım ama yüzünde anlayabildiğim hiçbir şey yoktu. "Kabalık etmek istemem, eğer hakaret ettiysem özür dilerim ama buraya cinayetler hakkında konuşmak için geldik. Bazı sorular sormak istiyorum."

"Sizin kadim ve Azteklerle ilgili bilgilerinizden faydalanmak için buraya geldik," dedi Edward.

Ona bakıp kaşlarımı kaldırmamak için kendimi zor tuttum, onun yerine başımla onayladım. "Evet, aynen öyle."

Obsidiyen Kelebek gülümsedi. "Hâlâ benim ve etrafımdakilerin sadece vampir olduğumuzu düşünüyorsunuz. Bizim gerçekten tanrılar olduğumuza inanmıyorsunuz."

Bu konuda haklıydı ama yalanları anlayamıyordu. "Ben Hristiyanım. Haçın parlamasından bunu anlamışsındır. Bu tek tanrıya inandığım anlamına geliyor, eğer sizler tanrıysanız, o zaman bu benim için bir çeşit problem olur." Bu o kadar diplomatikti ki ben bile etkilenmiştim.

"Size bunu ispatlayacağız, sonra sizi konuklarımıza layık bir şekilde ağırlayacağız, sonra iş konuşuruz."

Yıllar içinde, eğer birisi size tanrı olduğunu söylüyorsa ve siz yeterince silahlı değilseniz bunu tartışmamanız gerektiğini öğrenmiştim, o yüzden duruma müdahale etmedim. Obsidiyen Kelebek deliydi ve burada deliliğini bulaşıcı hatta ölümcül hale getirecek kadar güçlüydü. O yüzden şimdi kadim vampir bokluklarını yapıp, sonra kendini tanrıça ilan etmiş bu kaçık vampir tatmin olunca sorularımızı sorabilecektik. Onların tanrı olduklarını ispatlamaya çalışmalarını seyretmek ne kadar kötü olabilirdi ki? Buna sakın cevap vermeyin.

İçeri giren jaguaradam masamızın önünden ilk geçen üzerindeki posta dokunduğum mavi gözlü ve sarışın olandı. İçeri girerken yüzü ifadesiz, gözleri boştu, sanki burada olmaktan pek memnun değilmiş gibiydi.

Bakışları odayı inceldi, bir an için yerde yatan vampir cesedine takıldı ama gidip Itzpapalotl'un önünde tek dizi üzerine çöktü, sırtı silahlarımıza dönüktü, başını öne eğdi. "Beni neden istediniz kutsal efendimiz?"

Yüzümü ifadesiz tutmak için kendimi zor tuttum. Kutsal efendimiz mi? İşe bak.

"Konuklarımıza tanrıların nasıl beslendiğini göstermek istiyorum."

O zaman jaguaradam başını kaldırdı. "Kime tapınacağım, kutsal efendimiz?"

"Diego," dedi Itzpapalotl.

Kahverengi saçlı vampir adını duyunca şaşırdı ama yüzü boş ve ifadesizdi, mutlu olmadığını anlamıştım. "Evet, karanlık tanrıçamız, benden arzunuz nedir?"

"Seth sana kendini sunacak." Narin eli, önünde diz çökmüş adamın üzerindeki postu okşadı.

"Nasıl isterseniz karanlık tanrıçamız," dedi Diego. Onun da yüzü olabildiğince ifadesizdi.

Jaguaradam Seth elleri ve dizleri üzerine çöktü, postunu giydiği hayvanı taklit ediyordu. Alnını ellerine yaklaştırdı, gidip Diego'nun ayakları'nın bibine yattı.

"Karanlık tanrıçamızın rahibi doğrul ve bize kendini sun," dedi Diego.

Seth, ayağa kalktı vampirden neredeyse otuz santim daha uzundu. Üzerindeki postun ön kısmına bir şey yaptı ve postun önü başlığını çıkartabileceği kadar açıldı, böylece hayvanın boş gözleri adamın omuzları üzerinden bize dikildi. Jaguarın başı sanki kırık bir boyun gibi sallandı. Jaguaradam'ın saçları bal rengi bir sarıydı, güneşten rengi açılmıştı, sıkı bir topuz yapmıştı, ama fışkıran lülelere bakılırsa çok saçı vardı. Postun başlığına sığsın diye iyice tutturmuştu. Saçları tıpkı sahnenin arkasında yüzü kesileninki gibi toplanmıştı.

"Dönün de konuklarımız da her şeyi görebilsin," dedi Itzpapalotl.

Seth döndü böylece olan biteni yandan görebilecektik. Jaguaradamın kulaklarının arkası yara izleriyle doluydu. Kemerinden küçük bir gümüş bıçak çıkarttı, kabzası işlemeli yeşim taşındandı. Gümüş bıçağı kulağının arkasına dayadı.

diğer eliyle iyice yerleştirdi ve kesti. Parmaklarından ve bıçaktan, jaguar postunun üzerine kan akamaya başladı.

Diego, uzun boylu adama uzandı, bir elini ensesine koydu, diğeri de belindeydi. Jaguaradamı kendisine doğru çekerken, sanki öpüşüyorlarmış gibi görünüyordu. Vampirin dudakları kulağının arkasına yapıştı, kulağından bir kısmını ağzının içine aldı. Kanı yutarken boğazı oynuyordu, yarayı emiyordu. Vampirin açık mavi gözleri, güneşten parlayan açık renkli safirler gibi parladı. Sanki içinde beyaz bir ateş yanmaya başlamış gibi teni de parlıyordu. Kahverengi saçları koyulaştı ya da teni parladığı için öyle göründü.

Jaguaradam gözlerini kapatmıştı, başı gerideydi, sanki olanlar hoşuna gidiyormuş gibi sık sık nefes alıyordu. Elini vampirin omzuna koydu, o soluk, parlak teni sıktığını görebiliyordunuz.

Diego geri çekildi, sivri dişleri parladı. "Yara kapanıyor."

"Bir adak daha, kediciğim," dedi Itzpapalotl.

Vampir, Seth'in bıçağını tekrar kullanabileceği bir mesafe verecek kadar geri çekildi. Yeni yara açılınca sanki uzun zamandır reddedilen bir aşık gibi jaguaradamın üzerine atıldı. Başını kaldırınca, gözleri ışıkta masmavi parladı. Jaguaradamdan uzaklaşırken gözkapakları ağırlaşmıştı. "Yara kapanıyor."

Yaraların bu kadar hızlı kapanması garipti. Vampirlerin tükürüğünde pıhtılaşmayı engelleyen antikorlar vardı ve gümüşle açılan yaraları şekil değiştiriciler için bile insan hızında iyileşirdi ama şimdi yara bir hayli hızlı iyileşiyordu, beni rahatsız edecek kadar hızlı değildi ama yine de olması gerekenden çok daha hızlıydı. Tek tahmin edebildiğim Itzpapalotl'un bir şekilde kendi şekil değiştiricilerine diğer şekil değiştiricilerden daha hızlı iyileşme gücü vermiş olabi-

leceğiydi. Belki de sıradan gümüş mermiler onların üzerinde işe yaramazdı, en azından onları öldürmezdi. Bunun üzerinde düşünsem iyi olurdu, belki gerekebilirdi.

"Onların bir tanrı olmanın ne demek olduğunu görmelerini istiyorum, Diego. Onlara göster kediciğim."

Jaguaradam sanki bantla tutturulmuş gibi görünen jaguar postunun önünü açmaya başladı. Tam olarak açabilmek için üzerinde bıçakları ve küçük bir kese olan kemerini çözdü. Kemer yere düştü ve jaguaradam üzerindeki postunu çıkardı. Her yeri bronzdu, yani işte... biliyorsunuz, her yeri. Çıplak güneş banyosu yapmıştı. Aman ne sağlıklı.

Jaguaradam üzerindeki postu çıkartınca çırılçıplak kaldı. Gümüş bıçak hâlâ elindeydi. Tam olarak ne yapacağından emin değildim ama soyunmuş olması iyi bir işaret değildi. Kendi cinsel organını tuttu, zaten postun altından sert ve hareketli bir şekilde çıkmıştı. Bıçağın ucunu narin deriye dayadı ve ince kırmızı bir çizgi bırakarak kesti. Beraberinde nefesi de kesilmişti.

Benim de, Olaf'la nefesimiz kesildi. Bernardo, "Hassiktir," dedi. Iyk. Adama karşı bir sempatim yoktu ama bu yaptığı canını çok yakmış olmalıydı. İçimizden sadece Edward bir ses çıkartmamıştı. Ya ne olacağını biliyordu ya da hiçbir şey onu şaşırtmıyordu.

"Diego, onlara tanrı olmanın ne olduğunu göster," dedi Itzpapalotl. Sesinde bir tehdit vardı, sanki onu yapması için uyarıyordu. Sebebini anlamamıştım, Diego kulak emme olayından pek hoşlanmış gibiydi. Bunu niye yapamayacaktı ki?

Diego dizleri üzerine çöktü, yüzü sunulan kana çok yakındı, tek yapması gereken uzanıp almaktı ama dizlerinin üzerinde kaldı, kesik yere hâlâ mavi ateşle parlayan gözler-

le bakıyordu. Yara iyileşinceye kadar dizlerinin üzerinde durmayı sürdürdü ve sonunda yara yok oldu. Daha önce hiçbir şekil değiştiricinin gümüşle açılmış bir yarayı bu kadar hızlı iyileştirebildiğini görmemiştim. Hiç görmemiştim.

Seth dönüp, omzu üzerinden baktı, eli hâlâ cinsel organındaydı ama organı artık biraz yumuşamaya başlamıştı. "Yüce efendimiz, ne yapmamı istersiniz?"

"Sun," dedi ve o tek kelimede içimi titretecek bir güç vardı.

Seth bıçağı yine dayadı. Tam ereksiyonda değilken düzgünce kesmek kolay değildi ama yine de başardı. Eline kanı akmaya başladı.

Diego dizlerinin üzerinde kaldı ama beslenmek için hiçbir hareket yapmadı. Gözlerindeki ateş sönmüştü, teni parlıyordu, hoş görünüyordu, soluk teni ve koyu renk saçları hoş bir kontrast oluşturmuştu ama bir şekilde pes etmiş gibi görünüyordu, elleri kucağındaydı.

Dört kadın, Itzpapalotl'un arkasından ilerledi, kayar gibi dizleri üzerindeki vampirin arkasına gelip bir yarım daire oluşturdular. "Beni yine hayal kırıklığına uğrattın, Diego," dedi tanrıça.

Diego başını iki yana salladı ve öne eğdi, gözlerini kapattı. "Bunun için özür dilerim, karanlık tanrıçamız. Sizi güneş ve ay için bile hayal kırıklığına uğratmam," ama bunu söylerken sesi yorgundu, sanki yürekten değil, ezberden söylüyordu.

Etrafındaki dört vampir kemerlerinden deri kaplı sopaları çektiler ve deri kılıflarını çıkardılar. Sopaların ucundan düzinelerce kordon döküldü. Kordonların ucundaki gümüş toplar meşale ışığında parladı. Dokuz kuşaklı kırbaca benziyordu ama bunlarda daha çok kuşak vardı.

"Neden bu şerefi kabul etmeyi reddediyorsun, Diego? Neden sana ceza vermemize yol açıyorsun?"

"Ben erkeklerle ilişkiye girmem, karanlık tanrıçamız ve bunu yapmam. Reddedişim size acı veriyorsa özür dilerim ama bu yapmayacağım tek şey." Yine sesi yorgundu, sanki bütün bunları pek çok kereler söylemiş gibiydi.

Aynı onu çevreleyen dört kadın gibi, Diego da beş yüz yaşındaydı. Bu 'şerefi' beş yüzyıldır geri mi çeviriyordu?

Dört kadın, tanrıçalarına bakıyorlardı, ayakları dibinde diz çökmüş vampire yan gözle bile bakmıyorlardı. Itzpapalotl hafifçe başıyla onayladı. Dört kol geri gitti, dokuz kuşaklı kamçıları havada gümüş ve deriden yelpazeler gibi açıldı. Havada sanki ne yaptıklarını biliyorlarmış gibi döndüler. Kamçılar Diego'nun üzerinde ardı ardına patladı, önce birisi vuruyordu, sonra öteki, sonra öteki, sonra öteki. Darbeler o kadar kısa aralıklarla geliyordu ki, sanki yağmur sesi gibi bir ses çıkıyordu ama bu yağmur derinin içine işliyordu. Diego'nun derisini parçalayıncaya kadar devam ettiler, sonra aynı anda durdular, beklediler.

"Hâlâ kabul etmiyor musun?"

"Evet, karanlık tanrıçamız, hâlâ kabul etmiyorum."

"Uzun zaman önce bu kadınlara tecavüz ederken, ödeyeceğin bedel hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır, karanlık tanrıçamız, gelmedi."

"Beyaz İsa'nızın sizi kurtaracağını düşündün, değil mi?"

"Evet, karanlık tanrıçamız, öyle düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün."

Diego başını omuzlarının arasına çekti, sanki bir kaplumbağa gibi başını içeri çekmeye çalışıyordu. Benzetme komik olabilir ama Diego'nun hareketi hiç de komik değildi. "Evet, karanlık tanrıçamız, yanlış düşünmüşüm."

Itzpapalotl yeniden başıyla işaret verdi ve kadınlar onu yeniden kamçılamaya başladı, kamçılar havada gümüş renkli şimşekler gibi görünüyordu. Diego'nun sırtı kana bulandı ama hiç bağırmadı ya da merhamet dilenmedi.

Bir hareket yapmış olmalıyım çünkü Edward yakınıma geldi, kolumu tutmadı ama dokundu. Gözlerine baktım ve o da hafifçe başını iki yana salladı. Hiç tanımadığım bir vampir için hayatlarımızı tehlikeye atar mıydım? Gerçekte atmazdım ama yine de olan şey hoşuma gitmemişti.

Olaf hafif bir ses çıkardı. Olanları, Noel sabahı istediği hediye gelmiş mi diye görmek için salona giden bir çocuk gibi, parlak gözlerle seyrediyordu. Silahını kaldırmıştı. Kollarını kavuşturmuştu, o kadar sıkı kavuşturmuştu ki titriyordu. Olanlar benim hoşuma gitmemiş olabilirdi ama galiba Olaf'ın hoşuna gitmişti.

Yan gözle Edward'a baktım hafif bir hareketle iri adamı işaret ettim. Edward hafifçe başını yukarı aşağı salladı. O da görmüştü ama ilgilenmiyordu. Ben de ilgilenmemeyi denedim. Bernardo'nun gözlerini gördüm. O da iri adama bakıyordu, yüzündeki ifade korkuya çok yakındı. Dönüp, merdivenlere konsantre oldu, sırtını odaya döndü. Onun yanına gitmeyi çok isterdim ama ben arkamı dönmezdim. Biliyorsunuz, bu sadece maçolukla ilgili bir şey değildi. Eğer Edward bakabiliyorsa, o zaman ben de yapabilirdim. Ama bundan fazlası vardı. Eğer Diego buna dayanabiliyorsa, ben de bakabilirdim. Eğer engelleyemiyorsam, en azından seyretmeliydim. Ona yardım edecek hiçbir şey yapmayıp, bir de arkamı dönmek korkaklık olurdu. Böyle bir şey yapamazdım. Yapabileceğimin en iyisi etrafındaki diğer şeylere bakmaktı. Mesela kadınların kollarının kalkışına ve bir makine gibi hiç yorulmadan inişine.

Beş koruma hareketsiz duruyordu ama Itzpapalotl'un sağına geçen iri vampir gösteriyi dudakları biraz aralanmış şekilde seyrediyordu, gözleri çok dikkatliydi, sanki en ufak ayrıntıyı bile kaçırmak istemiyordu. O neredeyse tanrıçayla aynı yaştaydı, yedi yüz ya da sekiz yüz yaşındaydı ve beş yüz yıldır bu gösteriyi seyrediyordu ama yine de hoşuna gidiyordu. O anda bu odadaki hiç kimsenin düşmanım olmasını istemediğimi fark ettim. Onların insafına kalmak istemiyordum çünkü öyle bir şeye sahip değillerdi.

Diğer iki İspanyol, odanın karşı duvarına gitmişlerdi gösteriden olabildiğince uzaklaşmışlardı. Kır saçlı olanı, yere sanki orada çok önemli bir şey varmış gibi bakıyordu. Tasmalı ve aç olan yerde cenin pozisyonunda yatmıştı, sanki yok olmaya çalışıyordu.

Kadınlar, Diego'nun sırtını paramparça etmişlerdi. Arkasında bir kan havuzu oluşmuştu. Acıdan vücudunun üst tarafı iyice öne eğilmişti. Omuzlarından akan kandan önünde de yeni bir kan birikintisi oluşuyordu. Yere o kadar yakın olmasına rağmen sallanıyordu, sanki bayılacaktı. Ben yakında bayılmasını istiyordum.

Sonunda bir adım ilerledim ama Edward kolumdan yakaladı. "Hayır," dedi.

"Ona acıyorsun," dedi Itzpapalotl.

"Evet," dedim.

"Diego topraklarımıza gelen yabancılardan birisiydi. Bizim barbar olduğumuzu düşünüyordu. Bizler ele geçirilecek, soyulacak, tecavüz edilecek, öldürülecek şeylerdik. Diego bizi hiçbirey olarak görmedi. Değil mi Diego?"

Bu sefer bir cevap gelmedi. Bayılmamıştı ama konuşacak hali yoktu. "Bizim birey olmadığımızı düşünüyorsunuz değil mi Cristobal?"

Cristobal'ın kim olduğunu bilmiyordum ama tiz bir ses duyuldu. Ses tasmalı vampirden gelmişti. Yerdeki top halinden doğruldu. İnlemesi birdenbire o önceki feci kahkahaya dönüştü. Kahkaha arttı ve sonunda tasmasını tutan vampir tasmayı çekip, bir köpeği terbiye eder gibi onu susturdu. Tasmanın, boğucu bir tasma olduğunu fark ettim. Hassiktir.

"Bana cevap ver Cristobal."

Diğer vampir, tasmayı aç vampirin konuşabileceği kadar gevşetti. Aç vampirin sesi garip bir şekilde kültürlüydü, pürüzsüz ve akıcıydı. "Hayır, sizin insan olduğunuzu düşünmüyorduk, karanlık tanrıçamız." Sonra o hırıltılı kahkaha yeniden duyuldu ve yere yatıp bir top gibi kıvrıldı.

"Tapınağımıza girdiler ve rahibelerimize, bizim bakire rahibelerimize tecavüz ettiler. On iki tanesi bu dört rahibeye tecavüz ettiler. Onlara anlatılamayacak, dehşet şeyler yaptılar, onları acı ve şiddetle tehdit edip ne her istediklerini yapamaya zorladılar."

Konuşma sırasında kadınların yüzleri hiç değişmedi, sanki çok başka bir şeyden bahsediliyordu. Adamı kamçılamayı bırakmışlardı. Öylece durmuşlar kanın akışını seyrediyorlardı.

"Onları tapınakta başlarına gelenlerden sonra ölüme terk edilmişken buldum. Onlara hayat teklif ettim. Onlara intikam teklif ettim. Onları tanrı yaptım ve onlara tecavüz eden, ölüme terk eden yabancıları avladık, onları da bizden yaptık böylece cezaları sonsuza kadar sürecekti ama teyolloquanilerim pek çoğu için biraz güçlü çıktı. Bir zamanlar on iki kişiydiler. Sadece iki tanesi kaldı.

Itzpapalotl bana baktı, yüzünde bir meydan okuma vardı, bir cevap isteyen bir bakıştı. "Hâlâ ona acıyor musun?"

"Evet ama nefretinizi de anlıyorum ve intikam almak en iyi yaptığınız şeylerden birisidir," dedim.

"Yani buradaki adaleti anlıyorsun."

Ağzımı açtım, Edward'ın eli kolumu sıktı, canımı yakmıştı. Cevap vermeden düşünmem için beni uyarıyordu.. Aslında dikkatli davranıyordum ama Edward bunun farkında değildi.

"Korkunç ve affedilmez bir şey yapmış. İntikamlarını almaları gerekir." İçimden beş yüz yıllık işkence biraz çok diye de ekledim. Ben hak edenleri öldürüyordum, onun ötesi Tanrı'ya aitti. Ben sonuçları beş yıl sürecek kararlar verebileceğimden bile emin değildim.

Edward'ın eli gevşemiş, kolumu tam bırakacakken Itzpapalotl, "Yani cezamızı onaylıyorsun?" diye sordu. Edward'ın eli kolumu daha da çok sıktı.

Ona kızgın bir şekilde bakıp, dişlerimin arasından, "Canımı yakıyorsun," dedim.

Beni yavaşça, dikkatli bir şekilde bıraktı ama gözlerinde uyarıcı bir bakış vardı. 'Bizi öldürtme' diyordu. Bunu deniyordum. "Ben bir tanrının kararlarını sorgulamam." Aslında bu doğruydu. Eğer bir tanrıyla karılaşırsam, onun kararlarını sorgulamazdım. Ama şimdi, başında küçük 't' olan bir tanrı olabileceğine inanmıyordum. Söylediğim yalan değildi sadece içinde bulunduğumuz duruma gayet iyi uyuyordu. Olaylar bu hızla gelişiyorken, daha iyisi olamazdı.

Itzpapalotl gülümsedi ve bir anda sanki önceden olduğu genç kadına dönüşmüş gibi yüzü gençleşip güzelleşti. Bu önceki haline göre çok şaşırtıcıydı. Itzpapalotl'dan pek çok şey beklerdim ama insanlığından küçük bir kırıntı kalmış olacağını bile düşünemiyordum.

"Çok memnun oldum," dedi ve memnun görünüyordu. Bir tanrıçayı memnun etmiştim, onu gülümsetmiştim. Yüreğime inecekti.

Bir işaret vermiş olmalıydı çünkü kamçılama devam etti. Diego'yu, artık derisi parçalanıp omurgası görününceye kadar kamçıladılar. Bir insan, hatta bir şekil değiştirici olsaydı şimdiye kadar çoktan ölürdü ama vampir kamçılanmaya başlamadan önceki hali kadar canlıydı. Küçük bir top gibi kıvrılmıştı, alnını yere dayamıştı, kolları vücudunun altındaydı, ağırlığını bacaklarına vermişti. Baygındı ama vücudu devrilmedi. Kendi ağırlıyla dengede durdu.

Olaf dişlerinin arasından tiz sesler çıkartıyordu, nefesi hızlanmıştı. Eğer farklı şartlarda olsaydık, orgazm oluyor diyebilirdim. Eğer böyle bir şey oluyorsa bile ben bilmek istemiyordum. Onunla ilgilenmedim, en azından ilgilenmemeye çalıştım.

Jaguaradam öylece çırılçıplak duruyordu, hareketsizdi, vampirin parçalanışını seyrederken yaraları iyileşmişti. Olanları ifadesiz bir şekilde seyrediyordu ama arada bir darbeler sertleşince ya da kemiğin ilk göründüğü anda yüzünü buruşturdu, bakışları kaydı, sanki seyretmek istemiyordu ama başını çevirmeye de korkuyordu.

"Yeter." O tek kelimeyle kamçılar durdu, solmuş çiçekler gibi boyunlarını büktüler. Gümüş toplar kıp kırmızı olmuştu. Kamçıların ucundan kan damlıyordu. Kadınların yüzleri hiç değişmemişti, sanki yüzleri birer maskeydi ve altlarında insanlık dışı bir şey vardı ama maske yüzünden o insanlık dışı ifadeleri görünmüyordu. Sanki içlerindeki canavarlık üzerlerindeki insan kılıftan daha insancaydı.

Dört kadın karşı köşedeki taş çanağın yanına gittiler. Sırayla kamçıların yıkadılar, sanki kamçılarını sevgiyle temizliyorlardı.

Olaf konuşmaya çalıştı ama önce boğazını temizlemesi

gerekti, sonunda, "Deriyi temizlemek için, semer temizleme sabunu ve mink yağı mı kullanıyorsunuz?"

Dört kadın aynı anda Olaf'a doğru döndü. Sonra dördü de Itzpapalotl'a baktı. Onların yerine Itzpapalotl cevap verdi. "Bu konularda bilgili gibisin."

"Onlar kadar değilimdir," dedi etkilenmiş gibiydi, Yo-Yo Ma'yı ilk defa sahnede gören ve kendisi de viyolonsel çalan birisi gibiydi.

"Hünerlerini geliştirmek için önlerinde yüz yıllar vardı," dedi Itzpapalotl.

"Hünerlerini sadece onlara zarar veren erkeklerin üzerinde mi gösteriyorlar?" diye sordu Olaf.

"Her zaman değil," dedi Itzpapalotl.

"Konuşabiliyorlar mı?" diye sordu Olaf. Kadınlara sanki çok kıymetli ve hoş şeylermiş gibi bakıyordu.

"Onlara eziyet edenlerin hepsi ölünceye kadar sessizlik yemini ettiler."

Kendimi tutamayıp sordum. "Onları sırayla mı idam ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Itzpapalotl.

Kaşlarımı çattım merakım yüzüme de yansımış olmalıydı.

"Onları idam etmiyoruz, sadece zarar veriyoruz, aldıkları yaralar ölümcülse ölüyorlar. Eğer hayata kalırlarsa, o zaman bir sonraki geceyi de görüyorlar."

"Yani Diego'yu tedavi etmeyecek misiniz?" diye sordum.

Edward'ın eli bütün işkence boyunca kolumu bırakmamıştı, sanki kahramanca ya da bizi ölüme götürecek bir şey yapmamdan çekiniyordu. Yeniden kolumu sıktı, artık bu işten sıkılmıştım. "Şu kolumu hemen bırak yoksa birazdan bir anlaşmazlık yaşayacağız, Ted." Diego'nun kanlar içinde ka-

lışını seyretmek pek hoşuma gitmemişti. Kendimi daha da kötü hissediyordum çünkü işkence beni olması gerektiği kadar kötü etkilememişti. Ona eğer kendi hayatımız tehlikede değilse yardım ederdim. O bir yabancı ve bir vampirdi. Onun için hayatımızı riske atmıyordum. Bir zamanlar böyle bir şey için hepimizi riske atar mıydım, bir yabancı ve bir vampir için bile yapar mıydım? Artık bilemiyordum.

"Diego bundan daha kötülerine de dayandı. İçlerinde en güçlüsü o çıktı. Ölmeden önce diğerlerinin hepsini pes ettirmiştik. Sonunda istediğimiz her şeyi yapmışlardı. Diego dışında. O hâlâ bize direniyor." Başını iki yana salladı, sanki bütün konuşmayı aklından sildi. "Ama şimdi size bu işin doğru düzgün nasıl yapıldığını göstermeliyiz. Çualtalokal, onlara kurbanın nasıl kabul edileceğini göster."

Itzpapalotl'un sağında duran vampir ilerledi. Yerde yatan Diego'nun etrafından bir çöp yığınıymış gibi geçti. Aynı Diego gibi jaguaradamın önünde durdu ama durum değişmişti. Seth ilk soyunduğunda kulakları emildiği için sert ve arzuluydu. Şimdi sadece çıplaktı ve gözleri, kanlar içinde yerde yığılı yatan Diego'ya kayıyordu, vampire sanki o hâle gelme sırası kendisindeymiş gibi bakıyordu.

"Kurbanını sun, kediciğim," dedi Itzpapalotl.

Seth, dönüp benim önümde yatan vampir cesedine baktı. "Kutsal efendimiz, ben istiyorum, bunu biliyorsunuz ama ben... ben görünüşe göre," o kadar sert yutkundu ki, kulaklarım çınlıyor olmasına rağmen duydum. "Ben..."

"Kurbanını sun, Seth, yoksa gazabımı yaşarsın."

Dört garip kadın dokuz kuşaklı kırbaçlarını duvardaki çengellere asmışlardı, yedi cücelerin sadomazoşitik versiyonları gibiydiler. Bize doğru kayar gibi geldiler, sudaki kanı koklayan köpek balıkları gibiydiler.

Seth geldiklerini fark etmişti. Kendini tutup, sertleştirmeye çalıştı ama gözleri odanın içinde geziniyordu, sanki kaçacak bir yer arıyordu. Çabalıyordu ama bir şey olmuyordu.

Edward artık kolumu tutmuyordu, belki o yüzden olmuştu ya da belki de bu gece artık sabrım taşmıştı. "Onun ödünü patlattın. Korkuyorken sertleşmek biraz zor olur."

Itzpapalotl ve Çualtalocal bana baktı, ikisinin de siyah gözlerinde neredeyse aynı ifade vardı, gözlerine çok baktığım için görüntüler değişmemişti ama ifade yine de vardı, beni küçümsüyorlardı. Ben kim oluyor da karışıyordum?

Yeniden beni tutmaya çalışan Edward'a doğru elimi kaldırdım. "Bana dokunma."

Elini indirdi ama yaptığım hoşuna gitmiyordu. Peki, şu anda ben de onun davranışlarından pek memnun değildim.

"Onun korkusunu yenmesine yardımı mı edeceksin?" diye sordu Itzpapalotl. Yüzündeki ifadeden benim böyle bir şey teklif etmemi beklemediği belli oluyordu.

"Elbette," dedim.

En şaşkın kimin göründüğünden emin değildim ama galiba Edward'dı, gerçi kapının önünde duran Bernardo'nun yüz ifadesi de, Edward'ınkine çok yakındı. Olaf bana çitin arkasında duran tavşana bakarken, çitte bir delik olduğunu fark etmiş bir tilki gibi bakıyordu. Onunla ilgilenmedim. Mümkün olduğu sürece Olaf'la ilgilenmiyordum. Ya onunla ilgilenmeyecektim ya da onu öldürecektim.

Elimi jaguaradama uzattım. O tereddüt etti, yan gözle önünde duran vampire, sonra bana, sonra vampirin arkasında duran tanrıçaya baktı. Parmaklarımla onu çağırdım. "Hadi, Seth. Bütün gece bekleyemeyiz."

"Onun yanına git ve kurbanı düzgün sunabileceksen onun her dediğini yap."

Ürkekçe elimi tuttu. Boyu bir seksenin üzerindeydi, çıplaktı ama yüzünde çocuksu bir şey vardı. Belki açık mavi gözlerindeki panik yüzünden öyle görünüyordu. Korkuyordu, yerde yatan şey gibi olmaktan korkuyordu, o dört garip kadının eline düşmekten korkuyordu. Onu suçlayamazdım. Eğer araya ben girmemiş olsaydım, bunun olacağından neredeyse emindim ama bir gece için kaldırabileceğim kadar işkence görmüştüm. Bu ahlaki bir karşı çıkış değildi, müdahaleydi. Sadece bir müdahaleydi. Soruları sorup buradan gitmek istiyordum. Vampirler çok uzun süre yaşayabilirlerdi, hatta teorik olarak sonsuza dek yaşıyor bile olabilirlerdi, bu yüzden işe gecikme konusunda çok rahat davranabilirlerdi. Vampirlerin önünde sonsuzluk olabilirdi ama benim yoktu.

Jaguaradam Seth'i odanın diğer tarafına götürdüm. Aklıma gelen en kolay yol elimle onu sertleştirmekti ama bunu yapmayacaktım. Yapmayı düşündüğüm yol o kadar kolay değildi ama yapmayı isteyeceğim bir şeydi. Richard'ın izinin bir parçasını çağıracaktım. Richard'la doğrudan bağlantı kurmayacaktım – bu yolu güvenli bir şekilde kapatmıştım. O kadar sıkı kapatmıştım ki, istesem bile aramızdaki izi harekete geçiremezdim ama yine de bir parçası içimdeydi. César'ın hissettiği parça oydu, evde ki leoparadamlarımla baş etmemi sağlayan da oydu. O elektrik gibi akan güç şekil değiştiricileri harekete geçiriyordu. Bunu kazara fark etmiştim. Şimdi uğraşıp, bunu isteyerek yapmaya çalışacaktım.

Ama gücün bir düğmesi yoktu. Belki bir gün öyle olabilirdi ama şu an harekete geçmesi için bazı hazırlıklar gerekiyordu. Hiç istemediğim anlarda bir anda ortaya çıkan bir şeyin, istediğim bir anda gelmemesi delirticiydi ama psişik boklar böyle güvenilmez şeylerdi işte. Laboratuar şartların-

da incelenememesinin en önemli sebeplerinden birisi de buydu. Bu işlerde X her zaman Y'ye eşit olmuyordu.

Ellerimi belime koyup ona baktım, baştan aşağıya süzdüm ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Sıradan cinsellik ilgimi çekiyor olsaydı hayatım hem daha kolay hem de daha zor olurdu ama iyi ya da kötü, hoşlandığım bir şey değildi.

"Saçlarını açabilir misin?"

"Neden?" Sesi şüpheciydi ama onu suçlayamazdım.

"Bak, seni işkencecilerinin eline de bırakabilirdim ama yapmadım. O yüzden dediklerimi yap."

Elleri başının arkasındaki topuza gitti. Saçından uzun tokaları ve sonunda topuzu tutan kemik tarağı çıkarttı. Saçları yavaşça açıldı, sanki uzun bir uykudan sonra geriniyorlardı. Arkasına doğru yürüdüm, o da benimle döndü. Omzuna dokunup, onu önüne döndürdüm. "Sana zarar vermeyeceğim, Seth. Belki de bu odada sana zarar vermeyecek tek kişi benim."

Olduğu yerde kaldı ama omuzlarında bir gerginlik vardı, sırtından memnun olmadığı belliydi. Umurumda değildi. Bu işi hemen yapmamız gerekiyordu. Bir iç güdü diyebilirsiniz ama tanrıça bana pek sabırlı görünmemişti.

Saçlarını açıp, sırtına yaydım. Rengi sıra dışıydı, açık sarı, altın rengi ve neredeyse beyaz yakın farklı saç kümeleri birbirine karışmıştı. Her renk, denizde birbirine karışan renkler gibi birbirine girmişti, nerede başlayıp nerede bittiği belli değildi ama her renk ayrıydı. Ellerimi gür saçlarının sıcaklığı arasında gezdirip, saçlarını sırtına yaydım, benim temasımla birkaç santim aşağıya kadar uzandılar. Saçlarını iki avucuma da alıp, yanağıma yasladım. Ter ve üzerindeki postun kokusu vardı. Parfüm de sürmüştü, teninden koku

geliyordu, tatlı bir kokuydu. Saçlarını aralayıp, sırtına baktım ve yüzümü teninin sıcaklığına yasladım. Sıcak bir kokusu vardı, aynı fırından yeni çıkmış bir şeyi ısırmak gibiydi. Etrafında dolaştım, ellerim hafifçe teninde geziniyordu, daha çok güneşten rengi açılmış saçlarına dokunuyordum.

Gelip yanında durdum, başımı kaldırıp, o büyük, biraz korku içindeki gözlerine baktım, gözlerimi aşağı kaydırınca vücudunun biraz tepki verdiğini gördüm, henüz yeterli değildi ama bir şeyler olmuştu.

Vampirlere, Edward'a, ya da başka birisine bakmadım. Sadece önümdeki adama konsantre olmuştum. Başka yere bakarsam, geri adım atmış olurdum. Elini tuttum, altın rengi teni, benim beyaz tenimin üzerinde daha da koyu göründü, sanki öpecekmiş gibi yüzümü eline yaklaştırdım ama dudaklarımı teninin biraz üzerinde gezdirdim, koluna doğru ilerleyip, teninin kokusunu içime çektim. Dudaklarımı araladım, nefesimi sıcak bir dokunuş gibi tenine gönderdim. Kolundaki açık renkli tüyler dikildi.

Tuttuğum eli, benim elimi kavradı, beni, sırtım ona dönük olacak şekilde kendisine doğru çekti. Diğer kolunu da diğer tarafıma attı, beni bedeninin sıcaklığına sardı. Yüzünü başımın üzerine yasladı, saçları tatlı kokulu bir perde gibi önüme döküldü. Altın rengi saçlarının arasından meşalenin ışığını görüyordum, sanki ışıktan oluşmuş amber rengi bir kafesin içindeydim. Saçlarımı öptü, sonra şakağıma narin bir öpücük kondurdu, sonra elmacık kemiğime, sonra yanağıma. Boyu eğilince beri saracak kadar uzundu. Tatlı kokulu parfümü tenimin üzerinde gezindi ve vücudum o hisle kasıldı. Anahtar kokuydu. Güç yukarı doğru çıkarken, ben de parmak uçlarımda yükseldim, bir kedi gibi vücuduna süründüm, vücudumu o kokunun içinde döndürmek is-

tiyordum. Güç içimde neredeyse acı vereci dalgalar halinde yükselirken vücudum, onunkine değince kasıldı, çok sıcaktı, neredeyse vücudumdan bir buhar gibi yükseliyordu.

Bir eli belimde kaldı, diğeri çeneme dokundu, yüzümü dudaklarına doğru çevirdi. Beni öptü ve bir an için gerildim ama eğer güç gelmişse onunla mücadele etmemeyi öğrenmiştim. Gücü kucaklamalıydım. Eğer güçle mücadele ederseniz, kontrolünüz azalırdı. Ben de onunla öpüştüm. Gücün aynı César'da olduğu gibi dudaklarımdan akmasını bekledim ama öyle olmadı. Öpüşme güzeldi ama sadece dudaklarını hissediyordum. Sıcaklığı benim gücümü titrek bir gölge gibi geriye itiyordu. Onun saç perdesinin arkasında, kollarının arasında, şekil değiştiricilere ait titrek gücün içinde durduk.

Üzerimde titredi, kolları bana sarıldı. Bakmadan, kurbanı sunmaya hazır olduğunu anlamıştım ama yine de yan gözle baktım. Hazırdı. Nazikçe ondan uzaklaştım. "Vampirlerin yanına gitmeye hazırsın, Seth. Galiba kurbanı sunmaya da hazırsın." Kendimi zorlayıp gözlerine baktım.

Eğilip, nazikçe alnımı öptü. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

El ele vampirlerin yanına gittik ama odada yürürken beni rahatsız eden vampirler değil insanlardı. Bernardo bana gözündeki, dokunulmaz Madonna imajımı yeniden gözden geçiriyormuş gibi bakıyordu. Olaf'ın yüzünde neredeyse aç bir bakış vardı. Bir erkeğin bir kadına bakışından çok kurtadamların dolunay zamanı gözlerinde beliren bakışlara benziyordu. Edward'ın kaşlarının arası hafifçe kırışmıştı, bu bir şeyden rahatsız olduğu anlamına geliyordu. Vampirler aynı düşündüğüm gibi görünüyorlardı. Itzpapalotl çok ciddiydi, sanki zaten istediğim zaman bu gücü çağırabileceği-

mi bilmiyormuş gibiydi. Fakat zaten bu yüzden beni sahneye çıkarttıkları için özür dilemişlerdi, haberleri vardı.

Seth'i, Çualtalokal'a gelini damada teslim eden bir baba gibi verdim. Sonra Edward'ın yanına gittim. Bana sanki, yüzümü okumaya çalışıyormuş da, okuyamıyormuş gibi bakıyordu. Eğer Edward'ın kafasını karıştırabildiysem, bütün bu zahmete değerdi.

"Hoşuna gitti mi, kediciğim?" diye sordu tanrıça.

"Evet, kutsal efendimiz, gitti."

"Kurbanı sunmaya hazır mısın?"

"Evet, kutsal efendimiz."

"O zaman sun." Itzpapalotl, Seth'in üzerinden bana baktı, sanki gördüğü şey hoşuna gitmemiş gibiydi. Seth'e yaptığım şey onu rahatsız etmişti. Benim onu bir kenara çekip, porno filmlerde ereksiyonu sürekli tutmakla görevli tipler gibi elime alacağımı mı düşünmüştü acaba? Yoksa gücü çağırmak için biraz cinsellik kullanmış olmam mı onu rahatsız etmişti? Yoksa o benim görmediğim ya da anlamadığım bir şeyi mi fark etmişti? Böyle bir şeyi bir başvampirin önünde sormak ve bunu bilmediğini göstermek öldürülmek için iyi bir sebepti. O yüzden büyü konusunda sorular sormayacaktım, sadece, eğer olabilecekse, dava hakkında soracaktım.

Seth küçük gümüş bıçağı yeniden aldı. Cinsel organın eline aldı ve bıçağın ucunu organına dayadı. Bernardo'nun kapıya doğru döndüğünü gördüm. Bıçak derisini kesti ve ben de gözlerimi kaçırdım. Galiba Olaf dışında hiçbirimiz bakmıyorduk. İlk sefer de onu da şaşırtmış olabilirdi ama artık şoku atlatmıştı. Kan akıyordu, et kesiliyordu. Olaf bunu kaçırmak istemezdi.

Kesilmeyi seyretti ama sonra onun da gözlerini kaçırdığını gördüm, o zaman içimden bakmak geldi. Gördüğüm şey Olaf'ın bile midesinin kaldırmayacağı türdendi.

Vampir dizleri üzerine çökmüştü. Ben galiba sadece kanı yalamasını bekliyordum ama öyle yapmıyordu. Diego'nun Seth'in kulağına yaptığı gibi organı ağzına almış emiyordu, sadece emdiği kulağın bir bölümü gibi bir şey değildi. Vampir neredeyse Seth'in tamamını ağzına almıştı. Seth'in gözleri kapalıydı ve yüzünde bir çaba ifadesi vardı.

Gözlerimi kaçırınca, kendimi kirletilmiş dört rahibeye bakarken buldum. O boş, kızgın gözlerine bakmak neredeyse dizleri üzerindeki vampire bakmaktan daha zordu. Ben de bütün olan bitene arkamı döndüm ve Olaf'ın da aynı şeyi yaptığını gördüm. Kendisine sarılmış boşluğa bakıyordu. Rahatsızlığı neredeyse üzerinden belirgin dalgalar halinde yükseliyordu. Sırtı dönük olsa bile sesler geliyordu. Ben kulaklarımdaki çınlamanın artmasını diliyordum.

Yumuşak, nemli emme sesleri, tenin tene sürtünme sesleri, büyük ihtimalle Seth'den gelen keskin nefesler duyuluyordu. Ardı ardına üç kere nefes aldı ve "Lütfen, kutsal efendimiz, bu geceki kontrolümden pek emin değilim."

"Cezasını biliyorsun. Eminim, bu kendini tutman için yeterli olur," dedi Itzpapalotl.

Onlara yan gözle bakınca, Seth'in başını çevirmiş köşede duran dört kadına baktığını gördüm. Başını çevirince, korku içinde olduğunu gördüm. Vampir hâlâ besleniyordu, iştahla emiyordu. Elbette yara izi şimdiye kadar kapanmıştı, tabii biz utancımızdan bakmıyorken yeni bir yara açmadılarsa.

Seth tırnaklarını avucuna batırdı. Elini o kadar sıkmıştı ki parmaklarından kan çekilmişti. Başını geri attı, nefesi git gi-

de hızlandı. Vampir bir anda geri çekildi, Seth'i sert ve hazır halde bıraktı. "Yara kapandı."

Çualtalokal ayağa kalktı ve efendisinin yanına gitti. Vampir uzaklaştığı anda Seth dizleri üzerine çöktü, ellerini açarken sanki canı yanmıştı. Avuç içlerinde tırnaklarının battığı yerlerde kanlı hilaller oluşmuştu ama işe yaramıştı. Kendisini tanrıçasının garabetlerinden kurtaracak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Sana misafirperverliğimi sunuyorum, sana ve dostlarına. Eğer istersen Seth'i alabilirsin ve vücudunun çok arzuladığı şeyi bitirebilirisin."

Bir anda misafirperverlik derken neyi kast ettiğini anladım. Bunun Aztek kültürüyle pek alakası olduğunu sanmıyordum ama eğer doğru hatırlıyorsam bazı Aztekler Cortes'e ve adamlarına yiyecek ve altının yanında kadın da göndermemiş miydi? Belki de bu da benzer bir şeydi ama ben pek ilgilenmek istemiyordum.

"Şafak yaklaşıyor. Karanlığı parçalamaya çalışan bir ağırlık gibi yaklaştığını hissedebiliyorum," dedim.

Itzpapalotl başını bir yana çevirip sanki bir şeyi düşünüyor ya da geceyi, havayı ya da işte herhangi bir şeyi hissediyormuş gibi durdu. "Evet ben de hissediyorum."

"O zaman çok büyük bir terbiyesizlik olmayacaksa, bu gecelik misafirperverliği es geçip, cinayetlere gelebilir miyiz?"

"Eğer St. Louis'e dönmeden geri gelip misafirperverliğimizin tanına bakacağına söz verirsen olur."

Yan gözle Edward'a baktım. Omuz silkti. Galiba karar bana kalmıştı. Canavarlar geldiğinde zaten durum pek farklı olmuyordu. "Himayendekilerle cinsel ilişkiye girmek istemiyorum ama sizi ziyaret ederim."

"Seth'ten hoşlanmış gibiydin. Sana César'ı da vermek isterdim, gücün ondan daha çok hoşlanmış gibiydi ama o kurban sunmaz, ya da misafirperverliklere katılmaz. Bunun bedelini her ay iki kere ölüm döşeğine gelmekle ödüyor."

"Yani kurban sunmamak için ve diğer şeyler yapmamak için ayda iki kere kalbini ellemenize izin mi veriyor?"

"Aynen öyle."

Bunu duyunca César hakkında daha iyi düşünmeye başladım. Gösteriyi görmüştüm ve şimdi sahne arkasında olanları görmüştüm ve hangisinin daha kötü olduğu pek belli değildi. Birisinin göğsünüzü kesip kalbinize dokunmasına izin vermek mi yoksa vampirlerin vücudunuzun narin yerlerinden kan emmesine izin vermek ve konuklara cinsel ilişki için sunulmak. Şimdi düşününce, ben her seferinde iyileşeceğimi bile bile göğsümün kesilmesini tercih ederdim.

"Seth güzel olmadığı için değil. Eminim onunla birlikte olmak çok güzel olurdu ama ben öylesine cinsel ilişkiye girmem. Yine de düşünceniz için teşekkür ederim. Polisin sizinle konuştuğunu biliyorum."

"Konuştular. Benden işe yarar bir şey öğrendiklerini zannetmiyorum."

"Belki de doğru soruları sormamışlardır," dedim.

"Peki doğru sorular neymiş?"

Polisin yapmaktan pek hoşlanmayacağı bir şeyi yapacaktım. Canavarlara, şüpheli gördükleri birisine suçun detaylarından bahsedecektim ama Itzpapalotl'un izlerin bir Aztek öcüsüne ait olup olmadığını anlaması için ona bazı detayları söylemeliydim. Polislerin sorgulamayı nasıl yaptığını biliyordum. O kadar genel şeyler anlatmışlardır ki, buraya gelmeleri bile boşuna olmuştur. Neden bu şekilde yap-

tıklarını anlayabiliyordum. Ben konuşmaya başlayıp, detayları ona anlatınca, Itzpapalotl temize çıkacaktı. Onu asla sorguda sıkıştıramazlardı çünkü zaten olayın bütün detaylarını benden öğrenmiş olacaktı.

Ama zaten polis asla sorgu yoluyla ondan bir şey öğrenemezdi. O karanlık bir oda da oturup kendi göz kapakları arkasındaki renkleri seyredip tatmin olacak türde bir vampirdi. Onu tehdit edebilecekleri tek şey idam cezasıydı ama eğer cinayetler işlediyse zaten cezası ölüm olacaktı. Kesin ve hızlı bir ceza sisteminin tek kötü yanı sorguda pazarlık yapacak alan kalmamasıydı. Birisi idam edileceğini biliyorsa, onunla pazarlık yapamazdınız.

"Burayı biraz boşaltabilir miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada biraz daha az kişi olabilir mi? Seninle gizli polis bilgilerini paylaşacağım ve bunun dışarı sızmasını istemiyorum."

"Bu odada söyleyeceğin her şey bu oda da kalır. Buradaki hiç kimse bunu bir başkasıyla konuşmaz. Buna söz veririm." Kendinden çok emindi, çok kendini beğenmişti ama neden olmayacaktı ki? Etrafındaki herkes ondan korkuyordu. Eğer Diego'nun başına gelen sıradan bir şeyse, o zaman egzotik şeyler acaba be olabilirdi. Eğer sırların burada kalacağını söylediyse öyle olurdu.

Edward yanıma geldi. Sesini azalttı ama fısıldamaya yeltenmedi. "Bundan emin misin?"

"Eminim Edward. Eğer yeterince bilgisi olmazsa bize yardım demez." Birkaç saniye birbirimize baktık, sonra Edward hafifçe başıyla onayladı. Ben de bekleyen vampire döndüm. "Tamam," dedim ve ona hayatta kalanlar ve ölenler hakkında her şeyi anlattım.

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum belki rahatsız olacaktı, belki de, hemen canavarı tanıyıp bize söyleyecekti. Çok dikkatli çıktı, doğru yerlerde güzel sorular sordu, bütün o akıl oyunlarının altında bir zekâsı olduğunu gösterdi. Eğer kendini beğenmiş, sadist, megaloman, kendini tanrıça zanneden birisi olmasaydı, belki ondan hoşlanabilirdim.

"İnsan derisi Xipe, Totek ve Tlazoltetol için değerlidir. Rahipleri kurbanın derisini yüzer ve giyerler. Kalbin tanrılar için pek çok işlevi vardır. Deri bile kullanılır, en azından bir kısmı. Bazen kurbanın iç organlarında garip şeyler olabilir, bunlar bir alamet olabilir. Sonra diğer organlar bir süre saklanıp incelenebilir ama bu nadiren olur."

"Dilin neden kesilmiş olabileceği hakkında bir düşüncen var mı?"

"Gördükleri sırları söylememeleri için." Bunu sanki başka bir sebebi olamazmış gibi söylemişti. Galiba bir ayin olarak düşününce mantıklı geliyordu.

"Göz kapakları neden kesilir?"

"Böylece gerçeği görmemezlik edemezler, tabii bu konuda konuşamasalar bile. Bu korkunç şeyleri bunun için mi yaptılar bilemiyorum."

"Neden birisi dışarıdaki ikincil cinsel organları söker?"

"Anlamadım," dedi, pelerine sarılmıştı, sanki üşüyordu. Uzun süredir konuşuyorduk, kendime gözlerine bakmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmıştım.

"Erkeklerin cinsel organları, kadınların da göğüsleri kopartılmıştı."

Itzpapalotl titredi ve onda daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim. Itzpapalotl, karacamdan bıçağın tanrıçası korkmuştu. "Bu İspanyolların insanlarımıza yaptığı şeylere benziyor."

"Ama deri yüzmek ve organları çıkartmak, bu Avrupalıdan çok Aztek adeti gibi."

Başıyla onayladı. "Evet ama bizim kurbanlarımız tanrıların elçileridir. Bizler sadece kutsal amaçlar için acı veririz, zalimlik ya da keyif için yapmayız. Her kan kutsaldır. Eğer bir rahibin elinde ölürsen, daha büyük bir amaca hizmet için öldüğünü bilirsin. Kelimenin tam anlamıyla ölümün, yağmurun yağmasına mısırın yetişmesine, güneşin doğmasına yardımcı olur. İnsanların derisini yüzüp onları canlı bırakacak bir tanrı olduğunu zannetmiyorum. Ölüm elçinin tanrılara ulaşması için gereklidir. Ölüm tanrıya olan ibadetin bir parçasıdır. İspanyollar bize sırf öldürmüş olmak için öldürmeyi öğrettiler; kutsal bir amaç için değil, sırf katliam için öldürmeyi." Üzerimden köşede sabırla kendilerine bir şey söylenmesini, Itzpapalotl'ın onlara bir amaç vermesini bekleyen kadınlara baktı. "Bizler bu dersi çok iyi öğrendik ama bunun gerçek olmadığı bir dünyada kalmayı tercih ederdim." Yüzünden ne kaybettiğini, vampirlerinin düşmanları kadar zalim olmakla neler kaybettiklerini biraz olsun anladım. "İspanyollar Akaçinanko'ya giden yolda o kadar çok insanımızı öldürdüler ki, etraftaki çürüyen cesetlerin kokusundan burunlarını beyaz mendillerle kapatıyorlardı."

O zaman bana baktı ve gözlerindeki nefret tenimi yakacak kadar sıcaktı. Aradan beş yüzyıl geçmiş olmasına rağmen, hâlâ kin güdüyordu. Nefrete bu kadar sıkı sarılan birisini takdir etmeliydiniz. Ben nasıl kin güdüleceğini bildiğimi zannediyordum ama onun yüzüne bakınca, yanlış düşündüğümü anladım. Onun affetmesi mümkün değildi. Itzpapalotl'un yüzünde sadece bir şeye yer vardı, nefrete. Neredeyse beş yüzyıldır aynı şey yüzünden kızgındı. Bazı in-

sanları beş yüz yıldır aynı şey yüzünden cezalandırıyordu. Bu psikopatça da olsa etkileyiciydi.

Kapıdan çıkarken cinayetler hakkında pek bir şey öğrenmemiştim. Neredeyse düşündüklerimin zıddını öğrenmiştim. Gerçek bir Aztek cinayetlerle bir Aztek tanrısı ya da topluluğu arasında bir bağlantı kuramamıştı. Listeden bir şeyi silebilmemiz güzeldi. Polisin işi genelde eksileri bulmaktı. Bilmediğin şeyleri bulurdun, böylece ne yapacağına karar verirdin. Cinayetler hakkında somut hiçbir bilgim yoktu ama Itzpapalotl'un bütün bu ülkenin tarihinden bile daha önce olmuş gaddarlıklardan bahsederken sesindeki öfkeyi dinlerken bir şeyden emin olmuştum, asla bu kadının bana kızmasını istemezdim. İnsanlara intikamımı almak için onların peşinden cehenneme bile gideceğimi söylerdim ama büyük ihtimalle bunu içtenlikle söylemiyordum. Itzpapalotl böyle bir şey söyleseydi her kelimeyi içtenlikle söylerdi.

27

Edward bizi evine götürürken hava hâlâ karanlıktı. Hâlâ geceydi, hâlâ geçek karanlık vardı, vampirler hâlâ ortalıktaydı ama havada ışığın geldiğini hissettiren o hafif tat vardı. Eğer acele edersek şafak sökmeden yatakta olabilirdik. Eğer işi ağırdan alırsak, şafağı görebilirdik ama hiçbirimiz işi ağırdan almak istemiyorduk. Arabada hiç kimsenin bozmaya yanaşmadığı bir sessizlik içinde oturduk.

Kulübü geride bırakıp, Santa Fe'ye doğru uzanan tepelere doğru ilerledik. Yıldızlar tepemizde, yumuşak siyah ipekten bir battaniyenin üzerindeki soğuk ışıltılar gibi saçılmıştı. Gökyüzü çok genişti, suyun ya da çölün üzerinde gökyüzü hep geniş görünürdü.

Karanlığın içinde Olaf'ın sesi duyuldu, sesi kısık ve geceleri arabalarda konuşulunca hissedilen sıcaklıkla doluydu. "Eğer misafirperverliklerini kabul etseydik, sizce kamçıladıkları vampiri bana verirler miydi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek verirler miydi?

"Yani ona istediğimi yapabilir miydim?"

"Eğer verselerdi ona ne yapardın?" dedi Bernardo.

"Bilmek istemezsin ve ben de duymak istemiyorum," dedi Edward. Sesi yorgundu.

"Ben senin kadınlardan hoşlandığını zannediyordum, Olaf," dedi Bernardo. İnanın bunu söyleyen ben değildim.

"Cinsel ilişki için kadınları tercih ederim ama o kadar kan. Boşa harcanmaması gerekirdi." Sesinde biz özlem vardı.

Koltuğumda dönüp, karanlığın içinde yüzünü görmeye çalıştım. "Yani yanında sadece kadınların dikkatli olması yeterli değil, öyle mi? Sadece kanıyor olması sana çekici mi geliyor?"

"Onu rahat bırak, Anita. Bu konuda, onu kendi haline bırak, siktir et gitsin."

Dönüp Edward'a baktım. Çok az küfür ederdi, çok nadiren sesi yorgun gelirdi ve şu an olduğu kadar dolu olduğunu görmek zordu. "Tamam, yani, elbette."

Edward dikiz aynasına baktı. İki yönde de kilometrelerce ötede başka bir araba yoktu. Galiba Olaf'a bakıyordu. Dikiz aynasına uzun bir süre baktı. Galiba birbirlerine bakıyorlardı. Edward sonunda gözlerini kırptı ve yola baktı, pek mutlu görünmüyordu.

"Bana söylemediğin şey nedir?" dedim.

"Bize. Bize söylemediği şey nedir?" dedi Bernardo.

"Pekâlâ, bize söylemediğin şey nedir?"

"Bu bana ait bir sır değil," dedi Edward ve başka bir şey söylemedi. Olaf'la aralarında bir sır vardı ve bizimle paylaşmak istemiyorlardı.

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Hava hâlâ karanlıktı ama gökyüzünün rengi biraz açılmıştı, yıldızlar sönükleşmişti. Biz eve girerken şafak çok yakındı. O ka-

dar yorgundum ki gözlerim yanıyordu ama Edward kolumdan tuttu ve beni yatak odalarının karşısındaki küçük koridora çekti. Sesini alçalttı. "Olaf'a çok dikkat et."

"O fazla iri ve kötü birisi. Anladım."

Kolumu bıraktı, başını iki yana salladı. "Bence anlamıyorsun."

"Bak, onun bir tecavüzden sabıkalı olduğunu biliyorum. Bu gece Prof Dallas'a bakışını gördüm, kan ve işkence karşısında tepkisini gördüm. Bana söylemediğin şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama eğer eline fırsat geçerse Olaf'ın bana zarar vereceğini biliyorum."

"Ondan korkuyor musun?"

Derin bir nefes aldım. "Evet, ondan korkuyorum."

"Güzel," dedi Edward. Biraz tereddüt ederek, "Sen onun kurban profiline uyuyorsun," diye ekledi.

"Efendim?"

"Onun favori kurbanları ufak tefek kadınlar, genel de beyaz ama her zaman uzun siyah saçlılar. Eğer seni de çağırmak zorunda kalacağımı düşünseydim onu bu davaya kesinlikle bulaştırmayacağımı söylemiştim. Bu sadece kadın olduğun için değildi. Fiziksel olarak onun için ideal kurbansın."

Ona bir iki saniye ağzım açık baktım, sonra ağzımı kapattım ve söyleyeceğim şeyi düşünmeye çalıştım. "Bana bunu şimdi söylediğin için sağ ol Edward. Bunu baştan söylemen gerekirdi."

"Onun kendini tutacağını düşünüyordum ama onu bu gece ben de gördüm. Kendini tutamamasından korkuyorum. Böyle bir şey olursa onun yolu üzerinde olmanı istemiyorum."

"Onu geldiği yere yolla, Edward. Eğer problem oluyorsa ona ihtiyacımız yok."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu konuya tam uyan bir uzmanlığı var."

"Neymiş bu uzmanlığı?"

Hafifçe gülümsedi. "Hadi git yat, Anita. Şafak söktü."

"Hayır, neredeyse sökecek ama sökmedi."

Yüzüme baktı. "Gerçekten bakmadan güneşin doğup doğmadığını anlayabiliyor musun?"

Başımla onayladım. "Evet."

Bana baktı, sanki şimdi de o yüzümü okumaya çalışıyordu. O an ilk defa, belki ama sadece belki Edward'ı, onun beni şaşırttığı kadar şaşırttığımı hissettim. Beni odama kadar götürdü ve çok dikkatli bir kavalye gibi kapıya kadar bıraktı.

Çıkmadan önce odayı güvenli bir şekilde bıraktığıma sevinmiştim. Eğer birisi pencereden girmiş olsaydı, bibloları devirirdi ya da boynuzlu aynaya basardı. Şimdi sadece kapıya bir sandalye dayayıp önüne bavulumu koyacaktım. Oda olabildiğince güvenliydi. Üzerimdekileri çıkarttım, neyi nereye koyacağıma karar verinceye kadar tabanca ve bıçaklarımı yatağın üzerine bıraktım. Gecelik olarak dizlerime kadar uzanan büyük boy bir erkek tişörtü giyiyordum. Bir iş gezisinde havayolu şirketi valizlerimi kaybettiğinden beri sırt çantamda günlük kıyafetler, gecelik ve temizlik malzemeleri bulundurmaya başlamıştım. Sırt çantamdan en son, oyuncak penguenim Sigmund'u çıkarttım. Her zaman Sigmund'la uyumazdım tabii ama son zamanlarda geceleri bana hep o eşlik ediyordu. Bir kızın geceleri sarılabileceği bir şeye ihtiyacı vardı.

Browning Hi-Power, sürekli yatak misafirlerimin ikincisiydi. Evde baş ucumdaki özel kılıfında dururdu, bu gece onu yastığımın altına koyacaktım, emniyetini iyice kontrol

ettim. Yastığımın altında dolu bir silah olması aslında beni rahatsız ediyordu. Pek güvenli gelmiyordu ama Olaf kapıdan içeri girdiğinde silahsız olmak kadar güvensiz değildi. Yanımda dört bıçak getirmiştim. Birisi şiltenin altındaydı. Firestar'ı valize geri koydum. Tabancadan daha büyük bir şey istiyordum. Bir kesik çiftem ve mini-Uzim vardı. Genellikle yanımda daha büyük silahlar getirirdim ama Edward'ın daha büyük, daha iyi silahları olacağını ve onları benimle paylaşacağını biliyordum. Sonunda modifiye şarjörü sayesinde otuz mermi alan ve bir vampiri ikiye bölebilecek ateş gücüne sahip mini-Uzi'de karar kıldım. Bu Edward'ın hediyesiydi, mermiler büyük ihtimalle yasa dışıydı ama zaten silahın kendisi de öyleydi. Önceleri neredeyse böyle bir silah taşıdığım için utanıyordum ama geçen Ağustos'ta bir gece onu kullanmıştım. Bir vampire doğrultmuştum, tetiği çekmiştim ve vampir ikiye bölünmüştü. Sanki dev bir el tutup onu ikiye ayırmış gibi görünüyordu. Vücudunun üst tarafı yavaşça bir tarafa kaymıştı. Alt tarafı dizlerinin üzerine çökmüştü. Görüntüsü hâlâ zaman zaman gözümün önüne geliyordu. Bir dehşet ya da pişmanlık duymuyordum. Sadece bir hatıraydı. Vampirin biz öldürmek isteyen yüz kadar daha arkadaşı vardı. Bir tanesini olabildiğince berbat bir şekilde öldürüp diğerlerine ibret olmasını istemiştim. İşe yaramamıştı çünkü vampirler efendilerinden benden korktuklarından daha fazla korkuyorlardı.

Belki Uzi insan hedefler için biraz aşırıydı ama eğer bir şekilde Browning'in bütün şarjörünü Olaf'ın üzerine boşaltığım halde o, üzerime gelmeye devam ederse, bana ulaşamayacağından emin olmak istiyordum. Onu ikiye bölüp, parçalarının da hareket edip etmediğine bakabilirdim.

28

Sonunda uykuya dalabildiğimde saat beşi geçmişti. Uykuya derin koyu renkli bir suya dalar gibi daldım, derinlere gidip, hemen bir rüyaya gömüldüm. Karanlık bir yerde ayakta duruyordum. Etrafımda küçük, bodur ağaçlar vardı ama ağaçlar kurumuştu. Hepsi ölüydü. Bunu hissedebiliyordum.

Sağımdan bir çatırtı geldi, ağaçların arasında hareket eden büyük bir şey vardı, rüzgâr bana bir dehşet hissi taşıyordu. Ellerimle yüzümü dallardan korumaya çalışarak koştum. Bir dala takılıp yuvarlandım. Kolumda bir acı hissettim. Kanıyordum. Bir yerimden kan akıyordu ama yarayı bulamıyordum.

O şey yaklaşıyordu. Ağaç gövdelerini parçalandığını duyuyordum. Geliyordu. Benim için geliyordu. Koştum, koştum, koştum ama kurumuş ağaçlar sanki sonsuza kadar uzanıyordu, bir kaçış yoktu.

Tipik bir kovlamaca rüyası diye düşündüm ve bunu düşündüğüm anda bir rüyada olduğumu anladım ve rüya değişti, başka bir rüyaya geçtim. Richard sadece üzerine sarın-

mış olduğu yatak örtüsüyle karşımda duruyordu, bronz tenli, kaslı kolunu bana uzatmıştı. Kahverengi dalgalı saçları yüzüne dökülmüştü. Ben de una uzandım, parmak uçlarım onunkilere dokunurken, dudaklarında bir gülümseme belirdi, rüya parçalandı ve uyandım.

Uyandım, yatağa dökülmüş olan güneş ışığı gözümü aldı ama beni uyandıran ışık değildi. Birisi hafifçe kapımı çalıyordu. Bir erkek sesi geldi. "Edward kalkmanı istiyor."

İlk başta Bernardo'nun sesi olduğunu anlayamadım. Rüyamın, Richard'ın yatak örtüsüne sarınmış haliyle bitmesini analiz etmek için Freud'a gerek yoktu. Bernardo yanımdayken dikkatli olmalıydım. Utandırıcıydı ama doğruydu.

Yatakta doğruldum, "Saat kaç," diye seslendim.

"On."

"Tamam, geliyorum."

Gittiğini gösterecek ayak sesini duyarım diye bekledim ama ses gelmedi. Ya kapı göründüğünden daha kalındı ya da Bernardo sessizdi. Eğer sadece Edward'la olsaydık, büyük boy tişörtün altına bir kot giyerdim ve gider bir kahve alırdım ama evde başkaları da vardı, hem de hepsi erkekti. Holde kimseyle karşılaşmadan banyoya girmeyi ve üzerimi değiştirmeyi başardım. Üzerimde koyu mavi kot, koyu mavi polo tişört, beyaz koşu çorapları ve siyah Nike'larım vardı. Genelde kötülüklerle dolu dış dünyaya çıkmadan silahlarımı taşımaya başlamazdım ama Edward'ın evindeyken kötülüklerle dolu dış dünya yan oda demek oluyordu, o yüzden 9mm'lik Firestar'ı pantolon içi kılıfına yerleştirdim, sağ elle çapraz çekebileceğim bir yere koydum. Dişlerimi fırçalamış, temizlenmiş ve silahlanmıştım. Kızartma kokusuna doğru ilerledim.

Mutfak küçük, dar ve beyazdı ama bütün dolaplar siyahtı, bu tezat sabah görülecek ilk şey için çok fazlaydı. Beyaz ahşap masanın üzerinde başka bir kuru kır çiçeği demeti vardı. Donna yeniden işi ele almıştı ama açıkçası onunla aynı fikirdeydim. Mutfağın havasını yumuşatacak bir şeylere gerek vardı.

Masada oturan iki adam da odayı hiç yumuşatmıyordu. Olaf tıraş olmuştu, kafasında tüy olarak sadece iki ince çizgi halindeki kaşları kalmıştı. Üzerinde siyah atlet ve siyah kumaş pantolon vardı. Ayakkabılarını göremiyordum ama siyah olduğuna bahse girerdim. Ayrıca kılıfında büyük, modelini bilmediğim bir otomatik tabanca olan omuz askısı vardı. Askının sol tarafında koltuk altında bir de siyah kabzalı bir bıçak vardı.

Atlet üzerine takınca omuz askıları deriyi tahriş ederdi ama hey, bu benim derdim değildi.

Bernardo'nun üzerinde kısa kollu beyaz tişört ve siyah kot vardı. Saçlarının üst tarafını çok renkli bir tokayla tutturup iki yana ayırmıştı ama yine de omuzlarına bir hayli saç dökülüyordu, koyu renk saçları beyaz kumaşın üzerinde çok göze batıyordu. Belinin sağ tarafında bir 10mm'lik Beretta vardı. Üzerinde bir bıçak göremiyordum ama olduğundan emindim.

Edward tezgaha dayanmış, bir tavadaki omleti iki tabağa ayırıyordu. Ayağında siyah kovboy çizmeleri vardı, aynı renkte bir kot pantolon ve dün giydiğinin aynısı beyaz gömlek giymişti.

"Of, çocuklar, gidip üzerimi değiştirmem mi gerekecek?"

Hepsi, Olaf bile bana baktı. "Üzerindekilerde bir şey yok," dedi Edward. Tabakları masaya götürdü ve boş san-

dalyelerin önüne koydu. Masanın ortasında vazonun yanında bir tabak kızarmış pastırma vardı.

"Ama takıma uymuyorum."

Edward ve Bernardo gülümsedi. Olaf gülümsemedi. Ne büyük sürpriz. "Sanki üniforma giymiş gibisiniz," dedim.

"Galiba öyle," dedi Edward. Boş sandalyelerden birisine oturdu.

Diğerine de ben oturdum. "Bana bir kıyafet yönetmeliği olduğunu söylemeliydiniz."

"İsteyerek yapmadık," dedi Bernardo.

Başımla onayladım. "O yüzden daha da komik ya."

"Ben kıyafetimi değiştirmem," dedi Olaf.

"Kimse böyle bir şey istemiyor ki, sadece gözlem yapıyorum," dedim. Omletin içinde yeşil, kırmızı renkte bir şeyler vardı. "Yumurtanın içindeki nedir?"

"Yeşil biber, kırmızı acı biber ve söğüş salam," dedi Edward.

"Ya, Edward hiç gerek yoktu." Ben omletimi Tanrı'nın yarattığı gibi, sade severdim. Çatalımla yumurtaları ayıkladım ve kızartmaya uzandım. Tabaktaki pastırmaların yarısı az pişmişti, diğer yarısı kıtırlaşıncaya kadar kızarmıştı. Ben kızarmışlara yöneldim.

Olaf'ın tabağındakiler de kızarmışı. Of, peki.

Yemeye başlamadan dua ettim. Edward yemeye devam etti ama diğerleri bir an duraksadı, ağızlarında yemek bir an için rahatsız oldular. Yemekte dua etmeyenler varken dua etmek her zaman eğlenceli olurdu. O rahatsız edici sessizlik. O yemeye devam etmekle etmemek arasındaki tereddüt, bana hep komik gelirdi. Duayı bitirdim ve kızartmadan bir lokma aldım. Güzeldi. "Bugünkü oyun planı nedir?" diye sordum.

"Dosyalara bakmayı bitirmedin," dedi Edward.

Bernardo inledi.

"Bence bu sadece vakit israfı. Dosyaların üzerinden zaten geçmiştik. Yeni bir şey bulabileceğini zannetmiyorum," dedi Olaf.

"Bunu zaten yaptı," dedi Edward.

Olaf ağzına bir lokma kızartma atacakken durup, Edward'a baktı. "Ne diyorsun?"

Edward onlara anlattı.

"Bu hiçbir şey değil ki," dedi Olaf.

"Senin bulduğundan fazlası," dedi Edward, sessizce.

"Eğer bu işte bu kadar yük oluyorsam, belki gitsem daha iyi olacak," dedi Olaf.

"Eğer Anita'yla çalışamayacaksan, belki de gitmelisin."

Olaf, Edward'a baktı. "Benim yerime onun kalmasını mı tercih ediyorsun?" Şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedi Edward.

"Onu tek elimle ikiye bölebilirim," dedi Olaf. Şaşkınlığı kızgınlığa dönüşmüştü. Olaf'ın hissettiği pek çok duygunun, sonunda kızgınlığa dönüştüğünden şüpheleniyordum.

"Belki ama sana böyle bir fırsat vereceğini hiç zannetmiyorum," dedi Edward.

Elimi kaldırdım. "Bunu bir yarışmaya çevirme, Edward."

Olaf yavaşça bana doğru döndü. Çok yavaşça ve çok dikkatlice konuştu. "Ben kadınlarla yarışmam."

"Baş edemeyeceğinden mi korkuyorsun?" diye sordum. Bunu söylediğim anda söylememiş olmayı istedim. Bir anlık tatmin, ayağa kalkarken yüzünde oluşan ifadeye değmemişti. Ben masaya eğilip, Firestar'ı çıkarıp, masanın altından ona doğrulttum.

Olaf, kaslı bir ağaç gibi üzerimde dikiliyordu. "Edward bütün sabah bana, senden bahsetti. Söylediklerinin dinlen-

meye değer şeyler olduğuna ikna etmeye çalıştı." Başını iki yana salladı. "Sen bir cadısın ve ben değilim. Avladığımız şey büyülü bir şey olabilir ve senin uzmanlığına ihtiyaç duyabiliriz. Belki bütün bunlar doğru olabilir ama senin hakaretlerine katlanmayacağım."

"Haklısın. Özür dilerim. Basit bir espriydi," dedim.

Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Özür mü diliyorsun?"

"Evet, nadiren, çok nadiren, haklı değilsem, özür dilerim."

Edward masanın diğer tarafından bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum.

Sadece başını iki yana salladı. "Hiç."

"Olaf'ın kadınlara olan nefreti bir çeşit özür sayılır ve ben de özürlülerle alay etmemeye çalışırım."

Edward gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. "Olduğu gibi bırakamazdın değil mi?"

"Ben sakat değilim."

"Eğer birisine ya da bir şeye karşı sebepsiz, tereddütsüz bir nefret duyuyorsan, o nefret ettiğin konuda körsün demektir. Dün polis beni suç mahallinden attı çünkü sorumlu polis sağcı, bağnaz bir Hristiyandı ve beni şeytanın dölü zannediyordu. Yani benim davaya yardım etmemdense, daha fazla insanın yaralanıp ölmesini tercih etti. Bana duyduğu nefret, o canavarı yakalama isteğinden güçlüydü."

Olaf hâlâ ayaktaydı ama gerginliğinin bir kısmı gitmişti. Görünüşe göre beni gerçekten dinliyordu.

"Kadınlardan, bu canavarı yakalamak istediğinden daha fazla mı nefret ediyorsun?"

Bana baktı ve ilk defa gözlerinde kızgınlık yoktu. Gözleri düşünceliydi. "Edward beni en iyisi olduğum için çağırdı. Hiçbir işten hedef ölmeden ayrılmadım."

"Ve benim olağandışı konulardaki uzmanlığım bu canavarı yakalamamıza yardım edecekse, bununla baş edebilir misin?"

"Bu hoşuma gitmez," dedi.

"Bunu zaten biliyorum ama sorduğum bu değil. Benim uzmanlığımın bu canavarı yakalamamıza yardım etmesini kaldırabilir misin? Eğer bu işte işinize çok yarayacaksa benim yardımımı kabul eder misin?"

"Bilmiyorum," dedi. En azından dürüst ve makul davranmıştı. Bu bir başlangıçtı. "Soru şu Olaf, hangisinden daha çok hoşlanıyorsun: Öldürmekten mi yoksa kadınlara olan nefretinden mi?"

Edward ve Bernardo'nun hareketsiz durduklarını hissedebiliyordum. Odadaki herkes nefesini tutmuş cevabı bekliyordu.

"Ne olursa olsun öldürmeyi isterim," dedi Olaf.

Başımla onayladım. "Harika ve teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Yardımını kabul etmiş olmam, senin dengim olduğunu kabul ettiğim anlamına gelmez."

"Benim için de," dedim.

Birisi masanın altından sandalyemi tekmeledi. Galiba Edward'dı ama Olaf'la ben birbirimize bakıp selamlşatık, tam olarak gülümsemiyorduk ama galiba aramızda bir ateşkes olmuştu. Eğer o nefretini kontrol edebilirse, ben de ukala cevaplarımı kontrol edebilirdim.. Ateşkes bu dava çözülünceye kadar devam edebilirdi. O fark etmeden Firestar'ı yerine yerleştirdim, bu onu biraz gözümden düşürdü. Edward fark etmişti, galiba Bernardo da. Olaf'ın uzmanlık alanı neydi? Eğer silahların bile nerede olduğunu fark edemiyorsa ne işe yarıyordu?

29

Kahvaltıdan sonra yemek odasına geri döndük. Bernardo bulaşıkları yıkamaya gönüllü oldu. Bence dosyalardan uzak durmak için bahane arıyordu. Gerçi Bernardo'nun da bu saldırılardan Edward gibi korktuğunu düşünmeye başlamıştım. Bu seferkinden canavarlar bile korkuyordu.

Dün gece adli polis raporlarını sonraya bırakmıştık ama şimdi gündüz düşününce bunun korkaklık olduğunu fark ettim. Olanları okumak görmek kadar kötü değildi. Yani fotoğraflara bakmak istemiyordum. Onları görmek istemiyordum, bunu kendi kendime itiraf ettiğim anda fotoğrafları en üste çıkarttım.

Edward fotoğrafları yemek odasının duvarına yapıştırabileceğimizi söyledi.

"Ve güzel temiz duvarlarını raptiye delikleriyle mi dolduralım," dedim.

"Barbarlaşma. Yapışkan macun kullanırız," dedi Edward. Elinde bir paket sarı macun vardı. Birazını koparıp bana ve Olaf'a verdi.

Ben macunu parmaklarımın arasında yoğurdum, top yaptım. Bu beni gülümsetti. "Bunları ilkokuldan beri görmemiştim."

Önümüzdeki bir saati üçümüz beraber fotoğrafları duvara yapıştırmakla geçirdik. Sırf bu yapışkan hamuru tutmak bile bana dördüncü sınıfı ve Bayan Cooper'a Noel süslerinde yardım edişimizi hatırlattı.

Dikkatlice Noel Baba figürlerini, tombul baston şekerleri ve parlak topları asardık. Şimdi parçalanmış cesetleri, derisi yüzülmüş suratların yakın çekimlerini, içerisi ceset parçalarıyla dolu oda resimlerini asıyorduk. Bir duvarı kapladığımızda içim biraz sıkılmıştı bile. Sonunda fotoğraflar beyaz duvarların tamamını kapladı.

Odanın ortasında durup fotoğrafların hepsine birden baktım. "Yüce İsa."

"Çok mu fazla geldi?" diye sordu Olaf.

"Bulaşma Olaf," dedim.

Olaf bir şey daha söylemeye hazırlanıyordu ama Edward, "Olaf," dedi. Tek bir kelimeye koyduğu tehdit oranı inanılmazdı.

Olaf bir süre düşündü ama sonunda uzatmadı. Olaf ya akıllanıyordu ya da o da Edward'dan korkuyordu. Tahmin edin, hangisi olduğunu düşünüyordum.

Fotoğrafları çekildikleri suç mahallerine göre sınıflandırmıştık. Ben parçalanmış cesetleri ilk defa görüyordum.

Doktor Evans cesetlerin bilinmeyen bir tür kesici aletle kesildiğini ve sonra parçaların koparıldığını söylemişti, yani olanları çok temiz bir biçimde açıklamıştı.

İlk bakışta gözlerim sadece kan ve et parçaları gördü. Neye baktığımı bildiğim halde aklım görmeyi reddediyordu. Şu ilk bakışta renkler ve noktalardan ibaret üç boyutlu re-

simlere bakmak gibiydi, sonra bir anda resmi görüyordunuz. Bir kere görünce, görmemezlik de edemiyordunuz. Aklım baktığım şeyden beni korumak için onu görmemi engellemeye çalışıyordu ve bu sadece baktığım şey kötüyse, gerçekten çok kötüyse olurdu.

Eğer gözlerim alışmadan önce çıkıp gitseydim belki de dehşetin bütününden kurtulabilirdim. Baktığım dehşeti görmek için kendimi bir kere daha zorlamadan önce arkamı dönüp gidebilirdim. Belki de bu akıl sağlığım için iyi bir fikirdi ama bu canavarla bir sonra karşılaşacak aile için iyi bir fikir değildi. Saldırıları ve ölümleri durdurmalıydım. Öylece durdum ve kendimi ilk fotoğraftakileri görmeye zorladım, orada ne olduğunu görmek için bekledim.

Kan, filmlerdeki kandan daha açık renkti, vişne kırmızısıydı. Buraya kan daha pıhtılaşmaya başlamadan gelmişlerdi.

Arkamı dönmeden konuştum. "Polis bu evdeki cesetlere nasıl bu kadar çabuk ulaşmış? Kan hâlâ taze."

Cevabı Edward verdi. "Koca, kendi ailesiyle işe gitmeden önce kahvaltıda görüşecekmiş."

Gözlerimi resimden kaçırıp, yere baktım. "Yani ailesi onu bu halde mi bulmuş?"

"Daha da kötüleşiyor," dedi Edward.

"Daha kötü ne olabilir?" diye sordum.

"Karısı en iyi arkadaşına hamile olduğunu söylemiş. Kahvaltıdaki toplantıda kocasının ailesine ilk kez büyükanne-baba olacaklarının müjdesini vereceklermiş."

Bir an halı hareketlendi, sanki suya basıyordum. Arkamdaki sandalyeye uzanıp, ona doğru sendeleyerek oturdum. Başımı dizlerimin arasına eğip, dikkatlice nefes alıp verdim.

"İyi misin?" diye sordu Edward.

Doğrulmadan, başımla onayladım. Olaf'ın iğneleyici bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Ya Edward onu uyarmıştı ya da o da korkunç bir durum olduğunu düşünüyordu.

Ben bayılacak mıyım yoksa kusacak mıyım emin değildim, başımı dizlerimin arasından kaldırmadan konuştum. "Kocanın ailesi eve ne zaman gelmiş? Saat kaçta?"

Kâğıt sesleri duydum. "Altı otuz."

Yanağımı dizime dayadım, biraz düzelmiştim. "Güneş ne zaman doğuyor?"

"Bilmiyorum," dedi Edward.

"Öğren," dedim. Vay, yerdeki halı gerçekten güzledi.

Yavaşça doğruldum, hâlâ dikkatli nefes alıyordum. Oda artık dönmüyordu. Güzel. "Büyükanneyle büyükbaba altı otuzda geleceklermiş. O zaman toparlanıp polisi aramaları on dakikadan az sürer. Olay yerine önce üniformalılar gelmiştir. Suç mahalli fotoğrafçıları ve diğerlerinin gelmesi bir yarım saat, hatta bir saat, belki daha fazla sürmüştür ve kan hâlâ taze. Kahverengileşmeyi bırak, daha rengi bile matlaşmamış."

"Kocanın anne babası neredeyse olay esnasında gelmişler," dedi Edward.

"Evet," dedim.

"Bu ne fark eder ki?" diye sordu Olaf.

"Eğer şafak altı otuza yakınsa o zaman canavarımız gün ışığında da hareket ediyor demektir ya da cinayet mahallinde bir deliğe girmiştir. Eğer şafağa yakın değilse, o zaman sadece karanlıkta hareket ediyor olabilir."

Edward bana gururlu bir ebeveyn gibi bakmış gülümsüyordu. "Başın dizlerinin arasındayken bile hâlâ iyi düşünüyorsun."

"Yaratığın karanlıkla sınırlı olup olmaması bize ne kazandıracak?" diye sordu Olaf.

Ona baktım. Yine tepemde dikiliyordu ama ben oturduğum yerde kaldım. Eğer ayağa kalkıp, sonra düşersem pek maço görünmezdim. "Yaratığın karanlıkla sınırlı olup olması, ne çeşit bir mahluk olduğunu bulmamıza yardım edebilir. Sadece karanlıkta dolaşan çok fazla olağandışı yaratık yok. Bu listeyi kısıtlamamızda işe yarar."

"Ve ilk cinayet mahallinde bir deliğe girdiyse, izlerini bulabiliriz," dedi Edward.

Başımla onayladım. "Evet."

"Polis orayı ve çevresini her santimetre karesine kadar aradı. Onların bulmadığı bir şey bulabilir miyiz?" dedi Olaf. Ukalalığı tekrar ortaya çıkmıştı.

"Özellikle ilk cinayette polis bir insan saldırganın peşindeydi. Eğer bir insan arıyorsan, bir canavarı ararken baktığından farklı şeylere bakarsın." Gülümsedim. "Ayrıca, eğer polisin bulamadığı şeyler bulacağımızı düşünmeseydik zaten burada olmazdık. Edward bizi çağırmazdı ve polis bütün dosyalarını bizimle paylaşmazdı."

Olaf kaşlarını çattı. "Seni daha önce böyle gülümserken görmemiştim Edward, tabii Ted gibi davrandığın zamanlar dışında. Öğrencisi iyi şeyler yapan bir öğretmen gibisin."

"Daha çok canavarı iyi şeyler yapan Frankenstein gibi," dedim.

Edward bunu biraz düşündü, sonra başını yukarı aşağı salladı ve sırıttı, hoşuna gitmişti. "Bunu sevdim."

Olaf ikimize de bakıp kaşlarını çattı. "Onu sen yaratmadın, Edward."

"Hayır ama şu an olduğum kadın olmamda yardımcı oldu," dedim.

Edward'la birbirimize baktık ve ikimizin de yüzündeki gülümsemeler kayboldu, ciddileştik. "Bunun için özür dilemem mi gerekiyor?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Özür dilemen gerekiyormuş gibi mi hissediyorsun?"

"Hayır," dedi.

"O zaman dileme. Hayattayım, Edward ve buradayım." Ayağa kalktım ve başım dönmedi. Hayat güzeldi.

"Bakalım gün ışığı varken hiç cinayet işlenmiş mi. Ben bu boklara bakmayı bitirince de, gidip cinayet mahallerine bakalım." Edward'a baktım. "Eğer bu senin için de uygunsa. Patron sensin."

Hafifçe başıyla onayladı. "Bana uyar ama Ted'i Santa Fe polis departmanıyla işbirliği içinde tutmak için, suç mahallerini gezerken onları da çağırmalıyız."

"Evet, polis sivillerin cinayet mahallerini karıştırmalarından hoşlanmaz, bu onları alınganlaştırır."

"Ayrıca Albuquerque'de şimdiden istenmeyen adam oldun. Bazı polislerin seninle konuşmaya istekli tutumlarını olduğu gibi bırakmalıyız," dedi Edward.

"Ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor. En yeni suç mahallinden, en yeni delillerden uzaklaştırıldım. Böyle bir davada bir başka engele daha gerek yok."

"Ne olduğunu sen de bilmiyorsun değil mi?" dedi Edward.

Başımı iki yana salladım ve iç çektim. "En ufak bir fikrim bile yok." Bütün şoven ruhuna rağmen Olaf bir şey söylemedi. Ben size söylememiş miydim.

Fotoğraflara bakmaya devam ettim ve bir an da neler olduğunu ayrıntılarıyla görebildim. Nefesimi verdim ve hafifçe "Vay," dedim. Oda bir anda ısındı. Lanet olsun, yeniden

oturmayacaktım. Parmak uçlarımı duvara dayayıp, dengemi sağladım ama herhalde uzaktan fotoğrafa daha yakından bakmaya çalışıyormuşum gibi görünmüştür. Ama inanın fotoğraflara olmak istediğimden daha yakındım. Sonunda biraz gözlerimi kapadım. Gözlerimi açtığımda iyiydim ya da en azından olabileceğim kadar iyiydim.

Ceset parçaları etrafa çiçek yaprakları gibi saçılmıştı, kırmızı bir karmaşa oluşturmuşlardı. Gözlerim bir kan öbeğinden diğerine kaydı. Parçanın bir ön kola ait olduğundan emindim ve bütün o kırmızılığın içinde diz kemiğinin diski çok belirgin bir beyazlık olarak görünüyordu. Daha önce hiç bu kadar çok ceset parçası görmemiştim. Parçalanmış cesetler görmüştüm ama onlar ya yemek içindi ya da ceza vermek için parçalanmışlardı. Fakat bu gördüğüm... yıkımda korkunç bir bütünlük vardı. Aynı görüntünün farklı bir açıdan çekilmiş fotoğrafına geçtim. Cesedi aklımda toparlamaya çalışıyordum ama bazı parçalar eksik kalıyordu.

Sonunda arkamı döndüm. "Başı ve elleri yok." Kanın içindeki küçük parçaları işaret ettim. "Tabii eğer bunlar parmaklar değilse. Yoksa ceset parmaklarına kadar eklemlerinden ayrılmış mı?"

Edward başıyla onayladı. "Her kurban neredeyse bütün eklemlerine kadar ayrılmış."

"Neden?" diye sordum. Edward'a baktım. "Başı nerede?"

"Başı evin arkasındaki tepede buldular. Beyni yoktu."

"Ya kalp? Yani omurgası orada, neredeyse bütün ama başka iç organ göremiyorum. Diğer iç organlar nerede?"

"Onları bulamadılar," dedi Edward.

Masaya yaslandım. "Neden iç organları almışlar? Acaba onları yediler mi? Yoksa bir büyü ayini için mi gerekiyordu? Yoksa cinayet ayinin bir parçası mıydı, hatıra mıydı?"

"Bedenin içinde çok fazla organ vardır. Onları bir şeyin içine koyarsan çok ağır olur ve yer kaplar. Ayrıca özel bir madde içine koymazsan çok hızlı çürürler," dedi Olaf.

Ona baktım ama o bana bakmıyordu. Fotoğraflara bakıyordu. Çok fazla detay vermemişti ama söyleyişinden neden bahsettiğini bildiği anlaşılıyordu.

"Peki sen insan iç organlarının ne kadar ağır olacağını nereden biliyorsun?"

"Morgda çalışmış olabilir," dedi Edward.

Başımı iki yana salladım. "Ama çalışmadı, çalıştın mı Olaf?"

"Hayır," dedi, artık bana bakıyordu. Gözleri, yüzünün şekli ve ışığın daha doğrusu karanlığın bir oyunuyla iki küçük mağaraya dönüşmüştü. Bana baktı ve gözlerini görmeden de bakışlarındaki dikkati hissedebiliyordum, sanki beni inceliyordu, ölçüyordu, parçalara ayırıyordu.

Ben de bakışlarımı Olaf'ın üzerinden ayırmadım ama, "Onun uzmanlığı nedir, Edward? Neden onu bu dava için çağırdın?"diye sordum.

"Buna benzer şeyler yapan tanıdığım tek kişi o," dedi Edward.

Yan gözle Edward'a baktım, yüzü sakindi. Dönüp Olaf'a baktım. "Hapse tecavüzden girdiğini söylemişlerdi, cinayetten değil."

Doğrudan bana baktı ve "Polis çok erken geldi," dedi.

Ön kapıdan neşeli bir ses duyuldu. "Ted, biz geldik." Gelen Donna'ydı ve 'biz' sadece çocuklar anlamına gelebilirdi.

Edward rahat bir yürüyüşle onlara doğru gitti, Donna'yı dışarıda tutmaya çalışacaktı. Donna içeri girdiğinde büyük ihtimalle biz hâlâ Olaf'la birbirimize bakıyor olurduk ama Bernardo gelip, "Resimleri saklamalıyız," dedi.

"Nasıl?" diye sordu Olaf.

Masanın üzerindeki şamdanı aldım ve "Masa örtüsünü kapıya tak" dedim. Yana çekilip, Bernardo'ya örtüyü alması için izin verdim.

"Ona yardım etmeyecek misin? Sonuçta sen de oğlanlardan birisin," dedi Olaf.

"Ben kapının üzerine takacak kadar uzun boylu değilim," dedim.

Olaf hafifçe alaycı bir şekilde gülümsedi ama gidip Bernardo'ya masa örtüsünü kapıya asmasında yardımcı oldu.

Ben elimde siyah şamdanla arkalarında duruyordum. Uzun boylu, dazlak adama bakıp, elimdeki ağır demir şamdanı kafasına indirecek kadar uzun boylu olmadığım için hayıflanıyordum. Böylesi daha iyi olmuştu. Sırf beni korkutuyor diye Edward'ın desteklerinden birisini daha öldürürsem ona bir borcum daha olurdu.

30

Edward'ın, Ted'in sesiyle, Donna'yı herkese merhaba demesi gerekmediğine ikna etmeye çalıştığını duydum. Donna ısrar etti, kibar ama ısrarcıydı. Edward onu uzakta tutmaya çalıştıkça, Donna daha da ısrarcı oldu. Bir içgüdü deyin isterseniz ama beni görmek istediği hissine kapılmıştım. Evin şekline göre konuk odalarına gidebilmek için yemek odasından geçmek gerekiyordu. Donna benim nerede olduğumdan ve kendi yatak odam dışında birisinin odasında olmadığımdan emin olmak istiyordu ya da en azından Ted'inkinde olmadığımdan emin olmak istiyordu. Acaba gerçekten önden erkekleri gönderip, benim çıplaklığımı gizlemek için kendi odama koştuğumu mu zannediyordu? Aklındaki her neyse buraya geliyordu. Becca'nın sesini de duymuştum.

Hassiktir. Kapının önündeki örtünün altından geçtim, neredeyse onlara çarpıyordum. Donna şaşkınlık içinde durdu. Gözleri kocaman açılmıştı, sanki onu korkutmuştum. Peter bana soğuk kahverengi gözleriyle bakıyordu, akıl almaz derecede sıkıldığı belliydi ama yine de o mükemmel

genç bıkkınlığının altında bir ışık, bir merak vardı. Hepsi kapının önündeki örtünün ardında ne olduğunu merak ediyor olmalıydılar.

Yüksek sesle söyleyen Becca oldu. "Neden kapının önüne halı koydunuz?" Ben masa örtüsü deyip duruyordum çünkü Edward onu bu iş için kullanıyordu ama yine de bir halıya daha çok benziyordu. Çocuklar işin temeline inerlerdi.

Donna, Edward'a baktı. "Evet, Ted, neden kapının önünde masa örtüsü var."

"Çünkü onu biz tutuyoruz," dedi Bernardo örtünün ardından.

Donna örtüye yaklaştı. "Peki onu neden tutuyorsunuz?"

"Ted'e sor," dediler, Bernardo ve Olaf aynı anda.

Donna, Edward'a döndü. Genelde Edward'ın ne söyleyeceğini tahmin edebilirdim ama söz konusu Donna olunca bir şey düşünemedim.

"Odanın her yerinde davayla ilgili fotoğraflar var. Çocukların görmesini istemedik." Vay, doğruyu söylemişti. Gerçek aşk bu olmalı.

"Oh," dedi Donna. Durumu biraz düşündü, sonra başıyla onayladı. "Becca'yla gidip eşyaları mutfağa bırakalım." Beyaz, lastikle tutturulmuş bir kutuyu aldı, Becca'yı elinden tuttu ve mutfağa gitti. Becca geri gelmeye çalışıp, "Ama, Anne, ben fotoğrafları görmek istiyorum," diyordu.

"Hayır, istemiyorsun, tatlım, dedi Donna ve çok kendinden emin bir şekilde çocuğu götürdü.

Peter'ın da onları takip edeceğini düşünüyordum ama o öylece durdu, girişe bakıyordu, sonra dönüp Edward'a baktı. "Ne çeşit fotoğraflar?" diye sordu.

"Kötü fotoğraflar," dedi Edward.

"Ne kadar kötü?"

"Anita," dedi Edward.

"Gördüklerimin en kötüsü ve ben çok kötü şeyler gördüm;" dedim.

"Görmek istiyorum," dedi Peter.

"Hayır," dedim.

Edward hiçbir şey söylemedi, sadece Peter'a baktı.

Peter bize bakıp kaşlarını çattı. "Benim bir bebek olduğumu düşünüyorsunuz."

"Annenin de görmesini istemem," dedi Edward.

"O mızmızın teki," dedi Peter.

Onunla aynı fikirdeydim ama yüksek sesle söylemedim.

"Annen kimse o. Bu onu zayıf yapmaz. Onu sadece Donna yapar," dedi Edward.

Edward'a baktım, şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyordum ama açıkçası belli etmek isterdim. Daha önce Edward'ın hiç kimseye herhangi bir sebepten müsamaha gösterdiğini görmemiştim. Edward sadece yargılayıcı değildi, bu konuda aynı zamanda çok sertti. Bu kadın ne çeşit bir kimya yakalamıştı da onun böyle etkilemişti? Anlayamamıştım.

"Bence... Ted'in demek istediği sana bu resimleri göstermek istemememizi sebebi yaşın değil."

"Benim baş edemeyeceğimi düşünüyorsunuz," dedi Peter.

"Evet, baş edemeyeceğini düşünüyorum."

"Ben senin baş edebildiğin her şeyle baş edebilirim," dedi, kollarını zayıf göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Neden? Kız olduğum için mi?"

Kızardı, galiba gerçekten utanmıştı. "Böyle demek istemedim." Ama elbette öyle demek istemişti ama hey, sadece on dört yaşındaydı. Üzerinde durmadım.

"Anita tanıdığım en sağlam insanlardan birisidir," dedi Edward.

Peter gözlerini kısıp ona baktı, kolları hâlâ göğsünün üzerindeydi. "Bernardo'dan da mı sağlam."

Edward başıyla onayladı.

"Olaf'dan da mı?" Ve iki adamı sıraya dizişi yüzünden çocuğun gözümdeki yeri biraz daha arttı. İç güdüsel olarak hangisinin daha korkutucu olduğunu fark etmişti ya da belki de Olaf'ın boyu yüzünden böyle düşünüyordu. Hayır, bence Peter kötü adamları bir şekilde hissediyordu. Bu ya sahip olduğunuz, ya da olmadığınız bir şeydi. Size öğretilemezdi.

"Olaf'dan bile daha sağlam," dedi Edward.

Örtünün ardında bir homurtu duyuldu. Bu Olaf'ın egosunun yaralanma sesiydi.

Peter bana baktı ve bakışı değişti. Neredeyse düşündüğünü görebiliyordunuz, benim ufak tefek kadınsı görüntümü, Olaf'ın sert erkeksi görüntüsüyle aynı statüye koymaya çalışıyordu. Sonunda başını iki yana salladı. "Olaf kadar sağlam görünmüyor."

"Eğer bilek güreşinden bahsediyorsan, değilim."

Peter kaşlarını çatıp Edward'a baktı. "Anlamadım."

"Bence anladın ve eğer anlamadıysan, zaten sana açıklayamayız," dedi Edward.

Peter'ın kaşları daha da çatıldı.

"Sağlam birisi olmanın verdiği en büyük sıkıntılardan birisi, pek çok durumun açıklanamamasıdır," dedim.

"Ama sen anlıyorsun," dedi Peter. Sesi neredeyse suçlayıcıydı.

"Çok sağlam insanlar arasında çok vakit geçirdim."

"Sadece o değil. Sen tanıdığım bütün kızlardan farklısın," dedi Peter.

"O tanıyacağın bütün kızlardan değişik," dedi Edward.

Peter, ikimize de baktı. "Annem onu kıskanıyor."

"Biliyorum," dedi Edward.

Odanın diğer tarafından Bernardo'nun sesi geldi. "Artık örtüyü indirebilir miyiz?"

"Sakın siz sert çocukların yorulduğunu söyleme," dedim.

"Herkesin kaslarında laktik asit birikir, fıstık," dedi Bernardo.

İsim takmaya ben başlamıştım o yüzden 'fıstık' yorumu üzerinde durmadım. "Mutfağa annenle, Becca'nın yanına gitmelisin."

"Öyle mi?" Edward'a bakıyordu ve Edward'ı razı etmeye çalıştığını fark ettim, izin istiyordu.

"Evet," dedim Edward'a bakıyordum, gözlerimle bunu yapmamasını söylüyordum.

Ama Edward'ın gözleri çocuğun üzerindeydi. Birbirlerine bakıyorlardı, aralarında bir şey geçti, bir düşünce, ya da öyle bir şey. "Örtüyü indirin," dedi Edward.

"Hayır," dedim ve Peter'ı kolundan yakaladım. Onu döndürdüm, böylece sırtı kapıya döndü. Onu beklemediği bir anda yakalamıştım, o yüzden karşı koyamadı. Ben onunla ne yapacağıma karar veremeden, Edward, "Bırak onu, Anita," dedi.

Peter'ın omuz üzerinden Edward'a bakarken, Peter'ın benden birkaç santim daha uzun olduğunu fark ettim. "Bunu yapma."

"Görmek istiyor. Bırakalım görsün."

"Bu Donna'nın hiç hoşuna gitmeyecek."

"Ona kim söyleyecek?"

Peter'ın koyu renk gözlerine baktım. "Sana, annesine ya da ikinize birden yeterince kızdığında o söyleyecek."

"Ben böyle bir şey yapmam," dedi Peter.

Başımı iki yana salladım. Ona inanmıyordum ve sırf bu yüzden kolunu bırakmak istedim. Eğer Edward, Peter'a cehennemin bir köşesini gösterirse ve bu Donna'nın kulağına giderse, bu ikisini ayırabilirdi. Bunun için Peter'ın masumiyetinin bir kısmını feda etmeye hazırdım. Acı ama gerçekti.

Örtünün önce Olaf'ın tuttuğu tarafı düştü. Bernardo, örtüyü baygın bir çocuğu taşıyormuş gibi kaldı, Edward'a baktı ve başını iki yana salladı ama Olaf'ın yanına gidip Peter'ın önünden çekildi. Ben de Edward ve Peter'ın peşinden içeri girdim.

Olaf karşı duvardaki kapının yanına gitmişti. Bernardo örtüyü masaya yayıp, masanın diğer ucuna geçti. Ben de karşı duvarın yanına gidip, Olaf gibi durdum ama ben diğer kapının önündeydim. Hepimiz odanın başka köşelerine gitmiştik, hepimiz kendimizi olan bitenden uzaklaştırmak istiyorduk. Galiba olanları Olaf bile onaylamıyordu.

Peter birkaç tur dönüp, resimlere baktı. Rengi soldu, nefesi biraz hızlanmıştı. "Bunlar insan mı?"

"Evet," dedi Edward. Peter'ın yanındaydı, ona dokunmuyordu ya da çok yakın değildi ama kesinlikle onun yanında olduğunu hissettiriyordu.

Peter en yakındaki duvara doğru, benim biraz önce baktığım resimlere doğru yürüdü. "Onlara ne olmuş?" diye sordu.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Edward.

Peter resimlere baktı, gözleri korkunç görüntülerin birinden diğerine kayıyordu. Benim gibi dolaşıp, resimlere yakından bakmadı ama neler olduğunu gördü. Çığlık atmadı ya da bayılmadı yada kusmadı. Durumu açıklamıştı. O mızmız değildi. Onu, gelecek kâbuslar konusunda uyarsam mı

diye düşündüm. Hayır, kâbusları belki görürdü, belki de görmezdi.

Rengi hâlâ soluktu, üst dudağında ter birikmişti ama hareketleri normaldi; nefesi hızlanmıştı ama oldukça sakindi. "Ben gidip anneme mutfakta yardım edeyim." Çıkarken, sanki üşüyormuş gibi kendisine sarılmıştı.

O çıkarken hiç kimse bir şey söylemedi. Duyma mesafesinden çıktığından emin olunca, Edward'ın yanına gittim. "Şey, düşündüğümden daha iyi gitti."

"Aynen benim düşündüğüm gibi gitti," dedi Edward.

"Hassiktir, Edward, çocuk kâbuslar görecek."

"Belki, belki de görmez, Peter sağlam bir çocuk." Sanki çocuğu hâlâ görüyormuş gibi kapıya bakıyordu. Gözleri dalmıştı.

Ona baktım. "Onunla gurur duyuyorsun. Buna bakabildiği," fotoğrafları gösterdim, "ve korkmadığı için gurur duyuyorsun."

"Neden gurur duymayacakmış ki?" diye sordu Olaf.

Olaf'a baktım. "Eğer Edward, Peter'ın babası olsaydı, belki olabilirdi ama değil." Edward'a geri döndüm. Ona baktım. Yüzü her zamanki ifadesizliğindeydi ama gözleri biraz olsun titriyordu.

Koluna dokundum ve o dokunuş yetti. Bana baktı. "Ona üvey evladınmış gibi davranıyorsun." Başımı iki yana salladım. "Bu aileye giremezsin."

"Bunu biliyorum," dedi.

"Bence bilmiyorsun. Bence bu işi gerçekten yapmayı düşünüyorsun," dedim.

Bakışlarını yere indirdi, gözlerime bakamamıştı.

"Hassiktir, Edward, hassiktir."

"Bunu söylemek hiç hoşuma gitmese de, onunla aynı fikirdeyim. Eğe sırf oğlan olsaydı bence problem yoktu. Bence oğlanı istediğin gibi yapabilirsin ama kadın ve kız..." dedi Olaf ve başını iki yana salladı. "Bu işe yaramaz."

"Neden bir aile istediğini bile anlamıyorum," dedi Bernardo.

"Farklı sebeplerden. Hiçbiriniz evliliğe inanmıyorsunuz," dedi Edward.

"Doğru ama eğer bizim gibi adamlar evlenecekse bile bu Donna gibi kadınlarla olmamalı. O çok..." sanki söyleyeceği kelimeyi bulmadı ve sonunda, "masum ve biliyorsun ben bunu pek çok kadın için söylemem," dedi Olaf.

"Belki de onu çekici kılan budur," dedi Edward ve o da bizim kadar şaşkın görünüyordu.

"Onu zaten beceriyorsun. Niye evleneceksin ki?" Bu Bernardo'dan gelmişti.

"Eğer tek istediğim sevişmek olsaydı başka bir yere giderdim," dedi Edward.

"İyi mi bari?" diye sordu Bernardo.

Edward, ona sadece baktı, uzun bir bakıştı.

Bernardo ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, özür dilerim, sadece merak ettim."

"Donna hakkında meraklı olma," dedi Edward. Bana döndü. "Sen evliliğe inanıyorsun. Bütün bu sertliğin altında, çitli bahçesi olan bir ev isteyen bir Ortabatı kızı var."

"Ben evliliğe inanıyorum ama bizim gibi insanlar için değil, Edward."

Buna ne söyleyebileceğini öğrenemedim çünkü telefon çaldı ve Edward telefonu açtı.

"Zil çaldı ders bitti," dedim.

"Bu kadınla evlenmeyi istiyor," dedi Olaf.

Başımla onayladım. "Korkarım öyle."

"Eğer evlenmek istiyorsa, bu onu ilgilendirir," dedi Bernardo.

Olaf'la ben, Bernardo'ya yüzündeki gülümseme kaybolup yerini şaşkınlık alıncaya kadar baktık.

"Ne?"

"Olaf bir seri tecavüzcü olabilir, Bernardo, hatta bir seri katil ama kendi çarpık halinde bile senden daha tutarlı. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Bernardo başını iki yana salladı. "Hayır."

İç çektim.

Edward geri geldi. Yüzü normal 'Edward' yüzü olmuştu, sanki bir az önceki itirafları hiç olmamıştı. "Canavar dün gece Albuquerque'de bir çifte daha saldırmış."

"Hassiktir. Bensiz mi gidiyorsunuz?"

Edward yüzüme biraz dikkatli baktı, yani bir sürprizin geldiğini anlamıştım. "Suç mahalline seni de istiyorlar."

Yüzümdeki şaşkınlığı hissedebilmiştim. "Yani artık Teğmen Marks sorumlu değil mi?"

"Telefondaki oydu."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim.

Edward başını iki yana salladı ve gülümsedi.

"Anlamadım."

"Galiba beslenme zincirinin üst kısımlarından birisi seni kovduğu için kıçından bir parça kopartmış. Herhalde ona seninle çalışmasını, yoksa davadan alınacağını söylemişler."

Kendimi tutamayıp gülümsedim. "Böyle bir dava kariyeri için iyi olacaktır."

"Kesinlikle," dedi Edward.

"Şey, en azından artık Marks'ın bedelini biliyoruz."

"Bedeli mi? Ona rüşvet mi verdiniz?" diye sordu Bernardo.

"Hayır ama dün yüzüme tükürür gibi söylediği prensipleri, kariyeri kadar değerli değilmiş. Bir insanın bağlılıklarının ne kadar güçlü olduğunu bilmek her zaman iyidir."

"O kadar kuvvetli değilmiş," dedi Edward.

"Görünüşe göre değilmiş," dedim.

Koridordan Donna'nın gelişini duydum, Becca'yla konuşuyordu ama bence bize geldiklerini duyuruyordu. Çocuklar hemen örtüyü kapıp kapıya gittiler. Edward, Ted'in neşeli sesiyle, "Kızlar ve oğlanlar, hadi atlara. Yapacak işlerimiz var," diye bağırdı.

Ben odama gittim. Eğer evden dışarı çakacaksak, daha fazla silaha ihtiyacım vardı.

31

Önde Edward'ın yanında oturuyordum. Belki hayal gücüm beni yanıltıyordu ama sanki birisinin gözlerini dikmiş aramdan bana baktığını hissediyordum. Eğer gerçekten bakan birisi varsa, bunun Olaf olduğuna bahse girerdim.

Yanıma omuz askımdaki kılıfında duran Browning Hi-Power'ımı da almıştım. Genelde bu silahı birisi beni öldürmeye çalışmadan ya da canavarı gerçekten görmeden yanıma almazdım. Ayrıca Firestar'ım da pantolon içi kılıfındaydı. Galiba gördüğüm parçalanmış ceset fotoğrafları benim için bile çok fazlaydı. Hatta bütün bıçaklarım da yanımdaydı, herhalde kendimi ne kadar güvensiz hissettiğimi anlamışsınızdır. Birisinin sanki tenimi delecekmiş gibi gözlerini dikip bana bakması, sinirlerimin sağlam kalan bölümünü fazla zorluyordu. Hayal etmiyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Arkamı dönünce Bernardo'nun gözleriyle karşılaştım. Yüzündeki bakış arkamı döndüğümde görmeyi isteyeceğim bir şey değildi. Benimle ilgili fanteziler içinde olduğundan zaten şüphelenmiştim.

"Sen neye bakıyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı ama gözlerini, aklının içinde geçenlerden ayırıp bana odaklaması biraz zaman aldı. Yumuşak, neredeyse tembelce gülümsedi. "Ben bir şey yapmıyordum."

"Hadi oradan," dedim.

"Düşüncelerime karışamazsın, Anita," dedi.

"Yeterince iyi görünüyorsun. Git kendine bir kız bul."

"Onunla şarap içip, akşam yemeği yemek zorunda kalırım ve o zaman bile gecenin sonunda cinsel ilişki olacağı kesin olmaz. Bunun neresi iyi?"

"O zaman bir fahişe bul," dedim.

"Eğer Edward beni bıraksaydı bulurdum."

Dönüp Edward'a baktım.

Ben söylemeden o soruma cevap verdi. "Olaf'ın buradayken... çıkmasını yasakladım. Bu Olaf'ın hoşuna gitmedi, o yüzden Bernardo'dan da aynı şeyi istedim."

"Çok adilce," dedim.

"Olaf bir sapık olduğu için benim de cezalandırılmam hiç adil değil," dedi Bernardo.

"Eğer ben ihtiyaçlarımı karşılayamıyorsam, sen neden karşılayacakmışsın?" dedi Olaf. Sesinde ona bakmamı gerektirecek bir şey vardı. Boşluğa bakıyordu, göz temasından kaçınıyordu.

Dönüp Edward'a baktım. "Bunları nereden buldun?"

"Vampir avcıları ve nekromensırları bulduğum yerden," dedi.

Haklıydı. Albuquerque'ye varıncaya kadar beni sessiz bırakacak kadar haklıydı. Ben insanları yargılayacak kadar ahlaklı olduğumu düşünüyordum ama görünüşe göre Ed-

ward aynı fikirde değildi. Olaf'ı, benden daha iyi tanıyordu, kararlarını tartışmayacaktım. En azından şimdilik.

İnsanlar bazen çiftlik stili evlerden bahsederdi ama bu gittiğimiz yer gerçek bir çiftlikti. Hani şu kovboyları ve atları olan çiftliklerden. Turistler için kiralanan çiftliklerden birisiydi, o yüzden gerçek bir çiftlik sayılabilir miydi bilmiyorum ama benim gördüklerim içinde bir çiftliğe en çok benzeyeni buydu.

Çiftlik tam olarak Albuquerque'nun içinde değildi, bomboş bir arazinin ortasındaydı. Bütün bu boşluğun ortasında ev ve barakalar vardı. Çiftliğin üzerinde kurulu olduğu toprak parçası garip, kuru çalıların yayıldığı ve açık renkli toprağın ufka doğru uzandığı uçsuz bucaksız bir araziydi. Tepeler çiftliği pürüzsüz kayalıklar gibi çevrelemişti. Edward bizi tepesinde inek kafatası çakılı, üzerinde 'Ölü At Çiftliği' yazan kapıdan geçirdi. Televizyonda gördüğüm kovboy filmlerindeki yerlere o kadar çok benziyordu ki, garip bir şekilde tanıdık gelmişti.

Atların gergin bir şekilde dönüp durdukları çitlerle çevrili alan bir dekor gibi görünüyordu. Ev tam olarak gözümde canlandırdığım gibi çıkmadı, alçak bir yapıydı ve Edward'ın evi gibi beyaz kerpiçten yapılmıştı ama ondan daha yeniydi. Eğer polis arabalarını, acil servis ünitelerini ve itfaiye araçlarını yok sayarsanız, kartpostalı andıran bir manzara yakalayabilirdiniz.

Pek çok polis arabasının üzerindeki ışıklar hâlâ yanıyordu ve polis telsizinin sesi duyuluyordu. Atları rahatsız eden şey arabaların ışıkları mı, sesler mi yoksa etrafta bu kadar çok insanın olması mıydı çözmemiştim. Atlar hakkında pek bilgim yoktu ama böyle ileri geri hareket etmelerinin sıradan davranışları olmadığından emindim. Polisler geldi-

ğinde de böyle dönüp duruyorlar mıydı diye merak etmiştim. Atlar da köpekler gibi miydi? Onlar da kötü şeyleri hissedebiliyorlar mıydı? Bunu bilmiyordum, hatta kime soracağımı bile bilmiyordum.

Girişte üniformalı bir polis tarafından durdurulduk. İsimlerimizi aldı ve bizi içeri sokmaya ya da dışarı atmaya yetkili birisini bulmaya gitti. Teğmen Marks burada mı diye merak ediyordum. Sonuçta beni davet eden o olduğuna göre büyük ihtimalle buradaydı. Beni tekrar çağırmaya ikna etmek için onu neyle tehdit etmişlerdi acaba?

Bekledik. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Galiba her birimiz hayatımızın bir bölümünü, bir polisin geçiş iznimizi almak için daha yetkili bir polisi bulmasını bekleyerek geçirmiştik. Genelde bu, sinirimi bozardı ama son zamanlarda öylece beklemeye alışmıştım galiba. Olgunlaşıyor muydum yoksa böyle ufak tefek şeylerle uğraşamayacak kadar yorgun mu düşmüştüm? Olgunlaşıyordum demeyi isterdim ama pek emin değildim.

Üniformalı, peşinde Marks'la beraber geri. Marks'ın açık krem rengi ceketi sıcak rüzgârda savruldu ve belinin sol tarafında duran silahı göründü. Bize doğru çok ciddi bir tavırla yürüyordu ama gelirken bize, belki de sadece bana bakmamaya özen gösteriyordu.

Yanımıza önce üniformalı geldi ama arabanın ön kapısının hizasına gelince biraz yavaşladı ve teğmenin kendisine yetişmesine izin verdi. Marks sonunda yanımıza ulaştı ve doğrudan Edward'a baktı, sanki bana bakmayarak beni yok sayıyordu.

"Arkadaki adamlar da kim?"

"Otto Jefferies ve Bernardo Spotted-Horse." Olaf'ın da takma isim kullandığını fark etmiştim ama Bernardo kendi

adını kullanıyordu. Tahmin edin bakalım hangisi bir yerde bazı suçlardan aranıyordu.

"Kim bunlar?"

Ben bu soruya nasıl bir cevap vereceğimi bilemezdim ama Edward biliyordu. "Bay Spotted-Horse benim gibi bir ödül avcısıdır ve Bay Jefferies de emekli devlet görevlisi."

Marks pencereden Olaf'a baktı. Olaf da ona baktı. "Devlet görevlisi demek. Ne çeşit bir devlet görevlisi?"

"Eğer eyalet polis departmanına baş vurursanız kimliğini onaylayacakları türden bir devlet görevlisi."

Marks, Olaf'ın tarafındaki camı tıklattı.

Olaf camı arabanın kapı kolundaki düğmelerden birisiyle sessizce açtı. "Evet," dedi sesinde her zamanki Alman aksanından eser yoktu.

"Eyalette ne iş yapıyorsun?"

"Onları ara ve sor," dedi Olaf.

Marks başını iki yana salladı. Edward'a, "Seni ve Bayan Blake'i suç mahalline alırım ama bu ikisini alamam." Baş parmağıyla arka koltuğu işaret etti. "Onlar arabada kalacaklar."

"Neden?" diye sordu Bernardo.

Marks açık pencereden ona baktı. Mavi yeşil gözleri şimdi daha çok yeşile dönmüştü, bu renk değişiminin kızgın olduğu anlamına geldiğini fark etmiştim. "Çünkü ben öyle söylüyorum ve benim rozetim var, senin yok."

Şey, en azından dürüst davranmıştı.

Bernardo itirazını belirten garip sesler çıkarmaktan fazlasını yapamadan, Edward söze karıştı. "Burası senin suç mahallin, Teğmen. Biz siviller sadece senin izninle buradayız, bunun farkındayız." Koltuğunda dönüp arkadaki iki adamın gözünün içine baktı ama Marks'a arkasını dönmüş oldu.

Ben yüzünü görebiliyordum, ifadesi soğuktu ve tehdit doluydu. "Arabada kalmak hoşlarına gidecektir. Değil mi çocuklar?"

Bernardo oturduğu yerde kaykıldı, kollarını kavuşturdu ama başıyla onayladı. Olaf sadece, "Tabii, memur bey nasıl isterse öyle olsun," dedi. Sesi sakin ve ifadesizdi. İfadesizlik korkutucuydu, sanki söylediklerinden çok farklı bir şey düşünüyormuş gibiydi.

Marks kaşlarını çattı ama arabadan uzaklaştı. Eli vücudunun üzerinde sanki silahına dokunmak istiyormuş gibi gezindi ama korkuyormuş gibi görünmek de istemiyordu. Acaba o sakin sözleri söyleyen Olaf'ın gözlerinde ne görmüştü. Sakin bir şey olmadığından emindim.

Üniformalı polis, Marks'ın huzursuzluğunu fark etti. Teğmenine yaklaştı, eli silahının kabzasına gitti. Olaf'daki değişikliğin ne olduğunu bilmiyordum ama bir anda polisleri germişti. Hareket etmemişti. Sadece başını onlara doğru çevirmişti. Sadece yüz ifadesiyle onları bu kadar tedirgin edebilir miydi?

"Otto," dedi Edward hafifçe, sesi arabanın dışından duyulmadı ama sesinde evde 'Olaf' dediğindeki tehdit vardı.

Olaf gözlerin kırpıştırdı ve başını yavaşça Edward'a çevirdi. Yüzündeki bakış korkutucuydu, bir şekilde vahşiydi, sanki maskesini biraz indirmiş ve içindeki deliliği gösteriyordu ama ben yine de ona bakabildim. Bunun insanları korkutmak için bilerek yaptığı bir şey, bir çeşit şaka olduğu duygusuna kapıldım. Gerçek canavar değildi ama insanların görünce çok düşünemeden korkacakları türde bir canavar taklidiydi.

Olaf gözlerini kırpıştırdı ve camdan dışarı baktı, şimdi yüzü boş ve zararsızdı.

Edward motoru kapattı ve anahtarları Bernardo'ya verdi. "Belki radyo dinlemek istersiniz."

Bernardo kaşlarını çattı ama anahtarları aldı. "Aman, sağ ol baba."

Edward polislere geri döndü. "Siz hazır olduğunuzda gidebiliriz, Teğmen." Bunu söylerken kapısını açtı. Kapı açılınca Marks ve üniformalı bir adım daha geriledi.

Sanki sahne sırası bana gelmiş gibi ben de indim. Ancak Hummer'ın etrafından dolaşıp, tam önüne gelince Marks'ın bütün dikkati bana yöneldi.

Bana öylece baktı, yüzü kızgındı. Nefretini bastırmayı başarmıştı ama yine de ifadesiz olamıyordu. Burada olmam hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç hoşuna gitmiyordu. Acaba yukarıdan kim ne şekilde kuyruğunu yakalayıp sıkıca düğümlemişti de beni geri çağırmaya razı olmuştu?

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapadı ve eve doğru yürüdü. Üniformalı polis de peşinden gitti, Edward'la ben de onların peşinden. Edward'ın yüzünde temiz çocuk ifadesi vardı, geçerken polislere, acil servis görevlilerine, önüne çıkan herkese gülümsüyor, başıyla selam veriyordu. Ben de yanında durup, kaşlarımı çatmamaya çalışıyordum. Burada hiç kimseyi tanımıyordum ve yabancıları çok uzun zamandır görmediğim dostlarımmış gibi selamlama konusunda iyi değildim.

Bahçede çok fazla polis vardı. En az iki farklı üniforma görmüştüm, erkekler için bir ucuzluk mağazası açacak kadar da takım elbiseli vardı ve takım elbiselilerden bazıları göze batıyordu. Onlara, FBI eğitimi sırasında diğer polislerden farklı ne yaptıklarını bilmiyordum ama gerçekten onları diğerlerinden ayırt edebiliyordunuz. Kıyafetleri biraz değişik oluyordu, gerçek polislerden daha az bireysel oluyor-

lardı ama daha çok farklı bir auraları var gibiydi. Sanki onların emirleri doğrudan Tanrı'dan geliyormuş da sizinkiler başka bir yerden geliyormuş gibi bir hava içindeydiler. Eskiden kendime güvenim olmadığı için böyle hissettiğimi düşünüyordum ama artık çoğunlukla kendime güvendiğim için bu olmamalıydı. 'O' her neyse, onlarda vardı. Federallerin gelmiş olması ya işleri biraz hızlandırıp bize çok yardımcı olabilirdi ya da işleri iyice yavaşlatıp, şimdiye kadar ulaşılmış gelişmelerin de gerisine götürürdü. Bu genelde işin içindeki sorumlu polisin olayı nasıl karşıladığına ve kendi bölgesini nasıl koruduğuna bağlı olurdu.

Ama bu çeşit bir suç mahalli fikir ayrılıkları yaşayanlara bile işbirliği yaptıracak kadar kötü olabilirdi. Bazen mucizeler yaşanırdı.

Genelde eğer yerde bir ceset varsa, her tür polis delillerin üzerinde dolaşıyor olurdu ama bu sefer dışarıda çok fazla polis vardı. Yani evin içinde de bir bu kadar polis olamazdı. Ev büyüktü ama o kadar da değil.

Onları dışarıda tutan şey büyük olasılıkla New Mexico sıcağıydı. Durum kötüydü. Kanlı, dehşet verici ve kokutucuydu ama hiç kimse bunu yüksek sesle söylemiyordu. Ne derseniz deyin ama polisler bu sıcakta bile kravatları içindeydiler, yüksek topuklular içindeki kadın memurlar çalışanların arasında dolaşıyordu. Pek çok elde sigara vardı. Telsiz seslerini bastırmayacak kadar kısık seslerle kendi aralarında konuşuyorlardı. Ya küçük gruplar halinde toplanmışlar ya da bir kenarda tek başlarına duruyorlardı ama hareketsizlikleri uzun sürmüyordu. Herkes hareket halindeydi, sanki dururlarsa bir şeyler düşüneceklerdi ve bir şeyler düşünmekten çekiniyorlardı. Bana sinirli hareketlerle daire çizen atları hatırlatmışlardı.

Bir üniformalı polis ambulansın arkasına oturmuştu. Bir sağlık görevlisi elini sarıyordu. Nasıl olmuştu da yaralanmıştı? Hızlanıp Marks'a yetiştim. Eğer buradan sorumlu kişiyse nasıl olduğunu biliyor olmalıydı. Edward da benimle beraber hızlandı, soru sormadı, peşimden geldi. Bazen ego problemleri yaşıyorduk ama iş üzerindeyken sadece iş yapıyorduk. Bütün bokluklar dışarıda kalıyordu. Her zaman iş bittiğinde kaldığımız yerden devam edebilirdik.

Marks'ı dar veranda girişinde yakaladım. "Şu eli sarılan polise ne oldu?"

Marks adımının ortasında durdu ve bana baktı. Gözleri hâlâ, sert, acımasız yeşil renkteydi. Yeşilin hoş ya da yumuşak bir göz rengi olacağını düşünürdünüz ama onun gözleri yeşil cam gibiydi. Benden çok nefret ediyordu, hem de çok.

Hoş bir şekilde gülümsedim ve 'ben de seni,' diye düşündüm ama son zamanlarda gözlerimle bile yalan söyleyebilmeyi öğrenmiştim. Aslında gözlerimle yalan söyleyebilmem üzücüydü. Gözler gerçekten ruhun aynasıydı ve bu özellik bir kere gitti mi, içinizde bir şeyler hasar görmüş demekti. Tamiri mümkün olmayan bir şey değildi ama yine de bir hasardı.

Birbirimize bir süre baktık, nefreti, benim hoş gülümseyen maskemin üzerine alevden bir ağırlık gibi yükleniyordu. Önce o gözlerini kırptı, farklı bir durum mümkün müydü ki. "Hayatta kalanlardan birisi onu ısırmış."

Gözlerim büyüdü. "İçeride hayatta kalan birileri mi var?"

Başını iki yana salladı. "Hastaneye gidiyorlar."

"Başka yaralı var mı?" Bütün kurbanların yerde olduğu bir suç mahallinde böyle bir şey sorduğunuzda polisleri kast ediyorsunuz demekti.

Marks başıyla onayladı, gözlerindeki nefret biraz azaldı ve yerini şaşkınlık aldı. "İki polis memuru da hastanelik oldu."

"Ne kadar kötüler?" diye sordum.

"Kötüler. Birisinin neredeyse boğazı parçalanıyordu."

"Daha önce sağ kurtulanlar içinde böyle saldırgan olanlar olmuş muydu?"

"Hayır," dedi.

"Burada kaç kurban var?"

"İki ve bir de ölü ama en az üç kişi kayıp, belki de beş. Ulaşamadığımız bir çift var ama diğer konuklar onların pikniğe gitmekten bahsettiklerini duymuşlar. Gösteriyi kaçırmış olmalarını umuyoruz."

Ona baktım. Gerçekten yardımcı oluyordu, çok profesyonelce davranıyordu. "Teşekkür ederim, Teğmen."

"Ben işimi biliyorum. Bayan Blake."

"Farklı bir şey söylemedim."

Bana baktı, sonra da Edward'a ve sonunda bakışlarını benim üzerimde tuttu. "Nasıl diyorsanız." Sonra hızla dönüp arkasındaki kapıdan girdi.

Edward'a baktım. Omzunu silkti. Marks'ın peşinden içeri girdik, bizimle gelen üniformalı polisi bahçede bir yerde kaybettiğimizi fark ettim. Hiç kimse içeride olması gerekenden daha fazla zaman geçirmiyordu.

Oturma odası, sanki birisi beyaz bir sıvıyı almış da duvarlara dökmüş gibi görünüyordu, üzeri yuvarlak kirişli kapılar diğer odalara açılıyordu, bir köşede bir şömine vardı. Şöminenin üzerine cilalı bir inek kafatası asılmıştı. Şöminenin neredeyse kare biçimindeki ağzının tam önüne kahverengi deri kaplı bir kanepe konmuştu. Kanepenin köşelerinde, üzerinde Amerikan Yerlisi motifleri olan yastıklar var-

dı. Edward'ın evindekinin neredeyse aynısı olan bir halı odanın ortasını kaplıyordu. Aslında evin tamamı Edward'ın evinin biraz gelişmiş versiyonu gibiydi. Belki de Edward'ın ev tarzını tam görememiştim. Belki de bu daha önce hiç görmediğim Güneybatı tarzıydı. Bir zamanlar yemek odası olarak kullanıldığı belli olan boş bir alan vardı. Yemek masası hâlâ oradaydı. Hatta masanın üzerinde geyik boynuza benzer bir şeyden yapılmış bir şamdan da vardı. Masanın bir yanında kırmızı lekelerle kaplı beyaz bir örtü yığını görülüyordu. Kumaş yığının altından kan akmış, cilalı ahşap zeminin üzerinde kırmızı ve daha koyu renkli birikintiler oluşturmuştu.

Bir fotoğrafçı masanın üzerindeki bir şeyin resimlerini çekiyordu. Üç takım elbiseli yüzünden neyin resimlerini çektiğini göremiyordum. Bir anda panik boğazımdan yukarı tırmandı ve nefes almam güçleşti. Adamların çekilmesini istemiyordum. Masanın üzerindeki şeyi görmek istemiyordum. Yüreğim ağzıma gelmiş, orada atıyordu, içimden derin bir nefes alıp, boğazımı temizlemek geldi. Derin nefes almak bir hataydı. Havayla birlikte tuvaletle mezbaha arası yeni ölü kokusunu da içime çektim. Amonyaklı bir koku vardı, bağırsakların parçalandığını anlamıştım ama başka bir koku daha vardı, kanın neredeyse o tatlı kokusu vardı. Et kokusu vardı. Tanımlayacak başka kelime bulamıyordum ama aklıma gelen en yakın şey oydu. Sanki pişmemiş hamburger köftesini koklamak gibiydi. Et, evet demek ki bir insan et parçalarına dönüşmüştü.

O kokuyu alınca kaçmak, arkamı dönüp çekip gitmek istedim. Bu benim işim değildi. Ben polis değildim. Buraya Edward'a iyilik olsun diye gelmiştim.

Şu an arkamı dönüp gidebilirdim, sonra Edward'la bir şekilde hesaplaşırdık ama elbette artık bütün bunlar için çok geçti çünkü artık burada kimseye iyilik olsun diye bulunmuyordum. Buraya böyle bir şeyin bir daha olmasını engellemek için gelmiştim ve bu, daha sonra görme ihtimalim olan kâbuslardan daha önemliydi.

Masanın kenarından ince bir şerit halinde yoğun bir sıvı akıp yavaşça yere damladı. Ortadaki kısa boylu adam döndü ve bizi gördü. Yüzü sertti ama bizi, beni görünce yüzünde gülümseme gibi bir şey oluştu. Masanın etrafında toplanmış diğerlerinin yanından ayrılıp bize doğru geldi. Bir FBI ajanına göre kısa boyluydu ama Özel Ajan Bradley Bradford, kendisinden daha uzun boylu insanların bile sahip olmadığı özgüven ve rahatlıkla yürüyordu.

Onunla yaklaşık bir yıl önce Branson, Missouri'de, vampirlere ek olarak onlardan biraz daha yaşlı ve yörenin pek de yerlisi olmayan başka bir canavarla ilgili davayı araştırırken tanışmıştık. İnsanlar ölmüştü ama canavarların çoğu da ölmüştü. Bradford performansımdan memnun olmuş olmalıydı çünkü bağlantıyı kesmedi. Artık FBI'ın olağandışı suçlar bölümünde çalıştığını biliyordum. Son duyduğumda birimlerine Özel Araştırma Birimi diyorlardı, tıpkı şu aralar Seri Katil Profili bölümüne Araştırma Destek Birimi demeleri gibi. FBI, seri katil, olağandışı ya da canavar gibi sansasyon yaratacak kelimelerden uzak durmaya çalışıyordu ama siz ne derseniz deyin bir şey neyse oydu.

El sıkışmak için elini uzatıyordu ki durdu. Ellerinde kana bulanmış plastik eldivenler vardı, hatta eldivenin bir yanındaki siyah leke kan olamayacak kadar koyu renkli ve yoğundu. Elini indirirken, özür diler gibi gülümsedi.

Artık Marks'ın kuyruğunu kıstırıp, benim yeniden oyuna girmemi kimin sağladığını biliyordum, nefesimi düzenleyip, onu utandırmamaya çalıştım. Neredeye iki yıldır bir suç mahallinde kusmamıştım. Bu rekorumu şimdi bozmam utanç verici olurdu.

"Anita, seni yeniden görmek ne güzel."

Başımla onayladım ve kendimin de gülümsediğimi fark ettim. Bradley'i gördüğüme sevinmiştim ama... "Artık yerde cesetler yokken karşılaşmaya başlasak iyi olacak." Gördünüz mü, ne kadar hafif ve şakacı bir ifade, ben de havalı olabiliyordum. Ayrıca masanın üzerindeki şeyi görmek için yapacağımız yürüyüşü de geciktiriyordum. Eğer yemek odasında kanı akan şeyi görmeyeceksem, bu şakaları bütün gün yapmaya razıydım.

Burası beni neden bu kadar kötü etkilemişti? Bir cevabım yoktu ama etkilemişti işte.

Başka bir ajan daha bize katıldı. Zayıf ve uzun boyluydu, teni siyah denilebilecek kadar koyu renkliydi. Saçları düzgün ama kısa kesimliydi. En ufak harekette bile dans ediyormuş gibi görünen parmaklarıyla kravatını ve ceketini düzeltti. Ben genelde ellere dikkat eden kadınlardan değildim ama onun ellerine bakınca o ellerle atış taliminin dışında kesinlikle bir enstrüman çaldığını ya da şiir yazdığını düşündüm.

"Özel Ajan Franklin, bunlar Ted Forrester ve Anita Blake."

Edward'la el sıkıştı ama Ted'in gülümsemesine karşılık vermedi. Ciddi gözleri bana döndü. Elleri benimkilerden el sıkışmamızı garipleştirecek kadar büyüktü ama yine de tokalaşmayı başardık. Benim ölçülerime göre bu, yine de tatmin edici bir el sıkışma olmamıştı, sanki birbirimizi yeterin-

çe ölçememiştik. Bazı erkekler el sıkışmayı, sizi ölçmek için kullanırdı.

"Ne kadar zamandır buradasınız, Bayan Blake?" diye sordu.

"Yeni geldim," dedim.

Sanki bu önemli bir şeymiş gibi başını yukarı aşağı salladı. "Bradford sizden övgüyle bahsetti."

Bunu söyleyiş biçiminde bana "Galiba sen Bradford'un görüşünü paylaşmıyorsun," dedirttiren bir şey vardı. Bunu söylerken gülümsemiştim.

Gözlerini kırpıştırdı, önce çok şaşırmış göründü, sonra omuzlarını biraz gevşetti ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Özel eğitim almamış sivillerin suç mahallerine gelmelerini pek onaylamıyorum diyelim."

'Özel eğitimi olmayan' lafını duyunca kaşlarımı kaldırdım. Edward'la birbirimize baktık. Edward'ın, Ted yüzü gidiyordu, o neredeyse çocuksu yüzündeki, mavi gözlerinde kendi doğal olumsuzluğu beliriyordu. "Siviller," dedi hafifçe.

"Bizim rozetimiz yok," dedim.

"Bu yüzden her halde," diye ekledi Edward; sesi hâlâ yumuşak ve neşeliydi.

Franklin bize bakıp kaşlarını çattı. "Sizi eğlendiriyor muyuz?"

Bradford aramıza girdi. "Bırakalım da suç mahalline baksınlar, sonra durumu değerlendiririz."

Franklin'in kaşları daha da çatıldı. "Bu hoşuma gitmedi."

"İtirazın kayda alındı, Franklin," dedi Bradford, sesinde, genç adamdan artık sıkıldığını belirten bir hava vardı.

Bunu Franklin de hissetmiş olacak ki, zaten gayet düzgün olan kravatını yeniden düzeltti ve bizi yemek odası ta-

rafına götürdü. Bradford peşinden gitti. Edward bana baktı, gözleriyle sanki bir soru soruyordu.

"Geliyorum," dedim. Bir zamanlar polisten bile daha maço olmaya çalışırdım. Hiçbir şey beni etkilemezdi. Ben önemli bir vampir avcısıydım ama son zamanlarda, buna pek aldırmıyordum. Artık bunu yapmak istemiyordum. Şaşkınlıkla artık burada olmak istemediğimi fark ettim. Çok kısa bir sürede çok fazla dehşet görmüştüm. Tükeniyordum ya da belki de zaten tükenmiştim de farkında değildim.

Panik karnımda düğümlendi. Kontrol etmeye çalıştım. Kendimi yapacağım işin dehşetinden uzaklaştırmalıydım yoksa kendimi kaybedecektim. Sakinleşmek için birkaç nefes daha aldım ama koku iyice dilime yapıştı. Yutkundum, bunu yapmamış olmayı diledim. Ayakkabılarıma baktım. Onlar yemek odasının halısıyla buluşuncaya kadar Nikelarıma baktım, karnımdaki düğüm çözüldü ve sakinleştim. Hâlâ göğsümde bir çarpıntı vardı ama bu yapabileceğimin en iyisiydi.

Ajan Franklin. "Bayan Blake, iyi misiniz?" dedi.

Başımı kaldırınca masanın üzerindeki şeyi gördüm.

32

Sessizce, "Vay," dedim.

"Evet, vay gayet iyi."

Masa doğal ahşap, açık renk çam ağacındandı, o kadar açık renkliydi ki, neredeyse beyaz gibi görünüyordu. Duvarlarla ve dekorun geri kalanıyla çok uyumluydu, ayrıca masanın üzerindekileri çok dramatik bir şekilde sergiliyordu. Şeyi, diyordum, çünkü başka bir zamir yeterli olmazdı. Araya mesafe koymalıydım, onun önceden bir insan olduğunu düşünmemeliydim.

İlk başta sadece kan ve et parçalarını görebildim. Parçaları eksik bir bulmaca gibiydi. Ne olduğundan emin olduğum ilk yer boyun oldu. Etlerin arasından çıkmış omurganın kırık ucunu görmüştüm. Başı görmeye çalıştım ama kan kaplı parçalar arasında doğru büyüklükte bir parça yoktu fakat bir bacak neredeyse bütün gibiydi, sadece kalçadan kopartılmıştı, onun dışında bütündü. Bacak parçalara ayrılmamıştı. Bunu fark ettiğim anda, bacağın yanında duran eli de gördüm, parmakları sanki bir şeyi tutuyormuş gibi kapalıydı.

Biraz yaklaştım, ellerim ceplerimdeydi çünkü ameliyat eldivenlerimi St. Louis'de unutmuştum. Hiç profesyonelce değildi. Ele doğru eğildim, artık leş kokusunu almıyordum. Oh, Tanrım, ne berbat bir manzara diye düşünmüyordum. Dünya bir anda elin içinde duran bozuk para büyüklüğündeki şeyden ibaret oldu. Ne tuttuğunu görmüştüm. Elin, ince, bakımlı tırnakları vardı, bazı tırnaklar kırılmıştı, sanki kadın karşı koymuştu. Kadın?! Yüzük parmağına bakınca, büyük ve pahalı görünen evlilik yüzüğünü gördüm ama kesin emin olmak için eli çevirmem gerekiyordu, fakat henüz buna hazır değildim. Bilgileri uzaktan değerlendiriyordum çünkü bir ip ucu bulmuştum. İp ucuna sanki hayatım buna bağlıymış gibi yapışmıştım, aslında belki de gerçekten öyleydi.

"Kadının elinde bir şey var. Bir parça kumaş olabilir ama..." O kadar eğilmiştim ki nefesim parçaların üzerinde gezindi ve kokuyu burnuma taşıdı. Misk gibi, hayvan kokusu gibiydi. Nefesim bir işe daha yaradı. Kadının elindeki şeyi hareket ettirdi. Elindeki şeyin bir ucu kana bulanmamıştı ve ben nefes alırken hareket ediyordu.

Doğruldum. "Galiba bir tüy." Odaya bakınıp nereden gelmiş olabileceğini bulmaya çalıştım. Boynuza benzer şamdan dışında hayvanlarla ilgisi olan bir şey yoktu.

Bradford ve Franklin birbirlerine baktılar. "Ne?" diye sordum.

"Neden kadın dedin?" diye sordu Franklin.

"Tırnakları ve evlilik yüzüğü." Cesedin geri kalanına göz gezdirdim. Kadın olabileceğine dair diğer tek ip ucu boynunun inceliğiydi. "Ufak tefekmiş, benim boyutlarımda, belki daha da küçük." Bunu söylemiş ve hiçbir şey hissetmemiştim. Kendimi kuma atılmış bir konserve kutusu gibi

boş hissediyordum. Biraz şoka girmiş gibiydim ve daha sonra bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Yalnız kaldığımda ya çığlıklar atıp, krize girecektim ya da içimde asla geri gelmeyecek, asla düzelmeyecek bir şeyi kaybedecektim.

"Kadın olması dışında, başka ne görüyorsun?" dedi Franklin.

Test edilmek hoşuma gitmezdi ama bir şekilde çıkışacak enerjim yoktu. "Diğer kurbanlar parmak kemiklerine kadar eklemlerinden ayrılmıştı. Buna öyle olmamış. Hayatta kalanların dikkatlice derilerinin yüzüldüğünü, sonra parçalarının kopartıldığını, ölülerinse tamamen parçalandığını ilk duyduğumda, iki katille karşı karşıya olduğumuzu düşünmüştüm. Birisi çok organize ve işin başında; diğeri de dağınık liderin takipçisi ama cesetler parçalanmamış. Dikkatlice parçalara ayrılmış. Bu çok düzenli ve düşünce gerektiren bir hareket. Ama bu..." masanın üzerindeki şeyi işaret ettim. "Bu düzenli değil. Ya düzenli katilimiz dağılmaya başlamış ya da ilk başta düşündüğüm gibi iki katil var. Eğer iki katil varsa, o zaman kontrolü elinde tutan düzenli katil, diğeri üzerindeki kontrolünü kaybetmeye başlamış. Cinayet iyi planlanmamış. Bu da hatalar olacağı anlamına gelir, yani bize yardımcı olacaktır ama ayrıca artık bu şeyler her kiminle karşılaşırsa öleceği anlamına geliyor. Bundan sonra ceset sayısı ve cinayet sıklığı artacaktır, belki de artmaz."

"Fena değil, Bayan Blake. Ben bile pek çok fikrinize katılıyorum."

"Teşekkür ederim, Ajan Franklin." Hangi fikrime katılmadığını soracaktım ama hangisi olduğundan neredeyse emindim. "Hâlâ katilin insan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Masanın üzerine saçılmış yoğun kırmızı boya gibi duran kalıntılara baktım. Kan benim durduğum yere kadar gelmişti. Polisler etrafa kan bulaştırmanızdan nefret ederlerdi. Geri çekildim ama kan daha da yayılmıştı. Bir adım daha geriledim. Bir şeyin üzerine bastım. Diz çöküp bakınca tuz olduğunu gördüm. Birisi yemek yerken dökmüş olmalıydı. Ayağa kalktım.

"Bu yeni bir cinayet, Ajan Franklin, gerçekten yeni. Bir kişinin, hatta iki kişinin, bir insanı bu hale getirmesi ne kadar sürer?"

Uzun parmaklı elleri yeniden kravatıyla oynadı. Gergin olduğunda bunu yaptığının farkında mıydı acaba? Eğer değilse, onunla ne zaman isterse poker oynardım. "Doğru bir tahmin yapabileceğimi zannetmiyorum."

"Peki. Sence bir insan birisini, kanı hâlâ içindeyken böyle parçalayacak kadar güçlü olabilir mi? Lanet şey sanki canlıymış gibi kanıyor, o kadar yeni ki. Bir insanın bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar hasar verebileceğine inanamıyorum."

"Fikrini söyledin."

Başımı iki yana salladım. "Bak, Franklin, katil ya da katillerin insan olabileceğini düşünmen mantıklı. Genelde işinizde insanlarla karşılaşıyorsunuzdur. Araştırma Birimindesin değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Harika. Gördün mü, sen insanları avlıyorsun. İşin bu. Onlar da canavar ama gerçek canavar değiller. Ben insanları avlamam. Ben canavarları avlarım. Tek işim bu. Bir davaya, işin içinde sadece insanlar varsa ya da en azından biraz olsun büyüyle ilgili bir şey yoksa çağırılmam."

"Yani," dedi, gerilmişti, gözleri kızgın bakıyordu.

"Yani eğer en başta bunun bir canavar olduğunu düşünüyor olsalardı, ilk baştan Bradford'un yeni birimini yollarlardı. Ama yollamadılar değil mi?"

Gözlerindeki kızgınlık biraz azalmıştı, yerini kararsızlık almıştı. "Evet, yollamadılar."

"Herkes insan olduğunu düşündü, yani sen neden aynı şeyi düşünmeyeceksin. Eğer insan olmadığı akıllarının ucundan bile geçseydi, seni hiç yollamazlardı, değil mi?"

"Galiba öyle."

"Harika. O zaman beraber çalışalım, karşılıklı değil. Eğer eleman gücümüzü insan arayanlar ve canavar arayanlar diye ikiye bölersek, bu bize vakit kaybettirir."

"Peki ya sen yanlış düşünüyorsan, Bayan Blake ya bütün bu korkunç şeyleri yapan bir insansa, bu noktada soruşturmayı durdurmak daha fazla hayata mâl olur." Başını iki yana salladı. "İlk raporumda ısrar etmiyorum, Bayan Blake. Saldırganın insan olma ihtimali var. Bunu sıradan bir soruşturmaymış gibi devam ettireceğiz." Bradford'a baktı. "Bu en son tavsiyem."

Franklin, Edward'a döndü. "Ve siz Bay Forrester, siz de beni profesyonel becerilerinizle şaşırtacak mısınız?"

Edward başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bu soruşturmaya katkınız nedir o zaman?

"Onu bulunca, öldüreceğim."

Franklin başını iki yana salladı. "Biz hâkim, jüri ve cellat değiliz, bay Forrester. Biz FBI'yız"

Edward ona baktı, Ted'in iyi çocuk bakışları gözlerinden bir an için kayboldu, geriye soğuk, içine bakılması zor gözler kaldı. "Arabada bekleyen iki kişi var, birisi bu tür suçlarda uzmandır. Eğer bunu yapan bir insansa, o zaman o na-

sıl yapılmış olduğunu söyleyecektir." Sesi ifadesizleşmişti, düzgün ve boştu.

"Kimmiş bu uzman," diye sordu Franklin.

"Neden hâlâ arabada?" diye sordu Bradford.

"Otto Jefferies ve çünkü Teğmen Marks onun gelmesine izin vermedi," diye cevapladı Edward.

"Bu arada, beni davaya yeniden aldığın için teşekkür ederim, Bradley," dedim.

Bradley gülümsedi. "Bana teşekkür etme. Bu lanet işi çözmemize yardım et."

"Otto Jefferies de kim?" diye sordu Franklin.

"Emekli bir hükümet görevlisi."

"Emekli bir hükümet görevlisi bu çeşit cinayetlerde nasıl uzman oluyor?"

Edward, artık Franklin huzursuzlanmaya başlayıncaya kadar ona baktı, elleri artık sadece kravatını değil, ceketini de düzeltmeye başladı. Gömleğinin kollarını bile düzeltti, gerçi hareketin etkili olması için gerçek kol düğmeleri gerekiyordu. Alelade gömlek düğmeleriyle o kadar da etkili olamamıştı.

"Gözlerini bana dikerek bir şey ifade etmek istediğinden eminim ama soruma hâlâ cevap alamadım. Ne çeşit bir hükümet görevlisinin böyle bir uzmanlığı olur?"

Franklin gergin olabilirdi ama ayrıca inatçıydı da.

"Eyalet'i ara. Onlar sorularına cevap vereceklerdir," dedi Edward.

"Soruma senin cevap vermeni istiyorum."

Edward hafifçe omuz silkti. "Özür dilerim, eğer sana doğruyu söylersem, seni öldürmem gerekir." Son cümlesini söylerken iyi çocuk gülümsemesi geri gelmişti, gözlerinde

etkileyici bir parlaklık vardı. Bu büyük ihtimalle ciddi olduğu anlamına geliyordu.

"Adamlarını getir," dedi Bradley.

"Bu davaya daha fazla sivilin katılmasına karşı çıkıyorum," dedi Franklin.

"Kayıtlara geçti." Dedikten sonra Bradley, Edward'a baktı. "Onları getir, Bay Forrester. Burada yetkili Ajan benim," diye ekledi.

Edward kapıya doğru gitti.

"Şimdilik," dedi Franklin.

Bradley, uzun boylu adama tekrar baktı. "Galiba senin başka bir yerde olman gerekiyor, Franklin."

"İşim suç mahallini incelemek, buranın dışında başka nerede olabilirim?"

"Benden uzakta herhangi bir yerde," dedi Bradley.

Franklin bir şey söylemeye hazırlandı, sonra ikimize de baktı ve en sonunda Bradley'e döndü. "Bunu unutmayacağım, Ajan Bradford."

"Ben de Ajan Franklin."

Franklin hızla döndü ve gitti, elleri elbisesinin üzerinde geziniyordu. Duyma mesafesinden çıkınca. "Görünüşe göre senden pek hoşlanmıyor," dedim.

"Olağandışı suçlarla ilgili yeni bir departman kurulması herkesin hoşuna giden bir hareket olmadı. Bugüne kadar o işlere de Araştırma Departmanı bakıyordu."

"Of, ben de FBI'ın böyle küçük çekişmelerin üzerinde olduğunu düşünüyordum."

Bradley güldü. "Tanrım, bunu ne kadar çok isterdim."

"Bu çok yeni olmuş, Bradley. Sana işini öğretmek istemiyorum ama etrafta bu yaratığı arıyor olman gerekmez miydi?"

"Bir araştırma yaptık ama bir şey çıkmadı. Helikopter hâ-

lâ uçuyor. Ayrıca belki görmediğimiz mağaralar vardır diye coğrafi haritaları da istettik."

"Yapacağınız coğrafi araştırmaya insan yapısı kalıntılar da dahil mi?" diye sordum.

"Ne diyorsun?"

"Ülkenin bu bölümünün tarihi kalıntılarla dolu olması gerekir. Toprak üzerinden görünmüyor olması, yerin altında bir şey olmadığı anlamına gelmez. Bir oda ya da bir kiva olabilir."

"Kiva da nedir?" diye sordu Bradley.

"Seremoni büyüsü için kullanılan kutsal yer. Pek çok güneybatı kabilelerinin ve Pueblolar'ın ortak kullandığı nadir yerlerden birisi."

Bradley gülümsedi. "Bana Amerikan yerlilerinin dinleri konusunda da uzman olduğunu söyleme?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece üniversitede karşılaştırmalı dinler dersinde biraz görmüştük ama hiç Amerikan Yerlileriyle ilgili ders almadım. Kivanın ne olduğunu bilmek ve genel olarak ne işe yaradığının ötesinde bilgim yok Ama eğer Siyu güneşe tapınma ayinleri konusunda detay istersen, onları hatırlıyorum."

"Araştırma birimiyle bağlantı kurar insan yapısı kalıntıları da inceleyip incelemediklerini öğrenirim."

"Güzel."

"Halktan iz süren köpekler de aldık. Köpekler eve girmek istemediler. İz sürmeyi reddettiler."

"Köpekler zağar mıydı?" diye sordum.

Bradley başıyla onayladı. "Neden?"

"Zağarlar çok dost canlısı bir türdür. Diğer köpeklere de saldırmazlar. Bazen olağandışı şeyler çok kötüyse iz sürmeyi reddederler. Trol-köpeklerine ihtiyacınız var."

"Trol-neyine?"

"Trol-köpeği. Esas olarak Büyük Avrupa Orman Trollerini avlamak için üretilmiş bir soy. Trollerin soyu tükenince, tür de neredeyse yok oldu. Hâlâ nadir bulunan bir tür ama olağandışı yaratıkların izini sürmede onlardan iyisini bulmazsın. Zağarlar gibi değiller, peşine düştükleri şeye kesinlikle saldırır ve öldürürler."

"Köpekler hakkında nasıl bu kadar çok bilgin var?" diye sordu Bradley.

"Babam veteriner."

Edward, Olaf ve Bernardo'yla birlikte içeri geldi. Son söylediğimi duymuştu. "Baban köpek doktoru demek. Bunu bilmiyordum."

Bana çok dikkatli bakıyordu, o anda Edward'ın da benim hakkımda, benim onun hakkında bildiğimden fazlasını bilmediğini fark ettim.

"Bu bölgede hiç trol-köpeği var mı?" diye sordu Bradley, Edward'a.

Edward başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer olsaydı haberim olurdu. Onları kullanırdım."

"Bu trol-bilmem nelerini biliyor muydun?" diye sordu Bernardo.

Edward başıyla onayladı. "Eğer bir zararlı mahluk avcısıysan, bilmen gerekir."

Bernardo bu eleştiriyi duyunca kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Ben son günlerde zararlı şeyleri avlamaktan çok korumalık yapıyorum." Masanın üzerindekiler dışında, her yere ve her şeye bakıyordu.

"Belki diğer insanları korumaya devam etmelisin," dedi Edward. Neyi kaçırdığımı bilmiyordum ama Edward ona kızmıştı.

Bernardo, Edward'a baktı. "Belki de gitmeliyim."

"Seni tutan yok."

"Lanet olsun... Ted." Bernardo arkasını dönüp gitti.

Neler olup bittiğini anlamak için Olaf'a baktım ama Olaf'ın gözleri kalıntılardaydı. Yüzünün şekli değişmişti. Yüz ifadesini anlamak için birkaç saniye düşünmem gerekti çünkü duruma uymuyordu. Kadının kalıntılarına, evi yakmaya yetecek kadar ateşli, saf bir arzuyla bakıyordu. Özel anlar için saklanacak, sevgilinle yalnız kaldığında kullanılacak bir bakıştı. Tanımadığın bir kadının, kanlar içindeki kalıntılarına, etrafında insanlar varken yöneltilmeye uygun bir bakış değildi.

Olaf'ın yüzüne bakarken üşüdüğümü hissettim, Nikelerima kadar üşümüştüm. Korkmuştum ama canavardan değil, ya da daha doğrusu kadını parçalayan canavardan değil. Eğer benden bu cinayetleri işleyen canavarla, Olaf arasında bir seçim yapmam istenseydi, şu anda hangisini seçeceğimi bilemezdim. Bu bir kaplanla diğeri arasında seçim yapmak gibiydi.

Belki de çok yakın durmuştum emin değilim. Olaf bir anda başını çevirip, bana baktı ve aynı arabadayken Bernardo'ın ne düşündüğünü hissettiğim gibi, Olaf'ın da kendi fantezisi için bir yıldız aradığını anladım.

Ellerimi kaldırıp, başımı iki yana salladım ve ondan uzaklaştım. "Hiç aklına bile getirme... Otto." Bu takma isimlerden nefret etmeye başlamıştım.

"Neredeyse seninle aynı boydaymış." Sesi yumuşaktı, sanki rüyada gibiydi.

Silahımı çekip ateş etmek biraz abartılı olurdu ama yine de öylece durup, onun hayal gücüne yardımcı olmayacaktım. Bradley'e döndüm. "Birisi başka cesetler de olduğunu

söylemişti. Gidip bakalım." Beş dakika önce, diğer korku odalarına gitmem için beni sürüklemeniz gerekirdi. Şimdi, Bradley'i kolundan tutmuş, onu çekiştirip, beni evin diğer odalarına götürmesini istiyordum. Olaf'ın bakışlarını sırtımdaki, sıcak bir el gibi hissettim. Arkama bakmadım. Önümdeki hiçbir şey Olaf'ın aklında ne olduğunu bilerek, kadının kalıntılarını karıştırmasını seyretmekten kötü olmazdı.

33

Bradley beni, menteşelerinden neredeyse sökülmüş bir kapının önüne götürdü. Buradan büyük bir şey geçmişti. Bradley kapıyı iki eliyle tutup itti. Kapı eğilmiş ve halıya takılmıştı. Bradley bir anda geri sıçrayınca benim yüreğim ağzıma geldi.

"Lanet kıymık." Eldivenli avucunu gösterdi, plastiğin üzerinde kırmızı bir leke vardı. Eldiveni çıkarttı. Eldivenle birlikte kıymık da çıktı ama artık yara kanıyordu.

"Ne kıymıkmış."

"Kahretsin." derken Bradley bana baktı.

"Elini birisine göstersen iyi olacak."

Başıyla onayladı ama gitmedi. "Alınma ama buradaki herkes seni davaya geri çağırmamdan memnun değil. Seni burada delillerle yalnız bırakamam. Eğer birileri soru sormaya başlarsa, açıklamak zor olabilir."

"Hayatımda hiçbir suç mahallinden delil almadım."

"Özür dilerim, Anita ama bunu şansa bırakamam. Benimle ambulansa kadar gelir misin?"

Sağlam elini, yaralı elinin altına koymuş, akan kanın halıya damlamasını engellemeye çalışıyordu. Kaşlarımı çattım ama başımla onayladım. "Peki."

Bir şey söyleyecekti ama vazgeçti, dönüp oturma odasına yöneldi. Biz odanın dörtte üçünü geçmiştik ki, Edward, "Otto masa örtüsünün altındakini görmek istiyor," dedi.

"Bir fotoğrafçı ve Ajan Franklin'i yollarım onlar ilgilenirler." Bradley kanın halıya damlayıp, delilleri bozmaması için kapıya doğru hızla ilerledi.

Ne Edward, ne Olaf, ne de büyülü bir şekilde yanlarında belirmiş ve delillerle oynamalarını engelleyen üniformalı polis, Bradley'in elinin nasıl yaralandığını sormadı. Belki de hiç kimsenin umurunda değildi.

Ambulansa doğru giden çakıl yolda Bradley'in peşinden gittim. Dışarıda hâlâ çok insan vardı. Onların canavarı aramaları gerekmiyor muydu? İşlerini nasıl yapacaklarını söylemek bana düşmezdi ama yine de bu çok yeni bir suç mahalliydi, yine de beni tatmin edecek kadar hareketlilik yoktu.

Bradley ambulansın tamponuna oturup sağlık görevlilerine yarasını gösterdi çünkü gerçekten bir yaraydı. Kıymık falan batmamıştı. Elini kesmişti. Ben iyi bir kız olup, orada öylece durmaya çalıştım ama sabırsızlığım yüzümden belli olmuş olacak ki Bradley konuşmaya başladı.

"Gelir gelmez adamlarımızı araştırma için gönderdik, buraya çok çabuk geldik."

"Ben bir şey söylemedim."

Gülümsedi, sonra sağlık görevlisi elini acıtacak bir şey yaptı ve inledi. "Evin etrafını dolaşabileceğin kadar uzaklaş. Etrafa bir bakın ve bana ne gördüğünü anlat."

Ona baktım. Sağlam eliyle gitmemi işaret etti. Ben de omuz silktim ve yürümeye başladım. Sıcaklık omuzlarıma

bir ağırlık gibi çöktü ama nem olmadığı için o kadar da kötü değildi. Çakıl taşları ayağımın altında ötüyordu, olması gerekenden daha çok ses çıkıyordu. Arkasında atların olduğu çitin karşı tarafına yürüdüm. Atlar hâlâ huzursuz turlarına devam ediyorlardı. Ben resmî ve sivil arabaların etrafından dolaştım. İtfaiye arabası gitmişti. Zaten ilk başta neden geldiğini de anlayamamıştım. Bazen 911 arandığında, gerektiğinden daha fazla acil servis aracı gelebiliyordu, özellikle eğer arayan kişi panik içindeyse.

Bir arabanın sessizce dönen ışıklarının yanında durdum. Polisi kim aramıştı? Acaba tanık var mıydı? Eğer varsa, neden hiç kime ondan bahsetmemişti? Eğer tanık yoksa polisi kim aramıştı?

Kuru, sıcak rüzgârın dalgalandırdığı kuru otların sesi polis telsizini bastırıncaya kadar uzaklaştım. Durdum ve eve dönüp baktım. Arabalar elimi kaldırsam arkasında görünmeyecek kadar ufalmışlardı. Galiba gerektiğinden daha fazla uzaklaşmıştım. Eğer yardım istersem, beni duyamayacakları kadar uzaktım. Akıllıca değildi. Daha yakına donmeliydim ama bir süre aklımı başkalarının etkilerinden uzak tutmalıydım. Yalnız başıma rüzgârın altında durmalıydım. Browning'i çektim ve emniyetten çıkardım, tek elime alıp, namlusunu yere doğrulttum. Gerçi, açıkçası, peşinde olduğumuz şeyin gümüş olsun, olmasın mermilere pek aldıracağını düşünmüyordum.

Bradley etrafa bakın demişti. Ben de baktım. Çiftlik geniş yuvarlak bir vadinin ya da belki bir platonun içindeydi çünkü buraya tepeleri aşıp gelmiştik. Elbette burada mesafeler beni şaşırtıyordu, belki de tepeler gerçekte dağlardı ve arazi her yöne doğru bir hayli uzanıyordu. Hiç ağaç yoktu. Neredeyse boyu benim bel hizamı bile geçen bitki yoktu.

Kapıyı parçalayan her neyse insandan büyük olmalıydı ama çok büyük de değildi. Yavaşça kendi etrafımda dönüp etrafa bakındım, görünürde o boydaki bir şeyin saklanabileceği bir yer yoktu. Buraya ilk geldiklerinde etrafı araştırmışlardı, yaratığın çok uzağa gitmiş olamayacağından eminlerdi. Etrafı aramışlardı ama hiçbir şey bulamamışlardı. Üzerimden helikopter geçti, rüzgârını hissedemeyeceğim kadar yüksekteydi. Sıra dışı bir şey arıyorlardı ve benim burada tek başıma duruyor olmam yeterince sıra dışıydı.

Helikopter üzerimde birkaç tur döndü. Sonra başka bir yere gitti. Ben boş araziye tekrar baktım. Saklanacak bir yer yoktu. Nereye gitmişti? Nereye gidebilirdi?

Yeraltına, belki, ya da uçmuştu. Eğer uçmuşsa, onu bulmalarına yardım edemezdim ama eğer yeraltındaysa... mağaralarda ya da belki eski bir kuyudaydı. Bunu Bradley'e söylemeliydim ama büyük ihtimalle zaten baktıklarını söyleyecekti ama hey, beni buraya bir şeyler söylemem için çağırmışlardı, değil mi?

Arkamdan birisinin geldiğini duydum ve arkamı döndüm. Dedektif Ramirez olduğunu anladığımda silahımı neredeyse kaldırmıştım. Ellerini kaldırıp, bir adım geriledi. Tuttuğum nefesimi verdim ve silahı kılıfına koydum. "Kusura bakma."

"Önemli değil," dedi. Kıvrık kollarının esmer tenini ortaya çıkardığı başka bir beyaz gömlek giymişti. Kravatı başka renkteydi ama bir kolye gibi gevşetilmişti ve gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı, pürüzsüz boyun çukuru görünüyordu.

"Hayır önemli. Genelde bu kadar tedirgin değilimdir." Kendime sarıldım, hayır üşümüyordum. Bununla ilgisi yoktu. Kendime sarılmıştım çünkü birisinin bana sarılmasını is-

tiyordum. Birisinin beni rahatlatmasını istiyordum. Edward'ın pek çok yeteneği vardı. Ama beni rahatlatmak bunlardan biri değildi.

Ramirez gelip yanımda durdu. Bana dokunmaya çalışmadı, sadece çok yakınımda durdu ve benim baktığım tarafa baktı. Geniş araziye bakarken konuştu. "Dava seni ele mi geçiriyor?"

Başımla onayladım. "Evet, sebebini bilmiyorum."

Sert bir şekilde güldü ve bana döndü, yüzünde şaşkınlıkla alay arası bir ifade vardı. "Sebebini bilmiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, bilmiyorum."

Başını iki yana salladı, gülüyordu ama gözleri nazikti. "Anita bu berbat bir dava. Bundan daha kötüsünü görmedim."

"Ben ölenlerden daha beter parçalanmış şeyler gördüm."

Yüzü asıldı. "Daha kötüsünü gördün mü?"

Başımla onayladım.

"Ya derisi yüzülenler?" diye sordu. Yüzü çok ciddileşmişti. Neredeyse siyaha yakın kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayatta kalanlar gibisini görmemiştim." Güldüm ama gülerken çıkardığım ses mutluluk sesi değildi. "Tabii hayatta olmak onlar için doğru terimse. Eğer yaşarlarsa ne çeşit bir hayat yaşayacaklar?" kendime daha da sıkı sarıldım, yere bakıp, düşünmemeye çalışıyordum.

"Kâbuslar görüyorum," dedi Ramirez.

Ona baktım. Polisler böyle şeyleri pek sık itiraf etmezdi, özellikle de yeni tanıştıkları sivil danışmanlara. Birbirimize baktık, gözleri çok nazikti, çok içten bakıyordu. Eğer düşündüğümden çok daha iyi bir oyuncu değilse, Ramirez ba-

na gerçek kimliğini gösteriyordu. Bunu takdir etmiştim ama kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Böyle şeyleri açıklayamazdınız. Yapabileceğinizin en iyisi aynı şekilde karşılık vermekti. İşin kötüsü, ben artık gerçek kimliğimin ne olduğunu bilmiyordum. Gözlerime nasıl bir ifade yerleştireceğimi bilmiyordum. Sonunda aramayı bıraktım ve herhangi bir durum seçtim. Galiba kafası karışık, korkmaya yakın bir bakış seçmiştim.

Hafifçe omzuma dokundu. Ben bir şey söylemeyince daha da yaklaştı ve kollarını sırtıma doladı, bana sarıldı. Ben bir an kollarında kendimi kastım ama çekilmedim. Sonra yavaşça rahatladım ve başımı boynuna yasladım, kollarım çekingen bir şekilde beline dolandı. "Her şey yoluna girecek, Anita," diye fısıldadı.

Omzuna dayalı başımı iki yana salladım. "Hiç zannetmiyorum."

Yüzüme bakmaya çalıştı ama çok yakın duruyordum, rahat bakabileceği bir açıda değildim. Yüzümü görebilmesi için geri çekildim ve bir anda bir yabancının kolları arasında kendimi çok garip hissettim. Geri çekildim, o da beni bıraktı, sadece parmaklarımın ucundan elimi tutuyordu. Elimi hafifçe salladı. "Konuş benimle, Anita, lütfen."

"Neredeyse beş yıldır böyle davaların içindeyim. Kötü biçimde öldürülmüş insanlara bakmadan önceki zamanlarda da vampirleri, kaçak şekil değiştiricileri artık aklına ne gelirse onları avlıyorum."

Artık elimi sıkıca tutuyordu, teninin sıcaklığını hissediyordum. Elimi çekmedim. Birisine dokunmam gerekiyordu. Bir süredir aklımdan geçen şeyleri kelimelere dökmeye çalıştım. "Pek çok polis otuz senelik görev hayatlarında silahlarını hiç kullanmazlar bile. Ben öldürdüğüm kişilerin sayı-

sını unuttum." Elimi daha sıkı tuttu ama sözümü kesmedi "İşe başladığımda vampirlerin canavar olduklarını düşünüyordum. Buna gerçekten inanıyordum ama artık emin değilim ve her ne olurlarsa olsunlar, insana çok benziyorlar. Yarın bir telefon gelebilir ve benden gidip bize çok insan gibi görünen birisinin kalbine kazık saplamamı isteyebilirler. Mahkemeden infaz kararı çıktığı anda, diğer insanları korumak adına ben yasal olarak bahsi geçen vampirleri ve bunu engellemeye çalışan herkesi istediğim gibi vurup öldürebilirim. Buna insan hizmetkârlar ya da vampir tarafından sadece bir kere ısırılmış kişiler de dahil."

"Sen, yapman gerekeni yapıyorsun."

Başımla onayladım. "Belki, belki ama bunun artık bir önemi yokmuş gibi geliyor. Yaptığım şeyin doğru ya da yanlış olmasının bir önemi yok gibi. Öldürmenin geçerli bir sebebinin olması seni etkilemeyeceği anlamına gelmiyor. Eskiden eğer haklıysam, bunun yeterli olacağını düşünüyordum ama öyle olmadı."

Beni biraz kendisine yaklaştırdı. "Sen ne söylüyorsun?"

Gülümsedim. "Bir tatile ihtiyacım var."

O zaman güldü ve bu, gerçekten hoş bir gülüştü, açık ve neşeliydi, hayranlık dışında hiçbir duygu belirtisi yoktu. Daha önce böyle gülüşler duymuştum ama hiçbiri böyle ihtiyacım olduğu anda gelmemişti. "Tatil, sadece tatil mi?"

Omuz silktim. "Kendimi çiçekçilik işinde düşünemiyorum, Dedektif Ramirez."

"Hernando," dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım. "Hernando. Bunlar kimliğimin bir parçası." Hâlâ el ele tutuştuğumuzu fark ettim ve elimi çektim. O da izin verdi, itiraz etmedi. "Belki biraz ara verirsem, yeniden devam edebilirim."

"Ya tatil yeterli olmazsa?" diye sordu.

"Onu o zaman düşünürüm." Bu, sadece işime karşı olan reaksiyonlarımla ilgili değildi. Bernardo'nun vücuduna verdiğim tepkiler ve bir yabancının beni böyle rahatlatmasına izin vermek de hiç bana göre davranışlar değildi. Evdeki oğlanları özlüyordum ama bundan fazlası da vardı. Richard'ı terk ettiğimde, sürüyü terk ettiğimde, bütün kurtadamlar arkadaşımdı.

Jean-Claude'u terk ettiğimde, bütün vampirleri de terk etmiş oldum ve gariptir onlardan bir iki tanesi de arkadaşımdı. Onların insan değil de, canavar olduklarını aklınızdan çıkartmazsanız vampirlerle arkadaş olabiliyordunuz. Bu ikisini aynı anda nasıl yapabildiğimi tam olarak açıklayamazdım ama yapıyordum.

Son altı ayda kendimi sadece hayatımdaki erkeklerden uzaklaştırmamıştım. Arkadaşlarımdan da uzaklaşmıştım. En iyi arkadaşlarımdan Ronnie, yani Veronica Sims romantik bir ilişki içindeydi, Richard'ın en iyi arkadaşıyla çıkıyordu. Bu durumda bir araya gelmemiz güçleşiyordu. Avukatım ve arkadaşım Catherine evleneli iki yıl olmuştu, onu ve Bob'u rahatsız etmek hoşuma gitmiyordu.

"Çok ciddi şeyler düşünüyorsun," dedi Ramirez.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Sadece evde ne kadar yalnız olduğumu fark ediyordum. Burada, ben çok..." başımı iki yana salladım , cümlemi bitirmedim.

Gülümsedi. "Eğer sen kendin izin verirsen yalnız kalırsın, Anita. Sana çevreyi gezdirmeyi teklif etmiştim."

Başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim, gerçekten. Başka şartlar altında, evet derdim."

"Seni engelleyen nedir?" diye sordu.

"Öncelikle dava. Eğer buradaki polislerden birisiyle çıkmaya başlarsam, güvenilirliğim akar gider, zaten pek çok kişinin listesinde üst sıralarda değilim."

"Başka ne var?" Çok nazik, yumuşak bir yüzü vardı, sanki yaptığı her şeyi nazikçe yapacağını hissediyordunuz.

"Evde beni bekleyen iki erkek var. İkisinden birini mi seçeceğimi yoksa ikisini birden terk mi edeceğimi bilmek istiyorlar."

Gözleri büyüdü. "İki mi? Etkilendim."

Başımı iki yana salladım. "Etkilenme. Özel hayatım perbat halde."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Bütün bunları sana anlattığıma inanamıyorum. Hiç böyle değilimdir."

"Ben iyi bir dinleyiciyimdir."

"Evet, öylesin."

"Geri dönerken sana eşlik edebilir miyim?"

Bu eski moda sözü duyunca gülümsedim. "Önce sen de birkaç soruya cevap verir misin?"

"Sor." Koyu kahverengi pantolonuyla yere oturdu, bacaklarını sıkıştırmasın diye, pantolonunu dizlerinden hafifçe yukarı çekti.

Ben de yanına oturdum. "Polisi kim çağırdı?"

"Bir konuk."

"Şimdi nerede?"

"Hastanede. Yaşadığı travma yüzünden ağır bir şok geçirmiş."

"Fiziksel bir hasar yok mu? Bu sefer derisi yüzülenler kim?"

"Ölen kadının kardeşi ve iki yeğeni, hepsinin yaşı yirmi birin üzerinde. Hepsi çiftlikte çalışıyormuş."

"Ya diğer konuklar? Onlar neredeler?"

Sanki gözünün önünde bir şey canlandırıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Pek çoğu planlı bir geziye gitmişler, dağlarda gece kamp yapıyorlarmış ama geri kalanı konuklar için tutulan çiftlik arabalarını alıp gitmişler."

"Tahmin edeyim. Rahatsız olmuşlar, dışarı çıkmak istemişler."

Hernando başıyla onayladı. "Aynı diğer evlerdeki komşular gibi."

"Bu bir büyü, Ramirez."

"Beni bir daha ilk adımı söylemen için uyarmak zorunda bırakma."

Gülümsedim ve gözlerimi, onun alaycı bakışlarından kaçırdım. "Hernando bu ya bir çeşit büyü, ya da yaratığın öldürmek istemediği kişileri kaçırmak için etrafa korku ya da dehşet saçma gücü var ama ben büyü olduğuna bahse girerim."

"Neden?"

"Çünkü bu, bir vampirin gözlerle etki altına alması gibi bir doğal özellik olmayacak kadar seçici ve güçlü çalışıyor. Bir vampir bir kişi ya da bir oda dolusu insanı etkisi altına alabilir ama tek bir ev dışında bütün bir caddeyi etkileyemez. Bu çok kesin. Böyle bir şey için gücünü organize etmen gerekir yani bir büyü."

Sert görünüşlü otlardan birisini kopardı, parmakları arasında gezdirdi. "Yani bir cadı arıyoruz."

"Wiccan ve diğer cadı türleri hakkında biraz bilgim var ve bir wiccanın ya da bütün bir topluluğun böyle bir şey yapması mümkün değil. Bu işte bir insan büyücü olduğunu söylemiyorum, burada kesinlikle olağan dışı, insan olmayan bir şey var."

"Kırık kapıda kan izleri bulduk."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Harika. Keşke bir ip ucu bulunduğunda bunu birisi bana da söylese. Herkes, Ted bile kartlarını kapalı oynuyor, buradaki zamanımın çoğunu zaten daha önceden bilinen şeyler bulmakla geçirdim."

"Bana sorarsan, ne bilmek istiyorsan söylerim." Elindeki otu yere attı. "Ama eğer şöhretinin benimle çıkarken olacağından daha kötü bir hale gelmesini istemiyorsan geri dönsek iyi olacak."

Tartışmadım. Bir kadını erkeklerin çoğunlukta olduğu bir yere koyun, anında etrafta dedikodular uçuşmaya başlar. Eğer kimseyle ilgilenmediğinizi belli etmezseniz, ayrıca bir çeşit yarış da başlar. Bazı erkekler ya sizi şehirden atmak ya da pantolonunuzun içine girmek ister. Kadınlara başka türlü nasıl davranacaklarını bilemezler. Eğer bir seks objesi değilseniz, o zaman bir tehditsiniz demektir. Böyle davranışlar, bana her zaman erkeklerin ne çeşit bir çocukluk geçirdiklerini merak ettirmiştir.

Ramirez ayağa kalkıp pantolonunu temizledi. O, rahat bir çocukluk geçirmiş gibiydi ya da en azından iyi toparlamıştı. Ailesini kutlamak gerekiyordu. Bir gün evine hoş bir kız getirecek, hafta sonları ev işleriyle uğraştığı bahçeli evinde çocukları olacaktı ve her pazar aile büyüklerinden birisinin evine yemeğe gideceklerdi. Eğer mümkün olursa hoş bir hayat olurdu ama yine de cinayetleri çözmesi gerekiyordu. Her şeyi elde etmek böyle bir şey miydi?

Benim neyim vardı? Benim gerçekten neyim vardı? Orta yaş krizine girmek için çok genç, kişilik krizi için de biraz yaşlıydım. Arabalara doğru yürüyorduk. Ramirez'in yanında yürürken, yine kendime sarılmıştım, kendimi zorlayıp bı-

raktım. Kollarımı yana indirip, Ramirez'in... ah, Hernando'nun yanında, her şey yolundaymış gibi yürüdüm.

"Marks buraya gelen ilk polislerden birisinin neredeyse boğazının parçalandığını söyledi. O nasıl oldu?"

"Ben ilk seferde buraya gelenlerden değilim. Teğmen beni çağırmak için bekledi." Sesinde bir sertlik vardı. Nazikti ama eğer yüklenirseniz öyle olmayabilirdi. "Ama duyduğuma göre hayatta kalan üç kurban polislere saldırmış. Onları coplarla etkisiz hale getirmek zorunda kalmışlar. Kurbanlar onları parçalamaya çalışmış."

"Bunu neden yapmışlar? Nasıl yapabilmişler? Yani pek çok insan, derisi yüzülüp, bazı parçaları kopartılınca, dövüşecek halde olmaz."

"Ben daha önce hayata kalanlardan bazılarını götürürlerken olay yerindeydim, onlar karşı koymamıştı, öylece yattıkları yerde inliyorlardı. Canları yanıyordu ve öyle, acı içindeki insanlar gibi hareket ediyorlardı."

"İlk gittiğim suç mahallindeki kurbanların oğlu Thad Bromwell'i araştırdınız mı?"

Hernando'nun gözleri büyüdü. "Marks seni aramadı mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bok kafalı herif."

Onunla aynı fikirdeydim. "Ne? Cesedini mi buldular?"

"Yaşıyor. Arkadaşlarıyla kampa gitmiş."

"Yaşıyor," dedim. O zaman yatak odasında dolaşan kimin ruhuydu. Bunu yüksek sesle söylemedim çünkü polise ruhtan bahsetmeyi unutmuştum. Marks zaten beni kasabadan atmaya hazırdı. Eğer tavanlarda dolaşan ruhlardan bahsetmeye başlarsam, meşaleler ve kazıkları hazırlatırdı.

Ama o odada birisi ölmüştü ve ruhu nereye gideceğini bilmiyordu. Eğer bir ruh geride kalırsa, genelde bedenin

çevresinde dolaşırdı. O evde sadece üç kişi yaşıyordu, ikisi saldırıya uğramıştı ve çocukları başka bir yerdeydi.

Aklıma bir fikir gelmişti. "Bu yeni saldırı kurbanları, onlar dövüşüyorlar mıydı, yani polisleri ısırmaya mı çalışıyorlardı?"

Başıyla onayladı.

"Isırmaya çalıştıklarından emin misin, sadece vurmuyorlardı değil mi, kesinlikle beslenmeye çalışıyorlardı?"

"Beslenme konusundan emin değilim ama polislerde hep ısırık yaraları vardı." Bana garip bir şekilde bakıyordu. "Aklına bir şey geldi."

Başımla onayladım. "Olabilir. Gidip diğer cesedi, kapının arkasındakini görmem gerek, sonra galiba hastaneye gitmem gerekecek."

"Neden?"

Yeniden yürümeye başladım, o sırada Hernando kolumdan yakaladı, beni kendisine çevirdi. Yüzünde bir kızgınlık, gözlerinde dikkat vardı. "Sen buraya geleli sadece birkaç gün oldu. Ben haftalardır bu işin peşindeyim. Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Beni bırakıncaya kadar ona baktım ama yine de anlattım. Bu bokla ilgili kâbuslar görüyordu, ben daha o noktaya gelmemiştim. "Ben bir animatörüm. Hayatımı zombi dirilterek kazanıyorum. Uzmanlık alanım ölülerdir. Zombiden tut, gûle, hatta vampire kadar hortlakların tek bir ortak yanı vardır, beslenmek için canlılara ihtiyaç duyarlar."

"Zombiler insan yemez," dedi.

"Eğer zombi diriltilmişse ve onu dirilten animatör onu kontrol edemezse, zombi delirebilir. O zaman et yiyen bir zombiye dönüşür."

"Ben bunun hurafe olduğunu zannediyordum.."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, onları gördüm."

"Sen ne diyorsun?"

"Yani hiç hayatta kalan olmamış olabilir diyorum. Belki de onlar da ölüdür ama yaşayan ölü."

Birden sarardı. Kolundan tuttum ama dengesini sağladı. "İyiyim, iyiyim." Bana baktı. "Et yiyen bir zombi ne yapılır?"

"Bir kere kontrolden çıktı mı, onu yok etmek dışında yapılacak bir şey yok. Bunun tek yolu da ateş. Napalm en iyisidir ama her çeşit ateş olur."

"Asla bu insanları yakmamıza izin vermezler."

"Eğer söylediklerimin doğruluğunu ispatlarsam izin verirler."

"Nasıl ispatlayacaksın ki?" diye sordu.

"Henüz emin değilim ama Doktor Evans'la konuşacağım, belki bir şey buluruz."

"Neden önceki kurbanlar sakindi de, bu yenileri vahşileşti?"

"Bilmiyorum, belki büyü ya da canavar değişiyordur, belki de daha güçleniyordur. Bilemiyorum, Hernando. Eğer haklıysam elimizde hayatta kalan hiç kimse olmadığı konusunda haklıysam, o zaman günün en parlak fikri bu olur."

Başıyla onayladı, yüzü çok ciddiydi. Yere baktı. "Yüce İsa, eğer hepsi ölüyse, o zaman bu peşinde olduğumuz şey kendisini çoğaltıyor anlamına mı geliyor?"

"Bu yaratığın bir şekilde daha önceden insan olduğundan şüpheliyim ama belki, bilmiyorum. Eğer bu yaratık güçleniyorsa ve derisi yüzülenler daha da vahşileşiyorsa, belki yaratık onları kontrol ediyordur."

Birbirimize baktık. "Ben hastaneyi arayıp, oraya daha fazla adam yollayacağım."

"Santa Fe hastanesini de ara."

Başıyla onayladı ve çakılın üzerinde, arabaların arasından, koşar adım uzaklaştı. Diğer polisler ona bakıyordu, sanki neden acele ettiğini merak eder gibiydiler. Hernando'ya yer altında saklanılacak yerlere bakıp bakmadıklarını sormayı unutmuştum. Hassiktir. Bunu sormak için Bredley'in yanına gittim. Sonra eve bir kere daha gidip, son cesedi görecektim ve sonra... kadim sorunun cevabını bulmaya hastaneye gidecektim: Hayat nedir ve ölüm ne zaman kesindir?

34

Adamın yüzü bana bakıyordu, gözleri kocamandı, boş bakıyordu. Başı hâlâ omurgasına bağlıydı ama göğsü, sanki iki el göğüs kafesinin içine girmiş ve yırtmış gibi yarılmıştı. Kalbi yoktu. Akciğerleri, büyük ihtimalle kaburgalarla birlikte sökülmüştü. Yarık karnından, küçük odaya ekşi bir koku yayılıyordu. Karaciğeri ve diğer iç organları sanki hepsi birden, aynı anda dökülmüş gibi yerde bir yığın oluşturmuştu. İnce bağırsakları hâlâ vücuduyla bağlantılıydı. Sadece kokudan bağırsakların parçalandığını anlayabiliyordunuz.

Cesedin yanına çömeldim. Adamın yüzünün alt kısmı kanla kaplıydı, yukarı, kırlaşan saçlarına doğru da kan damlaları saçılmıştı. Vahşice, çok vahşice parçalanmıştı ve aynı zamanda bu parçalanmanın çok çabuk yapıldığı anlaşılıyordu. Boş gözlerine bakınca hiçbir şey hissetmedim. Yeniden hissizleşmiştim, o yüzden söylenmiyordum. Eğer ilk gördüğüm ceset bu olsaydı, o zaman dehşete düşeceğimi düşündüm ama yemek odasındaki kalıntılar bugünkü limi-

timi doldurmuştu. Bu gördüğüm kötü bir şeydi ama daha kötü şeyler de vardı, hem de o şeyler yan odadaydı.

Ama ilginç olan ceset değil, odaydı. Cesedin etrafında bir tuz çemberi vardı. Çemberin hemen yanında açık bir kitap vardı ama üzerinde o kadar çok kan sıçramıştı ki açık sayfaları göremiyordum. Bu odada gerekli fotoğraf ve video çekimlerini yapmışlardı o yüzden ödünç aldığım ameliyat eldivenlerini takıp kitabı kaldırdım. Kalın deri ciltliydi ama kitabın adı yoktu. Üzerine o kadar çok kan akmıştı ki, sayfalar birbirine yapışmıştı. Sayfaları ayırmaya çalışmadım. Polis ve federallerin böyle nazik işler için teknisyenleri vardı. Kitabı kapatırken adamın açık bıraktığı sayfayı kaybetmemeye dikkat ettim. Görebildiğim kadarıyla kitap adamın kapının önüne koymaya çalıştığı masanın üzerindeymiş ve yere düşünce kendi kendine açılmış ama böyle düşününce elimizde hiç ip ucu olmuyordu, o yüzden hepimiz adam sanki kitabı bilerek açmış gibi davranıyorduk. Karısını biraz önce parçalamış bir canavar tarafından kovalanırken, bu kitabı almaya gitmiş, açmış ve okumaya başlamıştı. Neden?

Kitap el yazmasıydı ve gölgeler kitabı olduğunu anlayacak kadarını okuyabilmiştim. Bir çeşit büyü kitabıydı, bir çeşit cadılık kılavuzuydu. Neo-pagan hareketinden daha eski ya da daha ortodoks adetleri olan bir disiplindi, Gardian ya da Aleksandirian mezheplerinden olabilirdi. Fakat yine emin olamıyordum. Bir dönem karşılaştırmalı cadılık dersi almıştım, ama şu aralar eminim o derse karşılaştırmalı wiccan diyorlardı.

Kitabı dikkatlice bulduğum yere bıraktım ve ayağa kalktım. Duvarın yanındaki raflar psişik araştırma, olağandışı konular, mitoloji, folklor ve wiccayla ilgili kitaplarla doluydu. O kitaplardan bazıları evde bende de vardı, yani bu ki-

taplar pek delil olmazdı. Ama düğüm noktası sunaktı. Bu, üzerine ipek kumaş kaplanmış olan, antika bir sandıktı. Üstünde, içinde biraz yakılmış mumlar olan, gümüş şamdanlar vardı. Mumların üzerine rünik harfler kazınmıştı. Sadece harflerin rünik olduğunu anlamıştım, yazılanları okuyamıyordum.

Mumların arasındaki boşlukta çerçevesi olmayan bir ayna vardı. Bir yanda küçük bir kâse içinde kuru bitkiler, büyük bir kâse su ve sıkıca kapalı küçük işlemeli bir kutu vardı.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu Bradley.

"Bir sunak. Burada çalışıyormuş. Galiba kitap onun gölgeler kitabıymış, daha iyi bir terim bulamadığım için büyü kitabı diyorum."

"Burada ne olmuş."

"Yemek odasında da yerde tuz vardı."

"Bu garip değil," dedi Bradley.

"Hayır ama tuz çemberi garip. Galiba adam evin arkasında bir yerdeymiş. Karısının çığlıklarını ya da canavarları duymuş. Bir şey onu uyarmış. Elinde silahla gitmemiş, Bradley. Bir avuç tuzla gelmiş. Belki elinde ya da üzerinde başka şeyler de vardı, bir muska ya da tılsım olabilir. Ben göremedim ama bu olmadığı anlamına gelmez."

"Yani o şeye tuz mu atmış?"

"Evet."

"Tanrı aşkına neden?"

"Tuz ve ateş en eski saflaştırıcılarımızdandır. Ben de bir zombiyi mezarına bağlamak için tuz kullanıyorum. Perilere, bedençalanlara, daha pek çok yaratığa karşı kullanabilirsin, çok fazla bir şey yapmasa bile onları tereddüt ettirir."

"Yani adam canavara tuz atmış ve yaratığı biraz etkilemiş, sonra ne olmuş?"

"Bence canavar o yüzden durmuş ve o yüzden içi ganimetlerle dolu masa örtüsü masanın yanında kalmış."

"Neden canavar adamı öldürdükten sonra dönüp ganimetleri almamış?"

"Bilmiyorum belki adam ölmeden önce büyüsünü bitirmiştir. Belki canavarı evin dışına göndermiştir. Buraya gerçek bir wiccan getirmek gerekecek."

"Wiccan dediğin cadı mı?"

"Evet ama pek çoğu wiccan terimini tercih eder."

"Doğru terim bu yani?" dedi Bradley.

Başımla onayladım. "Evet."

"Gerçek bir wiccan bize senin çözmediğin neleri bulabilir?"

"Hangi büyünün kullanıldığını bilebilir. Eğer büyü canavarı dışarı göndermişse, o zaman belki aynı büyüyü kullanarak canavarı tuzağa düşürebilir, hatta yok edebiliriz. Bu adamın yaptığı bir şey canavarı gitmeye istekli değilken dışarı göndermiş. Canavarı, çantasını bırakıp adamı parçalama işini bitirmeden gitmeye zorlamış. İlk defa bu yaratığın bir zayıflık gösterdiğini gördük."

"Franklin bir cadı getirmemden hoşlanmayacaktır. Yerel polis de. Eğer herkesi bir cadı konusunda zorlarsam ve işe yaramazsa ya da kadın basınla konuşursa, bir dahaki karşılaşmamızda FBI Ajanı olmayabilirim."

"Bu işi çözmek için her yolu denemen gerekmiyor mu? İşin bu değil mi?"

"FBI cadıları kullanmaz, Anita."

"O zaman beni neden geri çağırdın?"

"Forrester zaten seni soruşturmaya sokmuştu. Benim tek yapmam gereken Marks'a yüklenmek oldu."

"Ve Franklin'e," dedim.

Başıyla onayladı. "Ben Franklin'den daha yetkiliyim."

"O zaman neden bu kadar ukala?"

"Bu onun doğal yeteneği gibi."

"Senin kovulmanı istemiyorum, Bradley." Devrilmiş çalışma masasının yanına gittim ve çekmecelerini açmaya başladım. Oturma odasında bir silah dolabı vardı. Böyle bir dolabı olanların genelde kişisel silahları da olurdu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Bradley.

En alttaki büyük çekmeceyi açtım ve işte buradaydı. "Buraya gel, Bradley."

Gelip çekmeceye baktı. İçinde bir 9mm.'lik Smith and Wesson vardı. Çalışma masası devrilince çekmecenin bir yanına kaymıştı. Bradley silaha baktı. "Belki dolu değildir. Belki de mermileri oturma odasındadır."

"Dokunabilir miyim?"

Başıyla onayladı.

Tabancayı aldım ve sırf ağırlığından dolu olduğunu anladım ama yine de alışkın olduğum bir silah değildi, o yüzden şarjörü çıkardım ve Bradley'e gösterdim. .

"Dolu," dedi, sesi zayıftı.

"Dolu." Şarjörü tabancaya yerleştirdim, yerine oturması için elimle altından sertçe vurdum. "Çalışma masasında dolu bir 9mm.'lik vardı ama o tuz ve gölgeler kitabını aldı. Silahı almak için vakit kaybetmedi. Ya gelen şeyin ne olduğunu biliyordu. Ya da silahın işe yaramayacağını ama büyünün yarayacağını hissetmişti." Bradley baksın diye silahı ona doğru uzattım, namlusu tavana dönüktü. "Büyü işe yaramış, Bradley. Ne olduğunu öğrenmemiz gerek ve bunun tek yolu da buraya bir cadı getirmek."

"Kitabı alıp, fotoğrafları göstersen olmaz mı?"

"Ya kitabın pozisyonu önemliyse? Ya ip uçları çemberin içindeyse? Ben bu tür ayin büyüleri yapmıyorum, Bradley. Tek bildiğim eğer buraya birilerini getirirsen, onlar benim hissedemediğim şeyleri hissedebilirler. Sen kıtabı ve fotoğrafları evlerinde görmeleriyle, gelip burayı bizzat görmeleri arasındaki farkı göze almak ister misin?"

"Kariyerimi riske atmamı istiyorsun?"

"Kariyerini riske atmanı istiyorum ama ayrıca daha fazla masum insanın hayatını tehlikeye atmamanı da istiyorum. Bunun bir başka ailenin daha başına gelmesini ister misin?"

"Bunun aradığımız şey olduğundan nasıl emin olabilirsin?"

"Emin değilim ama bu davada görebildiğim bir çıkışa benzeyen tek şey bu. Bunu kariyer planları yapanlar yüzünden kaybetmek hiç hoşuma gitmez."

"Sadece Olağandışı Bölümü değil, Anita. Eğer psişikler de daha egzotik bir şeyler kullanır ve başarısız olursa, o zaman bütün birim dağıtılabilir."

Silahı ona verdim. O da silaha baktı. "Doğru kararı vereceğine inanıyorum, Bradley. Sen bu yüzden iyi adamlardan birisisin."

Başını iki yana salladı. "Düşünüyorum da, seni bu davaya getirmek için Marks'a şantaj yapmıştım."

"Beni bu davaya geri getirmek için çabalarken bile bir baş belası olduğumu biliyordun. Bu çekici yönlerimden birisi."

Bu, bana zayıf bir gülümseme kazandırdı. Hâlâ elinde duran silahı sıkıca kavradı. "Burada tanıdığın cadı var mı?"

Ona sırıttım. "Hayır ama bahse girerim Ted tanıyordur."

Başımı iki yana salladım. "Daha önce hiçbir FBI ajanına sarılmamıştım ama şimdi içimden geldi."

Bu onu da gülümsetti ama gözleri dikkatli ve mutsuzdu. Ondan çok fazla şey istiyordum. Koluna dokundum. "Eğer bunun en iyi şansımız olduğunu düşünmeseydim senden bir cadı getirmeni istemezdim. Bunu kapris olsun diye istemem."

Bana uzunca bir süre baktı. "Biliyorum. Sen tanıdığım en az kaprisli insansın."

"Sen beni bir de boğazıma kadar cesetlere batmadığım zamanlar da gör ama pek önemli değil. Genelde bundan daha rahat olamam."

"St. Louis Polis Departmanının çözmesinde yardımcı olduğun dava dosyalarını inceledim, Anita. Hepsi pis işlerdi. Kaç yaşındasın?"

Soruyu duyunca kaşlarımı çattım ama cevap verdim. "Yirmi altı."

"Polise ne kadar zamandır yardım ediyorsun?"

"Dört yıl kadar oldu."

"Büro, seri katil olaylarını takip eden ajanları iki yılda bir değiştirir. Transfer olmayı isteseler de, istemeseler de. Biraz ara verdikten sonra, geri gelebilirler."

"Sence ara vermem mi gerek?"

"Herkes eninde sonunda tükenir, Anita, sen bile."

"Aslında, ben de geri döndüğümde bir tatile çıkmayı planlıyordum."

Başını yukarı aşağı salladı. "Bu güzel."

Ona baktım. "Ara vermem gerekiyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Bunu daha önce diğer ajanların da gözlerinde görmüştüm."

"Neyi görmüştün?"

"Gözler bir fincan gibidir ve gördüğüm her dehşet bir damla ekler. Gözlerin gördüğün, yaptığın şeylerle dolu. Gözlerinde hâlâ, kanı akmayan şeyler için yer varken uzaklaş."

"Bu bir FBI ajanı için çok şairane oldu."

"Bir arkadaşım, kalp krizi geçirinceye kadar kalmıştı."

"Ben bunun için biraz gencim," dedim.

"Birisi de silahını ağzına dayadı tetiği çekti."

Birbirimize baktık. "Ben intihara meyilli değilim."

"Ayrıca hapse girmeni de istemiyorum."

Gözlerim büyüdü. "Hop. Artık neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Eyalet, Otto Jefferies'in emekli hükümet görevlisi olduğunu onayladı ama mevcut dosyasına ulaşamıyorlar. Eyalette ikinci derece gizlilik yetkisi olan bir arkadaşım var. O da Otto Jefferies'in dosyalarına ulaşamadı. Adam tamamen karanlıkta, bu bir çeşit casus olduğu anlamına gelir. Casuslarla iş yapmak istemezsin, Anita. Eğer sana iş vermek isterlerse, hayır de. Otto'nun gerçekte kim olduğunu ya da ne yaptığını öğrenmeye çalışma. Bu işe burnunu sokma yoksa, kendini bir yerde bir deliğin dibinde bulursun. Sadece onunla çalış, onu rahat bırak ve işine devam et."

"Sanki kişisel tecrübelere dayanarak konuşuyor gibisin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmayacağım."

"Sen açtın," dedim.

"Sana dikkatini çekecek kadarını anlattım, umarım. Bu konuda sadece bana güven. O insanlardan uzak dur."

Başımla onayladım. "Tamam, Bradley. Zaten... Otto'dan hoşlanmıyorum ve o da kadınlardan nefret ediyor. Yani merak etme. Gelip bana iş teklif edeceğini zannetmiyorum."

"Güzel." Silahı çekmeceye koydu ve kapattı.

"Ayrıca, gizli servis benden ne isteyecek ki?"

Bradley bana baktı ve bakışı pek alışkın olduğum bir bakış değildi. Bakışı, saf olduğumu söylüyordu. "Anita, sen ölüleri diriltiyorsun."

"Yani?"

"Sırf bu yeteneğin için bile bir düzine sebep düşünebiliyorum."

"Ne gibi?"

"Bir mahkûm sorgulama sırasında ölür. Önemli değil. Onu yeniden diriltirsin. Bir dünya lideri öldürülür. Birlikleri hazırlamak için birkaç güne ihtiyaç vardır, lideri birkaç günlüğüne dirilt. Bu paniği engellemek ya da bir darbeyi engellemek için süre kazandırır."

"Zombiler canlı değildir, Bradley. Bir ülkenin lideri gibi davranamazlar.

"Uzaktan, birkaç günlüğüne, bu işi yapamayacağını sakın söyleme."

"Bunu yapmam," dedim.

"Bu yüzlerce hayatı kurtaracaksa ya da yüzlerce Amerikalıyı güvenli bir şekilde ülke dışına çıkartacaksa bile mi?"

Ona baktım. "Bil... bilmiyorum."

"Sebep ilk bakışta ne kadar iyi görünürse görünsün, Anita, aslında öyle olmayacaktır. Aslında, sen artık gün ışığını göremeyecek kadar ilerlediğinde, sana yapmak istemediğin şeyler yaptırtmaya başlarlar."

Yine kendime sarılmıştım, bu hiç hoşuma gitmemişti. Hiç kimse benden uluslararası bir şey yapmamı istememişti. Olaf sadece bir iş için işe yarayacağımı düşünüyordu, o da ülke meseleleriyle ilgili değildi. Ama şimdi Edward'ın

onunla nasıl tanıştığını merak etmiştim. Edward gizemli birisiydi ama acaba bir casus muydu?"

Bradley'in ciddi yüzüne baktım. "Dikkatli olurum." Sonra aklıma bir şey geldi. "Birisi seninle beni işe alman için bağlantı mı kurdu?"

"Sana bizimle çalışman için teklifte bulunacaktım."

Kaşlarım kaldırdım.

Güldü. "Evet, dosyan incelendikten sonra, çok bağımsız, çok belirsiz olduğuna karar verildi. Bürokratik silsileyi karıştıracağına karar verildi."

"Bu konuda haklısın ama beni işe almayı düşünmen çok hoş."

Yüzü yeniden ciddileşti, yüzünde daha önceden fark etmediğim kırışıklar oluştu. Yaşı kırkın üzerine çıkmıştı. Çoğu zaman öyle görünmüyordu. "Dosyan işaretli, Anita. İşlemde. Nereden ya da kim istedi bilmiyorum ama bağımsız, belirsiz kişilerin de eğer yeterince yetenekliyseler yapacağı devlet işleri var."

Ağzımı açtım, sonra kapattım ve sonunda, "Şaka yaptığını söyleyecektim ama yapmıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Keşke yapsaydım."

Edward, eğer benim geleceğimi bilseydi Olaf'ı çağırmayacağını söylemişti. Sanki Olaf gönüllü gelmemişti davet edilmişti ama yine de Edward'a soracaktım. Emin olmalıydım.

"Bunları anlattığın için teşekkür ederim, Bradley. Bu işlerden pek anlamam ama bunları bana anlatarak kendini riske atıyorsun."

"Sana söylemeliydim, Anita. Dosyanı ortaya ilk ben çıkarttım. Senin işin içine girmeni sağlayan benim. Bu birisinin dikkatini çekti. Bunun için içtenlikle özür dilerim."

"Önemli değil, Bradley. Bilmiyordun."

Hafifçe başını iki yana salladı, yüzünde acı bir ifade vardı. "Ama bilmeliydim."

Bunun üzerine ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Zaten bir şey söylememe gerek kalmadı. Bradley odadan çıktı. Bir iki saniye bekleyip, ben de peşinden çıktım ama rahatsızlığımdan kurtulamamıştım. Beni korkutmak istemişti ve başarmıştı da. Şimdi Büyük Biraderin beni gözetlediği paranoyasına kapılmıştım. Şimdiden Olaf'ın kendisini zorla mı davet ettirdiğini merak etmeye başlamıştım, hatta Edward bana iş teklif edebilirdi. Edward'ın devletle çalışıyor olması, en azından arada bir çalışıyor olması beni şaşırtmazdı. O para kimden gelirse gelsin alırdı.

Eğer Bradley'in yüzündeki ifadeyi görmeseydim bütün bunlar aptalca gelirdi. Sanki herkesin bir dosyası varmış gibi, dosyan demişti. Belki de vardı ama birisi benim dosyamı istemişti. Bir an, düzgün bir şekilde daktilo edilmiş hayatımın, suçlarımın, gölgelerdeki bir masadan diğerine gidişi ve sonunda bir yere ulaşışını gözümün önünde canlandırdım ama nereye ulaşıyordu? Ya da daha doğrusu kime?

Blake, Anita Blake. Çok komik geliyor. Elbette, federal devletin komik olmak gibi bir ünü yoktu.

35

Edward hastaneye gitmem için Hummer'ı alama izin verdi. O çiftlikte kalıp cadıyı bekleyecekti. Kadın, Donna'nın arkadaşıydı; o yüzden Edward, Ted rolü oynayıp, suç mahallinde dolaşırlarken, kadının elini tutacaktı. Bu kadının çalışacağı ilk suç mahalliydi. Denizin ortasına atılıp, ya batarsın, ya çıkarsın durumunda kalmak böyle bir şeydi herhalde. Ben bile daha hafif bir işle başlamıştım.

Olaf da cesetleri incelemek için kaldı. Benim için gayet uygundu. Onunla, yanımızda Edward yokken aynı arabada ya da benzer dar alanlarda olmak istemiyordum. Gerçi polis ve federallerin onu benimle beraber seve seve yollayacaklarını düşünüyordum. Gerçek anlamda yaptığı faydalı tek şey katilin topladığı şeyleri isteyerek bırakmadığını desteklemek oldu ama o büyü konusunda benim kadar bilgili değildi. Katilin neden aceleyle gittiğini bilmiyordu. Bu senaryoyu ortaya atan sadece bendim ve ben kendim bile, gelen wiccan düşüncemi destekleyinceye kadar emin olamayacaktım. Eğer wiccan beni onaylamazsa, o zaman elimizde hiç tahmin kalmayacaktı.

İşin aslı, hiç kimse benimle gelmek istememişti. Franklin deli olduğumu düşünüyordu. Hayatta kalanların, aslında hayatta olmadığı, yaşayan ölü oldukları da ne demekti? Bradley, Franklin'i araştırmada tek sorumlu olarak bırakmak istemiyordu. Marks olay yerini Federallere bırakmak istemiyordu ve o da deli olduğumu düşünüyordu. Ramirez ve bir üniformalı sivil bir arabayla peşimdeydiler.

Canavarı bulabileceklerini düşünmüyordum. Hiç iz yoktu. Hiç iz olmaması canavarın ya uçabildiği ya da fiziksel formunu yok edebildiği anlamına geliyordu. İki şekilde de onu yürüyerek ve haritalarla bulamayacaklardı. O yüzden rahatça hastaneye gittim.

Albuquerque'ye gitmemin bir sebebi de, Edward'ın bana vermiş olduğu bir isimdi. Bir brujo, bir cadı olduğu bilinen bir adam varmış. Donna, 'Ted'e, adamın adını sadece adama zarar gelmeyeceğinden emin olunca vermiş. Adam para karşılığı ve ya kişisel intikamlarını almak için şeytani büyüler yapıyormuş. Eğer mahkemede kötü niyetli büyü yaptığı ispat edilirse anında ölüm cezası alırdı. Adı Nicandro Baco'ydu ve söylendiğine göre bir nekromensırdı. Eğer öyleyse, tanıştığım ilk nekromensır o olacaktı. Edward adını verirken başka bir uyarıda daha bulunmuşlardı. Göründüğünden çok daha tehlikeliymiş. Tam da istediğim buydu – aksi bir nekromensır. Oh, bekleyin, ben de aksi bir nekromensırımdır. Eğer benimle uğraşırsa, o zaman büyük balık hangimizmiş görürdük. Bu bir avantaj mıydı yoksa kendime aşırı mı güveniyordum? Bunu görecektik.

Ayrıca Bernardo da benimle gelmişti. Ön koltukta emniyet kemeri neredeyse boynunu kesecek hale gelinceye kadar kaykılmıştı. Yakışıklı yüzü asıktı ve kollarını kavuşturmuştu. Galiba eğer yer olsa bacak bacak üstüne de atardı.

Ona bakarken aklıma, içine kapanmış ve kara kara düşünen kelimeleri gelmişti.

Yoldaki gölgeler uzamıştı, fakat etrafta gölge oluşturacak ağaç ya da bina yoktu. Sanki gölgeler gecenin gelişini haber vermek için yerden çıkmışlardı. Eğer kolumdaki saate bakarsanız akşamın ilk saatleriydi. Eğer gün ışığına bakarsanız öğleden sonranın sonlarıydı. Gün batımına yaklaşık üç saat vardı. Artan gölgelerin arasında giderken aceleci davranmaya başlamıştım. Hava kararmadan hastanede olmak istiyordum. Sebebini bilmiyordum ve bunu sorgulamıyordum. Peşimizde bir polis arabası da vardı. Eminim onlar aşırı hız cezasını hallederlerdi.

Arabanın ben fark edemeden, hızla ve sessizce yüz yirmiye çıkması korkutucuydu. Yolda bir şey vardı, uçsuz bucaksız alanda uzanıp gidiyordu, o yüzden düşük hızlar, sürünmek gibi hissediliyordu.

Hızı yüz yirmide tuttum, Ramirez de peşimden geldi. Görünüşe göre bana bir tek o inanıyordu. Belki o da huzursuzlanmıştı. Arabadaki sessizlik pek hoş değildi ama rahatsız edici de değildi. Ayrıca Edward'ın psikopat arkadaşlarını rahatlatmadan da yeterince sıkıntım vardı.

Sessizliği Bernardo bozdu. "Çimenlerde o dedektifi, seni götürürken gördüm."

Ona kaşlarımı çattım. Bana düşmanca bakıyordu. Galiba bir kavga çıkartmak istiyordu ama sebebini bilmiyordum. "Kimse kimseyi 'götürmüyordu'," dedim.

"Bana pek yakınmışsınız gibi göründü."

"Kıskandın mı?" diye sordum.

Yüzü sertleşti, kızgınlığı azaldı. "Sen önüne gelenle yatıyorsun. Sadece kötü adamlarla yatmıyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Seni hiç ilgilendirmese bile, o sadece rahatlatıcı bir sarılmaydı."

"Senin öyle rahatlatıcı sarılmalara ihtiyaç duyacak bir tip olduğunu zannetmiyorum."

"Değilim."

"Öyleyse," dedi.

"Bu dava beni etkiliyor."

"Bunu anlarım," dedi.

Yan gözle ona baktım. Başını çevirmişti, sadece saçlarının arasından profili hava kararmadan önceki ay gibi görünüyordu.

Yola geri baktım. Eğer göz teması istemiyorsa, benim için de önemli değildi. "Resmiler ve adli tıp raporlarından sıkıldığını zannediyordum," dedim.

"Buraya senden iki hafta önce geldim. Resimleri gördüm. Cesetleri gördüm. Onları yeniden görmek istemiyorum."

"Bugün Edward'la neden tartıştınız?"

"Tartışma mı?" hafifçe güldü. "Evet, tartıştık denebilir."

"Neden?"

"Neden burada olduğumu bilmiyorum. Bana neyi ya da kimi vuracağımı söyle ve ben de işi yapayım. Eğer şartlar uygunsa korumalık bile yaparım ama ateş edecek hiçbir şey yok. Cesetler dışında hiçbir şey yok. Ben büyü hakkında da hiçbir bok bilmiyorum."

"Ben senin olağandışı yaratıklar üzerine uzmanlaşmış bir ödül avcısı olduğunu zannediyordum."

"Arizona da bir likantrop yuvasını temizlerken Edward'laydım. On beş taneydiler. Onları makineli tüfekler ve el bombalarıyla halletmiştik." Sesinde neredeyse özlem vardı. Eski güzel günleri hatırlıyordu. "Ondan önce iki kaçak

likantropu öldürmüştüm, ondan sonra pek çok iş aldım. Sadece ateş gücü gerektiren işleri aldım. Tek fark kurbanların insan olmamasıydı. Öyle işleri hallederim ama ben dedektif değilim. Öldürülecek şey görünürdeyse beni ara, gelir işi hallederim ama buradakini yapamam. Bu iş mal gibi oturup, ip ucu aramak. Kim oturur da ip uçlarını arar? Bizler kiralık katiliz, Sherlock Holmes değil."

Koltuğunda kıpırdanıp, doğrulmaya çalıştı, kollarını açmadı. Başını sallayıp, saçlarını yüzünden geriye attı. Baş sallama hareketi çok kadınsı bir harekettir. Bir erkeğin bu şekilde hareket edip de kadınsı görünmemesi için çok maço olması gerekiyordu. Bernardo bir şekilde bunu becermişti.

"Belki ona likantrop işinde yardımcı olduğun için bunda da yardımcı olacağını düşünmüştür."

"Yanlış düşünmüş."

Omuz silktim. "O zaman evine git."

"Yapamam."

Yan gözle ona baktım. Artık profilinin tamamını görebiliyordum, hoş görünüyordu. "Sen de mi ona bir iyilik borçlusun?"

"Evet."

"Ne çeşit bir iyilik olduğunu sorabilir miyim?"

"Seninkiyle aynı."

"Sen de mi desteklerinden birisini öldürdün?"

Başıyla onayladı ve yüzüne düşen saçlarını eliyle geri attı.

"Anlatmak ister misin?"

"Neden?" Bana baktı ve yüzü nadir görünecek bir şekilde, şakacı değildi, ciddi hatta, ağır başlıydı. Gülümsemesi ve gözlerindeki parlaklık olmayınca, yakışıklılığı biraz azaldı ama daha erkesi göründü. Gerçek erkek görüntüsü, ba-

şımı kur yapılmasından daha çabuk belaya sokardı. "Harley'i nasıl öldürdüğün konusunda sen konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Pek değil."

"O zaman neden sordun?"

"Gergin görünüyorsun. Belki konuşursan bir işe yarar diye düşündüm ya da belki kızlar için böyle oluyor."

Gülümsedi ve gülümsemesi neredeyse gözlerine de ulaştı. "Bence kızlar için öyle oluyor çünkü konuşmak istemiyorum."

"Tamam, başka bir şeyden bahsedelim."

"Neden?" Şimdi yan camdan bakıyordu, omzunu da cama dayamıştı. Yol iki tepe arasından gidiyordu ve dünya bir anda koyu gri bir hal aldı. Kelimenin tam anlamıyla gün ışığını harcıyorduk ama son saldırı kesinlikle gün ışığı varken olmuştu. O zaman neden gecenin gelişi beni endişelendiriyordu? Belki de yıllarca vampir avladığım içindi, karanlık artık biz insanların avantajımızı kaybettiğimiz anlamına geliyordu. Bunun eski alışkanlıklarımdan kaynaklanmış olmasını umuyordum ama karnımdaki hareket öyle olmadığını söylüyordu.

"Edward'ı ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordum. Gerginliğimi yumuşatmak istiyordum.

"Altı yıl kadar oldu."

"Hassiktir," dedim.

O zaman bana baktı. "Ne oldu?"

"Ben de beş senedir tanıyorum. Onu daha uzun süredir tanıyor olmanı umuyordum."

Bana sırıttı. "Benden bilgi almak istiyorsun, ha?"

"Öyle bir şey."

Koltuğunda vücudu bana bakıncaya kadar döndü, bir bacağını koltuğun üzerine çekti. "Ben sana vereyim, sen de bana istediğin kadarını verebilirsin." Sesi bir iki oktav azalmıştı. Başını yana yatırmıştı, saçları siyah kürk gibi koltuğa saçılmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Sen azmış durumdasın ve ben de uygunum. Bu hiç kibarca değil, Bernardo."

Koltukta geriledi, saçlarını toparladı. "İşte bu bir kız davranışı."

"Hangisi?"

"Durumu karıştırmak, seks ihtiyacını seks ihtiyacından daha farklı bir şey haline getirmek."

"Bilmiyorum. İşi daha da karışık hale getirecek birkaç erkek tanıyorum."

"Onlardan pek memnun değil gibisin."

"Edward seni Olaf'dan önce mi çağırdı yoksa sonra mı?" diye sordum.

"Sonra ama konuyu değiştiriyorsun."

"Hayır, değiştirmiyorum. Edward insanlar konusunda uzmandır. Herhangi bir durum için kimi arayacağını çok iyi bilir. Olaf mantıklı. Ben de mantıklıyım. Sen değilsin. Bunun sana uygun bir olay olmadığını o da biliyor."

"Anlamıyorum."

"Edward, seninle yatmam için beni ikna etmeye çalıştı."

Bernardo bana baktı, galiba, şaşırmıştı. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu görmek güzeldi. "Edward? Çöpçatanlık yapıyor? Aynı Edward'dan bahsediyoruz değil mi?"

"Belki de Donna onu değiştirmiştir," dedim.

"Hiçbir şey Edward'ı değiştiremez. O bir dağ gibidir. Olduğu yerde durur."

Başımla onayladım. "Doğru ama gidip beraber perde almamızı istemiyor. Aynen söylediğini söylüyorum, 'Senin güzel, karmaşık olmayan bir düzüşmeye ihtiyacın var.'"

Bernardo'nun kaşları saçlarına kadar yükseldi. "Bunu Edward mı söyledi?"

"Evet, söyledi."

Artık bana bakıyordu. Yola bakarken bile bakışlarını üzerimde hissediyordum. Artık cinsel değildi. Dikkatliydi. Dikkatini çekmiştim. "Edward beni buraya seni baştan çıkartmam için mi getirdi yani?"

"Bilmiyorum. Belki. Belki de yanlış düşünüyorumdur. Belki de tesadüftür ama Edward sevgililerimden pek memnun değil."

"İlk önce, işin içinde Edward varsa hiçbir şey tesadüf değildir. İkincisi, Edward'ı rahatsız edecek kimlerle yatıyor olabilirsin? Köpeğinle bile yatsan Edward aldırmaz."

Son söylediğiyle ilgili bir şey söylemedim çünkü aklıma iyi bir cevap gelmemişti. Ama dikkat edin karşı çıkmamıştım. Genelde, Edward sadece kimi vurması gerektiğini bilmek ister. Başka şeylerin önemi yoktur. "Eğer benimkine cevap verirsen, ben de seninkine veririm."

"Hadi bakalım."

"Amerikan Yerlileri'nin GQ'su için kapak mankenine benziyor olabilirsin ama pek günlük Amerikan kültüründen farklı bir kültürden geliyormuş gibi değilsin."

"Senin için çok mu beyazım?" Sesinde kızgınlık vardı. Alınmıştı.

"Bak annemin ailesi Meksikalı ve ne zaman onlarla görüşsem onların kültürünün farkına varıyorum. Babamın ailesi Alman, yaptıkları ve söyledikleri şeylerde bir Avrupalı-

lık var. Sen saf orta sınıf Amerikalısı gibisin, televizyon çocuğu gibi bir şeysin yani."

Bana baktı, artık kızmıştı. "Annem beyazdı. Babam Kızılderili. Ben doğmadan önce ölmüş. Annem beni doğumdan sonra terk etmiş. Hiç kimse melez bebek istememiş, yani bir yetimhaneden diğerine gittim. On sekiz yaşına gelir gelmez orduya girdim. İyi ateş edebildiğimi fark ettiler. Birkaç yıl ülkem için öldürdüm. Sonra serbest çalışmaya başladım ve işte buradayım." Sesindeki acı artmıştı.

Üzüldüğümü söylemek hakaret gibi olurdu. Anladığımı söylemekse yalan olurdu. Cevap verdiğin için teşekkür ederim demek de garip kaçacaktı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Şaşırdın mı? Benim için üzüldün mü? Acıdığın için sevişebiliriz."

O zaman ona baktım. "Eğer birisi seninle sevişirse, bu sana acıdığı için olmaz ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Ama sen benimle sevişmek istemiyorsun."

"Bunun senin etnik kimliğinle ilgisi yok ya da ahlakınla ya da geçmişinle de. Beni evde bekleyen iki erkek var. İki çok fazla. Üçse komik olur."

"Edward onlardan neden hoşlanmıyor?" diye tekrar sordu Bernardo.

"Birisi kurtadam, diğeri de vampir." Belki kelimeler sadeydi ama yüzündeki ifadeyi görünceye kadar ona baktım. Ağzı açık bana bakıyordu.

Sonunda ağzını kapadı ve "Sen, Cellat, hortlakların belası. Sen nasıl bir vampirle yapabilirsin?"

"Bu soruya, kendi kendime bile cevap verebileceğimden emin değilim ama şu sıralar onunla hiçbir şey yapmıyorum."

"Kurtadamı insan mı zannettin? Öyle mi davranıyordu?"

"İlk başlarda öyleydi ama çok sürmedi. Onu yatağıma alırken ne olduğunu biliyordum."

Hafif bir ıslık çaldı. "Edward canavarlardan nefret eder ama desteklerinden birisinin onlarla yatıyor olmasına aldıracağını hiç düşünmezdim."

"Aldırıyor ve neden olduğunu da bilmiyorum ama aldırıyor."

"Yani ne düşündü? Beraber bir gece geçirirsek, sen din mi değiştirecektin? Canavarlardan uzak mı duracaktın?" Artık bana bakıyordu, yüzümü inceliyordu. "Şekil değiştiricilerin vücutlarının şeklini istedikleri gibi değiştirdiklerini duymuştum. Bu doğru mu?"

"Bazıları yapabilir," dedim. Albuquerque'ye geliyorduk. Dükkânlar ve restoranlar belirmeye başlamıştı.

"Erkek arkadaşın yapabiliyor mu?"

"Evet."

"Yani vücudunun şeklini istediği gibi değiştirebiliyor mu?"

Kızardığımı hissettim ve buna engel olmadım.

Bernardo güldü. "Galiba yapabiliyor."

"Yorum yok."

Hâlâ kendi kendine gülüyordu, çok erkeksi bir sesti. "Peki vampirin, yaşlı mı?"

"Dört yüz yaşından gün alıyor," Alışveriş merkezlerini geçtik ve insanların yaşadığı yerlere geldik. Edward'ın bana tarif ettiği ilk noktaya geliyorduk. Gün ışığının neredeyse bir saatini daha harcamıştık. Neredeyse Nicandro Baco'nun yaşadığı yeri atlayacaktık ama eğer haklıysam, eğer peşinde olduğumuz şey benim adını bile duymadığım bir çeşit hortlaksa, o zaman başka bir nekromensır işe yarayabilirdi. Tek bil-

diğim bu hortlak buraya özgü bir şeydi ve Baco onun hakkında benden daha çok bilgiye sahip olabilirdi. O tarafa döndüm, Ramirez hâlâ arkamda mı diye dikiz aynasından baktım. Aslında bütün yol boyunca hız limitinde gitmiştik.

"Benim için yol tarifine bakar mısın?" diye sordum.

Cevap vermedi, sadece torpidodaki kâğıdı aldı ve sokak isimlerini okumaya başladı. "Yolu buluruz merak etme. Konuşmamıza geri dönelim."

Ona kaşlarımı çattım. "Mecbur muyuz?"

"Şimdi şunu bir anlayayım. Vücudunun istediği bölümünü kontrol edebilen, istediği yerini... büyütebilen bir şekil değiştiriciyle takılıyorsun."

"Ya da küçültebilen," dedim. İçimden de geçtiğimiz sokak ışıklarını sayıyordum. Dönüşü kaçırmak istemiyordum. Bu adamı görüp, hava kararmadan da hastaneye yetişecek vakit vardı ama eğer kaybolursak bu, mümkün olamazdı.

"Hiçbir erkek seks sırasında kendisini ufaltmaz. Ne olduğu umurunda değil, o yine de erkek."

Omuz silktim. Bernardo'yla, Richard'ınkinin boyunu tartışacak değildim. Böyle şeyleri konuştuğum tek kişi Ronnie'ydi, o da bana kendi erkek arkadaşı Louie'yle aralarındaki utandırıcı konuları anlatırdı ve konuşmamız genelde kikirdemekle geçerdi. Tecrübelerime göre kadınlar arkadaşlarına daha mahrem konulardan bahsediyordu. Erkekler abartırdı ama kadınlar yaşadıklarını en ince ayrıntısına kadar anlatırdı.

"Evet, neredeydim? Ah, vücudunun istediği yerini istediği gibi büyüten ve küçülten bir şekil değiştiriciyle beraber-sin," dedi Bernardo.

Koltukta biraz kımıldandım ama sonunda başımla onayladım.

Bernardo mutlu bir şekilde gülümsedi. "Ve dört yüz yıldan fazladır cinsel ilişkilere giren bir vampirle berabersin." Birden sesinde bir İngiliz aksanı belirdi. "Şimdiye kadar ne kadar tecrübe kazandığı tahmin edilebilir mi?"

Kaybolmaya başlamış olan kızarıklığım, geri geldi. Neredeyse kızarıklığımı gizlemesi için karanlığın çökmesini kabullenecektim. "Hayır," dedim.

"Hassiktir, kızım, iyi olabilirim ama o kadar da iyi değilim. Ben zavallı bir ölümlüyüm. Hortlakların lordu ve kurt adamla baş edemem."

Şehrin neredeyse terk edilmiş gibi görünen bir bölümüne gelmiştik. Benzin istasyonunun camlarında parmaklıklar vardı ve bulaşıcı bir hastalıkmış gibi her yere grafitiler yayılmıştı. Benzin istasyonunun karşısındaki dükkânın camları tahtayla kapatılmıştı ve orada daha çok grafiti vardı. Öğleden sonra güneşi hâlâ parlaktı ama bir şekilde bu sokağa pek ulaşmıyordu, sanki ışığı uzak tutan bir şey vardı. Ensemdeki tüyler o kadar hızlı dikildi ki sıçradım.

"Ne oldu?" diye sordu Bernardo.

Başımı iki yana salladım. Ağzım kurumuştu. O bir şey söylemeden geldiğimizi anlamıştım. "İşte şurası. Los Duendos, cüceler."

Hava büyü gücüyle ağırlaşmıştı. Ölüm büyüsüyle. Ya bir büyüye gerekli güç kazanmak için bir şey öldürmüşlerdi ya da şu an ölülerle ilgili bir şey yapıyorlardı. Güneş hâlâ tepede olduğuna göre bu bir numaraydı. Pek çok animatör hava kararmadan ölüleri diriltemezdi. Teorik olarak ben ölüleri öğlen diriltebilecek güçteydim ama yapamıyordum. Bir keresinde bunu yapamama sebebimin, bunu yapamayacak olduğumu düşünmem olduğu söylenmişti ama Nicandro Baco benim şüphelerimi taşımıyor gibiydi. Edward'ı bu-

raya çağırmak için çok geçti. Eğer Baco polisin varlığını hissederse ya kaçardı, ya iş birliği yapmazı ya da bize zarar vermeye çalışırdı. Gücü üzerimde geziniyordu ve ben daha arabadan bile çıkmamıştım. Şahsen karşılaştığımızda nasıl olacaktı acaba? Kötü. Ne kadar kötü? Eskilerin söylediği gibi, öğrenmenin tek bir yolu vardı.

36

Barın iki blok ilerisinde köşeyi dönünce bulduğum boş park yerine girdim. Ramirez de yanıma park etti. Ramirez ve üniformalı polis, Memur Rigby, yanımıza geldiler. Rigby orta boyluydu, yapılıydı ve sanki spor yapıyormuş gibi yürüyordu. Kendine güvendiği belli oluyordu ve yüzünde gözlerine de yansıyan bir gülümseme vardı. Kendi halinde, çok rahat görünüyordu, sanki kötü hiçbir şey ona ulaşamıyordu. Pek çok poliste görünen yıpranma onda yoktu. Benden yaşlı duruyordu ama gözleri daha gençti. Bunu kıskanmıştım.

Ramirez yolda gelirken, Nicandro Baco, diğer adıyla Nicky Baco'yı araştırmıştı. Cinayet zanlısıydı ama şahitler garip şekillerde ya yok olmuş ya da gördüklerini unutmuşlardı. Baco'nun yerel motosiklet çetesi, şey, kulübüyle bağlantıları vardı. Ramirez'in dediğine göre artık motosikletli çetelere, kulüp demek daha doğruymuş. 'Kulübün' adı Los Lobos'du. "Müzik grubuyla sakın karıştırma," dedi Ramirez.

Ona bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Sonra espriyi anladım. "Oh, ya, Los Lobos, müzik grubu."

Ramirez bana baktı. "İyi misin?"

Başımla onayladım. İki blok öteden bile Baco'nun büyüsünü hissedebiliyordum. Eğer birisi etrafı araştırırsa, çevredeki büyüleri, muskaları, korumaları bulabilirdi. Onun, henüz benim geldiğimi fark ettiğini düşünmüyordum. Onu bu kadar güçlü hissetmemin sebebi, şu anda bir büyüyle uğraşıyor olmasıydı. Kullandığı muskalar, etrafa bir rahatsızlık hissi veriyordu. Çevredeki dükkânları bilerek batırmış olabilirdi. Bu etik olmadığı gibi, yasadışıydı da. Elbette barın çevresindeki ekonomiyi neden baltalamak isteyeceğini pek anlayamamıştım. Bununla sonra ilgilenirdim. Cinayet ve saldırılar öncelikliydi. Gayrimenkul sahtekarlığıyla sonra ilgilenirdim. Bazı günler önceliklerinizi belirlemeniz gerekiyordu.

"Lobos küçük ve yerel bir grup ama kötü bir ünleri var," dedi Ramirez.

"Ne kadar kötü?" diye sordum.

"Uyuşturucu ticareti, cinayet, kiralık katillik, saldırı, ölümcül silahla saldırı, cinayete teşebbüs, tecavüz, insan kaçırma."

"Kaçırma mı?" diye sordu Bernardo. Sanki önceki suçlar ona olağan gelmişti ama sonuncusu garipti.

Ramirez, ona baktı, gözleri dost canlısından, soğuk bir ifadeye döndü. Bir sebeple Bernardo'dan hoşlanmıyordu. "Bir genç kızı kaçırdıklarını düşünüyoruz ama hiç kimse kızı aramadı, sadece kızı, liderleri, Roland Sanchez'in karavanına benzeyen bir araca zorla götürülürken gören şahitler var ama pek çok insanın gri karavanı var."

"Kaybolan çok genç kız var mı?" diye sordum.

"Biraz var ama hayır bir seri oluşturacak kadar çok genç kızı kaçırmadılar. Yapmadıklarını söylemiyorum ama bunu alışkanlık haline getirmediler."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

Ramirez gülümsedi. "Sen silahlısın, hem de..." Bana ince bir cep telefonu verdi. "Şu düğmeye basarsan, bu telefonu arar." Bana verdiğinin aynısı bir telefon çıkarttı. "Rigby'le gelir seni kurtarırız."

Gözlerim Rigby'e kaydı, o da şapkasıyla bana selam verdi. "Hizmetinizdeyim, hanımefendi."

Hanımefendi mi? Ya göründüğünden beş yaş daha küçüktü ya da bütün kadınlara hanımefendi diyordu. Rigby'nin huzurlu gözlerinden, Ramirez'e döndüm. Onun gözleri nazikti ama Rigby'ninkiler gibi huzurlu değildi. Hayatta gerçek huzuru yakalayamayacak kadar çok şey görmüştü. Onun gözleri daha çok hoşuma gitmişti. "Beni ve Bernardo'yu bara girmekten vazgeçirmeye çalışmayacak mısın?"

"Baco'nun büyüyle insanları öldürdüğünden şüpheleniyoruz. Bu otomatik ölüm cezası demektir. Eğer polis kokusu alırsa, o zaman ağzını kapatır ve avukatını ister. Eğer ondan bilgi istiyorsan, sıradan vatandaş gibi davranmalısın. Şimdi, eğer oraya yanında Bernardo ya da başka birisi olmadan girmeye kalksaydın o zaman itiraz ederdim."

Ona kaşlarımı çattım. "Ben başımın çaresine bakabilirim."

Başını iki yana salladı. "Çetelerin dünyasında, arada erkek yoksa kadınlar bulunamazlar."

Kaşlarımı daha da çattım. "Anlamıyorum."

"Bütün kadınlar ya birisinin annesi, kızı, karısı, kız kardeşi, kız arkadaşı ya da aşığıdır. Sana ne yapacaklarını bilemezler, Anita. İçeri Bernardo'nun kız arkadaşı olarak gir." Ben ağzımı açıp, bir şey söyleyemeden elini kaldırıp beni susturdu. "Bu konuda bana güven. Hızlı ve kolay bir şekil-

de anlayacakları bir konumda olmalısın. Animatörlük lisansını göstermen, seni polisle aynı kefeye koyar. Aklı başında hiçbir kadın oraya içki içmeye gitmez." Yan gözle Bernardo'ya baktı, ondan pek hoşlanmıyormuş gibiydi. "İçeri erkek arkadaşın olarak ben gelmek isterdim ama hoşuma gitse de gitmese de, ben polis gibi görünüyorum ya da en azından öyle söylediler."

Ona baktım. Polislerin nesi vardı bilmiyordum ama bir süre sonra gerçekten polis gibi görünüyorlardı, bazen iş üstünde olmadıkları zaman bile öyle görünüyorlardı. Bu biraz kıyafetlerinden, biraz da otoriter tavırları yüzünden oluyordu. Bu her neyse, Ramirez'de de vardı. Rigby de üniformalıydı ve olmasa bile onu yanıma destek olarak almazdım. Kendini beğenmiş havası beni rahatsız etmişti. Polislerin bu kadar kendine güvenmemesi gerekiyordu. Bu henüz yeterince tecrübeleri olmadığı anlamına geliyordu.

Bernardo'nun sırıtan suratına baktım. "Hoşuma gitmese de kabul ediyorum."

"Güzel," dedi Ramirez ama Bernardo'nun yüzüne bakıyordu, sanki o da Bernardo'nun ifadesini beğenmemişti. Ramirez, uzun boylu adama doğru parmağını salladı. "Eğer Anita'yla birlikteyken yanlış bir hareket yaparsan, ben şahsen seni buna pişman ederim."

Bernardo'nun gözleri neşeliden, soğuk bakışlara geçti. Bu, bana Edward'ın gözlerinin duygularını kaybedip ifadesizleşmesini hatta, sertleşmesini hatırlattı.

Aralarına girdim ve ikisini de kendime bakmaya zorladım. "Konu Bernardo olunca başımın çaresine bakabilirim, Dedektif Ramirez. Yine de teşekkür ederim." Ramirez'in rütbesini de söyleyip, Bernardo'ya kim olduğunu hatırlattım. Edward bile polislerin etrafında yumuşuyordu.

Ramirez'in yüzü kapandı, ifadesizleşti. "Nasıl isterseniz, Bayan Blake."

Ona rütbesiyle hitap etmemi, ona kızmış olmama bağladığını fark ettim. Hassiktir. Neden herhangi bir krizde bir de erkek egolarıyla uğraşmak zorunda kalıyordum?

"Önemli değil Ramirez. Sadece herkese büyük bir kız olduğumu hatırlatmak istedim." Hafifçe koluna dokundum.

Bana baktı, gözleri yumuşadı. "Tamam." Bu erkeklerin özür dileyiş biçimiydi ve ben de özrünü kabul etmiştim. Taraflardan birisi kadın olmasaydı, bu özür çok daha erken gelirdi.

İkisinden de uzaklaşıp konuyu değiştirdim. "Ne kadar çok kötü adam polisle değil de benimle konuşuyor, bu inanılmaz."

Ramirez başıyla onayladı, yüzü hâlâ ciddiydi. "İnanılmaz. Tam karşılığı bu." Bana o kadar dikkat ve inceleyici bir şekilde baktı ki, Baco'yla birlikte benim geçmişimi de mi kontrol ettiğini merak ettim.

Ama sormadım. Bilmek istemiyordum ama Baco konusunda haklıydı. Eğer insanların söylediği gibi birisiyse, evinin ya da çalıştığı yerin yakınlarında polis varsa asla konuşmazdı. Otomatik ölüm cezası şaka değildi. Son büyücü infazı iki ay önce olmuştu. Hem de California'da, orada başka hiçbir suçun cezası ölüm değildi.

Bir büyücüyü, iblis kullanımından yakalamışlardı. Kadın, ailesinin servetini ele geçirmek için kız kardeşini bir iblis aracılığıyla öldürmüştü. Ayrıca ailesini de onun öldürdüğünden şüpheleniyorlardı ama bunu ispatlayamadılar. Ama kimin umurundaydı? Onu zaten sadece bir kere öldürebilirlerdi. Dava kayıtlarını okumuştum. Kadın suçluydu. Bu konuda hiç şüphem yoktu ama yakalanıp, hüküm giyip, infaz

edilmesi üç ay sürmüştü. Amerikan adalet sisteminde bu duyulmamış bir şeydi. Kahretsin, genelde mahkeme bir yana, duruşmanın başlaması bile daha uzun sürerdi ama California bile birkaç yıl önce dersini almıştı. Benzer suçlar işlemiş bir büyücü yakalamışlardı. Bazı kongre üyeleri işin içinde büyü varsa bile ölüm cezası olmaması gerektiğini savunduğu için davayı geciktirmislerdi.

Büyücü hücresine güçlü bir iblis çağırmıştı. Hapishanenin o bölümündeki bütün gardiyanları öldürmüştü. Sonunda bir grup beyaz wiccanın yardımıyla yakalanmıştı. Ölü sayısı kırk iki ya da kırk üçtü. Kaçmaya çalışırken öldürülmüştü. Otuz mermi yemişti, yani bu pek çok kişinin onu indirmek için bütün şarjörünü üzerine boşalttığı anlamına geliyordu. Polislerden hiçbirisi çapraz ateşte kalmadığına göre, bu onu yere yatırıp üzerine ateş ettikleri anlamına da geliyordu. Abartılı bir davranıştı ama onları suçlayamadım. Hapishanedeki gardiyanların cesetlerinin parçalarını bile bulamamışlardı.

New Mexico'da ölüm cezası vardı. California'nın üç aylık infaz süresini geçeceklerinden emindim. Yani, sonuçta bu eyalette, sıradan bir cinayet için bile ölüm cezası veriliyordu. İşin içine büyü de katınca, siz daha Beelzebub diyemeden, küllerinizi rüzgâra bırakırlardı.

Gerçek infaz metodu herkes için aynıydı. Amerika'da artık hiçbir suç için kazığa bağlayıp yakma cezası verilmiyordu ama eğer büyüyle ilgili bir suçtan infaz olmussa, öldükten sonra cesedi yakıyorlardı. O zaman külleri genelde akan suya döküyorlardı. Bu çok gelenekseldi

Avrupa'nın bazı yerlerinde hâlâ cadıları kazığa bağlayıp yakmak yasaldı. Ülke dışına pek çıkmamamın aslında pek çok sebebi vardı.

"Anita, hâlâ bizimle misin?" diye sordu Ramirez.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Özür dilerim, California'daki son infazı düşünüyordum. Baco'yu endişelendiği için suçlayamam."

Ramirez başını iki yana salladı. "Ben de. Çok dikkatli ol. Bunlar kötü insanlar."

"Anita kötü adamlara ne yapacağını biliyor," dedi Bernardo.

İki adam yeniden birbirlerine baktılar ve yine Ramirez'in, Bernardo'dan hoşlanmadığını fark ettim. Bernardo onunla oynuyor gibiydi. Acaba birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Sormaya karar verdim. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

İkisi de aynı anda başlarını iki yana salladılar. "Neden?" diye sordu Bernardo.

"Sanki aranızda kişisel bir şeyler var gibi."

O zaman Bernardo gülümsedi ve Ramirez rahatsız göründü.

"Benim için kişisel değil," dedi Bernardo.

Rigby dönüp, öksürdü. Galiba gülüşünü gizledi.

Ramirez onunla ilgilenmedi, bütün dikkati Bernardo'daydı. "Anita'nın kötü adamlar arasında başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama sırtına saplanmış bir bıçak ne kadar iyi olduğuna bakmaz. Lobos grubundakiler, tabanca yerine bıçak kullandıkları için kendileriyle gurur duyarlar."

"Tabancalar korkaklar içindir," dedim.

"Onun gibi bir şey."

Koyu mavi polo tişörtümün üzerinde siyah kumaş ceket vardı. Eğer düğmelerini iliklersem, ceket Firestar'ı gizliyordu ve yine de Firestar'a da, Browning'e de uzanıp alabileceğim kadar açıklık kalıyordu. Aslında cebimde sallanan

cep telefonu, silahlardan daha belirgindi. "Bir bıçak kavgasına, tabanca götürmeye bayılırım."

Bernardo siyah kısa kollu kumaş gömleğini beyaz tişörtünün üzerine giydi. Gömlek yerine oturdu ve belindeki 10mm'lik Beretta'yı gizledi. "Ben de," dedi ve gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi. O anda, bunun onun için neredeyse iki haftadır et ve kandan oluşmuş, öldürebileceği bir şeyle karşılaşma fırsatı olduğunu anladım.

"İçeriye bilgi almak için giriyoruz, baskına değil. Bunu anladın mı?"

"Patron sensin," dedi ama gözlerindeki bakışı beğenmemiştim. Beklentili ve hevesliydi.

Bu sabah sırt kılıfına bıçağımı yerleştirirken, kendimi paranoyak hissetmiştim. Şimdi başımı oynatıp, ensemde bıçağın kabzasını hissediyordum ve bu, rahatlatıcı bir histi. Bilek kılıflarımı ve içindeki bıçakları neredeyse her zaman taşıyordum ama sırtımdaki bıçak tercihime kalıyordu. Bir an kendimi paranoyak ve aşırı yüklü hissediyordum, sonra korku içinde ve az silahlı oluyordum. Hayat böyleydi ya da benim hayatım böyleydi.

"Los Duendos ne demek biliyor musun?" diye sordu Ramirez.

"Cüceler demek" dedi Bernardo.

Ramirez başıyla onayladı. "Ama buralarda bir hikâyesi var. Mağaralarda yaşayıp eşyaları çalan küçük şeylerdir ama aslında onlar Lucifer'ın isyanında Cennet ve Cehennem arasında kalan meleklermiş. Cenneti çok fazla melek terk ediyormuş o yüzden Tanrı cennetin kapılarını kapatmış ve los duendos da Cennetin dışında kalmış. Limboda asılı kalmışlar.

"Neden Cehenneme gitmemişler?" diye sordu Bernardo. İyi bir soruydu.

Ramirez omuz silkti. "Hikâyede anlatılmıyor."

Yan gözle Ramirez'in arkasında duran Rigby'e bakım. Hâlâ o kadar rahat, o kadar hazır duruyordu ki, büyük boy bir izci gibiydi. Hiçbir şeye aldırmıyormuş gibiydi. Bu beni rahatsız etmişti. Biz içi motosikletçilerle, kötü adamlarla dolu bir bara girecektik. İçeride tenimi birkaç blok öteden karıncalandıracak güçte bir nekromensır vardı. Geri kalanımız da kendinden emin görünüyordu ama bu tarz işler yapıp, hayatta kalmış olmanın verdiği bir güvendi. Rigby'ninki bana sahte geldi, güven sahte değildi ama sahte inançlara dayanıyordu. Sormadan emin olmazdım ama Rigby'nin daha önce hiç, içinden canlı çıkamayacağını düşündüğü bir durumda kalmadığını düşünüyordum. O sert kaslarına rağmen onda bir yumuşaklık vardı. Ne zaman olsa daha az kaslı ama gözlerinde daha derinlik olan birisini tercih ederdim. Ramirez'in, Rigby'nin desteği olduğu bir durumda kalmasını istemezdim ama bunu yüksek sesle söylemedim. Herkes bir şekilde bir yerde neşesini kaybederdi, eğer işler ters giderse bu Rigby'nin gecesi olabilirdi.

"Bize bu hikâyeyi boşuna anlatmadın değil mi, Hernando? Yani Baco ya da motosikletli çetesinin los Duendos olduğunu zannetmiyorum?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Barına Tanrı'nın gözünden düşmüş meleklerin adını vermesi size Baco'yı daha iyi anlatır diye düşündüm."

Hummer'ın kapısı açtım. Bernardo ip ucunu yakaladı ve diğer taraftaki kapıya gitti. "Gözden düşmüş melekler değil, Hernando, sadece Limboda kalmışlar."

Hernando açık cama doğru eğildi. "Ama artık Cennette de değiller, değil mi?" Bu, son gizemli yorumdan sonra, ge-

ri çekilip, camı kapatmama izin verdi. Rigby'le, gidişimizi seyrettiler. Orada boş, eski park yerinde terk edilmiş bir halleri vardı ya da belki de ben terk edilmişim gibi hissediyordum.

Bernardo'ya baktım. "Kimseyi öldürme tamam mı?"

Koltuğunda kaykılmış, geriye yayılmıştı. Saatler önce olduğundan daha rahat görünüyordu.

"Ya onlar bizi öldürmeye çalışırlarsa?"

İç çektim. "O zaman kendimizi savunuruz," dedim.

"Gördün mü, olayları benim açımdan göreceğini biliyordum."

"Kavgayı sen başlatma," dedim.

Bana istekli, kahverengi gözleriyle baktı. "Ben bitirebilir miyim?"

Yola geri baktım, bir park yeri arıyordum. Baco'nun yaptığı büyü her neyse bitmişti. Artık daha rahat nefes alıyordum ama yine de havada düşmeyi bekleyen yıldırım gibi bir şey vardı.

"Evet, bitirebilirsin."

Bir şarkı mırıldanmaya başladı. Galiba *Muhteşem Yedili*'nin açılış müziğiydi. Çok kullanılmış bir film repliği aklıma gelmişti, içimde bu işle ilgili kötü bir his vardı.

37

Bir park yeri bulduğumda, Bernardo'yla bir plan yapmıştık. Ben şehir dışından gelmiş, burada olduğunu öğrendiğim meslektaşımla, konuşmak isteyen bir nekromensırdım. Eğer gerçeğe çok yakın olmasaydı kötü bir hikâye olurdu. Neredeyse doğru olmasına rağmen, pek inandırıcı değildi ama plan üzerinde düşünecek vakit yoktu ve eğer istesek bile ikimizin de kimliğimizi gizli tutma konusunda pek başarılı olacağını zannetmiyordum. Biz ikimiz de kapıya-tekmeyi-bas-ve-ateşe-başla ekolündendik, iyi-bir-hikâye-uydur-ve-içeri-sız tarzı bize uymuyordu.

Caddeyi geçerken, Bernardo bana elini uzattı. Ben kaşlarımı çattım.

Eliyle yaklaşmamı işaret etti. "Hadi, Anita, oyunu bozma." Bana sağ elini uzatmıştı. Uzattığı eline bir süre bakıp düşündüm ama sonunda tuttum. Parmakları elimi yavaşça kavradı, olması gerekenden biraz daha samimiydi ama buna katlanabilirdim. Şansımıza ben sağlaktım, Bernardo'da da solak. El ele tutuştuğumuzda silah çekme konusunda taviz vermiyorduk. Genelde bir erkekle gezerken, sadece ben

silah taşıyor olduğum için sadece kendi silahımla ilgilenirdim.

Daha önce el ele tutuştuğumuzda kendimi garip hissettiğim, bir ritim yakalayamadığım erkeklerle çıkmıştım. Bernardo öyle değildi. Uzun bacaklarını yavaşlatıp benim yetişmeme izin vermişti ama benim bir adım önde olduğumu fark edince hızlanmıştı. Arkadaşlarımın çoğunun boyu benden uzundu. Hiçbirisi onlara yetişemediğim için şikâyet etmemişti.

Barın kapısı siyahtı ve binanın yüzeyine o kadar uyumluydu ki gözden kaçırmak çok kolaydı. Bernardo benim için kapıyı açtı, ben de ses çıkartmadım. Kapıyı kimin açacağı konusunda kavga edersek hikâyemiz boşa gidebilirdi. Eğer gerçekten erkek arkadaşımsa, bu tartışmayı çok önceden yapmış olmamız gerekirdi.

Barda biraz vakit geçirince, hayır, daha doğrusu bara girdiğim anda içeriye uyum sağlayamayacağımız anladım. Bir sürü şey şimdiden ters gitmişti. Kıyafetimiz hem aşırıydı, hem de yanlıştı. Eğer Bernardo beyaz tişörtü, üzerine o gömleği giymemiş olsaydı ve üzerimdeki ceket de o kadar yeni olmasaydı beki idare edebilirdi. Ben üzerinde takım elbise ceketi olan tek kişiydim ama polo tişört ve kot bile, diğer kadınların kıyafetlerinin yanında biraz fazla şık kalmıştı. Kısa şort diye bir şey var mıydı?

Yan tarafımızda bir kız duruyordu, yani gerçekten kızdı – eğer yaşı on sekizse, pis bir şey yemeye razı olurdum. Omuzlarından aşağıya dökülen uzun kahverengi saçları vardı. Saçları temizdi, loş ışıkta bile parlıyordu. Makyajı hafifti ama ustalıkla yapılmıştı. Mezuniyet balosuna kimle gideceğine karar vermeye çalışıyor olması gerekirdi. Fakat, üzerinde metal dikenler olan deri sutyen ve sanki ince kal-

çalarının üzerine boyanmış gibi duran sutyenle uyumlu bir şort giymişti. Bir çift, ağır görünüşlü platform topuklu ayakkabı kıyafetini tamamlamıştı. O platform topuklu ayakkabılar yetmişler ve seksenlerde de çirkindi, aradan yirmi yıl geçip yeniden moda olmasına rağmen hâlâ çirkindi.

Kendinden otuz yaş belki de daha da yaşlı görünen bir adama sarılmıştı. Adamın saçları dağınık ve kırdı. İlk bakışta şişman zannedebilirdiniz ama onunki kavgada ön saflarda duran birisinin şişmanlığıydı. Yağların altında kas da vardı. Bar daimi bir alacakaranlıkta olmasına rağmen, gözleri küçük yuvarlak güneş gözlüklerinin ardında gizliydi. Kapıya en yakın masada oturuyordu, büyük elleri ahşap masanın üzerindeydi. Çok rahat görünüyordu, fakat o halde bile ne kadar iri ve fiziksel olarak ne kadar etkileyici olduğunu hissedebiliyordunuz. Kız inceydi ve boyu benden kısaydı. Adamın kızı olmasını umuyordum ama pek emin değildim.

Adam ayağa kalkarken, beraberinde bir enerji akımı da yükseldi. Bir anda nefes almakta zorluk çektim ve sebebi de içeride yoğun bir sis gibi gezinen sigara dumanı değildi. Buraya bir nekromensır bulmaya gelmiştim. Bir kurtadam beklemiyordum. Hangi çeşit hayvan olduğunu bilmiyorum ama isterseniz bir iç güdü deyin, los lobos yani kurtadam sürüsü olmalıydı.

Dolu bara baktım ve içerdekilerin güçlerinin yükselişini hissettim. Bernardo sağ elini omzuma koydu ve beni bara doğru çekti. Ben silahlarımdan birisine uzanmamak için kendimi çok zor tutuyordum. İçerdekiler saldırgan bir tavır sergilememişlerdi. Bunu içeri giren bütün yabancılara yapıyor olmalıydılar. İçeri giren her kim olursa olsun, mesajı alır ve çıkar giderdi. Aslında çıkıp gitmek çok iyi bir fikir gibi

görünmüştü. Maalesef, burada işimiz vardı ve sadece etkili bir tehdit gösterisi bizi durdurmaya yetmezdi. Ne yazık. Çünkü içeride kalmamız hoşlarına gitmemişti. Fakat ya bu gösteri sıradan bir davranış değilse? Belki de yasadışı bir şey yapıyor oldukları için bizi kaçırmaya çalışıyorlardı? Kötü ve daha kötü.

Biz yaklaşırken, uzun ahşap bar boşaldı. Bu, benim hoşuma gitti. Etrafımda birilerinin olmasın istemiyordum. Barda bir kadın duruyordu, sürpriz ve bir cüce, şey, küçük insandı. Barın arkasını göremiyordum ama bir şeyin üzerinde duruyor olmalıydı. Kısa gür saçları vardı, koyu renkliydi ama arada beyazlar da vardı. Yüzü tipik sert köşeli hatlara sahipti ama gözleri gördüğüm en sert bakışlara yakın bakıyordu. Yüzü kırışıktı ama bu kırışıklık yaşı yüzünden değil, yorgunluk ve terden oluşmuştu. Bir kaşının ortasında büyük beyaz bir yara izi vardı. Tek eksiği başının üzerindeki 'Zor bir hayat geçirdim' tabelasıydı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Sesi de görünüşe uyuyordu, sertti.

Cevabı Bernardo'nun vermesini bekledim ama onun bütün dikkati odadakiler ve artan düşmanlıktaydı. "Nicky Baco'yu arıyoruz," dedim.

Kadının gözleri oynamadı bile. "Hiç duymadım."

Başımı iki yana salladım. Cevabı otomatikti. Düşünmemişti bile. İçerdekilere de aynı şeyi sorabilirdim ama cevap değişmezdi. Sesimi biraz alçalttım ama tabii ki içeridekilerin hemen hepsi söylediklerimi duyuyordu. "Ben bir nekromensırım. Baco'nun da öyle olduğunu öğrendim. Daha önce bir sürü zombi dirilticiyle tanışmıştım ama hiç başka bir nekromensırla tanışmadım."

Kadın başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum." Lekeli bir bezle barı silmeye başladı. Artık bana bakmıyordu bile, sanki ilgisini tamamen kaybetmişti.

Biraz bekleyeceklerdi, sonra sıkılıp, bizi dışarı atacaklardı.

Eğer etrafa ateş etmezsek, bunu başarırlardı da. Şüpheye düşünce, doğru söylenmeliydi. Bu her zaman baş vurduğum bir yol değildi ama hey, her şeyi bir kere denerdim.

"Adım Anita Blake," bunu söylediğim anda bakışları bana döndü, ilk defa bana gerçek anlamda bakmıştı.

"İspatla," dedi.

Ceketimin iç cebindeki kimliğime uzanıyordum. Barın altından silah kurulma sesi geldi, kadın silahın horozunu çekmişti. Sesinden eski model bir kesik çifte olduğunu anlamıştım, kesik olmalıydı yoksa barın altına sığmazdı. "Yavaşça," dedi.

Yan gözle Bernardo'nun hareketini gördüm. Bize doğru döndü, belki de silahına uzanıyordu. "Önemli değil, Bernardo. Her şey kontrol altında."

Bana inandığını zannetmiyordum.

"Lütfen," dedim.

Çok sık lütfen demezdim. Bernardo tereddüt etti ama sonunda, yaklaşan kurtadamlara geri döndü. "Acele et," dedi dişlerinin arasından.

Ben göğsüme çifte doğrultmuş kadının söylediğini yaptım, çok yavaş hareket edip, kimliğimi ona uzattım.

"Bara koy."

Bara koydum.

"Ellerini de bara daya ve bara doğru eğil.

Barın üstü yapış yapıştı ama ellerimi barın üzerine koydum ve yarı şınav şeklinde eğildim. Kadın aranma pozisyo-

nu almamı söylese de olurdu. Sonuçta sadece bacaklarım açık değildi.

"O da," dedi kadın.

Bernardo onu duydu. "Hayır," dedi.

Kadının gözlerinden Edward'ı gururlandıracak bir bakış geçti. Bakışın gerçek olduğunu anlamıştım. "Ya kadının dediklerini yap ya da buradan siktir ol git," dedim.

Bernardo içerisinin tamamını göreceği bir şekilde döndü, bana ve barın arkasındaki kadına baktı. Çıkış kapısına yakındı. Tek bir hareketle öğleden sonra güneşine çıkabilirdi. Kapıya gitmedi. Bana baktı. Gözleri barın arkasındaki kadına kaydı. Galiba, Bernardo da, kadının gözlerinde benim gördüğümü gördü çünkü omuzlarını düşüren bir şekilde iç çekti. Başını iki yana salladı ve bara doğru ilerledi. Sanki her sanki canı yanıyormuş gibi hareket ediyordu. Duruşundan, yüzü ifadesinden bunu yapmaktan hoşlanmadığı belliydi ama yine de bara doğru eğildi.

"Bacaklarını biraz daha aç. O güzel yüzünü cilada görmek istiyormuş gibi yaklaş," dedi kadın.

Bernardo'nun dişleri arasından nefesini verdiğini duydum ama bacaklarını açtı ve kirli barın cilasını görebileceği kadar yaklaştı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyebilir miyim?" dedi.

"Kapa çeneni," dedim.

Kadın barın üzerindeki kimliğimi açtı, bir eli hâlâ masanın altındaydı. Silah bir şekilde barın altına asılı olmalıydı. Başka ne sürprizleri olduğunu merak ediyordum.

"Nicky'i neden görmek istiyorsun?" diye sordu.

Bana doğrulmamı söylememişti, ben de doğrulmayı istemedim. "Doğruyu söylüyorum. Başka bir nekromensırla konuşmak istiyorum."

"Neden en baştan bana kim olduğunu söylemedin?"

"Bazen polislerle çalışıyorum. Bunun sizi rahatsız edebileceğini düşündüm." Yüzünü görmek için gözlerimi kaldırdım. Bana gülümsedi. Sert yüz hatlarında neredeyse garip bir görüntüydü ama bir başlangıçtı.

"Neden başka bir nekromensırla görüşmek istiyorsun?"

Bütün detaylarına girmeden ona gerçeği anlattım. Sonuçta Baco bir nekromensırdı ve eğer cinayetlerde nekromansi kullanılmışsa... O yüzden Baco'nun kötü adam olup olmadığını anlayıncaya kadar gerçeğin tamamını anlatmayacaktım. "Ölülerle ilgili bir sıkıntım var. İkinci bir fikir almak istedim."

Bunu duyunca güldü, karga gaklaması gibi sert bir sesti. Ben sıçradım ve arkamdaki kurtadamların da sindiğini hissettim. Kurtadamların bu küçük kadından korktuğundan şüphelenmiştim, bense korktuğumdan emindim.

"Nicky buna bayılacak. Meşhur Anita Blake, ona danışmaya gelmiş. Oh, buna bayılacak." Başıyla işaret edip. "Bu kim?"

"Bu Bernardo, o... bir arkadaş."

Kadının gözleri sertleşti. "Ne kadar iyi bir arkadaş."

"Yakın, çok yakın," dedim.

Kadın bara eğildi, yüzünü benimkine yaklaştırdı, eli hâlâ barın altında, çiftenin üzerindeydi. "Seni öldürmeliyim. Bunu hissedebiliyorum. Nicky'ye zarar vereceksin." Çok yakından gözlerine baktım. Kızgınlık hatta, nefret görmeyi bekliyordum ama hiçbir ifade yoktu. Gözlerindeki boşluğu görünce iyice emin oldum. Eğer şimdi tetiği çekerse, bu ilk çekişi olmayacaktı.

Bir anda yüreğim ağzıma geldi.Bir psikopat cüce barmen tarafından vurulacaktım, ne ironikti. Sesimi kalınlaştırdım,

yüksek bir yerden kendisini atmaya hazırlanan ya da üzerinize silah doğrultmuş inanlara karşı kullanılan bir tona getirdim. "Nicky'ye zarar vermeyi planlamıyorum. Gerçekten onun fikrini almak istiyorum. İki nekromensır görüşeceğiz."

Kadın bana baktı, gözlerini bile kırpmıyordu. Yavaşça doğruldu. "Eğer hareket edersen, seni vururum. Eğer adam hareket ederse, yine seni vururum." Bunu söyleyişinde biraz sonra her ne olacaksa bizim hoşumuza gitmeyecek bir şey olacağı hissediliyordu.

Kadının bakışları Bernardo'ya döndü, bara doğru yaklaşıp, başını çevirip, Bernardo'ya baktı, kulağı neredeyse bara değmişti. "Beni duydun mu erkek arkadaş?"

"Duydum," dedi Bernardo, onun sesi de kalın ve sakindi. O da kadının halini görmüştü. Kadın beni öldürmek için bir bahane arıyordu. Onunla hiç karşılaşmamıştım yani kişisel bir şey olamazdı ama kişisel olsun olmasın, yine de ölecektim.

"Yabancıların mekânımıza silah getirmelerine izin vermeyiz."

"Saygısızlık etmek istemedim. Ben hep silahlı dolaşırım. Kişisel bir şey değil."

Kadın, Bernardo'nun yanına eğildi. "Ya sen? Sen de mi hep silahlı gezersin?"

"Evet," dedi Bernardo. Kaşlarını çattı, sonra bara bakmaya devam etti. Şansına bugün saç bantı takmıştı, yoksa o hoş saçları barın pisliğine bulanacaktı. Ellerim sanki bara yapışmış gibiydi.

"Burada olmaz," dedi kadın.

Girişte duran iri adam üzerimizi aradı. Nedense onun arayacağın biliyordum. Gücü sırtıma bir duvar gibi yüklendi. Hassiktir. Üzerimi sanki bunu daha önce yapmış gibi

aradı. Tabancaların yanı sıra, bileğimdeki ve sırtımdaki bıçağı da buldu. Cep telefonunu da buldu ama onu almadı, barın önüne bıraktı.

Bernardo'nun, adam üzerini arayıp silahını alırken yaşadığı sıkıntıyı görebiliyordunuz. Kurtadam ayrıca Bernardo'nun çizmesindeki bıçağı da buldu. Son gördüğümüz suç mahallinden sonra nereye gitsek daha iyi olurdu ama günümüz iyiye gitmiyordu.

"Artık doğrulabilir miyiz?" diye sordum.

"Henüz değil," dedi kadın.

Bernardo bana öyle bir baktı ki, eğer ölürse hayaletinin geri gelip bana musallat olacağı belliydi çünkü bu benim suçum olurdu.

Sesimi sakin tuttum, durumu açıklamaya çalışıyordum." Anita Blake olduğumu biliyorsun. Neden burada olduğumu da. Daha ne istiyorsun?"

"Harpo, adamın cüzdanına bak. Kim olduğunu öğren.," dedi kadın.

Harpo mu? Mistik enerjiden bir dağ gibi güç saçan iri adamın adı Harpo muydu? Bunlardan hiçbirisini yüksek sesle söylememiştim. Gerçekten akıllanıyordum.

Harpo, Bernardo'nun cüzdanın aldı. Bernardo'nun 10mm.'liğini pantolonunun önüne asmıştı ve Browning'de onun yanına gitmişti. Firestar ve bıçakları göremiyordum. Belki de cebine koymuşu. "Ehliyetine göre adı Bernardo Spotted-Horse ama kredi kartı, resim ya da başka bir şey yok."

Kadının gözleri yeniden acımasızlaştı. "Yakın arkadaşın olduğunu söylemiştin?"

"Evet," dedim. Yine korkmaya başlamıştım.

"Sevgilin mi?" diye sordu.

Eğer üzerime bir çifte doğrultmuş olmasaydı, ona cehenneme gitmesini söylerdim ama çifte oradaydı, o yüzden cevap verdim. "Evet." Ramirez'in bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söylerken, neden bahsettiğini bildiğini ümit ediyordum. Bu yalanın doğru cevap olmasını ümit ediyordum.

"İspatla," dedi kadın.

Kaşlarımı kaldırdım. "Efendim?"

"Efendim," diye taklidimi yapınca içerdeki herkes güldü.

"Sünnetli mi?" diye sordu kadın.

Tereddüt ettim. Kendimi tutamamıştım. Soruya hiç hazırlıklı değildim. Yutkundum ve, "Evet," dedim. Yüzde elli şansım vardı ve kırk yaşın altında bir Amerikalı olduğu düşünülürse, şansım daha da yüksekti.

Kadın gülümsedi ama gözleri cam gibiydi. "Artık doğrulabilirsiniz."

Ellerimi pantolonuma silmemek için kendimi zor tuttum. Onu alındırmak istemiyordum ama ellerimi de yıkamak istiyordum. Sanki sarılmak istiyormuş gibi Bernardo'ya yaklaştım. Hatta elimi beline bile attım, ama hoş beyaz tişörtünü kirletmekten korkuyordum. O da elini omzuma attı ama aslında istediğim şu lanet çiftenin atış alanından çıkmaktı. Sabit bir şekilde asılı olduğuna bahse girerdim. Haklı olmayı umuyordum.

Kadının elleri görünürdeydi. Bu iyiye işaretti. "Pantolonunu indir, Bernardo," dedi.

Bernardo'nun gerildiğini hissettim. Birbirimize baktık. Ben yeniden 'efendim?' demeye hazırlanırken, Bernardo "Neden?" dedi.

Ben ne söylediğinden emin olmak için kadının bir daha tekrar etmesini isterdim. Bernardo bu sanki daha önce de başına gelmiş gibi, neden diye sormuştu.

"Böylece sünnetli olup olmadığını görürüz."

Elimi Bernardo'nun belinden çektim, hâlâ birbirimize yakındık ama kol kola değildik. Belki de bir kavgaya girebilirdik.

"Ben sünnetli dedim. Yetmez mi?"

"Hayır. Gördüğün üzere, haklı çıktın. Polislerle çok çalışıyorsun. Nicky'i görmende bir sakınca yok ama o, onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Eğer sevgilinse, tamam ama değilse, belki de bir polistir."

Bernardo güldü ve galiba ses hepimiz ürküttü. "İşte bu ilk defa oluyor. Demek beni polis zannediyorsunuz."

"Polis değilsen nesin?" diye sordu kadın.

"Bazen korumalık yapıyorum. Bazen de koruma tutmanızı gerektirecek kişi ben oluyorum. Kimin daha çok para verdiğine bakıyor." Sesi kendinden çok emindi, durum budur diyordu.

"Belki öylesindir, belki de değilsindir. Pantolonu indir de görelim."

Kemerini çözmeye başladı. Ben de ondan uzaklaştım ama çok uzak değildim. Yeniden çiftenin önüne geçmek istemiyordum.

"Ne oldu? Daha önce onu pantolonsuz görmüştün," dedi kadın. Bana inanmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Kalabalıkta görmemiştim," dedim. Sesimdeki alınganlığın artmasına izin verdim. kalabalıktan gülme sesleri geldi.

Kadınlar, "Çıkart, hepsini çıkart," diye tempo tutmaya başlamıştı, hatta daha kötü şeyler de söylüyorlardı. Harpo'nun yanındaki kız da gelmiş gözlerinde heyecanla gösteriyi seyrediyordu.

Bernardo şikâyet etmedi ya da kızarmadı. Sadece pantolonunun önün açıp dizlerinin biraz üzerine kadar indirdi ve

öylece durdu. Ben otomatik bir şekilde gözlerimi kaçırdım. Kadınlar çığlık atıp, ıslık çaldılar. Birisi, "Evet, kocaman!" diye bağırdı. Laf atmalara adamlar da dahil oldu. Bernardo'yu tebrik edip, bana zarar vermeden nasıl yaptığını tartışıyorlardı.

Benim de bakmam gerekiyordu. Kendimi tutamamıştım. Doğru tahmin edip etmediğimi görmek için zaten bakmalıydım. Utanç verici ama doğruydu. Sünnetli olup olmadığını anlamak biraz zaman aldı çünkü gözüme ilk takılan boyutu oldu. Çok, çok büyüktü.

Kendimi tutamamış ve kızarmıştım ama eğer öylece durup, şaşkınlıkla bakarsam, bütün her şey boşa gidecekti. Sanki önümde Richard ya da Jean-Claude varmış gibi düşündüm. Öyle olsaydı ne yapardım? Onları örtmeye çalışırdım.

Gidip Bernardo'nun önünde durdum ama ona dokunmamaya dikkat ettim. Açıkçası gözümü alamıyordum. Richard'ınki etkileyiciydi. Bernardo'nunki etkileyiciyi geçmiş, korkutucu olmuştu. Önünde durup ellerimi de belime koyum, onu göstermemeye çalıştım. O kadar kızarmıştım ki, başım dönüyordu.

Hâlâ Bernardo'nun önündeyken, kadına baktım. "Yeterli oldu mu?" diye sordum. Rahatsızlığım sesimden bile belli oluyordu.

"Onu öp," dedi kadın.

Kadına baktım. "Pantolonunu çeksin, o zaman öperim."

Kadın başını iki yana salladı. "Dudaklarından öp demedim."

Eğer biraz daha kızarırsam, kafam patlayacaktı. Bernardo'yu göremeyeceğim bir tarafa döndüm. "Böyle bir şey yapmayacağız."

"Bence istediğimiz her şeyi yapacaksınız," dedi kadın.

Buna ne karşılık verirdim bilmiyordum çünkü bir erkek sesi duyuldu. "Bu kadar oyun yeter, Paulina. Onlara silahlarını geri verin ve gitmelerine izin verin."

Hepimiz döndük. Karanlık arka odadan başka bir cüce, küçük insan gelmişti. Bardaki kadından, Paulina'dan belki bir baş daha uzundu, kesinlikle daha İspanyol'du ve daha gençti. Saçları koyu siyah, teni bronz ve pürüzsüzdü. Yirmi yaşlarında görünüyordu ama üzerinden yayılan güç onu daha yaşlı gösteren bir parfüm gibiydi.

"Ben Nicandro Baco, dostlarım Nicky der." Kalabalık bir perde gibi açıldı. Baco elini bana uzattı ve ben de sıktım ama o el sıkışmadı. Elimi dudaklarına götürüp, öptü ama bunu yaparken gözleri üzerimden ayrılmadı. Gözlerinin üzerime kilitlenmesinde, dudaklarının tenime dokunuşunda bir şey vardı, sanki dudak hareketleri daha mahrem yerler içinmiş gibiydi. Elimi kibarlık sınırını zorlamadan geri çekebileceğim anda geri çektim.

"Bay Baco, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim." Sesimi olabildiğince ciddi tuttum, sanki Bernardo yanımda pantolonu aşağıda durmuyormuş gibi davrandım.

"Üzerini giyin," dedi Baco. Belli belirsiz Bernardo'yu işaret etti. Bernardo'nun pantolonunu çektiğini ve her şeyi yerli yerine yerleştirdiğini duydum ama açıkçası kotun üzerine olmasına şaşırmıştım.

"Neden buraya geldiniz, Bayan Blake?"

"Gerçekten başka bir nekromensırla görüşmek istiyordum."

"Görünüşe göre fikrinizi değiştirmiş gibisiniz," dedi. Bana dikkatlice bakıyordu, yüzümü inceliyordu. Elimi saçlarıma götürünce o da hareketimi takip etti.

"Bu oyun vaktimin çoğunu aldı. Polisle kaçıramayacağım bir randevum var." Polisi bilerek eklemiştim çünkü Baco'nun tam olarak ne olduğunu bildiğini hissediyordum. Bize gerçekte zarar vermemişlerdi, sadece bizi daha doğrusu beni utandırmışlardı. O da tam zamanında içeri girmişti. Ya, tabii.

"Şu sizi dışarıda bekleyen iki polis gibi mi?"

Yüzümün değişmesine engel olamamıştım, çok aşırı bir tepki değildi ama yeterli olmuştu. "Destek getirdiğim için beni suçlayabilir misin?"

"Bizden korkuyor musun?" Baco bunu söyleyince odada bir homurdanma oldu, sanki hepsi aynı anda nefes almışlardı.

"Eğer korkmazsam aptallık etmiş olurum," dedim.

Baco başını yana yatırdı, bir kuşun yapacağı türde bir hareketti. "Ve sen aptal değil misin, Anita?"

"Öyle olmamaya çalışıyorum."

Baco barın arkasında duran kadını işaret etti. "Paulina senden hoşlanmıyor. Neden biliyor musun?"

Başımı iki yana sallama sırası bendeydi. "Hayır."

"O benim karım."

Hâlâ boş bakıyordum. "Özür dilerim, anlamadım."

"Gücü olan kadınlara zaafım olduğunu biliyor."

Ona bakıp kaşlarımı çattım. "Endişelenmesine gerek yok. Benim sahibim var gibi."

Baco gülümsedi. "Artık yalan yok, Anita. O adamla sevgili değilsiniz." Yeniden elimi tuttu ve siyah gözleriyle bana baktı. O zaman Baco'nun kendisini kadınların hoşlanacağı birisi olarak gördüğünü ve karısının benim için sırf benim için değil, diğer kadınlar için de endişelenmesi gerektiğini düşündüğünü fark ettim. Bu gözlerinden, elimi okşayışından belli oluyordu.

Elimi çekip, gidip Bernardo'nun yanında durdum. Elimi uzattım ve Bernardo da tuttu. İkimizin eli de barı tuttuğumuz için yapış yapıştı ama yine de elini tuttum.

Baco'nun boyu benim boyumun yarısı kadardı ama beni germişti. Bunun bir kısmı büyü gücünün odayı kalın bir perde gibi doldurmasıydı ama bir kısmı da erkeklerin beni sinir ettiği yeteneklere sahip olmasıydı. Biz silahsız olduğumuz için bu kadar kaba davranması hoşuma gitmemişti. Yan gözle Paulina'ya baktım, yüzü sert ve kızgındı. Bu Baco'nun Paulina'yla oynadığı bir oyun muydu? Kadına eziyet mi ediyordu? Kim bilir ama ben buradan gitmek istiyordum.

"Hava kararmadan başka bir yerde olmam gerek. Benimle konuşmak istemiyorsan, tamam. Gideriz." Geri geri yürüdüm, Bernardo'yu da kapıya doğru ittim.

"Silahlarınız olmadan?" Baco soru sorar gibi söyledi, ses tonu biraz yükseldi.

Bernardo'yla donup kaldık. Kapıya çok yakındık, eğer ileri atılırsak, çıkabilirdik ama... "Silahlarımızı verirseniz seviniriz," dedim.

"Tek yapmanız gereken istemek", dedi Baco.

"Silahlarımızı geri alabilir miyiz?" dedim.

Baco başıyla onayladı. "Harpo, onları geri ver."

Harpo hiç soru sormadı, sadece tabancaları ve bıçakları verdi. Sonra geri çekilip, sessizce olayı seyredenlere katıldı. Tabancaları, bilek bıçaklarını yerine koymak kolaydı. Sırt kılıfına girecek bıçak bir dertti. Sol elimle kılıfı tutuyordum, bıçağın ucu elime gelince bıçağı yerleştiriyordum. Bunu yaparken, dokunma duyuma konsantre olmak için gözlerimi kapatmayı adet edinmiştim. Aslında artık bıçağı birkaç saniye de yerleştirebiliyordum. Zor olan bıçağı saçımı kesmeden yerleştirebilmekti.

Gözlerimi açınca, Baco'nun bana baktığını gördüm. "Sadece gözlerine güvenmeyen bir kadın görmek ne hoş. Dokunma özel durumlarda çok daha önemli oluyor."

Belki yeniden silahlarımı almak beni cesaretlendirmişti ya da belki de gerginlikten sıkılmıştım. "Her şeyi cinselliğe bağlayan erkekler çok sıkıcı oluyor."

Baco'nun yüzünü rahatsızlık ve kızgınlık kapladı, gözleri siyah aynalara dönüştü, sanki bir oyuncak bebeğin gözleri gibi olmuştu. "Bir cüceyle düzüşmeye tenezzül etmeyecek kadar iyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Problem boyun değil, Baco. Benim geldiğim yerde kimse böyle şeyleri karısının önünde yapmaz."

Baco güldü ve gülümsemesi gözlerini ve yüzünü aydınlattı. "Kutsal evlilik bağı demek? Karım adına mı üzüldün? Komik bir kızsın."

"Evet, ben ve Barbara Streisand."

Baco'nun yüzündeki neşe kayboldu. Galiba espriyi anlamamıştı. Garipti, kısa şortlu kız gözlerime bakmıştı. Galiba o anlamıştı. Eğer Streisand'ın ilk dönem filmlerinden hoşlanıyorsa, belki de ruhunu tam olarak kaybetmemiştir.

Bernardo omzuma dokundu ve ben yerimden sıçradım. "Artık gidelim, Anita."

Başımla onayladım. "Peşindeyim."

"Sorularını sormadın," dedi Baco.

"Hissettin mi?"

Baco'nun yüzü birden cidileşti. "Burada yeni bir şey var. Bizim gibi. Ölülerle ilgileniyor. Hissettim."

"Nerede?" diye sordum.

"Santa Fe'yle, Albuquerque arasında ama başta Santa Fe'ye yakındı."

"Albuquerque'ye, sana yaklaşıyor," dedim.

İlk defa kararsız göründü, korku yoktu ama halinden memnun da değildi. "Burada olduğumu biliyor. Bunu ben de hissettim." Bana baktı, gözlerinde kur yoktu. "Senin de burada olduğunu biliyor, Anita. Senin de burada olduğunu biliyor."

Başımla onayladım. "Birbirimize yardım edebiliriz, Baco. Cesetleri gördüm. Cesetlere neler yaptığını gördüm. Bana güven, Baco. Onun tarafına gitmek istemezsin."

"Ne teklif ediyorsun?" diye sordu Baco.

"Kaynaklarımızı birleştirelim ve o şey buraya senin için gelmeden önce onu durdurabilir miyiz ona bakalım ve oyun oymayı da bırakalım. Artık kur yapmak yok. Güç oyunları yok."

"Sadece bizim aramızda bir iş mi olacak?" dedi.

Başımla onayladım. "Başka bir şey için vakit yok, Baco."

"Bu gece yeniden gel ve sana yardım için neler yapabileceğime bakalım. Gerçi polis benimle bilgi paylaşmak istemeyecektir. Biliyorsun, ben çok kötü bir adamım."

Gülümsedim. "Sen kötü bir adamsın, Nicky ama aptal değilsin. Bana ihtiyacın var."

"Senin de bana, Anita," dedi.

"İki nekromensır bir taneden daha iyidir," dedim.

Başıyla onayladı, yüzü ciddiydi. "Polislerle işini bitirince bu gece buraya gel. Seni bekleyeceğim."

"Geç kalabilirim," dedim.

"Zaten düşündüğünden daha geç kaldın, Anita. Eğer dua ediyorsan, dua et, çok geç olmasın."

"Anita?" dedi Bernardo.

"Gidiyoruz." Bernardo'nun kapıyı açmasına izin verdim, elini omzuma koyup beni yönlendirdi. Ben odayı kolluyor-

dum, kimsenin arkamızdan gelip bir şey yapmadığından emin oldum. Kurtadamlar bize sadece baktılar, hallerinden memnun değillerdi ve emir almayı bekliyorlardı. Baco onların vargamoru, cadısı olmalıydı. Daha önce vargamorundan böyle korkan bir sürü görmemiştim.

Bana bakmayan tek kişi Paulina'ydı. O, Baco'ya bakıyordu ve yüzündeki nefret çok saftı. Bunu görür görmez bir zamanlar Baco'yu sevdiğini anladım çünkü sadece gerçek aşk böyle bir nefrete dönüşebilirdi. Elinde silahla duran Paulina'nın gözlerine baktım. Bence Nicky Baco'nun çölde ki canavarlar dışında da dertleri vardı. Onun yerinde olsaydım, yanımda bir silahla uyurdum.

38

Hastaneye vardığımızda etrafı koyu mavi bir renk kaplamıştı. Alacakaranlık o kadar yoğundu ki, alıp üzerinize sarabileceğiniz bir kumaş gibi görünüyordu. Ramirez'in cep telefonuyla hastaneyi aramıştım. Birisinin gerçekten öldüğünü nasıl ispatlayabilirdiniz? 'Hayatta kalanlar' diyorlardı ve bunu ben de görmüştüm. Nefes alıyorlardı. Kalplerinin de attığını düşünüyordum, yoksa doktorlar bundan bahsederlerdi. Gözleri sizi takip ediyordu, etrafta olan bitenin farkında gibiydiler. Acıya tepki veriyorlardı. Canlıydılar.

Ama ya değillerse? Ya Nicky Baco ve beni sokak çalgıcıları gibi gösterecek kadar güçlü bir büyünün oluşturduğu boş kılıflarsa? Bunu ortaya çıkartacak bir büyü olabilirdi ama bir büyünün sonucunu mahkemeye götürüp, cesetleri yakmak için izin alamazdınız. Benim izne ihtiyacım vardı.

Sonunda aklıma beyin dalgaları geldi. Beyinlerinin üst fonksiyonlarının çalışmadığına emindim. Derilerinin yüzülmüş olması ve bazı parçalarının eksik olması dışında hayatta kalanlarda olabilecek tek terslik bu olabilirdi.

Maalesef, Doktor Evans beyin aktivitelerini çok önceden kontrol etmişti. Hepsinin üst beyinlerinde de hareket vardı. Parlak fikrim buraya kadar gelebilmişti. Doktor Evans benimle, doktor dinlenme odasında konuşmak istedi ama ben hayatta kalanların olabildiğince yakınında olmak istiyordum. O yüzden biz de sessizce koridorda konuştuk. Doktor benim hayatta kalanların önünde aslında onların ölü olabileceği fikrimi anlatama izin vermemişti çünkü eğer yanlış düşünüyorsam bu, hastaları kötü etkileyebilirdi. Haklıydı ama yanlış düşündüğümü zannetmiyordum.

Hastanedeki, saldırı kurbanları şimdiden huzursuz ve saldırgan olmuşlardı, zincirlenmiş köpekler gibi hastane çalışanlarını ısırmaya çalışıyorlardı. Derisi yüzülenler neden vahşileşmişti? Acaba bu durum son evde kullanılan büyü yüzünden mi olmuştu? Acaba büyü bir şeyi mi tetiklemişti? Belki de peşine düştüğümüz yaratığı korkutmuştu? Bilmiyordum. Bilmiyordum.

Tek bildiğim karanlığın hepimizi ezmek isteyen bir el gibi üzerimize yüklendiğiydi. Havada fırtınadan önceki ağırlık gibi bir şey vardı ama bu daha da ağır, daha da beter bir şeydi, nefes almak daha da zordu. Kötü bir şey geliyordu ve bu karanlıkla bağlantılıydı. Doktor Evans'ı hastaların ölü olduğuna ikna edememiştim ama davranışım onu etkilemiş olacak ki hastanedeki iki polis memurunun odanın dışında değil de içinde beklemesine izin vermişti. İçeride polis olduğunun tek belirtisi dışarıdaki sandalyelerden birisinin üzerinde duran polis şapkasıydı.

Ben de içeride olmak istiyordum ama steril giyinip maskemi taktığımda zaten hava kararmış olacaktı. Gece o kadar yakındı. O yüzden ben de koridorda durup, sanki bu du-

rumdan memnunmuşum gibi davranıyordum çünkü yapacak başka bir şey yoktu.

Memur Rigby ve Bernardo burada yeni oldukları için, oksijenin çok olduğu bir ortamda ateş etmenin riskleriyle ilgili bir konferans dinlemişlerdi. Ateş edildiğinde kötü şeyler oluyor ama benim düşündüğüm gibi bir patlama olmuyordu. Bütün kıvılcımların sonunu getiren büyük bir kıvılcım oluyordu ve odayı birkaç dakikalığına, içerideki oksijen yani yakıt bitinceye kadar cehennemin alt katlarından birisine dönüştürüyordu. Fakat bir patlama olmuyordu, öyle dramatik bir şey değildi, sadece ölümcüldü.

"Ya peki bizi yemeye çalışırlarsa, ne yapacağız? Onlara tükürecek miyiz?" diye sordu Rigby.

"Bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim ne yapmamanız gerektiği, içi oksijen dolu bir odada ateş etmeyin," dedi Evans.

Bernardo bir yerden bir bıçak çıkardı. Çizmesine eğilmemişti, demek ki bir bıçağı daha vardı ve bardaki kurtadam onu bulamamıştı. Bıçağı ışığa tutup, parlattı. "Onları keseriz."

Karanlık, aniden kurşun bir perde gibi çökerken neredeyse kafamda gök gürültüsü gibi gürlemişti. Oda kapısının açılmasını bekledim. Çığlıkların gelmesini bekledim. Hiçbir şey olmadı. Sonra saatlerdir üzerimde biriken baskı yok oldu. Sanki bir şey onu yutmuştu. Bir anda kendimi holde bomboş durmuş, daha iyi olduğumu hissederken buldum. Bu değişimin nedenini anlayamamıştım ve anlayamadığım şeyler hoşuma gitmiyordu.

Hepimiz gergin bir şekilde bekliyorduk, ben sonunda dayanamadım. Kendi bıçağımı çıkardım ve kapıya uzandım. O anda kapı dışarı doğru itildi. Ben geri sıçradım. İlk gelişimde tanıştığım erkek hemşire kapıda durmuş elimdeki bıçağa bakıyordu.

Gözlerini benden ve bıçaktan ayırmadı ama Evans'la konuştu. "Doktor, hastalar çok sessiz, hatta bütün gün bu kadar sessiz olmamışlardı. Polisler biraz olsun odadan çıkmak istiyorlar."

"Hayatta kalanlar bütün gün olduklarından daha mı sessizler?" diye ısrarla sordum.

Hemşire beni başıyla onayladı. "Evet, efendim."

Kapıdan iki adım uzaklaştım ve derin bir nefes alıp vücudumdaki gerginliği attım.

"Evet, Bayan Blake? Artık polisler çıkabilir mi?" diye sordu Evans.

Omuz silktim ve Ramirez'e baktım. "Ona sor. Buradaki en yüksek rütbeli kişi o ama bence çıkabilirler. İçimde hissettiğim şey her neyse karanlık çökünce gitti. Anlamıyorum." Bıçağı yerine yerleştirdim. "Galiba bir dövüş olmayacak."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi Bernardo. Onun bıçağı da yok olmuştu.

Başımı iki yana salladım. "Hayal kırıklığı değil, şaşırdım. Saatlerdir artan bir güç hissediyordum, sonra bir anda yok oldu. O kadar güç bir anda yok olmaz. Bir yere gitmiş olmalı. Görünüşe göre, hayatta kalanlara gitmedi ama bu gece başka bir yerde başka bir şey yapıyor."

"Nerede ve ne yaptığıyla ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu Ramirez.

Başımla reddettim. "Pek yok."

Ramirez doktora döndü. "Adamlara çıkabileceklerini söyle."

Hemşire Ben, onay almak için Doktor Evans'a baktı. Evans başıyla onayladı. Hemşire içeri döndü, kapı arkasından yavaşça kapandı.

Evans bana döndü. "Şey, Bayan Blake, görünüşe göre buraya gelmek için boşuna acele etmişsiniz."

Omuz silktim. "Şu sıralar et yiyen zombilerle iç içe olacağımızı düşünüyordum." Gülümsedim. "Arada bir yanlış fikirler üretmek de güzel."

Birbirimize gülümsedik. Hepimizin gerginliği azalıyordu. Bernardo acil durum sona erdiğinde ya da yanınızdan bir mermi geçtiğinde içinizden gelecek bir şekilde güldü.

"Bu sefer yanlış bir fikir ortaya atmış olmanıza sevindim, Bayan Blake," dedi Evans.

"Ben de," dedim.

"Ben de," dedi Bernardo.

"Ben de sevindim ama mükemmel olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım," dedi Ramirez.

"Benimle kırk sekiz saat bir polis soruşturmasında beraber çalışıp, mükemmel olmadığımı anlamadıysan, dikkat etmiyorsun demektir."

"Dikkat ediyorum, çok dikkat ediyorum," dedi Ramirez. Bakışlarında ve gözlerinde beni sindiren bir ağırlık vardı. Sinmemeye çalışırken Bernardo'nun gözlerini gördüm. Bana gülümsüyordu, rahatsızlığım hoşuna gitmişti. Birisinin hoşuna gitmesine sevinmiştim.

"Eğer bu konuda yanlış düşündüysen belki onların ölü oldukları konusunda da yanlış düşünmüşsündür," dedi Evans.

Başımla onayladım. "Belki."

"Öylece hatanı kabul mü ediyorsun?" Evans şaşırmış gibiydi.

"Bu büyü, matematik değil, Doktor Evans. Çok az ve genel kuralları vardır. Benim yaptığım şekliyle kural sayısı daha da azalıyor. Bazen ikiyle ikinin beş edeceğini düşünüyo-

rum ve haklı çıkıyorum. Bazen sadece dört çıkıyor. Eğer ölümleri azaltıyorsa, yanlış düşünmüş olmak pek umurumda olmuyor."

Kapı açıldı ve Albuquerque polis üniformalı iki adam çıktı. Hemşire Ben onlara çıkabileceklerini söylediği anda ikisi de çıkmıştı. Onları suçlayamazdım.

Gözleri boş bakıyordu. Uzun boylu olanı sarışındı ve köşeli bir vücudu vardı. Geniş omuzlu, kalın belli, kalın bacaklıydı ama şişman değildi, sert ve güçlü bir görünüşü vardı. Ortağı daha kısa boyluydu ve kulağının üzerindeki birkaç tutam saç dışında keldi. Görünüşe göre sandalyenin üzerindeki onun şapkasıydı.

"Müsaadenizle," dedi Doktor Evans. Yanlarından geçip odaya girdi.

"Müsaade sizin," dedi polislerden kısa boylu olanı.

Sarışın bana baktı, gözlerini kıstı, dostça bakmıyordu. "Bak sen, bu orta batının kötü cadısı değil mi? Son bir saatimizi burada geçirmemizi sana borçluymuşuz."

Onu tanımıyordum ama görünüşe göre o görür görmez beni tanımıştı. "Ben tavsiye ettim, evet."

Sarışın bana yaklaştı, boyunu kullanıp beni tehdit etti, daha doğrusu gözdağı vermeye çalıştı. Boyut, pek çok erkeğin düşündüğü kadar etkileyici değildir. "Belki de Marks senin hakkında doğru söylüyordu."

A-ha. Her halde Marks'ın beni suç mahallinden attığı sırada yanında getirdiği polislerden birisiydi. Ramirez'in hareketlendiğini fark ettim, her halde aramıza girecekti. Elimi, Ramirez'in omzuna koydum. "Önemli değil."

Ramirez geri çekilmedi ama en azından ilerlemedi de. Herhalde ondan alabileceğimin en iyisi buydu ama bu iki adam arasında sıkıştığım anlamına geliyordu. Sarışının göz-

leri arkamda duran Ramirez'e kaydı. Yüzündeki ifade yeterliydi. Kavga etmek istiyordu ve bunun kiminle olacağı umurunda değildi.

Sarışın polis şimdi de Ramirez'e öfkeyle bakıyordu. Ve iki tarafta da testosteron seviyesinin arttığını hissettim. Polis memurununki başını derde sokacak kadar artmıştı, biraz sakinleşmeye çalışırken belki de açığa alınacaktı. Kendisini biraz önce çıktığı odanın dehşetinden kurtarmaya çalışıyordu.

Ortağı da, Bernardo da geride duruyorlardı. Ortağının ne yaptığını bilmiyorum ama Bernardo gösteriyi keyifle seyrediyordu.

"Sen Marks'ın beni dışarı atmasına yardım eden memurlardan birisi olmalısın," dedim. Ben başımı kaldırmış sarışın polise bakıyorum ama o hâlâ omzumun üzerinden Ramirez'e bakıyordu.

Birden gözlerini kırpıştırıp kendine geldi ve bana baktı. Kaşlarını çattı, bu yaptığı, sert bir hareketti. Eminim pek çok kötü adam sırf bu hareketi görünce kaçıyordu.

Ortağı yanına geldi. "Evet, Jarman da, ben de oradaydık." Ortağı sakindi ve galiba sarışın polis için endişeleniyordu. İyi ortaklar her zaman fiziksel sağlığınızla gereğinden fazla ilgilenirdi.

"Ya senin adın?" diye sordum. Sanki ortağı Jarman koridordaki herkesle kavga çıkarmaya hazırlanmıyormuş gibi sormuştum.

O da kendisini sanki her şey yolundaymış gibi tanıttı. "Jakes."

"Jarman ve Jakes?" Soru sorar gibi söylemiştim.

Başıyla onayladı, gülümsüyordu. "J ve J hizmetinizde."

Önümde duran iri adamın gerginliğinin azaldığını hissettim. Sizinle ilgilenen yokken kızgın kalmak pek mümkün

değildi. Sırtımı Ramirez'e dayadım, onu geri itmeye çalışıyordum. O da durumu anladı ve biraz geriledi.

Bu arada koridorun başından Memur Rigby göründü. Arabaya, silahtan daha az kıvılcım çıkartacak bir şey almaya gitmişti. Elinde bir Tazer silahı taşıyordu. Şüpheliye 30,000'le 60,000 volt arası elektrik verebilirdi. Teorik olarak bu kadar elektrik hedefi öldürme riski olmadan saf dışı ederdi. Eğer çok şanssız değilseniz ya da yapay kalp kapakçığınız yoksa tabii.

Ramirez başını iki yana salladı. "Bu şeyi neden getirdin?

Rigby Tazera baktı. "Eğer tabancamı kullanamayacaksam, ben de bunu kullanırım."

"Rigby. Bir Tazer da kıvılcım çıkartır," dedi Jarman.

Rigby şaşırmış gibiydi. "Yani?"

"Eğer ateş ettiğinde çıkan kıvılcım odadaki oksijene alev aldırırsa, o zaman Tazerın kıvılcımı da alev aldıracak demektir," dedi Ramirez.

"Arabaya git ve başka bir şey bul," dedi Jarman.

Jakes'le beraber bir köşeye geçtik, Ramirez ve Jarman'ın çaylakla alay edişini seyrettik. Artık hiç kimse sinirli değildi, alaycı, küçümseyici olanlar vardı ama sinirli olan yoktu. Rigby koridorun sonundaki kapıdan yok olunca, Jarman, Ramirez'e döndü. "Marks sana destek diye sadece Rigby'i mi verdi?"

Ramirez başıyla onayladı, sonra omuz silkti. "Zamanla öğrenecek."

"Ve bu arada birisini öldürtecek," dedi Jarman."

Jakes avucunu açtı. Gülümsüyordu. Ben de avuç içine vurdum. Ben de gülümsüyordum ama benim ki ortağım bir dedektifle kavga etmediği için değildi. Yanlış düşündüğüm için mutluydum. Bugün için yeterince ceset görmüştüm.

Kahretsin ne bugünü, bu yıl için yeterince ceset görmüştüm.

Bernardo karşı duvara yaslanmış duruyordu. Polislerle olan ilişkim kafasını karıştırmış gibiydi. Polislerle arkadaşlık etmenin Bernardo'nun aklına bile gelmeyeceğinden emindim.

İki üniformalı polisin kemerlerinde copları vardı. Ramirez tabancası dışında silahsız görünüyordu. "Senin copun nerede, Hernando?"

"Oooh, Hernando," dedi Jakes.

"Evet, Hernando," dedi Jarman adını uzatarak söyledi, "Senin copun nerde?" Ramirez'le dalga geçmelerinden, doğal şartlarda Jarman'la aralarının iyi olduğunu anlamıştım. Arada düşmanlık varken dalga daha farklı olurdu. Rigby'le alay edişlerinde biraz düşmanlık var gibiydi, sanki onu aralarına henüz tam olarak kabul etmemiş gibiydiler.

Ramirez arka cebinden kısa bir metal çubuk çıkardı. Bileğini hızlı bir şekilde savurdu ve çubuk uzayıp elli santimlik sert bir sopaya dönüştü.

"Bir engerek. Üzerinde taşıdığını fark etmemiştim. Genelde silahlara çok dikkat ederim," dedim.

Çubuğu yeniden eski boyuna getirdi. "Engerek katlanınca çok küçük oluyor. Üzerimde olduğunu nereden bileceksin?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Bana sırıtıyordu. Yeme atlasam mı, yoksa öylece bıraksam mı diye düşündüm. Kahretsin, bütün gün boyunca ilk defa eğlenme fırsatı bulmuştum. "Popona baktığımı mı imâ ediyorsun?"

"Başka türlü arka cebimde kalem boyunda bir silah olmadığını nereden bilecektin?" Gözleri koyu renk mücevherlere dönüşmüştü, neşeyle parlıyordu.

Omuz silktim. "Sadece silahlara bakıyordum."

"Hep öyle derler."

"Benim silahlarıma da bakmak ister misin?" dedi Jarman.

Ona baktım. "Silahını buradan da görebiliyorum, Jarman."

Göğsünü biraz şişirdi ve cesametini arttırdı. "Benim boyumda olunca, gözden kaçırması kolay olmuyor."

Hepsine tek tek baktım ve gözlerimi Bernardo'ya dikmemek için kendimi zor tuttum. Koridorda en büyük 'silaha' onun sahip olduğuna bahse girerdim. "Oh, bilmiyorum, Jarman. Önemli olan boyut değil. Yetenek gerekli." Yine içimden Bernardo'ya bakmak geldi.

Jarman mutlu bir şekilde gülümsedi. "İnan bana, bebeğim. Ben de hem yetenek, hem de boy var."

"Asla ispatlayamayacağını bilince, atıp tutması kolay," dedim ve evet, ona yem atıyordum.

Jarman şapkasını çıkartıp bana baktı. Galiba bu gel takılalım bakışıydı. Korkutucu kaş çatışı, seksi bakışından daha iyiydi ama hey, eminim kokutucu bakışları için daha fazla çalışma fırsatı buluyordur.

"Yalnız kalacağımız bir yere gidelim, bebeğim, o zaman ispatlarım."

Başımı iki yana salladım, gülümsüyordum. "Ya peki beni test sürüşüne götürmene eşin ne der. Bu arada yüzüğün çok güzelmiş."

Jarman içten bir şekilde güldü.

Onun yerine Jakes cevap verdi. "Karısı çükünü ona yedirir."

Jarman başıyla onayladı, hâlâ gülüyordu. "Evet, Bren'im çok sinirlidir, bunu kesinlikle yapar."

Bunu sanki iyi bir şeymiş ve değer veriyormuş gibi söylemişti. Bana baktı. "Bren'im Marks'ın hayalarına tekmeyi basardı, onu öpmezdi."

"Neden ona vurmadın?" diye sordu Ramirez. Neşesi hâlâ gözlerindeydi ama yüzü ciddileşmişti. Bence gerçek bir cevap istiyordu, espri değil.

"Ona vurmamı bekliyordu. Belki de ona vurmamı istiyordu. O zaman saldırıdan beni tutuklayıp, içeri bile atabilirdi."

Üç adamdan birisinin, Marks'ın böyle bir şey yapmayacağını söylemesini bekledim ama hiç kimse bir şey söylemedi. Bir anda ciddileşmiş yüzlerine baktım. "İçinizden teğmeninizin şerefini koruyan çıkmayacak mı? Böyle adice bir şey yapmayacağını söylemeyecek misiniz?"

"Hayır," dedi Jarman.

"Adice. Şeytana tapan bir kiralık katil için çok hoş konuşuyorsun," dedi Jakes.

Gözlerimi kırpıştırdı. "Şunu bir daha söylesene, yavaşça."

Jakes başıyla onayladı. "Teğmene göre sen birkaç vatandaşın kaybolmasından zanlıymışsın, ayrıca ay ışığı altında şeytanla çırılçıplak dans ediyormuşsun."

"Son bölümü Marks söylememiştir."

Jakes sırıttı. "Bir erkeği hayal kurduğu için suçlayamazsın." Bana bakıp, kaşlarını oynattı.

Güldüm. Onlar da güldüler. Hep beraber iyi vakit geçiriyorduk. Bernardo dışında, o sırtını duvara yaslanmış neşenin dışında duruyordu. Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Onu bir şekilde şaşırtmıştım.

"Marks seni büyüyü kötüye kullanmak suçundan tutuklatmak istiyordu, en azından dedikodular o yönde," dedi Jarman.

Ona baktım. Büyüyü kötüye kullanmanın cezası ölümdü. Ramirez'e baktım. "Senin bundan haberin var mıydı?"

Ramirez koluma dokundu. Beraber kahkahalardan uzaklaştık. İki memur hâlâ birbirleriyle şakalaşıyordu. Kahkahanın şekline bakılırsa şakalar benim hakkımdaydı ve duymak istemeyeceğim şeylerdi. Alay etmede geçilmemesi gereken ince bir sınır vardı. Ben çocuklardan birisi olan bir kız olmak istiyordum, adımı yosmaya çıkartmak değil. Bu bazen ince bir çizgi oluyordu.

Belki de söylediklerini duymamak en iyisiydi ama şu anda Ramirez'le de yalnız olmak istemiyordum. Marks'ın hakkımda söylediklerini, bana söylememesi beni rahatsız etmişti. O tamamen bir yabancıydı. Bana hiçbir borcu yoktu ama yine de gözümden düşmüştü.

Yanımızdan Afrika kökenli Amerikalı bir hemşire geçti ve yaralıların olduğu odaya girdi. İlk seferde gördüğüm hemşire olabilirdi ama o zaman sadece gözlerini gördüğüm için emin değildim. Ufak tefekti, neredeyse benim boyumdaydı ama ameliyathane kıyafetleri içindeyken, bundan emin olması zordu.

Kadın yanlarından geçerken polisler sustular. Kapı kapandığı anda, kahkahalar yeniden başladı.

Ramirez bana dürüst bir ifadeyle bakıyordu, kaşlarının arasında kırışıklık gibi duran bir endişe ifadesi de vardı. Kaşlarını çatınca daha da genç görünüyordu. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum.

Yan gözle iki polis memuruna baktı. Onlar hâlâ gülüyordu. "Jakes ve Jarman."

"Şakalarından mı bahsediyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Marks'ı onların önünde öpünce biraz şakayı da beraberinde getirmiş oldum. Ayrıca, başlatan bendim ya da aslında sendin." Omuz silktim. "Bu ortamı rahatlatıyor ve şu an hepimizin buna ihtiyacı var."

"Pek çok kadın olayı böyle görmez," dedi Ramirez.

"Ben pek çok kadın değilim ama açıkçası pek çok kadının bu şakalardan hoşlanamamasının sebebi erkeklerin şakayla taciz arasındaki ölçüyü kaçırması. Eğer onlarla her gün çalışıyor olsaydım, daha dikkatli olurdum ama çalışmıyorum, o yüzden biraz ölçüyü kaçırabilirim."

"Senin sınırın nedir, Anita?" Biraz fazla yakınımda duruyordu.

"Sınıra gelindiğinde, herkesin bunu fark etmesini sağlarım. Merak etme." Ondan uzaklaştım ve aramızda mesafe bıraktım.

"Bana kızgınsın." Şaşırmış gibiydi.

Hafifçe gülümsedim. "İnan bana, Dedektif, eğer sana kızarsam, bunu fark edersin."

"Dedektif, Ramirez bile değil. Artık rahatsız olduğunu biliyorum. Ne yaptım?"

Ona baktım, açık, dürüst yüzünü inceledim. "Neden bana Marks'ın hakkımda söylediklerini anlatmadın? Diğer polislere benim hakkımda neler anlatıyor? Bunun sonu ölüm cezasına bile gidebilir."

"Marks'ın o söylediğini yapmasına imkân yok, Anita."

"Yine de bana söylemeliydin."

Bir an şaşırmış gibi göründü, sonra omuz silkti. "Söylemem gerektiğini bilmiyordum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle görünüyor," ama verdiği cevap hoşuma gitmemişti.

Koluma yeniden dokundu, bu sefer çok hafifti. "Marks'ın seni tutuklatmasının mümkün olmadığını biliyordum. Haklıydım da. Bu yetmez mi?"

"Hayır," dedim.

Elini benden çekti. "Sana söylemenin ne faydası olurdu? Boşuna sıkıntıya girerdin."

"Duygularımın korunmasına gerek yok. Sana güveneceğimi bilmek isterdim."

"Marks'ın her söylediği şeyi sana söylemediğim için mi bana güvenmiyorsun?"

"Daha önce güvendiğim kadar güvenmiyorum."

Gözlerinde ilk kızgınlık belirtileri belirmeye başlamıştı. "Sen bana Los Duendos'da olan her şeyi anlattın mı? Nicky Baco'yla olan görüşmenle ilgili her şeyi anlattın mı?" Gözleri artık nazik değildi. Soğuk, inceleyici polis gözleriydi.

Yine gözlerimi kaçırdım, sonra başımı eğip, 'Oh, hay Allah, beni yakaladın,' demek istememe rağmen, gözlerine baktım. Beni köşeye sıkıştırmıştı ve genelde böyle durumlarda sinirlenirdim ama nedense koyu kahverengi gözlerine bakarken kendimi toparlayamadım. Belki de toparlayacak halde değildim. Evet, galiba öyleydi.

"Kimseyi öldürmedim, eğer söylemek istediğin buysa." Genelde güç kullanamıyorsam bu cevabı verirdim.

"Söylemek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun, Anita."

Konuşmamızda çok tanıdık, hatta samimi bir hava vardı. Tanışalı sadece iki gün olmuştu ama sanki birbirimizi çok daha uzun zamandır tanıyormuş gibi davranıyorduk. Bu sinir bozucuydu. Genelde, insanlara ya da canavarlara bu kadar çabuk bağlanmazdım.

Ama eğer şu an önümde eski polis arkadaşım Çavuş Rudolph Storr da duruyor olsaydı, ona yalan söylerdim. Eğer Nicky Baco polis kokusu alırsa, çekilirdi ve bana bir daha asla güvenmezdi. Baco gibi adamlar işin içinde polis olursa asla ikinci bir şans vermezdi.

"Baco, senin ve Rigby'nin dışarıda olduğunuzu biliyordu, Hernando. Etrafı büyülü..." Elimi sallayıp uygun kelimeleri aradım, "muska ve korumalarla donatmış. Caddelerde neler olduğunu biliyor. Eğer oraya polis desteğiyle gidersem, ne kadar uzakta olursanız olun, bize yardım etmez."

"Yardım edeceğinden emin misin? Belki de seninle oynayıp, neler bildiğini öğrenmeye çalışıyordur?" diye sordu Ramirez.

"Korkuyor, Hernando. Baco korkuyor. Bunu hissedebiliyorum ve onu korkutacak çok fazla şey olduğunu zannetmiyorum."

"Biraz önce bana hâlâ devam eden bir cinayet soruşturması hakkında bilgi gizlediğini söyledin."

"Eğer bana dinleme cihazı takarsanız ya da benimle beraber bir sivil polis gönderirseniz, Baco'yu kaybederiz. Bu konuda haklı olduğumu biliyorsun."

"Baco'yu kaybedebiliriz ama haklı değilsin," dedi, kızgınlığı geri gelmişti. Daha yakından ve samimi olarak tanıdığım, başka erkeklerde de gördüğüm sıkıntıdan gelen bir kızgınlıktı. Bu, iyi bir kız olup, onların kurallarıyla, onların istediği gibi oynamadığım için gelen kızgınlıktı. Bu lafları onunla tanışalı daha iki gün olmuşken Ramirez'den duymak içimi sıkmıştı.

"Şu an benim için en önemli şey bu cinayetleri durdurmak. Hedefim bu." Söylediğim şeyi biraz düşündüm ve sonra, "Ve tabii hayatta kalmak ama bunun dışında başka

bir niyetim yok. Kötü adamları durdur. Hayatta kal. Bu düşünce işleri basitleştirir, Hernando," dedim.

"Bana daha önce hayatındaki kan ve dehşeti durdurmak istediğini söylemiştin. Eğer bunun değişmesini istiyorsan, hayatını biraz komplike hale getirmen gerekir, Anita. Ve insanlara güvenmen, gerçekten güvenmeye başlaman gerekiyor."

Başımı iki yana salladım. "Bir anlık zayıflığımı, bana karşı kullandığın için teşekkür ederim. Şimdi yabancılara neden güvenmediğimi yeniden hatırladım." Sonunda kendime kızmıştım. Bu iyi bir histi. Tanıdık bir histi. Eğer kızgın kalabilirsem, kafam bu kadar karışık olmazdı.

Kolumu yakaladı ve tutuşu bu sefer nazik değildi. Canım yanmamıştı ama parmaklarını bastırışını hissedebiliyordum. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa içindeki sertliği de göstermişti. Ya içinizde olan ya da polis olduğunuz için kazandığınız türde bir sertlikti bu. Sizi koruyacak bu sertliğe sahip değilseniz, işte kalabilir ama ilerleyemezdiniz.

Gülümsedim. "Sırada ne var? Plastik hortumlar ve parlak ışıklar mı?" Bir espri olması gerekiyordu ama söylerken sesim hafif çıkmamıştı. Artık ikimiz de kızmıştık. Bütün o gülümsemelerin ve sakin tavırların altında asabiyet vardı. Birazdan hangimizinkinin daha kötü olduğunu görecektik.

Kısık bir sesle ve dikkatli konuşuyordu, ben genelde bağırmamak için böyle konuşurdum. "Marks'a buluşmanızdan bahsedebilirim. Ona bizden bilgi sakladığını söyleyebilirim."

"Peki, söyle. Marks büyük ihtimalle Baco'yu tutuklar, barını aratır. Hatta onu büyüyü kötüye kullanma şüphesiyle içeri attıracak kadar büyü malzemesi bile bulabilir. Peki bu bize ne kazandırır, Dedektif? Baco hapse girer, birkaç gün sonra daha fazla insan ölür. Daha fazla beden parçalanır."

Kızgın yüzüne doğru eğildim ve, "O zaman rüyaların ne hale gelir Hernando?" diye fısıldadım.

Beni o kadar ani bıraktı ki sendeledim. "Sen gerçek bir fahişesin, değil mi?"

Başımla onayladım. "Eğer şartlar gerektirirse, bahse bile girebilirsin."

Başımı iki yana salladım, elleriyle kollarını ovdu. "Eğer buna alet olursam ve işler ters giderse, bu kariyerime mâl olur."

"Bilmediğini söylersin."

Başını iki yana salladı. "Polis eskortun olduğumu bilen çok kişi var." Eskort kelimesini üzerine bastırarak söylemişti. "Onunla bir buluşma daha ayarladın değil mi?"

Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştım ama ifadesiz yüz de aynı derecede kötüydü. Birisiyle yatıp yatmadığın sorulduğunda cevap vermeyi reddetmek gibiydi. Cevap vermemek, evet demekle aynıydı.

Koridorda volta attı. "Lanet olsun, Anita, bunu görmezden gelemem."

Bunu içten söylediğini fark ettim. Önünde durdum, bu yüzden volta atmayı bırakıp, bana baktı. "Marks'a söyleyemezsin. İşi bozar. Eğer benim şeytanla dans ettiğimi düşünüyorsa, Nicky Baco'yu görünce krize girer."

Gözlerindeki kızgınlık azalmaya aşlamıştı. "Buluşma ne zaman?"

Başımı iki yana salladım. "Önce Marks'a söylemeyeceğine yemin et."

"Soruşturmanın amiri o. Eğer ona söylemezsem ve bir şekilde öğrenirse, rozetimi eline vermiş olurum."

"Buralarda pek popüler değil gibi," dedim.

"O benim üstüm."

"O senin patronun. Hiçbir şekilde senden üstün değil."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. "İltifat sana bir şey kazandırmaz."

"Bu iltifat değil, Hernando. Bu gerçek."

Sonunda sakinleşmişti, durmuş bana bakıyordu. Yüz ifadesi neredeyse normalleşmişti ya da benim onun için normal kabul ettiğim halini almıştı. Belki de boş zamanlarında yavru köpekleri parçalıyordu. Tamam, bunu inanarak söylememiştim ama yine de onu gerçekten tanımıyordum. Birbirimize yabancıydık ve bunu kendi kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum. Ona bir arkadaş ya da daha fazlasıymış gibi davranmak istiyordum. Bana neler oluyordu?

"Buluşmanız ne zaman, Anita?"

"Ya sana söylemezsem, o zaman ne olur?"

Yüzünde sert bir ifade belirdi. "O zaman Marks'a bilgi sakladığını söylerim."

"Ya sana söylersem?"

"O zaman seninle gelirim."

Başımı iki yana salladım. "Mümkün değil."

"Polis gibi gelmeyeceğime söz veririm."

Parlak ayakkabılarından, temiz saçlarına kadar onu baştan aşağıya süzdüm. "Sen hangi alternatif gerçeklikte polise benzeMİYORSUN?"

Arkamızdaki kapının açıldığını duydum ama ikimiz de dönmedik. Birbirimize bakmakla meşguldük.

"Ramirez!" diye bağırdı Jarman.

Sesinde ikimizi de arkamıza döndürecek bir ton vardı. Doktor Evans duvara yaslanmış, bileğini tutuyordu. Kolundan sızan kan kırmızı bir bilezik gibi parlıyordu.

Ramirez'le aynı anda aradaki kısa mesafeyi, sanki çok daha uzunmuş ve çok daha çabuk gitmemiz gerekiyormuş

gibi koşarak geçtik. Jarman ve Jakes kapıdan içeri girdiler. Bernardo kapıda tereddüt etti, kapıyı içerideki çığlıklar hastane koridorlarına yayılacak kadar açık tuttu. Ses kalın, anlamsız ve panik içindeydi, görmeden bir adamın bağırdığını anlamıştım. Ben neredeyse kapının önüne, Bernardo'nun yanına gelmiştim. Ramirez de bir gölge gibi peşimdeydi.

"Bu kötü bir fikir," dedi Bernardo ama önüne gelir gelmez yine de kapıdan içeri girdik. Tanrım, her zaman haklı çıkmaktan nefret ediyordum.

39

Steril beyaz oda daha önce gördüğümde cehennemin sessiz köşelerinden birisiydi. Şimdiyse gürültülü, kanşık köşelerinden birisine dönüşmüştü. Derisi yüzülmüş bir el bana doğru atıldı. Ben sırtımdan çıkarttığım büyük bıçağımı ele savurdum. El kanadı ve geri çekildi. Acı hissediyorlardı. Kanıyorlardı. Güzel.

Ceset bana yeniden saldırmaya hazırlanırken ben bıçağı boğazına savurmak için kaldırdım. Ramirez beni engelledi. "Onlar sivil."

Ramirez'e baktım, sonra yatağa sadece bir bilek bağıyla bağlı duran derisi yüzülmüş şeye döndüm. Ceset bana yeniden saldırdı, kanlı elini havada savurdu, kesik dili dudaksız ağzının içinde bir kurt gibi oynuyordu.

"Uzak dur," dedi ve beni ondan uzaklaştırdı.

"Onlar ceset, Ramirez, sadece ceset," diyecek zamanı buldum.

Ramirez engereğini çıkarttı. "Onları öldürme." Dövüşe katıldı, aslına bakarsanız henüz bir dövüş olmamıştı. Cesetlerin çoğu yataklarına bağlıydı. Debeleniyor, bağırıyor, inli-

yorlardı, kurtulmak için derisiz bedenleri, onları tutan bağlara yüklendikçe daha da parçalanıyordu.

Hemşire Ben, hastalardan birisinin kafasına vuruyordu. Ceset kolunu öyle bir ısırmıştı ki, kolunu kurtaramıyordu. Jarman, onun yanındaydı, cesedin kafasına copuyla beysbol oynuyormuş gibi vuruyordu. Çığlıklar arasından bile, cesedin başından gelen, yumuşak, kavuna vurulunca çıkan sese benzeyen ses duyulabiliyordu.

Jakes ve Bernardo pencerenin yanındaki yataktaydı. Bir eli ve bir ayağı hâlâ yatağa bağlı duran cesetlerden birisi Afrika kökenli Amerikalı hemşireyi kucaklamıştı. Cesedin suratı, hemşirenin göğsüne gömülmüştü. Hemşirenin kıyafeti kana bulanmıştı, sanki birisi üzerine bir kova kırmızı boya dökmüş gibi görünüyordu. Cesedin ısırdığı yer öldürücü bir yer değildi ama normalden çok fazla kan vardı. Isırıklar, ölümcül bir yere ulaşmış olmalıydı.

Jakes cesede öyle sert vuruyordu ki, her darbede parmak uçlarında yükseliyordu, neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Cesedin kafası kanıyor, parçalanıyordu ama hemşireyi bırakmıyordu. Başını, hemşirenin göğsüne, süt emen, canavarlaşmış bir çocuk gibi yapışmıştı.

Bernardo da bıçağını cesede saplıyordu. Bıçak her seferinde kan saçarak çıkıyordu ama bir etkisi olmuyordu. Kapının yakınındaki ceset acıya tepki vermişti ama bir kere beslenmeye başladılar mı, et yığınına dönüşüyorlardı. Ete zarar veremezdiniz ve kesinlikle öldüremezdiniz.

Yataklarının içinde çığlık atan, kıvranan cesetlerin arasında yürüdüm, hepsinin gözleri aynı bakıyordu. Sanki hepsinin gözlerinden aynı kişi bakıyordu. Efendileri, her nerdeyse, benim yatakların arasında yürüyüşümü seyrediyordu, Ramirez'e ve uyarılarına aldırmayıp, diğer uçtaki ya-

tağa gidişimi seyrediyordu. Ramirez cesetlerin hepsi kurtulursa neler olabileceğinin farkında değildi. Bu olmadan odayı terk etmeliydik.

Bernardo'nun yanına gidip, onu kenara ittim. Bıçağı cesedin çenesinin altına yerleştirdim. Derin bir nefes aldım, dövüş sanatları çalışmalarında büyük ve sert görünüşlü bir şeyi kıracakken alınan dengeli pozisyonu aldım. Bıçağın ucunun cesedin kafasından çıkışını gözümün önünde canlandırdım, işte yapmak istediğim buydu. Bıçağı başının içine doğru sapladım. Bıçak çenesinin altındaki yumuşak dokunun içinden sert, kaygan bir hareketle gitti, sonra damak kemiğine geldi ama durmadı. Bıçağın ucu kafatasının üzerinden çıkmadı ama sinüs boşluğuna kadar geldiğini hissettim.

Ceset kadını bıraktı, bıçağın tuttuğu ağzını açmaya çalışıyordu. Boştaki eliyle ağzına uzanmak için hemşireyi bıraktı, hemşire yatağın yanına yere düştü. Böylece yarayı gördük. Hemşirenin göğsünün ortasında bir delik vardı. Kaburgaları kırık bir çerçeve gibi dışarı fırlamıştı. Delik bir insanın yüzünün içine girebileceği kadar büyüktü. O karanlık, ıslak deliğin içine baktım, hemşirenin kalbi gitmişti, yenmişti.

"Oh, Tanrım," dedi Jakes.

Yataktaki ceset diğer elini de kurtarmıştı. Bıçağın kabzasını tutmuş, çıkartmaya çalışıyordu. Jakes, Bernardo ve ben birbirimize baktık. Sadece bakış, hiç konuşma olmadı, hemen hepimiz arkamızı dönüp ilerledik aklımızda tek bir şey vardı: her ne şekilde olursa olsun kapıya gidecektik. Bu odada bizim dışımızda insanî hiçbir şey yoktu.

İleri bakınca Ramirez ve Jarman'ı karşı kapının önünde, erkek hemşireyi taşırken gördüm. Harika. "Kaçın," diye bağırdım.

Bunu denedik. Bir hareket hissettim, döner dönmez ceset üzerime atladı ve beraber yere düştük. Ben bıçağı çenesine sapladım, diğerine yaptığım gibi çenesini kilitlemeye çalıştım ama başını kaçırdı ve sadece boğazını kesebildim. Yüzüme sıcak kanı fışkırdı. Bir an için önümü göremedim. Üzerimdeki hareketini hissedebiliyordum. Bacaklarını belime sarmıştı. Elimle derisiz omzundan ittim, onu geride tutuyordum, o da üzerime yükleniyordu. Bıçağı tutan elimin tersiyle gözlerimi temizledim. Ceset bir köpek gibi dişlerini birbirine vuruyordu, ben de çığlık attım. Bıçağı yeniden savurunca yanağında öyle derin bir yara açtım ki bıçak dişlerine takıldı. Ceset de çığlık attı ve elimi ısırdı. Ceset başını kemiği kopartmaya çalışan bir köpek gibi sallarken, ben de bağırıyordum. Elim açıldı ve bıçak düştü.

Yaratık ağzını açıp bana saldırdı, açık mavi gözleri inanılmaz derecede büyüktü. Boğazıma atıldı. Son bıçağımı çekecek zaman yoktu. Gözlerine saldırdım. Başparmaklarımla gözlerine bastırdım ve ceset kendi momentumuyla parmaklarımı benim bastırabileceğimden daha derine gönderdi. Gözlerinin ezildiğini hissettim, gözler patlayınca ılık ve yoğun bir sıvı ellerime aktı.

Ceset çığlık attı, başını iki yana sallıyordu, elleri yüzündeydi.. Bernardo bir anda yanımda belirdi, cesedi geri çekti ve tek eliyle odanın diğer tarafına fırlattı. İnsan dehşet içindeyken inanılmaz şeyler yapabiliyordu.

Dizlerimin üzerinde doğruldum, son bıçağım çektim. Bernardo beni ayağa kaldırdı, neredeyse kapıya ulaşmıştık. Rigby elinde bir baltayla kapının önündeydi, baltayı cesetlere savuruyordu. Etrafı el, kol parçaları ve tanımlanamayan et parçalarıyla doluydu. Ramirez engereğini cesetlerden bi-

rinin ağzına o kadar sert soktu ki copun ucu cesedin ensesinden belirgin bir şekilde göründü.

Jakes, Jarman'ı kollarından tutmuş, geride yoğun kanlı bir iz bırakarak çekiyordu. Jarman kapının diğer tarafına geçmişti. Rigby'nin baltası iki cesedi hareketsiz hale getirecek kadar parçalamıştı. İki ceset hâlâ yataktaydı. Ramirez hâlâ engereğini ağzına soktuğu cesetle uğraşıyordu. Bir ceset Rigby'nin üzerine atıldı, o da baltasını savurdu.

Bernardo, "Arka..." diye bağırmadan, arkamda bir ses duydum.

Bernardo'nun "...nda," dediğini duyamadan sırtımda bir şeyle yere düşmüştüm.

Başımı içeri çekip, boynumu korumaya çalıştım. Dişler omzuma saplandı, kan akıyordu ama omuz askısı ve sırt kılıfı yüzünde iyi ısıramamıştı. Dişler etime ulaşmıştı ama deri askı bir çeşit zırh görevi görmüştü. Elimdeki bıçağı sırtımdaki şeyin bacağına sapladım, bir daha sapladım. Umurunda bile değildi.

Bir anda üzerimde bir rüzgâr esti ve sert bir darbe hissettim, saçlarıma, omuzlarıma, sırtıma sıcak kan fışkırdı. Cesedin altından çıkınca, kafasının olmadığını gördüm.

Rigby cesedin başında duruyordu, elinde kanlı bir balta ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Dışarı çık. Ben arkanı kollarım." Sesi tizleşmişti, korku içindeydi ama olduğu yerde kaldı ve hepimizin kapıya doğru ilerlemesini bekledi.

Cesetlerden birisi Bernardo'nun sırtındaydı ama onu yemeye çalışmıyordu. Bernardo'nun başını iki kere sert bir şekilde yere vurdu. Ceset bana baktı. Gözlerinde diğerlerinde görmediğim bir şey vardı. Korkuyordu. Bizden korkuyordu. Durdurulmaktan korkuyordu. Belki de, sadece belki, ölmekten korkuyordu.

Açık cam kapılardan, yani Jakes'in yanından geçti gitti, sanki başka bir yerde, başka bir işi vardı. Ben durdurulması gerektiğini biliyordum, eğer kaçarsa çok kötü şeyler olacağını biliyordum ama Bernardo'nun koluna girdim ve onu dışarı taşıdım. Ramirez'de diğer koluna girdi ve bir anda onu taşımak kolaylaştı.

Arkamızdan bir gürültü geldi. Rigby dengesini kaybetti ve kapıyı kapatan düğmeye çaptı. Ramirez tutmaya çalışırken kapı kapandı. Rigby'nin baltasını savurduğunu gördüm, sonra iki taraftan da üzerine cesetler geldi. Ramirez kapıyı açan düğmeye bastı ama kapı açılmadı, ya Rigby çarpınca ya da başka sebepten kapı sıkışmıştı.

"Rigby," diye bağırdı Ramirez.

Sanki bir dev nefes almış gibi odadaki hava çekildi ve içeriyi ateş kapladı. Alevler camı su gibi kapladı, oda turuncu renkli bir akvaryum gibi göründü. Camın diğer tarafındaki sıcaklığı hissettim. Tiz sesli yangın alarmı duyuldu. Kendimi yere, Bernardo'nun üzerine attım, yüzümü kapatıp, yan odadaki korkunç sıcaklığın, aradaki camı patlatıp, üzerimize yağdırmasını bekledim.

Ama üzerime yağan sıcak cam değil, serin su oldu. Başımı kaldırınca odayı dolduran su damlalarını gördüm. Cam kararmıştı ve su yangını söndürünce oluşan duman bir sis gibi içerde dolaşıyordu.

Ramirez düğmeye dokundu ve kapılar açıldı. Alarm artık daha yüksek geliyordu, o zaman iki farklı alarm çaldığını fark ettim. İkisi beraber sinir bozucu bir sese dönüşmüştü. Ramirez içeri girdi, o delirtici sesin arasından sesini duydum. "*Madre de Dios.*"

Üzerime su akıp, kıyafetlerimi ve saçımı ıslatırken ayağa kalktım. Rigby'e artık yardım edemezdim. Hâlâ kaçak bir

ceset vardı. Parmaklarımı Bernardo'nun boynuna dayadım. Alarm yüzünden nabzını bulmakta güçlük çektim ama nabzı atıyordu. Bayılmıştı ama canlıydı. Jakes, Jarman'ın yanındaydı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Jarman'ın boynundaki yarayı, elleriyle kapatmaya çalışıyordu. Jarman'ın başının etrafında oluşmuş kan birikintisini tepeden akan su temizliyordu. İçine su akıyor olmasına rağmen gözleri sabit bir noktaya dikilmiş, bakıyordu.

Hassiktir. Jakes'in yanına gidip, "O öldü. Jarman öldü," demem gerekirdi ama yapamadım. Ayağa kalktım. "Ramirez."

Hâlâ diğer odaya, Rigby'den geriye kalanlara bakıyordu.

"Ramirez!" diye bağırdım. Bana doğru döndü ama gözleri tam odaklanmamıştı, sanki beni görmüyordu.

"Yakalamamız gereken bir ceset daha var. Onun kaçmasına izin veremeyiz."

Ramirez bana boş gözlerle baktı. Yardıma ihtiyacı vardı. Birkaç adım atıp yanına geldim ve onu öyle bir tokatladım ki, kendi elim acıdı. İstediğimden daha sert vurmuştum.

Başı geriye gitti ve ben de onun bana vuracağını düşünerek pozisyon aldım ama vurmadı. Öylece durdu, yumruklarını sıkmıştı, kendisini tutuyordu gözlerinde birisinin üzerine akmayı bekleyen bir öfke vardı. Ona vuran tek şey ben değildim. Her şey ona vuruyordu.

Bana vurmayacağını anlayınca, "Kötü şey şu tarafa gitti," dedim. Kapıyı işaret ettim. "Peşinden gitmeliyiz."

Çok hızlı bir şekilde İspanyolca konuşmaya başladı. Tam olarak ne dediğini anlamıyordum ama kızgınlığını atıyordu. Bildiğim tek bir kelime yakalamıştım. Bana *hurja* demişti. Cadı demekti.

"Siktir git." Jarman'ın etrafından dolaşıp, kapıyı açtım. Koridorda da tavandan su akıyordu. Evans hâlâ duvara dayanmış, hareketsiz duruyordu. Maskesini takmıştı, sanki yeterince hava alamıyordu.

"Ne tarafa gitti?" diye sordum.

"Yangın merdivenlerinden indi, koridorun sonunda." Yangın alarmı yüzünden bağırdı ama sesi boş ve uzaktan gelmişti. Belki ben de kendimi biraz toparlayınca, şoka girebilirdim.

Arkamdan kapının açıldığını duymadım ama Ramirez, "Anita!" diye bağırdı.

Kapıya koşarken arkamı dönüm. "Ben merdivenlerden iniyordum, sen de asansörü al."

"Anita!" diye tekrar bağırdı.

Döndüm, bana cep telefonlarından birisini attı. Tek elle zar zor yakaladım.

"Eğer aşağıda bulmazsam, ararım," dedi.

Başımla onayladım, telefonu arka cebime koydum, kapıya doğru koştum. Artık Browning'i çıkartmıştım. Artık oksijen dolu oda yoktu. Mermiler de, bıçaklar kadar etkili mi değil mi görecektik. Yangın çıkışının ağır kapısına yüklenip ittim, duvara kadar dayadım ve cesedin kapının ardında durmadığından emin oldum. Sonra beton merdivenlerde bir an tereddüt ettim. Burada da tavandan su yağıyordu, basamaklardan da su küçük şelaleler oluşturmuş akıyordu. Yangın alarmlarının tiz sesi her yerdeydi. Önce yukarı baktım, sonra aşağıya. Ne tarafa gittiğini bilmiyordum. Aşağı ya da yukarı herhangi bir kata gitmiş olabilirdi.

Lanet olsun, o şeyi bulmalıydım. Neden böyle alelacele gittiğini bilmiyordum ama karanlığın çöküşü ve cesetler ko-

nusunda haklı çıkmıştım, düşüncelerime güveniyordum. Onlar da hareketlendirilmiş cesetlerdi, sadece daha önce hiç görmediğim bir türdü ama yine de ölüydüler ve ben bir nekromensırdım. Teknik olarak her türlü yürüyen ölüyü kontrol edebilirdim. Bazen çok yakın olduklarında vampirleri hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım ve rahatladım, gücümü ortaya çıkartıp, dışarı yolladım, arıyordum, sırtımı kapıya vermiştim, üzerime su akıyordu, yangın alarmının sesi o kadar yüksekti ki, düşünemiyordum. 'Büyüyü' dışarı gönderdim, görünmez bir sis gibi merdivenlerden aşağı ve yukarı dolaştırdım.

Bir anda gerildim. Sanki oltanın misinası çekilmiş gibi bir şey hissettim. Aşağı, aşağı gitmişti. Eğer yanlış hissettiysem, yapılacak bir şey yoktu ama yanlış hissetmemiştim. Islak beton merdivenlerden koşarak indim, kayıp düşmemek için tek elimle tırabzana tutundum, diğer elindeki silahımı yere doğrultmuştum. Bir sonraki katta, kapının önünde yatan bir kadın vardı, hareketsizdi ama nefes alıyordu. Sudan boğulmasın diye onu yan çevirdim ve devam ettim. İniyordu, aşağı iniyordu ve beslenmek için vakit kaybetmiyordu. Kaçıyordu, bizden kaçıyordu, benden kaçıyordu.

Ayağa kalktım, ıslak basamaklarda kaydım ama tırabzanı sıkı tuttuğum için düşmedim. Kayınca yaratıkla olan bağlantımı kaybettim. O kadar şeyi yaparken konsantrasyonumu kaybetmiştim. Su yağışı bir anda durdu ama alarm hâlâ ötüyordu, su artık sesi yumuşatmadığı için daha da rahatsız ediciydi. Ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Uzaktan, alt katlardan bir çığlık sesi geldi. Bir sonraki dönüşte tırabzanları tutup, havada döndüm, ama ıslak metal elimden kaydı ve neredeyse kafa üstü yere çakılıyordum. Koşabildiğim ka-

dar hızlı koşuyordum, güvenliğime pek önem vermiyordum. Koşarken kayıyordum, düşüyordum ama aklımda sadece geç kalacağım düşüncesi vardı. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım yetişemeyecektim.

40

Durup konsantre olmadan o şeyle bağlantıyı yeniden kuramazdım. O yüzden peşinden gitmeye karar verdim, katları geçerken onu kaçırmamayı umuyordum. Ayrıca, 19uncu katta bir hemşireyle, birbirlerine sarılmış sırılsıklam bir hasta grubuyla karşılaştım. Hepsi sessizce aşağıyı işaret ettiler. 17. katta da elinde bir demek çiçek olan, dudağı kanayan bir adam bir şeyler saçmaladı ve aşağıyı işaret etti. 14'te kapı açıldı ve pembe üniformalı bir hemşire fırlayıp bana doğru koştu. Çığlık atıp, eliyle kapıyı işaret ediyordu, kocaman gözleriyle bana bakıyordu. İki elinde de, şu küçük battaniyelerinin içinde bebekler vardı. Birisinin minik pembe örgü şapkası bile başındaydı. İkisi de o kedi sesi gibi tiz seşleriyle çığlık çığlığa ağlıyor ve yangın alarmıyla yarışıyorlardı.

Hemşire bana baktı, konuşamıyordu, ya da konuşmaya korkuyordu. Belki silah, belki de kan yüzündendi, tepeden akan su kanın tamamını temizlememişti. Sesimi yükseltip, "Bu katta mı?" diye sordum.

Hemşire sadece başıyla onayladı. Bir şey tekrarlayıp duruyordu. Ne dediğini anlamak için ona doğru eğilmem gerekti. "Bebek odasında, bebek odasında."

Adrenalimin daha fazla artabileceğini düşünmüyordum. Yanlış düşünmüşüm. Bir anda kanımın hızlandığını hissettim, kalbim göğsümün içinde acı verici bir şey gibi atıyordu. Kapıyı açtım, elimde Browning holü inceledim. Hareket eden bir şey yoktu. Koridor bomboş uzanıyordu ve çok fazla kapalı kapı vardı. Alarm hâlâ ötüyordu ve sesi beni geriyordu ama alarm sesine rağmen bebeklerin sesini duyuyordum... ağlıyorlardı... çığlık atıyorlardı.

Cebimdeki telefonu çıkarttım ve Ramirez'in bana gösterdiği düğmeye bastım ve seslere doğru koştum. Ramirez ilk çalışın ortasında açtı. "Anita?"

"Doğumhanedeyim. 14üncü katta. Hemşire yaratığın bebek odasında olduğunu söylüyor." İlk köşeye gelmiştim. Kendimi karşı duvara attım ama tam anlamıyla durmadım. Genelde köşeleri daha dikkatli dönerdim ama ağlama sesleri yaklaşıyordu.

"Geliyorum," dedi Ramirez.

Bağlantıyı kesen düğmeye bastım ama bir sonraki dönüşe geldiğimde telefon hâlâ elimdeydi. Çelik destekli güvenlik camının içinden birisi geçmişti. Bir erkek olduğu belliydi ama tanım buraya kadardı. Yüzü hamburger gibi olmuştu. Yerdeki stetoskopuna bastım, doktor ya da hemşire olmalıydı. Nabzına bakmadım. Eğer hayattaysa bile, ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Eğer ölmüşse bunun zaten bir önemi yoktu. Bir kapıdan geçtim ve uzun cam bölmeye geldim. Bebek odasına geldiğimi anlamak için, camdan bakmama gerek yoktu, bebeklerin ağlayışını duyabiliyordum. Yangın alarmına rağmen o panik içindeki ağla-

yışları yüreğimi burktu, koşup onlara yardım etmek istedim. İçimde olduğunu bile bilmediğim bir içgüdü kapıya ulaşmamı söylüyordu. Telefon hâlâ elimdeydi, yeniden cebime koymaya çalıştım. Sol elim ısırık yüzünden düzgün çalışmıyordu. Telefon elimden kaydı, ben de yerde bıraktım.

Kapının kolunu çevirdim ama kapı biraz açılıp durdu. Omzumla yüklendim ve önünde bir beden, bir yetişkin bedeni olduğunu gördüm. Gerileyip yeniden vurdum, biraz daha açıldı. Sadece bebekler değil, bir kadın da çığlık atıyordu. Kapıyı açamıyordum. Lanet olsun!

Sonra cam patladı ve dışarı bir beden düşütü ve cam kırıkları saçıldı. Yere düşen kadın, öylece kalmıştı, kanıyordu. Ben kapıyı bıraktım ve cama koştum. Camın alt tarafında küçük kılıçlar gibi duran kırıklar vardı ama Judo derslerinde bundan daha yüksek yerlerden düşmüştüm. Yıllarca düşme talimleri yapmıştım. O şey içeride mi diye baktım. Bir grup plastik beşik bir kenara toplanmıştı. Yer vardı. Biraz gerildim ve kendimi kırık camların üzerinden attım, düşerken takla attım. Düşüşün şiddetini azaltabilmek için sadece tek elimle yere vurabildim ama ateşe hazır olmak için silahımın elimde olmasın istiyordum. Yere düştüm ve düşüşümün, atlayışımın ya da artık her neyse hızı hâlâ duruyordu, taklama devam ettim ve o gücü kullanıp içinde ne olduğunu bilmediğim odada doğruldum. Etrafa çok hızlı baktığım için tam olarak olanları göremedim. Devrilmiş beşikleri gördüm: minicik bir bebek kırık bir oyuncak gibi yerdeydi, vücudunun ortası yenmişti, sanki içi emilmiş bir şekere benziyordu; dik duran beşiklerden bazılarına kan saçılmıştı, bazılarının içinde minik, kırık gibi duran bedenler vardı, bazıları boştu ama kan vardı; sonra karşı köşede canavarı gördüm.

Elinde minik bir battaniyeye sarılı bir bebek vardı. Minik yumruklarını sallıyordu. Bebeğin sessini duymuyordum. Hiçbir şey duymuyordum. Gözümün önünde, bebeğe doğru eğilen o derisi yüzülmüş surattan başka bir şey yoktu. İlk mermi canavarı alnına isabet etti; ikincisi, yaratığın başı ilk merminin etkisiyle geri gidince suratına girdi. Bebeği kaldırıp yüzünü korumaya çalıştı ve o anda o minik bedenin üzerinden gözlerimiz keşişti. Bana baktı. Yüzündeki mermi izlerinin içi yumuşak kil gibi bir şeyle doldu. Ben karnına ateş ettim çünkü bebeği tehlikeye atmadan sadece oraya ateş edebilirdim. Sarsıldı ama kendisini yere attı. Düşmemişti. Canını yakamamıştım. Beşiklerin arkasına saklanmıştı. Beşiklerin ayakları ince ve yüksekti. Ben de eğildim ve onu metal ayakların arasından gördüm, bebeği ısırmak üzereydi.

Net bir şekilde nişan alamamıştım. Yine de yanına doğru duvara ateş ettim. Canavar sindi, kenara kaçtı ama bebeği bırakmadı. Beşiklerin ayakları arasından ateş ettim, onu harekete zorladım. Ramirez neredeydi?

Canavar doğrudan bana doğru koştu. Üzerine ateş ettim. Sarsıldı ama gelmeye devam etti. Bebeğin üzerinde sadece bebek bezi vardı ama hayattaydı. O şey, bebeği üzerime attı. Bir tercih yapama bile gerek yoktu. İki elimi de kullanıp bebeği yakaladım. Canavar üzerime atladı. Darbenin etkisiyle geldiğim camdan dışarı fırladık. Havada dönmüş olmalıyız çünkü ben canavarın üzerine düştüm. Silahımın namlusunu karnına yasladım ve bebeği sol elimle tutarken, sağ elimle tetiği çekmeye başladım.

Yaratık, omurgası kırık bir yılan gibi sarsıldı. Ben dizlerimin üzerinde doğruldum, silah boşalıncaya kadar ateş etmeyi sürdürdüm. Browning'i yere attım ve Firestar'ı çektim.

Yaratık bana elinin tersiyle vurduğunda Firestar'ı neredeyse ona doğrultmuştum, darbe beni duvara fırlattı. Bebeği korumaya çalışırken, olması gerekenden fazla hasar aldım. Bir an için sersemledim, yaratık saçlarımdan yakalayıp beni kendisine doğru çevirdi.

Göğsüne ve karnına ateş ettim. Her mermide sarsıldı ve artık altı ya da yedinci mermide saçlarımı bıraktı. Bir mermi sonra Firestar da boşalmıştı. Yaratık tepemde dikiliyordu, dudaksız ağzı gülümsedi.

Yangın alarmı susmuştu. Bir anda gelen sessizlik neredeyse dehşet vericiydi. Kalp atışlarımı bile duyabiliyordum. Kucağımdaki bebeğin sesi bir anda çok yüksek gelmişti. Bu boşluktan faydalanıp, bebeği yere bıraktım. Yaratık beni yakalayıp karşı duvara fırlattığında ona dönmeye hazırlanıyordum. Artık bebekle ilgilenmeme gerek yoktu. Ellerimle kollarımı duvara vurdum ve darbeyi olabildiğince yavaşlattım. Yaratık yanıma geldiğinde, sersem değildim. Kolumdan yakaladı ama ben debelenip, diğerini yakalamasına izin vermedim.

Yakın dövüş tekniklerini biliyordum ama bu kadar kaygan ve derisi olmayan bir şeyle ne yapılacağını bilmiyordum. Tutacak bir yeri yoktu. Beni tişörtümden yakalayıp kaldırdı, diğer eli kalçamdaydı, beni bir halter gibi başının üzerine kaldırdı, duvara sanki içinden geçirmek istiyormuş gibi vurdu. Kendimi korumaya çalıştım ama yere düştüm, sersemlemiştim, bir an ne nefes alabildim, ne de düşünebildim.

Yanıma diz çöktü, tişörtümü pantolonumdan çıkarttı, karnımı ve sutyenimi açtı. Elini sırtıma attı ve beni neredeyse nazikçe kaldırdı, sırtımı geriye yaslayıp, beni yukarı kaldırdı ve yüzünü çıplak tenime doğru yaklaştırdı, sanki beni

öpecekti. Kafamın içinde bir ses duydum. "Açım," diye fısıldıyordu. Her şey çok uzak, rüya gibi geliyordu, bayılacağımı anlamıştım. Elimi kaldırdım ama sanki benim elim değil gibiydi. Fakat hareket etti. O kaygan, derisiz yüzünü okşadım. Yüzü beslenmek için karnıma doğru giderken garip, gözkapakları olmayan gözlerini bana çevirdi. Başparmağım etinin üzerinde dolaşıp gözünü aradı. Beni engellemedi. Başparmağım gözüne saplanırken, o da karnımın üst kısmını ısırdı. İkimiz de çığlık attık.

Yaratık geriledi, beni yere bıraktı. Çok yüksekten düşmemiştim, ilk mermi geldiğinde zaten dizlerimin üzerinde ondan uzaklaşıyordum. Ramirez yangın merdiveni tarafındaki koridordan geliyordu, silahını iki eliyle tutmuş koşarken ateş ediyordu.

Yaratığın vücudu titredi ama yaraları çok hızlı kapanıyordu, sanki vuruldukça, iyileşme yeteneği da artıyordu. Yaratığın kaçmasını ya da Ramirez'e ve ya bana saldırmasını bekledim ama bunları yapmadı. Bebek odasının kırık camından içeri atladı. Ne yapmak istediğini anlamıştım. Kaçmaya çalışmıyordu. Biz onu yok etmeden, olabildiğince çok hayat almak istiyordu. Efendisi bu ölümlerle besleniyordu.

Ramirez benim önceden açamadığım kapıya gitti. Ben onu kapıyı açmaya uğraşırken bıraktım. Camdan içeri girdim. Yaratık başka bir bebeğin battaniyesini, hediye paketi açar gibi açıyordu. Tabancalarımın nerede olduğunu bilmiyordum. Ona atacak bir şeyim de kalmamıştı. Bebek minik kollarını sallarken, onu kaldırdı. Canavarın ağzı açıldı ve zaten kan içinde kalmış dişleri göründü.

Ramirez kapıyı geçebileceği kadar açmıştı. Yaratığın bacaklarına ve vücudunun alt kısmına ateş ediyordu, bebeği vurma korkusuyla başına ateş etmiyordu. Canavar onunla

ilgilenmedi ve bir anda her şey yavaşladı. Canavarın yüzü bebeğe yaklaştı, ağzı o minik kalbi tek ısırışta kopartacak kadar açıktı. Çığlık atım, sesime bütün öfkemi ve çaresizliğimi verdim. Ölüleri diriltmemi sağlayan gücümü ortaya çıkardım, gücü etrafıma sardım ve ileri fırlattım. Gücü zihnimde ileri atılan beyaz sis gibi bir ip halinde görmüştüm. Auramı, varlığımı o şeye doğru gönderdim. Ben bir nekromensırdım, pislik de bir cesetti.

"Dur!" diye bağırdım.

Yaratık hareketin ortasında durdu, bebek neredeyse ağzına gelmişti. Onu harekete geçiren gücü hissettim. O ölü kılıf içindeki gücü hissettim. Efendisinin gücü içinde karanlık bir ateş gibi yanıyordu. Ben sanki gücümü yönlendiriyormuş gibi elimi uzatmıştım. Elimi açtım ve beyaz ip cesedin içine dağıldı. Cesedi, yeni bir beden oluşturuyormuş gibi kendi gücümle kapladım. Auramı o şeyin üzerinde kapanan bir yumruk gibi kapattım ve onu harekete geçiren güçle bağlantısını kestim. Ceset titredi, sonra sanki ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere düştü.

Efendisini hissetmiştim. Onu tenimdeki soğuk bir rüzgâr gibi hissetmiştim. Bana doğru gelişini hissetmiştim, Auramdan gelen ince yolu bir labirentin içindeki ip gibi bana gelmek için kullanıyordu. İpi geri çekmeye, yeniden içime almaya çalıştım ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, o yüzden yeterince hızlı olamadım. Auranız büyülü kalkanınız, zırhınızdı. Ben onu cesede gönderince, kendimi her şeye açmıştım. Tehlikelerin farkında olduğumu düşünüyordum ama yanlış düşünmüştüm.

Canavarın efendisinin gücü bana benzin izini takip ederek gelen ateş gibi çarptı, bir an başımın geriye gittiğini hissettim ve nefes alamadım. Kalbim titredi ve durdu. Yere

düştüğümü hissettim ama canım yanmadı, sanki şimdiden uyuşmuştum. Gözümün önünde bir grilik vardı, sonra kararadı ve o karanlıkta bir ses duydum. "Benim pek çok hizmetkârım var. Bunu durdurman benim için bir hiç. Diğerlerinin aracılığıyla beslenirim. Sen boş yere öleceksin."

O sese cevap verecek kelimeleri düşündüm ve aklıma geleni söyledim. "Siktir git."

Ona meydan okuduğum için artan öfkesini, kızgınlığını hissettim.

Ona, acizliğine gülmek istedim ama gülecek takatim kalmamıştı. Karanlık sanki daha da arttı. Canavarın efendisinin sesinin de, kendi sesimin de ötesine geçtim ve sonrasında... hiçbir şey yoktu.

41

Ölmediğimin ilk belirtisi acıydı. İkincisi ışıktı. Göğsüm yanıyordu. Bir an kendime geldim, nefes almaya çalıştım, üzerimde yanan bir şeyler vardı, onları almaya çalıştım. Gözlerimi kırpıştırıp canımı yakan beyaz ışığa baktım, sonra sesler geldi.

"Onu tutun!"

Kollarımdan ve bacaklarımdan beni tutan ellerin ağırlığını hissettim. Debelenmeye çalıştım ama vücudumu hareketlerimi fark edecek kadar hissetmiyordum.

"KB altmış üstü seksen ve hızla düşüyor."

Etrafımda dolaşan bulanık şekiller gördüm. Kolumda sert bir acı hissetim, iğne batırılmıştı. Bir adamın yüzünü gördüm, sarışındı ince metal çerçeveli gözlükleri vardı. Yüzü beyaz sise geri döndü.

Gözümün önünde gri noktalar belirdi ve düşüyormuşum gibi hissettim, aşağı, boşluğa doğru gidiyordum.

Bir erkek sesi, "Onu kaybediyoruz!"

Karanlık geri geldi ve acıyı ve ışığı aldı. Karanlıkta bir kadın sesi duydum. "Bir de ben deneyim." Sonra sessizlik oldu. Bu sefer yabancı sesler yoktu. Karanlık ve kendim dışında hiçbir şey yoktu. Sonra sadece karanlık kaldı.

42

Adaçayı kokusuyla uyandım. Adaçayı ruhu temizlemek ve olumsuzluğu gidermek içindi ya da en azından öğretmenim Marianne ben, kokusundan şikâyet edince böyle söylerdi. Adaçayı kokusu her zaman başımı ağrıtırdı. Tennessee'de Marieanne'le mi birlikteydim? Oraya gittiğimi bile hatırlamıyordum. Gözlerimi açıp nerede olduğuma baktım, bir hastane odasındaydım. Eğer yeterince hastanede uyanmışsanız, bunu fark edebilirdiniz.

Işığa bakıp gözlerimi kırpıştırarak hayatta olduğuma şükrettim. Hayatta olduğum için mutluydum. Bir kadın gelip yatağın yanında durdu. Gülümsüyordu. Omuzlarına değen siyah saçları güçlü yüzünü çerçeveleyecek şekilde küt hatlarda kesilmişti. Gözleri, yüzüne göre çok küçük görünüyordu ama o gözler bana sanki benim bilmediğim bir şeyleri biliyormuş gibi bakıyordu ve sanki bildiği şeyler iyi ya da en azından önemli şeylerdi. Üzerinde uzun, bol bir elbise vardı, rengi mordu üzerinde hafif kırmızı bir desen vardı.

Konuşmaya çalıştım, boğazımı temizledim. Kadın yatağın yanındaki küçük masadan bir bardak aldı, hareket edin-

ce üzerindeki kolyeleri şıngırdadı. Suyu içebilmem için bardağın içindeki pipeti eğdi. Kolyelerden birisi pentagramdı.

"Hemşire değilsin," dedim. Sesim yine de hırıltılı çıkmıştı. Bana yine su ikram etti, ben de kabul ettim. Yeniden konuşmayı denedim ve bu sefer sesim biraz kendi sesim gibi çıktı. "Sen hemşire değilsin."

Kadın gülümsedi ve gülümsemesiyle sıradan yüzü birden güzelleşti, zekâyla parlayan gözleri onu daha da çarpıcı yapıyordu. "İlk olarak neyi farklı gördün?" Tam çözemediğim bir aksanı vardı; Meksikalı ya da İspanyol olabilirdi ama tam değildi.

"Öncelikle kıyafetin çok iyi ve de üzerinde pentagram var." Kolyeye işaret etmeye çalıştım ama kolumda serum iğnesi vardı. Elim de sarılıydı, sonra cesedin beni ısırdığını hatırladım. Hareketi, sağ elimle yaptım, o sağlam görünüyordu. Galiba sol kolumda burayı kesin, burayı ısırın, ne gerekiyorsa buraya yapın gibi tabelalar vardı. Sol elimin parmaklarını oynatmaya çalıştım. Oynatabildim. Canım da yanmamıştı, sadece biraz gergindi, sanki tenim biraz çekmişti.

Kadın bana zekâ dolu gözleriyle baktı. "Ben Leonora Evans, galiba eşimle tanıştın."

"Sen Doktor Evans'ın eşi misin?"

Başıyla onayladı.

"Senin cadı olduğunu söylemişti."

Yeniden başıyla onayladı. "Ben hastaneye... nasıl denir, tam zamanında yetiştim, tabii senin için." Nasıl denir derken aksanı artmıştı.

"Ne diyorsun?" diye sordum.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, acaba ne kadar zamandır orada oturup bana bakmıştı. "Kalbini yeniden çalıştırdılar ama hayatını bedeninde tutamıyorlardı."

Başımı iki yana salladım ve gözümün arkasında başlayan baş ağrısının ilk belirtilerini hissettim. "Su tütsüyü söndürebilir misin? Adaçayı her zaman başımı ağrıtır."

Bir şey söylemedi, kalkıp, şu hastanelerdeki katlanabilir, ayakları tekerlekli, küçük masalardan birisinin yanına gitti. Tütsü küçük bir kabın içindeydi, yanında uzun tahta bir sopa, küçük bir bıçak ve yanan iki mum vardı. Bu bir sunaktı, kadının sunağıydı ya da daha doğrusu taşınabilir sunağıydı.

"Bunu yanlış anlama ama neden hemşire değil de, sen buradasın?"

Tütsüyü söndürdüğü için arkası bana dönükken konuştu. "Çünkü eğer sana saldırıp öldürmeye çalışan şey bunu bir daha denerse, iş işten geçinceye kadar hemşire bunun farkına bile varmaz." Gelip yatağın yanına oturdu.

Ona baktım. "Bence hemşire odaya giren et yiyen bir zombiyi fark ederdi."

Kadın gülümsedi, gülümseyişi sabırlı, hatta küçümseyiciydi. "Sen de, ben de, o şey ne kadar korkunç olursa olsun onun bir hizmetkâr olduğunu biliyoruz, esas tehlike efendisi."

Gözlerim büyüdü. Kendimi tutamamıştım. Korkudan boğazım sıkıştı. "Bunu sen nereden... biliyorsun?"

"Onu içinden atmana yardımcı olurken, onun gücüne dokundum. Sesini duydum, varlığını hissettim. Senin ölmeni istiyordu, Anita, hayatını emiyordu."

Yutkundum, kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. "Bir hemşire istiyorum, lütfen."

"Benden korkuyor musun?" Bunu söylerken gülümsüyordu.

Hayır demeye hazırlanıyordum ama sonra... "Evet ama bu kişisel değil. Ölümle burun buruna geldikten sonra, bu-

yü konusunda kime güveneceğimi bilemiyorum, diyelim," dedim.

"O yaratığın efendisi, seni kurtarmama izin verdiği için mi seni kurtardığımı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum."

İlk defa kaşlarını çattı. "Bu konuda bana güven, Anita. Seni kurtarmak kolay olmadı. Seni bir güç çemberi içine almak zorunda kaldım ve bu korumanın bir kısmı benim kendi gücümden, kendi varlığımdandı. Eğer yeterince güçlü olmasaydım, eğer yardıma çağırdığım isimler yeterince güçlü olmasaydı, seninle birlikte ben de ölebilirdim."

Ona baktım, ona inanmak istiyordum ama... "Teşekkür ederim."

İç çekti, parmaklarında yüzüklerin parladığı elleriyle eteğini düzeltti. "Pekâlâ, sana tanıdığın birisini yollayayım ama sonra konuşmamız gerek. Arkadaşın Ted bana senin bir kurtadam ve vampire bağlayan izler taşıdığını söyledi."

Yüzümde bir şey belli olmuş olacak ki, "Sana yardım edebilmek için bilmem gerekiyordu. Buraya gelince hayatını kurtardım fakat auranı toparlayamamıştım." Elini vücudumun üzerinde gezdirdi ve eli üzerimden geçerken gücünün sıcaklığının beni okşayışını hissettim. Göğsümün, kalbimin üzerinde tereddüt etti. "Sanki bir parçan eksikmiş gibi burada bir boşluk var." Eli aşağıya doğru indi ve bakış açınıza göre karnımın alt kısmında ya da kasıklarımın üzerinde bir yerde durdu. "Burada bir delik daha var. İki yer de çarka noktasıdır, vücudun için önemli enerji yerleridir. Bir büyü saldırısına uğradığında savunmasız olmaları hiç hoş olmaz."

Kalbim yeniden olması gerekenden daha hızlı atmaya başlamıştı. "Onlar kapalıydı. Onları kapatmak için son altı ayımı harcadım."

Leonora başını iki yana salladı, ellerini yavaşça çekti. "Eğer arkadaşının bahsettiği bu parçası olduğun güç triumvirliğinizi doğru anladıysam, bu yerler auranda, vücudunda, duvardaki elektrik prizleri gibi çalışıyor. O iki yaratık kendi fişlerini uygun deliklere sokuyorlar."

"Onlar yaratık değil," dedim.

"Ted onlardan pek iyi bahsetmedi."

Kaşarımı çattım, bu Edward'ın yapacağı türde bir şeydi. "Ted benim canavarlarla... yakın olmamdan pek hoşlanmıyor."

"İkisinin de sevgilisi misin?"

"Hayır, Yani..." Olayı çabuk anlatacak bir yol denedim. "İkisiyle de farklı zamanlarda yattım. Yani bir süre ben. . ikisiyle de aynı anda çıktım ama pek yürümedi."

"Neden yürümedi?"

"Birbirimizin rüyalarına giriyorduk. Birbirimizin düşüncelerini düşünüyorduk. Ne zaman sevişsek daha da kötüleşiyordu, sanki seks aramızdaki düğümleri daha da sıkıyordu," konuşmayı kestim ama lafımı bitirmemiştim, susmuştum çünkü kelimeler yeterli değildi. Yeniden başladım. "Bir gece üçümüz yalnızken, sadece konuşuyorduk, durumu kurtarmaya çalışıyorduk. Aklıma bir fikir geldi ama bana ait bir fikir değildi ya da ben bana ait olduğunu düşünmüyordum ve kimin düşüncesi olduğunu da bilmiyordum." Ona baktım, o an yaşadığım dehşeti anlamasını istiyordum.

Sanki anlamış gibi başını yukarı aşağı salladı ama sonra söylediği şeyden anlamadığını hissettim. "Bu seni korkutmuş."

"Evet," dedim, iki heceye de bastırıp, iğnelememi fark etmesini sağladım.

"Kontrol eksikliği," dedi.

"Evet."

"Özel hayat eksikliği."

"Evet," dedim.

"O zaman neden bu izleri kabul ettin?"

"Eğer yapmasaydım öleceklerdi. Hepimiz ölebilirdik."

"Yani bunu kendi hayatını kurtarmak için yaptın." Benim psişik yaralarımı incelerken, öylece elleri kucağında oturmuş beni dinliyordu. Böyle huzurlu insanlardan nefret ederdim.

"Hayır, ikisini birden kaybedemezdim. Birisini kaybedersem bunu atlatabilirdim ama ikisini birden kurtarabilecekken kaybetmeye dayanamazdım."

"İzler sana düşmanlarını alt etme gücü de veriyor."

"Evet."

"Eğer hayatını onlarla paylaşmak bu kadar korkutucuysa, neden ölümleri seni bu kadar üzecekti?"

Ağzımı açtım, kapattım, sonra bir daha denedim. "Onları seviyordum, galiba."

"Geçmiş zaman, seviyordum, seviyorum değil, öyle mi?"

Bir anda kendimi çok yorgun hissettim. "Artık bilmiyorum. Bilmiyorum işte."

"Eğer birisini seversen, özgürlüğün kısıtlanır. Eğer birisini seversen özel hayatından vazgeçersin. Eğer birisini seversen, artık tek bir kişi olamazsın, bir çiftin yarısı olursun. Başka türlü düşünmek ya da davranmak o aşkı kaybetme riskini de getirir."

"Bu banyoyu paylaşmak ya da yatağın hangi tarafında yatacağına karar vermek için tartışmak gibi bir şey değildi. Benim zihnimi ve ruhumu paylaşmaya çalışıyorlardı."

"Ruhun hakkında söylediğin şeye gerçekten inanıyor musun?"

Yastığa yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum. Galiba hayır ama bu..." Gözlerimi açtım. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Eğer bunu bir şekilde karşılayabileceksem, gerekeni yaparım ama sana kişisel hayatımı anlatmam gerekmiyor."

"Gayet haklısın." Sanki kendisini toparlıyormuş gibi bana baktı ve bir anda daha az samimi, daha ciddi göründü. "Üzerindeki deliklerin priz olduğu ve erkeklerin de onlara girecek fişler benzetmeme geri dönelim. Senin yaptığın delikleri kaplayıp üzerlerine de bant yapıştırmak olmuş. O canavarın efendisi sana saldırınca gücü bandı parçalamış ve delikleri yeniden açmış. Bu delikleri kendi auranla kapatamazsın. Üzerlerini örtmek için harcadığın gücü hayal bile edemiyorum. Ted bir cadıdan ayin büyüsü öğrendiğini söyledi."

Başımla reddettim. "Bir cadıdan çok bir psişik. Onunki din değil, sadece doğal yetenek."

Leonora başını yukarı aşağı salladı. "Üzerindeki delikleri bu şekilde kapatmanı onaylıyor muydu?"

"Ona kendimi o ikisinden nasıl koruyabileceğimi sordum ve o da bana yardımcı oldu."

"Sana bunun geçici olduğunu söylemedi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Ne zaman o iki erkeğe ruhunun anahtarlarını verdiğin gerçeğine gelsek sinirleniyorsun. Onları tamamen engelleyemezsin ve bunu yaparak kendini ve büyük ihtimalle onları da zayıf düşürüyorsun."

"Bununla yaşamayı öğrenmeliyiz," dedim.

"Bununla yaşarken neredeyse ölüyordun."

Şimdi dikkatimi çekmişti. "Yani o canavarın efendisi auramdaki delikler sayesinde mi beni öldürüyordu?"

"Delikler olmadan da sana bir hayli zarar verebilirdi ama onlar sayesinde ona karşı savunmasız kaldın, özellikle yeni açıldıkları için. Onları belki de olağandışı yaralar gibi düşünmelisin, herhangi bir olağandışı mikrobun girebileceği taze yaralar."

Söylediği şey biraz düşündüm. Buna inanmıştım. "Ne yapabilirim?"

"Delikler sadece bir şeyle dolabilir, sevdiğin adamların auralarıyla. Auraların parçaları eksik parçalı bulmacalar gibiler, artık sadece üçünüz bir arada olduğunuzda bütün olabilirsiniz."

"Bunu kabul edemem."

Omuz silkti. "Et ya da etme ama yine de gerçek bu."

"Daha henüz pes etmedim. Yine de teşekkür ederim."

Ayağa kalktı, kaşları çatıktı. "İstediğini yap ama şunu unutma bir daha olağandışı bir şeyle karşılaştığında kendini ondan koruyamayacaksın."

"Bir senedir bu haldeyim. Sanırım başımın çaresine bakarım."

"Bu kadar kendini beğenmiş misin yoksa artık bu konuda konuşmamaya karar mı verdin?" Bana sanki cevabımı cidden merak ediyormuş gibi baktı.

Ben ona elimdeki tek cevabı verdim. "Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Başıyla onayladı. "O zaman ben arkadaşını çağırayım. Ve eminim doktor da seninle konuşmak isteyecektir." Döndü ve dışarı yürüdü.

Oda bir anda sessizleşti; o, hastanelerde sık rastlanan sessizliğe büründü. Leonora'nın geçici sunağına baktım ve beni kurtarmak için ne yaptığını merak ettim. Elbette, bunu bana o söylemişti. Bunu düşündüğüm anda, kendimi kötü

hissettim. Neden ona karşı bu kadar güvensizdim? Cadı olduğu için mi, aynı Marks'ın benden bir nekromensır olduğum için nefret etmesi gibi mi? Yoksa bana söyledikleri gerçek olduğu için mi? Auramdaki delikler doluncaya kadar kendimi büyülü şeylerden koruyamayacaktım. Son altı ayımın büyük bölümünü o delikleri doldurmak için çabalayarak geçirmiştim. Altı ay uğraşmıştım ve yeniden açılmışlardı. Hassiktir.

Ama eğer yeniden açıldılarsa, neden Jean-Claude ve Richard'ı hissedemiyordum? Eğer izler artık kapalı değilse, neden bir yakınlık olmamıştı? Öğretmenim Marianne'i aramalıydım. Onun doğruyu söyleyeceğine inanıyordum. O beni izleri kapatmanın geçici olacağı konusunda uyarmıştı ama yapmama yardım da etmişti çünkü alışıp, kabullenmem için biraz zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Altı ay daha meditasyon dualarını edip, psişik yolculuklara çıkıp, cinsellikten uzak kalabileceğimi zannetmiyordum. Bu bütün enerji ve gücü alıyordu; onunkini de, benimkini de.

Elbette, Marianne bana başka şeyler de öğretmişti, mesela kendimi kontrol edebiliyordum. Elimi, üzerinde dolaştırıp, delikleri bulabilirdim. İşin kötüsü bunun için sol elime ihtiyacım vardı ve elim hem sarılıydı, hem de tüplere bağlıydı.

Artık yalnızdım ve zor sorularla karşı karşıya değildim, vücudumu hissetmeye başlamıştım. Canım yanıyordu. Ne zaman sırtımı oynatsam acıyordu. Birazı eziklerin sönük acısıydı ama iki yerde kanayan yaraların keskin acısı vardı. Sırtımı nasıl kesmiş olabileceğimi düşündüm. Cesetle beraber pencereden geçerken cam kesmiş olabilirdi, öyle olmalıydı.

Suratım çenemden alnıma kadar ağrıyordu. Cesedin bana elinin tersiyle vurduğunu hatırlıyordum. Onun için sıra-

dan bir hareketti ama beni neredeyse bayıltmıştı. Sadece bir seferliğine de olsa, sıradan bir insandan daha güçlü olmayan bir yürüyen ölüyle karşılaşmak isterdim.

Bol hastane kıyafetini kaldırınca göğsüme yapışmış plastik parçaları gördüm. Yan gözle yatağın yanındaki monitörlere baktım. Bir anda kalbimin durduğu an aklıma geldi, canavarın efendisinin kalbimin durmasını istediği an yani. Bir anda üşüdüm ve üşümemin sebebi odadaki güçlü havalandırma değildi. Dün ölüme çok yaklaşmıştım... yoksa bugün mü? Hangi günde olduğumu bilmiyordum. Sadece inik kepenklerin üzerindeki güneş ışığı sayesinde gündüz olduğunu anlamıştım.

Vücudumun üst tarafında kötü yanık izlerine benzeyen lekeler vardı. Birisine hafifçe dokundum. Canım yandı. Nasıl olmuştu da yanmıştım? Hastane kıyafetini vücudumun tamamını görebileceğim kadar kaldırdım, en azından bacaklarıma kadar olan kısmı görebiliyordum, geri kalanım örtülerin altındaydı. Göğüs kafesimin hemen üzerinde bir bandaj vardı. O şeyin beni nazikçe tutarken, orayı ısırdığını hatırladım. Beni ısırdığı anda... o anıyı hemen yok ettim. Sonra, çok sonra hatırlayacaktım. Sol omzumu kontrol ettim ama diş izleri şimdiden kabuk tutmuştu.

Kabuk mu tutmuştu? Ne kadar zamandır baygındım?

İçeri bir adam girdi. Tanıdık görünüyordu ama onu tanımadığımı biliyordum. Uzun boyluydu, sarışındı ve gümüş çerçeveli gözlükleri vardı. "Ben Doktor Cunningham, sizi uyanık gördüğüme çok sevindim."

"Ben de," dedim.

Gülümsedi ve beni muayene etmeye başladı. Elindeki küçük fenerin ışığını ve parmağını takip etmemi istedi, göz-

lerime o kadar uzun süre baktı ki, rahatsız oldum. "Beyin sarsıntısı mı geçirdim?"

"Hayır. Neden? Başınız mı ağrıyor?" dedi.

"Biraz ama galiba adaçayı tütsüsü yüzünden."

Utanmış göründü. "Bunun için özür dilerim, Bayan Blake ama bütün bunlar çok önemliymiş gibi davranıyordu ama açıkçası neden ölüm döşeğine geldiğinizi ya da neden ölmeye devam ettiğinizi bilemiyordum, onun istediği şeyleri yapmasına izin verdim."

"Kalbimin durduğunu zannediyordum," dedim.

Stetoskopunu kulağına taktı ve göğsüme dayadı. "Teknik olarak, evet." Konuşmayı bırakıp, kalbimi dinledi. Birkaç kez derin nefes almamı istedi, sonra yatağımın ayak ucundaki listeye birkaç not yazdı. "Evet, kalbiniz durdu ama neden durduğunu bilmiyorum. Yaralarınızın hiçbiri o kadar ciddi değildi." Başını iki yana salladı ve gelip yanımda durdu.

"Göğsümdeki yanıklar nasıl oldu?"

"Kalbinizi çalıştırmak için elektroşok kullandık. O bazı hafif yanıklar bırakabilir."

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"İki gün. Bu, bizimle üçüncü gününüz."

Derin bir nefes aldım ve paniğe kapılmamaya çalıştım. İki gün kaybetmiştim. "Daha başka cinayetler oldu mu?"

Yüzündeki gülümseme silindi, gözleri daha da ciddileşti. "Şu derilerin yüzüldüğü cinayetler mi?"

Başımla onayladım.

"Hayır, yeni bir şey yok."

Tuttuğum nefesimi verdim. "Güzel."

Kaşlarını çatmıştı. "Sağlığınız hakkında başka soru yok mu? Hemen cinayetler hakkında bilgi mi istiyorsunuz?"

"Neden ölüm döşeğinde olduğumu ya da neden ölmediğimi bilmediğini söyledin. Ben de, beni kurtaranın Leonara Evans olduğunu düşündüm."

Daha da rahatsız göründü. "Tek bildiğim, onun sana dokunmasına izin verdiğimiz anda kan basıncınız artmaya başladı ve kalp ritminiz düzeldi." Başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum ve bir doktor için ne olduğunu bilmemeyi kabullenmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsanız, bunu söylediğim için etkilenmeniz gerekir."

Gülümsedim. "Aslında daha önce de hastanede yattım. Bana doğruyu söyleyip, mucizevî kurtuluşumdan kendine pay çıkartmadığın için teşekkür ederim."

"Mucizevî doğru bir kelime." Sağ kolumdaki ince bıçak yarasına dokundu. "İyi bir yara izi koleksiyonunuz varmış, Bayan Blake. Pek çok kere hastanede yatmışsınız."

"Evet," dedim.

Başını iki yana salladı. "Kaç yaşındasınız, yirmi iki, yirmi üç?"

"Yirmi altı."

"Daha genç görünüyorsunuz," dedi.

"Kısa olduğum için."

"Hayır, değil ama yine de yirmi altı yaşında bu kadar yara izi iyiye işaret değil, Bayan Blake. Ben ihtisasımı büyük bir şehrin çok kötü bir bölümünde yaptım. Oraya bir sürü çete üyesi gelirdi. Eğer onlar içinde yirmi altı yaşına gelebilen olursa vücutları sizinkine benzerdi. Bıçak izleri..." Yatağa eğilip, hastane kıyafetini kolumdaki menni izini gösterecek kadar kaldırdı. "... mermi izleri. Hatta bir şekil değiştirici çetesi bile vardı, o yüzden pençe ve ısırık izlerini de görmüştüm."

"New York'da çalışmış olmalısın."

Gözlerini kırpıştırdı. "Nereden bildin?"

"Reşit olmayan birisine bilerek likantropi bulaştırmak yasadışıdır, o yüzden New York'daki çete liderleri ölüm cezasına çarptırıldı. Onları yok etmek için New York'un en iyi özel kuvvet birimlerini gönderdiler."

Başıyla onayladı. "Bu olmadan hemen önce şehirden ayrıldım. O çocukların çoğunu tedavi etmiştim." Gözleri hatıralarla dolmuştu. "İkisi onları tedavi ederken şekil değiştirmişti. O zaman onları hastaneye kabul etmediler. Eğer çetedenseniz, sizi ölüme terk ediyorlardı."

"Pek çoğu hayatta kalmıştır, Doktor Cunnigham. Eğer ilk yara onları öldürmezse, bu ölmeyecekleri anlamına geliyor."

"Beni rahatlatmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Belki."

Bana baktı. "O zaman size de onlara söylediğimi söylememe izin verin. Çık git. Bu işi bırak yoksa kırkını göremeyeceksin."

"Ben aslında otuzu görecek miyim diye düşünüyordum," dedim.

"Bu bir şaka mıydı?"

"Galiba."

"Eski sözü bilirsin, her şakanın yarısı gerçeğin tamamıdır, öyle mi?" diye sordu.

"Bunu hiç duymamıştım."

"Kendinizi bir dinleyin, Bayan Blake. Bunu içten kabul edin ve yapacak daha güvenli bir şey bulun."

"Eğer polis olsaydım, bunu söylemezdin."

"Daha önce hiç böyle yara izleri görmemiştim. Buna en yakın yara izlerine sahip olanlar deniz piyadeleri ya da çete üyeleriydi."

"Onlara işlerini bırakmalarını söyledin mi?"

"Savaş bitti, Bayan Blake. Genelde askeri görevler bu kadar tehlikeli olmaz."

Bana bakıyordu, çok ciddiydi. Ben de ona baktım, yüzümde bir ifade yoktu, ona bir şey hissettirmedim. İç çekti. "Yine istediğinizi yapacaksınız ve zaten bu beni hiç ilgilendirmez." Dönüp, kapıya doğru gitti.

Arkasından seslendim. "Endişeniz için teşekkür ederim, Doktor. Gerçekten."

Başını yukarı aşağı salladı, tek eliyle sanki omzundaki stetoskopunu havluymuş gibi tuttu. "Endişem için teşekkür ediyorsunuz ama yine de tavsiyemi dinlemeyeceksiniz."

"Aslında, bu davadan sonra, biraz ara vermeyi düşünüyordum. Sebebi yaralanma oranı değil, Doktor. Beni etkileyen ahlaki erozyon."

Stetoskopu çıkarttı. "Yani, benim kötü olduğumu düşünüyorsan, bir de karşımdakileri gör mü diyorsunuz?"

Ona baktım, bir şekilde durumu sindirdim. "Ben insanları infaz ediyorum, Doktor Cunnigham. Bakacak kimse yok."

"Yani sadece vampirleri infaz etmiyor musunuz?" dedi.

"Bir zamanlar sadece vampirlerdi."

Birbirimize uzun bir süre baktık sonra, "Yani insanları da mı öldürüyorsun?" dedi.

"Hayır, artık vampirler ve insanlar arasında fazla bir fark görmediğimi söylüyorum."

"Bir ahlaki kararsızlık."

"Evet," dedim.

"Derdiniz için bir şey yapamam, Bayan Blake ama buna bir cevap buluncaya kadar ateş hattından uzak durmaya bakın."

"Ben her zaman ateş hattından uzak durmaya bakarım, Doktor."

"O zaman daha sıkı deneyin," dedi ve dışarı çıktı.

43

Daha kapı kapanmadan içeri Edward girdi. Üzerine şu ön tarafında küçük ceplerin olduğu kısa kollu gömleklerden giymişti, eğer gömlek bej rengi olsaydı safariye gitmeye hazırlandığını söylerdim ama siyahtı. Temiz ve ütülü kotu da, ince belini saran kemeri de tokasına kadar siyahtı, böylece kemer tokası, gece parlayıp onu ele vermezdi. Kemeri, omuz askısı ve göğsüne doğru kaymış tabancasıyla uyumluydu. Gömleğin yakasından içindeki beyaz fanila görünüyordu ama onun dışında simsiyahtı. Bu yüzden saçları ve gözleri daha soluk görünüyordu. Buraya geldiğimden beni onu evi dışında ilk defa kovboy şapkasız görüyordum.

"Eğer cenazem için giyinmişsen bu çok sadece olmuş. Eğer günlük kıyafetinse, o zaman turistleri korkutacaksın."

"Hayattasın. Güzel," dedi.

Ona baktım. "Çok komik."

"Komiklik yapmıyordum."

Birbirimize baktık. "Neden bu kadar ciddisin, Edward? Doktora sordum, başka cinayet olmamış."

Başını iki yana salladı ve gelip yatağın ayak ucunda, yani geçici sunağın yanında durdu. Kendimi yatağın üzerinden ona bakarken buldum, bu biraz garipti. Sağ elimle yatağın kumandasını buldum ve yatağın baş tarafını yavaşça kaldırdım. Hastanelerde, neyin nerede olduğunu bilecek kadar uzun süre kalmıştım.

"Evet, başka cinayet olmadı," dedi.

"O zaman niye yüzün aslık?" Yatak yükselirken, dikkatimi vücuduma vermiştim, canımın yanmasını bekliyordum. Her yerim ağrımıştı, ki eğer duvarlara vurulmuşsanız bu doğal sayılırdı. Göğsüm de acımıştı ve tek sebebi yanıklar değildi. Boynumu eğmeden ona bakabileceğim bir açıya gelince yatağı durdurdum.

Edward hafifçe gülümsedi. "Neredeyse ölüyordun ve bana ne oldu diye soruyorsun öyle mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Aldırdığını düşünmüyordum."

"Gerekenden fazla hem de."

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama yine de denedim. "Yani bu beni zevk için öldürmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Gözlerin kırpıştırdı ve duyguları yok oldu. Edward karşımda durmuş, yüzünde her zamanki neşeli ifadesizlikle bakıyordu. "Biliyorsun ben sadece para için öldürürüm."

"Yemezler. Seni sonucunda bir çek almayacağın insanları öldürürken de gördüm."

"Bu sadece seninle birlikteyken oluyor."

Sert ve erkek gibi davranmayı denemiştim. Edward pek buna tepki vermemişti. Ben de dürüst olmayı denedim. "Yorgun görünüyorsun, Edward."

Başıyla onayladı. "Öyleyim."

"Eğer daha başka cinayetler olmadıysa, neden böyle bitap düştün?"

"Bernardo hastaneden dün çıkabildi."

Kaşlarını kaldırdım. "Durumu nasıl?"

"Kolu kırılmış, beyin sarsıntısı geçirmiş, iyileşecek."

"Güzel," dedim.

Hâlâ üzerinde, Edward'ın alışıldık garipliğinin dışında bir gariplik vardı, sanki anlatmak istediğinden daha fazlası varmış gibiydi. "Baklayı ağzından çıkart, Edward."

Gözlerini kıstı. "Ne diyorsun?"

"Bana seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

"Sen ve Bernardo olmadan Nicky Baco'yla görüşmeye çalıştım."

"Buluşmadan Bernardo mu bahsetti?" diye sordum.

"Hayır, dedektif arkadaşın, Ramirez bana söyledi."

Bu beni şaşırttı. "Onunla son konuştuğumda, benimle birlikte Baco'nun yanına o da gelmeye çalışıyordu."

"Yine gelmek istedi ama Baco ikimizle de görüşmedi. Sen ve Bernardo'nun ya da en azından senin gelmen için ısrar etti."

"Sırf Baco seninle dans etmedi diye bozulmamışsın, başka bir şey daha var. Anlat," dedim.

"Baco'ya gerçekten ihtiyacın var mı, Anita?"

"Neden?"

"Sadece soruya cevap ver." Edward'ı bunu gerçekten söylediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Onun sorusuna cevap verdim yoksa o benimkine kesinlikle cevap vermezdi.

"Evet, ona ihtiyacım var. O, bir nekromensır Edward ve bunları yapan şey, her ne yapıyorsa, o da bir nekromansi çeşidi."

"Ama sen ondan daha iyi bir nekromensırsın, daha güçlüsün."

"Belki ama nekromantik ayinler hakkında çok fazla şey bilmiyorum.Benim yaptıklarım klasik nekromansiden çok vuduya daha yakın."

Bana hafifçe gülümsedi, başını iki yana salladı. "Klasik nekromansi tam olarak ne ki ve sen Baco'nun bunu yapabildiğini nereden biliyorsun?"

"Eğer bir animatör olsaydı, onun hakkında bir şeyler duyardım. Bu işi yapan çok fazla insan yok. Yani zombi diriltmiyor ama Santa Fe çevresindeki metafizikle uğraşan herkes Baco'nun ölülerle çalıştığını söyledi."

"Ben sadece anlatılanları biliyorum. Onu hiçbir bok yaparken görmedim."

"Tamam ama ben onunla tanıştım. Vaudun, vudu yapmıyor. O tarz büyülerle, güç akışını ve hissini tanıyacak kadar çok karşılaştım. Yani eğer bir zombi diriltici ya da vaudun rahibi değilse ve insanlar ona yine de nekromensır diyorsa o zaman klasik nekromansi yapıyor demektir."

"Yani?" dedi Edward.

"Bildiğim kadarıyla ölülerin ruhların çağırıp kahinlik yapmak ve onlardan sorularına cevap istemek."

Edward başını iki yana salladı. "Baco her ne yapıyorsa, bu birkaç hayalet çağırmaktan fazlası olmalı. İnsanlar ondan korkuyorlar."

"Bunu bana onunla tanışmadan önce söylemen çok iyi oldu," dedim.

Derin bir nefes aldı, elleri belindeydi, bana bakıyordu. "Dikkatsiz davrandım."

Ona baktım. "Sen pek çok şey olabilirsin, Edward, ama dikkatsiz bunlardan birisi değil."

Başıyla onayladı ve bana baktı. "Ya rekabetçi?"

Ona kaşlarımı çattım ama "Rekabetçi, işte buna inanırım ama bunun Baco'yla ne ilgisi var?" dedim.

"O barın yerel kurtadamların takıldığı bir yer olduğunu biliyordum."

Ona baktım sadece baktım. Ağzımı kapatınca, "Seni rekabetçi bok herif. Beni ve Bernardo'yu oraya hazırlıksız yolladın. Bizi öldürtebilirdin."

"Seni oraya neden körü körüne yolladığımı sormayacak mısın?" diye sordu.

"Bırak tahmin edeyim. Benim nasıl halledeceğimi görmek istedin, belki de Bernardo'nun, belki de ikimizin de."

Başıyla onayladı.

"Siktir git, Edward. Bu bir oyun değil."

"Bunu biliyorum."

"Hayır bilmiyorsun. Uçaktan indiğimden beri benden bir şeyler saklayıp duruyorsun. Senden daha iyi olup olmadığımı görmek için sinirlerimi zorlayıp duruyorsun. Sanki lisedeyiz. Bu aynı bir..." doğru kelimeyi aradım "...erkeğin yapacağı türde bir şey."

"Özür dilerim," dedi ve sesi yumuşaktı.

Özrü beni durdurdu, kendimi haklı görme duygumu biraz azalttı. "Daha önce seni hiçbir konuda özür dilerken görmemiştim, Edward, hem de hiç kimseden."

"Birisinden özür dilemeyeli çok olmuştu."

"Bu, oyunların bittiği anlamına mı geliyor yani kimin daha iyi, kimin daha kötü olduğunu görmeye çalışmayı bırakıyor musun?"

Başıyla onayladı. "Bu anlama geliyor."

Yatağa gömülüp ona baktım. "Bu Donna'yla birlikte olduğun için mi oluyor yoksa başka bir şey yüzünden mi açılıyorsun?"

"Ne diyorsun?"

"Eğer bu hassasiyet saçmalıklarına bir an evvel bir son vermesen, senin de bizim gibi sıradan bir ölümlü olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Gülümsedi. "Ölümsüzlerden bahsetmişken," dedi

"Onlardan bahsetmiyorduk," dedim.

"Konuyu değiştiriyorum," dedi.

"Tamam"

"Eğer bu canavar gerçek bir Aztek öcüsüyse, bu konuda hiçbir şey bilmeyen Şehrin Efendisi'nin de bir Aztek olması büyük tesadüf."

"Onunla konuştuk, Edward."

"Sence bir vampir, hatta bir başvampir, bütün bu şeyleri yapabilir mi?"

Bir süre düşündüm ve sonunda, "Sadece vampir güçleriyle yapamaz, hayır ama eğer hayattayken bir çeşit Aztek büyücüsüyse, belki ölümden sonra da bazı güçlerini korumuştur. Aztek büyüsü hakkında fazla bilgim yok. Çok sık görünmez. Ama bu şehrin efendisi daha önce gördüğüm bütün vampirlerden daha değişik. Bu farklılık, hayattayken bir büyücü olduğu için olabilir."

"Bence onunla yeniden görüşmen gerek."

"Ne diyeceğim, ona cinayetler ve yaklaşık yirmi kişinin dersinin yüzülmesiyle bir ilgisi olup olmadığını mı soracağım?"

Sırıttı. "Onun gibi bir şey."

Başımla onayladım. "Tamam. Hastaneden çıkınca, vampir merkezine gitmek yapılacaklar listemde en üst sıraya çıkıyor."

Yüzü ifadesizleşti.

"Ne oldu, Edward?"

"Baco'yla gerçekten görüşmek zorunda mısın?" dedi.

"O şeyi daha şehre geldiğimin ilk gün hissettim. O da beni hissetti ve kendisini gizledi. Onu daha sonra hiç hissetmedim, halbuki onu hissettiğim yerden daha sonra da birkaç kere geçtim. Baco da onu hissedebiliyor ve ondan korkuyor. Yani, evet, onunla konuşmak istiyorum."

"Sence bunların arkasında o olamaz mı?"

"Gücünü hissettim. Baco güçlü ama o kadar güçlü değil. Bu şey her neyse, insan değil."

İç çekti. "Peki." Bunu sanki bir karar vermiş gibi söyledi. "Baco onunla bugün sabah ondan önce görüşmeye gelmeni, daha geç olursa gelmeye zahmet bile etmemeni söyledi."

Odaya göz gezdirip duvar saatini buldum. Saat sekizdi. "Hassiktir," dedim.

"Doktor hastanede en az yirmi dört saat daha geçirmen gerektiğini söylüyor. Leonora eğer canavar yeniden saldırırsa, şansın olmadığını söylüyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Sana neredeyse söylemeyecektim."

Sinirlenmeye başlamıştım. "Beni korumana gerek yok, Edward. Beni herkesten daha iyi tanıdığını düşünüyordum."

"Yapabileceğinden emin misin?"

Neredeyse evet diyecektim ama çok yorgundum. Bu uykusuzlukla hiç ilgisi olmayan, kemiklere işlemiş bir yorgunluktu. Yaralıydım ve bu hissettiğim, ezikler ve kesiklerin ötesinde bir şeydi. "Hayır," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Bunu söylediğine göre kendini bok gibi hissediyor olmalısın."

"Daha iyi hissettiğim zamanlar olmuştu ama Baco'yu korkutan bir şey var. Eğer saat ondan önce görüşelim de-

diyse görüşmeliyiz. Belki de o şey saat on bir de onu almaya gelecektir. Bunu kaçıramayız değil mi?"

"Koridorda içinde temiz kıyafetlerinin olduğu bir çanta var. Omuz askını ve sırt kılıfını acil serviste kestiler."

"Hassiktir, o sırt kılıfı özel yapımdı," dedim.

Omuz silkti. "Yeni bir tane sipariş edersin." Kapıya doğru gitti, kısa bir süre dışarı çıktı, sonra elinde ufak bir sırt çantasıyla geri geldi. Yatağın Leonora'nın oturduğu tarafına geldi. Yatağın diğer tarafı ziyaretçilerin giremeyeceği kadar çok malzemeyle doluydu.

Çantayı açtı ve kıyafetleri çıkarmaya başladı. Düğmelerine kadar siyah gömleği tam olarak üzerine oturmamıştı. Düzgünce katlanmış kıyafetleri çıkartmaya devam etti: Siyah kot, siyah polo tişört, siyah çorap, hatta iç çamaşırları bile aynı renkteydi. "Bu cenaze teması ne için?"

"Mavi polo tişörtün ve kotun parçalandı. Geriye siyah, kırmızı ve mor tişörtler kalmıştı. Bugün koyu renkli, otoriter hava veren bir şeylere ihtiyacın var."

"Sen niye siyah giyindin?" Hareket ederken gömleğinin kıpırtılarına bakıyordum. Silah değildi. Bıçak da olmazdı. Gömleğinin altında ne vardı?

"Beyaz, kanı gösterir."

"Gömleğinin altında ne var , Edward?"

"Gülümsedi ve düğmelerini açtı. Vücudunun üst tarafında bele asılan silah kılıflarının modifiye edilmiş haline benzer bir şey sarılıydı ama bir tabanca değildi. Kılıflarda metal parçaları vardı ama mermi olamayacak kadar büyüktüler, görebildiğim kadarıyla garip şekilleri vardı. Minik, metal dartlara benziyorlardı... "Bunlar şu minik fırlatma bıçaklarından mı?"

Başıyla onayladı. "Bernardo, derisi yüzülmüşlerin gözlerini çıkartırsan rahatsız olduklarını söyledi."

"Ben iki tanesinin gözlerini oydum, iki seferde de canları yandı ve dengeleri bozuldu. Açıkçası Bernardo'nun ne yaptığımın farkında olduğunu düşünmüyordum."

Gülümsedi ve gömleğinin düğmelerini kapattı. "Onu küçümseme."

"Gerçekten o şeyleri fırlatıp bir şeyi gözünden vurabilir misin?"

Küçük kılıfından bir tane çıkarttı ve bir tanesini duvara fırlattı. Odanın karşı duvarındaki duvar kâğıdının küçük desenlerinden birisini vurdu.

"Ben öyle bir şeyle hiçbir boku vuramam."

Bıçağı duvardan aldı, göğsündeki kılıfa yerleştirdi ve geri geldi. "Eğer istersen bir alev makinesi alabilirsin."

"Vay ve daha Noel bile değil."

Gülümsedi. "Noel değil, daha çok Paskalya."

Ona kaşlarım çattım. "Paskalya esprisini anlamadım."

"Ölümden geri döndün yoksa sana söyleyen olmadı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Neyi söyleyen olmadı mı?"

"Kalbin üç kere durdu. Doktorlar gelinceye kadar Ramirez sana kalp masajı yaptı ama seni iki kere kaybettiler. Üçüncü sefer de giderken Leonora Evans, onları seni o eski moda dini yollarla kurtarmaya çalışmak için ikna etti."

Kalbim bir anda çok hızlı atmaya başladı ve her atışta göğüs kafesimin ağrıdığına yemin edebilirdim. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır sadece Paskalya esprisini açıklıyordum. Biliyorsun, İsa'nın ölümden dönüşü."

"Anladım, anladım." Bir anda korkmuş ve sinirlenmiştim. Zaten genelde ikisi hep beraber oluyordu.

"Eğer hâlâ inancın varsa, bir iki mum yaksan iyi olur," dedi.

"Düşünürüm," dedim, sesim bana bile içine kapanık gelmişti.

Yeniden gülümsedi ve bu gülümsemesine de diğer yönleri gibi güvenmemeye başlamıştım. "Ya da belki Leonora'yla konuşur, seni nasıl geri getirdiğini öğrenirsin. Belki de kilisede mum yakman gerekmiyordur. Belki de birkaç tavuk kesmelisin."

"Wiccanlar güç için bir şeyler öldürmezler."

Omuz silkti. "Özür dilerim, kiralık katil okulunda karşılaştırmalı dinler ve metafizik dersleri yok."

"Beni korkuttun, bana ne kadar yaralı olduğumu hatırlattın ve şimdi benimle uğraşıp, alay ediyorsun. Yataktan çıkıp Baco'yla görüşmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Yüzü bir anda ciddileşti, neşesinin son kırıntıları eriyen buz gibi aktı gitti. "Ne yapman gerekiyorsa onu yapmanı istiyorum, Anita. Bu orospu çocuğunu her ne pahasına olursa olsun yakalamak istediğimi düşünüyordum." Örtünün üzerinde duran sağ koluma dokundu. Tutmadı, sadece dokundu, sonra elini geri çekti. "Yanlış düşünmüşüm. Kaybetmek istemediğim şeyler varmış."

Ben söyleyecek bir şey bulmadan arkasını döndü ve gitti. Kafamı neyin daha çok karıştırdığından emin değildim: davanın mı yoksa bu yeni hisli Edward'ın mı? Saate baktım. Hassiktir. Giyinip, doktorun rızası olmadan hastaneden çıkıp, Los Duendos'a gitmek için bir saat kırk beş dakika vardı. Doktor Cunninham'la tartışmanın en fazla zamanı alacağına bahse girerdim.

44

Yatağı yavaşça kaldıran düğmeye bastım. Oturma pozisyonuna yaklaştıkça canım daha çok yanmaya başladı. Göğsüm, sanki kaburgalarımdaki kaslar çok çalışmış gibi ağrıyordu. Sırtımdaki kesikler oturma pozisyonundan hiç hoşlanmamıştı ve büyük ihtimalle yürümek daha da beter olacaktı. Elimde bir gerginlik vardı, sanki bağları sıkı bağlanmış bir ayakkabı giymiş gibi hissediyordum, buradan sırtımda dikilişler olduğunu anladım. Sadece dikişler yüzünden bile her hareketim acı verecekti. Hiçbir şey dikişlerin acısının yerini tutmazdı. Sırtıma kaç dikiş atıldığını merak ediyordum. Çok varmış gibiydi.

Oturur hale gelince, biraz bekledim, vücudumun şikâyetini dinledim. Genelde dava bitmeden bu kadar ağır yaralanmazdım. Daha o büyük-kötü-şeyle karışılamamıştım bile. Beni neredeyse uzak, güvenli bir mesafeden öldürüyordu.

Bunun üzerinde biraz düşündüm. Neredeyse ölüyordum. Yeniden cepheye dönmeden önce biraz daha dinlenmem gerekiyormuş gibiydi ama şuç ve deniz hiçbir kadını

beklemezdi, ya da ona benzer bir şeydi işte. Açıkçası biraz uzakta kalmayı istiyordum, değişiklik olsun diye başka birisine kahramanlık fırsatı vermeyi düşünmüştüm ama bunu ciddi bir şekilde düşündüğüm anda gözümün önünde bebek odası ve o kırmızıya bulanmış beşikler geldi. Öylece yatıp, başka birilerinin ben olmadan bu işi çözmelerini bekleyemezdim. Bunu yapamazdım.

Üzerime yapışmış olan plastikler yüzünde kıyafetimi çıkartamayacağımı fark ettiğimde hastane kıyafetini kollarımın kadar sıyırmıştım. Onları öylece çıkartmam, hastane personeline gereksiz bir heyecan yaşatırdı.

Sonunda hemşireyi çağırma ziline bastım. Bütün bu kablolardan kurtulmalıydım.

Hemşire neredeyse anında geldi, bu ya hastanelerin bugünlerde fazladan personel çalıştırdığı ya da benim gerçekten ağır yaralı olduğum ve bana fazladan özen gösterdikleri anlamına geliyordu. Ben hemşire fazlalığı olmasını umuyordum ama üzerine bahse girmezdim.

Hemşirenin boyu benden kısaydı, çok ufak tefekti, sarı saçları kısaydı ve yürürken hopluyordu. Beni doğrulmuş kıyafetimi çıkartmaya çalışırken görünce, yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Ne yapıyorsunuz, Bayan Blake?"

"Giyiniyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hiç zannetmiyorum."

"Bak, bu tüp ve kabloları çıkartırken yardım almayı tercih ederim ama bu olmasa da sonunda çıkacaklar, çünkü gidiyorum."

"Gidip Doktor Cunningham'ı çağırayım." Dönüp, dışarı çıktı.

"İyi olur," dedim boş odaya. Yapışkan plastik parçalarını tuttum ve çektim. Sanki beraberlerinde derimin büyük bir bölümünü de koparmışlardı, keskin, devamlı bir acı hissettim, sanki tenime değsem acıyacaktı. Kabloların diğer ucundaki cihazdan kalbimin artık atmadığını duyuran tiz bir ses geldi. Ses bana rahatsız edici yangın alarmını hatırlattı ama bu daha sinir bozucuydu.

Parçalardan geriye üzerimde büyük kırmızı lekeler kaldı ama düşündüğüm kadar büyük değillerdi. Tenimin diğer bütün acıları unutturacak kadar çok acıması ne kadar hassaslaştığımı gösteriyordu.

Ben serumu koluma bağlayan bantla uğraşırken, içeri Doktor Cunningham girdi. Öten kalp cihazını kapattı.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu.

"Giyiniyorum."

"Tabii ki hayır."

Kızgın yüzüne baktım ama ona karşılık verecek kadar kızgın değildim. Çok yorgundum ve doğrulup yataktan çıkmak dışında bir şeye enerji harcayacak halde değildim.

"Gitmem gerek, Doktor." Bandı çıkarmaya çalıştım ama pek başarılı olmadım. Bir bıçak gerekiyordu. "Silahlarım nerede?"

Benim sorumla ilgilenmedi, onun yerine kendisi bir soru sordu. "Bu yataktan çıkıp, bu kadar acil nereye gitmen gerekiyor olabilir ki?"

"İşe dönmem gerek."

"Polis birkaç günlüğüne işleri halledebilir, Bayan Blake."

"Polisle konuşmayacak ama benimle konuşacak insanlar var." Sonunda bandın ucunu kaldırdım.

"O zaman holdeki arkadaşlarınız onlarla konuşabilir." Doktor Cunningham, Edward ve yanındakilerin polisle ko-

nuşmayacak insanların konuşacağı türde insanlar olduğunu anlayarak puan kazanmıştı.

"Bu kişi benden başkasıyla konuşmaz." Sonunda bantla uğraşmaktan vazgeçtim, "Lütfen şunu çıkartabilir misin?"

Derin bir nefes aldı, ben karşı çıkmasını bekliyordum ama o, "Eğer önce göstereceğim şeye bakarsan, sana yardım ederim."

Hissettiğim kadar şüpheci görünmüş olmalıyım ama yine de başımla onayladım.

"Hemen döneceğim," dedi ve çıktı. Bugün herkes böyle yapıyordu. Doktor, Edward'ın neden bu kadar geç kaldığıma bakmak için içeri gelip bakmasını gerektirecek kadar uzunca bir süre ortalıkta görünmedi. Ben bantlı kolumu gösterdim ve Edward cebinden bir sustalı bıçak çıkarttı. Bıçak bandı kâğıt gibi kesti. Edward her zaman malzemelerine iyi bakardı.

Hâlâ bandı kolumdan çıkarmalıydım ve tabii iğnenin çıkması gerektiğini de unutamamalıydım.

"Eğer çabuk olmasını istiyorsan, ben yapabilirim," dedi Edward.

Başımla onayladım ve o da sondayla birlikte bandı çıkarttı. "Of!"

Gülümsedi. "Hanım evladı."

"Psikopat."

Doktor Cunnigham elinde büyük bir aynayla geri geldi. Bakışları Edward'a ve artık serbest kalmış olan koluma kaydı. Bu, pek dostça bir bakış değildi. "Müsaade eder misiniz, Bay Forrester?"

"Doktor sensin," dedi Edward ve yatağın ayak ucuna çekildi.

"Bunu hatırlamana sevindim," dedi Doktor Cunnigham. Aynayı bana doğru tuttu.

Bakınca şaşırdım, gözlerim o kadar büyük ve koyu renkteydi ki, neredeyse siyah görünüyordu. Genelde soluk tenliydim ama şimdi yüzüm bembeyazdı, esnek fildişi gibi görünüyordu. Gözlerim bu yüzden daha koyu renk görünüyordu ya da belki de morarmalar yüzünden öyle görünüyorlardı.

Yüzümün acıyacağını biliyordum, hatta artık neden acıdığını bile biliyordum. Duvara sert bir şekilde vurulunca bazı izler kalmalıydı.

Morarma yanağımın kenarından, gözümün altına kadar uzanıyordu ve çenemin ucundan, kulağım altına doğru genişliyordu. Rengi morla siyahın tonları arasında değişiyordu, etrafında da koyu kırmızı lekeler vardı. Darbeyi yedikten sonra ilk başlarda görünmeyecek türde bir morarıklıktı ama bir kere ortaya çıktı mı morarmanın bütün safhalarından geçecekti. Daha önümde yeşilin, sarının ve kahverengi nin tonları vardı. Eğer üç vampir izi taşıyor olmasaydım, çenem ya da boynum kırılmış olurdu.

Bazen o izlerden kurtulmak için her şeyi vermeye hazır oluyordum ama şu morluğa bakıp, sıradan bir insandan daha hızlı iyileştiğimi bilince, böyle düşünemiyordum. Hayatta olduğuma şükrediyordum.

Yüzüme bakarken sessizce dua ettim. "Yüce Tanrım, ölmeme izin vermediğin için teşekkür ederim." Yüksek sesle, "Kötüymüş," dedim ve aynayı doktora geri verdim.

Kaşlarını çattı; görünüşe göre beklediği reaksiyon bu değildi. "Sırtında kırktan fazla dikiş var."

Kendimi tutamadım ve gözlerim büyüdü. "Vay, bu benim için bile bir rekor."

"Bu bir şaka değil, Bayan Blake."

"Ama komik de olabilir, doktor."

"Eğer dolaşmaya başlarsan, dikişler atar. Şimdi dikkatli olursan, izler o kadar kötü olmaz ama eğer etrafta dolaşırsan dikişler açılır."

İç çektim. "Zaten bir sürü yara izim var, doktor."

Öylece durdu, başını hafif hafif iki yana sallıyordu, yüzünde sert çizgiler oluşmuştu. "Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek değil mi?"

"Hayır," dedim.

"Sen bir aptalsın," dedi.

"Eğer burada iyileşinceye kadar kalırsam, bir sonraki cesetlere bakarken kendi kendime ne diyeceğim?"

"Dünyayı kurtarmak sizin işiniz değil, Bayan Blake."

"Ben o kadar hırslı değilim. Sadece birkaç hayat kurtarmaya çalışıyorum," dedim.

"Ve davayı çözebilecek tek kişinin kendin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama bu... adamla konuşabilecek tek kişi olduğumu biliyorum." Neredeyse Nicky Baco diyordum ama Doktor Cunngiham'ın polisi arayıp nereye gittiğimi söylemesini istemiyordum. Bunu yapacağını zannetmiyordum ama tedbirli olmak daha iyiydi.

"Eğer yaralarına bakarsan, senin çıkmana izin vereceğimi söylemiştim. Ben sözümü tutarım."

"Buna saygı duyarım, Doktor Cunngiham. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin, Bayan Blake." Kapıya doğru yürüdü, geçici sunağın ve Edward'ın etrafından dolaştı, sanki ikisi de onu rahatsız ediyordu. Kapının önünde arkasını döndü. "Giyinmenize yardım etmesi için bir hemşire gön-

dereyim çünkü ihtiyacınız olacak." Ben yeniden teşekkür edemeden çıktı. Belki de o yüzden gitmişti.

Edward hemşire gelinceye kadar kaldı. Bu sefer farklı bir hemşire geldi, uzun boyluydu saçları koyu kumraldı, tabii bu söylediğim büyük ihtimalle bir oksimorondu. Hastane kıyafetini çıkarmama yardım ederken, bakışları yaralı yüzümde kibarlık sınırının üzerinde kaldı, sırtımı görünce dişlerinin arsından inledi. Bu pek profesyonelce ve hemşireliğe uygun bir hareket değildi. Hemşireler genelde sağlam ya da yaralı olmanıza bakmadan mide bulandırıcı, ifadesiz bir neşe içinde olurlardı. İçinde bulunduğunuz durumdan rahatsız olduklarını belirtecek hiçbir şey yapmazlardı.

"Sırtındaki dikişlerin üzerine sutyen takmana imkân yok," dedi.

İç çektim. Sutyensiz dışarı çıkmaktan nefret ederdim. Üzerimde ne olursa olsun kendimi çıplak hissederdim. "O zaman şu tişörte geçelim."

Tişörtü tuttu ve başımdan geçirmeme yardım etti. Tişörtü giymek için kollarımı kaldırdığım anda sırtımdan o kadar ani bir acı geldi ki, sanki biraz daha hızlı hareket etseydim derim parçalanacakmış gibi hissettim. Bir an, eğer Doktor Cunningham dikişlerin patlayacağını söylemeseydi, yine de bu benzetmeyi kullanıp kullanmayacağımı merak ettim. Eğer canımın yanacağını bilmeseydim omuz silkerdim.

"Ben aslında doğumhanede çalışıyorum," dedi hemşire, tişörtü düzeltmeme yardım edip düğmeleri iliklerken.

Ona baktım, ne diyeceğimi bilmiyordum ama bunun için endişe etmeme gerek yoktu, o tam olarak ne diyeceğini biliyordu. "Beni, sen o canavarı yok ettikten hemen sonra aradılar. Şey için... temizlik." Yatağın kenarına oturmama yardım etti. Öylece birkaç saniye oturup, bacaklarımı salla-

dım, vücudumun giyindiğimin farkına varmasını ve birazdan ayağa kalmama hazırlanmasını bekledim.

"Olanları görmene üzüldüm," dedim çünkü bir şey söylemem gerekiyordu. Canavarı 'yok ettikten' sonra deyişinden bile rahatsız olmuştum. Benim çaresizlik içinde yaptığım şeyi, sanki çok kahramanca bir şeymiş gibi söylemişti. Çaresizlik hep en iyi çözüm olmuştu, en azından benim için.

Siyah külotu giydirmeye hazırlanıyordu ama elinden aldım. Eğer kendi iç çamaşırımı giyemeyeceksem, o zaman başım büyük dertteydi ve eğer canım o kadar çok yanacaksa bunu bilmeliydim. Bu, belki biraz kahramanlık yapma hissimi azaltabilirdi.

Yavaşça eğilmeye çalıştım ama o kadar kolay olmadı. Yavaş yavaş eğildim ama yine de ayaklarıma yeterince yaklaşamamıştım.

"Bırak ayaklarından geçireyim, o zaman çok eğilmen gerekmez," dedi hemşire.

Sonunda ona izin verdim. İç çamaşırımı yukarı çekmek bile büyük bir acıya dönüştü. İşimi bitirince yatağa yaslandım ve hemşire çoraplarımı giydirmek için eğilince hiçbir şey söylemedim. Bana hastaneden çıkamayacak kadar yaralı olduğumu söylemedi. Bu, söylenmesine gerek duyulmayacak kadar barizdi.

"Vicki'yle iki yıldır çalışıyordum. Bu, Meg'in ilk işiydi." Gözleri kuruydu, kocamandı ama gözlerinin altındaki morlukları fark etmiştim, sanki son üç gündür adam akıllı uyuyamamıştı.

Bebek odasının kapısının önündeki cesedi ve pencereden atılan hemşireyi hatırladım. Vicky ve Meg ama hangisinin hangisi olduğunu asla öğrenemeyecektim, önemi de

yoktu. Ölmüşlerdi ve umurumda değildi, ayrıca çoraplarımı giymeme yardım eden hemşire de bu tarz sorular için çok kırılgan görünüyordu. Benim işim, dinlemek ve gerektiğinde destekleyici sesler çıkartmaktı.

Yardım almadan kotu, popoma geçirmeyi başardım ve tek başıma fermuarı çekip, düğmesini iliklediim. İşler iyiye gidiyordu. Alışkanlıkla tişörtümü pantolonun içine sokmaya çalıştım ama bunun düşündüğümden daha fazla hareket gerektirdiğini fark ettim.

Ayrıca, sutyensiz olduğum, tişört dışarıda kalırsa daha zor fark edilirdi. Göğüslerim sutyensiz dışarı çıkamayacağım kadar büyüktü ama çekeceğim acı, utancıma değmezdi, en azından bugün için.

"Ne zaman gözlerimi kapatsam, bebekleri görüyorum." Elinde ayakkabılarımdan birisiyle diz çökmüştü, başını kaldırdı. "Arkadaşlarımı hatırlamam gerekir diye düşünüyorum ama sadece bebekleri görüyorum. Küçük vücutlarını görüyorum ve ağlayışlarını duyuyorum orada bile değildim ama her gece ağlayışlarını duyuyorum." Sonunda gözyaşları sessizce yüzünden aktı, sanki ağladığının farkında değildi. Ayakkabıyı ayağıma geçirip, yaptığı işe konsantre oldu.

"Bir uzmanla ya da rahiple ya da güvendiğin birisiyle konuş. Yardıma ihtiyacın var," dedim.

Yataktan diğer ayakkabımı da aldı ve bana baktı, gözyaşları soluk yanaklarında kurumuştu. "O cesetleri bir çeşit cadının yaptığını duydum, onları insanların üzerine saldırtıyormuş."

"Cadı değil. Bunları yapan bir insan değil," dedim.

Diğer ayakkabımı da giydirirken, kaşlarını çattı. "Bir vampir gibi ölümsüz mü?"

Vampirlerin ölümsüz değil de, sadece öldürülmelerinin zor olduğu konusundaki vaazımı vermedim. Şu an buna ihtiyacı yoktu. "Henüz bilmiyorum."

Ayakkabımı bağladı ama çok sıkmadı, sanki bunu devamlı yapıyordu. Bana o garip boş gözleriyle baktı, gözyaşlarının aktığı yer hâlâ belirgindi. "Eğer ölümsüz değilse, onu öldür."

Yüzünde genelde çocuklar ya da orada olmayan insanlar için saklanan güven verici ifade vardı. Dehşet içindeki gözlerinde sorgulama, soluk yüzünde şüphe yoktu. O güvene karşılık verdim. Onun kendisini toparlamasını bekleyemezdim. Duymak istediği şeyi söyledim. "Eğer ölebiliyorsa, onu öldürürüm."

Bunu söylemiştim çünkü bunu duyması gerekiyordu. Söylemiştim çünkü yaptıklarını gördükten sonra, planım bu olmuştu. Belki de en başından beri planımız buydu. Edward'ı tanıyorsam öyle olmalıydı. O bir davanın çözülmesinden bahsediyorsa, genelde öldürmekten, herkesi öldürmekten bahsederdi. Plan olarak, daha beterlerini de duymuştum. Hayat tarzı olarak, pek romantik değildi. Hayatta kalma konusunda ise mükemmele yakındı. Ruhunu dinç tutmak konusunda, berbattı. Ama bu şeyi durdurmak için ben, ruhumun bir kısmını feda etmeye hazırdım, belki de en büyük derdim buydu. Daha beter bir kötülüğü alt etmek için ruhumun bir kısmını feda etmeye hazırdım ama karşıdan her zaman daha beter bir şey geliyordu. Günü kurtarıp, kaç tane canavarı yok edersem edeyim, başka bir tane geliyordu ve gelmeye de devam edecekti. Canavar stokları sınırsızdı. Ben değildim. Canavarları yok etmek için kullandığım parçalarım sınırlıydı ve bir kere tükendi mi, geri dö-

nüş yoktu. Sonunda Edward gibi olacaktım. Dünyayı kurtarıp, kendimi kaybedecektim.

Ama bu kadının yüzüne bakıp, kaybolmuş gözlerindeki sarsılmaz inancı görünce bu takasın iyi bir takas olup olmadığından emin değildim ama bir şeyden emindim, hayır diyemezdim. Sonunda ben de onlardan birisi olacaksam bile, canavarların kazanmasına izin veremezdim. Eğer bu kendini beğenmişlikse, Tanrı'dan af diliyordum. Eğer değilse Tanrı beni korurdu. Yataktan inip, canavarları aramaya gittim.

45

Edward'ın Hummer'ının ön koltuğunda emniyet kemerini bağlamış, gergin ve dikkatli bir şekilde oturuyordum, yolculuk sarsıntısız geçtiği için minnettardım. Bernardo ve Olaf arka koltuktaydılar, yine bir şekilde kiralık katil modasına göre giyinmişlerdi. Bernardo deri yelek giymişti. Sağ kolunu kırk beş derece yukarda tutan ve boynuna kadar uzanan alçısı, kıyafeti üzerinde çok beyaz ve uyumsuz görünüyordu. Uzun saçlarını garip, doğu tarzı bir şekilde toplamıştı, arkada geniş, gevşek bir topuz yapmış ve iki yemek çubuğuna benzer şeyle tutturmuştu. Böylece saçı yanlara dökülmemişti ama arkadaki saçlarının çoğu sırtına dökülüyordu Siyah kotu boldu ve dizlerinde delikler vardı, ayağında tanıştığımızdan beri giydiği aynı siyah çizmeler vardı. Ama ben kim oluyordum da kıyafet seçimine karışıyordum. Benim de üç çift siyah Nike'ım vardı ve üçünü de yanımda getirmiştim.

Alnının bir yanı şişmiş ve morarmıştı, sanki yüzünün bir yanına işlenmiş modern stildeki dövmeler gibi duruyordu. Bir gözü de hâlâ şişti ama bir şekilde o benim gibi soluk ya

da hastalıklı görünmüyordu. Aslında alçı ve morlukları görmezden gelirseniz iyi bile görünüyordu. Onun göründüğünden daha iyi hissediyor olmasını umuyordum, çünkü ben bok gibi görünüyordum ve kendimi daha kötü hissediyordum.

"Saçını kim yaptı?" diye sordum, çünkü tek eliyle bu hale getirmesinin mümkün olmadığını biliyordum.

"Olaf," dedi ve o tek kelime çok ifadesiz, çok boş çıktı.

Gözlerimi açtım ve Olaf'a baktım.

Olaf, Bernardo'nun yanında Edward'ın arkasında oturuyordu, arabanın içindeydi ama benden olabildiğince uzaktı. Hastaneden çıkıp, beraber arabaya yürüdüğümüzden beri benimle bir kelime bile etmemişti. O zaman bununla pek ilgilenmemiştim çünkü nefes alıp verirken inlememek için büyük çaba sarf ediyordum.

Yürürken inlemek her zaman kötüye işaretti ama şimdi oturmuştum ve bir süre için olabileceğim kadar rahatlamıştım. Ayrıca korktuğum için kendimi kötü hissediyordum. Fiziksel olarak zayıf ve dövüşe hazır değildim. Psişik olarak zar zor güçlendirdiğim kalkanlarım yeniden dağılmış, delik deşik olmuştu ve bu 'efendi' yeniden bana saldırmayı denerse, derin bir boka batardım.

Leonora Evans bana ucunda el işi küçük bir kese olan, ipek bir kordon vermişti. Küçük kese ağırdı, içinde sert minik taşlara benzeyen ve kuru, dokununca parçalanan yani kurumuş bitkilere benzer bir şeyler vardı. Bana keseyi açmamamı, yoksa bütün iyiliğinin gideceğini söylemişti. Cadı oydu, o yüzden söylediğini yaptım.

Kese bir koruma muskasıydı ve ben işe yarayacağına inanmasam bile işe yarayacaktı. Bu iyiydi çünkü haçım dışında pek bir şeye inanmazdım. Leonora son üç gündür,

beni acil serviste kurtardığından beri bu muskayı yapmak için uğraşıyormuş. Savunmalarımdaki bütün delikleri kapatamazmış ama bu kadar kısa süre içinde yapabileceğinin en iyisi buymuş. Ayrıca aynı Doktor Cunningham gibi o da hastaneden erken ayrılmama kızmıştı.

Kendi kolyelerinden birisini çıkartıp, bana takmıştı. Ucunda büyük cilalı, yarı değerli bir taş vardı. Garip, koyu altın renkli bir kuvars taşıydı, koruması ve bana yöneltilecek büyülü saldırıları emmesi içindi. Ben pek bu taşlara inanmıyordum ve bu yeni akımı biraz küçümsüyordum ama yine de aldım. Almıştım çünkü bana çok kızmıştı ve auramda kötü adamların girip beni hırpalaması için bu kadar çok açık varken dışarı çıkıyor olmamdan çok endişeleniyordu. Auramda delikler olduğunu ben de biliyordum. Onları hissedebiliyordum ama bütün bunlar bana biraz hokus-pokus numaraları gibi görünüyordu.

Koltuğumda döndüm, sırtımdaki dikişlerin gerildiğini hissettim, acım biraz daha arttı ve Olaf'a baktım. O, gözlerini camdan dışarıya dikmiş, sıra sıra evlere sanki çok muhteşem şeylermiş gibi bakıyordu.

"Olaf," dedim.

Hareket bile etmedi, sadece manzarayı seyretmeyi sürdürdü .

"Olaf!" Küçük arabanın içinde neredeyse bağırmıştım. Olaf'ın omuzları biraz oynadı ama başka bir şey yapmadı. Sanki etrafında bir böcek uçmuştu. Böyle bir şeyi elinizle kovalardınız ama konuşmazdınız.

Bu beni sinirlendirmişti. "Şimdi kadınlardan neden hoşlanmadığını anlıyorum. Keşke homoseksüel olduğunu söyleseydin, o zaman hislerim bu kadar incinmezdi."

"Yüce İsa, Anita," dedi Edward hafifçe.

Olaf yavaşça döndü sanki boynundaki her kas yavaş hareketlerle başını çekiyordu. "Sen-ne-dedin?" Her kelime öfkeyle doluydu, nefretle kızmıştı.

"Bernardo'nun saçlarını çok güzel yapmışsın. Çok hoş olmuş." Ben böyle cinsel genellemeleri kabul etmezdim ama Olaf'ın ettiğine emindim. Ayrıca onun homofobik olduğundan da emindim. Pek çok aşırı erkeksi erkek öyle olurdu.

Emniyet kemerini çok belirgin bir sesle açtı ve ileri atıldı. Ben Firestar'ı kucağımdaki kılıfından çektim. Edward'ın hastaneye getirdiği pantolon içi kılıfı için çok dardı. Olaf'ın elinin siyah deri ceketinin içine girdiğini gördüm. Belki silahı çıkarttığımı fark etmemişti. Belki de silahı koltuğun üzerinden nişanlamamı bekliyordu. Ben silahı iki koltuğun arasındaki boşluktan doğrulttum. İyi bir açı değildi ama silahımı ilk önce ben doğrultmuştum ve bu tarz dövüşlerde önemli olan buydu.

O da kendi tabancasını ceketinin cebinden çıkartmıştı ama henüz doğrultamamıştı. Eğer onu öldürmek isteseydim, işini bitirmiştim.

Edward frene asıldı. Olaf ön koltuğa çarptı, tabancasının kontrolünü kaybetti, bileği geriye doğru büküldü. Canımı emniyet kemeriyle ileri fırlayıp, neredeyse torpidoya çarpmak değil de, sonra koltuğa geri dönmek yaktı. İnledim ve nefesim kesildi. Olaf'ın suratı iki koltuk arasındaki boşluğa çok yakındı ve şimdi kendisine, göğsüne doğrultulmuş silahın namlusunu görmüştü. Benim canım o kadar yanıyordu ki kıvranmak istiyordum ama tabancamı sıkı sıkı tutmuş, kendimi kasmıştım, boştaki elimle koltuğa tutunmuş hareket etmemeye çalışıyordum. Olaf'ı yakalamıştım ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Hummer asfaltta kayıp durdu. Edward emniyet kemerini çözdü ve koltuğunda döndü. Elindeki silahı gördüm ve bir an için Olaf'ın silahını mı alsam, yoksa silahımı Edward'a mı doğrultsam, yoksa olduğum şekilde mi kalsam diye düşündüm. Silahı Olaf'ın üzerinde tuttum, Edward'ın beni vuracağını zannetmiyordum ama Olaf vurabilirdi.

Edward silahının namlusunu Olaf'ın çıplak ensesine dayadı. Arabadaki gerginlik bir anda tavana vurdu. Edward dizlerinin üzerinde doğruldu, Olaf'ın kafasındaki silah oynamadı bile. Olaf'ın gözlerinin yukarı kaydığını gördüm. Birbirimize baktık ve korktuğunu anladım. Edward'ın bunu yapacağını biliyordu. Sebebini bilmiyordum ama ben de yapacağını biliyordum, işin içinde Edward varsa her zaman bir belirsizlik vardı, para için çalışırken bile bu vardı.

Bernardo'nun kendi tarafında çok gerin bir şekilde oturduğunu gördüm. Biraz sonra arabaya saçılacak şeylerden uzak kalmaya çalışıyordu.

"Onu öldürmemi istiyor musun?" diye sordu Edward. Sesi hafif ve boştu, sanki ondan tuzu vermesini isteyip istemediğimi sormuştu. Ben asla bu kadar duygusuz olamazdım, en azından şimdilik.

"Hayır," dedim ve hemen ekledim, "böyle değil."

Olaf'ın yüzünden bir ifade geçti. Korku değildi. Daha çok şaşkınlık gibiydi. Evet, vur onu demediğim için mi şaşırmıştı ya da belki de benim çözemediğim başka bir şeye şaşırmıştı. Kim bilir?

Edward, Olaf'ın elindeki silahı aldı, sonra kendi silahını da emniyete aldı ve biraz geriledi, hâlâ koltukta dizlerinin üzerindeydi. "O zaman ona yem atmaktan vazgeç, Anita."

Olaf arkasına yaslandı, yavaş hareket ediyordu, sanki hızlı hareket etmeye korkuyormuş gibiydi. Dikkatli olmayı,

ensenize dayanan bir tabancadan daha iyi hiçbir şey öğretemezdi. Deri ceketini düzeltti, deri ceket hâlâ gözüme bu sıcak havada çok fazla görünüyordu. "Hayatımı bir kadına borçlu olmam." Sesi biraz sinmişti ama yine de netti.

Ben Firestar'ı koltuğun arasından çıkarttım ve "Sabit fikir küçük zihinlerin gereksiz korkusudur, Olaf."

Bana kaşlarını çattı. Belki de sözü anlamamıştı.

Edward ikimize de baktı, başını iki yana salladı. "İkiniz de korkuyorsunuz ve bu da ikinizi de aptallaştırıyor."

"Ben korkmuyorum," dedi Olaf.

"Ben de," dedim.

Edward bana kaşlarını çattı. "Sen daha hasta yatağından yeni çıktın. Elbette korkuyorsun. Bu canavarla bir sonraki karşılaşmanın son karşılaşman olacağından korkuyorsun."

Ona baktım, benimki hiç de dostça bir bakış değildi.

"Olaf'a sataştın çünkü korku içinde olmaktansa onunla dalaşmayı tercih ettin."

"Bütün kadınlar böyle garip işte."

Edward iri adama döndü. "Ve sen, Olaf, sen de Anita'nın senden daha sağlam olmasından korkuyorsun."

"Korkmuyorum!"

"Hastanedeki karmaşayı gördüğünden beri sesin soluğun çıkmıyor. Anita'nın yaptıklarını ve ne kadar ağır yaralanıp hayatta kaldığını duyduğundan beri sessizleştin. Onun ne kadar iyi olduğunu merak ediyorsun. Senin kadar iyi mi? Senden iyi mi?"

"O bir kadın," dedi, sesinde sanki boğazını düğümleyen karanlık bir tını vardı. "Benim kadar iyi olamaz. Benden iyi olamaz. Bu mümkün değil."

"Bunu bir yarışa çevirme, Edward," dedim.

"Çünkü kaybedersin," dedi Olaf.

"Seninle bilek güreşi yapmayacağım, Olaf ama seninle uğraşmayacağım da. Özür dilerim."

Olaf bana bakıp gözlerini kırpıştırdı, sanki konuşmayı tam olarak takip edememişti. Ben karmaşık bir dil kullanmamıştım, daha çok onun mantık devreleri aşırı yükleniyormuş gibiydi. "Senin acımana ihtiyacım yok."

'Kadın'dan, cinsiyetsiz tanımlara geçmiştim. Bu da bir başlangıçtı. "Bu bir acıma değil. Kötü davrandım. Edward haklı. Korkuyordum ve seninle dalaşmak iyi bir değişiklik oldu."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Eğer bir faydası olacaksa, sen de benim kafamı karıştırıyorsun."

Edward, Ted gülüşüyle gülümsedi. "Şimdi öpüşüp, barışın."

İkimiz de ona kaşlarımızı çattık ve aynı anda, "Şansını zorlama", "Hiç zannetmiyorum," dedik.

"Güzel," dedi Edward. Olaf'ın silahına baktı ve geri verdi ama geri verirken çok sert bir şekilde gözlerine baktı. "Senin desteğim olmanı istiyorum Olaf. Bunu yapabilir misin?"

Olaf başıyla onayladı ve silahı yavaşça Edward'ın elinden aldı. "Bu yaratık ölünceye kadar desteğinim, sonra konuşuruz."

Edward başıyla onayladı. "Merakla bekleyeceğim."

Yan gözle Bernardo'ya baktım ama yüzünden bir şey anlamadım, sadece daha önce olduğumdan daha boş ve ifadesiz olmuştu, yani düşündüğüm şeyi onaylamıştı. Olaf, Edward'a bu dava bittikten sonra onu öldürmeye çalışacağını söylemişti. Edward da bunu kabul etmişti.

"Büyük mutlu bir aile," dedim arabayı bir anda kaplayan sessizliğe doğru.

Edward koltuğunda döndü ve kemerini taktı. Bana Ted'in parlak gözleriyle baktı. "Ve her aile gibi biz de kendi aramızda kavga ederiz ama bir yabancıyı öldürürüz."

"Aslında, cinayetlerin çoğu en yakın ve en sevilen ve kan bağı olan kişiler tarafından işlenir," dedim.

"Ya da eşler tarafından, eşleri unutma," dedi Edward ve arabayı vitese taktı, dikkatlice trafiğe çıktı.

"Dediğim gibi en yakın ve en sevilen."

"Ama kan bağı dedin, karı koca arasında kan bağı yok."

"Bir vücut sıvısıyla, diğerini paylaşmak arasında fark yok. Bize yakın olanları öldürüyoruz."

"Biz yakın değiliz," dedi Olaf.

"Evet, yakın değiliz," dedim.

"Ama ben yine de senden nefret ediyorum," dedi.

Arkamı dönmeden, "Ben de senden," dedim.

"Ben de ikiniz hiçbir konuda anlaşamazsınız diye düşünüyordum," dedi Bernardo. Sesi neşeli ve şakacıydı. Kimse gülmedi.

46

Barın siyaha boyalı girişi sabah ışığında çok eski görünüyordu. Boyanın çatladığı ve döküldüğü yerleri görebiliyordunuz. Barın önünde de caddenin diğer kısımları gibi bir terk edilmişlik görüntüsü vardı. Belki de Nicky Baco diğer işletmeleri kaçırmamıştı. Belki de bu kaçış kendiliğinden olmuştu. Sabah ışığında burada dururken, gece hissetmediğim bir şey hissetmiştim. Cadde, mistik anlamda bitmişti. Geçen gelişimde Baco caddenin varlığını emmekte olduğu için bu, tükenmişlik hissini oluşturuyordu ama eğer bu doğruysa, o zaman caddede ona yetecek kadar güç yoktu. Ya da belki Baco'nun etrafa yaydığı negatiflik sonunda geri geliyordu. Pek çok büyü ve mistik sistemin kendi davranış kuralları vardı, hepsinde yapacağınız ve yapamayacağınız şeyler vardı. Bu kuralları bozarsanız başınız derde girerdi. Wiccanlar buna üç katı kuralı der: başkalarına yaptığın şeyin üç katı sana geri döner. Buddhistler karma der. Hristiyanlar günahların bedeli der. Ben her şeyin bir bedeli var diyordum. Bilirsiniz gerçekten de öyleydi.

Firestar'ı pantolonumun önüne asmıştım ama pantolon içi askım yoktu, çünkü onunla silah çok yukarıda kalıyor ve karnıma batıyordu. Edward da Browning için bir bel kılıfı ödünç vermişti. Yani şu vahşi batı filmlerinde çift tabanca taşıyan silahşorlara benziyordum. Aslında siyah polo tişörtü pantolonumun içine sokmayınca iki silahı da gizliyordu ama tişörtlerimin çoğu pantolonun içine sokmayınca çok uzun kalıyordu. Biraz kötü görünüyordu ama eğer dikkatli bakılmazsa tabancalar görünmüyordu. Polo tişört silahların kabarıklarını tamamen gizleyecek kadar bol değildi ama Edward düşünceli davranıp siyah kumaş ceketimi de getirmişti, böylece kabarıklıklar da kamufle edilmişti. Buraya son geldiğimde silahlıydım ama polis desteğim de vardı ama şimdi bir bara silahlarla giriyorduk ve bu New Mexico'da bir hayli yasadışıydı. Gariptir, bundan endişe etmiyordum ama umarım polisler bugün denetleme baskını için burayı seçmezdi.

Bilek kılıflarım ve içindeki bıçaklar da üzerimdeydi. Ramirez, yaşadığımız cehennemden sonra bütün bıçaklarımı toplamış ve Edward'a vermişti. Edward da bıçakları yıkamış, temizlemiş, yağlamış ve olabildiğince bilemişti. Büyük bıçağı arabada bırakmak zorunda kalmıştım çünkü onu nasıl gizleyeceğimi bilememiştim, içeri elimde kılıç kadar büyük bir bıçakla girmek de biraz fazla saldırganca gelmişti.

Edward bana parça tesirli bir el bombası vermişti, ben de bombayı ceketin cebine koymuştum. Böylece sağ cebimdeki Derringer'la da denge sağlanmıştı. Böyle yürürken ceket garip bir şekilde sallanmıyordu. Gerçi St. Louis'den gelirken Derringer'ı yanımda getirmiştim ama bugün yanıma alma fikri Edward'ındı. Bugün ona ihtiyacım olacağını düşünmüyordum ama silahlar konusunda Edward'la tartış-

mamayı öğrenmiştim. Eğer ihtiyacım olacağını düşünmüyorsa, zaten almamı söylemezdi. El bombasını ele alırsak, bu korkutucu bir düşünceydi, değil mi?

Belirsiz bir komutla, Olaf ileri çıkıp, kapıyı açmayı denedi. Kapı kilitliydi. İki kere kapıyı sarsacak sertlikte kapıya vurdu. Tam kapının önünde duruyordu. Bara son geldiğimde üzerimize bir kesik çifte doğrultulduğunu düşünecek olursam, ben o siyah kapının önünde öyle durmazdım. Ya Olaf'ın çifteden haberi yoktu, ya da umurunda değildi. Belki de beni ya da kendisini etkilemek için maçoluk peşindeydi. Eğer kendisine biraz daha güveni olsaydı, o zaman onu kızdırmak bu kadar kolay olmazdı.

Kapının diğer tarafında olmamıza rağmen kilitlerin sesi bir hayli yüksek geldi. Sesine bakılırsa iyi, sert kilitleri vardı. Kapı yavaşça açıldı, bize güneşin ışığına meydan okuyan, mağara ağzına benzeyen karanlığı gösterdi. Kapı sanki kendi kendine açılıyormuş gibi kayarak tamamen açıldı. Sadece son anda iri, etli bir el göründü ve illüzyonu bozdu.

Harpo kapıda belirip bize baktı, gözleri onu ilk gördüğümden beri hiç çıkartmadığı güneş gözlüklerinin ardındaydı. Fakat kıyafetini değiştirmişti. Üzerinde çok kıllı göğsünü ve göbeğini açıkta bırakan bir kot yelek vardı. Bir kurtadamdan çok ayıya benziyordu. Yatağından kalkıp, üzerine birkaç kıyafet geçirmiş ve kapıya gelmiş bir ayı gibiydi. Olağandışı enerjisi bu sefer daha az gibiydi.

Ama cüssesi kapıyı kaplıyordu ve "Sadece Anita, diğerleri dışarıda kalacak," diye gürledi.

Ben Olaf'ın etrafından dolaşıyordum ama o kenara çekilip, Harpo'nun önüne geçebilmem için yol verdi. Ya Olaf iyi davranıyordu, ya da kendisi yerine benim kapının önün-

de durmamın daha iyi olacağını düşünmüştü. "Baco bazı arkadaşlarımı getirebileceğimi söylemişti."

Harpo bana baktı. "Görünüşe göre daha iyi arkadaşlara ihtiyacın var."

Yüzümdeki morluklara dokunmadım. Bir faydası olmazdı. "Diyelim ki ben polis desteğine güveniyordum ve onlar da geç kaldılar." Aslında bu doğruydu ve hâlâ ben yalnız süvariyi oynarken Ramirez'in ne halt ettiğini merak ediyordum. Aslında polislere bir garezim yoktu ama söylediğimin Harpo'nun hoşuna gideceğini biliyordum.

Gitti de. Hızla gülümseyip gür sakallarının arasından kurt dişlerini gösterdi. Kesinlikle kurt formunda çok zaman geçirmişti. Arkadan hafif bir erkek sesi duyuldu. Harpo geniş omzu üzerinden dönüp sese baktı. Sonra bana döndü. Gülümsemesi yok olmuştu.

"Patron senin davetli olduğunu ama değerlerinin olmadığını söylüyor."

Başımı hafifçe iki yana salladım çünkü daha hızlı yaparsam canım yanabilirdi. "Bak beni buraya Nicky davet etti. Dostlarımı da getirebileceğimi söyledi. Ben de getirdim. Daha sabahın onu olmadan buraya geldim. Buraya ortak bir problemi konuşmaya geldim, kapıda düzülmeye değil."

"Buna düzülme denmez," dedi Harpo cinsel organını avuçladı. "Sana düzülme nasıl olur gösterebilirim."

Elimi kaldırdım. "Peki, kusura bakma yanlış kelime kullandım. Buraya kapıda durdurulmak için gelmedim."

Hâlâ kendisiyle oynuyordu, ya zevke gelmişti ya da beni rahatsız etmeye çalışıyordu. İkinci durumu başarmıştı. Ben burada sırtımda kırk küsur dikişle daha ilk kahvemi bile içmeden gorile benzeyen bir kurtadamın kendisini tatmin etmesini seyretmeyecektim.

"Bu boktan işten sıkıldım," dedim.

Harpo hareketlerini daha da abartmaya başlamıştı, bana gülümsüyordu.

Sesimi barın içinden duyulacak kadar yükselttim. "Bugün arkadaşlarım yanımda olmadan hiçbir yere girmeyeceğim. Eğer bu konuda taviz vereceğimi düşünüyorsanız, o zaman birbirimizin vaktini harcıyoruz."

Barın içinden bir ses gelmedi. Harpo kalçalarını da sallamaya başlamıştı. Artık yetmişti. "O canavar hayatını emerken hiç endişelenme, Nicky. Hiç acımıyor. İyi günler."

Arkadaşlarıma döndüm. "Nicky'yi görmemize izin vermeyecekler."

Edward başıyla onayladı. "O zaman gidelim." Hafif bir hareket yaptı, Bernardo ve Olaf kaldırıma doğru gittiler. Edward da biraz geride kalıp beni bekledi. Galiba ikimiz de Harpo'nun blöfümüzü görmesini istiyorduk. Ama bu tam bir blöf değildi. Kapıda silahlarımız alınabilirdi ama zaten Nicky'yi silah tehdidiyle konuşturamazdık. Bizim bir sorguya değil, diyaloga ihtiyacımız vardı.

Ben de yürümeye başladım. Edward da peşime düştü ama bir gözü arkamızdaydı. Ben yürürken arkama bakacak kadar esnek durumda değildim. Ayrıca Edward'ın arkamızı kollayacağından emindim.

Açıkçası içimden Harpo'nun seslenip, gelin konuşalım demesini bekliyordum ama bir şey söylemedi. Ben de yürümeye devam ettim. Olaf ve Bernardo Hummer'ın yanında durmuş, Edward'ın kapıyı açmasını bekliyorlardı.

Harpo kaldırımda belirip bize doğru yürümeye başladığında arabaya neredeyse binmiştik. Silahsızdı, pek mutlu görünmüyordu.

Ben koltuğa oturdum ve kapıyı kapattım. "Motoru çalıştır," dedim.

Edward söylediğim şeyi yaptı.

Harpo bize doğru koşmaya başladı, büyük kollarını bize doğru sallıyordu. Bazı şekil değiştiriciler, değiştikleri hayvan gibi hareket ederdi, bu zarif ve Tanrı vergisi hareketti. Harpo onlardan birisi değildi. Garip koşuyordu, sanki uzun zamandır koşmamıştı, en azından insan formundayken koşmamıştı. Bu beni güldürdü.

"Sırf onu koşarken görmek istedin. Çok adice."

"Evet, adice. Ama eğlenceli," dedim.

Edward arabayı vitese taktı ve Harpo birden hızlandı. Edward yola çıkarken arabaya yetişti. Büyük etli eliyle cama vurdu.

Edward durdu. Benim tarafımdaki camı açtı ve ben de Harpo'ya baktım. Çıplak göğsü terden ıslanmıştı. Nefesi sert ve çok hızlıydı. "Siktir," dedi.

"Bir şey mi istiyorsun?" diye sordum.

"Patron - hepinizin gelebileceğini - söylüyor." Nefesini düzenlemeye çalışırken Hummer'a dayanmıştı.

"Tamam," dedim.

Edward arabayı kaldırıma park ederken, Harpo da çekildi. Arabadan indik. Harpo hâlâ düzgün nefes alamıyordu. "Aerobik egzersizler kardiovasküler sağlığın anahtarıdır," dedim, onun bara doğru yürümeye başlamasını beklerken, tatlı bir şekilde.

"Siktir git."

Bir an Hummer'a geri dönmeyi düşündüm ama bu oyunu çok uzatmıştım. Baco'yla konuşmak istiyordum ama arkamda destek varken. Harpo ikisini de yapabileceğimi söylemişti. Hedefime ulaşmıştım. Geri kalanı tamamen çocuk-

luk olurdu. Kendimi adi hissediyordum ama o kadar da adi değildim.

Harpo nefesini düzenleyince, yeniden güneş gözlüklü korumaya dönüştü, yüzü ifadesizdi. Yürümeye başladı, yumruklarını sıkmıştı, yürüyen et dağı rolünü çok iyi yapıyordu. Olağandışı gücü tenimin üzerinde gezindi. Sadece hafif bir dokunuştu, sanki o istemeden güç üzerinden sızıyordu. Bu, onun sinirli olduğu anlamına geliyordu. Güçlü hisler, içindeki gücü gizlemesini zorlaştırıyordu.

Kısa yürüyüşte hiçbirimiz konuşmadık. Erkekler havadan sudan konuşma konusunda pek başarılı değillerdi ya da buna gerek görmüyorlardı ve ben de yürürken acı cetçiğimi belli etmemekle o kadar meşguldüm ki, havadan sudan konuşacak halim yoktu.

Harpo bizim için kapıyı açtı. Yan gözle Edward'a baktım. O da bana boş gözlerle baktı. Peki. Ben içeri girdim ve diğerleri de peşimden geldi. Üç gün önce içinden görünmez bir dalga gibi kurtadamların gücü gelen karanlık bir yere girmeye çekinirdim ama bu üç gün önceydi, artık içimde çok fazla korku kalmamıştı. Vücudum acıyordu ama garipti geri kalanım garip bir şekilde uyuşmuştu. Belki de sonunda, Edward'ın devamlı içinde olduğu o sınırı geçmiştim. Belki de artık hiçbir şey hissetmeyecektim. Bu düşünce bile, beni korkutmamıştı, başımın belada olduğunu biliyordum.

47

Gözlerimin barın karanlığına alışması bir saniye kadar sürdü ama bir şeylerin yanlış gittiğini anlamak için görmeme gerek yoktu. Ensemdeki histen bunu anlamıştım. Hislerimle tartışmadım. Elimi tişört'ün altına atıp Browning'in kabzasını kavradım, silah taşıdığımın fark edilmesi umurumda bile değildi. Buraya silahsız geldiğimi düşünmeleri için aptal olmaları gerekiyordu. Los Lobos Motosiklet Kulübünün pek çok kusuru olabilirdi ama aptallık bunlardan birisi değildi.

Nicky Baco barın üzerinde, el ve ayak bilekleri birbirine bağlanmış yatıyordu, bu halde bir çeşit el çantasına benzemişti. Yüzü kan içinde ve morarmıştı, onun yaraları benimkilerden daha yeniydi.

Browning'i çektim ve benimle beraber gelen üç kişinin de dağıldığını fark ettim, onlar da silahlarını çekmişlerdi, barın birer köşesine döndüler. Birbirimizden hoşlansak da hoşlanmasak da herkes kendi payına düşen bölümü gözetliyordu ve Olaf'ın bile kendi payına düşen bölümü en iyi

biçimde kollayacağından emindim. Böyle şeylerden emin olmak iyi bir şeydi.

Bana düşen bölümde üzerinde Nicky'nin yattığı bar; sakallı, at kuyruğu bir omzundan sarkan uzun boylu bir adam; midilli boyunda iki kurt ve boğazı sessiz ikinci bir ağız gibi kesilmiş etrafa boş gözlerle bakan bir adam vardı.

İçerisinin dolu olduğunu hissedebiliyordum. İçerideki enerji boğazımı tıkayacak kadar fazlaydı. Sağ tarafımda bir ses duydum ve neredeyse aynı anda üç şey yaptım. Browning'i sese doğrulttum, sol elimde Firestar'ı çekip at kuyruklu adama çevirdim ve hızla sağ tarafa dönüp duyduğum şeyin ne olduğuna baktım. Sol elle de ateş talimleri yapmam iyi olmuştu. Barın ardından ağır bir sürtünme sesi geldi. Bar benim payıma düşüyordu. Bir şekilde benim oynama alanımın içindeydi. Bardakilerin hepimizi yutacak bir dalga gibi yaklaştıklarını hissettim. Pek çoğunu vurabilirdik ama içeride yaklaşık yüz kişi olmalıydı ve eğer hepsi birden üzerimize çullanırlarsa ölürdük.

Midem korkuyla kasıldı, yüreğim ağzıma geldi. O anda hissizlik yok oldu, adrenalin ve kurtların miske benzeyen kokusuyla silindi gitti. İçeride benim önümde duran ikisi dışında başka kurtlar da vardı. Kokularını alabiliyordum. Yeniden midem kasıldı ama bu seferki korkudan değildi. Beni Richard'a, sürüsüne bağlayan iz yeniden canlanmıştı. İçimde yeniden ateş almış ve alevlenmeyi bekleyen bir ateş gibi parladı. Harika, sadece harika. Bununla sonra ilgilenebilirdim. Şu an bütün konsantrasyonumu harcıyordum.

At kuyruklu adam öylece durup gülümsedi. Sert görünüşlü, dövmeli, hapishane kaçkını tadında bir yakışıklılığı vardı. Loş ortamda bile gözleri kurt gözleri gibi amber rengi parlıyordu. Ayrıca kime ya da neye baktığımı anlamıştım.

Karşımdaki onların Ulfric'i, yani kurt kralıydı. Diğer kurtlar odanın diğer tarafında toplanmışken, o yalnız duruyordu ama yine de onun gücü diğerlerininkinden daha fazla geliyordu. Gücü barın onun durduğu boş bölümün neredeyse tamamını yıldırım düşmeden önce yüklenen güç gibi kaplıyordu.

Gerginlik konuşmadan önce yutkunurken hissedebileceğim kadar çoktu. "Selamlar, Los Lobos Klanının Ulfric'i. Nasıl gidiyor?"

Başını geriye atıp güldü, içten, iyi niyetli sesi, insan gırtlağından çıkıp omurgama kadar ulaşan bir ulumayla bitti.

"İyi numara ama bu son zamanlarda işlenen vahşice cinayetlerin resmî polis soruşturması. Eminim cinayetleri duymuşsundur."

O sarsıcı açık renkli gözlerini üzerime dikti. "Duydum."

"O zaman senin sürünü soruşturmadığımızı biliyorsundur."

Elini Nicky'nin üzerine koydu, ben pek canının yandığını zannetmiyordum ama Nicky yine de inledi. "Nicky benim vargamorum. Eğer polis onunla görüşmek istiyorsa, benden izin almalı." Gülümsedi ve dişlerinin insan dişleri olduğunu görecek kadar yakındım, Ulfric'in sivri dişleri yoktu.

"Kusura bakma. Vargamoru olduğunu bildiğim diğer sürüde önce Ulfric'le görüşmek gerekmiyordu. Bunun için özür dilerim." Şu an yaptığımız her neyse bir an evvel bitmesini istiyordum çünkü iki tabancayı da bu şekilde çok fazla tutamazdım. Sol elle talim yapıyordum ama hâlâ zavıf elimdi ve ısırık yarası yüzünden kaslarım hafiften titremeye başlamıştı bile. Elimi indirmeliydim, yoksa titremeye başlayacaktı.

"Eğer polisle çalışıyorsan, o zaman özrünü kabul ederim. Biz polise yardıma her zaman hazırız." Son söylediği barda gülüşmelere sebep oldu. "Ama burada hiç polis göremiyorum."

"Ben Anita Blake. Ben bir vampir infazcısıyım..."

Sözümü kesti. "Kim olduğunu biliyorum. Ne olduğunu biliyorum."

Son söylediği pek hoşuma gitmemişti, sinirimi bozmuştu. "Ve peki ne imişim?"

"Sen Thronnos Roke klanının lupasısın ve klanımdan yardım istemeye geldin ama beni ya da lupamı şereflendirmedin bize hediye vermedin." Gücü her kelimeyle daha da arttı, sanki artık bir adım daha atarsam boğulacağımı bildiğim çeneme kadar gelen sıcak suyun içinde duruyormuşum gibi hissedinceye kadar arttı.

Ama artık durumu anlamıştım. Ona hakaret etmiştim ve onun bu hakareti temizlemesi gerekiyordu. Durumu kurtarmayı deneyebilirdim ama pek umudum yoktu. Ayrıca sol kolum yorulmaya başlamıştı. Kahretsin, sağ kolum da. Barın arkasındaki her neyse duyabileceğiniz hissedebileceğiniz bir cesamette hareket ediyordu. Sesi bir kurtadamdan daha iri geliyordu.

"Buraya polis soruşturması için geldim. Topraklarına Thronnos Roke klanı lupası olarak girmedim. Buraya Anita Blake, yani Cellat olarak geldim, o kadar."

"Ama vargamorumla bağlantı kurdun." Nicky'nin bacağına bir tokat attı ve bu onun canını yakmış gibiydi çünkü Nicky gözlerini kapatıp hafif bir sesle inledi.

"Onunla görüşmemiz bitinceye kadar Nicky'nin senin vargamorun olduğunu bilmiyordum. Hiç kimse bu barın si-

zin ininiz olduğunu söylemedi. Sen Ulfric. Yalanımın kokusunu alabilirsin."

Hafifçe başıyla onayladı. "Doğru söylüyorsun." Barın üzerinde yatan küçük adama baktı, bir köpeği okşar gibi elini üzerinde gezdiriyordu ama okşanan köpek genelde kıvranıp inlemezdi. "Ama o benim vargamorum olduğunu biliyordu. Nicky senin başka bir klanın lupası olduğunu biliyordu. İnsan bir lupa, bu bir süre gündemde kalmıştı."

"Lupa Ulfric'in kız arkadaşı için başka bir terim sadece," dedim.

Altın rengi gözleri bana döndü, siyah kirpikleri yüzünden daha çok altın rengi gibi görünüyorlardı. "Nicky bana sormadan, hatta senin geldiğinden bile bahsetmeden, sana yardım etmeyi kabul etti." Hafifçe hırlayıp, yeniden tüylerimi dikti. "Ben Ulfric'im. Burayı ben yönetirim." Nicky'yi tokatladı ve Nicky'nin burnu yeniden kanamaya başladı.

Sırf prensip gereği, bu eziyeti durdurmak istiyordum ama uğruna ölecek kadar çok istemiyordum, o yüzden durdum ve Nicky Baco'nun akan kanını seyrettim. Hoşuma gitmiyordu ama olmasına izin vermiştim. Sol elime kramp girmeye başlamıştı. Ya ateş etmeye başlayacaktım ya da silahlarımı kaldıracaktım. Tabancaları bu şekilde tuttuğum için sırtıma ve göğsüme bile kramp girmeye başlamıştı.

"Anita," dedi Edward ve sadece söyleyiş tonundan ne demek istediği belliydi. Acele etmemi istiyordu.

"Bak, Ulfric, sürünüzün iç işlerini karıştırmak istemiyordum. Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Masum insanların ölmesini engellemeye çalışıyorum."

"İnsanlar eğlencelidir. Seks ve yemek bir arada, hem de arabadan inmen bile gerekmiyor. Ama-onlardan-birisinikraliçen-yapmazsın!" Sesi git gide yükseldi artık son kelime-

de bağırıyordu. Bardaki kalabalıktan da onunla birlikte ulumalar yükseldi.

"Anita," dedi Edward bu sefer sesinde uyarı vardı.

"Uğraşıyorum, Edward."

"Biraz hızlan," dedi.

"Sen ırkçısın, Ulfric," dedim.

Bana baktı. "Ne?"

"Ben insanım yani düzülebilirim, öldürülebilirim ama senin dengin değilim çünkü insanım. Sen ırkçı, şoven bir kurtsun."

"Benim topraklarıma geldin, sürümün yardımını istiyorsun, bana ve lupama saygı göstermiyorsun ve şimdi de bize yakıştırmalarda bulunuyorsun." Bir çeşit psişik sinyal mi vermişti, yoksa kızgınlığı mı yeterli olmuştu bilmiyordum ama iki dev kurt kalktı ve ilerlemeye başladı.

Sol elim belirgin bir biçimde titremeye başlamıştı. Barın arkasındaki her neyse, sesi büyük ve canavarca geliyordu. Sol elim artık nereyse tutmayacak hale gelecekti. "Önce sen ölürsün, Ulfric," dedim.

"Ne?" bunu söylerken gülüyor gibiydi.

"Üzerimize herhangi bir şey atlarsa önce seni vururum. Artık sonra ne olursa olsun, sen ölmüş olursun. İki at gibi kurdun oldukları yerde kalsa iyi olur."

"Elinin titremesine bakılırsa, sen de öldürecek cesaret yok."

Gülme sırası bendeydi. "Elimin, birisini öldürürsen pişmanlık duyacağımdan mı titrediğini zannediyorsun. Oğlum, yanlış kıza çattın. Sağ elime bak Ulfric. O titremiyor. Birkaç gün önce bir hortlak elimi ısırdı, o yüzden sol elim biraz titriyor ama bana güven, nişan aldığım şeyi vururum." Böyle şeyler söylerken blöf yapmadığım belli olsun diye

genelde karşımdakinin gözlerinin içine de bakardım ama bu sefer bakışlarım Ulfric, adamları ve bar arasında kalmıştı. "İncinmiş gururunu düzeltmek için kaç kurdunu feda edeceksin."

"Eğer dövüşürsek, Anita, sen ve arkadaşların ölür."

"Sen de ölürsün ve en iyi adamlarından bir kaçı da ölürler, o yüzden vahşeti önleyip, ne istediğini söylesen iyi olur. Doğruyu söylediğimi biliyorsun. Sana yanlış yaptığımı bilmiyordum. Eğer Nicky arkandan bir işler çeviriyorsa, bunu da bilmiyordum. O yüzden bu... sosyal gafı telafi etmek için ne gerekiyorsa söyle. Sol elim kasılıp, ateş etmeye mecbur kalmadan önce söyle."

Gözlerini kısmış bana bakıyordu, bütün o kabadayılık ve gururun altındaki zekâyı görmüştüm. Belki içinde anlaşılabilecek bir yan vardı. Eğer yoksa, o zaman ölecektik. Dava yüzünden değil, biz zamanlar Richard'ın kız arkadaşı olduğum için ölecektik. Bu ölmek için aptalca bir sebepti.

"Takdir, Thronnos Roke Klanı lupasından takdir istiyorum."

"Hediye mi demek istiyorsun."

Başıyla onayladı. "Eğer doğru şekilde olursa hediye de olur."

Eğer Albuquerque'ye Richard'la kişisel bir sebep yüzünden geliyor olsaydım yerel sürüye hediyeler getirmem gerekiyordu. Hediye genelde yeni öldürülmüş bir hayvan, lupa için de mücevher ya da mistik bir şeyler olurdu. Ölüm, mücevher ya da büyü. Leonara'nın kolyesi dışında üzerimde mücevher yoktu ve onun da benden başka birisine bir faydası olacağını zannetmiyordum. Bildiğim kadarıyla eğer başka birisine verirsem, onun için zararlı bile olabilirdi. Yeterli bilgim yoktu. O yüzden muska bende kalıyordu.

Sol elimi indirdim. Bir, çok kötü titriyordu, zaten ateş edersem birisini vurabileceğimden emin değildim. İki, eğer birilerini öldürmeyeceksem kimseye silah doğrultmazdım. Üç, elim acıyordu.

"Eğer sana uygun bir hediye verirsek, buradan güvende çıkacağımıza söz verir misin?"

"Uyuşturucu kaçakçısı, eski-mahkûm, bir motosiklet çetesi reisinin sözüne güvenir misin?"

"Hayır ama Los Lobos Klanının Ulfric'inin sözüne güvenirim." Bazı kurallar vardı mesela eğer Ulfric olarak verdiği sözü tutmazsa, çok prestij kaybederdi. Zaten, büyü gücü ne kadar güçlü olursa olsun, bir insan tarafından otoritesi sarsıldığı için durumu sallantıda olmalıydı. Eğer söz verirse, en azından sürüsünün önünde geri dönmezdi.

"Ben Los Lobos Klanı Ulfric'iyim, sağ salim gideceğinize söz veririm, tabii eğer hediyeniz yeterli olursa."

Son söylediği pek hoşuma gitmemişti. "Küçük hanım için Tiffany's'e uğrayıp bir şeyler alamadım. Hastaneden gelirken avlanmak için fırsatım da olmadı. Şehir içinde hayvanlara ateş etseydim de polislerin hoşuna gitmezdi. Bugünlük mistik numaralar da beni aşıyor."

"O zaman değerli hiçbir şeyin yok," dedi ama sanki elimde bir çeşit hediye olduğuna inanıyormuş gibi şaşırmıştı.

"Barın ardında ne olduğunu gösterin, ben de tabancalarımı kaldırıp, hediyemi vereyim." Firestar'ı yerine koymaya çalıştım ama sol elim o kadar titriyordu ki, elimi kaldırıp, tabancayı pantolonumun içine sokamadım. İki elimi de kullanmam gerekiyordu. Yani bu, Browning'i de kılıfına koymam demek oluyordu.

"Oldu. Monsturo, doğrul ve misafirimizi karşıla."

Barın ardındaki şeyin soluk teni gece yükselen ay gibi barın ardından doğruldu ve bir yüz göründü. Bir kadın yüzüydü, bir gözü kurumuş, bir mumya gözü gibi içeri çekilmişti. Barın arkasındaki gövde yükseldikçe yüzler de çoğalmaya başladı, yüzler, bacaklar, kollar ve diğer vücut parçalarından oluşan kalın bir kütle üzerinde çürümüş bezeler gibi duruyordu, parçalar dikişe benzeyen şeylerle tutturulmuştu, dikişler büyüyü içerde tutuyordu. Yaratık doğruldu ve tavana kadar yükseldi, bir yılan gibi kıvrılıp bana baktı. Saymayı bıraktığım ya da artık yüreğim yetmediğinde kırk kadar kafa saymıştım.

Kurtadamlar çekilen dalga gibi o şeyden uzaklaştılar. O şeyden korkuyorlardı. Onları suçlayamazdım.

Bernardo'nun "Siktir," dediğini duydum.

Olaf da Almanca bir şey söyledi, bu kendi tarafına bakmadığı anlamına geliyordu. Sadece Edward sessiz kaldı, o işini yapıyordu. Açıkçası o şey doğrulurken kurtadamlar üzerime atlasaydı ben de yavaş kalırdım. Diğer şeylerle ilgilenemeyeceğim kadar dehşet bir şeydi.

Böyle bir şeyi daha önce sadece bir kere görmüştüm. Şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü vaudun rahibesinin yaptığı bir canavardı ama onunki yeni diriltilmiş zombilerden oluşmuş bir et yumağıydı. Saf büyüydü. Bu Frankenstein'in canavarı gibi parçalar birbirine dikilerek yapılmıştı ve cesetler sonra çürümüştü, bilerek mumyalaştırılmıştı ya da bir büyü sonucu bu hale gelmişlerdi.

O şeyden gözlerimi alıp, hâlâ ağzı bağlı ve kan içinde barda yatan Nicky Baco'ya baktım. Sesimi sanki uzaktan geliyormuş gibi duydum. "Bu ne Nicky, çok yaramaz bir çocukmuşsun." Başına bir silah dayayıp ateş etmeyi isterken,

şaka yapmıştım. Yapılmayacak şeyler vardı. Bazı şeyler yapılmazdı.

"Neden hâlâ hayatta olduğunu anlamışsındır," dedi Ulfric.

"Baştan atılmayacak kadar güçlü," dedim, sesim hâlâ garip bir şekilde uzaktan geliyordu, sanki söylediğim şeyleri söylerken tam olarak konsantre olamıyordum.

"Onu bir tehdit olarak kullanıyorum. Yanlış işler yapan kurda büyü yapıp, gördüğün şeye dönüştürebilir ve sonra onu monsturoya ekler ama kurtlarım benden ondan korktuklarından daha çok korkuyorlar."

Ben tekrar tekrar başımla onayladım çünkü söyleyecek iyi bir şey bulamıyordum. Hayattayken, Nicky büyüsünü kurbanları hayattayken yapıyordu. Bu berbat bir düşünceydi. Nedense silahları kaldırmak kötü bir fikirmiş gibi geldi ama ellerim başka şeyler için gerekliydi. Tişörtü kaldırdım ve Browning'i kılıfına soktum ama yeni bir kılıfta yapacağım kadar rahat bir hareket değildi. Sol elim neredeyse hareketsizleşmişti. Tişörtü sağ elimle kaldırdım ve Firestar'ı çok dikkatlice pantolonuma astım. Elim boşken bile, titremeye devam etti. Kendi kendine düzelmesini beklemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Elimi vücuduma yaklaştırıp, canavara doğru yürüdüm.

Barın diğer tarafında durup, kurumuş yüzlerden birisine baktım. Ağzı dikilmişti. Sebebini bilmiyordum. Sakinleşmek için birkaç derin nefes alınca, bazı bitki kokuları aldım ama daha çok güneşin altında çok kalmış ten ve toz kokusu vardı. Sol elimle yaratığa uzandım. Bandajlara ve kramplara rağmen, bu güç elimdi, büyüyü sol elimle hissediyordum. Pek çok insanın böyle şeyleri hissettikleri taraf, yazı yazdıkları tarafın tersi olurdu. İki elini birden kullananların ne yaptığını bilmiyordum.

Karşımdaki şeyden inanılmaz bir güç geliyordu, bar genişti ve o kadar canım yanıyordu ki doğru düzgün konsantre olamıyordum ama yine de cevabını almak istediğim bir soru vardı. Sağ elimle bardan destek alıp, üzerine tırmandım, ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Göz hizamda bir yüz vardı. Bir erkek yüzüydü galiba, kuruyup mumyalaşmış yüzün içinde gri renkli kurt gözleri hapsolmuştu. Gözler bana bakıyordu ve bakışlarında bir kişilik vardı. Yürüyen ölüler korkularını belli etmezdi. Daha elimi yüze uzatmadan ne hissedeceğimi biliyordum. Nicky'nin gücü solucanlardan oluşmuş bir battaniye gibi üzerime aktı. Bu hissettiğim en rahatsız edici büyü hislerinden birisiydi, sanki sadece gücü bile yakınında belli bir süre dururseniz sizi çürütecek, pis bir şeydi. Nicky'nin gücü buraya gidiyordu ve ne kadar güç toplarsa toplasın, asla yeterli olmazdı. Bu kadar negatif, bu kadar şeytani bir güç, uyuşturucu gibidir. Aynı sonucu elde etmek için her seferinde daha fazla güç harcamak gerekirdi ve büyüyü yapanın üzerindeki etkileri her seferinde daha kötü olurdu.

Ben de kendi gücümü o şeyin içine gönderdim, gücü arttırmak için değil, incelemek için. Bir ruhun serin dokunuşunu hissettim ve daha ben geri çekilemeden, gücüm o sütun gibi yükselen şeyin içine çekildi. Ruhlar göz kapaklarımın ardında serin beyaz bir ışıkla parlıyordu. Nicky bunu yaparken hiçbirisi ölü değilmiş. Şu an bile ölü olduklarından yüzde yüz emin değildim.

Gözlerimi açtım ve o şeyden uzaklaştım. Adamın gücü elime görünmez bir çamur gibi bulaşmıştı. Elimi çekerken neredeyse çamurdan çıkış sesini duyacaktım. Adamın kurumuş dudakları hareket etti ve uzun hırıltılı sesler çıkardı. İki kere, "İmdat, imdat," dedi.

Midem bulandı ve kahvaltı etmemiş olduğuma çok sevindim. Tek elim ve dizlerimin üzerinde Nicky'ye doğru gittim. Ona doğru eğilip, "Yakarsam ruhları serbest kalır mı?" diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı.

"Ruhları serbest bırakabilir misin?"

Başıyla onayladı.

Galiba eğer ilk soruya evet deseydi, Browning'i kafasına dayar ve onu öldürürdüm ama ruhları kurtarmak için ona ihtiyacım vardı, bunu da şehirden ayrılmadan önce yapacaklarım listesine eklemiştim ama bugün onlar için yapabileceğim bir şey yoktu, tabii hayatta kalmak ve gariptir Nicky Baco'yu da hayatta tutmak dışında. Sonunda hayatın küçük azizliklerinden birisiyle karşılaşmıştım.

Bara oturup, bacaklarımı aşağı sallandırdım, elim kucağımdaydı, o şeyin ne kadar şeytani olduğunu düşünüyordum. Çok kötü şeyler görmüştüm ama bu neredeyse zirveye yakındı. Zirve sıralamasında hastanede gördüğüm şeyden sonra bile zirveye yakındı. Cesetler en azından sadece bedenleri yiyordu, ruhları değil.

"Bir hayalet görmüş gibisin," dedi Ulfric.

"Tahmin ettiğinden daha çok yaklaştın," dedim.

"Hediyen nedir?" dedi.

"Lupan nerede?"

Bacağının dibindeki kurtlardan birisinin başını okşadı. "İşte lupam burada."

"Hayvan formunda olan birisine hediyemi veremem," dedim.

Kaşlarını çattı ve sinirlenmeye çok yakındı. "Bizi şereflendirmen gerek."

"Bunu yapmak istiyorum." Ceketimin sol kolunu sıvadım. Bilek kılıfımı da çıkartmam gerekiyordu. Kayışları gözdüm ve kılıfı içinde bıçakla dizlerimin arasında tuttum. Canavar arkamdaydı, dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Dikkatimi dağıtıyordu. Onları bugün kurtaramazdım ve onu düzeltecek duruma gelinceye kadar artık görmek istemiyordum.

"Buradan gitmesini emredebilir misin?"

Ulfric bana baktı. "Korktun mu?"

"Ruhların yardım çığlıklarını hissedebiliyorum. Bu biraz aklımı karıştırıyor."

Ulfric bana baktı ve yüzünün renginin attığını gördüm. "Bunu ciddi mi söylüyorsun?"

Gülümsedim ama komik bir hareket değildi. "O şeyin içine ruhları da hapsettiğini bilmiyor muydun?"

"Öyle söylemişti." Sesi biraz yumuşamıştı.

"Ona inanmamıştın."

Ulfric, o şeye sanki ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. "Böyle bir şeye sen de inanmazdın değil mi?"

"İnanırım." Omuz silktim ve yapmamış olmayı istedim ve "Ama sonuçta bu benim işim. Lütfen, onu gönderebilir misin?" dedim.

Başıyla onayladı ve hızlı bir şekilde İspanyolca konuştu. Yaratık yere indi ve kollar bacaklar ve vücut parçaları üzerinde sakat bir tırtıl gibi ilerledi. Barda otururken, barın arkasında duran yerdeki kapıdan aşağı gittiğini gördüm. Son parçası da gözden kaybolunca, Ulfric'e baktım. Hâlâ rengi soluktu.

"Ruhlarını sadece Baco serbest bırakabilir. Bunu yapmadan sakın onu öldürme."

"Onu öldürmeyi planlamıyordum."

"Bu, yaratıkla ilgili şeyi öğrenmeden önceydi. Seni, ben gittikten sonra bu kötülüğü sona erdirmeyi durdurmaya çalışıp, çalışmayacağını bilecek kadar iyi tanımıyorum. Lütfen, yapma yoksa hepsini sonsuza kadar o halde kalmaya mahkûm edersin."

Sanki kahvaltısını içinde tutmaya çalışıyormuş gibi yutkundu. "Onu öldürmem."

"Güzel." Bıçağı dizlerimin arasından sağ elimle çıkarttım. "Şimdi yaklaşın bakalım kızlar ve oğlanlar çünkü bu numarayı sadece bir kere yapacağım."

Kurtlar ileri doğru hareketlendi. Ben de beraber geldiğim çocuklara baktım. Onlar silahlarını kaldırmamıştı ama yere ya da tavana doğrultmuşlardı. Edward kurtlara bakıyordu, Bernardo'da da kurtlara bakıyordu ama biraz rengi solmuş gibiydi. Olaf bana bakıyordu. Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanmıyordum.

"Los Lobos Klanı Ulfric ve lupasına saygılarımı sunuyorum. Ulfric'e en değerli hediyelerden birisini veriyorum ama gerçek lukoi olmadığım için, bu hediyeyi lupayla şu anki formunda paylaşamam. Bunun için en içten özürlerimi sunarım. Eğer yolum yeniden buraya düşerse, daha iyisini getireceğim." Bıçağı barın üzerine koydum ve temiz bir bardak almak için eğildim. Şu insanların viski içmekten hoşlandıkları kalın ağır bardaklardandı. Arkaya eğilip, yeniden oturma pozisyonuna geçmek için kendimi kasmam gerekmişti ama tek elimde bardak olmasına rağmen başarmıştım. Bardağı bara koydum ve bıçağı aldım. Bıçağı sol koluma bileğin biraz üzerine dayadım ve düzgün, üzerinde yara izi olmayan tenime baktım. Kolumun üst tarafında şekil değiştirmiş bir cadının pençe izleri ve haç şeklinde bir yarık izi

vardı, gerçi yanık izi pençe izi yüzünden biraz bozulmuştu. Fakat kolumun alt kısmında hiç iz yoktu. Yapacağım şeyin iz bırakmamasını ümit ettim.

Derin bir nefes aldım ve kolumu kestim. Seyreden kurtadamlar iç çekti ve hayvan formunda olan bir kaçı inledi. Onlarla ilgilenmedim. Böyle bir tepki alacağımı biliyordum. Koluma ve biraz önce açtığım yaraya baktım. Yara hemen kanamadı. Sadece ince kırmızı bir çizgiydi, sonra yaradan ilk kan damlası aktı ve yaranın geri kalanından da kan akmaya başladı. İstediğimden biraz derin kesmiştim ama her halde ihtiyacımı karşılayacaktı. Yarayı bardağın üstüne getirdim. Kanın bir kısmı dışarı aktı ama sonunda bardağın içine denk getirdim. Kan akışını arttırmak için kolumu sıkmama bile gerek kalmadı. Evet, kesinlikle istediğimden derin kesmiştim.

Ulfric yakınıma gelmişti, bacaklarıma değecek kadar yakındı. Lupası olarak tanıttığı kurt da gelmiş burnunu bacağıma sürüyordu. Ulfric, ona vurdu. Çok hoşlanmadığı bir köpekmiş gibi ona elinin tersiyle vurdu. Gerektiğinde bir kadının iradesi nereye gidiyordu? Lupa karnı üzerine çöktü, bir köpek gibi inlemeye başladı, kuyruğunu bacakları arasına almış, kötü bir şey yapmak istemediğini anlatmaya çalışıyordu.

Hiç kimse ilerlemedi. Eğer lupa paylaşamıyorsa, diğerlerinin hiç şansı yoktu.

"Kolundan almama izin ver." Kanayan koluma, sanki önünde soyunuyormuşum gibi bakıyordu. Bakışları, cinselliğin ve açlığın ötesindeydi ama ikisinden de biraz vardı. Kolumu biraz kaldırdım böylece kan bardağa akarken etrafa saçılmaya başladı. Ulfric'in gözleri hareketimi bir parça yemeğin peşindeki köpek gibi takip etti.

İşin doğrusu birisinin yarayı doğrudan yalaması dikkatimi çok dağıtırdı. Bir kurtadam ve vampire bağlıydım. İkisi de kanı heyecan verici buluyordu. Birisiyle kanımı paylaşırken içime dolan düşünceler çok ilkel ve yoğun oluyordu. Özellikle şimdi kalkanlarım berbat halde olduğu için, bu riske giremezdim. "Hediye yeterli mi?" diye sordum.

"Öyle olduğunu biliyorsun." Sesinde erkeklerin ortamda cinsellik varken yakaladığı hırıltı vardı.

"O zaman iç Ulfric, iç. Boşa harcama." Kanlı bardağı ona uzattım. O da bardağı saygıyla aldı. İçti, kanımı yutarken boğazının hareketlerini seyrettim. Beni rahatsız etmesi gerekirdi ama etmedi. Hissizlik geri gelmişti, beni hayattan uzaklaştıran, rahatsız edici bir histi. Temiz bir peçete bulunca kadar barın arkasına baktım ve peçeteyi koluma dayadım. Peçete anında kırmızıya bulandı.

Ulfric kanlı elleriyle sürüsünün arasına gitti. Kurtadamlar etrafını sardı, ona dokunuyor, okşuyor, paylaşması için yalvarıyorlardı. Ulfric parmağını neredeyse boş bardağa daldırdı ve yalamaları için kurtlarına uzattı.

Edward gelip yanımda durdu. Hiçbir şey söylemedi, sadece yaraya tampon yapmama yardım etti, barın altından birkaç peçete daha aldı ve bandaj yapmak için temiz bir kumaş parçası buldu. Göz göze geldik ve sadece başını iki yana salladı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Pek çok insan bilgi için para öder."

"Para benim uğraştığım kişilerin pek ilgisini çekmez."

Ulfric kurtadamların arasından bana seslendi. Ağzına kan bulaşmıştı, sakalı ve bıyıkları da kan içindeydi. Bana altın rengi gözleriyle baktı ve "Eğer Nicky'le konuşacaksan, keyfine bak," dedi.

"Teşekkür ederim, Ulfric," dedim. Bardan atladım ve Edward'ın beni tutması gerekti, yoksa düşecektim. Bu kadar şeyin üzerine bir de kan kaybetmek ihtiyacım olan şey değildi. Onu uzaklaştırdım, o da bir şey söylemedi.

Edward, Nicky'nin ağzını çözdü ve bir adım geriledi. Kurtadamlar uzaklaşmış, bizi kendi halimizde bırakmıştı ama yine de içerdeki bütün kurtadamların fısıldaşsak bile bizi duyabileceğini biliyordum.

"Selam, Nicky," dedim.

"Anita," demek için iki kere uğraşması gerekti.

"Buraya saat ondan önce geldim." Ellerimi barın üzerine, çenemi ellerime dayadım, böylece bana bakmak için başını kaldırmak zorunda kalmadı. Hareket sırtımı acıttı ama nedense onunla göz göze olmak istiyordum. Kolumdaki bandaj biraz önüme geçmişti ama o kolumu biraz yukarıda tutmak istiyordum. Nicky yakından daha kötü görünüyordu. Bir gözü tamamen kapanmıştı, morarmış ve içi kan dolmuştu. Burnu kırıkmış gibi görünüyordu, nefes aldıkça kan akıyordu.

"Şehre erken geldi."

"O kadarını fark ettim. Yaramaz bir çocukmuşsun, Nicky. Alelade bir insanken, kurtadam bile değilken, Ulfric'ini kızdırmak, arkasından işler çevirmek, bir de o şey var. Bu vudu değil. Bunu nasıl yaptın?"

"Vududan daha eski büyülerle," dedi.

"Ne çeşit büyüler?" diye sordum.

"Ben masum vatandaşları öldüren canavar hakkında konuşmak istediğini zannediyordum?" Sesi gergindi, acı çekiyordu. Doğal şartlarda, işkenceye karşıydım ama kalbimde Nicky'ya acıyacak bir nokta bile yoktu. Yaptığı şeyi görmüştüm ve parçalarının çektiği eziyeti hissetmiştim. Hayır,

Nicky'ye hiç acımıyordum. Yaptığı şeyin bedelini ödeyecek kadar acı çekmesi mümkün değildi en azından hayattayken mümkün değildi. Cehennem Baco Nicky için çok kötü bir yer olacaktı. İlahi güçlerin benim adalet ve ironi anlayışımdan daha iyisine sahip olacağına inanıyordum.

"Tamam, dışarıda dolaşan şey hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

O, el ve ayak bilekleri birbirine bağlanmış barın üzerinde yatıyordu, ağzından kan akıyordu ama sanki masanın ardında oturuyormuş gibi konuşuyordu. Sadece arada sırada inlemesi etkiyi biraz bozuyordu.

"Onu yıllar önce, belki on yıl önce fark ettim. Uyanışını hissettim."

"Ne demek uyanışını?"

"Onu zihninde hissetmedin mi?" diye sordu ve ilk defa o zaman sesindeki korkuyu duydum.

"Evet," dedim.

"İlk başta bitkindi, sanki çok uzun süre uyumuş, hapis kalmış ya da hareketsizmiş gibiydi. Her sene daha da güçlendi."

"Neden polise söylemedin?"

"On sene önce polisin psişikleri ya da cadıları yoktu ve benim zaten uzun bir suç dosyam vardı." Güldü ve bara kanla birlikte bir dişini tükürdü. Bunu görünce başımı bardan kaldırdım, yani Nicky'de başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı. "Onlara ne söyleyecektim? Orada bir yerde bir şey olduğunu mu, kafamda seşler olduğunu mu ve bunun güçlendiğini mi? İlk başta ne yapacağımı bilmiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum."

"Nedir?"

"Bir tanrı."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bir zamanlar ona tapıyorlarmış. Şimdi yeniden tapınılmasını istiyor. Tanrıların hayatta kalması için inanca ihtiyacı odluğunu söylüyor."

"Bütün bunları kafandaki sesten mi öğrendin?"

"O bana on yıldır bir şeyler fısıldıyor. Sen birkaç günde ne öğrendin?"

Bunu biraz düşündüm. Zevk olsun diye değil, hayatta kalmak için öldürdüğünü öğrenmiştim. Katliamdan hoşlandığını da hissetmiştim. Benden hem korkuyordu, hem de beni istiyordu. Karşısında ölülerle uğraşan başka birisi olmasından korkmuştu ama güçlerimi emmek istiyordu ve eğer Leonora olmasaydı bunu yapacaktı da.

"Neden insanları öldürmeye şimdi başladı? Neden on yıl bekledi?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Neden bazılarını öldürüp, bazılarının derisini yüzüyor?"

"Bilmiyorum."

"Cesetlerden aldığı vücut parçalarıyla ne yapıyor?" Artık polisin dava dışındakilere söylemediği bilgileri veriyordum ama dikkatli olmaktan çok aradığım cevapları bulmak istiyordum.

"Bilmiyorum." Yeniden öksürdü ama bir şey tükürmedi. Güzel. Eğer kan tükürmeye devam etseydi, iç kanama geçiriyor olabilirdi. Sürüdekileri onu hastaneye götürmeye ikna edebileceğimi zannetmiyordum. Şansım bile olmazdı.

"Nerede?"

"Oraya hiç gitmedim ana insanları öldüren kişi tanrı değil. İlk çıktığı yerde hapis. Bütün cinayetleri hizmetkârları işliyor, o değil."

"Sen ne diyorsun?"

"Artık başının belada olduğunu söylüyorum, o şeyi daha görmedin bile. Onu karanlıkta yatan, güçle dolan bir şey olduğunu hissediyorum. Yeterince güç alınca, çıkacak ve o zaman hiç hoş olmayacak."

"Bütün bunları neden bana daha önce söylemedin?"

İlk seferde yanında polis vardı. Eğer beni onlara verirsen, ölürüm. Yaptığım şeyi gördün. Jüriye bile gerek kalmaz."

Haklıydı. "Bu iş bittiğinde onu parçalamanı istiyorum. Ruhları serbest bırakmalısın, anlaştık mı?"

"Yeniden yürüyebildiğimde, hallederiz."

Yan gözle bacaklarına baktım, pantolonunda bir kabarıklık vardı. Bacağı kırılmış ve kemik fırlamıştı. Yüce İsa. Bazı günler o kadar çok şeyle uğraşıyorum ki, nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Bu tanrının bir adı var mı?"

"Kendisine Kırmızı Kadın'ın Kocası diyor."

"Bu orijinal adı değildir her halde."

"Galiba kurbanlarının bildiklerini öğreniyor, bana ulaştığında dilimizi konuşuyordu."

"Yani sana göre çok uzun zamandır burada."

"Bence hep buradaymış."

"Ne demek, hep? Sonsuzluk gibi mi, yoksa çok ama çok uzun zaman gibi mi?"

"Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyorum." Nicky sağlam gözünü kapattı, yorulmuş gibiydi.

"Tamam, Nicky, tamam." Ulfric'e döndüm. "Doğruyu mu söylüyor."

Adam başıyla onayladı. "O yalan söylemez."

"Harika. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim ve lütfen onu öldürmeyin. Son birkaç gün içinde o şeyi öldürmek

için ona ihtiyacımız olabilir, sürü üyelerinin ruhlarını kurtarmaktan bahsetmiyorum bile."

"Dayağa ara veririm."

Bu, alabileceğim, 'evet, onun zarar görmeyeceğinden emin oluruz,'a en yakın cevaptı.

"Harika, bağlantıda kalacağım."

Kapıya doğru yürürken Edward yanımda kaldı. Bana kolunu uzatmadı ama eğer dengemi kaybedersem beni tutacak kadar yakın duruyordu. Bernardo kapıyı açmıştı. Olaf onlara doğru gelişimizi seyretti. Ben kapıya iki adım kala sendeledim ve Olaf kolumdan tuttu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve gözlerinde gördüğüm kibir, şeref ya da saygı değildi. Gördüğüm şey... açlıktı, artık fiziksel bir arzuya, bir açlığa dönüşmüş bir bakıştı.

Ondan uzaklaştım, eline kan bulaşmıştı. Edward arkamdaydı, kapıya doğru ilerlememe yardım ediyordu. Olaf elini ağzına götürdü, sanki öpecekti ama aynı kurtların yaptığını yaptı. Kanımın tadına baktı ve bu hoşuna gitti. Canavarlar çeşit çeşitti. Pek çoğu kandan hoşlanırdı. Bazıları için besin, bazıları için zevkti ama her türü ölümcüldü.

48

Arabada herkes sessizdi. Olaf, detaylarını bilmek bile istemediğim düşünceler içindeydi. Sonunda Bernardo, "Nereye?" dedi.

"Evime. Anita'nın artık bugün başka bir şey yapabileceğini zannetmiyorum," dedi Edward.

Bu sefer, karşı çıkmadım. Çok yorgundum ve midem bulanıyordu. Eğer rahat bir yer bulsaydım, uyuyabilirdim.

Aydınlık ve neşe veren sabah güneşi altında Albuquerque'den çıkıp dağlara doğru gittik. O anda bir güneş gözlüğüm olmasını istemiştim çünkü kendimi ne aydınlık ne de neşeyle ilgili hissediyordum.

"Hastaneden erken çıkmana değecek bir şey öğrendin mi?" diye sordu Edward.

"Yaratığın adını öğrendim, Kırmızı Kadın'ın Kocası. Saklandığı yerden çıkamıyormuş, yani izini sürebiliriz, onu öldürebiliriz." Bunu da eklemeliydim çünkü bilmeleri gerekiyordu. "Nicky ona bir zamanlar tanrı olarak tapınıldığını söyledi, kendisini tanrı zannediyormuş."

"Tanrı olamaz, yani gerçek bir tanrı," dedi Bernardo.

"Bana sorma. Ben tek tanrıya inanıyorum."

"Edward?" Bernardo adını soru sorar gibi söyledi.

"Daha önce hiç gerçek anlamda ölümsüz bir şeyle karşılaşmadım. Sadece nasıl öldürüleceğini bulmak gerekiyordu."

Aslında ben ölümsüz gibi görünen birkaç şeyle karşılaşmıştım. Belki de Edward haklıdır ama ben hâlâ nasıl öldüreceğimi çözemediğim şeylerle karşılaşmıştım. Şansıma, naga bir kurbandı, suçlu değildi ve lamia da bizim tarafımıza geçmişti ama bildiğim kadarıyla ikisi de gerçek anlamda ölümsüzdü. Elbette pantolonlarından içeri bir el bombası atmamıştım ya da onları yakmayı denememiştim. Belki de yeterince uğraşmamıştım. Hepimizin iyiliği için Edward'ın haklı olmasını umuyordum.

Bildiğim kadarıyla sadece Edward'ın evine doğru giden yola girdik. Yolun bir yanı uçurumdu, gece gelirken fark etmemiştim. Arazi aracının eğer uçma yeteneği yoksa hiçbir işe yaramayacağı kadar dik bir uçurumdu. Beyaz bir kamyonet arkamıza geçti ve peşimize düştü.

"Onları tanıyor musun?" diye sordu Olaf.

"Hayır," dedi Edward.

Ben koltuğumda beyaz kamyoneti görecek kadar döndüm. Bizi geçmeye ya da başka bir şey yapmaya çalışmıyordu. Kamyonette Edward'ın evine giden yolda olması ve Edward'ın arabayı tanımamış olması dışında bir gariplik yoktu. Buna dördümüzün de işimiz gereği paranoyak olmamız eklenince, gerginlik artmıştı.

Edward evinin önünde durdu. "Kim olduklarını öğreninceye kadar herkes evde kalsın."

Herkes arabadan benden hızlı indi ama ben de kolumdaki kanamayı durdurmuştum. Şansıma Edward'ın arabanın

arka koltuğunda büyükçe bir ilkyardım çantası vardı. Kolumu güzel bir bandaj yapmış ve bilek kılıfımı da cebime koymuştum.

Edward kapıdaydı, kilidi açıyordu. Olaf arkasındaydı. Bernardo beni beklemişti, sanki arabadan inmeme yardım etmek istiyormuş ama buna cesaret edemiyormuş gibi duruyordu. Aslında kendimi yardımı reddetmeyecek kadar kötü hissediyordum ve bu, ne kadar kötü hissettiğimi gösteriyordu.

Bir tüfeğin kurulurken çıkarttığı, sert, keskin ses duyuldu ve her şey bir anda oldu. Edward silahını çekip sese doğrulttu. Olaf silahını çıkartmış ama doğrultmamıştı. Bernardo araba kapısından destek alarak silahını doğrultmuştu. Ben de silahımı çekmiştim ama doğrultmamıştım. Yeni kılıfa alışkın değildim ve yaralı sol elimle tişörtümü kaldırmak zorunda kalmıştım. Kahretsin, yavaş kalmıştım.

Yüzü yaralı Harold, Edward'ın evinin karşı köşesinden eğilmişti, elinde yüksek kalibreli bir av tüfeği vardı, tüfeği Edward'a doğrultmuştu. Vücudunun çoğu evin arkasında gizliydi ve tüfeği nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi tutuyordu. Eğer Edward'ı vurmak isteseydi, bunu Edward onu vuramadan yapardı. Harold'un kimseyi vurmamış olması buraya birilerini öldürmekten başka bir şey yapmak için geldiklerini gösteriyordu. Herhalde.

"Kimse paniğe kapılmazsa kimsenin canı yanmaz," dedi Harold.

"Harold, kefaletini ne zaman ödedin?" dedi Edward. Harold'a Berettası'nın namlusunun üzerinden bakıyordu. Namlunun ucunda adamın başını gördüğünden neredeyse emindim, bulunduğu yerden nişan alabileceği en iyi nokta orasıydı. Edward yaralamak için ateş etmezdi.

"Sadece Russell tutuklandı," dedi Harold, tüfek rahat bir şekilde omzunda duruyordu.

Tam ondan bahsedilince Russell, Harold'un arkasından çıktı. Burnu pamuk doluydu ve üzeri deri bandajla sarılıydı. Burnunu kırmıştım. Harika.

"Kadınları ve küçük çocukları korkutmanın cezasının daha uzun sürdüğünü zannediyordum," dedim. Silahımı araba kapısının ardında tuttum. Hiç kimseye ateş etmeye başlaması için bir sebep vermek istemiyordum.

Evin diğer tarafından uzun boylu, sessiz Newt çıktı, elinde büyük parlak bir toplu tabanca vardı. Silahı iki eliyle tutuyor ve bacaklarını çaprazlayarak yürüyordu, ne yaptığını biliyor gibiydi. Yanında bir de kadın vardı, kadın esnek bir gölge gibi yanında ilerliyordu. Boyu bir seksene çok yakındı ve üzerindeki atletin içinden görünen omuzları pek çok erkeği gölgede bırakırdı. Sadece atletine yapışmış göğüslerinden sutyensiz ve kadın olduğu belli oluyordu.

Olaf silahını onlara döndürdü. Bernardo da döndü ve kadın da ona doğru döndü. Newt hareketleri takip ederken Olaf da dönmeye başladı, sanki aralarında mesafe varken dans ediyorlardı. Kadın ve Bernardo daha pratik davranmışlardı. Aralarındaki mesafeyi koruyup, silahlarının üzerinden birbirlerine baktılar.

Sadece Russell yürümeye devam etti ve silahını çekmedi. Ben kendi silahımı ona doğrulttum. Durmadı, sadece gülümsemesi genişledi ve gözlerindeki bakış, sanki benim için planları varmış ve bunlar birazdan geçekleşecekmiş gibi, berbatlaştı.

"Beni vurursan, onlar da arkadaşlarını vururlar. Patron sadece seni istiyor," dedi Russell.

"Ama buraya hiç kimseyi öldürmeye gelmedik," dedi Harold, çabucak, sanki bunun anlaşılmasını istiyordu. Eğer ben de Edward'ın silahının namlusuna bakıyor olsaydım, ben de bunun anlaşılmasını isterdim.

Russell, Browningim göğsüne nişanlanmış olmasına rağmen bana doğru yürümeye devam etti.

"Patronumuz sizinle konuşmak istiyor, o kadar. Sadece kızla konuşmak istiyor" dedi Harold.

Ben silah elimde geriliyordum. Russell hâlâ büyük bir öz güvenle bana doğru yürüyordu. Eğer onu vurmazsam, duracağı yok gibiydi. İlk tetiği çeken ben olmak istemiyordum. İnsanlar ölürdü ve kimlerin öleceğini kontrol edemezdim.

Kamyonetin çakıl üzerindeki sesini duydum. Aklıma gelen tek şeyi yaptım, arkamı döndüm ve koştum. Arkamdan şaşkınlık içinde bir 'Hey' sesi duydum ama ben hendeğin üzerine çıkıp diğer tarafa geçmiştim bile. Bir anda sırtımdaki dikişleri ya da yorgunluğumu unutmuştum. Yüreğim ağzımdaydı ve düşmeden yürümek bir yana, koşabildiğimi fark etmiştim. Aklım çok hızlı çalışıyordu. Yokuşun sonunda kuru bir dere yatağı ve bir yanda bir grup ağaç gördüm. Dere yatağının içine girdim. Ellerimin üzerine düştüm ve sırtımdan akan ilk kanı hissetmeden yeniden ayağa kalktım. Russell'ın arkamdan yokuştan inişini duymadan önce ağaçların arkasına geçmiştim.

Onu vuramazdım ama başka seçenekler de vardı. Ağaçlara doğru nişan alıyordum ama Russell için ne derseniz deyin koşabiliyordu çünkü sesini duymuştum. Bana saklanacak kadar zaman tanımayacaktı. Ben de ağaçların yanından koştum ama ondan hızlı olmayacağımı biliyordum. Adrenalin azalmaya başlamıştı ve sıcaklık üzerime bir el gibi ka-

panmıştı. Bugün uzun bir kovalamacayı kaldıramazdım. Çabucak bitmeliydi.

Biraz yavaşladım. Hem enerji toplamak, hem de Russell'ın bana daha çabuk yetişmesi için. Derin bir nefes aldım ve hazırladım. Ne yapmak istediğimi biliyordum ama bunu vücudum da yapmalıydı. Tereddüt edemezdim çünkü sırtım, kolum, her yerim ağrıyordu. Yan gözle arkama baktım, Russell neredeyse yetişmişti. Bütün gücümle hayalarına bir tekme attım. Hiç tereddüt etmeden, neredeyse hazırlanmadan tekmeyi atmıştım, Russell'ın kendi momentumu onu bana yaklaştırmıştı. Darbe beni geri fırlattı ve ben de daha derslerde bile doğu düzgün yapamadığım bir şeyi denedim, kendi etrafımda dönüp, suratının olacağı yere bir tekme savurdum. Suratı oradaydı. İlk tekmeyi yiyince eğilmişti, ikinci tekmeyle dizleri üzerine çöktü. Ellerinden destek alıp, başını iki yana salladı ama bayılmamıştı. Kahretsin!

Yukarıdan bir ses geldi. "Onları göremiyorum."

Dere yatağında büyükçe bir dal parçası vardı. Onu aldım ve Russell'ın başına iki kere sert şekilde vurdum. Sonunda yere düştü ve hareketsiz kaldı. Nabzına bakacak zamanım yoktu. Dere yatağı yaklaşık yüz metre kadar uzanıyor, sonra çalılık başlıyordu. Dere yatağının bir bölümü daha oyuktu, çok derine inmeyen bir mağara gibiydi. Hangi tarafa gideceğime hemen karar vermeliydim. Arka cebimden bıçak kılıfını çıkarttım ve içinde bıçakla çalılara doğru bütün gücümle fırlattım. Ellerimden de destek alarak bir maymun gibi, alçakta kalıp mağaraya doğru ilerledim. Birilerinin tepeden indiğini duyduğumda gölgeye girmiştim.

"Onları göremiyorum," dedi ilk adam.

"Bu tarafa gittiler," dedi bir kadın sesi. Kötü adamlar arasında iki kadın olabileceğini hiç zannetmiyordum. Bu Ed-

ward ve diğerlerinin üzerinde bir silahın daha eksildiği anlamına mı geliyordu? Düşünceyi bir kenara ittim. Benim kendi problemlerim vardı.

Tepeden kuru bir şelale gibi kayalar döküldü. En azından bir tanesi doğrudan benim üzerime geliyordu. Küçük mağaranın tepesi düşen taşları taşıyabilir miydi? Şimdiden buraya saklandığıma pişman olmuştum. Ama dere yatağı çok açık ve uzundu. Çalılara kadar asla ulaşamazdım. Bugün o kadar hızlı değildim. Eğer çalılara doğru gittiğimi düşünüp beni görmezlerse bu iyi bir plan olacaktı. Ama bu tarafa gelip beni görürlerse, kötü bir plan olacaktı. Geldiklerini duydum ve adamın sesi tam tepemden duyuldu. Korkudan sıçradım. Tam üzerimde duruyordu. "Yüce İsa, Russell orada." Dere yatağına atladı ve yerde yatan adama doğru koştu.

Kadın daha dikkatliydi, dere yatağına kayarak indi ve etrafa bakınmaya başladı. O kadar yakınımdaydı ki uzansam kotuna dokunabilirdim. Yüreğim ağzıma gelmişti ama nefesimi tuttum. Nefesimi tutmuş, kadının erkeklerin yanına gitmesini ve arkasına bakmamasını diliyordum.

"Yaşıyor," dedi adam. Sonra doğrulup kılıfıma doğru ilerledi. "Bu tarafa gitmiş." Çalılara girdi.

Kadın da peşinden gitti.

Adam şimdiden çalıların arasına girmişti.

"Maury, lanet olsun, oraya girme." Kadının ona yetişmesi için koşması gerekiyordu. Arkasına bakmadı, yani beni görmedi. Kadının geniş sırtı çalışların arkasında kaybolunca, adamın küfrettiğini duydum. Delikten çıktım ve yokuştan yukarı tırmandım. Eğer kadın ve Maury şu an geri dönerlerse, beyaz bir kâğıt üzerindeki siyah leke gibi belli olurdum ama gelmediler. Ben de yokuştan yukarı, iniğim

yere çıktım, yüz üstü yatıp, Edward'ın bahçesini çevreleyen çalıların arasında süründüm.

Sağımda bir hareket hissettim ve hareket bir insana ait değildi. Bir yılandı. Yılan da çalılara doğru sürünüyordu. Hassiktir. Tanrı'ya, yılan bana ilişmeden gittiği için şükretmiştim. Çözümü olmayan bir problem daha çıkmıştı. Artık, bu sıcak havada sık çalılar arasında sürünürken, her ses bir sürüngene aitmiş gibi geliyordu. Bir çıngırak sesinin bana şansımın sona erdiğini söylemesini bekliyordum. Bacağıma dokunan her çalının sanki pulları varmış gibi geliyordu. Çığlık atmamamın tek sebebi, bahçedekilerin daha kim olduğumu anlamadan beni vuracaklarını bilmemdi.

Çalıların arasında acı çekerek sürünüp, sonuna ulaştığımda, üzerimde biriken terin sebebi sadece sıcak değildi. Ter sırtımdan akıyordu ve bir kısmının ter değil de kan olduğunu hissettirecek kadar yoğundu. Artık bitmiş çalıların arasından bahçeyi görebiliyordum. Durum değişmemişti.

Kadın ve şu yeni adam Maury, bahçeden ayrılmıştı ama üç yeni adam yerlerini almıştı. Bizimkiler dizlerinin üzerindeydiler. Olaf ellerini dazlak kafasına koymuştu. Bernardo sadece sağlam elini başının üzerine koymuştu ve alçısını da olabildiğince kaldırmıştı. Bana en yakın noktada Edward duruyordu. Newt da o kadar yakındı ki ayağına bıçak saplayabilirdim. Harold cep telefonuyla konuşuyordu. Tüfeği omzuna asmıştı, boştaki elini sallıyordu. Telefonu uzaklaştırıp. "Evi aramamızı söylüyor," dedi.

"Niçin?" dedi yeni adamlardan birisi, koyu renk saçları vardı ve elinde bir tüfek tutuyordu.

"Bir kalıt arayacağız, kızın canavara karşı kullandığı şeyi."

"Ne çeşit bir kalıt?" diye sordu esmer adam.

"Hadi işe başlayın," dedi Harold.

Esmer saçlı homurdandı ama solundaki iki adama evin kapısını açmalarını söyledi. Edward kapının kilidini onlar için açmış olmalıydı. Ben çalıların arasında sürünürken neler olmuştu.

İçeri üç adam girdi. Harold hâlâ cep telefonuyla konuşuyordu. Geriye sadece elindeki .45'liğini belli bir yere doğrultmamış Newt kalmıştı. Durum bundan daha iyi olamazdı. Diğerleri her an dere yatağından ya da evin içinden geri gelebilirlerdi. Ben en azından dizlerimin üzerinde doğrulup bıçağımı öldürücü bir yere saplamak istiyordum ama çalılar çok sıktı. Çok fazla ses çıkartmadan bunu yapmam mümkün değildi.

Eğer ateş edersem, diğerleri duyardı. Hassiktir. İki bıçağım vardı. Aklıma bir fikir gelmişti. Sağ kolumdaki kılıftaki bıçağı çıkarttım ve sol elimle sıkı sıkı tuttum. Newt'un ayağı hâlâ çok yakındı. Ben de bu daveti kabul ettim ve sağ elimdeki bıçağı tabancasının tuttuğu elin aksi tarafındaki ayağa sapladım. O çığlık atarken bıçağın yere saplandığını hissettim. O dönüp, silahı bana doğrultmaya çalışırken, ben arkasında dizlerimin üzerinde doğrulmuştum, Oysa o, silahını sol tarafında olmayan birisine doğrultmuştu. Diğer bıçağı pantolonuna, pantolonun ön tarafına sapladım, ellerim bacaklarının arasından geçti, ıskalamıştım. Ona saplayamamıştım. Siktir. Bıçağı döndürdüm ve onu hissettim ama bir yerini kesememiştim fakat Newt olduğu yerde kalmıştı.

"Kımıldama," dedim dişlerimin arasından.

Hareket etmedi. Öylece heykel gibi olduğu yerde kaldı.

Harold bize doğru yürüdü. "Ne oldu, Newt?"

Newt yutkundu ve, "H-hiç. Bir yılan gördüğümü zannettim."

"Aferin Newt. Eğer aletini korumak istiyorsan, sessizce tabancanı bana ver," diye fısıldadım. .45'liğini elime bıraktı. Ben Edward'a fısıldayacak kadar yakındım. "Ne yapmamamı istiyorsun?"

"Harold'u buraya çağır."

"Onu duydun, Newt," dedim.

Adam hiç tartışmadı. "Hey, Harold, bir saniyeliğine buraya gelir misin?"

Harold iç çekti, cep telefonunu kapattı. "Şimdi ne var, Newt?" Newt'un silahı olmadığını fark ettiğinde neredeyse Edward'la aynı hizadaydı. Ben hâlâ iri adamın arkasında duruyordum; hatta bıçağım bile pantolonunun arkasındaydı. "Neler oluyor?"

Bernardo saçındaki altın rengi çubuklardan birisini çekti, çubuk aslında bir bıçaktı ve Harold'ın koluna saplandı. Edward, Harold'ın karnına vurup silahını alıp, iki büklüm olmuş adamın üzerinden elinde tüfekle doğruldu. Olaf ve Bernardo da ayaktaydılar. Bir sonraki planın ne olduğunu bilmiyordum çünkü uzaktan siren sesleri geliyordu. Polis sirenleri.

"Polisi sen mi aradın, Harold?" diye sordu Edward.

"Saçmalama," dedi Harold.

"Anita," dedi Edward.

"Onları ben aramadım. .45'lik hâlâ elimde Newt. Saçma bir şey yapma." Ama ayağa kalkarken, bıçağı yavaşça geri çektim. Silahı hâlâ sırtına doğru tutuyordum ama pek kimseyi vuracağımı düşünmüyordum. Siren sesleri iyice yaklaşmıştı.

Evdeki üç adam dışarı çıktılar. Harold'a bakınca onu yerde gördüler ve Edward tüfeği omzuna alıp, onlara doğrulttu. Gözleri hızla gelen polise, sonra Edward'a kaydı. Silah-

larını yere attılar ve söylenmeden ellerini başlarının üzerine koydular. Bunu ilk defa yapmadıklarını düşünüyordum.

Bir sivil bir de resmî araç geliyordu. Arabalar kamyonetin iki yanında durdular, içlerinden dört polis çıktı. Teğmen Marks, Dedektif Ramirez ve tanımadığım iki polis memuru. Silahlarını çekmişlerdi ve kimin kötü adam olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Onları suçlayamazdım. Bütün silahlar bizdeydi.

"Dedektif Ramirez. Tanrıya şükür," dedim.

"Neler oluyor?" dedi Marks, Ramirez bana cevap veremeden.

Edward onlara, Harold ve adamlarının bize saldırdığını ve bize cinayetler hakkında sorular sorduklarını söyledi. Marks bunu çok ilgi çekici buldu. Edward hiç şüphesiz, öyle olacağını biliyordu. Evet, Ted Forrester şikâyetçi oldu. Herhangi bir vatandaşın da olacağı gibi. Neredeyse hepsine yetecek kadar kelepçe bulamıyorlardı.

"Etrafta dolaşan iki kişi daha var," dedi Edward, en yardımcı olmaya niyetli sesiyle.

"Aşağıdaki dere yatağında birisi baygın yatıyor," dedim.

Herkes bana baktı. Benim rahatsız olmuş gibi yapmama gerek kalmadı. "Beni takip ediyordu. Diğerlerini öldüreceklerini zannettim." Omuz silktim ve inledim. "Yaşıyor." Bu bana bile bahane uydurmak gibi gelmişti.

Bölgeyi aramak için destek istediler. Harold, Newt ve Russell için ambulans da çağırdılar. Ben yere oturdum. Acil durum sona ermişti, kendimi pek iyi hissetmiyordum.

Marks bana bağırıyordu. "Doktor'a karşı gelip hastaneden ayrılmışsın! Benim umurumda bile değil, bir ifade vermeni istiyorum. Hastanede tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ona baktım, olduğundan daha uzun, daha uzaktaymış gibi görünüyordu. "Bütün bu acele ve sirenlerin sırf benim ifade vermeden hastaneden ayrıldığım için mi olduğunu söylüyorsun?"

Yüzü kızardı ve tam olarak neden olduğunu biliyordum. Üniformalılardan birisi, "Teğmen," dedi.

"O ifadeyi bugün istiyorum." Arkasını döndü ve gitti. Gittiği yerde kalmasını umuyordum.

Ramirez yanıma diz çöktü. Üzerinde her zamanki kolları kıvrılmış gömleği ve üst düğmesi açık yakasına gevşek biçimde bağlanmış kravatı vardı. "İyi misin?"

"Hayır," dedim.

"Bugün hastaneye gittim ama sen çoktan ayrılmıştın. O gece asansörler, yangın alarmı yüzünden çalışmıyordu. Ben de peşinden koşup merdivenleri kullanmak zorunda kaldım, o yüzden geç kaldım. O yüzden yanında değildim." Beni görür görmez hemen bunları söylediğine göre, bu onu rahatsız ediyor olmalıydı. Bu hoşuma gitmişti.

Hafifçe gülümsemeyi başardım. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." Çok sıcak geliyordu. Ön bahçe sanki yanıyordu, sanki dünyaya bir kavanozun içinden bakıyordum.

Sırtıma dokundu, galiba kalkmama yardım edecekti. Elini hemen çekti çünkü eline kan bulaşmıştı. Eğilip, tek eliyle tişörtümü kaldırdı. O kadar çok kan vardı ki, sıyırması gerekti. "Yüce İsa, sen kendine ne yaptın böyle."

"Artık acımıyor bile." Kendi söylediğimi sanki çok uzaktan geliyormuş gibi duydum, sonra Ramirez'in kollarına doğru kaydım. Birisinin adımı söylediğini duydum ve sonunda bayıldım.

Hastanede uyandım. Doktor Cunnigham bana doğru eğilmişti. "Bu şekilde karşılaşmaktan vazgeçmeliyiz," diye

düşündüm ama yüksek sesle söylemeyi aklımdan bile geçirmedim.

"Çok kan kaybetmişsin ve dikişleri yeniden atmak zorunda kaldık. Bu sefer seni taburcu etmeye hazır oluncaya kadar kalırsın herhalde?"

Galiba gülümsedim. "Evet, Doktor."

"Belki yeniden gitmeye çalışırsın diye, kendini iyi hissedeceğin kadar çok ağrı kesici yaptım. O yüzden uyu, sabah görüşürüz."

Gözlerim kapandı, sonra açıldı. Edward baş ucumdaydı. Bana doğru eğilip, "Yüz üstü çalıların arasında sürünmek, bir adamı hayalarını kesmekle tehdit etmek. Çok sağlammışsın," diye fısıldadı.

Sesim bana bile az gelmişti. "Kıçını kurtarmam gerekiyordu."

Eğilip, alnımdan öptü ya da belki de o bölümü rüyamda görmüştüm.

49

Hastanedeki ikinci günümde ilaçların dozunu azalttılar ve ben de rüya görmeye başladım. Yüksek yeşil çalılardan oluşan bir labirentin içindeydim. Üzerimde beyaz ipekten uzun bol bir elbise vardı. Elbisenin içinde onu ağırlaştıran bir şeyler vardı. Elbisenin altındaki korsenin sıkılığını hissettim, o zaman bunun benim rüyam olmadığını anladım. Hiç giymediğim bir kıyafeti rüyamda giyemezdim. Yeşil labirentte koşmayı bıraktım, mavi gökyüzüne bakıp "Jean-Claude," diye bağırdım.

Sesi etkileyici ve baştan çıkartıcı bir şekilde duyuldu. Pek çok erkeğin elleriyle yapamadığı şeyleri, o sesiyle yapabilirdi. "Neredesin, *ma petite*? Neredesin?"

"Rüyalarımdan uzak duracağını söylemiştin".

"Ölümünü hissettik. İzlerin açıldığını hissettik. Seni çok merak ettik."

'-ik'in kim olduğunu biliyordum. "Richard rüyalarıma girmiyor, sadece sen giriyorsun."

"Seni uyarmaya geldim. Eğer telefonla ulaşabilseydik, buna gerek kalmazdı."

Arkamı dönünce çimenler ve çalıların arasında bir ayna olduğunu gördüm. Bu, gösterişli bir çerçevesi olan bir boy aynasıydı. Antika gibi duruyordu. XIV. Louis zamanından kalma gibiydi. Aynadaki görüntüm çarpıcıydı. Çarpıcı görünmemin tek sebebi kıyafetlerim değildi. Saçlarım karmaşık bir şekilde toplanmıştı, oradan buradan lüleler dökülüyordu. Ayrıca saçlarım çoğalmıştı da, bir çeşit peruk taktığımın ya da kaynak yapıldığının farkındaydım.Yanağımda şu güzellik benlerinden bile vardı. Çok komik görüneceğimi düşünüyordum ama öyle değildim. Porselen bebek gibi, narin görünüyordum ama komik değildim. Yansıma dalgalandı, boyu uzadı ve aynada Jean-Claude belirdi, benim yansımam yok olmuştu.

İnce ve uzundu, benim elbiseme uyumlu, baştan aşağıya beyaz, saten bir takım giymişti. Gömleğinin manşetlerinde ve pantolonun dikişinde altın renkli işlemeler vardı. Dizlerinin üzerine kadar çıkan çizmeleri beyaz ve altın rengi bağlarla bağlanmıştı. Modern dünya için züppe ve kadınsı bir kıyafetti ama Jean-Claude züppe gibi görünmüyordu. Zarif ve sanki kravatını çıkartıp ev kıyafetini giymiş bir adam kadar rahat görünüyordu. Saçları uzun geniş kıvrımlar halinde omuzlarına dökülüyordu. Sadece yüzünün narin erkeksiliğiyle gece mavisi gözlerinde olağan dışı bir şey yoktu ve tanıdık görünüyordu.

Başımı iki yana salladım ama saçlarımın ağırlığı yüzünden hareket garip geldi. "Buraya hiç uygun değilim," dedim ve rüyadan çıkmak için hareketlendim.

"Bekle, lütfen, *ma petite*. Seni uyarmam gereken bir konu var, gerçekten." Başını kaldırıp aynaya sanki bir çeşit hapishaneymiş gibi baktı. "Bu sana dokunmayacağımı göstermek için var. Sadece seninle konuşmaya geldim."

"O zaman konuş."

"Albuquerque'nin Şehir Efendisi sana zarar verdi mi?"

Bu garip bir soruydu. "Hayır, Itzpapalotl bana zarar vermedi."

Kadının adını duyunca sindi. "Bu rüyada onun adını yüksek sesle söyleme."

"Tamam ama bana zarar vermedi."

"Fakat onunla görüştün, öyle mi?"

"Evet."

Şaşırmış gibi göründü, beyaz şapkasını çıkartıp, bacağına vurdu, hareket sanki bir çeşit alışkanlıktı ama onu daha önce böyle bir şey yaparken görmemiştim ama onu böyle kıyafetler içinde sadece bir kere, hayatımızı kurtarmak için uğraşırken görmüştüm, o zaman böyle ufak şeylere dikkat edecek imkânım yoktu.

"Albuquerque tabudur. Yüksek konsey, bu şehri vampirler ve adamları için sınır ötesi ilan ettiler."

"Neden?"

"Çünkü Şehrin Efendisi son elli yıl içinde topraklarına giren bütün vampirleri ve adamlarını yok etti."

Ona baktım. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır, *ma petite*, dalga geçmiyorum." Endiseli görünüyordu, hayır, korkuyordu.

"Bana karşı düşmanca bir şey yapmadı, Jean-Claude, gerçekten."

"O zaman bir sebebi olmalı. Polisle beraber mi görüştün?"

"Hayır."

Başını iki yana salladı, şapkasını yeniden bacağına vurdu. "O zaman senden bir şey istiyor."

"Benden ne isteyebilir ki?"

"Bilmiyorum." Yeniden şapkasını bacağına vurdu ve camdan duvarın ardından bana baktı.

"Gerçekten topraklarından geçen her vampiri öldürdü mü?"

"*Oui.*"

"Neden konsey onu tepelemek için birilerini göndermedi?"

Yere baktı, sonra başını kaldırdı, gözlerinde yine korku vardı. "Galiba, konsey ondan korkuyor."

Konseyin üç üyesiyle şahsen karşılaşmıştım, o yüzden bu söylediğini duyunca kaşlarım kalkabilecekleri kadar kalktı. "Neden? Yani buradaki vampirin güçlü olduğunu biliyorum ama o kadar da güçlü değil."

"Bilmiyorum, *ma petite* ama bildiğim şu, onunla uğraşmaktansa topraklarını tabu ilan ettiler."

Bu kesinlikle korkutucu bir şeydi. "Bunu, onunla görüşmeden önce bilseydim çok daha iyi olurdu."

"Yalnız kalmak istediğini biliyordum, *ma petite.* Üç ay boyunca seninle hiç bağlantı kurmadım. Kararına saygı gösteriyorum ama bu sadece yaşadığımız ya da yaşayamadığımız romantizmle ilgili bir şey değil. Sen isten de, istemesen de benim insan hizmetkârımsın. Bu biraz diplomasi olmadan bir bölgeden diğerine geçemeyeceğin anlamına geliyor."

"Buraya polis işi için geldim. Polisle çalıştığım sürece her bölgeye girebileceğimi zannediyordum. Ben burada, olağandışı olay uzmanı, Anita Blake olarak bulunuyorum, senin insan hizmetkârın olarak değil."

"Doğal şartlarda bu dediğin geçerli olur ama konseyin kararlarına uymayan bir başvampirin topraklarındasın. Orada kanun o."

"Peki bu şu an ve durum beni hangi konuma koyuyor?"

"Belki de insan kanunlarından korkuyordur. Belki de insanların onu yok edeceğinden korkup sana zarar vermemiş olabilir. Sizin yetkililerinizi bazen çok etkili olabiliyor ya da belki de senden bir şey istiyordur. Onunla karşılaştın. Sen ne düşünüyorsun?" dedi.

Daha düşünemeden cevap ağzımdan çıktı. "Güç, o güce bağımlı."

"Sen bir nekromensırsın."

Başımı iki yana salladım ve yine saçlarım yüzünden hareket gerip geldi. Rüyamın içinde gözlerimi kapattım, yeniden açınca, saçlarım omuzlarıma pek de ilginç olmayan bir şekilde döküldü. "Saçlar ağırdı."

"Saçlarını değiştirmek mümkündü ama elbiseyi bırakmana sevindim. Seni böyle bir şeyin içinde görmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin," dedi.

"Üzerime gelme, Jean-Claude."

"Özür dilerim," dedi ve şapkasını da kullanarak, yerlere kadar eğilip selam verdi.

"Bence nekromansiden fazlası var. Daha benimle karşılaştığı anda bir triumvirliğin parçası olduğumu anladı. Üçümüzü de incelediğini hissettim. Yani biliyor. Bence isteği bu. Bu işin nasıl yapıldığını öğrenmek istiyor."

"Yapabilir mi?"

"Şimdiden bir insan hizmetkârı var ve jaguarlara hükmedebiliyor. Teorik olarak, galiba yapabilir ama bir insan hizmetkârın varsa ama bir hayvanda bir izin yoksa olabilir mi?"

"Eğer izler yeniyse belli."

"Hayır, yeni değil. Uzun bir süredir beraberlermiş."

"O zaman hayır, insanın izleri bir üçüncüyü kabul etmeyecek kadar yerleşmiştir."

"Yani sahip olamayacağı bir güçle ilgisini çekmiş olabilir miyim? Ya ona bir faydam olmayacağını öğrenirse?" dedim.

"Bunu öğrenmese iyi olur, *ma petite*."

"Ben öldürür mü?"

"Yarım yüz yıldır karşısına kim çıktıysa öldürdü. Şimdi fikrini değiştirmesi için bir sebep göremiyorum."

Artık aynaya çok yakın duruyordum. Ceketinin altın düğmelerini ve her nefes alıp verişinde yükselip alçalışlarını görebiliyordum. Aylardır ilk defa ona bu kadar yaklaşmıştım. Bu sadece bir rüyaydı ama ikimiz de sadece bir rüya olmadığını biliyorduk. Aramıza ayna bariyerini koymuştu çünkü eskiden birbirimizin fantezilerini yaşamak için rüyalarımızı kullanırdık. O benim rüyalarıma bir aşk iblisi gibi gelirdi. Bazen bunu gerçekten yaptığımız da oluyordu ama rüyalar daha tatlı oluyordu, bazen gerçek hayatta yapmadan önce rüyalarda denemeler yapıyorduk, bazen sadece rüya yetiyordu.

Cam inceldi, sanki ayna eskiyordu. İncelmiş şeker gibi oldu. Parmak uçlarıyla dokundu ve cam plastik gibi dokunuşuyla gerildi.

Benim parmak uçlarım da onunkilere dokundu ve aradaki ince bariyer yok oldu. Parmak uçlarımız birbirine dokunuşu sarsıcı, elektrik gibi hisli. Parmakları, benim parmaklarımın arasına girdi ve elimi kavradı, avuç içlerimiz birbirine değiyordu ve bu masum dokunuşla bile nefesim hızlandı.

Geri çekildim ama o elimi bırakmadı, o yüzden hareketim on aynadan çıkarttı. Altın çerçevenin içinden geçti ve bir anda onu önümde buldum, hâlâ eleleydik. Avuç içinden kalp atışını ve vücudunu hissedebiliyordum, sanki bütün varlığı o soluk tenli elinde toplanmış gibiydi.

Sanki öpecekmiş gibi bana doğru eğildi, ben de geri çekildim, korkmuştum ama rüya parçalandı ve ben bir anda uyandım, hastane odasının tavanına bakıyordum. Hemşire içeri girmiş, beni muayene ediyordu. Beni o uyandırmıştı. Buna sevinsem mi, üzülsem mi bilmiyordum.

İzler açılalı daha bir hafta bile olmamıştı ve Jean-Claude beni zorlamaya başlamıştı. Tamam, tamam, uyarıya ihtiyacım vardı ama... oh, kahretsin. Öğretmenim Marianne bana, erkeklerimi göz ardı edemeyeceğimi bunun tehlikeli olacağını söylemişti. Gerçi o bizi birleştiren güçten bahsetmişti ama belki de daha fazlasını kastediyordu. Ben Jean-Claude'un insan hizmetkârıydım ve bu durum gittiğim yerlerde durumu daha karışık hale getiriyordu. Her vampirin bölgesi yabancı bir ülke gibiydi. Bazen aralarında diplomatik anlaşmalar oluyordu. Bazen olmuyordu. Bazen iki başvampir birbiriyle öylesine düşman oluyordu ki birinden birisine aitseniz, diğerinden kesinlikle uzak durmanız gerekiyordu. Jean-Claude'la bağlantı kurmayı reddettiğim için, işleri karıştırabilirdim, kendimi öldürtebilirdim, hatta rehin alınabilirdim ama ben polis işi üzerinde olduğum ya da zombi dirilttiğim sürece güvende olduğumu düşünüyordum. Bu sadece işti, Jean-Claude'la ya da vampir politikasıyla alakası bile yoktu. Fakat aynen şimdi olduğu gibi, her an yanlış düşünüyor olabilirdim.

Jean-Claude'un bu uyarısına neden inandığımı düşünüyor olabilirsiz. Çünkü yalan söylemek ona hiçbir şey kazandırmazdı. Ayrıca korkusunu hissetmiştim. İzlerin avantajlarından birisi de, karşınızdakinin hislerini hissedebilmenizdi. Bazen bu beni rahatsız ediyordu. Bazen işe yarıyordu.

Hemşire dilimin altına, küçük plastik kılıf içinde bir termometre yerleştirdi. Termometrenin ötmesini beklerken,

tansiyonumu ölçtü. Rüyada beni rahatsız eden şey ona dokunmam olmuştu. İzleri kapattığımdan beri, ona rüyada hiç dokunmamıştım. Elbette izleri kapanınca rüyalarıma girmemişti. Bariyerlerim varken o da, Richard da rüyalarıma giremiyordu. Onları hâlâ rüyalarımdan uzak tutabilirdim ama daha fazla çaba harcamam gerekecekti. Bu konuda çok hamlaşmıştım. Yeniden çalışmaya başlamalıydım.

Termometre öttü. Hemşire kemerindeki küçük ekrana baktı, bana her anlama gelecek bir şekilde gülümsedi ve ateşimi not etti. "Bugün taburcu olacağını duydum."

Ona baktım. "Öyle mi? Harika."

"Doktor Cunningham taburcu olmadan seni görecek." Yeniden gülümsedi. "Çıkış işlemlerini bizzat kendisi yapmak istiyor."

"Ben onun en sevdiği hastalarından birisiyim," dedim.

Hemşirenin gülümsemesi biraz kayboldu. Galiba Doktor Cunnigham'ın benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü biliyordu. "Birazdan gelip seni muayene edecek."

"Ama bugün kesinlikle çıkıyorum, değil mi?" diye sordum.

"Ben öyle duydum."

"Bir arkadaşımı arayıp gelip beni almasını söyleyebilir miyim?"

"Ben onları ararım."

"Eğer bugün taburcu oluyorsam, neden telefon edemiyorum?" Doktor odamda telefon olmadığından emin olmuştu çünkü benim çalışmamı istemiyordu, buna telefon görüşmeleri bile dahildi. Odaya bir telefon koymasını, iş için kullanmayacağımı söylediğimde, bana sadece bakmıştı, dosyasına bir şeyler not almış ve gitmişti. Galiba bana güvenmiyordu.

"Eğer doktor telefon etmene izin verirse, bir tane getiririm ama ne olur ne olmaz, numarayı bana ver, ben arkadaşını ararım."

Ona Edward'ın numarasını verdim. O da not aldı, gülümsedi ve gitti.

Kapı çalındı. Ben Doktor Cunngiham'ın gelmesini bekliyordum ama içeri Dedektif Ramirez girdi. Bugünkü gömleği açık bejdi. Gevşek kravatı üzerinde küçük beyaz, sarı desenler vardı, ayrıca bu sefer pantolonuyla uyumlu kahverengi ceketini de çıkartmamıştı. Onu ilk defa takım elbisesinin bütünü içinde görüyordum. Gömleğin kollarının ceketin içinde kıvrık olup olmadığını merak etmiştim. Elinde, üzerinde çizgi film karakterleri olan balonlar vardı. Balonların üzerinde 'geçmiş olsun, ya da 'oh ne kötü," gibi şeyler yazıyordu. Son yazı bir *Winne the Pooh* balonu üzerindeydi.

Kendimi tutmayıp gülümsedim. "Zaten çiçek göndermiştin." Baş ucumda papatyalar ve minyatür karanfillerden oluşan küçük ama hoş bir buket vardı.

"Şahsen bir şey getirmek istedim. Daha erken gelemedim, özür dilerim."

Gülümsemem biraz azaldı. "Burada bir özrü erkek arkadaşlar ya da sevgililerden beklerim, dedektif. Neden bu kadar sorumluluk hissettin?"

"Bana Hernando demeni tekrar ettiğim için."

"Unutuyorum," dedim.

"Hayır, unutmuyorsun. Kendini uzaklaştırmaya çalışıyorsun."

Ona sadece baktım. Belki doğru olabilirdi. "Belki."

"Eğer sevgilin olsaydım, hastaneye kadar peşinden gelirdim ve yanından hiç ayrılmazdım," dedi.

"Bir cinayet soruşturması üzerindeyken bile mi?" diye sordum.

Omuz silkip, saf görünecek zarafete sahipti. "Burada mümkün olduğu kadar çok kalmaya gayret ederdim."

"Ben buradayken neler oldu? Doktorum hiçbir şey öğrenmemem için elinden geleni yaptı."

Ramirez balonları çiçeklerin yanına bıraktı. Balonların altında uçup gitmelerini engellen şu ağırlıklardan vardı. "Seni son görmeye çalıştığımda doktor dava hakkında konuşmayacağıma yemin ettirdi."

"Buraya geldiğini bilmiyordum."

"Pek kendinde değildin."

"Uyanık mıydım?"

Başını iki yana salladı.

Harika. Acaba ben baygınken buraya kaç kişi girip çıkmıştı? "Bugün taburcu oluyorum, o yüzden sanırım artık dava hakkında konuşabilirsin."

Bana baktı ve yüz ifadesi yeterliydi. Bana inanmamıştı.

"Artık kimse bana güvenmiyor mu?"

"Sen de tanıdığım bazı polisler gibisin. İşi hiç bırakmıyorsun."

Elimi kaldırıp izci selamı verdim. "Gerçekten, hemşire bugün taburcu olacağımı söyledi."

Gülümsedi. "Sırtını gördüm, hatırladın mı? Taburcu olsan bile, davaya dönemezsin, en azından aktif olarak."

"Ne? Yani resimlere bakıp, diğerlerinin bulduğu ip uçlarını mı değerlendireceğim?"

Başıyla onayladı. "Onun gibi bir şey."

"Ben Nero Wolfe'a benziyor muyum? Ben evde, ateş hattının dışında oturan kızlardan değilim."

Güldü, hoş bir sesti. Hoş, basit bir gülüştü. Jean-Claude'un gülüşünün seksapeli yoktu ama gülüşünü bu basitliğiliği yüzünden sevmiştim. Ama... Ramirez ne kadar hoş ve sıcak olursa olsun Jean-Claude'un rüyasının etkisi hâlâ üzerimdeydi. Elime dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum, pahalı bir parfüm sürmüş bir kadının kokusu nasıl odayı terk etse bile kalıyorsa, Jean-Claude'un dokunuşu da aynı şekilde benim üzerimde kalmıştı.

Belki de aşk buydu ama her neyse, ben ne kadar çok istesem de aynı etkiyi verecek bir erkek bulmak çok zordu. Sanki Jean-Claude benimle beraberken, bütün erkeler arka planda kayboluyordu, tabii buna Richard dahil değildi. Aşkın anlamı bu muydu? Öyle miydi? Bilmeyi çok isterdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ramirez.

"Hiç."

"Her neyse, çok ciddi görünüyordun, hatta neredeyse üzgün." Yatağın çok yakınında durdu, parmakları yatak örtüsüne değiyordu. Yüzü nazik, meraklı ve açıktı. Bir şekilde Ramirez'in bana açılan yoldan gittiğini fark ettim. Doğru hareketleri yapmayı biliyordu, bir kısmı tesadüftü, bir kısmı da beni çok iyi anlamasından kaynaklanıyordu. Benim neden hoşlandığımı ve neden nefret ettiğimi, Jean-Claude'un yıllar boyunca yapamadığından daha iyi şekilde anlamıştı. Ben dürüstlük, açıklık ve biraz da yaramaz oğlan cazibesinden hoşlanıyordum. Diğer şeyler arzuya yol açıyordu ama kalbime giden yollar bunlardı. Jean-Claude neredeyse hiçbir konuda açık değildi. Yaptığı her şeyde en azından bir düzine farklı motivasyonu oluyordu. Dürüstlük konusunda da pek başarılı değildi. Yaramaz oğlan cazibesi... hayır. Jean-Claude, sıraya ondan önce girmişti ve iyi ya da kötü işler böyle işliyordu.

Belki de ben de biraz dürüst davranabilirdim. "Seninle ya da başka birisiyle daha önce tanışsaydım hayatımda nelerin değişik olabileceğini düşünüyordum."

"Öncelikle bu, şimdiden birileriyle tanıştığın anlamına geliyor."

"Sana beni evde bekleyen iki erkek olduğunu söylemiştim."

"Sadece aralarında karar veremediğini söylemiştin. Büyükannem bir kadının iki erkek arasında tereddüt etmesinin tek sebebinin doğru adamla karşılaşmamış olması olduğunu söylemişti."

"Büyük annen böyle bir şey söylememiştir."

Başıyla onayladı. "Evet söyledi. İki erkekle çıkıyormuş, bir şekilde ikisiyle de çıkıyormuş, sonra büyük babamla tanışmış ve neden tereddüt ettiğini anlamış. O iki adamı da sevmiyormuş."

İç çektim. "Bir aile geleneğinizin içine düştüğümü söyleme sakın."

"Bana birisine ait olduğunu söylemedin. Zamanımı boşa harcadığımı söylersen, ben de dururum."

Ona baktım, gerçekten baktım, gözlerimi gülüşünde, yüzünün üzerinde gezdirip, neşe içinde parlayan gözlerine kaydırdım. "Zamanını harcıyorsun. Özür dilerim ama bence boşa harcıyorsun."

"Sence mi?"

Başımı iki yana salladım. "Kes şunu, Hernando. Ben birisine aitim."

"Sen son kararını verinceye kadar kimseye ait değilsin ama bu önemli değil. O kişi ben değilmişim. Öyle olsaydı, biliyor olurdun. Onunla tanışınca, hiç şüphen olmayacak."

"Bana gerçek aşk, ruh ikizi gibi şeylere inandığını söyleme."

Omuz silkti, parmakları yatak örtüsünün üzerinde gezindi. "Ne diyebilirim? Ben ilk görüşte aşk hikâyeleriyle büyüdüm. Büyükannem, annem, babam, büyük-büyükbabam hepsi aynı şeyi anlattılar. Özel birisiyle tanışmışlar ve artık onlar için başka hiç kimse kalmamış."

"Sen romantik bir aileden geliyorsun," dedim.

Mutlu bir ifadeyle bana baktı. "Büyük-büyükbabam, Poppy, öldüğü güne kadar büyük-büyükannemden sanki hâlâ liseye gidiyorlarmış gibi bahsediyordu."

"Bu gerçekten kulağa hoş geliyor ama ben gerçek aşka inanmıyorum, Hernando. Bütün hayatının mutluluk içinde geçireceğin birisi olduğuna inanmıyorum."

"Buna inanmak istemiyorsun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bu konuşma, şirinden, rahatsız ediciye dönüşmeye başladı, Hernando."

"En azından artık ilk adımı kullanıyorsun."

"Belki artık seni bir tehdit olarak görmediğim içindir."

"Tehdit mi? Sadece senden hoşlandığım için mi? Sadece sana çıkma teklif ettim diye mi?" Bunu söylerken kaşlarını çatmıştı.

Omuz silkme sırası bendeydi. "Her ne söylediysem o işte, lafı uzatma. Hiçbir sonuca varmayacak. Ne karar verirsem vereyim. Beni evde bekleyen ikisinden birisi arasında olacak."

"Sanki buna şimdi karar vermiş gibi konuşuyorsun."

Bu söylediğini biraz düşündüm. "Biliyor musun, galiba haklısın. Galiba başka birisini, herhangi birisini arıyordum ama bunun bir faydası yok."

"Bu seni pek mutlu etmemiş gibi. Aşkın seni mutlu etmesi gerekiyor, Anita."

Dalgın bir şekilde gülümsedim. "Eğer aşkın birisini mutlu edeceğini düşünüyorsan, Hernando, o zaman hiç aşık olmamışsın ya da en azından taviz verecek kadar uzun süre birisine aşık kalmamışsın demektir."

"Bu kadar karamsar olacak yaşta değilsin."

"Bu karamsarlık değil. Bu gerçek."

Yüzü yumuşadı, üzgün görünüyordu. "Sen romantizmini kaybetmişsin."

"Hiçbir zaman romantik olmadım. İnan bana, evdeki çocuklar bu konuda beni destekleyeceklerdir."

"O zaman daha da üzgünüm."

"Bunu yanlış anlama ama sen geçek aşk ve romantizm hakkında konuşunca esas ben senin adına üzülüyorum. Çok büyük bir boşluğa düşeceksin, Hernando."

"Eğer işe yararsa düşmem," dedi.

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Bir cinayet dedektifinin bu kadar saf olması kurallara aykırı."

"Sence saf mıyım?" diye sordu.

"Öyle olduğunu biliyorum ve bu çok hoş. Bayan Doğru'yu bulma konusunda sana bol şans diliyorum."

Kapı açıldı ve içeri Doktor Cunningham girdi ve Ramirez hemen "Bugün gerçekten taburcu oluyor mu, Doktor?" diye sordu.

"Evet, oluyor."

"Neden kimse bana inanmıyor?" diye sordum.

İkisi de bana baktı. İnsanların bazı özelliklerimi bu kadar çabuk kavramaları garipti. "Sırtını bir kere daha muayene etmek istiyorum, sonra gidebilirsin."

"Buradan eve nasıl gideceksin?" diye sordu Ramirez.

"Hemşireden Ted'i arınasını istedim ama aradı mı bilmiyorum, belki de evde değildir."

"Ben burada bekler seni götürürüm." Ben bir şey söyleyemeden, "Arkadaşlar ne içindir." diye ekledi.

"Sağ ol ve ayrıca bu yolda bana davayla ilgili gelişmeleri anlatacağın anlamına da geliyor."

"Hiç vazgeçmiyorsun değil mi?"

"Davalar konusunda hayır."

Ramirez başını iki yana sallayarak dışarı çıkıp, doktorla beni yalnız bıraktı. Doktor sırtımı muayene etti ve sonunda iki elini bütün sırtımın üzerinde gezdirdi. Sırtım neredeyse tamamen iyileşmişti. "Bu inanılmaz. Daha önce likantropları da tedavi etmiştim, Bayan Blake, neredeyse onlar kadar hızlı iyileşiyorsunuz."

Sol elimi açıp kapattım, derisi yüzülmüş zombinin beni ısırdığı yer hâlâ belirgindi. Açık pembe bir renge bürünmüş, sıradan bir yara izine dönüşmüştü. Yara izi geçecek mi, yoksa kalacak mı diye merak ediyordum.

"Kan testi yaptım. Hatta bir örneği de genetik departmanına yolladım, insan dışı bir şey aradım."

"Genetik test haftalar hatta aylar alabilir," dedim.

"Bölümde bazı arkadaşlarım var."

"İyi arkadaşlarmış."

Gülümsedi ve gülümsemesi olması gerekenden daha sıcaktı. "İyi kızdır."

"Yani gidebilir miyim?"

"Gidebilirsin." Yüzü birden yeniden ciddileşti. "Ama yine de ne çeşit bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"İnsan dersem inanır mısın?"

"İkinci defa yaralandıktan kırk sekiz saat sonra, dikişlerini çıkartmak zorunda kaldık çünkü yara dikişlerin üzerine kapanmaya başlamıştı. Hayır, insan olduğuna inanmıyorum."

"Bu uzun bir hikâye, Doktor. Eğer başka insanlar üzerinde de kullanabileceğin bir şey olsaydı, sana söylerdim ama öyle bir şey değil. Hızlı iyileşmeyi, boktan bir şeyin ikramiyesi olarak görebilirsin."

"Eğer boktan şey çok berbat değilse, hızlı iyileşme onu karşılar. Eğer insan olsaydın, hayatta kalamayabilirdin."

"Belki."

"Pek belki değil," dedi.

"Hayatta olduğum için minnettarım. Neredeyse iyileşmiş olduğum için de minnettarım. Çok çabuk iyileştiğim için de minnettarım. Başka ne söylememi bekliyorsun?"

Steteskopunu boynuna astı, uçlarından tuttu ve bana kaşlarını çattı. "Hiçbir şey. Dedektif Ramirez'e seninle dava hakkında konuşabileceğini ve bugün taburcu olacağını söyleyeyim." Yan gözle balonlara ve çiçeklere baktı. "Buraya geleli ne kadar oldu, beş gün mü?"

"Öyle bir şey."

Balonlardan birisine dokunup, ileri geri salladı. "Hızlı çalışıyorsun."

"Bence hızlı çalışan ben değilim."

Balonlarla biraz daha oynadı, balonlar bir çeşit deniz yaratığı gibi kımıldandılar. "Her neyse, Albuquerque'de iyi vakit geçir. Sağlıklı olmaya çalış." Bunu söyledi ve çıktı, peşinden Ramirez geldi.

"Doktor seninle yeniden dava hakkında konuşabileceğimi söyledi."

"Evet."

"Bu hoşuna gitmeyecek." Çok ciddi görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Başka bir cinayet daha oldu. Cinayet mahalline gidemeyen tek sen değildin, beni de çağırmadılar."

50

"Sen ne diyorsun?"

"Davada en yetkili Marks. Kaynaklarını gerekli gördüğü gibi ayarlamakta serbest."

"Politik konuşmaktan vazgeç ve bana o bok kafalının bu sefer ne halt karıştırdığını söyle."

Gülümsedi. "Tamam. Davayı soruşturması için görevlendirdiği adamlar da o kaynaklardan bir tanesi. Benim polis arşivinde oturup kurbanların evinden çalınan eşyalarla ilgili dosyaları gözden geçirmemin; dosyalara, evlerin saldırılardan önce çekilen fotoğrafları ve görüntüleriyle karşılaştırmamın daha uygun olacağına karar vermiş."

"Ne fotoğrafları, ne görüntüleri?" diye sordum.

"Sigorta için. Saldırıya uğrayan evlerin çoğunda pek çok nadir ve antika parça vardı, bunları sigortalatmışlar ve bu eserlere sahip olduklarının ispatı için fotoğraflarını çektirmişler."

"Benim son bulunduğum olay yerinde, hani şu çiftlikte, orada ne buldunuz?"

Gülümsemesi değişmedi ama gözleri değişti. Bakışları artık hoş değildi, kurnazlaşmıştı. "Sadece güzelliğin değil, düşünme şeklin de hoşuma gidiyor."

"Hadi anlat."

"Olay yerlerindeki eşyaların çoğu aynıydı, sonuçta pek çok insan bu yöreye ya da genel olarak güney batıya ait eserleri topluyor ama sıra dışı bir şeyler yoktu. Tabii bunun haricinde." Ceketinin arka kısmına uzandı, belinden kahverengi bir zarf çıkarttı, herhalde kemerine sıkıştırmıştı.

"O ceketi giymenin bir sebebi olduğunu biliyordum."

Güldü. Zarfı açtı ve kucağıma bir tomar fotoğraf bıraktı. Yarısı turkuaz bir oymanın yarı profesyonel çekimleriydi. Şöyle bir bakınca Maya ya da Azteklere ait olduğunu söyleyebilirdim. Hâlâ aradaki farklı ilk bakışta anlayamıyordum. Diğer fotoğraflar öldürülen adamın çalışma odasına aitti. Hani şu yaratığı tuzla kaçıran adam. Ayrıca biraz da polaroid kamerayla çekilmiş fotoğraflar vardı.

"Polaroidleri sen mi çektin?"

Başıyla onayladı. "Bu öğlenden sonra Marks artık olay yerinde bir işe yaramadığıma karar verince."

İlk fotoğraf serisinin içinden bir tanesini aldım. "Bunlar tahta zemin üzerinde, ışık daha iyi ve doğal galiba. Sigorta resimleri mi?"

Başıyla onayladı.

"Kime aitmiş?"

"Gittiğin ilk evdekilere."

"Bromwellller," dedim.

Bir fotoğrafı da o aldı. "Bu da Carsonların evindeki ama sigortanın çektiği fotoğraflar bu kadar. Ya diğer kurbanlarda buna benzer bir şey yokmuş ya da sigortalatmaya gerek görmemişler."

"Sigortalatmamış olabilecekler diğer eşyalarını sigortalatmış mı?"

"Evet."

"Hassiktir. Bu işleri pek bilmiyorum ama bu şey bayağı değerli görünüyor. Eğer ellerinde bir tane varsa neden sigortalatmamışlar?"

"Ya bunu yapmak istemedilerse?"

"Yasadışı mı? Neden böyle düşünsünler ki?" diye sordum.

"Çünkü belki de bu iki evdekilerin bu esere nasıl sahip olduklarını ispatladıkları bilgiler, nereden ve nasıl alındıklarıyla ilgili belgeler de gerçekte değildir."

"Ne diyorsun?"

"Böyle şeyler bir anda ortaya çıkmaz. Bir eseri sigortalatmak istiyorsan bir geçmişi olmalı. Bizim davamızda aileler sigorta şirketine bazı evraklar vermişler ve sigorta şirketi biraz araştırınca evraklara göre bu eşyayı kazıp, çıkartıp satan kişilerin böyle bir şeyden haberi olmadığını öğrenmiş olabilirler."

"Yani sigortalamayı kabul etmemişler."

"Evet." Yüzünde bir şey vardı, sır saklayan bir çocuğun yüzündeki heyecana benziyordu.

"Bir şeyi gizliyorsun. Nedir?"

"Riker'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir çömlek avcısı, yasadışı tarihi eser kaçakçısı."

"O neden bu dava ve seninle böyle yakından ilgilensin?"

"Hiçbir fikrim yok." Kucağımdaki resimlere baktım. "Bu eserleri kurbanlara onun sattığını mı söylüyorsun?"

"Şahsen değil ama Thad Bromwell, şu genç çocuk, eser alınırken annesiyle berabermiş. Bay Bromwell için doğum günü hediyesiymiş. Riker'la çalıştığı bilinen bir dükkândan

almışlar. Kaçak eserleri alıp, yasalmış gibi gösteren bir yer."

"Dükkân sahipleriyle konuştun mu?"

"Eğer bir *ouija* tahtan yoksa, onunla konuşmamız mümkün değil."

"Son kurban o mu?"

Ramirez gülümseyerek, başıyla onayladı. "Aynen öyle."

Başımı iki yana salladım. "Tamam Riker bu davayla garip bir şekilde ilgileniyor. Özellikle bu konuda benimle görüşmek istiyor. Kurbanlardan en az ikisi bu eserlere sahipmiş. Eserleri satan dükkân sahibi de şu an ölü." Ramirez'e baktım. "Bu arama emri için yeterli mi?"

"Zaten evini aradık. Riker'ın adamlarının iki polis öldürdüğünden şüpheleniliyor. Ted'in evinde yaptıklarından sonra da arama emri çıkartacak bir yargıç bulmak zor olmadı."

"Ne için arama emri aldınız? Ted'in evinde çalınan tarihi eserlerden bahsetmediler. Sadece bize silah doğrultup, Riker'ın dava hakkında konuşmak istediğini söylediler."

"Arama emri silahlar içindi."

Başımı iki yana salladım. "Yani çalıntı tarihi eserleri bulsaydınız bile onları mahkemede kullanamazdınız."

"Bu evi aramak için bahaneydi, Anita. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü sen de biliyorsun."

"Bir şey buldunuz mu?"

"Birkaç silah, ikisinin ruhsatı yoktu ama arama emri duvarları yıkmamıza falan izin vermiyordu. Halıların altına ya da rafların arkalarına bakamadık. Riker'ın gizli bir odası olmalı ama biz bulamadık."

"Aramada Ted de yanınızda mıydı?"

"Evet, yanımızdaydı." Kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Ted bazı duvarları balyozla yıkmak istedi. Evin alt kısımlarında gizli bölmeler olduğuna neredeyse emindi ama biz bir giriş bulamadık."

"Ve arama emri duvarları yıkmanıza izin vermiyordu."

"Evet."

"Riker bu sırada ne yaptı?"

"Avukatı tacizde bulunduğumuzu söyleyip duruyordu. Ted yanına gitti, bağırmadı ama çok yakınında durup, sessizce bir şeyler söyledi. Avukatı, Ted'in, Riker'ı tehdit ettiğini söyledi ama Riker susmayı tercih etti. Ted'in, kendisine ne söylediğini söylemedi."

"Sence onu tehdit etti mi?"

"Oh, evet."

Edward pek kimseyi tehdit etmezdi, özellikle de polisin önünde. Bu dava onu gerçekten etkiliyor olmalıydı. "Yani bu küçük eserler neyin nesiymiş?"

"Kimse bilmiyor. Uzmanlara göre Azteklere ait ama son dönemleri, keşiften sonraki dönemler."

"Bir dakika yani bunlar İspanyolların gelip Aztekleri tepelemelerinden sonra mı yapılmış?"

"Sonra değil, tam İspanyolların geldikleri dönemde."

"Uzman kimdi?"

Bir isim söyledi ama üniversiteden bildiğim birisi değildi. "Kim olduğunun ne önemi var?"

"Ben Profesör Dallas'a soracağınızı düşünmüştüm."

"Marks onun kafir iblislerle çok fazla zaman geçirdiğini düşünüyor."

"Eğer Obsidiyen Kelebek'ten bahsediyorsa, Marks'la aynı fikirdeyim. Marks'la bir konuda aynı fikirdeyiz! Of, bu çok dehşet verici."

"Sen de onun taraflı bir kaynak olduğunu düşünüyorsun."

"Bence Dallas güneşin Itzpapalotl'un kıçından doğduğunu düşünüyor, yani evet. Bu resimleri Dallas'a gösterdiniz mi?"

Başıyla onayladı. "Bromwellerin evindekileri gösterdik."

"Ne dedi?"

"Sahte olduklarını."

Kaşlarımı kaldırdım. "Diğer uzman ne diyor?"

"Birisinin sadece fotoğraflara bakarak sahte olduklarını düşünmesinin olağan olduğunu. Figürün gözleri yakut ve Azteklerin yakutları yokmuş. Yani fotoğrafa bakıp sahte zannetmek mümkünmüş."

"Sanki bir 'ama' geliyor gibi," dedi.

"Doktor Martinez figürü yakından inceledi ve gerçek olduğunu düşünüyor, İspanyolların gelişinden sonra yapılmış bir şeymiş."

"İspanyolların gelişinden sonra bir şey yapılmadığını zannediyordum. Her şeyi yok etmemişler miydi?"

"Eğer bunlar gerçektese, o zaman yok etmemişler demektir. Doktor Martinez yüzde yüz emin olmak için birkaç test daha yapmak istediğini söyledi."

"Tedbirli bir adammış."

"Pek çok akademisyen öyledir."

Omuz silktim. Bazıları öyledir. Bazıları değildir. "Yani durumu bir gözden geçirirsek, Riker bu şeyleri bulmuş, değerli olduğunu bilen ya da öyle olduğunu düşünen insanlara ve eserleri yasal gösterebilecek dükkânlara satmış. Şimdi bir şey, bu eserlerin müşterilerini öldürüyor ve izi Riker'a kadar takip ediyor. Riker bundan mı korkuyor?"

"Makul görünüyor," dedi Ramirez.

Polaroidlere bakmaya başladım. Eserin önden ver arkadan çekilmiş fotoğraflarıydı, iyi çekilmemişti ama her açıdan bir kare vardı. Figürün üzerinde bir çeşit zırh varmış gibiydi. Ellerinde uzun kordon gibi şeyler vardı. "Martinez elindeki şeyler için ne dedi?"

"Emin değil."

Figürün ayaklarının dibinde yatan insanlar vardı ama insanlar incecik, sopa gibiydi, figür gibi köşeli ve kalın değillerdi. Gözleri yakuttu, ağzı açık ve içi dişlerle doluydu. Dişlerin arasından uzun bir dil uzanmıştı. Figürün ağzından kana benzer bir şey akıyordu. "Hoş bir görüntüsü yok."

"Evet." örtünün üzerindeki resimlerden birisini aldı, resme bakarken konuştu. "Sence dışarıda insanları öldüren bu mu?"

Ona baktım. "İnsanları gerçek bir Aztek tanrısının öldürmüş olabileceğini mi soruyorsun?"

Başıyla onayladı, hâlâ resme bakıyordu.

"Eğer büyük T ile yazılan gerçek bir tanrıdan bahsediyorsan, ben tek tanrıya inanıyorum, yani hayır. Eğer bu tanrıyla arasında bağlantı kurulabilecek bir olağandışı yaratıktan bahsediyorsan, olabilir, neden olmasın?"

O zaman bana baktı. "Neden olmasın mı?"

Omuz silktim. "Kesin bir evet ya da hayır mı bekliyordun? Aztek tanrıları hakkında fazla bilgim yok, sadece pek çok tanrının güçlü ve kötü olduklarını, ayrıca kurban, genelde de insan kurban istediklerini biliyorum. Tanrıları arasında güçlü olmayan bir tane bile yok. Dövüşemeyeceğin kadar güçlü ve kötü şeyler, sadece büyü ya da kurbanla onu durdurmaya çalışabilirsin, yoksa ölürsün. Bu cinayetleri işleyen her neyse, o kadar kötü değil."

Nicky Baco'nun söylediklerini hatırladım. sanki sesi kafamın içinde hapsolmuştu. Cinayetleri işleyen sadece bir yardımcıydı, gerçek yaratık değildi.

"Yeniden ciddileştin. Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ramirez.

Ona baktım ve ne kadarının polis, ne kadarının oyuncu olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Dolph'a kesinlikle söylemezdim. O söylediklerimi sadece polis gözüyle değerlendirirdi. "Elimde, kaynağını belirtmek istemediğim bazı bilgiler var ama bence bunları bilmende fayda var."

Yüzü bir anda ciddileşti. "Bu bilgiyi yasal yollardan mı elde ettin?"

"Bilgiyi almak için yasadışı hiçbir şey yapmadım."

"Bu tam bir cevap değil," dedi

"İstiyor musun, istemiyor musun?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Evet, istiyorum."

Ona Nicky'nin sesler ve hapsolmuş yaratık hakkında söylediği her şeyi anlattım ve "Gerçek bir tanrı olduğuna inanmıyorum ama bir zamanlar tanrı olarak tapınılan korkunç bir güç olduğuna inanıyorum."

"Yani daha bu şeyin kötü yönünü görmediğimizi mi söylüyorsun?"

"Eğer cinayetleri işleyen hizmetkârlarından birisiyse ve efendisi henüz uyanıp, harekete geçmediyse, evet, daha kötü şeyleri görmedik."

"Bu bilgi kaynağıyla görüşmek istiyorum."

"Sen bu işi halledebilirsin ama Marks bu bilgi kaynağını öyle hızlı bir biçimde içeri tıkar ki asla ne bildiğini öğrenemezsin. Birisini otomatik ölüm cezasına çarptırınca, genelde iş birliği yapmazlar."

Birbirimize baktık. "Bu çevrede otomatik ölüm cezasına çarptırılacak kadar kötü üne sahip tek kişi var. Nicky Baco."

Gözlerimi bile kırpmadım. Zaten tahmin etmesini bekliyordum. Buna hazırdım ve yalan söyleme konusunda git gide daha becerikli oluyordum. "Buraya geldiğimden beri kimlerle konuştuğumu bilmiyorsun. Yaptıkları yüzünden ölüm cezasına çarptırılacak en az üç kişiyle görüştüm."

"Üç?" Soru sorar gibi söyledi.

Başımla onayladım. "En az."

"Ya düşündüğümden daha iyi bir yalancısın ya da doğruyu söylüyorsun."

Ona baktım, yüzümde duygusuz ama samimi bir ifade vardı. Gözlerim bile tepkisizdi ve hiç titremeden onun gözlerine bakabilmiştim. Bir zamanlar, hem de çok yakın bir zaman önce, böyle şeyleri beceremezdim ama artık o insan değildim.

"Tamam, eğer dışarıda bir yerde bir çeşit Aztek tanrısı varsa, biz ne yapabiliriz?"

Tek bir cevap vardı. "Itzpapalotl ne olduğunu biliyordur."

"Onun cinayetlerle ilgili ifadesini aldık."

"Ben de."

Bana uzun süre dik dik baktı. "Oraya polis desteği olmadan gittin ve öğrendiklerini bizimle paylaşmadın."

"Cinayetlerle ilgili bir şey öğrenmedim. Bana size anlattıklarını anlattı, yani hiçbir şey ama onunla konuştum, bildiği hiçbir tanrının insanların derisi yüzüp, onları canlı bırakmayacağını söyledi. Sonra derisi yüzülenlerin aslında ölü olduklarını keşfettim. Sadece ölülerin tanrıların habercisi olabileceklerini söyledi. Neredeyse kelimesi kelimesine insanların diri diri derisini yüzen bir varlık ya da tanrı bilme-

diğini söyledi. Belki de gidip onunla yeniden konuşmalıyız, belki de ona insanların derisini yüzen ve onları canlı bırakmayan bir tanrı bilip bilmediğini sormalıyız."

"Oh, şimdi polisi de davet ediyorsun."

"Seni davet ediyorum," dedim.

Fotoğrafları toplayıp, zarfın içine koydu. "Resimleri evrak odasından aldım ama imza karşılığında. Figürü Doktor Martinez'e gösterdim ama bunun için iznim vardı. Ben henüz yasadışı bir şey yapmadım."

"Seni yoldan çekmeye çalışırken, senin önemli şeyler bulduğunu öğrenince Marks çok kızacak."

Ramirez gülümsedi ama hoş bir gülümseme değildi. "Benim aklıma daha iyi bir şey geldi. Marks, tecrübeli dedektiflerinden birisini tarihi eserleri inceleme konusunda görevlendirmek gibi parlak bir fikir ürettiği için takdir edilecek."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Beni arşive gönderip kurbanların evinden alınan şeyleri incelememi istedi."

"Ama bunu seni aşağılamak ve ayak altından çekmek için yaptı."

"Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Söylediklerinden beni inceleme için görevlendirdiği anlaşılıyor."

"Anladığım kadarıyla böyle boklukları daha önce de yapmış."

Ramirez başıyla onayladı. "Çok iyi bir politikacıdır ve sağcı damarı kabarmadığı zaman çok da iyi bir dedektiftir."

"Peki. Benim de cinayet mahalline giremeyeceğimi söylemiştin, o neden?"

"Şey biz hepimiz senin oyunda olduğunu zannediyorduk ama Marks, Ted ve ekibinin davada çok yardımcı olmadıklarını söyledi ve gerçekten de yeni uzmanı, yani sen yanın-

da olmadığın için Ted soruşturmada gerçekten pek faydalı olmuyordu."

"Oh, bahse girerim bu Ted'in çok hoşuna gitmiştir."

Ramirez başıyla onayladı. "Riker'ın evini ararken pek... profesyonelce davranmıyordu, Ted'i hiç böyle görmemiştim çok..." Ramirez başını iki yana salladı. "Bilmiyorum garipti, kendini kaybedecekmiş gibiydi."

Edward polisin yanında kendini ele verecek şeyler yapmazdı. Böyle kontrolünü kaybetmesi için baskı altında olması gerekiyordu ya da bunun gerekli olduğunu düşünmüştü. Her iki şartla da Ted'in kontrolü kaybettiği ve bilerek ya da kazara Edward'ın ortaya çıktığı anlaşılıyordu.

Kapı çalınmadan açıldı. Gelen Edward'dı.

Girdiğinde yüzünde Edward ifadesi vardı, ben ifadesinin değişip Ted oluşunu seyrettim ama yine de gözlerinde bir yorgunluk vardı. "Dedektif Ramirez, burada olduğunu bilmiyordum."

El sıkıştılar. "Sadece Anita'ya kaçırdıklarını anlatıyordum."

"Ona Riker'ın evini aradığımızı söyledin mi?"

Ramirez başıyla onayladı.

Edward elindeki spor çantasını gösterdi. "Kıyafetler."

"Seni hemşire aradıysa, evinden buraya bu kadar çabuk gelmen mümkün değil."

"Sen hastaneye yattığın gece çantayı hazırladım. O zamandan beri Hummer'da yanımdaydı."

Birbirimize baktık, bakışlarımızda başkalarının yanında söyleyemeyeceğimiz şeylerin ağırlığı vardı. Belki bunu belli etmiştik, belki de Ramirez hissetmişti. "Ben sizi yalnız bırakayım. Belki konuşacağınız şeyler vardır. Gizli bilgi kaynakları ya da onun gibi şeyler." Kapıya doğru yürüdü.

Arkasından seslendim. "Fazla uzaklaşma Hernando. Giyinince, gidip Obsidiyen Kelebek'i göreceğiz."

"Eğer resmî bir görüşme olacaksa gelirim, Anita. Ben de geleceksem, üniformalı polis desteği de olmalı."

Birbirimize bakıp, bir irade yarışına girdik. Gözlerimi önce ben kaçırdım. "Peki, iyi çocuklar gibi polis desteğiyle gideriz."

Ne zaman istese beliren sıcak gülümsemesiyle bana gülümsedi ya da belki de gülümsemesi hep gerçekti de benim karamsarlığımın kurbanı olmuştu. "Güzel, dışarıda bekliyorum." Tereddüt etti, sonra geri gelip, zarfı Edward'a verdi. Dışarı çıkarken son bir kere bana baktı.

Edward zarfı açtı ve içindekilere baktı. "Bu nedir?"

"Galiba aradığımız bağlantı." Ramirez'le, Riker ve beni neden şahsen görmek istediği konusunda konuştuklarımızı açıkladım.

"Yani Obsidiyen Kelebek bize yalan söylemiş," dedi.

"Hayır, yalan söylemedi. O bildiği hiçbir tanrı ya da yaratığın insanların derisini yüzüp onları canlı bırakmayacağını söyledi. Onlar canlı değil. Hepsi ölü. Teknik olarak bu bir yalan değildi."

Edward gülümsedi. "Çok ince elemiş."

"O, dokuz yüz, hatta neredeyse bin yaşında bir vampir. Onlar genelde çok ince elerler."

"Umarım seçtiğim kıyafetleri beğenirsin."

Söyleyiş biçimini duyunca çantanın içindekilere baktım. Siyah kot, siyah açık yakalı tişört, siyah koşu çorapları, siyah Nike, siyah deri kemer, iki gün katlı durduğu için kırışmış siyah kumaş ceketim, siyah sutyen, siyah saten iç çamaşırı, Jean-Claude kıyafet seçimimi çok kötü etkilemeye başlamıştı ve hepsinin altında Browning, Firestar, bütün bıçak-

larım, Browning için yedek şarjör, iki kutu yedek mermi ve yeni bir omuz askısı vardı. Omuz askısı şu hafif naylon olanlardandı, kılıfı benim sevdiğim önden çekmeler için ayarlanabiliyordu. Silahı çekerken göğsüme takılmaması için belirli bir açıda çekmem gerekiyordu. Açıdan kaybettiğim milisaniyenin, tabancanın göğsüme takıldığında bana kaybettirdiği bir saniyeden daha değerli olduğunu keşfetmiştim. Gizli silah taşımak bir taviz sanatıydı.

"Deri sevdiğini biliyorum ama pek çoğunun senin için özel olarak kesilmesi gerekiyordu. Naylon askılar ayarlanabiliyor," dedi Edward.

"Sağ ol, Edward. Silahlarımı özlüyordum." Yüzüne baktım, bebek mavisi gözlerinin ardındaki ifadeyi okumaya çalıştım. "Bu kadar mermi neden?"

"İhtiyaçtan çok olması, az olmasından daha iyi."

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar mermiye ihtiyaç duyabileceğimiz bir yere mi gideceğiz?"

"Eğer öyle düşünseydim, çantaya mini-Uzi ve kesik çifteyi de koyardım. Bunlar normalde taşıdığın şeyler."

İşin aslında sırtımda taşıdığım büyük bıçağı çıkarttım. "Omuz askısını keserken, bunun kılıfını da kesmişler."

"Özel yapım mıydı?"

Başımla onayladım.

"Ben de öyle düşünüyordum çünkü etrafa sordum ama hiç kimsede o kadar büyük bir şeyi sırtta gizleyecek bir şey yoktu, özellikle senin omuzlarının ne kadar dar olduğunu düşünürsek."

"Özel yapımdı." Büyük bıçağı çantaya geri koydum, neredeyse üzülmüştüm. "Böyle bir şeyi özel kılıf olmadan gizlemek mümkün değil."

"Elimden geleni yaptım."

Ona gülümsedim. "Evet, harika. Çok içten söylüyorum."

"Neden Obsidiyen Kelebek'e polisle gidiyoruz."

Ona, Jean-Claude'un anlattıklarını tekrar ettim, ama mesajın nasıl ulaştığını söylemedim. "Polis desteğimiz olursa, bunun vampirlerle ilgisi olmadığını anlar ve belki bir mücadele olmadan çıkabiliriz."

Kollarını kavuşturup duvara dayanmış duruyordu. Beyaz gömleği üzerine tam oturmamıştı. Silahı belli oluyordu ama sadece orada olduğunu bilenler fark edebilirdi. Bir dış kılıf ya da şarjörlü kılıf olmalıydı çünkü tabanca pantolonun dışındaydı. Bu, beyaz gömleğin neden pantolonun içinde olmadığını ve içinde neden beyaz fanila olduğunu da açıklıyordu. Ayrıca fanilayı gömleğin içindeki bir şeyin tenine değmesini engellemek için de giymiş olabilirdi.

"Hâlâ şu fırlatma bıçaklarını taşıyor musun?" diye sordum.

"Görmene imkân yok, gömlek pantolonun içinde değilken mümkün değil." Reddetmeye çalışmamıştı bile. Neden edecekti ki?"

"Çünkü içinde fanila var ve gömlek de pantolonun içinde değil. Bunun aynı zamanda tabancayı saklamak için olduğunu biliyorum ama seni hiç fanila giymişken görmedim, yani fanilanın üzerine bir şey giymiş olman gerekiyor."

Gülümsedi, hoş bir gülümsemeydi, neredeyse benimle gurur duymuştu, sanki akıllıca bir şey yapmıştım. "İki tabanca daha , bir bıçak ve bir de boğma teli taşıyorum. Bana onların da nerede olduklarını söylersen, bir ödül kazanacaksın."

Gözlerim büyüdü. "Bir boğma teli mi. Bu senin için bile *Psychos'R'Us*[7] tarzı."

"Vaz mı geçiyorsun?"

"Hayır, Bir zaman limiti var mı?"

Başını iki yana salladı. "Önünde bütün bir gece var."

"Eğer yanlış tahminde bulunursam ceza var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Hepsini bulursam ödülüm ne olacak?"

Yüzünde o, benim bilmediğim şeyleri bildiğini söyleyen gülümsemesi belirdi. "Sürpriz hediye."

"Odadan çık da üzerimi değiştireyim."

Yatağın üzerindeki kemere dokundum. "Bunların tokaları siyah olmaz. Kim boyadı?"

"Ben."

"Neden?"

Cevabı zaten biliyordum. "Eğer karanlıkta kalırsam, kemer tokası parlayıp beni ele vermez." Gömleğinin ucundan tutup kaldırdım ve altındaki büyük işlemeli gümüş kemer tokası ortaya çıktı. "Bu, karanlıkta bir hedef tahtası gibi parlar."

Bana baktı, gömleğini indirmek için bir hareket yapmadı. "Bu gerçek tokanın üzerine taktığım bir aksesuar."

Gömleği bıraktım. "Altındaki toka?"

"O siyah," dedi.

Birbirimize gülümsedik. Gülümseme gözlerimize de yansıdı. Birbirimizden hoşlanıyorduk. Arkadaştık. "Bazen büyüdüğümde senin gibi olmak istemediğimi düşünüyorum Edward, bazen de, çok geç kaldığımı, zaten senin gibi olduğumu."

7 Biz Psikopatlarız. Toys'R'Us adlı oyuncak dükkânları zincirine bir gönderme.

Gülümsemesi kayboldu, geriye soğuk kış göğü renginde ve acımasızlığındaki gözleri kaldı.

"Ne kadar ileri gittiğini sadece sen bilebilirsin Anita. Ne kadar ileri gideceğine de sadece sen karar verebilirsin."

Silahlara ve iç çamaşırlarına kadar cenaze kıyafetlerine benzeyen elbiselerime baktım. "Belki de pembe bir şeyler almaya başlamalıyım."

"Pembe mi?" dedi Edward.

"Evet, biliyorsun pembe, Paskalya çimeni gibi."

"Daha çok pamuk helva gibi ya da şu kadınların bebek vaftizlerinde birbirlerine verdikleri şeyler gibi," dedi.

"Bebek vaftizine zaman gittin?" diye sordum.

"Donna beni iki kere götürdü. Bu, yeni bir adet; artık çiftler de gidiyor."

Ona baktım, gözlerim büyümüştü. "Sen, Edward, bebek vaftizlerine gidiyorsun."

"Sen çocuk şekeri ya da oyuncak bebek kıyafeti rengi şeyler giyiyorsun." Başını iki yana salladı. "Anita, tanıdığım kadınlar içinde pembeye en az yakın olan sensin."

"Küçük bir kızken, pembe yatak takımı için bir parçamı verirdim ve balerinli duvar kâğıtları da mükemmel olurdu."

Bana şaşkın gözlerle baktı. "Sen, pembe yatak takımları içinde, balerinli duvar kâğıtları arasında uyuyorsun." Başını iki yana salladı. "Seni böyle bir odada hayal edince bile başıma ağrı giriyor."

Yatağa saçılmış şeylere baktım. "Bir zamanlar pembe bana yakışıyordu, Edward."

"Pek çoğumuz işin başında yumuşak oluruz. Ama bu şekilde kalamazsın, kalırsan hayatta kalamazsın.

"Gitmek istemeyeceğim bir yer, yapmayacağım bir şey, geçmeyeceğim bir sınır olmalı, Edward."

"Neden?" Sesinde doğal koşullarda izin vermeyeceği bir merak vardı.

"Çünkü eğer sınırlarım olmazsa, ne çeşit bir insan olurum?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, kovboy şapkasını öne eğdi. "Bir vicdan krizi içindesin."

Başımla onayladım. "Evet, galiba öyleyim."

"Yumuşama Anita, benimle beraberken yapma. Sana en iyi yaptığın şey için ihtiyacım var, en iyi yaptığın şeyse yumuşak ya da narin bir şey değil. Senin en iyi yaptığın şey, benim en iyi yaptığım şey."

"Ve nedir o? En iyi yaptığımız şey nedir?" diye sordum ve sesimin kızgın çıktığını biliyordum. Edward'a sinirlenmeye başlamıştım.

"İşi bitirtmek için ne gerekiyorsa, her ne gerekiyorsa onu yapıyoruz."

"Hayatta devamlı pratik olmaktan daha fazla bir şeyler olmalı, Edward."

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, motivasyonlarımız farklı. Ben bu işi sevdiğim için yapıyorum. Bu, yaptığım şey değil. Olduğum şey. Sen bu işi hayat kurtarmak için, zararı azaltmak için yapıyorsun." Bana baktı; gözleri bir vampirin gözleri kadar boş ve derindi. "Ama sen de seviyorsun, Anita. Seviyorsun ve bu seni rahatsız ediyor."

"Şu sıralar verdiğim ilk üç tepkiden birisi şiddet, Edward, belki de birincisi."

"Ve bu seni hayatta tutuyor."

"Ama bedeli ne?"

Başını iki yana salladı ve gözlerinin içindeki boşluğun yerini kızgınlık aldı. Bir anda elini beline attı. Elinin gömleğinin altına gittiğini gördüm ve yataktan yuvarlandım,

Browning elimdeydi. Namluya bir mermi sürdüm ve yerde yuvarlanıp, silahı doğrulttum, gözlerim bir hareket arıyordu.

Yok olmuştu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki etraftaki sesleri zar zor duyuyordum, hem de kendimi duymak için zorladığım halde. Bir hareket, bir şey hissetmeye çalışıyordum. Yatağın üzerinde olmalıydı. Gidebileceği tek yer orasıydı. Bulunduğum açıdan yatağın üzerini göremiyordum, sadece şiltenin köşesini ve örtünün ucunu görebiliyordum.

Edward'ı tanıyorsam Browning'in mermisi şu ev yapımı mermilerden olmalıydı, yani mermiler yatağı delip üstündekini vururdu. İçimde kalan son havayı da verdim ve yatağın altına baktım ilk mermi ya ona isabet ederdi ya da onu hareket ettirdi, böylece tam olarak nerede olduğunu anlardım.

"Ateş etme, Anita."

Sesini duyunca namluyu biraz sağa kaydırdım. Mermi vücudunun ortasına denk gelirdi, çünkü yatakta yatmıyordu, çömelmişti. Bunları onu görmeden anlamıştım.

"Bu bir testti, Anita. Eğer sana saldıracak olsaydım seni uyarırdım, bunu biliyorsun."

Bunu biliyordum ama... yatağın öttüğünü duydum. "Hareket etme, Edward. Ciddi söylüyorum."

"Bütün bunları bitirebileceğini düşünüyorsun. Yapamazsın. Senin için artık cin lambadan çıkmış, Anita, aynı benim gibi. Kendini yok edemezsin. Bütün bu çabayı, acıyı, seni sen yapan şeyleri düşün. Bütün bunları boşa harcamak mı istiyorsun?"

Sırt üstü yatıyordum, silahı iki elimle tutmuş nişan almıştım. Hastane kıyafetinin açık yerlerinden zeminin soğukluğunu hissediyordum. "Hayır," dedim sonunda.

"Eğer yaptığın şeyler yüzünden yüreğin kanamaya başlarsa, bu kanayan son şey olmaz."

"Bunu sırf beni sınmak için yaptın. Seni orospu çocuğu."

"Artık hareket edebilir miyim?"

Parmağımı tetikten çektim ve yerde doğruldum. "Evet, hareket edebilirsin."

Ben yatağın yanından ayağa kalkarken, o da diğer tarafına indi. "Silaha ne kadar hızlı uzandığını gördün mü? Nerede odluğunu biliyordun, emniyetten çıkarttın, mermiyi namluya sürdün, hemen siper aldın ve beni aramaya başladın." Yine sesinden gurur vardı, sanki en sevdiği öğrencisiyle konuşan bir öğretmen gibiydi.

Ona baktım. "Bir daha sakın böyle bir şey yapma, Edward."

"Bir tehdit mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Tehdit değil, sadece iç güdü. Yatak ve sana bir mermi yapıştırmaya o kadar yaklaşmıştım ki."

"Ve bunu yaparken vicdanın seni hiç rahatsız etmiyordu. 'Bu Edward. Bir arkadaşımı vurmak üzereyim' diye düşünmüyordun."

"Hayır. Sen beni vurmadan önce en çabuk nasıl ateş edebilirim onu düşünüyordum," dedim. Bunu söylerken pek mutlu değildim. Sanki içimden ölen parçalar için yas tutuyordum ve Edward'ın bu küçük gösterisi ölümlerini kesinleştirmişti. Bu beni üzmüştü, biraz depresyona sokmuştu ve Edward'ın yaptığı pek hoşuma gitmemişti.

"Bir zamanlar senin kadar iyi bir adam tanıyordum. Kendisinden şüphe etmeye başladı, kötü bir adam mı olduğunu düşünüyordu. Bu onu öldürdü. Tereddüt ettiğin için ölmeni istemiyorum. Eğer seni gömeceksem, bunun bu işi ya-

pacak kadar iyi ya da o kadar sanslı birisi yüzünden olmasını isterim."

"Ben yakılmak istiyorum, gömülmek değil," dedim.

"İyi bir Hristiyan, eski bir Katolik, yeni bir Epsikopalistsin ve yakılmak istiyorsun."

"Hiç kimsenin beni diriltmeye çalışmasını ya da vücut parçalarımı büyüler için kullanmasını istemiyorum. Sadece her şeyi yak."

"Yakılacaksın. Bunu hatırlarım."

"Ya sen, Edward? Sen bedenine ne yapılmasını istiyorsun."

"Benim için fark etmez. Ölü olacağım ve umurumda olmaz," dedi.

"Ailen yok mu?"

"Sadece, Donna ve çocukları."

"Onlar senin ailen değil, Edward."

"Olacaklar."

Browning'i emniyete aldım. "Senin aşk hayatın ve benim ahlaki dertlerim hakkında konuşacak zamanımız yok. Dışarı çık da üzerimi değiştireyim."

Tam elini kapıya uzatmıştı ki, arkasını döndü. "Aşk hayatı demişken, Richard Zeeman aradı."

Bu dikkatimi çekti. "Ne demek Richard aradı?"

"Bir şekilde sana bir şey olduğunu anlamış gibiydi. Endişeliydi."

"Ne zaman aradı?"

"Bu gece erken saatlerde."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Sonunda dayanamayıp Ronnie'yi aradığını ve ona Ted Forrester'ın rehberde olmayan numarasını buldurttuğunu. Senin bir numara bırakmadan gitmenin iyi bir fikir olmadı-

gını düşünüyormuş." Yüzü bir anda ifadesizleşti. Sadece gözlerinde biraz neşe belirtisi vardı.

Demek ki çocukların ikisi de benim sessizliğime dayanamamıştı. Richard en iyi arkadaşım, aynı zamanda bir özel dedektif olan Ronnie'ye gitmişti. Jean-Claude daha doğrudan bir yol tercih etmişti ama ikisi de aynı gece bana ulaşmaya çalışmıştı. Acaba edindikleri bilgileri paylaşmışlar mıydı?

"Richard'a ne söyledin?" Tabancayı yatağa bıraktım.

"İyi olduğunu söyledim." Edward odaya bakındı. "Doktor Cunnigham hâlâ odaya telefon girmesine izin vermiyor mu?"

"Hayır," dedim. Hastane kıyafetinin arkasındaki düğümü çözmeyi başarmıştım.

"O zaman Jean-Claude sana nasıl ulaştı?"

Hareketimin ortasında durdum. Hastane kıyafeti yavaşça omuzlarımdan kaydı. "Telefonla aradı demedim ki."

"O zaman ne yaptı?"

Başımı iki yana salladım. "Hadi git, Edward. Gece kısalıyor."

Öylece durdu, bana bakıyordu. Yüzü sertleşmişti şüphe içindeydi.

Sutyeni tek elimle alıp, arkamı ona döndüm. Hastane kıyafetini belime kadar indirip, yatağa yaslanıp kıyafeti orada tuttum ve sutyeni taktım. Arkamdan bir ses gelmedi. Külotumu hastane kıyafetinin altından giydim. Kotumu, hastane kıyafetinin altına giyerken kapının kapandığını duydum.

Döndüğümde kapının önünün boş olduğunu gördüm. Üzerimi giyindim. Makyaj ve banyo malzemelerim zaten odanın tuvaletindeydi, onları da çantanın içine mermilerin ve büyük bıçağın yanına koydum. Yeni omuz askısı biraz

garipti. Naylon sağlamdı ve neredeyse çok rahattı. Eski deri askım kadar yeterli değil gibiydi ama silahın kotumun üzerine sarkmasından iyiydi.

Bıçaklar bilek kılıflarına girdi. Firestar'da ne çeşit mermi olduğuna baktım. Edward'ın ev yapımı mermilerindendi. Browning'e baktım, onda da aynısından vardı. Browning'in yedek şarjörüne baktım ona gümüş kaplı Homady XTP'ler doldurulmuştu. Şarjörü değiştirdim. Obsidiyen Kelebek'e polis olarak gidiyorduk yani eğer birisini vuracaksam, bunu daha sonra otoritelere açıklamam gerekecekti. Yani silahımda yasadışı bir şey olmasını istemiyordum. Ayrıca Gümüş kaplı Homady'lerin bir vampire ne yaptığını görmüştüm. Gayet yeterliydi.

Firestar'ı Mike Amcanın pantolon içi kılıfına yerleştirdim. ama kot pantolon kılıf için çok dardı. Belki de yeterince çalışmıyordum. Dışarıda, evde geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum. Kenpo iyiydi ama ağırlıklar ve koşunun da olduğu tam bir antrenmanın yerini tutmuyordu. St. Louis'e döndüğümde dikkat etmem gereken bir şey daha çıkmıştı. Çok şeyi ihmal etmeye başlamıştım.

Sonunda Firestar'ı belime geçirdim ama hiç hoşuma gitmedi. Fakat, artık pantolon o kadar sıkmıyordu. Belimin arkasında biraz boşluk vardı ama oradan da tabanca çok hızlı çekilmiyordu. Kadınların kalça yapısı yüzünden belden silah çekmek çok kullanışlı değildi. Silahı belime koymak zorunda kalmam kotun ne kadar dar olduğunu gösteriyordu. Kesinlikle antrenmanlara başlamalıydım. İlk beş kiloyu vermesi kolaydı, sonraki beş kilo zordu ve sonrası daha da zorlaşıyordu. Ortaokulda tombuldum, şişmana yakındım, o yüzden neden bahsettiğimi biliyordum. Yani hiç kimsenin benim şişmanlık hastalığına tutulduğumu düşünmesini iste-

miyordum, o zaman kot bedenim 44-46 falandı ve boyum bir elliydi. Gördünüz mü, gerçekten tombuldum. 34 beden giyip de şişman olduğunu söyleyen kadınlardan nefret ederdim. Beşin altı giyenler ise kadın değildi. Göğüsleri olan oğlanlardı.

Ceketim iki gün çantada kaldığı için, acil biçimde kuru temizlemeye gitmesi gerekiyordu. Koluma asıp biraz öyle taşımaya karar verdim, böylece teorik olarak kırışıklar biraz açılırdı. Kulübe gidinceye kadar silahlarımı saklamama da gerek yoktu. Eğer bir polis ya da sivil olsaydım bıçaklar yasadışı olurdu ama ben vampir infazcısıydım ve bıçak taşıyabiliyordum. İşimizin piri, Gerald Mallory, senato alt komitesine ya da öyle bir şeye verdiği ifadesinde, bıçakların pek çok defa hayatını kurtardığını söylemişti. Mallory Washington'da sevilirdi. Orası onun kalesiydi. O yüzden yasa değişmiş ve bıçak taşımamıza, hatta büyük bıçakları bile taşımamıza izin çıkmıştı. Eğer birisi işime karışırsa, tek yapmam gereken ona infazcı lisansımı göstermekti, bıçak o zaman yasal oluyordu. Elbette polislerin, kanundaki bu ayrıntıyı biliyor olmaları şartıyla. Her polis bunu bilmiyor olabilirdi ama içim rahattı çünkü yaptığım yasaldı.

Edward ve Ramirez beni koridorda bekliyorlardı. İkisi de bana gülümsedi ve gülümsemeleri birbirine o kadar benziyordu ki sinir bozucuydu. Gerçek iyi adamlar bir adım öne çıkabilir mi? Ama ben onlara doğru yaklaşırken Edward'ın gülümsemesi hiç değişmedi. Ramirez'inki değişti. Gözleri bilek kılıfına kaydı. Diğeri ceketin altındaydı. Ona doğru gülümseyerek yürüdüm ve benim de gözlerim parıldıyordu. Elimi, Edward'ın beline attım ve elimi belinde olduğunu düşündüğüm yedek silahın üzerinde gezdirdim.

"Destek çağırdım," dedi Ramirez.

Edward bana, Ted'in yapacağı şekilde sarıldı, fakat tabancasını bulduğumu biliyordu. "Harika. Bir Şehir Efendisini polis desteğiyle ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Bu işi genelde nasıl yapıyorsun?" diye sordu Ramirez.

"Dikkatlice," dedim.

Edward başını yana çevirip, öksürdü. Galiba gülmemeye çalışıyordu ama işin içinde Edward olunca hiçbir zaman emin olamıyordunuz. Belki de gerçekten boğazını temizlemişti. Ona baktım ve üçüncü tabancayı nerede saklayabileceğini düşündüm.

miyordum, o zaman kot bedenim 44-46 falandı ve boyum bir elliydi. Gördünüz mü, gerçekten tombuldum. 34 beden giyip de şişman olduğunu söyleyen kadınlardan nefret ederdim. Beşin altı giyenler ise kadın değildi. Göğüsleri olan oğlanlardı.

Ceketim iki gün çantada kaldığı için, acil biçimde kuru temizlemeye gitmesi gerekiyordu. Koluma asıp biraz öyle taşımaya karar verdim, böylece teorik olarak kırışıklar biraz açılırdı. Kulübe gidinceye kadar silahlarımı saklamama da gerek yoktu. Eğer bir polis ya da sivil olsaydım bıçaklar yasadışı olurdu ama ben vampir infazcısıydım ve bıçak taşıyabiliyordum. İşimizin piri, Gerald Mallory, senato alt komitesine ya da öyle bir şeye verdiği ifadesinde, bıçakların pek çok defa hayatını kurtardığını söylemişti. Mallory Washington'da sevilirdi. Orası onun kalesiydi. O yüzden yasa değişmiş ve bıçak taşımamıza, hatta büyük bıçakları bile taşımamıza izin çıkmıştı. Eğer birisi işime karışırsa, tek yapmam gereken ona infazcı lisansımı göstermekti, bıçak o zaman yasal oluyordu. Elbette polislerin, kanundaki bu ayrıntıyı biliyor olmaları şartıyla. Her polis bunu bilmiyor olabilirdi ama içim rahattı çünkü yaptığım yasaldı.

Edward ve Ramirez beni koridorda bekliyorlardı. İkisi de bana gülümsedi ve gülümsemeleri birbirine o kadar benziyordu ki sinir bozucuydu. Gerçek iyi adamlar bir adım öne çıkabilir mi? Ama ben onlara doğru yaklaşırken Edward'ın gülümsemesi hiç değişmedi. Ramirez'inki değişti. Gözleri bilek kılıfına kaydı. Diğeri ceketin altındaydı. Ona doğru gülümseyerek yürüdüm ve benim de gözlerim parıldıyordu. Elimi, Edward'ın beline attım ve elimi belinde olduğunu düşündüğüm yedek silahın üzerinde gezdirdim.

"Destek çağırdım," dedi Ramirez.

Edward bana, Ted'in yapacağı şekilde sarıldı, fakat tabancasını bulduğumu biliyordu. "Harika. Bir Şehir Efendisini polis desteğiyle ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Bu işi genelde nasıl yapıyorsun?" diye sordu Ramirez.

"Dikkatlice," dedim.

Edward başını yana çevirip, öksürdü. Galiba gülmemeye çalışıyordu ama işin içinde Edward olunca hiçbir zaman emin olamıyordunuz. Belki de gerçekten boğazını temizlemişti. Ona baktım ve üçüncü tabancayı nerede saklayabileceğini düşündüm.

51

Polisle çalışmanın en sevdiğim yanı, bir müesseseye gidip müdürle ya da sahibiyle konuşmak istediğimde hiç kimseyle tartışmak zorunda kalmamaktı. Ramirez rozetini gösterdi ve kulübün sahibi Itzpapalotl, diğer adıyla Obsidiyen Kelebek'le görüşmek istediğini söyledi.

Edward'la geldiğimizde bizi masamıza götüren esmer, zarif hostes, Ramirez'in kartını aldı bizi bir masaya götürdü ve yalnız bıraktı. İlk gelişimizden tek fark bu sefer mönü verilmemiş olmasıydı. İki üniformalı polis kapıda kaldı ama bizi görebilecekleri bir yerde duruyorlardı. Ben tabanca ve bıçaklarımı gizlemek için ceketi giymiştim, kulübün karanlık olduğuna sevinmiştim çünkü ceket berbat durumdaydı.

Ramirez eğilip, "Bizi ne kadar bekletir," diye sordu.

Bizi bekletip bekletmeyeceğini sormaması ilginçti. "Yarım saat, en az."

Bir garson geldi. Ramirez ve ben Kola istedik. Edward su istedi. Sahnenin ışıkları azaldı, sonra aydınlandı. Biz de gösteriyi seyretmek için döndük. César şimdiye kadar toparlanmış olmalıydı ama tamamen iyileşmesi mümkün değildi. Ya

farklı bir hayvanadam kullanacaklardı ya da farklı bir gösteri olacaktı.

Sahnede taştan, tabuta benzer bir şey vardı. Bizim masamız ilk seferki kadar iyi bir yerde değildi. Profesör Dallas her zamanki masasındaydı, bu sefer yalnızdı ama bu, pek umurunda değilmiş gibiydi.

Tabutun taş kapağı üzerinde insan kafataslarından kolyesi olan bir jaguar kabartması vardı. Sahneye Başrahip Pinotl geldi. Üzerinde sadece şu eteğe benzeyen şeyden, mankstlatlı vardı, bacakları ve kalçalarının bir bölümü görünüyordu. Eteğe ne dendiğini Dallas'a sormuştum. Yüzü siyaha boyalıydı, gözlerinin ve burnunun üzerinden geçen beyaz bir şerit vardı. Uzun siyah saçları geriye taranmış, uçları kıvrılmıştı. Başında beyaz taç vardı, ilk bakışta tacın kemiklerden yapıldığını anlayamadım. Sahne ışıkları beyaz kemiklerin üzerinde gezinip, onları parlatıyordu, sanki başını her oynatışında üzerlerinden beyaz kan akıyordu. Parmak kemikleri alnını çevreleyen tacın üzerinden yukarı doğru yükselip, bir yelpaze oluşturuyordu, şekli ilk gördüğümde başında olan, tüylü taçla aynıydı. Kulaklarındaki altın küpelerin yerini kemik küpeler almıştı. Onu ilk gördüğümden tamamen farklı görünüyordu ama sahneye çıktığı anda o olduğunu anlamıştım. Hiç kimsenin onun gibi bir etkisi yoktu.

Ramirez'e doğru eğildim. "Üzerinde haç var mı?"

"Evet, neden?"

"Sahnedeki adamın sesi bir yerden yardım almazsan çok etkileyici olabilir."

"O, insan, değil mi?"

"Obsidiyen Kelebek'in insan hizmetkârı."

Ramirez bana doğru döndü, birbirimize çok yakındık. Burnumuzun birbirine çarpmaması için geri çekilmek zorunda kaldım. "Ne?"

Gerçekten bir vampirin insan hizmetkârının ne olduğunu bilmiyor olabilir miydi? Ona olağandışı olaylar konusunda bir şeyler anlatacak zamanım yoktu, ayrıca burası da yeri değildi. Duyacak çok fazla kulak vardı. Başımı iki yana salladım. "Sonra açıklarım."

İki Aztek görünüşlü koruma sahneye geldi ve tabutun kapağını açtı. Kapakla birlikte kenara geçtiler, sendelemeleri ve kollarındaki kaslarının gerilmesine bakılırsa kapak ağırdı. Tabutun içinde üzeri örtülü bir ceset vardı. Tam olarak ceset olduğundan emin değildim ama beden şekli belli oluyordu. Beden şeklinde çok fazla ayrıntı yoktu.

Pinotl konuşmaya başladı. "Daha önce bizimle beraber olanlar, tanrılara kurban vermenin ne olduğunu biliyorlar. Siz de o şerefte yerinizi aldınız, sunağı içinize aldınız. Fakat sadece en cesur, en erdemli olanlar kurban edilmeye layıktır. Tanrıları hayatlarıyla beslemeye layık olmayanlar da vardır ama onlar da hizmet edebilirler." Hızlı bir hareketle örtüyü çekti, siyah parlak kumaşı balık ağı gibi yaydı. Parlak kumaş yere dökülürken, tabutun içindeki ortaya çıktı. Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi.

Tabutta bir ceset vardı. Ceset kurumuştu, sanki çölde kalmış ve doğal yollarla mumyalaşmıştı. Yapay koruyucular kullanılmamıştı. Tabutun üzerindeki spot çok parlak ve göz kamaştırıcıydı. Kuru cesedin üzerindeki her kıvrımı gösteriyordu. Derinin altındaki kemiklerin gölgeleri çok belirgindi.

Biz üçüncü sıradaydık, görmek istediğimden daha fazla detay görebiliyorduk. En azından bu sefer birilerini kesip biçmiyorlardı. Bu gece birisinin göğüs kafesinin içini göre-

cek halde değildim. Kalabalığa göz gezdirip birisi geliyor mu ya da etrafımız jaguaradamlarla çevrili mi diye baktım.

Sahneye geri baktım. Ölü mumyanın gözleri açıktı. Edward'a baktım. Ben daha sormadan soruma cevap verdi. "Gözleri öylece açıldı. Kimse dokunmadı."

Parşömen gibi kurumuş derinin altındaki kafatasına baktım. Gözleri kuru ve kahverengiydi. Gözlerinde hayat yoktu ama açıktı. Ağzını yavaşça açtı, sanki çenesi kasılmıştı. Ağzı açılırken sesi de duyulmaya başladı, iç çekişi bir çığlığa dönüştü.

Çığlık kulüpte yayıldı, tavandan yankılandı, kafamın içinde yankılandı.

"Bu bir numara, değil mi?" dedi Ramirez.

Sadece başımı iki yana salladım. Bu bir numara değildi. Yüce Tanrım, bu bir numara değildi. Edward'a baktım, o da sadece başını iki yana salladı. O da bu gösteriyi daha önce görmemişti.

Çığlık kesildi ve gelen sessizlik o kadar yoğundu ki yere iğne düşse sesi duyulurdu. Galiba herkes nefesini tutuyordu, bir sonra gelecek sesi duymaya çalışıyordu. Ne duyacağımı bilmiyordum ama ben de duymaya çalışıyordum. Galiba tabutun içindeki şeyin nefesini duymaya çalışıyordum. İskeletleşmiş göğsüne baktım ama inip kalkmıyordu. Hareket etmiyordu. İçimden buna şükrettim.

"Bu tabuttakinin gücü karanlık tanrıçamızı beslemeye gidiyor ama o merhametlidir. Alınan şey geri verilebilir. Bu Mikapetlakalli, ölüm kutusu. Ben Nekstepeua'yım. Efsaneye göre Mikapetlakalli'nin kocasıyım ve hâlâ ölümle evliyim. Damarlarımda ölüm dolaşıyor. Kanımın tadı ölüm gibidir. Burada eziyet çekeni, sadece ölmeye layık birisinin kanı kurtarabilir."

Pinotl'un sesinin sadece ses olduğunu fark ettim, iyi bir sesti, başarılı bir sahne oyuncusunun sessiydi ama daha fazlası yoktu. Ya bu gece seyirciyi etkisi altına almaya çalışmıyordu ya da bu gece gücü bana etki etmiyordu. Önceki karşılaşmamızdan bugüne, bildiğim kadarıyla değişen tek şey izlerdi. Artık açılmışlardı. Öğretmenim ve Loenora Evans'ın söylediğine göre izler beni psişik saldırılara karşı savunmasız bırakıyordu ama belki bizim çocuklarla doğrudan bağlantıda olmam başka konularda beni güçlendiriyordu. Her ne oluyorsa, bu gece sesi beni etkilemiyordu. Harika.

Pinotl arkasından karacamdan bir bıçak çıkarttı. Herhalde Edward'ın tabancasını taşıdığı gibi, bıçağı sırtında taşıyordu. Kolunu tabutun, mumyanın açık ağzının üzerine götürdü. Bıçağıyla derisini kesti. Seyirci tam olarak ne olduğunu görmemişti. Eğer bıçağı seyircinin görebileceği bir yerden savursaydı, kırmızı kanın ilk akışı görünseydi daha etkili olurdu. Gizlediğine göre, mumyanın ağzına gidecek ilk kan damlarının ayin için bir sebebi, bir önemi olmalıydı.

Kanı mumyanın kafasına damlattı, damlalar tam alnının ortasına düştü, sonra boğazına, göğsüne, karnına ve kasıklarına damladı. Çakralarına, yani vücudunun enerjik noktalarına damlatmıştı. Bu seneye kadar çakralara inanmıyordum ama gerçekten vâr olduklarını ve işe yaradıklarını görmüştüm. Bu yeni akım numaralardan hiç hoşlanmıyordum. İşe yaradığında daha da hoşlanmıyordum. Elbette bu yeni akım bir numara değildi. Çok eski numaralardandı. O kurumuş şeye her kan damlası değdiğinde büyüyü hissettim. Her damlayla büyü güçlendi, artık hava büyünün gücüyle inliyordu, tüylerim diken diken olmuştu.

Edward hareketsiz oturuyordu ama Ramirez kollarını ovup, sakinleşmeye çalışıyordu. "Neler oluyor?"

Görünüşe göre en azından büyüyü hissedebiliyordu. Galiba sıradan bir insandan hoşlanmam mümkün değildi. "Büyü," diye fısıldadım.

Bana baktı, gözlerinin akı belirginleşmişti. "Ne tür?"

Başımı iki yana salladım. Bilmiyordum. Birkaç fikrim vardı ama daha önce buna benzer bir şey görmemiştim.

Pinotl tabutun çevresinde saat yönünün tersinde döndü, kanayan kolu ve bıçak birbirinden uzaktı, bir şeyler mırıldanırken avuç içleri yukarı bakıyordu. Güç havada yaklaşan gök gürültüsü gibi arttı, artık boğazım düğümlenmişti, Pinotl turuna başladığı yere geri döndüğünde artık nefes almakta güçlük çekiyordum. Elleriyle bazı hareketler yaptı ve cesede kan sıçrattı ve yavaşça geri çekildi. Işıklar azaldı, geriye sadece tabutu aydınlatan parlak ışık kaldı.

Güç artık neredeyse çığlık atıyordu. Tenim vücudumdan çıkıp, gidip, bir yere saklanmak istiyor gibiydi. Hava nefes alınamayacak kadar ağırdı, sanki büyüyle beraber hava da ağırlaşmıştı.

Cesede bir şeyler oluyordu. Güç bir yağmur bulutu gibi açıldı ve o görünmez yağmur cesedin üzerine, odanın her yerine, herkesin üzerine yağdı. Cesedin teni oynamaya, kasılmaya başladı. Sanki içine su doluyormuş gibi kabarmaya başladı. O kuru şeyin altına sanki bir çeşit sıvı doluyordu, sıvının çoğaldığı yerler geriliyordu. Et, tenin altına et doluyordu. Hamur gibi kabarıyordu. Ceset, tabutun içinde kıvranıp, titremeye başladı. Göğsü sonunda hareket başladı, sanki ölümden kurtulmaya çalışıyormuş gibi, derin nefesler alıyordu. Sanki ölüm anındaki can çekişmenin tersini yaşıyordu. Elbette, aslında tam olarak olan da buydu: hayat geri geliyordu, son nefesini geri almıştı. Yeniden nefes almaya başlayınca, çığlık atmaya başladı. Ye

niden oluşmaya başlayan göğsünün hava alabildiği hızda çığlık atıyordu.

Başındaki ince saçlar kıvrılmaya başladı, rengi kahverengileşti ve yumuşadı. Teni bronzlaşıp, gençleşti, pürüzsüzleşti. Tabuta girdiğinde yaşı otuzun altında olmalıydı. Kim bilir ne kadar zamandır oradaydı? Yeniden insan görüntüsüne kavuştuğunda bile, çığlıklarına devam etti, sanki çok uzun zamandır bağırmayı bekliyordu.

Sahneye yakın oturan kadınlardan birisi de çığlık attı ve kapıya doğru koştu. Vampirler sessizce masaların etrafında ilerledi. Onları boğucu büyü akışından hissedememiştim. Dikkatsiz davranmıştım. Bir vampir koşan kadını yakaladı, onu tuttu ve kadın bir anda hareketsizleşti. Vampir, kadını sessizce masasına, ne yapacağını bilemeyen adamın yanına geri götürdü. Vampirler kalabalığın arasında dolaşıp, birilerine dokundular, birisinin elini okşadılar, insanları sakinleştirip, yalanlar söylediler.

Burası güvenli, huzurlu ve iyi bir yerdi.

Ramirez vampirlere baktı. Sonra bana döndü. "Ne yapıyorlar?"

"Kaçmasınlar diye kalabalığı sakinleştiriyorlar."

"İnsanları hipnotize edemezler."

"Bireysel olduğunu zannetmiyorum, daha çok toplu hipnoz gibi." Sahneye bakınca adamın sahneye yığıldığını gördüm, kendinde o gücü bulur bulmaz, tabuttan çıkmıştı. Sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Pinotl, spot ışığı altında parlayarak belirdi. Adam onu görünce yeniden çığlık attı ve sanki ona vurulmasını bekliyormuş gibi kendisini korumak için elini kaldırdı. Pinotl konuşmaya başladı ama bağırmıyordu, yani bir çeşit mikrofon

kullanıyor olmalıydı. "Alçak gönüllülüğü öğrendin mi?" diye sordu.

Adam inleyip, yüzünü gizledi.

"İtaat etmeyi öğrendin mi?"

Adam tekrar tekrar başıyla onayladı, yüzünü hâlâ ellerinin ardına gizliyordu. Ağlamaya başladı, omuzlarını titretecek şekilde hıçkırıyordu. Ben sahneden üç masa uzak olmama rağmen hıçkırıklarını duyuyordum.

Pinotl tabutu açan iki korumayı sahneye çağırdı. Korumalar ağlayan adamı kaldırıp götürdüler. Adamın bacakları henüz tutmuyor gibiydi, o yüzden onu taşımak zorunda kaldılar. Adamın kollarını omuzlarına atmışlardı, ayakları yerde sürünüyordu. Tabuttan çıkan ufak tefek birisi değildi, yine o iki adamın ne kadar güçlü oldukları belli olmuştu. İkisi de insandı, hayvanadam değillerdi.

İki jaguaradam benekli postlarıyla sahneye çıktılar ve onların da arasında bir adam vardı. Hayır bir adam değildi; bu, bir hayvanadamdı. Gelen Seth'ti. Üzerinde, vücudu için hayal gücüne çok az şey bırakan bir tanga vardı. Uzun sarı saçları açıktı, ışıkta parlıyordu. Onu sahneye getirirlerken karşı koymadı. Jaguaradamlar onu Pinotl'un önünde diz çöktürdüler.

"Karanlık tanrıçamızı tek ve mutlak efendin olarak kabul ediyor musun?"

Seth başıyla onayladı. "Ediyorum." Sesinde Pinotl'un etkisi yoktu ve arkada oturanlann duyduğunu zannetmiyordum.

"Sana hayatı o verdi Seth ve bu hayatı geri isteme hakkına sahip."

"Evet," dedi Seth.

"O zaman ben onun eli olacağım ve ona ait olanı alacağım." Seth'in başını ellerinin arasına aldı. Çok nazikti. İki ja-

guaradam, Seth'i bırakıp geri çekildiler ama fazla uzaklaşmadılar, sanki kaçmasından korkuyorlardı ama Seth yukarı bakıyordu. Yüzünde neredeyse huzurlu bir ifade vardı, sanki bu olanlar harika şeylerdi. Itzpapalotl'ın garip dört rahibesinin işkencesinden çok korkmuştu ama şimdi başına gelecekleri kabullenmiş gibiydi. Neler olacağını tahmin etsem de, yanlış düşünmüş olmayı diliyordum. Bir kere olsun kötü bir şey olmasını beklerken, yanlış düşünmüş olmak istiyordum. Bu hoş bir değişiklik olurdu.

Gösterişli bir şey olmadı. Ateş, ışık, hatta bir ısı bile yoktu. Seth'in yirmili yaşlardaki teninde kırışıklıklar oluşmaya başladı. Sanki bir hastalığa yakalanmış gibi kasları eridi ama aylar sürmesi gereken süreç birkaç saniyede oldu. Kurban ne kadar istekli olursa olsun, yine de canı yanabilirdi. Seth nefes aldığı hızda çığlıklar atmaya başladı. Onun ciğerleri biraz önceki adamdan daha iyi çalışıyordu ve o kadar hızlı nefes alıyordu ki, sanki çığlık sürekliymiş gibiydi. Sanki bir şey onu kurutuyormuş gibi ten rengi koyulaşmaya başladı. Bir balonun sönüşünü seyretmek gibiydi. Sadece bu sefer sönen kaslardı, kasların yerini kemikler alıyordu ve sonunda kemiklerin üzerinde kurumuş deriden başka bir şey kalmadı ama Seth hâlâ çığlık atıyordu.

Son yıllarda çığlık uzmanı olmuştum, pek çok çığlık duymuştum. Hatta bir kısmını ben kendim atmıştım ama daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Ses insanlıktan çıkıp, bir hayvanın tiz inlemesine dönüştü ama o tiz sesin altında bir insan çığlığı olduğunu biliyordunuz, nasıl bildiğinizi açıklayamıyordunuz ama biliyordunuz.

Sonunda, ciğerlerinde çığlık atacak hava kalmadı ama o kurumuş, boş ağzı açılıp kapanmaya devam etti. Çığlıklar

kesildikten sonra da o iskeletleşmiş şey kıvranmaya, başını sağa solla sallamaya devam etti.

Pinotl ellerini Seth'in yüzünde tuttu. Onu tuttu ve bütün bu süre boyunca çok nazik göründü ama bütün gücüyle tutuyor olmalıydı çünkü onu hiç elinden kaçırmadı. O yakışıklı yüz elinde kururken, Pinotl hiç hareket etmedi ve Seth ellerini kaldırıp kendisini korumaya çalışmadı. Debelendi çünkü kendisini tutamıyordu, canı o kadar çok yanıyordu ama asla Pinotl'u durdurmaya çalışacak bir şey yapmadı. Gönüllü bir kurban, uygun bir kurbandı.

Boğazım kurumuştu ve gözlerim yanıyordu. Artık bitmesini istiyordum. Sadece bitmesini istiyordum ama bitmedi. Bir zamanlar Seth olan iskeletleşmiş şey titremeye, ağzını açıp kapatmaya devam etti, sanki hâlâ çığlık atmaya çalışıyordu.

Pinotl bir an Seth'le göz temasını kesip ileri baktı. Seth'i sahneye getiren iki jaguar adam ışığın altına geldi. Birisinin elinde gümüş bir iğne vardı, iğnenin ucunda da siyah ip vardı. Diğerinin elinde de açık yeşil bir top vardı, top küçüktü, bir bilyeden belki biraz daha büyüktü. Eğer biraz daha uzakta otursaydım ne olduğunu kesinlikle anlayamazdım ama galiba yeşim taşıydı. Pinotl, taşı, Seth'in açılıp kapanan ağzın içine koydu ve ağzı kapattı. Diğer jaguar adam ağzı dikmeye başladı, iğneyi kurumuş dudakların içinden geçirip, sıkıca dikiyordu.

Ben masaya baktım, alnımı taş masaya yasladım. Bayılmayacaktım. Ben asla bayılmazdım ama bir anda gözümün önünde Nicky Baco'nun kurtadamlardan oluşturduğu canavar belirdi. O canavarın içindekilerin de bazılarının dudakları dikiliydi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Aynı şehirde böyle bir şey yapan iki kişinin olması ve birbirleriyle bağlantısının olmaması mümkün değildi.

Ramirez omzuma dokundu. Başımı kaldırıp, iki yana salladım. "Ben iyiyim." Sahneye baktığımda, Seth'i tabuta koyuyorlardı. Daha hissetmeye çalışmadan onun hâlâ bedeninin içinde olduğunu biliyordum. Hâlâ etrafında olanları fark ediyordu. Ona ne yapacaklarını bilmiyor olmalıydı. Biliyor olması mümkün değildi. Değil mi?

Pinotl seyirciye döndü, gözleri vampirlerin çok güçlendiklerinde olduğu gibi siyah bir alevle parlıyordu. Siyah alevler göz çukurlarının etrafında dalgalanıyordu, teni gücüyle parlıyor gibiydi.

Seth'in dönüştüğü şeyi artık tabuttan çıkan şeyin üzerindeki parlak örtüyle örtmüşlerdi. Jaguar postu içindeki yardımcılar ağır kapağı dikkatlice kapattılar. Seyirciden aynı anda bir rahatlama sesi duyuldu. Galiba artık görmek istemeyen sadece ben değildim.

Itzpapalotl sahneye kayar gibi geldi. Üzerinde, daha önce gördüğüm kırmızı pelerini vardı. Pinotl, önünde diz çöktü, ellerini ona doğru uzattı. Itzpapalotl narin ellerini, Pinotl'un güçlü elleri üzerine koydu ve güç akışını kuş kanatlarının rüzgârı gibi hissettim.

Pinotl ayağa kalktı, hâlâ Itzpapalotl'un ellerini tutuyordu, sonra seyirciye döndüler, artık ikisinin de gözleri siyah ateşle yanıyordu, yüzlerinde maske varmış gibi görünüyordu.

Karanlıkta, ateş böcekleri gibi parlayan loş ışıklar belirmeye başladı. Her ışık gidip bir vampiri buldu. Vampirler soluk renkli, bitkin ve aç görünüyorlardı, galiba beslenmiyorlardı çünkü açlıkları sadece benim fark edeceğimden çok daha belirgindi. Seyircide, vampir ne kadar solgun, ne kadar aç oldukların görüp, şaşırmıştı. Evet, Itzpapalotl herkesin vampirlerin ne kadar aç olduklarını görmesini istiyordu.

Itzpapalotl ve Pinotl o yumuşak aydınlığa baktılar ve o güç akışını yeniden hissettim, sanki küçük kuşlar etrafımda uçmuştu, kanatları yüzüme tenime sürünüyordu, sanki üzerimde hiçbir şey yoktu ve tüylü şeyler yanımdan uçarken tenimi okşuyordu. Gücün vampirlere ulaşmasını art arda darbeler gibi hissettim, güç onlara ulaşınca vampirlerin de gözleri siyah ateşle parladı. Tenleri beyaz mermer, bronz ve bakır rengi parlamaya başladı, hepsi parlıyordu, hepsi güzeldi, gözleri siyah yıldızların ışığıyla parlıyor gibiydi.

Vampirler sıraya geçip, şarkı söylemeye başladılar. Itzpapalotl'u, karanlık tanrıçalarını öven bir şarkı söylüyorlardı. Kendinden geçinceye kadar kamçılandığını gördüğümüz vampir Diego, masamızın yanından geçti, elinde bir tasma vardı. Tasmanın ucunda, uzun boylu soluk tenli kıvırcık saçlı bir adam vardı. Şu aç bırakılmışlardan, Cristobal mıydı? Sıraya geçmiş vampirlerin arasında aç bırakılmış olan yoktu. Hepsi parlıyordu ve iyi beslenmiş görünüyorlardı. Olgunlaşıp yere düşmeden önce en tatlı halinde karanlık bir güçle dolgunlaşmış böğürtlenlere benziyorlardı, olgunlukla çürüme arasında kalmış meyveler gibiydiler. Hayat genelde böyleydi, en iyiyle, en kötü ince bir çizgi üzerinde dengede olurdu.

Vampirler sahneden inerken, hâlâ şarkılarını söylüyorlardı. Pinotyl ve Itzpapalotl el ele merdivenlerden indiler, bize doğru geldiklerini biliyordum ve onların yanıma gelmelerini istemiyordum. Güçlerini hâlâ bir kelebek bulutu içinde duruyormuşum gibi hissediyordum. Kelebekler yumuşak kanatlarıyla tenime vuruyorlardı, içime girmeye çalışıyorlardı.

Beraber gelip masamızın önünde durdular. Itzpapalotl'un yüzü gülüyordu, bana yumuşak bir ifadeyle baktı. Si-

yah alevler azalmıştı ama gözleri hâlâ simsiyahtı, içinde ışıklar oynaşıyordu. Pinotl'un gözleri de onunkiler gibiydi ama onun gözlerinde alevler yoktu. Gecenin sonsuz karanlığı vardı. Itzpapalotl'un gözlerinde ise yıldızlar da vardı, sonsuza kadar uzanan yıldızlar.

Edward kolumu tuttu. Beni kendisine döndürdü. İkimiz de ayaktaydık, fakat ayağa kalktığımızı hatırlamıyordum. "Anita iyi misin?"

Konuşabilmek için iki kere yutkunmam gerekti. "İyiyim, galiba, evet, iyiyim." Ama güç hâlâ çılgınca çarpan kanatlar gibi tenimin üzerinde dolaşıyordu, sanki etrafım karanlıkta kalmış kuşlarla doluydu, içime, ışığa ve sıcaklığa girmeye çalışıyorlardı. Tek yapmam gereken kendimi açıp, onları güvende olacakları bir yere alabilecekken, onları nasıl karanlıkta inlerken bırakabilirdim?

"Kes şunu," dedim. Itzpapalotl ve Pinotl'a doğru döndüm. Onlar hâlâ gülümsüyorlardı, hâlâ kibarlardı. Itzpapalotl bana elini uzattı, diğer eli hâlâ Pinotl'ın elini tutuyordu. Eğer elini tutarsam, bütün o gücün içime akacağını biliyordum. Gücü onlarla paylaşacağımı biliyordum. Bu sunağı benimle paylaşmak istiyorlardı ama bedeli neydi çünkü her zaman bir bedel olurdu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Tam olarak kime sorduğumdan bile emin değildim.

"Üçlünüzün gücünün nasıl elde edildiğini öğrenmek istiyorum."

"Sana bunu anlatabilirim. Bunu yapmana gerek yok.

"Yalanları anlayamadığımı biliyorsun. Bu, benim güçlerimden birisi değil. Bana dokun ve senden bilgileri öğreneyim."

Kanatlar tenimin üzerinde sanki etrafımda uçan şeyler tenimin tam üzerinde bir hava akımı bulmuş gibi dolanıyordu. "Benin çıkarım ne olacak?"

"Bir soru düşün ve eğer ben cevabını biliyorsam, sen de cevabı zihnimden alabilirsin."

Ramirez de ayağa kalktı. Bir işaret yaptı ve ben bakmadan üniformalıların geldiklerini anladım. "Neler olduğunu bilmiyorum ama bunun olmasına izin vermiyorum."

"Bir soruma cevap ver önce," dedim.

"Eğer biliyorsam," dedi.

"Kırmızı Kadın'ın Kocası kim?"

Yüzünden hiçbir şey belli olmadı ama sesi şaşkındı. "Kırmızı Kadın, Meksikalılar, Aztekler arasında kana verilen bir isimdir. Kırmızı Kadın'ın Kocası'ın kim olabileceğini gerçekten bilmiyorum."

Elimi ona doğru uzattım. Bunu yapmak istemiyordum. Üç şey neredeyse aynı anda oldu. Ramirez ve Edward beni yakalayıp, geri çekmeye çalıştı ve Itzpapalotl da elimi yakaladı.

Kanat çırpışları, kuşlardan oluşmuş bir sele dönüştü. Bedenim açıldı ama ben aslında açılmadığını biliyordum ve o kanatlı şeyler, o açıklıktan içeri aktılar. Güç içime aktı, içimde dolaşıp, geri çıktı. Ben büyük bir akımın bir parçası olmuştum, Itzpapalotl'un bağlantıda olduğu her vampiri hissediyordum. Sanki aralarında akan bendim ve onlar da etrafımda akan su gibiydi. Sonra ferahlatıcı bir karanlıkta uçmaya başladım, uzakta parlayan yıldızlar vardı.

Bir ses, Itzpapalotl'un ses geldi. "Bir soru sor ve cevabını al."

Sordum ama dudaklarım oynamamıştı, yine de sesimi duydum. "Nicky Baco, Pinotl'un Seth'e yaptığı şeyi nereden

öğrendi?" Kelimeler dökülürken, Nicky'nin yaratığının görüntüsü o kadar gerçek bir şekilde belirdi ki kuruluğunun kokusunu bile alabiliyor, "Yardım et," deyişini duyabiliyordum.

Sonra görüntüler geldi, sanki bedenime çarpıyorlardı. Itzpapalotl'u ağaçlarla çevrili, bir ormanın ortasına kurulmuş bir tapınağın üzerinde gördüm. Ormanın kokusunu alabiliyordum, bir maymunun gece çıkarttığı sesi, bir jaguarın hırıltısını duydum. Pinotl dizleri üzerine çöküp, Itzpapalotl'ın göğsündeki yaradan kan emdi. Itzpapalotl'un insan hizmetkârı oldu, güç kazandı. Pek çok güç kazanmıştı ama, bir tanesi de benim sorduğumdu. Şimdi Seth'in varlığını nasıl aldığını öğrenmiştim. Nasıl yapıldığını öğrenmek bir yana, nasıl geri verileceğini de öğrenmiştim. Nicky'nin yaratığının nasıl eski haline getirileceğini öğrenmiştim . Fakat Nicky'nin onlara yaptıkları düşünülürse onları eski haline getirmek onları öldürmek anlamına geliyordu. Gerekli büyüyü yapmak için Nicky'ye gerek yoktu; ben yapabilirdim. Pinotl da yapabilirdi.

Itzpapalotl anlayıp anlamadığımı sormadı. Her şeyi öğrendiğimi biliyordu. "Şimdi benim soruma gelelim," ve ben "dur," diyemeden ya da düşünemeden aklımdakileri, görüntüleri, parçaları çekti ve ben onu engelleyemedim. Jean-Claude'un bana izleri verişini gördü, Richard'ı gördü, üçümüzün gücümüzü isteyerek ilk defa çağırdığımız ânı gördü. Onların hayatını, hepimizin hayatını kurtarabilmek için üçüncü izi alışımı gördü.

Bir anda kendi bedenime döndüm, masanın yanında duruyordum, hâlâ Itzpapalotl'un elini tutuyordum. Nefesim kesilmişti, art arda nefes alıyordum ve eğer kendimi kontrol etmezsem, bayılacağımı biliyordum. Itzpapalotl elimi bı-

raktığında, ben sadece nefes alışımı kontrol etmeye çalışabiliyordum. Ramirez bağırıyordu, iyi olup olmadığımı soruyordu. Edward silahını çekmiş, Itzpapalotl'a doğrultmuştu. Itzpapalotl ve Pinotl öylece, huzur içinde duruyorlardı. Her şeyi sanki kristalin içinden bakıyormuş gibi görüyordum. Renkler daha koyu, daha canlı görünüyordu. Objeler sanki etrafı belirginleştirilmiş gibi duruyordu ve sıradan zamanlarda dikkat etmeyeceğim şeyleri bile görebiliyordum. Edward'ın şapkasındaki şeritte hafif bir çıkıntı vardı, boğma telinin orada olduğunu anlamıştım.

Sonunda konuşabilecek hale gelince. "Her şey yolunda. Her şey yolunda. Ben iyiyim." Edward'ın koluna dokundum, tabancasını indirdim. "Sakin ol, tamam, ben iyiyim."

"Eğer seni erken ayırırsak, yaralanabileceğini söyledi," dedi Edward.

"Olabilir," dedim. Kendimi kötü, bitkin, yorgun hissetmeyi bekliyordum ama öyle değildim. Kendimi yenilenmiş ve aktif hissediyordum. "Kendimi çok iyi hissediyorum."

"Çok iyi görünmüyorsun," dedi Edward ve sesinde ona bakmamı gerektirecek bir şey vardı.

Elimi tuttu ve beni masaların arasından kapıya doğru götürdü. Ben yavaşlamaya çalıştım ama o beni çekiştirdi.

"Bileğimi acıtıyorsun," dedim.

Kapıyı hâlâ silahı tuttuğu eliyle açtı, diğer eli bileğimi tutuyordu. Lobi kapısını omzuyla açtı. Lobinin daha karanlık olduğunu hatırlıyordum ama şimdi o kadar karanlık değildi. Tam olarak aydınlık da değildi. Sadece karanlık değildi. Perdeye benzeyen duvar süslerinden birisini açtı ve erkekler tuvaletinin kapısı karşımıza çıktı. Ben bir şey söylemeden kapıyı açtı. Pisuarlar boştu, buna şükretmiştim. Işıklar o kadar parlaktı ki, gözlerimi kıstım.

Edward beni aynalara doğru döndürdü. Gözlerim simsiyah olmuş parlıyordu. Gözbebeği, gözakı, hiçbir şey yoktu. Kör gibi görünüyordum ama her şeyi görebiliyordum, duvardaki her çatlağı, aynanın kenarındaki en küçük lekeyi. Her şeyi. Aynaya doğru yürüdüm, Edward da elimi bıraktı. Uzanıp yansımama dokundum. Parmaklarım soğuk cama dokununca, sıçradım, elimin yoluna devam etmesini bekliyordum. Elime baktım ve neredeyse derimin altındaki kemikleri görüyordum, parmaklarımı oynatınca altındaki kasların hareketlerini gördüm. Kasların da altındaki kan akışını görebiliyordum. Dönüp Edward'a baktım. Ona yavaşça baktım ve pantolonun paçasındaki bıçağın kabzasının çıktığı yerdeki kabarıklığı gördüm. Baldırına bağlı diğer bıçak da belli belirsiz görünüyordu, o bıçağa pantolon cebinden ulaşabilirdi. Diğer cebinde de hafif bir kabarıklık vardı, küçüktü ama tabanca kabzası olduğunu anlamıştım. Bir Derringer olabilirdi ama son düşündüğüm, sadece benim düşüncemdi. Geri kalan her şeyi olağandışı görüş yeteneğim sayesinde fark etmiştim. Fantastik eserlerdeki gerçek görüş büyüsü gibi bir şeydi.

Eğer bütün vampirler dünyayı böyle görüyorsa, silahlarımı saklamaktan vazgeçmeliydim ama daha önce başvampirleri kandırabilmiştim. Yani demek ki Itzpapalotl dünyayı bu şekilde görüyordu ama bütün vampirler böyle görmüyor olabilirdi.

"Bir şey söyle, Anita."

"Keşke benim gördüklerimi görebilseydin,"

"İstemiyorum," dedi.

"Boğma teli, şapkandaki şeritte. Sağ çizmende kılıf içinde bir bıçak var, bir tanesi de sol baldırında, kabzasına ce-

bindeki delikten uzanıyorsun. Pantolonunun sağ cebinde de bir Derringer var.

Rengi soldu, bunu görebildim. Boynunda nabzının daha hızlı attığını gördüm. Korku bedenini kaplarken oluşan küçük değişiklikleri fark ettim. Itzpapalotl'un hislerimi bu kadar kolay okumasına şaşmamak gerekirdi bu görüş gücünü bir yalan makinesi gibi kullanabilirdi. Diğer vampirler ve hayvanadamlar bu şekilde yapıyordu, yalan söylenirken, bedendeki küçük değişiklikleri fark ediyorlardı. Richard'ın dediğine bakılırsa çok küçük değişiklikleri bile fark ediyorlardı. O zaman neden Itzpapalotl birisinin yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordu?

Cevap bir anda sanki meditasyon yapmışım gibi bir zihin açıklığıyla beraber geldi. Kendi içinde olmayan bir şeyi okuyamazdı. O bir tanrıça değildi, bir vampirdi. Daha önce karşılaştığım hiçbir vampire benzemiyordu ama yine de bir vampirdi. Fakat kendisinin Itzpapalotl, yani tanrılara verilen kurbanlar için kullanılan karacamdan bıçağın kişileşmiş hali olduğuna inanıyordu. Kendi kendine yalan söylüyordu ve bu yüzden başkasının söylediği yalanları da fark edemiyordu. Gerçeğin ne olduğunu bilmiyordu, o yüzden doğru söylendiğini de anlayamıyordu. Kendisini kozmik bir boyutta aldatıyordu ve bu yüzden güç kaybediyordu ama şimdi buradan çıkıp hatasını yüzüne vurmayı düşünmüyordum. O sadece bir vampirdi, tanrıça değildi ama gücünün tadına bakmıştım ve hoşlanmadığı kişiler listesinde olmak istemiyordum.

İçimde bilmediğim çiçeklerin kokusuyla esen, sıcak rüzgâra benzeyen gücü dolaşırken onunla dalaşmak istemezdim. Uzun süredir kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Aynaya tekrar baktım ve gözlerim hâlâ simsiyahtı.

Doğal şartlarda bunu görünce korkmam, çığlık atmam gerekirdi ama korkmuyordum, sadece hoş göründüğünü düşünüyordum.

"Gözlerinin normal rengine dönüşmesi gerekmiyor muydu?" diye sordu Edward ve yeniden içindeki korkuyu hissettim.

"Zamanla düzelecektir ama eğer sorularına gerçekten cevap arıyorsan, gidip ona sormalıyız."

Başıyla önden gitmemi işaret etti ve o anda Edward'ın benim arkasında olmamı istemediğini fark ettim. Itzpapalotl'un beni ele geçirdiğini düşünüyordu. Onunla tartışmadım. Kapıdan çıkıp Itzpapalotl'la konuşmaya geri döndüm. Ramirez'in onu kelepçelememiş olmasını umuyordum. Bu, Itzpapalotl'un hiç hoşuna gitmezdi, onun hoşuna gitmeyen, adamlarının da hoşuna gitmezdi ve içeride iki yüz iki vampir vardı. Kaç jaguaradamı olduğunu bilmiyordum. Bu güç akımı onlar için değildi ama sonuçta Itzpapalotl'un küçük bir ordusu vardı ve Ramirez yeterince destek getirmemişti.

52

Ramirez kimseye kelepçe takmamıştı ama destek istemişti. İçeride dört üniformalı daha vardı, yirmi kadar da jaguaradam gelmişti. Seyirciler olan biteni sanki gösterinin bir parçasıymış gibi seyrediyordu. Seth'in başına gelenleri seyredebildilerse, herhalde biraz polis aksiyonu da seyredebilirlerdi.

İçeri girdiğimizde ben Edward'ın biraz önündeydim. O da arkamda kalmıştı, genelde içimizden birisi kontrolü ele alacaksa, diğerimiz biraz geride kalırdı. Gözlerim siyah çukurlara benziyor olabilir ama yine de Edward durumu düzelteceğime inanıyordu. Bunu bilmek güzeldi.

Jaguaradamlar masaların arasında dolaşıp, polislerin etrafını sarmaya çalışıyordu. Polislerin de elleri silahlarındaydı. Kılıflarındaki ilikleri çözmüşlerdi. Silahlarını çekmelerine ve işlerin boka sarmasına ramak kalmıştı. Vampirler kimseye bir şey yapmadan durum bu hale gelirse kötü olurdu.

Jaguaradamlardan birisi yeniden harekete geçti, polislerin etrafındaki çemberi daraltmaya çalışıyordu. Koluna dokundum. Gücü elime doğru aktı, onun gücüne benim ken-

di gücüm ve izlerden gelen güçten daha fazlası karşılık verdi. Bana baktı, artık ya gözlerimi görmüştü ya da gücümü hissetmişti, her ne olduysa, "Geri git ve diğerlerinin yanında dur," dediğimde söylediğimi yaptı. İyiye doğru bir gelişme olmuştu. Şimdi sadece polisin de anlayışlı olması gerekiyordu.

Polislere doğru döndüm ve onlara doğru yürüdüm. Üniformalılardan birisi, "Hassiktir," dedi ve elini silahına attı, diğer eliyle durmamı işaret etti. "Daha fazla yaklaşma."

"Ramirez." Sesimin herkesin duyacağı kadar yüksek çıktığından emin bir şekilde söylemiştim.

"Tamam. O bizimle beraber," dedi.

"Ama gözleri," dedi üniformalı.

"O bizimle. Bırak geçsin, hemen." Ramirez'in sesi yüksek değildi ama kızgınlığı belli oluyordu.

Üniformalılar perde gibi açıldı, ben aralarından geçerken bana dokunmamaya gayret ediyorlardı. Her ne kadar istesem de, onları suçlayamıyordum. Sonunda, gergin üniformalıları arkamda bırakıp, Edward peşimde masanın yanına geldim. Masanın üzerinden Itzpapalotl'a baktım. Pinotl yanındaydı ama artık el ele değillerdi. Pintol'ın gözleri hâlâ benimkiler gibi simsiyahtı ama Itzpapalotl'un gözleri normale dönmüştü. Pelerininin başlığını çıkartmış öylece dururken, narin yüzü ve normal gözleriyle, üçümüz içinde insana en yakın görünen oydu.

Ramirez masaya fotoğraflardan bazılarını koymuştu. "Bana bunun ne olduğunu söyle." Sanki soruyu daha önce de sormuş gibi söylemişti.

Itzpapalotl bana baktı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum. Bizim sanatçılarımızın yapacağı bir şeye benziyor ama gözlerindeki taşlar İspanyollarla beraber gelenlerden. Sembolize edilen şekillerin hepsini bilmiyorum."

"Ama bazıların biliyorsun," dedim.

"Evet."

"Hangilerini biliyorsun?"

"Zeminde duran cesetler, içtiklerine ait olabilir."

"Bu gece Seth'e yaptığın gibi mi?"

Başıyla onayladı.

"Peki elindeki nedir?"

"Pek çok şey olabilir ama galiba bedenin değersiz parçaları. Kalp için konuşulur, kemikler ve pek çok parça için de ama hiçbir tanrı..." sanki uygun kelimeyi düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı, "...iç organlar ya da ona benzer parçalarla beslenmez."

"Bu mantıklı," dedim.

Ramirez'in yanımda hareketlendiğini fark ettim, sanki o da aynı fikirde olduğunu söyleyecekti ama sessiz kaldı çünkü o iyi bir polisti ve Itzpapalotl benimle konuşuyordu. Sebebi önemli miydi? Şu an için değildi.

"Gördüğün yaratık..." Tereddüt etme sırası bendeydi. Eğer polis Nicky'nin ne yaptığını öğrenirse, otomatik ölüm cezasına çarptırılırdı ama açıkçası bunu hak ediyordu. Kuruyuncaya kadar gücü emilen kurtadamlar gönüllü değildi ve onların canlı olduklarını bildiği halde onları kesip biçmişti, onları kesip, bardaki yaratığın üzerine dikmişti. Bu karşılaştığım en kötü şeydi ve ben çok fazla kötü şey görmüştüm.

Bunun Nicky'nin hayatına mâl olacağını bilmeme rağmen kararımı verdim. "Nicky Baco'nun yaptığı yaratığı gördün mü?"

Itzpapalotl başıyla onayladı. "Gördüm. Harika bir becerinin çürümüş hali."

"Onun efendisi de aynı senin gibi güç kazanıyor mudur?"

"Evet ve de Nicky Baco da, aynı Pinotl gibi onun aracılığıyla güç kazanıyordur. Aynı senin gibi."

"Bu güçleri başkalarına da geçirebilir mi, mesela bir kurtadam sürüsüne?"

Itzpapalotl bunu bir süre düşündü, başını yana yatırdı, sonra başıyla onayladı. "Eğer senin gibi hayvanadamlarıyla mistik bir bağı varsa bu mümkün olabilir."

"O buradaki sürünün vargamoru," dedim.

"Vargamor terimi bana yabancı."

Bu bir kurt terimiydi. "Onların cadısı, onların brojosu ve vargamorlar sürüye bağlıdır."

"O zaman tabii ki onlarla gücünü paylaşabilir."

"Nicky bu tanrının nerede olduğunu bilmediğini söyledi."

"Yalan söylüyor. Tanrının eline dokunmadan böyle bir güç kazanamazsın," dedi Itzpapalotl.

Bunu gördüğüm görüntülerden de anlamıştım ama onaylatmak istemiştim.

"O zaman Nicky bizi bu tanrının saklandığı yere götürebilir mi?"

Itzpapalotl başıyla onayladı. "Yerini biliyor."

"Senin geldiğin panteondan bir tanrıyı avlayıp öldürmemizin bir sakıncası var mı?".

Yüzünden anlamadığım bir ifade geçti. "Eğer bir tanrıysa, o zaman onu öldüremezsiniz ve eğer onu öldürebilirseniz o zaman bir tanrı değildir. Sahte tanrıların ölümüne üzülmem."

Onun böyle bir şey söylemesi geçekten komikti ama üzerinde durmadım. Onu ne olduğuna ya da ne olmadığına ikna etmek benim işim değildi. "Yardımın için teşekkür ederim, Itzpapalotl."

Bana uzun bir süre baktı ve ben ne istediğini biliyordum ama... "Sen gerçek bir tanrıçasın ama iki efendiye hizmet edemem," dedim.

"Onun gücü arzu ve sen onun gücünü reddediyorsun."

Yüzümün kızardığını hissettim ve gözlerim simsiyah parlarken kızardığımda nasıl görüneceğimi merak ettim. Söylediği şey yüzünden kızarmamıştım. Kafamın içinde gördükleri beni utandırmıştı. En iyi arkadaşımın bildiğinden daha mahrem detayları biliyordu. Aynı benim, Itzpapalotl ve Pinotl'un paylaştıkları en özel ânı bildiğim gibi. Gayet adildi ama nedense Itzpapalotl'un utanacağını düşünmüyordum.

"Ben sadece onunla cinselliği reddettiğimi zannediyordum."

Bana içinde bulunduğu durumu devamlı yanlış anlayan bir çocukmuşum gibi baktı. "Söyle bakalım, Anita, benim gücümün temeli nedir?"

Soru beni şaşırtmıştı ama yine de cevap verdim; aramızda artık yalana yer kalmamıştı. "Güç, sen, kaynağı ne olursa olsun güçle besleniyorsun."

Gülümsedi ve benimle birlikte içimdeki gücü de gülümsedi, bir anda kendimi çok iyi hissettim. "Şimdi... Senin efendinin gücünün temeli nedir?"

Bu gerçekten uzun bir süredir kaçıyordum. Bütün başvampirlerin ikinci bir güç temeli, güç alabilmek için kan, insan hizmetkâr ve çağırabildikleri hayvan dışında ikinci bir kaynakları yoktu ama bazılarının vardı. Jean-Claude da bu bazılarından birisiydi.

"Anita," dedi Itzpapalotl, sanki bana söylemem gereken bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

"Cinsellik, onun gücünün temeli cinsellik," dedim.

Itzpapalotl yine bana bakıp mutlu bir şekilde gülümsedi ve ben yine o içimi ısıtan gücü hissettim. Doruyu söylemek güzeldi. Akıllı olmak güzeldi. Onu memnun etmek güzeldi ve elbette bu onun tehlikeli yönlerinden birisiydi. Eğer onun yanında çok kalırsanız, onu memnun etmek sonunuz olabilirdi. Bunu düşünürken bile, ondan korkmamıştım. Albuquerque'de yaşamadığıma sevinmiştim.

"Onu ve kurdunu reddederek, sadece üçlünüzün gücünü değil, onun özel gücünü de azaltıyorsun. Onu sakatlıyorsun, Anita. Efendini sakatlıyorsun."

"Özür dilerim," dediğimi duydum.

"Özür dilemen gereken ben değilim, o. Evine git ve ondan özür dile, ayaklarının dibine yat ve gücüyle beslen."

Gözlerimi kapattım çünkü tek istediğim başımla onaylayıp, onunla hem fikir olmaktı. Eve St. Louis'e gitmeden bu etkinin geçeceğinden emindim ama bu kadın ve Jean-Claude'u bir araya getirmemeliydim. Şu an bile, Jean-Claude'un yüzlerce kilometre ötede olmasına şükrediyordum çünkü Itzpapalotl'un söylediklerini başımla onayladım, gözlerim hâlâ kapalıydı.

Başımla onaylamamı kabullendi. "Güzel, çok güzel. Efendin bu konuda ona yardımcı olduğum için minnettar olursa, benimle bağlantı kursun. Onunla iyi anlaşacağımızdan eminim."

Gücünü bana verdiğinden beri ilk defa korku hissetmiştim. Ona güçten olmuş peçenin ardından bakmış ve ondan korkmuştum.

Anita. Eğer korkmazsan, o zaman aptalsın demektir ve sen aptal değilsin." Arkamda duran Ramirez'e baktı. "Galiba size edebileceğim bütün yardımı ettim, dedektif Ramirez."

"Anita?" dedi Ramirez.

Başımla onayladım. "Evet, Nicky Baco'yu görme vaktimiz geldi."

"Eğer Nicky bize yalan söylediyse, o zaman sürü lideri de söylemiş çünkü ona canavarın nerede olduğunu bilip bilmediğini sorduğumuzda Nicky'nin doğru söylediğini söylemişti," dedi Edward.

"Eğer Nicky böyle bir gücü sürüyle paylaşıyorsa, neden yalan söylediklerini anlayabilirim."

"Kurtadamlar, Nicky'yi korumak için direnecektir," dedi Edward.

Birbirimize baktık. "Eğer polisle gidersek orası kan gölüne döner." Başımı iki yana salladım. "Ama başka ne seçeneğimiz var?"

"Nicky barda değil," dedi Ramirez.

İkimiz de aynı anda onu döndük. "Nerede?"

"Hastanede. Birisi onu çok kötü dövmüş."

Edward'la birbirimize baktık, ikimiz de gülümsedik. "O zaman hastaneye geri dönüyoruz," dedim.

Edward başıyla onayladı. "Hastaneye."

Ramirez'e baktım. "Eğer senin için de uygunsa?"

"Baco hakkında söylediklerini ispatlayabilir misin?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"O zaman cezası ölüm. O da bunu biliyor. Baco'yu sorgulanırken görmüştüm. Ağzından laf alması zor, şimdi bize gerçeği söylerse hiçbir şey kazanmayacağını ve hiçbir şey kaybetmeyeceğini biliyor."

"O zaman onun idam edilmekten daha çok korktuğu bir şey bulmalıyız." Kendimi tutamadım, dönüp, Itzpapalotl'a baktım. Gözlerine baktım, artık gözlerinde bir çekim gücü yoktu. Kendi gücü beni kendisinden koruyordu. Yıldızlar, sonsuz gece yoktu, sadece aklından geçen karanlık bilgiler ve planımı onaylayışı vardı.

"Yasadışı bir şey yapamayız," dedi, Ramirez.

"Elbette yapamayız," dedim.

"Ciddi söylüyorum, Anita."

Ona baktım ve gözlerimi görünce sindiğini gördüm. "Sana böyle bir şey yapar mıyım?"

Yüzüne sanki düşüncelerini çözmek istiyormuşum gibi baktım. Bazen Edward'a ya da Jean-Claude'a da böyle bakıyordum. Sonunda, "Senin ne yapacağını bilemiyorum," dedi. Ve bu, iyi ya da kötü doğruydu.

53

Hastaneye giderken, Edward torpido gözünden güneş gözlüklerini çıkarttı ve bana verdi. Gözlerim hâlâ eski haline dönmemişti, fakat etkisinin geçmeye başladığını hissetmiştim çünkü gözlerimin hâlâ parlak ve siyah olması canımı sıkmıştı. Bu iyiye işaretti.

Nicky Baco özel bir odada değildi. Polis oda arkadaşını başka bir yere göndermişti. Nicky alçılar içindeydi, yani bir yere gidecek durumda değildi. Yatakta yatarken olduğundan daha ufak görünüyordu. Kırık bacağı baştan aşağıya alçı içindeydi. Küçük makaralar ve iplerle, sırtına hiç iyi gelmeyecek bir açıda havada asılı duruyordu.

Ramirez, son yarım saati Nicky'yi sorgulayarak geçirmişti ama hiçbir sonuç elde edememişti. Ben, Edward'la duvara yaslanmış gösteriyi seyrediyordum. Nicky tam olarak yapmasından korktuğumuz şeyi yapmıştı. Durumunu ve seçeneklerini anında kavramıştı. Ölecekti. O zaman bize neden yardım edecekti ki?

"Yaptığın canavarın nerede olduğunu biliyoruz, Nicky.

Ne yaptığını biliyoruz. Yeniden birilerini öldürmeden bize yardım et."

"Ya sonra? Kanunu biliyorum. Cinayet aleti olarak büyü kullanan cadılar için ömür boyu hapis cezası diye bir şey yok. Verilen ceza otomatik ölüm cezası. Bana teklif edecek hiçbir şeyin yok, Ramirez," dedi Nicky.

Duvardan doğrulup, Ramirez'in koluna dokundum. Ramirez bana baktı, sıkıntısı şimdiden yüzüne yansımıştı. Teğmen Marks'ın yolda olduğu haberi gelmişti. Ramirez, Baco'yu, Teğmen gelmeden konuşturmak istiyordu böylece Marks geldiğinde bütün başarı Ramirez'in olacaktı. Politik bir hareketti ama genelde polis işleri böyle yürüyordu.

"Birkaç soru sorabilir miyim, Dedektif?"

Derin bir nefes alıp, yavaşça verdi. "Elbette." Geri çekilip, yatağın yanındaki yeri bana bıraktı.

Nicky'ye baktım. Birisi bileğinden yatağın demirine kelepçelemişti. Alçısı varken buna gerek olduğunu zannetmiyordum ama yine de içinde bulunduğu durumu belirliyordu. "Eğer saklandığı yeri söylersen Kırmızı Kadın'ın Kocası sana ne yapar?"

Nicky bana baktı, güneş gözlüğüne rağmen, gözlerindeki nefreti görebiliyordum. Ayrıca göğüs hareketlerinin hızlandığını, nabzının arttığını da fark etmişti. Korkuyordu.

"Cevap ver, Nicky."

"Beni öldürür."

"Nasıl?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek nasıl?"

"Yani seni öldürmek için hangi metodu kullanır? Seni nasıl öldürür?"

Nicky yatakta kımıldandı, rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Bacağı sıkıştı ve kolunu oynatınca, kelepçe demir-

de ileri geri oynadı. Bu gece Nicky için rahat bir pozisyon yoktu.

"Herhalde üzerime canavarını salar. Diğerlerine yaptığı gibi beni parçalatıp, iç organlarımı aldırtır."

"Canavarı, cadı ve psişikleri parçalıyordu ve gücü olmayanların da derisini yüzüyordu. Böyle oluyordu, değil mi?"

"Madem bu kadar akıllısın, bana niye soruyorsun. Bütün cevapları biliyorsun."

"Hepsini değil," dedim. Kelepçeli olduğu yatak demirini tuttum, kelepçeyi oynatmasın diye kelepçeyi iki elimin arasına aldım. "Cesetleri gördüm, Nicky. Kötü bir şekilde gitmişler ama daha kötü şekiller de var."

Nicky sert bir şekilde güldü. "Canlı canlı, iç organlarının kesilip çıkartılması – bundan daha kötüsü pek yoktur."

Güneş gözlüklerini çıkartıp, ona gözlerimi gösterdim.

Nefesi kesildi. Bana baktı, gözleri kocaman olmuştu, nefes alamıyordu.

Eline dokundum, o da çığlık attı. "Bana dokunma! Siktir git, bana dokunma!" Panik içinde kelepçeye asılıyordu, sanki bir işe yarayacakmış gibi kelepçeyi ileri geri çekiyordu.

Ramirez gelip yatağın diğer tarafında karşımda durdu. Bana meraklı bir şekilde baktı.

"Ona bir şey yapmadım, Hernando."

"Onu benim yanımdan alın," dedi Baco.

"Bize canavarın nerede olduğunu söyle, o zaman onu dışarı gönderirim," dedi Ramirez.

Nicky bir bana bir Ramirez'e baktı, yüzünden korkusu belli oluyordu. Artık bunu anlamak için vampir görüşüne gerek yoktu. "Bunu bana yapamazsınız. Siz polisiniz."

"Sana bir şey yapmıyoruz," dedi Ramirez.

Nicky'nin gözleri bana kaydı. "Siz polissiniz. Beni idam edebilirsiniz ama bana işkence yapamazsınız. Kanun böyle."

"Haklısın, Nicky. Polis tutuklulara işkence yapamaz." Ona yaklaşıp, "Ama ben polis değilim," diye fısıldadım.

Tekrar tekrar kelepçeye asıldı, demirin üzerinde ileri geri çekiyordu. "Onu benden uzaklaştırın, hemen! Avukat istiyorum. Hemen bir avukat istiyorum."

Ramirez kapıda bekleyen iki üniformalı polise döndü. "Gidip Bay Baco'ya bir avukat çağırın."

İki polis birbirine baktı. "İkimiz birden mi?" diye sordu birisi.

Ramirez başıyla onayladı. "Evet, ikiniz birden."

Yeniden birbirlerine baktılar ve kapıya yöneldiler. Uzun boylu olanı. "Telefon görüşmemiz ne kadar sürsün?"

"Biraz sürsün. İçeri gelmeden kapıyı çalın."

Üniformalılar dışarı çıktı, içeride sadece Edward, Ramirez, Nicky ve ben kalmıştık. Nicky, Ramirez'e bakıyordu. "Sen iyi bir polissin, Ramirez. Senin hiçbir pisliğe bulaştığını duymadım. Bana zarar vermesine izin veremezsin. Sen iyi bir insansın. Bana zarar vermesine izin vermezsin." Sesi tiz ve panik içindeydi ama söylediği her kelimede kendine güveni geri geliyordu, Ramirez'in iyiliğinin kalkanı olacağına inanıyordu.

Bir konuda haklı olabilirdi, Ramirez ona zarar vermeme izin vermezdi ama ben Ramirez'in, Nicky'yi korkutmama izin vereceğini düşünüyordum.

Uzanıp, Nicky'nin yüzünü okşadım. Geri çekildi.

"Ramirez, hassiktir, lütfen, bana dokunmasına izin verme."

"Eğer bana ihtiyacın olursa ben buradayım, Anita." Ramirez yataktan uzaklaşıp, gidip odanın diğer tarafında, Edward'ın yanındaki sandalyeye oturdu.

Nicky, arkasından bağırdı. "Ramirez, lütfen, lütfen."

Parmak uçlarımla dudaklarına dokundum, Nicky o nazik dokunuşu hissedince dondu kaldı. Gözleri yavaşça, çok yavaşça bana doğru döndü. "Hişşt," dedim ve sanki alnını öpecekmiş gibi ona doğru yaklaştım.

Nicky dudaklarını araladı, derin bir nefes aldı ve çığlık attı. Ben, Pinotl'un yaptığı gibi yüzünü avuçlarımın arasına aldım ama öyle yapmak gerekmediğini biliyordum. Sadece öperek onun hayatını emebilirdim. "Kapa çeneni, Nicky, kapa çeneni!"

Nicky ağlamaya başladı. "Lütfen, oh, Tanrım, lütfen yapma."

"Kurtadamlar da böyle yalvarıyor muydu? Yalvarıyor muydu, Nicky?" diye sordum. Yüzünü teni buruşuncaya kadar sıktım.

"Evet," dedi ama yüzünü sıktığım için sesi tiz çıkmıştı. Ellerimi biraz gevşettim, yoksa yüzü kızaracaktı. Üzerinde iz bırakmamalıydım. Marks'a, Ramirez'i cezalandırması için imkân vermemeliydim.

Kollarımı, kelepçeli olduğu demire dayadım. Nicky kolunu zincirin izin verdiği kadar çekti ama debelenmedi. Bana farelerin kedilere artık kaçabilecekleri bir yer kalmadığını anladıklarında baktıkları gibi bakıyordu. Ona doğru eğildim. Çok sıradan bir hareketti ama yüzüm, yüzüne çok yaklaşmıştı, ona değecek kadar yakın değildim ama gözlerine yakından bakacak kadar yakındım.

"Gördün mü, Nicky, daha kötü şeyler var."

"Diğerlerini geri getirmek için bana ihtiyacın var. Eğer bunu bana yaparsan, onlara hayatlarını geri vermem."

"Bana iyi bak, Nicky. Artık sana ihtiyacım yok. Onları nasıl geri getireceğimi biliyorum." Biraz daha eğildim, parmak uçlarımda yükseldim, demire dayalı kollarımdan destek alıyordum, sanki kulağına fısıldayacakmış gibi yaklaştım. "Artık sana gerek kalmadı."

"Lütfen," diye fısıldadı.

Yüzüm onunkine o kadar yakındı ki, konuşurken kendi nefesim yüzüme geri geliyordu. "Doktorlar ölümünü onaylar. Seni bir kutuya tıkıp bir yere gömerler ve tabutuna atılan her kürek toprağın sesini duyarsın. Karanlıkta yatmış, sessizce çığlık atarsın ama o çığlığı hiç kimse duymaz. Belki bizim de seni hareketsiz yatırmak için ağzına yeşim taşı koyup dikmemiz gerekir."

Gözlerinden yaşlar akıyordu ama yüzü ifadesizdi, sanki ağladığının farkında değildi.

"Bana efendinin nerede olduğunu söyle, Nicky yoksa yenim ederim seni öldürmekten beter ederim." Alnından nazikçe öptüm.

İnledi.

Çocuklara yapıldığı gibi, burnunu öptüm. Dudaklarım, onun dudakları üzerinde gezindi. "Onlara anlat, Nicky." Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım, dudaklarımız birbirine değince başını yana çevirdi.

"Anlatacağım. Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım."

Yataktan uzaklaştım ve işi Ramirez'e bıraktım.

Bir telefon çaldı, Edward arka cebinden bir cep telefonu çıkarttı. Kapıyı açıp hole, telefonla konuşmaya gitti.

Ramirez'in sesi pek mutlu değildi. "Oraya nasıl gidileceğini söylemem de ne demek?" Not defterini açmış, kalemi hazır bekliyordu ama bir şey yazmamıştı.

Yatağın yanına geri döndüm.

Baco sanki beni uzaklaştırmak ister gibi elini kaldırdı. "İstediğin her şey üzerine yemin ederim ki sizi ona götürebilirim ama size tarif edersem, bulacağınızdan emin olamam. Sizi oraya gönderip, onu bulamamanızı göze alamam. Beni suçlarsınız ama bu benim suçum olmaz."

Ramirez bana baktı.

Başımla onayladım. Yalan söyleyemeyecek kadar korkmuştu ve bu uydurulmayacak kadar aptalca bir hikâyeydi.

"Sizi oraya götürebilirim. Eğer yanınızda olursam size tarif ederim."

"Elbette, eğer bizimle olursan, o zaman efendini uyarabilirsin," dedim.

"Böyle bir şey yapmam." Ama ten renginin değiştiğini, nefesinin hızlandığını, gözlerinin oynadığını fark ettim.

"Yalancı," dedim.

"Pekâlâ ama kaçmaya çalışmasaydım büyük aptallık olurdu. Beni öldürecekler, Anita. Neden kaçmaya çalışmayayım?"

Galiba bu konuda onu suçlayamazdım. "Leonora Evans'ı arayın. O bir cadıdır. Nicky'nin üzerine koruma büyüleri yapsın, bağırıp çağırması dışında efendisiyle bağlantı kuramayacağından emin olsun."

"Ya bağırıp çağırmalar ne olacak?" dedi Ramirez.

"Çok bağırırsa, ağzını bağlarsınız," dedim.

"Bu konuda Leonara Evans'a güveniyor musun?"

"Hayatımı kurtardı, yani galiba, evet güveniyorum."

Ramirez başını yukarı aşağı salladı. "Tamam onu ararım."

İplerle asılı alçıya baktı. "Doktorlar onu bu gece bir yere göndermezler."

"Onlarla konuş, Ramirez. Durumu açıkla. Ayrıca eğer idam edilecekse, onu iyileştirmenin anlamı ne?"

Ramirez bana baktı. "Bu biraz acımasızdı."

"Evet, öyle ama yine de doğru."

Edward kapıyı çalıp, "Biraz dışarı gelsene," diyecek kadar içeri girdi.

Yan gözle, Ramirez'e baktım. "Sanırım biz bundan sonrasını hallederiz, teşekkür ederim," dedi.

"Zevkti." Güneş gözlüklerini takıp, Edward'ın peşinden koridora çıktım. Edward'ın yüzüne bakınca kötü bir şey olduğunu anladım. Normal bir insanda olduğu gibi belli etmiyordu ama rahatsızlığı belliydi, gözlerini hafif kısmıştı, duruşunda bir gariplik vardı, çok dikkatliydi, sanki ani hareketler yaparsa, kırılacakmış gibi duruyordu. Vampir görüşüm olmasa bu değişikliği fark edeceğimi zannetmiyordum.

"Ne oldu?" Yakınına gittim çünkü söyleyeceği şeyin polislerle ilgisi olduğunu zannetmiyordum. İşin içinde Edward olunca çok nadiren böyle bir şey oluyordu.

Kolumdan tutup, koridorda yürüdü, bize bakan üniformalılardan daha da uzaklaştık. "Riker, Donna'nın çocuklarını kaçırmış." Kolumu sıktı ama ona canımın yandığını söylemedim. "Peter ve Becca elinde. Eğer hemen yanına gitmezsen onları öldürecekmiş. Hastanede olduğumuzu biliyor. Oraya gitmemiz için bana bir saat verdi, yoksa işkenceye başlayacakmış. Eğer iki saat içinde orada olmazsak, onları öldürecekmiş. Eğer beraberimizde polis gelirse, onları öldürecekmiş."

Koluna dokundum. Eğer başka bir arkadaşım olsaydı, ona sarılırdım.

"Donna iyi mi?"

Kolumu sıktığını fark etti ve beni bıraktı. "Bu gece Donna grubuyla beraber. Bebek bakıcısı hâlâ hayatta mı bilmiyorum ama Donna iki ya da üç saat içinde evde olmayacak. Yani bilmiyor."

"Hadi gidelim," dedim.

Dönmüş koridorda yürürken, Ramirez arkamızdan seslendi.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz? Sizin de bu işte olmak istediğinizi zannediyordum."

"Acil bir durum çıktı," dedi Edward ve yürümeye devam etti.

Arkamı döndüm, geri geri yürürken konuşmaya çalışıyordum. "İki saat içinde Ted'in evini ara. Ev telefonunu, cep telefonuna yönlendireceğiz. O zaman canavar avında size katılırız."

"Neden iki saat?" diye sordu.

"İki saat içinde acil durum hallolmuş olacak," dedim. Geri geri yürürken düşmemek için Edward'ın koluna tutundum.

"İki saat içinde her şey bitmiş de olabilir," dedi Ramirez.

"Özür dilerim." Edward bizi koridorun diğer tarafına geçiren kapıya ulaşmıştı. Beni çekti ve kapılar ardımızdan kapandı. Telefonunu çıkartmış bir numara çevirmeye başlamıştı bile. "Olaf ve Bernardo'ya bizimle Riker'ın yerine giden kavşakta buluşmalarını söyleyeceğim."

Telefona hangisinin cevap verdiğini bilmiyordum ama Edward ona uzun bir ihtiyaç listesi verdi ve istediklerini yazdırttı. Edward telefonu kapattığında, hastaneden çıkmış, park yerini geçmiş, Hummer'a biniyorduk.

Arabayı Edward kullanıyordu, ben de düşünüyordum. Bu iyi bir şey değildi. Geçen Mayıs'ta Richard'ın annesiyle

küçük kardeşinin kaçırılışını hatırladım. Kardeşinin bir tutam saçını ve annesinin parmağını bir kutuda bize yollamışlardı. Onlara dokunan herkes ölmüştü. Onlara zarar verenler artık hiç kimseye zarar veremeyecekti. İki konuda pişmanlık duyuyordum: bir, onlar işkence görmeden önce yetişip onları kurtaramamıştım; iki, kötü adamlar ölmeden önce yeterince eziyet çekmemişlerdi.

Eğer Riker, Peter ya da Becca'ya zarar verdiyse... Edward'ın ona yapacaklarını görmek istediğimden emin değildim. Karanlıkta giderken Tanrı'ya dua ettim, "Lütfen, Tanrım, bir zarar görmemiş olsunlar. Onları koru." Riker yalan söylüyor olabilirdi. Onları şimdiden öldürmüş olabilirdi ama buna pek ihtimal vermiyordum. Ama belki de onların yaşamasını istediğim için böyle düşünüyor olabilirdim. Gözümün önünde ayçiçeği desenli elbisesi içinde, saçlarında leylaklar olan, Edward'ın kucağında gülen Becca belirdi. Edward'la annesi birbirlerine dokununca, yüzünü asan Peter belirdi. Russell, Becca'yı tehdit edince Peter'ın ayağa kalkışını hatırladım. O cesur bir çocuktu. Şu anda başlarına neler gelebileceğini düşünmemeye çalıştım.

Edward çok ama çok sessizleşmişti. Ona bakınca, Karanlık kristalden bakıyormuş gibi görünen görüşüm bana onu daha önce gördüğümden daha net gösterdi. Çocuklar için endişelendiğini tahmin etmeme gerek yoktu. Bunu görebiliyordum. Onları seviyordu. Onları, kendi içinde mümkün olduğu kadar çok seviyordu. Eğer birisi onlara zarar verirse, Edward'ın intikamı büyük ve dehşet verici bir şey olurdu. Onu durduramayabilirdim. Tek yapabileceğim öylece seyredip, ayakkabılarıma fazla kan bulaşmasını engellemeye çalışmak olabilirdi.

54

Karanlık bir geceydi. Bulut yok gibiydi, sadece karanlıktı, sanki bulutlardan başka bir şey ayın önüne geçmişti. Ya da belki de benim zihnimi bir şey gölgeliyordu. Edward'a yardım ederken, en bulaşmak istemediğim durum Edward'ın yasadışı bir şey yapmasıydı. Olaf ve Bernardo'yu bomboş bir kavşakta uzaktaki tepelerin karanlığa doğru uzandığı bir yerden alacaktık. Edward arabayı durdurduğunda etrafta küçük çalılar dışında saklanılacak bir yer yoktu, ben onları bekleyeceğimizi düşünmüştüm.

"Arabadan in. Üzerimizi değiştirmeliyiz." Benim inip inmediğime bakmadan, indi.

Ben de indim. Etraf üzerimizdeki gökyüzü kadar sessizdi, inanılmaz bir boşluktaydık. Yaklaşık bir buçuk metre önümde bir adam ayağa kalktı. Ben feneri yüzüne tutup adamın Bernardo olduğunu anlamadan önce, Browning'i ona doğrultmuştum.

Olaf da sanki büyüyle gelmiş gibi yolun diğer tarafında belirmişti. Yolun o tarafında bir hendek gibi bir şey yoktu. Daha da etkileyici olan, belirsiz bir yerlerden büyük siyah

malzeme çantalarını çıkartmalarıydı. Eğer zamanımız olsaydı bu işi nasıl becerdiklerini sorardım ama zaten cevap vereceklerini zannetmiyordum. Herhalde eğitimini almışlardı. Benim almadığım bir eğitimdi, fakat ben de alsam iyi olurdu.

Elbette, benim saklanmaya çalışacağım şeylerin çoğu, Bernardo ya da Olaf ne kadar iyi saklanmış olurlarsa olsunlar kalp atışlarını duyardı. Sadece insanlarla karşı karşıya olduğunu bilmek güzeldi. En azından karanlıkta saklanılabiliyordu.

Yirmi dakika sonra yeniden yola çıkmıştık ama Edward üzerimizi değiştirme konusunda ciddiymiş. Üzerimdekileri sutyenime kadar çıkartıp, bir kevlar yelek giymiştim. Hem de benim boyumdaydı.

Bu, özel yapım olduğu anlamına geliyordu çünkü benim boyumdakiler için kevlar yelek üretilmiyordu.

"Bu silahlarımın hepsini bulmanın ödülü," dedi Edward. Her zaman benim neye ihtiyacım olduğunu bilirdi.

Yeleği giyince omuz askısını yeniden ayarlamam gerekti ama bunu arabada yapmamı istediler. Ben de tartışmadım. Riker'ın yerine varmak için on dakikadan az zamanımız vardı. Tişörtüm yeleğin üzerinde tam oturmamıştı. Yani giyebilmiştim ama rahat değildi. Bernardo bana siyah uzun kollu bir erkek gömleği verdi. "Bunu tişörtün üzerine giy. Omuz askısını ayarlayınca da düğmelerini iliklersin," dedi.

Omuz askısı için sadece kayışları ayarlamam yetti. Pantolon içi kılıfı yelekle pek kullanışlı değildi. Firestar'ı kotumun önüne astım ve rahat çekebileceğim bir pozisyona kaydırdım. Biraz karnıma batıyordu ama rahat bir şekilde çekebilirdim. Yarın olacak birkaç morlukla idare edebilirdim.

Düğmeleri yarıya kadar açık gömlekten birkaç kere Browning'i çekmeyi denedim, oturduğum yerden silah çekmek biraz zordu ama inip, ayakta denemeler yapacak zamanımız yoktu.

"Böyle kevlar giydirerek biraz moralimi bozdunuz."

"Sen de gerek yok demedin," dedi Bernardo.

"Tartışacak vaktimiz yok. Bana ne yapacağımı söyleyin, ben de yapayım ama neden kevlara gerek var?"

"Olaf," dedi Edward.

"Riker'ın yirmi adamı var, on tanesi parayla tutulmuş korumalar. Onların yarısıyla zaten karşılaştık ama yakınında tuttuğu özel adamları da var. Üç eski-SEAL iki eski ordu rangeri, bir eski polis ve kara dosyası olan dört adam var. Yani bu her kim için, her ne yapmışlarsa bunun ya çok gizli, ya da belki de bağımsız bir şey olduğu anlamına geliyor."

FBI Ajanı Bradford'un, Olaf için söylediklerini hatırladım. Onun da kara dosyası vardı. "Bu bir çömlek avcısı için biraz fazla komandoculuk değil mi?"

Olaf sanki ben bir şey söylememişim gibi devam etti. Bernardo aynı anda büyükçe bir deri el çantasının içindekileri gösterdi. Olaf'ı dinlerken, Bernardo'ya baktım.

"Riker'ın, onu Güney Amerika'dan gelen kaçak eşyalarla donatan bağlantıları var. Şüpheler onun tarihi eserden fazlasını kaçırdığını gösteriyor. Uyuşturucu olabilir. Burada yaşayanlar ne kadar büyük bir belayla karşı karşıya olduklarının farkında değiller."

"Bütün bunları ne zaman öğrendiniz?"

"Buraya geldikten sonra," dedi Edward.

"Bütün bunları nasıl öğrendiniz?" diye sordum.

"Eğer sana söylersek, seni öldürmek zorunda kalırız," dedi Olaf.

Gülümseyecektim, bir espri zannetmiştim ama yanımızdan geçen bir arabanın ışığından yüzünü gördüm. Şaka yapıyormuş gibi durmuyordu.

"Bu bir kutu saç spreyine benziyor. Hatta biraz sprey sıkabilirsin bile," dedi Bernardo ve çalıştığını gösterdi. "Ama şurayı kaldırırsan." Kaldırdı ve altında metal bir katman daha çıkarttı. "Bu pim, bu da mandal. Bu bir yangın bombası. Pimi çekip mandalı bırak, sonra on beş metre kadar uzaklaşmak için üç saniyen kalır. İçinde beyaz fosfor var. Bu boktan şey suda bile yanar. Eğer üzerine küçük bir kıvılcım bile düşerse, kumaşı, derini, kemiğini eritir, diğer taraftan çıkar."

Spreyi eski haline getirdi ve bana verdi. "Bir saç spreyi için çok ağır," dedim.

"Evet, ama kaç eski asker bunu fark edebilir ki?"

Haklıydı. Diğeri küçük bir nefes ferahlatıcı spreydi ama aslında etkili bir biber gazıydı. Düğmesine basınca içinden on santimlik bıçak fırlayan bir anahtarlık verdi.

Gerçekten yazan ağır bir tükenmez kalem vardı, onun düğmesine basınca da on beş santimlik bir bıçak çıkıyordu. Normalden fazla alkol oranı olan bir parfüm vardı, gözlere nişanlamam tavsiye edilmişti. Çakmak da vardı çünkü insanın ne zaman ateşe ihtiyacı olacağı bilinmezdi, çakmağı açıklamak için de bir paket sigara. Siyah gömleğin yakasına minik bir verici yerleştirmişlerdi, böylece binanın içindeyken beni, en azından gömleği bulabileceklerdi. Kendimi bir James Bond filminde gibi hissetmeye başlamıştım.

Sapı normalden daha ağır olan saç fırçasını aldım. "Bu nedir?"

"Saç fırçası," dedi Bernardo.

Oh! Edward'a baktım. O sadece beyaz gömleğin ve fanilasının altına beyaz kevlar yelek giymişti. Kovboy şapkası bile hâlâ başındaydı. Olaf ve Bernardo siyah komando kıyafetleri giymişlerdi, sırt çantaları dolu görünüyordu. Silahlarını kontrol ediyorlardı, silahları da siyaha boyamışlardı, böylece karanlıkta belli olmayacaktı.

"Galiba siz çocuklar bizimle ön kapıdan girmeyeceksiniz?" dedim.

"Hayır," dedi Edward. Frene bastı, Olaf ve Bernardo arabadan inip karanlıkta yok oldular. Ben nerede olduklarını bildiğim için onların eğilmiş tepelere doğru koştuklarını gördüm ama eğer arabadan inerlerken bakıyor olmasaydım onları göremeyebilirdim.

"Beni korkutuyorsun, Edward. Ben komando baskınları içinde James Bondculuk oynayan tarzda bir kız değilim. Saç spreyi şeklinde el bombasını da nereden buldun?"

"Artık gizli serviste pek çok kadın var. Bu bir prototip."

"Vergilerimin nereye gittiğini öğrenmek güzel."

Uzun çakıl yolda gidiyorduk. Yolun sonundaki tepenin üzerinde büyük bir ev vardı. Sanki evdeki bütün ışıkları yakmışlardı, sanki içerdekiler karanlıktan korkuyorlardı. Eğer Riker gerçekten canavarların onun peşinde olduğunu zannediyorsa, bu benzetme çok da yanlış olmayabilirdi.

Son birkaç metreyi giderken Edward planını açıkladı. Ben Riker'a bir koruma büyüsü yapıyor gibi yapacaktım. Ben onları oyalarken, Olaf ve Bernardo çocukları kurtarmayı deneyecekti. Eğer çocukları bulup kurtaramazlarsa, Olaf birisini yakalayıp mümkün olduğu kadar berbat bir şekilde öldürecekti, cesedi bulunabilecek bir yere bırakacaktı ve Riker'ın canavarın geldiğini zannetmesini umacaktık. O za-

man bizi alıp canavarları öldürme uzmanlığımızdan faydalanmak için beraberlerinde götürebilirlerdi, o zaman Olaf ve Bernardo'yla yakınlaşıp, Riker'ın işini bitirme fırsatımız olabilecekti. Eğer bu da olmazsa Bernardo ortalığı havaya uçurmaya başlayacaktı. Böylece bir karışıklık olacaktı ve biz de çocukları arayacak fırsatı yakalayacaktık. Tabii Bernardo binanın bu tarz patlamalara dayanacak kadar sağlam olmadığını düşünürse, o zaman başka bir plana ihtiyacımız olacaktı.

Edward arabayı tepenin eteğindeki kavşakta durdurdu. Otomatik tüfekli adamlar arabaya yaklaştı. Adamlar Harold ya da Russell değildi. Bu adamlar da Olaf ya da Edward gibi, avcı hayvanlar gibi hareket ediyorlardı.

"Çocukları geri vereceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sen de öyle düşünmüyor musun?" diye sordu. Ellerini direksiyona saat onu on geçeyi gösterecek şekilde, rahatça görünecek şekilde koydu.

Ben de ellerimi adamların görebileceği bir yere kaldırdım. "Evet," dedim.

"Eğer çocuklar iyiyse, olabildiğince az kişi öldüreceğiz ama çocuklar iyi değilse, kimse hayatta kalmayacak."

"Polis bunu öğrenecektir, Edward. Ted 'İyi Çoçuk' Forrester'ın imajını cehenneme mi yollayacaksın."

"Eğer çocukların başına bir şey gelirse, umurumda bile olmaz."

"Olaf ve Bernardo ölüm oranının ne olacağını nereden bilecekler?"

"Yeleğimde mikrofon var. Onların kulaklıklarına bağlı, yani bizi duyacaklar."

"Onlara öldürme emrini sen vereceksin," dedim.

"Eğer gerekirse."

Makineli tüfekli adamlar arabanın iki yanına geçtiler. Arabadan inmemizi işaret ettiler. Biz de istediklerini yaptık, ellerimizin görebilecekleri bir yerde olmasına dikkat ediyorduk. Yanlış anlaşılmalar olmasını istemiyorduk.

55

Benim tarafımdaki makineli tüfekli adam uzun boylu değildi. Boyu bir yetmişin altındaydı ama kolları o kadar kaslıydı ki, damarları teninin altındaki yılanlar gibi belirgindi. Bazı insanlar biraz ağırlık çalışsa hemen damarları belirginleşirdi ama damarların şimdi gördüğüm şekilde belirginleşmesi için çok fazla çalışmış olmak gerekiyordu. Sanki kısa boyunu çok güçlü olmakla örtmüş gibiydi. Kaslı adamların çoğu yavaş olurdu ve nasıl dövüşeceğini bilmezdi. Kas gücü ve zorbalığa güvenirlerdi ama bu, rahat hareket ediyordu. Sanki kayar gibi, yan yan yürüyordu, yani dövüş sanatlarından anlıyor gibiydi. Düzgün hareket ediyordu ve pazısı benim boynumdan kalındı. Elindeki modern görünüşlü makineli tabancayı bana doğrultmuştu. Kaslıydı, dövüş eğitimi almıştı ve benden daha silahlıydı – buna karşı kurallar olması gerekmiyor muydu?

"Arabaya yaslan ve düzgün dur."

Ellerimi arabanın üzerine koyup, arabaya yaslandım. Motor hâlâ ılıktı, sıcak değildi, ılıktı. Kaslı adam bacaklarımı tekmeledi. "Daha aç." Söylediğini yaptım. Arabanın di-

ğer tarafında duran Edward'a baktım. O da daha uzun boylu, ince ve gümüş rengi çerçeveli gözlük takmış bir adamdan aynı muameleyi görüyordu. Edward'ın gözleri boştu, belki acımasız denebilirdi ama bir şekilde halinden memnun olmadığını anlamıştım. Bunu fark ettiğim anda hâlâ güneş gözlüğü taktığımı hatırladım ama gece karanlığında, güneş gözlüğü takıyor olmama rağmen etrafı gayet iyi görüyordum. Gariptir, arabada ne Olaf, ne de Bernardo bununla ilgili bir şey söylememişti. Pek soru soracak vakit yoktu.

Vampir görüşü biraz azalmıştı ama yine de hâlâ etkiliydi, yoksa güneş gözlükleriyle gece vakti etrafı göremezdim. Kaslı Adamın gözlerimi görünce ne düşüneceğini merak ediyordum.

Sağ bacağımı yeniden, canımı yakacak kadar tekmeledi. "Yaslan, dedim!" Bir eğitim çavuşu gibi bağırmaya başlamıştı.

"Eğer biraz daha yaslanırsam, yatıyor olacağım."

Arkamda hareket ettiğini hissettim, başımı çevirince, başıma vurdu, yanağımı arabaya çarptıracak kadar sert vurmuştu. Eğer burnum ya da ağzım denk gelseydi, yaralanabilirdim bile. Canımı yakmak istemişti.

"Söyleneni yap, o zaman canın yanmaz."

Ona pek inanmamıştım ama arabaya eğildim, yanağımı kaputa yasladım, kollarımı iyice açtım, bacaklarımı tek bir harekette yere düşeceğim kadar açtım. Aynen istediği gibi savunmasız ve dengesiz duruyordum. Aslında bir şekilde bu gurur vericiydi. Bana tehlikeli birisiymişim gibi davranıyordu. Bunu pek çok kötü adam yapmazdı. Genelde buna çok pişman olurlardı ama bu her zaman olmazdı. Eğer bu koruma bu gece ölürse, dikkatsizliği yüzünden ölmeyecekti.

Baştan aşağı üzerimi aradı, elini saçımın içinde bile gezdirdi. Evdekilerin yaptığı gibi Bernardo'nun saç hançer tokalarını es geçmezdi. Güneş gözlüğünü çıkarttı ve benim bir güneş gözlüğünde olacağını tahmin etmediğim şeylere bakıyormuş gibi inceledi. Yüzüme doğru düzgün bakmadı, göz göze gelmedik ya da belki de artık gözlerim siyah renkte parlamıyordu. Gömleğin ve el çantasının içine bir yere konmuş vericiler dışında her şeyi buldu. El çantasını yerde açtı ve içindeki her şeye el feneriyle baktı. Kalemin yazıp yazmadığını kontrol etti, saç spreyini bir kere sıktı ve nefes açıcı sprey şeklindeki biber gazını görür görmez tanımış gibi cebine attı ama çantadan sadece onu aldı. Çantanın içini boşaltıp, sol eliyle içini yokladı, sağ eli hâlâ makineli tabancasındaydı.

"Bu, şu tabanca için gizli bölmesi olan çantalardan olamaz, yoksa olabilir mi?"

Başımı, çantayı boşaltışını görecek kadar kaldırdım, böylece o elinde makineli tabanca çantayı boşaltıp içindekilere bakarken göz göze geldik. "Olamaz."

"Bence olabilir," dedi.

"Hayır," dedim.

Ayağa kalkıp, çantanın üzerine bastı. Benim el çantam olmadığına sevinmiştim. "Galiba içinde tabanca yok," dedi.

"Söylemiştim."

Geriye doğru büyükçe üç adım attı, erişme mesafesinin dışına çıktı. Bana gerçekten tehlikeli birisiymişim gibi davranıyordu. Kahretsin. Bazen zararsız göründüğüme, çok güvenirdim ama galiba üzerimde zararsız görünmeyecek kadar çok malzeme taşıyordum.

"Doğrulabilirsin."

Doğruldum.

Güneş gözlüklerini bana fırlattı. Ben de tuttum. Gözlerim artık evden gelen ışıkla aydınlanmıştı ama hiçbir tepki vermedi. Demek ki parlaklık gitmişti. Silahıyla çantamın içindekileri almamamı işaret etti. Ben de her şeyi içine koydum, neredeyse güneş gözlüğünü de çantaya koyacaktım ama onları takmaya karar verdim. İki sebebi vardı: bir, etraf onları takamayacağım kadar kararırsa vampir görüşünün gittiğini anlayacaktım; iki, Edward'ı tanıdığım kadarıyla gözlükler pahalı olmalıydı, çizilmelerini istemiyordum.

Makineli tabancasıyla evi işaret edip, "Yavaşça, eve doğru yürü, o zaman hiçbir şey olmaz," dedi.

"Nedense, sana hiç inanmıyorum," dedim.

Bana bir oyuncak bebeğinki kadar boş gözlerle baktı. "Ukalalardan hoşlanmam."

"Beni vurmak için büyüyü bitirmemi beklemen gerek," dedim.

"Bana da öyle söylediler. Şimdi yürü."

Edward'ın üzerini arayan, zayıf, gözlüklü adam, kaslının beni yürütmesini bekliyordu. Ben yürümeye başlayınca, gözlüklü de Edward'ı ilerletti. Bizi beraber yürüttüler, yan yana durmamızı istediler. Bizi özenle bir arada tutuyorlardı böylece bir terslik olursa tek atışla ikimizi de öldürebileceklerdi. Gerçekten profesyonellerdi. Olaf ve Bernardo'nun olmaları gerektiği kadar iyi olduklarını umuyordum. Eğer değillerse, o zaman başımız dertteydi.

Ev şu, zevkinden çok parası olan insanların birilerini tutup yaptırdığı yeni akım mimariyle inşa edilmişti. Sanki bir dev ortaya beyaz beton dökmüş ve orasına burasına kapı ve pencereler yerleştirmiş gibi görünüyordu. Sanki, yulaflı kurabiye üzerine serpiştirilmiş kuru üzümlere benziyordu. Güzel bir görüntüydü ama pencereler hiçbir zaman olmala-

rı gereken yerde olmuyorlardı. Uyumsuz pencereler yüzünden ev sanki yamuk gibi görünüyordu. Kapı tam ortada değildi ve yuvarlaktı, açık bir ağız gibi duruyordu. Pencereler de hem yuvarlaktı, hem de birbiriyle uyumlu değildi. Gerçi bazı pencereler plana uygun gibiydi ama bir kısmı doğrudan duvarlara bakıyordu.

Yuvarlak kapıya doğru yükselen beyaz basamaklar, ağızdan çıkıp, merdivenlerden aşağıya yuvarlanmış kartondan dile benziyordu. Basamaklar ikimizin yan yana yürüyebileceği kadar geniş değildi o yüzden Edward birkaç adım öne geçti. Arkamızdaki adamlardan bir ses çıkmadı biz de yürümeye devam ettik.

Bir el çantası taşımayalı çok zaman olmuştu, ben bel çantası kullanmayı tercih ediyordum. O yüzden çanta sallanıp, omzumdan kaymasın diye elimle tutuyordum. Çantayı sol omzuma asmıştım, sağ elimi alışkanlıkla boşta bırakmıştım. Üzerimde çekecek, çıkartılacak ya da işte her ne yapılıyorsa ondan yapılacak bir şey yoktu ama yine de ne olur ne olmaz, güçlü elimi boşta tutuyordum. Edward da, Dolph da bana aynı tavsiyeyi yapmıştı.

Sarı parlak ışıkla aydınlanmış verandaya varınca, durmamızı söylediler. Biz de durduk. Adamlar yanımıza geçtiler ama biraz geride durdular. Kapı açılıp makineli tüfekli başka bir adam çıkıncaya kadar ne yaptıklarını anlayamamıştım. Kaslı adamla, gözlüklü, kapıyı açanın atış yolundan çekilip, kendileri de ateş ederlerse onu vurmayacakları bir yere geçmişlerdi. Bu kadar dar bir alanda, üç makineli tüfeklinin birbirlerini vurmayacakları bir yer bulması pek kolay değildi ama onlar bu işi çok kolaymış gibi ve çok rahat yapmışlardı. İlk karşılaştığımız adamlar makineli tüfeklerinin

yedek şarjörünü baldırlarında taşıyorlardı ama kapıyı açanın iki yedek şarjörü belindeydi.

Kapıdaki adam Afrika asıllı Amerikalıydı ve uzun boyluydu, aynı Olaf gibi boyu bir seksen beşin bir hayli üstündeydi. Ayrıca aynı Olaf gibi dazlaktı. Eğer karşılaşırlarsa, birbirlerinin siyah ve beyaz versiyonları gibi görünürlerdi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu; sesi de cüssesi gibiydi, kalın.

"Üzerlerinde bir sürü şey vardı," dedi Kaslı Adam.

Kapıdaki adam bana dik dik baktı. "Russell'ın anlattıklarını duyunca, seni Amanda gibi bir şey zannetmiştim. Minik fahişenin tekiymişsin."

"Şu Ted'in evine gelen Amazon Amanda mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Omuz silktim. "Ben olsaydım pek Russell'ın söylediklerine inanmazdım."

"Burnunu kırdığını, hayalarına tekme attığını ve kafasını bir odunla ezdiğini söyledi."

"Son söylediği dışında doğru. Eğer kafasını ezseydim, ölürdü."

"Niye bekliyoruz, Simon?" diye sordu Kaslı Adam.

"Deuce, çubuğu arıyor."

"Deuce, kafası omuzlarının üstünde olmasa onu bile bulmaz," dedi Kaslı Adam.

"Doğru ama yine de bekleyeceğiz." Bize bakıyordu, silahını büyük ellerinde gayet rahat tutuyordu. "Bu gözlükler ne için, fahişe?"

Son söylediğini duymamış gibi yaptım. Hepsi silahlıydı. "Güzel görünüyorlar," dedim.

O zaman güldü, ılık, hırıltılı gibi bir sesti. Eğer silahlı olmasaydı hoş bir gülüş olurdu.

"Ya sen, Ted? Senin kötü bir tip olduğunu duyduk."

Edward, sanki gösteri yapmaya karar vermiş bir sihirbaz gibi, Ted'e dönüştü. "Ben ödül avcısıyım. Canavarları öldürürüm."

Simon ona baktı ve bakışında Ted numarasını yutmadığını gösteren bir hal vardı. "Van Cleef seni fotoğrafından tanıdı, İşbitirici."

İşbitirici mi?

Ted gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Van Cleef diye birisini tanımıyorum."

Simon sadece Gözlüklüye baktı. Edward çabuk davranıp döndü, o yüzden darbeyi omzuna yedi. Bir adım geriledi ama yere düşmedi. Simon bir daha gözlüklüye baktı. Gözlüklü bu sefer Edward'ın dizine vurdu ve Edward diz üstü düştü.

"Sadece kıza ihtiyacımız var. O yüzden bunu sadece bir kere soracağım, Van Cleef'i tanıyor musun?" dedi Simon.

Ben öylece kaldım, ne yapacağımı bilmiyordum. Etrafımız silahlı adamlarla çevriliydi ve önceliğimiz çocukları kurtarmaktı. Eğer biz ölürsek, Bernardo ve Olaf'ın onları çıkartmak için hayatlarını tehlikeye atacaklarından emin değildim. O yüzden öylece durup, dizleri üzerinde duran Edward'a baktım, onun ne yapmam gerektiğini söyleyen bir işaret vermesini bekledim.

Edward, Simon'a baktı. "Evet."

"Evet, ne, göt herif?"

"Evet, Van Cleef'i tanıyorum."

Simon gülümsedi, görünüşe göre çok mutlu olmuştu. "Çocuklar, bu İşbitirici, bu ülkede Van Cleef'in eğittikleri arasında en fazla adam öldüren kişi."

Diğer iki adamı gerildiğini görmekten çok hissettim. Bu bilgi onlara bir anlam ifade etmenin dışında, onları korkutmuştu da. Edward'dan korkmuşlardı. Bu Van Cleef de kimdi, Edward'ı ne zaman eğitmişti ve ne için eğitmişti? Sorularıma cevap istiyordum ama soracak kadar çok istemiyordum. Sonra, eğer hayatta kalırsak, Edward'a sorardım. Belki bana anlatırdı. "Seni tanımıyorum," dedi Edward.

"Ben sen gittikten hemen sonra geldim," dedi Simon.

"Simon?" Edward adını soru sorar gibi söyledi ve iri adam ne sorduğunu anlamış gibi göründü.

"Aynı Simon her ne haltı söylerse senin yapman gereken tekerlemedeki gibi."

Aman ne renkliymiş, diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim.

"Artık ayağa kalkabilir miyim?" diye sordu Edward.

"Eğer kalkabiliyorsan, kalk."

Edward ayağa kalktı. Eğer canı yanıyorsa bile belli etmemişti. Yüzü boştu, gözleri açık renkli mavi buz parçaları gibiydi. Onu bu bakışlarla birilerini öldürürken görmüştüm.

Simon'ın gülümsemesi biraz azaldı. "Senin çok esaslı, pislik bir herif olman gerekiyordu."

"Van Cleef pislik olduğumu söylememiştir." Edward bundan çok emin gibi söylemişti.

Simon'ın gülümsemesi tamamen yok oldu. "Evet, söylemedi. Senin tehlikeli olduğunu söyledi."

"Van Cleef senin için ne derdi?" diye sordu Edward.

"Aynı şeyi," dedi Simon.

"Pek zannetmiyorum."

Birbirlerine baktılar ve aralarında geçen şeyin ağırlığı neredeyse belirginleşmişti. Önce kaslı adamın siniri bozuldu. "Şu Deuce ve çubuğu nerede kaldı.

Simon gözlerini kırptı ve soğuk kahverengi gözlerini arkamdaki adama dikti. "Kapa çeneni, Mickey."

Mickey mi? Diğer lakapları biraz olsun anlamıştım ama bu onlara pek benzemiyordu. Elbette Simon'ı da açıklanıncaya anlaması bir hayli zordu.

"Van Cleef fotoğrafından kızı tanımadı."

"Tanıması için bir sebep yok," dedi Edward.

"Gazeteler ona Cellat diyor."

"Vampirler ona öyle diyor."

"Neden öyle diyorlar?"

"Sence neden diyorlardır?"

Simon bana baktı. "Kaç tane vampir öldürdün, fahişe?"

Eğer bu gece fırsatım olursa, Simon'a biraz terbiye öğretecektim ama şu an yapamazdım. "Tam sayısını bilmiyorum."

"Bir tahminde bulun."

Biraz düşündüm. "Otuzdan sonra saymayı bıraktım."

Simon güldü. "Kahretsin, bu verandadaki herkesin otuzdan fazla leşi vardır."

Otuzdan fazla mı? Bu adamlar da kimdi? Omuz silktim. "Bir yarışma olduğunu bilmiyordum."

"İnsanları da saydın mı?" diye sordu Edward.

Başımı iki yana salladım. "Sadece vampirleri sordu, insanları değil."

"Ya onları da katarsan," dedi Edward.

Bunu tahmin etmesi daha zordu. "On bir, belki on iki."

"Kırk üç. Mickey'i geçtin ama Rooster'ı[8] geçemedin," dedi Simon.

Görünüşe göre gözlüklü de Rooster'dı.

---

8 Horoz.

"Ya şekil değiştiriciler," dedi Edward.

Bu iş gerçekten yarışmaya dönmüştü. Ben göründüğümden daha tehlikeli görünmek istediğimden emin değildim ama Edward'ın kararına güveniyordum. "Oh, kahretsin, Edward, bilmiyorum." Aklımdan saymaya başladım. Sonunda, "Yedi," dedim.

"Yani elli," dedi Edward.

Sırf duymak bile beni sindirdi. Çok *Psychos'R'Us* tarzı olmuştuk.

"Hâlâ beni geçemedin, fahişe," dedi Simon.

Beni sinir etmeye başlamıştı. "Elli sadece silahlarımla öldürdüklerim."

"Yani çıplak elle öldürdüklerini saymadın mı?" Bunu söylerken gülümsüyordu, sanki söylediğime inanmamış gibiydi.

"Hayır, onları da saydım."

Gülümsemesi iyice küçümseyici bir hâl almıştı. "O zaman neyi saymadın, küçük fahişe."

"Cadıları, nekromensırları, onun gibi şeyleri."

"Onları neden saymadın?" bunu Mickey sormuştu.

Omuz silktim.

"Çünkü birisini öldürmek için büyü kullanmanın cezası ölüm," dedi Edward.

Ona kaşlarımı çattım. "Büyü hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Burada hepimiz dost değiliz ama bu gece dürüst olabilirsin, fahişe. Polislere söylemeyiz. Değil mi, çocuklar?" Simon güldü, diğerleri de onunla beraber güldüler, aynı Itzpapalotl'ın vampirlerininki gibi gergin bir gülüştü, sanki gülmemeye korkmuşlardı.

Omuz silktim. "Ellinin çoğu kayıtlı ölümler. Polisler çoğunu biliyorlar."

"Hiç mahkemeye çıktın mı?" Bunu sessiz Rooster sormuştu.

"Hayır."

"Elli yasal ölüm," dedi Simon.

"Az ya da çok,"dedim.

Simon, Edward'a baktı. Yine şu ağır bakışma yarışlarından birisine girdiler.

"Van Cleef ondan hoşlanır mıydı?"

"Evet ama o Van Cleef'den hoşlanmazdı."

"Neden?"

"Emir alma konusunda pek iyi değildir ve sadece omuzlarında fazladan bir şerit var diye kimseyi dinlemez."

"Disiplinli değil," dedi Simon.

"Disiplinli. Sadece ona söz geçirebilmek için rütbeden fazlası gerek."

"Seni dinliyor. Öldürdükleri hakkında konuşmak istemiyordu ama seni dinledi," dedi Simon.

Bunu fark etmiş olması Simon'ın çok dikkatli olduğu anlamına geliyordu, hatta rahatsız edecek kadar dikkatli demekti. Onu küçümsemiştim. Aptallık etmiştim. Hayır, aptallık değil, dikkatsizlik etmiştim.

Kapının önüne, elinde diğerlerininkiyle aynı silah olan başka bir adam geldi. Boyu bir seksen beşin biraz altındaydı ama daha ufak tefek, narin bir görüntüsü vardı. Kıvırcık saçları koyu kahverengiydi, kısa kesilmişti. Yüzü bir kızın yüzü gibi hoştu. Teni güneş yanığı olamayacak kadar koyu renkteydi. Boynunda kulaklık vardı, kulaklığın kabloları belindeki metal kutuya bağlıydı, kutudan çıkan kablolar da in-

ce uzun bir... çubuğa bağlıydı. Gelen Deuce ve çubuğu olmalıydı.

Elindekinin ne olduğunu bilmiyordum ama Edward birden gerildi. O ne olduğunu biliyordu ve hoşuna gitmemişti. Bu, iyiye işaret değildi.

"Nerede kaldın?" dedi Mickey.

"Mickey," dedi Simon. 'Mickey' deyişinde, Edward'ın 'Olaf' deyişi gibi bir hava vardı ve Mickey de, aynı Olaf gibi itaatkâr davrandı.Diğer adamlardan başka yorum yapan olmadı. Simon, Deuce'e baktı. "Hadi başla."

Simon kulaklıkları taktı, kutunun üzerindeki ışıklar yandı. Yüzünde sanki bizim duymadığımız sesleri duyuyormuş gibi bir ifade belirdi. Edward'ın şapkasından başlayıp, çubuğu aşağı kaydırmaya başladı, göğüs bölümünde tereddüt etti, sonra araştırmaya devam etti. Edward'ın yanına diz çöküp, çubuğu Edward'ın arkasında gezdirdi. Üç silahın da atış alanı dışında kalmaya özen gösteriyordu. Kendi silahını da sırtına doğru kaydırmıştı, şimdi yaptığına engel olmuyordu ama tek bir hareketle eline gelebilirdi.

Ayağa kalktı, kulaklığı çıkarttı ve kutuya takılı kablosunu da çıkarttı. "Şunu dinleyin." Çubuğu Edward'ın göğsü hizasında salladı. Kutudan tiz bir ses geldi.

"Gömleği çıkart," dedi Simon.

Edward tartışmadı. Gömleği çıkartıp Deuce'a verdi, o da çubuğu gömleğin üzerinde gezdirdi. Kutudan bir ses çıkmadı.

Deuce çubuğu yeniden Edward'ın göğsünde gezdirdi, kutu öttü. Çubuğu gömleğin üzerinde gezdirdi, ses çıkmadı. Deuce başını iki yana salladı.

"Fanila," dedi Simon.

Edward şapkasın çıkarttı. Bana verdi, sonra fanilasını çıkarttı. Kevlar üzerinde çok yapay ve beyaz duruyordu. Fanilasını Deuce'a verdi ve o da yine aynı hareketleri yaptı.

"Yeleği çıkart," dedi Simon.

"Önce bana şunu söyle. Çocuklar iyi mi?" diye sordu Edward.

"Bir fahişenin çocuklarından sana ne?"

Edward ona sadece baktı ama bakışlarındaki bir şey Simon'ı bir adım geriletti. Sonra ne yaptığını fark etti ve geri geldi, silahını Edward'a doğrulttu. "Şu lanet yeleği çıkart."

"Zaten hava vücut zırhı giyilmeyecek kadar sıcak," dedi Edward. Bu Edward gibi az konuşan birisinin söyleyeceği türden bir şey değildi ama bunu anlamak için Edward'ı tanıyor olmanız gerekirdi. Birden Edward'ın hiç kimsenin hayatta kalmaması talimatını verdiğini hissettim. Yeleğin cırt cırtını açtı ve başının üzerinden çıkartıp, Deuce'a verdi.

Edward belden yukarısı çıplak halde öylece durdu. Kaslı Mickey ve uzun boylu Simon'ın yanında biraz zayıf kalmıştı ama onda benim fark etmediğim bir şeyi görüyor olmalıydılar çünkü yarı çıplak ve savunmasız halde orada duruyor olmasına rağmen ondan korkuyorlardı. Bu Simon'ın Edward'a verdiği tepkilerden ve Deuce dışındakilerin hareketlerinden belli oluyordu. Deuce diğerlerinin sahip olduğu iç güdülere sahip değil gibiydi, fakat o da hiçbir şekilde silahların atış alanına girmemişti. Edward'a kolunu uzattırmıştı ya da atış alnına girince diz çökmüştü. Hiçbirisi dikkatsiz değildi. Bu iyi bir işaret değildi.

Deuce çubuğu yeleğin üzerinde gezdirdi. Kutu ötünce, yeleği Simon'a verdi, sonra çubuğu Edward'ın çıplak göğsü üzerinde gezdirdi. Ses çıkmadı. Bu iyiydi, çünkü Simon'ın aynı, gömlek, fanila, yelek dediği gibi, 'derin' demesini bek-

lerdim. Edward'ın onun sinirlerini germiş olması, Simon'ın korkutucu olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Demek zırhtaymış, bu güzel. Pek çok kişi, seni soysa bile, zırhı aramaz," dedi Simon.

Edward ona sadece baktı.

"Şimdi kız."

Deuce çömelip, ördek yürüyüşüyle bize yaklaştı. Eğer birisi ateş ederse, güvende olacaktı. Hiç kimse ateş etmedi. Elbette daha henüz saat erkendi. Benim diğer tarafıma geçince ayağa katlı. Kulaklığı takmakla uğraşmadı, çubuğu üzerimde gezdirdi. Öttü. "Şapkayı geri ver, lütfen."

Lütfen – on kere fahişe dendikten sonra çok hoş gelmişti. "Zevkle," dedim ve şapkayı Edward'a geri verdim.

Benim söylediğimi duyunca Deuce da başını kaldırdı, sanki o da konuştuğu kişiden kibarlık görmeye alışkın değilmiş gibiydi. Çubuğu üzerimde gezdirdi ve göğüs hizasında öttü.

"Gömleği çıkart, fahişe," dedi Simon.

Gömleği pantolonun içinden çıkarttım ve düğmeleri açmaya başladım. "Benim adım Anita, fahişe değil."

"Çok da sikimdeydi," dedi Simon.

Peki, iyilikle denemiştim. Gömleği, büyülü çubuğu tutan Deuce'a verdim.

Yine öttü ama çubuğu üzerimde dolaştırınca ötmedi. Kutuyu nazikçe yere koydu, çubuğu da üzerine yerleştirdi ve gömleği aramaya başladı. Bir dakikadan daha az bir sürede biraz daha büyük başı olan ince kabloyu buldu. "Bir vericiye benziyor, yer tespit etmek için olabilir."

Simon, yeleği Deuce'a fırlattı. "Şunu da kes ve içindekini bul."

Deuce arka cebinden yaylı bir bıçak çıkarttı ve hızlı bir bilek hareketiyle bıçağı açtı. Önce yeleği eliyle yokladı, gözleri kapalıydı, sonra kesti. Oradan daha uzun bir kablo çıktı, ucunda ufak bir kutu da vardı. "Bir verici. Birisi konuştuğumuz her şeyi duymuş."

"Alıcıyı yok et."

Deuce benden çıkan kabloyu topuğuyla ezdi. Yerde metal ve plastikten bir leke kalınca sanki iyi bir şey yapmış gibi gülümsedi. Deuce'un birkaç tahtası eksik gibiydi. Garip tir Edward'layken tanıştıklarımın çoğu böyle oluyordu.

"Dışarıda kim var, İşbitirici?" diye sordu Simon.

Edward şapkasını taktı. Gömleği yokken garip görünüyordu ama Edward çok rahat duruyordu. Eğer gerginse bile belli etmiyordu.

"Bunu bir kere daha soracağım, sonra işler iyiye gitmeyecek." Simon sanki dayağı o yiyecekmiş gibi omuzlarını gerdi. "Kablonun diğer ucunda kim var? orada kim var?"

Edward başını iki yana salladı.

Simon gülümsedi.

Rooster, Edward'ın sırtına vurdu, sert vurmuş olmalıydı çünkü Edward dizleri üzerine düştü. Silahın kabzası Edward'ın sırtında iki yer kesmişti. Edward bir süre elleri ve dizleri üzerinde kaldı, sersemlemiş gibiydi, sonra ayağa kalkıp, Simon'a baktı.

"Soruya cevap ver İşbitirici."

Edward yine, başını iki yana salladı. Gelecek darbeye hazırdı. Bu sefer sendeledi ama yere düşmedi. Üçüncü bir kesik daha açılmıştı. Kesikler çok önemli değildi ama dipçiğin ne kadar sert vurduğunu gösteriyordu. Sabaha sırtı çok kötü moraracaktı.

"Belki kız biliyordur," dedi Mickey.

"Kim olduklarını bilmiyorum," dedim ve yalan ağzımdan çok rahat çıktı. "Edward desteğe ihtiyacımız olduğunu söyledi. Buldu da."

"Böyle bir durumda, arkanda kim olduğunu bilmeden mi geldin? Bu kadar aptala benzemiyorsun" dedi Simon.

"Edward onlara kefil oldu," dedim.

"Ve sen de ona güvendin mi?"

Başımla onayladım.

"Ona hayatını emanet eder misin?"

"Evet," dedim.

Simon önce bana sonra Edward'a baktı. "Kız, dalgan falan mı?"

Edward sersemlemiş gözlerini kırpıştırdı ama ben ne derse daha az zarar göreceğimizi düşündüğünü biliyordum. "Hayır."

"Sana inandığımı zannetmiyorum, ikinize de inanmıyorum ama eğer fahişeyi dövmeye başlarsak, büyü yapamayacak kadar hırpalanır, bu da Riker'ı kızdırır."

"Neden İşbiritici'ye, desteğini buraya çağırmasını söylemiyorsun?" dedi Deuce.

Simon, bir an dondu, sonra ona baktı. "Sen ne dedin?" dedi Simon.

"Eğer bizi duyabiliyorlarsa, neden ellerini kaldırıp buraya gelmelerini söyletmiyoruz."

Simon başıyla onayladı, sonra Edward'a döndü. "Onlara buraya gelmelerini söyle. Elleri görebileceğimiz bir yerde olsun."

"Gelmezler," dedi Edward.

"Gelirler, yoksa o pis kafanı uçururuz." Simon kısa dipçikli tüfeğini omzuna ve silahın namlusunu Edward'ın kafa-

sına dayadı. "Onlara gelmelerini söyle. Elleri havada olsun. Silahlarını bıraksınlar."

Simon'ın bizi dinleyenin polis olmadığını düşünmesi garipti, sanki İşbiritici'nin partiye polis getirebileceğine inanmıyordu.

Edward silahın namlusuna baktı, namlunun üzerinden, Simon'ın gözlerine baktı ve bakışı her zamanki bakışıydı. Gözleri kış göğü kadar boş ve soğuktu. Korku yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sanki orada değilmiş gibiydi.

Edward sakin olabilirdi ama ben değildim. Simon'ın söylediği şeyi yapacağını anlayacak kadar çok kötü adam görmüştüm. Bunun ötesini de yapmak istiyordu. Eğer Edward ölürse kendisini güvende hissedecekti. Aklıma bir şey gelmiyordu ama öylece oturup, Edward'ın ölüşünü seyredemezdim.

"Söyle onlara İşbitirici yoksa beynini yere sererim."

"Eğer çağırsam bile gelmezler."

Simon namluyu bastırdı, Edward geriye gitmemek için ayaklarından destek aldı. "Gelseler iyi olur. Sen canlı olmasan da olur sadece kız yeter."

"O bana lazım."

Simon'ın gözleri bana kaydı, sonra Edward'a geri döndü. "Yalancı fahişe."

"Sen bir cadı mısın, Simon?" diye sordum ama cevabı zaten biliyordum. Eğer büyü gücü olsaydı fark ederdim.

"Ne fark eder?"

"O zaman büyü için ona ihtiyacım olup olmadığını bilmiyorsun? Eğer onu canavarlardan uzak ve güvende tutacak birisinin kafasını uçurursan, patronun çok kızar."

"Ona neden ihtiyacın var?" diye sordu Deuce.

Yutkunup, düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Gerçeği söylemeyi denedim. Seceneğim kalmayınca bu hâlâ işe yarıyordu. "Riker çocuklara zarar vermeyeceğini söyledi. Bize zarar vermeyeceğini söyledi. Sadece benim onu canavardan kurtarmamı istiyormuş. Eğer... Ted'in beynini başka bir yere yollarsan, o zaman Riker'ın verdiği hiçbir söze inanmam. Riker'ın ben bu işi bitirdikten sonra çocukları öldüreceğini hissedersem birden ona yarım etme isteğim yok olur."

Simon'ın gözleri bana kaydı. "Biz seni istekli hale getiririz." Başıyla bir hareket yaptığını görmedim ama Mickey'nin arkamda hareketini hissettim. Bana vurulmasına alışkın değildim. Düşünmeden hareket ettim ve omzumu ıskaladı ama haklıymışım. Nasıl dövüşüleceğini biliyordu. Ona doğru döndüm ama ne yapacağımı bilmiyordum, o anda tüfeğinin kabzası çeneme çarptı. Galiba ilk vuruşundan kaçmakla onu kızdırmıştım çünkü sert vurmuştu.

Sonra birden kendimi yerde buldum, yukarı bakıyordum. Deuce yanıma diz çökmüş, yanağımı okşuyordu. Sanki bunu bir süredir yapıyormuş gibiydi, galiba bayılmıştım. Bayıldığımı hatırlamıyordum. Güneş gözlüğü gitmişti. Deuce mu çıkartmıştı yoksa, suratıma vurulduğunda mı düşmüştü bilmiyordum.

"Ayıldı," dedi Deuce. Bana gülümsedi ve yüzümü okşamaya devam etti.

Simon yanıma diz çöktü, ışığı kapattı. "Adın ne?"

"Anita, Anita Blake."

"Kaç parmak?"

Elini ileri geri oynattı, ben de gözümle takip ettim. "İki."

"Oturabilir misin?"

İyi bir soruydu. "Yardımla, belki."

Deuce elini sırtıma atıp beni kaldırdı. Ben de ağırlığımın çoğunu ona verdim, aslında gerekli değildi ama göründüğümden daha yaralı olduğumu düşünüp, beni bir tehlike olarak görmemelerini istiyordum. Biraz avantaja ihtiyacımız vardı.

Deuce'un omzuna yaslandım. Bir şarkı mırıldanıyordu, yüzümü avucunun içine almış tekrar tekrar yüzümü okşuyordu. Sonunda etrafı görebilmiştim. Edward dizlerinin üzerindeydi, ellerini kovboy şapkasının üzerinde birleştirmişti. Rooster'ın tüfeği başına dayalıydı. Edward yaralı görünmüyordu. Daha çok onun kahramanca bir şey yapmasını engellemeye çalışıyor gibiydiler.

Mickey'nin dudağı kanıyordu. Kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ediyordu.

"Kalkabilir misin?" diye sordu Simon.

"Biraz yardımla, evet."

"Deuce."

Deuce ayağa kalkmama yardım etti ama dünya döndü. Deuce'a tutundum, dünya kulağımdan akmaya çalışırken, onu sıkı sıkı tuttum. Belki de yaralanmış numarası yapmama gerek yoktu.

"Hassiktir. Eğer Deuce yardım ederse yürüyebilir misin?" dedi Simon.

Başımla onaylayacaktım ama midem bulandı. Cevap vermeden önce derin bir nefes almam gerekti. "Galiba."

"Güzel. Hadi gidelim." Simon kalktı geri geri eve girerken, karanlığa baktı, gerçi verandadaki ışık yüzünden gece görüşü bok gibi olmalıydı. Deuce ve ben peşinden girdik. Edward'ın vericisi boynunda doktor stetoskopu gibi asılıydı. Peşimizden Edward geldi, elleri başının üzerinde kenet-

liydi. Rooster ve Mickey de en arkadan geldiler. Aramızda mesafe bırakmışlardı böylece eğer birisi ateşe başlarsa, hareket edecek yer vardı.

Simon merdivenlere baktı. Ben uzun basamaklara bakmamak için başımı kaldırdım ve başım döndü. "Simon, merdivenleri çıkabileceğinden emin değilim," dedi Deuce.

"Mickey." Adı geçen adam basmakların başına geldi. "Onu taşı."

"Onun bana dokunmasını istemiyorum," dedim.

"Sana sormadım, ikinize de sormadım," dedi Simon.

Mickey silahını Simon'a verdi, sonra koluma girdi. Beni o kadar hızlı çekti ki bir anda kendimi omzunda buldum, başım aşağıya bakıyordu. Nefes alamıyordum. Dünya dönüyordu, kusacaktım.

"Kusacağım."

Beni kaba bir şekilde yere bıraktı, ben de düştüm. Beni Simon yakaladı. "Büyüyü yapamayacak kadar yaralı mısın?"

Bunun cevabını biliyordum - hayırdı. Çünkü eğer Riker ona yardım edemeyeceğimi düşünürse hepimizi öldürürdü. "Eğer Mickey beni omzundan aşağıya sallandırmazsa yapabilirim. Dik durmam gerek yoksa daha kötü oluyorum."

"Onu kucağında taşı, omzunda değil. O kadar kas bir işe yarıyor olmalı," dedi Simon.

Mickey beni bir çocuğu taşır gibi kollarına aldı. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi duruyordu. Güçlüydü ama birisini bu şekilde taşımak biraz zordu. Gücünü beni birkaç kat taşısaydı anlardık. Şimdi sadece beni düşürmemesi için dua edecektim.

Ellerimi omuzlarına koydum. Daha güvende olmak için ellerimi ensesinde kavuşturmalıydım ama boyun kaslarından kendimi zorlamadan uzanmam mümkün değildi "*Bench press* de ne kadar kaldırıyorsun?"

"Yüz doksan beş."

"Etkilendim," dedim.

Saçlarını düzeltti. Mickey tehlikeliydi ama eğer bana vurmasını engellersem, güçsüzleşiyordu. Rooster emirleri çok iyi uyguluyordu. Simon, Simon'dı. Deuce zararsız görünüyordu ama o boş bakan gözlerinde korkutucu bir yön vardı. Belki yanlış düşünüyor olabilirdim ama kandırma konusunda Deuce yerine Mickey'yi tercih ederdim. Bilek güreşinde Deuce'u alırdım.

Mickey beni hiç zorlanmadan merdivenlerden çıkardı. Bacak kaslarının gücünü hissedebiliyordum. Yine fiziksel gücünü ve çabukluğunu hissetmiştim.

"Mickey ne demek?" diye sordum.

"Hiç."

"Simon kendi adını açıkladı, sadece seninkinin anlamını merak ettim."

Cevabı Deuce verdi. "Mickey Mouse'dan geliyor."

"Kapa çeneni, Deuce."

"Poposunda Mickey Mouse dövmesi var," dedi Deuce sanki Mickey hiçbir şey söylememiş gibi.

Mickey'nin yüzü karardı ve dönüp Deuce'a kızgın bir şekilde baktı. Ben sadece yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Ne çeşit bir salak poposuna Mickey Mouse dövmesi yaptırırdı? Ama bunu yüksek sesle söylemedim, ağaç kütüğü gibi kollar narin vücuduma sarılıyken söyleyemezdim. Eğer vampir izlerini taşıyor olmasaydım büyük ihtimalle o dar-

beyle ölürdüm. Hayır, Mickey'nin bana kızmasın istemiyordum.

Merdivenler döndü ve önümüzde bir set basamak daha vardı. Mickey arada durakşamadı bile. Direk basamaklara devam etti. Bacakları ilk basamaklardaki kadar rahat çalışıyordu. Nefesini düzenlemek için hiç durmadı bile. Aslında nefesi çok az hızlanmıştı. Mickey konusunda ne dersem deyim, formu konusunda bir şey diyemezdim.

Ben de söyledim. "Günde ne kadar koşuyorsun?"

"Yedi kilometre, her gün. Nereden bildin?"

"Pek çok vücut geliştirmeci şimdiye kadar zorlanmaya başlardı. Onlar genelde aerobik çalışmaları ihmal ederler ama sen iyi yağlanmış bir makine gibisin. Nefesin bile hızlanmadı." Birisinin kucağında olmanın özel bir yanı vardı, belki de insan çocukluğunu, ailesinin kucağında olmayı hatırlıyordu.

Mickey'nin elleri sıkılaştı; bacağımdaki eli baldırıma masaj yapmaya başladı. Ona durmasını söylemedim. Tecrübelerime dayanarak, eğer bir adam sizinle cinsel ilişkiye girmek istiyorsa, sizi öldürmeye tereddüt ettiğini söyleyebilirdim. Bu kural her zaman geçerli değildi ama genelde böyle oluyordu. İşin sırrı adama şiddetten çok cinsellik düşündürmekti, böylece kafası biraz karışırdı. Şu anda düşmanlarımızın kafasını karıştırmamız gerekiyordu.

Evi boydan boya geçen beyaz bir koridora çıktık. Kapı kolları gümüştü. Hiçbir kapıyı diğerinden ayıran bir şey yoktu. Simon en sonraki kapıya doğru yürüdü, Mickey de beni kucağında taşıyarak peşinden gitti. Deuce da peşimizdeydi, sonra merdivenlerden Edward çıktı, Rooster da onun peşindeydi ama Edward'ın ulaşabileceği mesafenin uzağın-

da yürüyordu. Bu adamlar iyiydi. Ben genelde kötü adamların bu kadar iyi olmasına alışkın değildim. Vampir ya da kurtadam bile olsalar profesyonel olmuyorlardı. Daha önce de profesyonel kötü adamlarla karşılaşmıştım ama bu kadar profesyonel değillerdi. Bu seçenekleri kötüden, daha kötüye getiriyordu.

Simon kapıyı açtı. Gelmiştik. Hâlâ hayattaydık. Gece hâlâ umut vericiydi.

56

Mickey beni çok hoş bir İran halısının ortasına oturttu. Bir eli omzumdaydı, sanki beni taşıma fikri onunmuş gibi duruyordu. Ondan uzaklaşmadan elini biraz sıktım. Bir yosma gibi davranmak istemiyordum ama onun umudunu da kırmak istemiyordum, işe yarayabilirdi. Oda zengin bir akademisyenin çalışma odasına benziyordu. Duvarlarda çerçeve içinde antik haritalar vardı. Duvarların boş kalan hemen her yerinde raflar vardı, raflarda sıkça okunduğu ve kullanıldığı belli olan kitaplar vardı. Deri kaplı çalışma masasında açık ve çeşitli yerlerden ayraçla işaretlenmiş kitaplar ve üzeri notlarla dolu not kâğıtları vardı. Sanki bir çalışmayı yarıda bıraktırmıştık.

Çalışma masasında bir adam oturuyordu. İri bir adamdı, hem uzun boylu, hem de yapılıydı. Tam olarak şişman değildi ama yakındı. Sandalyeden gülümseyerek kalktı ve bize doğru yürüdü, elini uzatmıştı. Kendinden emin ve rahat yürüyordu, sanki normal hayata geçince biraz formdan düşmüş bir atlet gibiydi. Koyu renk saçları çok kısa kesilmişti ve tepesi açılmaya başlamıştı. Elleri büyüktü ve yeni alma-

ya başladığı kiloları, elindeki mezuniyet yüzüğünün etrafında birikmiş yağlardan belli oluyordu. Ellerindeki nasırlardan kendisinin de ağır işler yapmaktan çekinmediği belliydi ama nasırlar yumuşamaya, derisine karışmaya başlamıştı. Her halde bir zamanlar pis işlerini kendisi yapıyordu ama artık vazgeçmişti.

Elim tek elinin içinde kaybolup gitmişti ama yine de elimi iki eliyle sıktı. "Buraya gelmenize çok sevindim, Bayan Blake." Bunu sanki buraya şantajla değil de davetle gelmişim gibi söylemişti.

"İçimizden birinin burada olmama memnun olmasına sevindim," dedim.

Gülümsemesi genişledi ve elimi bıraktı. "Bu küçük oyunumuz için özür dilerim, Simon bana haber verdi, Mickey'nin boynunuzu kırdığını zannetmiş. Abartmış olmasına sevindim."

"Çok abartmamış, Bay Riker."

-"Kendinizi büyü yapacak kadar iyi hissediyor musunuz? Önce bir çay içebiliriz, biraz dinlenirsiz."

Gülümsemeyi başardım. "Böyle medeni davranmak güzel ve kahve daha iyi olur ama çocuklar nerede?"

Riker'ın gözleri arkamda duran Edward'a kaydı. Elleri hâlâ şapkasının üzerinde kenetliydi ama en azından artık dizlerinin üzerinde değildi. "Evet, evet, çocuklar."

Bunu söyleyişi hoşuma gitmemişti, sanki kötü haber geliyordu.

"Neredeler?" diye sordu Edward ve Rooster bir daha sırtına vurdu. Edward dengesini kaybetti, doğrulmadan önce biraz kendini toparlaması gerekti. Elleri aşağı inmemişti, sanki ona zarar vermek için bahane aradıklarını biliyordu.

"Onlara zarar gelmeyeceğini söylemiştin," dedim.

"Geç kaldınız," dedi Riker.

"Hayır," dedi Edward.

Rooster, Edward'a yeniden vurmak için tüfeğini kaldırırken, "Yapma," dedim ama o yine de vurdu. Siktir. Riker'a geri döndüm. "Yaptığın her zalimlik bana, bizi buradan canlı çıkartmaya niyetin olmadığını düşündürüyor."

"Sizi temin ederim, sizi bırakacağım, Bayan Blake."

"Ya diğerleri."

Hafifçe omuz silkti ve çalışma masasına ilerledi. "Maalesef adamlarım Bay Forrester'ın hayatta bırakılmayacak kadar tehlikeli olduğunu düşünüyor. Buna çok üzüldüm." Güzel işlemeli sandalyesine oturdu, kollarını kol dayama yerlerine yerleştirip, kalın parmaklarıyla kavradı. "Ama ölmeden önce faydalı olabilir. Eğer çekingen davranırsanız, bunun bedelini Bay Forrester ödeyecek. Onu zaten öldüreceğimiz için ona ne istersek yapabiliriz, durum çok değişmeyecektir."

Midem kasıldı, yüreğim ağzıma gelmişti, konuşmaya başlamadan önce iki kere yutkunmam gerekti. "Ya çocuklar?"

"Gerçekten umurunuzda mı?"

"Sordum değil mi?"

Masanın altına uzanıp, bir düğmeye bastı. Odanın karşısındaki duvarlarından bir bölme açıldı ve içinden NASAdakileri bile hayran bırakacak bir görüntü sistemi çıktı. Dört televizyon ekranı vardı, ekranlarda görüntü yoktu ama nedense bunun Riker'ın yeni dijital uydu sistemi olduğunu zannetmiyordum.

"Bu da neyin nesi?" diye sordum.

"Bu sizi pek ilgilendirmez. Destek adam istedim. Onlar gelince, size çocukları göstereceğim.".

"Neden destek istedin?" diye sordum.

"Görürsün," dedi.

Çok beklememiz gerekmedi. Kapıdan dört kişi girdi. İkisini tanıyordum: Yaralı yüzlü Harold ve soprano Newt'du. Harold'un elinde çifte vardı, Newt'da büyük nikel kaplı bir .45'lik ama esas problem arkalarından gelen iki adamdı.

Birisi uzun boylu, kaslı ve koyu renkli, parlak tenden ibaret bir adamdı. Mickey kadar kaslı değildi ama buna gerek yoktu. Odaya kendine has şiddet potansiyeliyle birlikte girmişti. Kertenkele hissime çığlıklar attırmıştı, sanki hislerim onun tehlikeli olduğunu anlamıştı. Diğer profesyonellerin taşıdığı silahtan taşıyordu ayrıca onun bıçakları da vardı. Ön kolunda, pazılarında, kalçasının iki yanında, hatta omzunun iki yanından da bıçak kabzaları görünüyordu. İlkel ama etkili bir görünüşü vardı. Eğer sizinle aynı hücreye girseydi, dizlerinizin üzerine çöküp, yalvarmaya başlardınız.

Diğeri orta boyluydu, açık kahverengi saçları kısa kesilmişti, çok esmer ya da çok açık tenli değildi, belirgin hiçbir özelliği yoktu. Yüzünü gördükten iki saniye sonra unuturdunuz çünkü ne yeterince yakışıklıydı, ne de akılda kalacak kadar çirkindi. Gördüğüm en akılda kalmayacak insandı diye düşünürken, gözlerim kahverengi gözleriyle bir an için kesişti. Ayaklarıma kadar bir sarsıntı hissettim. Bir bakışla, o ikisinin içinde, onun daha hızlı bir katil olduğunu anlamıştım.

Onun da elinde diğerlerinin elindeki makineli tabancadan vardı ama onun destek silahı otomatikti bir 10mm.'liğe benziyordu. Markasını bilmiyordum. Ellerim 10mm.'likler için çok küçüktü o yüzden pek ilgilenmiyordum.

"Simon iki konuğum için de iki adam görevlendirmeni istiyorum."

"Adam için dört olsun," dedi Simon.

"Uzmanlığına saygı gösteriyorum."

Rooster, Edward'ı diz çöktürdü. Simon, Mickey'yi de Edward'ın yanına yolladı. Galiba kaslı adamın bana yeniden vurması riskini almak istemiyordu. Eğer Edward çabucak ölse bile, hâlâ şantaj yapmak için ellerinde çocuklar olacaktı. Simon, orta karar adamı da Edward'ın yanına yolladı ve kendisi de Edward'ın başında durdu. Edward'a çok tehlikeli birisiymiş gibi muamele ediyorlardı ve haklılardı.

Mide bulantım geçiyordu ama bütün bu hazırlıklar canımı sıkmıştı. Göreceklerimizden korkmaya başlamıştım. Eğer bize göstermekten korkuyor olmasalardı, Edward'ın başına dört adam dikmezlerdi. Benim yanımda Simon ve bıçaklı adam kalmıştı. Harold ve Newt kapının yanındaydı. Harold da sinirli görünüyordu.

Deuce koluma dokundu, parmağını dirseğimdeki yara izi üzerinde gezdirdi. "Bunu ne yaptı?"

"Vampir."

Tişörtünü kaldırdı ve karnı yara izleriyle doluydu. "Havan mermisi."

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama bunu düşünmekten kurtuldum çünkü bıçaklı adam kolumdan yakaladı ve beni Riker'a döndürdü. Kolumu bırakmadı, zaten eli kolumu bütünüyle kavramıştı, kurtulmam pek kolay olmayacaktı.

"Gösteri zamanı," dedi Riker. Başka bir düğmeye bastı ve ekranlardan ikisine görüntü geldi. Hücreleri gösteren siyah beyaz görüntülerdi. İlk önce, bir odada Russell'ın, diğerinde de Amazon Amanda'nın sırtı görünüyordu. Sonra kadının yanındaki bacakları gördüm. Kot, koşu ayakkabıları ve spor ayakkabı giymişti, bilekleri birbirine bağlıydı. Becca olamayacak kadar büyüktü. Peter olmalıydı.

Amanda'nın üstü çıplaktı ve geniş kaslı sırtı, Mickey dışında odadaki herkesi sıska bırakıyordu. Sadece uzun saçları sayesinde onu tanımıştım. Öne eğilince, Peter biraz daha ortaya çıktı. Amanda, Peter'ın pantolonunu ve iç çamaşırını dizlerine kadar indirmişti. Onunla oynuyordu.

Yere baktım, sonra başımı kaldırdım.

Amanda, Peter'ı öpmeye çalıştı ve Peter başını çevirince onu tokatladı. Peter'ın yüzünde zaten kan vardı, sanki bu yediği ilk tokat değildi. Onu yeniden öpmek için eğilince küçük, sıkı göğsü göründü. Peter'ı öptü ve bu sefer Peter ona izin verdi. Amanda'nın, Peter'ın üzerindeki diğer eli hiç durmamıştı.

Yavaşça dönüp, diğer monitöre baktım. Tanrıya, Russell'ın da Becca'ya aynı şeyi yapıyor olmaması için dua ediyordum. Yapmıyordu ve buna şükretmiştim. Becca'yı kucağına almıştı, sanki seyredildiklerini biliyordu. Onunla küçük bir çocukla ilgileniyormuş gibi kucağına oturtmuştu ama Becca'nın bir kolunu tutmuştu ve Becca'nın minik elindeki iki parmak doğru açıda durmuyordu. Biz bakarken üçüncü parmağı da kırdı, Becca'nın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

"Sesleri de duyalım mı?" diye sordu Riker.

Becca'nın çığlığı tiz ve acı içindeydi. Russell, Becca'ya sarılıp, ona rahatlatıcı bir şeyler söyledi. Saçını okşarken, doğrudan kameraya baktı. Burnundaki bandaj duruyordu. Burada olduğumuzu biliyordu.

Peter'ın sesi de tizdi. Sesi daha önce böyle çocuk sesi gibi değildi. "Lütfen, yapma. Lütfen, dur!" Kolları da arkadan bağlıydı ama yine de debeleniyordu.

Amanda ona tokat attı. "Çok iyi hissedeceksin, söz veriyorum."

Edward'a baktım. Simon silahını Edward'ın başına yaslamıştı. Şapka yere düşmüştü. Orta karar adam bir yerden bıçak çıkartmış ve Edward'ın boğazına dayamıştı. Edward'ın boynundan kan akıyordu. Edward'ın gözlerine baktım ve o anda bu odadaki herkesin, bu evdeki herkesin öldüğünü anladım. Sadece daha henüz bilmiyorlardı.

Edward bir şey söylemeye hazırlanırken, Simon, "Hayır, sen konuşmayacaksın, yoksa Shooter[9] boğazını keser."

Orta karar adam da Shooter olmalıydı. Adı ona pek yakışmamıştı. Daha çok Tom, Dick ya da Harry gibi görünüyordu.

Edward'ın konuşmasına izin vermeyeceklerdi, yani top bendeydi ama ikimiz de oyunun nasıl biteceğini biliyorduk. Uzatmalarda.

"Onları oradan çıkart, Riker."

"Çocukları?" Sesinde soru sorduğunu belirten bir ton vardı.

"Onlara çocukları rahat bırakmalarını söyle, hemen."

"Ya söylemezsem?"

Gülümsedim. "O zaman canavar gelir ve karnını deşer."

Gözleri titredi. Bu onu rahatsız etmişti. Güzel. "Onlara ne olduğunu bilmenizin, koruma büyüsünü hızlandıracağını düşünmüştüm."

"Eğer durmazsan Riker, geriye korunacak hiçbir şey kalamayacak."

"Bilmiyorum. Seslere bakılırsa oğlan halinden memnun gibi."

Ben duymamaya çalışıyordum ama Peter'ın nefesi gitgide hızlanıyordu, kendinden geçmişti ama acı çekiyor gibi değildi. "Yapma, lütfen yapma," diye bağırdı.

---

9 Tetikçi.

Baktım ama keşke bakmasaydım. Bazı görüntüler aklı çok derinden kesip, hiç iyileşmeyecek yaralar bırakıyordu. Peter'ı ilk zevki ve onun dehşeti içinde kıvranırken görmek, bu tarz görüntülerden birisiydi. Gözlerimi kaçırmadığım için kendimle gurur duydum. Eğer birisi işkence görüyorsa, gözlerimi kaçırmıyordum. Bakmak sadece beni acıdan kurtarıyordu, onları değil. Eğer onları acıdan kurtaramıyorsam, o zaman ben de çektikleri acıya saygıdan ve kendime ceza olsun diye seyrediyordum, insanlara yardım edemediğimde başlarına neler geldiğin hatırlamak için seyrediyordum. Ama Peter'ı iki defa yarı yolda bırakmıştım çünkü dudaklarında çığlık yükselirken gözlerimi kaçırmıştım. Bu acı içinde bir çığlık değildi.

Arkamı döndüm, belki kafama aldığım darbeden sonra çok hızlı hareket etmiştim, belki de başka bir şey olmuştu çünkü oda dönmeye başladı. Dizlerimin üzerine düşmeye çalıştım ama bıçaklı adam kolumdan çekti ve beni ayakta tuttu. Peki, ben de üzerine kustum.

Geri çekildi ve kolumu bıraktı. Ben de dizlerimin üzerine düştüm, yere yakın olduğuma memnundum. Kusmayla birlikte, bir baş ağrısı da geldi. Riker'ın sesiyle birlikte bir mide bulantısı daha geldi.

"Amanda, Russell, bir iyilik yapıp, çocukları yalnız bırakın. Bayan Blake'imiz çocukların güvenliğinden endişelenirken işini yapamayacak kadar narin çıktı."

Ekranlara bakıp, gerçekten çıktıklarından emin oldum. Russell, Becca'nın başından öptü ve onu bir köşeye bıraktı, Becca ağlayıp annesini istiyordu. Peter yapmaması için yalvarırken, Amanda, Peter'ın gözlerini bağladı. Amanda, Peter'ın kulağına bir şey fısıldadı, Peter sinip, top gibi oldu. Peter'ın pantolonunu çekmedi, yerdeki tişörtünü alıp, çıktı.

Ben kendim de yerde top oldum. Dizlerimin üzerinde durmuş kusup kusmamaya karar vermeye çalışıyordum. Bu çeşit mide bulantıları beyin sarsıntısı yüzünden olurdu. Baş ağrısı da başka bir belirtiydi. Ama galiba sadece sinir bozukluğu yüzünden böyle olmuştum. Eskiden suç mahallilerinde de kusardım. Görünüşe göre hâlâ baş edemediğim şeyler vardı, mesela çocuk tacizi gibi. Yüce tanrıya bize yardım etmesi için dua ettim. Buradan sağ salim çıkmamıza yardım etmesi için dua ettim.

Bir şey öttü ve Riker çalışma masasındaki başka bir düğmeye bastı. "Ne var?"

"Burada iki ceset var. Parçalanmışlar."

Riker'ın rengi soldu. "Canavar."

"Bıçak, bir çeşit kocaman bir bıçak kullanmışlar."

"Bundan emin misin? Pozitif misin?"

"Evet, efendim."

"Görünüşe göre ziyaretçilerimiz var." Simon'a baktı. "Konuklarımız için ne yapmayı planlıyorsun, Simon?" dedi Riker.

"Öldüreceğim, efendim."

"O zaman yap."

"Shooter, Rooster, adamla kalın ve Riker emri verir vermez öldürün. Mickey sen benimle gel." Simon yanımdaki iki adama baktı. "Siz kızla kalın. Hiç kimsenin ona vurmadığına emin olun. Newt, Harold siz benimle gelin."

Gittiklerinde, adam başı iki kötü adam ve Riker kalmıştı. Durum bundan daha iyi olamazdı.

"Burada bir banyo var mı?" diye sordum.

"Yine mi kusacaksın?"

"Olabilir."

"Siz ikiniz onu götürün. Ve Deuce, eğer Bayan Blake'i yaralamadan ya da üzerinde kalıcı bir iz bırakmadan, onu sadece çocuklar ve Bay Forrester'ın zarar görecek kişiler olmadığını hatırlatacak bir yol bulursan, hemen yap. Belki ona adının nereden geldiğini gösterirsin. Otuz dakikan var."

Bir insana Riker'ın söylediği çerçevede yapılacak çok fazla şey yoktu. Benim aklıma sadece cinsellikle ilgili şeyler geldi. Genelde tecavüzden bahsedilmesi beni rahatsız ederdi ama şu an tek düşünebildiğim beni öldürmekten çok düzmek isteyen iki adamla otuz dakikam olduğuydu. Ben sadece onları öldürmek istiyordum. Bu seçeneklerimi kolaylaştırmıştı ama, "Bana işkence etmenizin bir sebebi var mı, yoksa sadece bir hobi mi?" dedim.

Riker hoş bir şekilde gülümsedi, kendine güveniyordu. "Sizin adamlarıma bedel olacağınızı düşünmüştüm ama sizi zayıf buldum, Bayan Blake. Zayıflık cezalandırılmalı ama dikkatli yapılmalı, böylece büyü de yapabilmelisiniz çünkü bunu istiyorum."

"Şimdiki replik de herhalde, bu işler nazikçe yapılmalı, yoksa büyüye zarar verir."

Deuce güldü. Riker kaşlarını çattı. "Oz Büyücüsü'nden. Batı'nın Kötü Cadısı, Dorothy'e söylüyor," dedi Deuce.

"Onu götür, Deuce." Riker burnunu buruşturdu. "Sen de üzerini temizle Blade. Sen de cezaya katılabilirsin ama kontrol Simon'da. Kıza zarar gelsin istemiyorum.

Deuce kolumu neredeyse nazikçe tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. Üzerine kustuğum adam, Blade, peşimizden geldi. Görünüşe göre artık kendisini riske atmıyordu. Kapıda bir adam belirdi. Esmer, İspanyol asıllıydı, saçları biraz uzundu, omuz askısında, 9mm.'lik bir otomatik tabanca vardı. Buradan kiralanmış bir korumaya benziyordu ama

değildi. Etrafa gücü yayılıyordu. Etrafa parlak bir güç yayıyordu. Psişik ya da belki daha fazlasıydı.

"Bayan Blake bizim olağandışı olaylar uzmanımız, Alario'yla tanışın. Kendisi, buradaki koruma büyülerinden sorumlu. Büyüleri dükkânlarımdan birisinde işe yaramadı, bütün işçilerim öldü. Onun yapamadığını siz yapacaksınız."

Alario bana soğuk gözlerle yaptı. Simon beni yanından geçirirken, gücü üzerime aktı. Birbirimizin güçlerini tanımıştık ama başka bir şey için zaman yoktu, fakat sonra olacaktı. O zaman anında koruma büyüleri hakkında hiçbir bok bilmediğimi, en azından Riker'ın istediği türdekileri bilmediğimi anlardı.

Simon beni beyaz koridordan geçirdi, Blade de peşimizdeydi. Zamanımız dolmuştu. Odaya gidip yalandan büyü yapıyormuş gibi yapamazdım. Olaf cinayetleri kötü adamları korkutacak kadar kötü hale getirememişti. Yaptığı tek iyi şey, güçleri bölmek olmuştu ve ben bu avantajı sonuna kadar kullanacaktım. Yani bu banyodan büyük ihtimalle bir kişinin sağ çıkacağı anlamına geliyordu. Bu kişinin kendim olmasını umuyordum.

57

Banyo şu iki lavabosu banyonun diğer bölümünden ayrı olan banyolardandı. Deuce beni duşu da olan küçük banyo bölümüne geçirdi. Ben biraz daha kusmuştum ama bu da pek iyi gelmemişti, hatta başım biraz daha ağrımıştı. Canım o kadar yanıyordu ki sanki gözlerimi kapatmazsam beynim gözlerimden akacakmış gibi geliyordu. Eğer beyin sarsıntısı geçirmiyorsam bile ona çok benzer bir şey yaşıyordum.

Deuce bir havlu ıslatıp bana verdi.

"Sağ ol." Havluyu yüzüme bastırdım ve düşünmeye çalıştım. Şimdiye kadar, Deuce bana dokunmamıştı. Blade lavaboda üzerini temizlemeye çalışıyordu ama o da bir an evvel duşa girmek istiyordu.

"Üzerine kustuğunda Blade'in yüzündeki ifadeye bayıldım. Paha biçilmezdi."

Islak havluyu enseme koydum. El çantasının içindekiler ve onlarla ne yapacağımı delicesine düşünüyordum ama cevap verirken sesim çok sakindi, bir puan kazanmıştım. "Blade mi? Hani şu çizgi roman karakteri mi?"

Başıyla onayladı. "Evet, vampir avcısı. İkisi de bıçak taşıyor."

"Ve ikisi de Afrika asıllı Amerikalı," dedim.

"Evet."

Yüzüne baktım, bana nazikçe verdiği ıslak havlu hâlâ ensemdeydi. O hoş, rüyadaymış gibi bakan, kahverengi gözlerinin ardındakileri okumaya çalıştım ama Edward'ın gözlerini okumaya çalışmakla aynıydı. Satır aralarını anlayamıyordum.

"Bence Blade çizgi romanda tahta kazıklar ve arbalet kullanıyordu," dedim.

Deuce omuz silkti. "Ya çok cesursun ya da benim sana zarar vermeyeceğimi düşünüyorsun."

"Eğer istersen bana zarar verebileceğini biliyorum."

"O zaman cesursun," dedi. Duvara yaslanmıştı, parmakları omzunda aslılı silahın üzerinde geziniyordu.

Omuz silkme sırası bendeydi. "Evet ama beni sakin tutan cesaretim değil."

İlk defa konuyla ilgileniyormuş gibi göründü. "Nedir?"

"Becca ve Peter'a yapılanları gördükten sonra, kendim adına pek heyecanlanamıyorum."

Blade kapıya vurdu. "Bütün gece bekleyemem, duş almak istiyorum."

O kapıya vurunca Deuce'la beraber sıçradık. Şu utancımızı paylaştığımız gülümsemeyle birbirimize sırıttık, sonra Deuce kapıyı açtı ve beni dışarı çıkarttı.

Blade kıyafetlerini lavaboda yıkamaya çalışmıştı ama işe yaramamıştı. Blade içeri girerken, Simon karşısına çıktı. "Riker duş almandan hoşlanmayacaktır."

"Üzerimi temizlememi söyledi."

"Simon onun yanında iki kişi durmamızı söyledi. Sen duştayken bunu yapamayız."

Blade bana baktı. "Bence Simon onu gözünde büyütüyor. Öyle hafif bir işkenceyi görüp de kusan birisinden korkmam. Şimdi yolumdan çekil, Deuce."

Deuce yana çekildi ama sadece Blade'in geçebileceği kadar bir yer bıraktı. Blade hiçbir şey söylemeden ona sürünüp geçti, kızgınlığı da peşinden savrulan bir pardösü gibi gitmişti. Kapıyı çarptı.

Ben lavaboya gidip, havluyu yeniden ıslattım. Deuce bana artık aynadan bakıyordu. Gözleri hâlâ hoştu ama başka bir ifade daha gelmişti. Yağmur başlamadan önce, rüzgârın yağmuru kokusuyla haber verişi gibi, acının geleceğini haber veren bir bakıştı.

El çantasını karıştırmaya başladım. "Şurada nefes açıcı bir şey olacaktı."

"Seni Blade'le duşa kilitlemeliydim. Vücudu çok güzeldir ve şu an senden pek hoşlanmıyor."

İçinde sustalı bıçak olan kalemi tuttum.

"Gerçekten kendisini tutup, bana sadece tecavüz edip, başka bir şey yapmayacağını düşünüyor musun? Dediğin gibi şu an benden pek hoşlanmıyor."

"Bana lakabımı nereden aldığımı sormadın," dedi.

Konuşma takip edebileceğimden hızlı gelişmişti. "Her halde iskambille ilgili bir şey."

Aynadan bana bakarken, başını iki yana salladı. Sonra pantolonun fermuarını açmaya başladı. Bana dokunamayacak kadar ya da benim onu engellemeyeceğim kadar uzaktaydı. Tek yapabildiğim durup bakmak oldu.

Fermuarını açıp cinsel organını rahat bir hareketle çıkardı. Yumuşak halde bile büyük ve etkileyiciydi. Eğer daha

önce Bernardo'nunkini görmeseydim daha da etkilenirdim. Elbette bir erkeğin erekte olduğu zaman ne kadar büyüyeceğini kestiremezdiniz. Bazılarının boyu biraz değişirdi. Bazıları çok büyürdü. Belki de gerçekten etkileyiciydi. Sonra üzerindeki dövmeyi fark ettim.

Aynada gördüğüme inanmaktansa, dönüp bakmayı tercih ettim. "Çığlık atıp kaçmam mı gerekiyor, yoksa dokunabilir miyim diye sormam mı?" Korkmamıştım bile çünkü çok acayip bir durumdu.

"Hangisini yapmak istersin?"

Açıkçası penisine değil de yüzüne bakmaya gayret ediyordum çünkü büyüyordu ve dövme daha da belirginleşti. "İstekli birisine tecavüz edemezsin, değil mi?"

Gülümsedi, sanki kadınlara bu şekilde yaklaşmayı daha öncede başarmış gibiydi. Kesinlikle bu bir kızın her gün karşısına çıkan türde bir teklif değildi. "Eğer sen söylemezsen ben de söylemem."

"Şeyinin... penisinin üzerinde iki kalp mi var?

Gülümsemesi genişledi.

"Canın yanmadı mı?"

"Şimdi senin canının yanacağı kadar yanmadı," dedi Deuce. Yavaşça bana doğru yaklaştı, böylece ben de yakından görebildim. Üzerinde gerçekten bir ikili taşıyordu. Ben o ikiliyi ya da başka bir şeyini benim üzerimde kullanmasını istemiyordum. Dönüp, bilerek dengemi kaybetmiş gibi yaptım. Beni diğer zamanlarda yakaladığı gibi yakaladı. Ben de kalemi göğsüne, göğüs kemiğinin biraz altına dayadım ve yukarı doğru ittim. Ben bir vampir avcısıydım. Eğer nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da ilk darbeyi kalbe isabet ettirmekti.

Kalem ona değer dermez kalemin düğmesine bastım. Bir baskı ya da bıçağın giriş hissi yoktu çünkü bıçak kendi yolunu bulmuştu.

Deuce'un gözleri büyüdü, ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Bıçağı sola çevirdim ve duştaki adamı uyarmak için bir nefes daha almadığından emin oldum.

Deuce duş kabinine doğru sendeledi. Onu yakaladım ve yavaşça yere yatırdım. Ufak tefek adamlardan birisi olduğuna şükrediyordum. Mickey olsaydı onu tutmakta zorlanırdım. Duş hâlâ akıyordu. Blade büyük ihtimalle duşun sesinden yere düşen cesedin sesini duymazdı ama tedbirli olmak daha iyiydi.

Deuce yerde yatıyordu, bıçak göğsünde saplıydı, pantolonun önü hâlâ açıktı, adını tüm dünyaya gösteriyordu. Öylece yatarken çok zavallı görünüyordu. Eğer vaktim olursa fermuarını çekecektim ama önce Blade'i halletmeliydim. Deuce'un omzunda aslı silahı alıp kendi omzuma astım. Emniyette mi değil mi biye baktım, değildi. Diğer tarafta üç kademeli ayar vardı, Uzi gibi iki değil. En yükseğe getirdim. Mantık, en yüksek ayarın en kısa sürede en fazla mermiyi atacağını söylüyordu. Deuce'un yedek şarjörünü de aldım. Şarjörde yirmi mermi vardı. Normalde bu çok fazlaydı ama bu gece değildi. Bu gece dünya üzerinde kendimi güvende hissettirecek kadar çok mermi yoktu. Makineli tabancanın da, otomatik tabancanın da yedek şarjörlerini el çantasına koydum ve çantayı göğsüme çapraz astım.

Deuce'un yedek silahı bir 9mm.'lik Glock'tu. Açıkçası ben Glockları biraz garip buluyordum ama atış poligonunda eğitim süresini tamamlayanlar çok memnundu. Ama bu sefer onlardan birisini gördüğüme çok sevinmiştim.

Silahlar harikaydı ama çok ses çıkartırlardı. Eğer Blade'i vurursam, kötü adamların hepsi benim üzerime gelirdi ve daha kötüsü benim için gelmeden Edward'ı öldürebilirlerdi. Ellerinde üç rehine vardı. Sadece bir tane yeterliydi.

Sessiz bir şeye ihtiyacım vardı. İşin kötüsü Blade'i bıçakla öldürebileceğimi zannetmiyordum. Çıplak elle, mümkün değildi. El çantasındakilere baktım.

Bıçağı Deuce'un göğsünden çıkarttım. Kan çok koyu aktı, aynı kalp kanı gibiydi. Hiç düşünmeden bıçağı Deuce'un gömleğine sildim ve ön cebime koydum.

Deuce'un bir kolu lavabonun altındaki dolabın üzerine düşmüştü. Belki de elimde çantadakilerden fazlası vardı. Kolunu kenara çekip, dolabın içine baktım. Banyo dolaplarında çok fazla ölümcül madde vardı. Neredeyse her şeyin üzerinde tehlikeli madde, içilirse zehirler, göze kaçarsa suyla yıkayın gibi uyarılar vardı. Dolapta ayrıca bir sürü kalın, büyük havlu vardı ve bende de Deuce'un tabancası vardı. Yani ev yapımı susturucu bulmuştum. Silahı bel hizamda tutup, kolumu bedenime yaslayacaktım, havluları da silahın namlusuna dayayıp, sesini azaltacaktım. Silahı bu şekilde tutunca, ateş etmeden önce hedefe çok yakın olmalıydım. Eğer Blade diğerleri kadar iyiyse, silahı yakınlarında bir yerde olmalıydı. Tek atış şansım olacaktı, iyi değerlendirmeliydim.

İyi silahlı bir adama nasıl yaklaşılırdı? Cevap – kıyafetlerinden bir kısmını çıkart. Tişört ve yeleği çıkarttım. Zaten kevlar yelek bıçağı engellemezdi, mermileri yavaşlatmak için değil miydi? Ayrıca ben biraz romantizm, en azından biraz arzu uyandırmaya çalışıyordum. Kevlarda kesinlikle bu özellikler yoktu.

Sutyenimi çıkartmadım. Sinirlerim o kadar iyi değildi. Ayrıca eğer üzerimdekileri çıkartmamı söylerse, pantolonum dışında bir şeyler de kalıyordu. Bu strip poker oynamak gibiydi. Ne kadar çok kıyafet varsa o kadar avantajlı olunuyordu.

Duş kapandı. Hassiktir. Zamanım bitmişti. Bir anda yüreğim ağzıma geldi. Ama o çıkmadan ben içeri girmeliydim. Eğer cesedi görürse, tek derdim tecavüz olmazdı.

Tabancayı belime taktım. Havluları göğsüme yasladım ve kapıyı açtım. İçeri girdim, kapıyı kapatıp, kapıya yaslandım. Blade bana baktı. Koyu teninin üzeri su damlarıyla doluydu ve Deuce haklıydı, Blade çıplakken iyi görünüyordu. Başka şartlarda onu bu şekilde görmek güzel olabilirdi. Şimdi, o kadar korkuyordum ki, nefes almakta bile zorluk çekiyordum.

Küvetin yanında duran tabancasına uzandı. Bıçakları, havlu asılan yerdeydi, kuru kalacak ama kolay ulaşılacak bir yerdeydi. Hareketin ortasında durdu, parmaklarını tabancasının üzerinde gezdirdi.

"Ne istiyorsun?"

"Deuce havlu getirmemi söyledi." Sesimdeki korkuyu belli ettim, nefes nefese konuştum.

"Nasıl oldu da soyundun?"

Yere baktım, utanmış bir hareketti. "Bana seni ya da onu seçmemi istedi."

Blade güldü, tamamen erkeksi bir sesti. "Sana ikilisini gösterdi mi?"

Başımla onayladım. Utanmış gibi yapmama gerek yoktu. Sadece gizlemeye çalışmadım.

"Sutyeni çıkart." Doğruldu, elini büyük tabancasından uzaklaştırdı ama bıçaklara ve havlu rafındaki tabancaya çok yakındı.

Sutyenin askılarını sıyırdım ve havluları göğsüme yasladım, arkama uzanıp kopçayı açtım. Havluları sutyeni çıkartacak kadar uzaklaştırdım ve sutyeni yere bıraktım. Havlular beni örtüyordu, hem utangaç davranıyordum, hem de pantolonumdaki tabancayı gizliyordu.

Blade küvetten çıktı ve aramızdaki üç adımlık mesafeyi kapatmaya başladı. Ben yan döndüm, hâlâ havlunun arkasında duran silahı çıkarttım.

Artık tam önümdeydi, silahlarından üç adım uzaktaydı. Parmakları havluyu kavradı ve yavaşça indirip, göğüslerimi ortaya çıkarttı. Aramızdaki mesafe yirmi santimden azdı, eli göğsümün üst kısmını okşamaya başlayınca ateş ettim. Sarsıldı ve "Siktir," dedi. Dizlerinin üzerine düşünceye kadar tetiği çekmeye devam ettim, Blade'in gözleri geri kaydı. Karnı ve göğsünün üst kısmı kıpkırmızı olmuştu. Havlular parçalanmıştı ve siyah lekelerle doluydu. Atışların sesi azalmıştı ama tamamen de sessiz değildi. Küçük odada bekledim, silah seslerinin duvarlarda yankılanmasını, alarm seslerini bekledim. Hiç ses yoktu.

Sutyenimi aldım ama takmakla uğraşmadım, kapıyı açıp dinledim. Sessizlik. Harika. Giyindim ve bütün silahları aldım. Blade'in tabancası Heckler ve Koch'tu. İyi bir silahtı. Onu normalde Firestar'ın gideceği yere pantolonun önüne astım. İki büyük kalibreli tabancayı da de aynı omuz kılıfında aynı tarafa koydum. Makineli tabancayı da emniyete alınca, olabileceğim kadar hazır olmuştum.

Edward'ı son gördüğümde dizlerinin üzerindeydi. Başındaki iki koruma ayaktaydı. Eğer dikkatli olursam ve makineli tüfek çok sarsılmazsa, ikisini de Edward'ı vurmadan halledebilirdim. Benim planım odayı taramaktı. Bir plan olarak, kaba bir plandı ama silah sesleri duyulduğu anda

sırrımız ortaya çıkacaktı ama sesin Edward'ı öldürmeyeceğini biliyordum. Edward'ı bir tehlike olduğunu bildikleri için öldürürlerdi ve bu tehlikeyi, yeni bir tehlikeye gitmek için arkalarını dönmeden öldürürlerdi. Çocuklar bir tehlike değildi. Eğer Riker ölürse ve çocukları öldürme emrini veremezse, çocuklar biz onlara ulaşıncaya kadar güvende olurlardı. Teorim buydu ve şu an elimdekilerin en iyisiydi.

Silahlanmış halde, banyonun dış kapısını dinledim. Ses yoktu. kapıyı biraz araladım. Koridor boştu. Daha da iyi. Çıkmadan kapıyı kilitledim ve öyle kapattım, böylece gelen olursa içerde cesetler olduğunu değil de meşgul olduğunu düşünecekti. Bıçaklar omzumda çok hareket ediyordu, o yüzden onları duvarın yanına, olabildiğince sessiz bıraktım. İlk gördüğümde uzun görünen koridor, şimdi çok kısa görünüyordu çünkü planım ya işe yarayacak ya da tamamen berbat olacak planlardan birisiydi. İki dakikadan daha az sürede, kapıya ulaşacaktım ve bunu öğrenecektik.

58

Makineli tabancanın kabzası kısaydı ama yine de omzuma dayadım, kollarım zaten kısaydı, yani bu işi erkeklerden daha rahat yapmıştım. Çalışma odasının kapısına birkaç adım kalmıştı. İçerdeki sesler koridordan duyuluyordu.

"Ne demek Antonio ve Bandit[10] kayıp. Adamlarının iyi olduğunu zannediyorum, Simon?" Bunu söyleyen Riker'dı.

Hassiktir. Simon geri mi gelmişti? Önemli değildi. Planı değiştirmeyecektim ama Simon'ın başka bir yerde olmasını tercih ederdim, en azından Edward güvende ve silahlı olunca kadar öyle olsa iyi olurdu. Fakat Simon'ın sesi az ve parazitli geldi. Telsizle konuşuyorlardı. Hassiktir. Silah seslerinin oradan duyulmasını istemezdim. Yapabileceğimin en iyisi onların konuşmasının bitmesini beklemekti. Koridorda ne kadar uzun süre kalırsam, planımın şansı o kadar azalıyordu. Birisi merdivenlerden, odaların birisinden ya da çalışma odasından çıkabilirdi. Eğer şaşırtma şansını kaybedersem, bu iş biterdi.

10 Haydut

Korkuyordum, gerçekten korkuyordum ama öldürmekten ya da ölmekten korkmuyordum, yanlışlıkla Edward'ı vurmaktan korkuyordum. Elimde bilmediğim bir makineli tabanca vardı. Makineli silahlarda eğer çok yukarı nişan alırsanız ıskalama ihtimali artıyordu, şu an elimdeki makineli tabancada da durum aynıydı. Eğer ateş edip, içerideki herkesi ıskalarsam, zaten vurulmayı hak ederdim. Son bir kere derin bir nefes aldım ve kapı pervazının yanına yaslandım. Filmlerdekilerin hep kapının ortasında durduğunu biliyordum ama bu vurulmak için iyi bir yoldu. Her fırsatta, her koruma kullanılmalıydı.

Kapıyı açınca odaya bir an için bakabildim. Rooster ve Shooter, hâlâ Edward'ın yanındaydı, Edward da dizlerinin üzerindeydi. Cadı Alario, Riker'ın masanın yanına geçmişti. Etrafa bakmayı bitirdiğim anda ateşe başladım. Sesi inanılmazdı ama silah neredeyse hiç sarsılmıyordu. Silahı yeniden nişanlamam gerekti, çünkü bir makineli tabanca için çok rahat ateş ediyordu. Shooter ateş edebildi ama iyi nişan alamamıştı o yüzden tavanı vurdu. Rooster arkasını döndü ama daha fazlasını yapamadı. Yere düşmelerine saniyeler vardı, namlu dönmeye devam etti kontrol panelinin, ekranların ve masanın ardında oturan Riker'ın işini bitirdi. Alario en uzaktaydı, o yere yatacak zamanı bulmuştu.

Ben de yere atladım, yüz üstü yere yatıp ona nişan aldım. Artık Edward önümde değildi, dikkat etmeme gerek yoktu. Tetiği çektim ve o bir şey yapamadan Alario'yu da vurdum. Mermiler vücuduna saplandıkça sarsıldı. Mermilerin ona saplanışında daha çekici bir yön vardı ya da belki de ben tetiği bırakamıyordum.

Yan gözle bir hareket gördüm ve omzumun üzerinde dönüp silahı o tarafa yönelttim. Tetiği tam zamanında bıra-

kabildim. Edward elinde bir silah, biraz önce tepesinde dikilen korumaların yanına diz çökmüştü. Sanki mermileri durdurmak istermiş gibi elini kaldırmıştı, sanki zamanında tetiği bırakacağımı düşünmüyormuş gibiydi.

Bir an öylece donduk kaldık. Ben yan yatmıştım, tüfeği Edward'a doğrultmuştum, parmağım hâlâ tetiğin üzerindeydi ama bastırmıyordum. Edward elini uzatmıştı, otomatik tabancası elindeydi ama bana doğrultmamıştı.

Dudakları oynadı ama onu duymuyordum. Biraz şok ve adrenalin yüzünden, biraz da kulak koruması olmadan kapalı bir alanda makineli tüfekle ateş ettiğim içindi. Dizlerimin üzerinde doğruldum ve silahı indirdim. Duyamadığımı fark etmişti çünkü parmaklarıyla iki yaptı ve sonra baş parmağını aşağıya indirdi. Rooster ve Shooter ölmüştü. Yuppi.

Alario'nun öldüğünü biliyordum. Ona çok ateş etmiştim. Odanın diğer tarafına Riker'a baktım. Sandalyesinde oturuyordu. Ağzı sudan çıkmış bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Hoş beyaz gömleğinin önünde kolları dahil bir sıra kırmızı leke vardı. Ellerini rahatça görebileceğim bir şekilde oturuyordu. Mermilerin şiddeti yüzünden mi öyle gerilemişti, yoksa içeri girdiğimde mi öyle oturuyordu bilmiyordum.

Edward, Riker'ı işaret etti ve tek kelimelik cümlesini duydum. "Koru." Riker'ı korumamı istiyordu, öldürmemi istemiyordu. Elbette, çocukları nerede tuttuklarını öğrenmeliydik. Bize söylemeden ölmemesini umuyordum.

Yavaş yavaş duymaya başlıyordum. Riker'ın, "Lütfen, yapmayın," dediğini duymuştum. Peter'da ekranda aynı şeyi söylemişti. Görünüşe göre Riker yalvarıyordu. Edward koridoru kontrol edip geri geldi. Elinde korumaların makineli tabancalarından vardı. Kapıyı kapattı, böylece içeri birisi girerse az da olsa bir uyarı olacaktı.

Edward, Riker'ı sorgulamaya başladığında, duymaya başlamıştım ama sanki kulaklarımda gitmek istemeyen bir çınlama vardı.

"Bana Peter ve Becca'nın nerede odluğunu söyle?" dedi Edward. Riker'ın koltuğunun arkasına geçmiş, ona doğru eğilmişti. Yüzleri birbirine çok yakındı.

Riker gözlerini çevirip, ona baktı. Dudaklarında kan birikmişti. En azından bir ciğerini delmiştim. Eğer ikisi birden delinmişse, o zaman ölüyordu. Eğer tek ciğerse belki vaktinde hastaneye kaldırılırsa o zaman yaşayabilirdi.

Bir daha "Lütfen," demeyi başardı.

"Bana çocukların nerede olduğunu öyle, ben de Anita'nın ambulans çağırmasına izin vereyim."

"Söz mü?" derken boğazından garip bir hırıltı çıkmıştı.

"Senin bize verdiğin gibi biz de sana söz veririz," dedi Edward.

Riker ya kinayeyi anlamamıştı ya da anlamak istemişti. İnsanlar ölüm korkusundayken pek çok şeye inanırdı. Eğer o hırıltılı sesiyle çocukların yerini söylerse bizim ambulans çağıracağımıza inanmıştı. Bize çocukların nerede olduğunu söyledi.

"Teşekkür ederim," dedi Edward.

"Şimdi arayın," dedi Riker.

Edward yüzünü neredeyse Riker'ın yüzüne dayadı. "Canavardan korunmak mı istiyorsun?"

Riker yutkundu, öksürdü ve başıyla onayladı.

"Seni canavardan koruyacağım. Seni her şeyden koruyacağım." Ve Riker'ı, Rooster'un cesedinden aldığı 9mm'lik Beretta'sıyla başından vurdu. Benim silahlarım dışarıda bir yerde Mickey'le birlikteydi.

Edward, Riker'ın nabzına baktı, atmıyordu. Cesedin üzerinden bana baktı. Ben Edward'ın her zaman soğuk kanlılıkla öldürdüğünü düşünüyordum ama şimdi açık mavi gözleri nefret ve öfkeyle doluydu, sanki zar zor kontrol altına alınmış bir orman yangını gibi bakıyordu. Hâlâ kendini kontrol edebiliyordu ama ilk defa bu gece kendisini kaybedeceği bir durumla karşılaşır mıyız diye merak etmiştim. Umurunuzda olmayan şeyler olurken, soğuk kanlı ve ölçülü davranabilirdiniz. Peter ve Becca, Edward'ın umurundaydı. Hem de onlarla benim düşünebileceğimden daha da çok ilgileniyordu. Çocuklar ve Donna onun ailesiydi.

Bana tüfeği yeniden doldurmamı söyledi. Ben de söylediğini yaptım. Eğer Edward bütün bir şarjörü birkaç saniye de boşalttığımı söylerse ona inanırdım. El çantasındaki yedek şarjörü taktım.

Edward kapıya gitti, ben de onu takip ettim. Edward'ın soğuk kanlı halinden daha korkunç bir şey olamayacağını düşünüyorum. Yanlış düşünüyormuşum. Aile babası Edward daha da korkunçmuş.

59

Bana aradan saatler geçmiş gibi geliyordu ama kolumdaki saate göre yarım saat geçmişti. Ben duvara dayanmış eğilebildiğim kadar eğilmiştim, vurulmamaya çalışıyordum. Buraya çocukları kurtarmaya geldiğimizi biliyordum ve hâlâ bunu yapmayı planlıyordum ama öncelikli planım bir mermiye yakalanmamaktı. Son beş dakikadır planım buydu. Daha önce mermi yağmuru terimini duymuştum ama tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Etrafınızdan yüksek hızda maddeler havayı yarıp yanınızdan geçerek duvarı delip üzerinize küçük kaya parçaları fırlatırken, etrafınızdaki atmosfer hareketli bir şeye dönüşüyordu. Koridorun sonunda makineli tabancalı iki adam vardı, bizi çapraz ateşle sıkıştırmışlardı. Daha önce bana hiç tam otomatik silahla ateş edilmemişti. Çok etkilenmiştim. Son beş dakikadır, duvara yapışıp başımı aşağıda tutmak dışında bir şey yapamamıştım.

Gizli geçit tam Riker'ın söylediği yerdeydi. Edward dışarıdaki nöbetçiyi, bıçağıyla, hızlı ve sessiz bir şekilde etkisiz hale getirmişti. Simon'ın adamları, daha doğrusu adamların-

dan geri kalanı bizi bulup ateş etmeye başlayıncaya kadar biz, iki tanesini daha öldürmüştük. Adam öldürme konusunda iyi olduğumu, silahlı çatışmalar konusunda iyi olduğumu düşünüyordum. Yanlış düşünüyormuşum. Eğer şu an bir silahlı çatışma içindeysem, o zaman daha önce hiç silahlı çatışmaya girmemişim demek oluyordu. Ben birilerine ateş etmiştim, onlar da bana ateş etmişlerdi ama bunlar yarı otomatik tabancalarla olmuştu. Şimdi mermiler etrafımdan hiç durmadan geçip gidiyordu. Başımı köşeden uzatmaya bile cesaret edemiyordum.

Vurulmadan buraya kadar gelmiş olmam tamamen şanstı. Şimdiye kadar şansımı arttırmak için doğru yaptığım tek şey, bulduğum her korunağın arkasına geçmekti. Bu yeni keşfettiğim korkaklığımın tek tesellisi, Edward'ın da yanımda çömelmiş olmasıydı ama arada köşeden bakıp, bizi sıkıştıran adamlara ateş ediyordu.

Ateş ederken bana uzandı. Elimi tutunca, silahın sarsıntısını ben de hissettim. Duvarın arkasına tekrar çekilince üzerimizden yeniden mermiler uçuştu. Edward elini açtı ben de el çantasından ona yeni bir şarjör verdim. Kendimi ameliyat hemşiresi gibi hissediyordum.

Edward'a eğilip, yüksek sesle fısıldadım. "Yeleği ister misin? Ben kullanmıyorum."

"Benim yeleğim var." Deuce nazik davranıp, Edward'ın Kevlar yeleğini çalışma odasında bırakmıştı.

"Benimkini de başına takabilirsin," dedim.

Sanki şaka yapmışım gibi bana gülümsedi. Yaklaşmamı işaret etti. İkimiz de pek bir işe yaramadığımın farkındaydık. Duvarda benim yerime geçip, beni kendi durduğu yere çekti ve sırtımı iyice duvara yasladı. Kendisi yüzüstü yattı, köşeden ateş etmeye başladı. Köşeden bakıp ateş etmesi birkaç

saniye sürmüştü. Ateş et, geri gel ama Edward köşeden kodiroa bakarken ben karşımızdaki köşeden merdiven tarafından bakan bir kafa gördüm. Kafa hemen geri çekildi.

Edward'ın koluna dokunup, tam birilerinin geldiğini söyleyecektim ki yanımıza bir şey düştü. Küçük ve yuvarlak bir şeydi. Yaptıklarımı düşündüğümü hatırlamıyordum. Hemen dizlerimin üzerinde doğruldum, makineli tabancayı bırakınca askısında sallamıştı. Ben, el bombası kelimesini düşünmeden, düşen şeyi yakaladım ve merdivenlerden yukarıya attım. Kendimi yere atıp, Edward'ın bacağına dokundum ve bir patlama oldu. Dünya sarsıldı ve merdivenlerden kaya ve toz bulutu yükseldi. Taşlar başımı koruyan kollarımın üzerine yağdı. Koridor tarafındaki kötü adamlar gelirlerse, savunmasız olacağımızı düşündüm, o zaman başımı, köşeyi ve Edward'ı görebileceğim kadar kaldırdım.

Edward da başını tek eliyle kapatmıştı ama köşeye bakıyordu ve silahı tek elindeydi. Elbette, hiçbir şey Edward'a kötü adamları unutturamazdı, hele bir patlama ve tavanın başına yıkılması gibi ufak bir şeyin unutturması hiç mümkün değildi.

Sessizliğin yerini yıkılma ve inleme sesleri aldı. Etrafa sis gibi toz yayılmıştı. Tam öksürmeye başlıyordum, bir anda Edward'ın eli ağzımı kapattı. Nereden anlamıştı? Hafifçe başını iki yana salladı.

Sessiz kalmamı istiyordu ama ben sebebini bilmiyordum. Elbette bilmeme de gerek yoktu.

Sessizce yerde yattık ve sessizlik uzamaya başladı. Sonunda, koridordan gelen ilk ayak sessini duydum. Gerildim, Edward elini omzuma koydu. Sakin ol, diyordu, sakin ol. Olabildiğince sessizce yutkundum ve rahatlamaya çalıştım. Sessiz olabiliyordum. Sakin olamıyordum.

Koridordan gelen hareket sesleri dikkatli ve çok sessizdi. Birisi yavaşça bize doğru yaklaşıyordu. Parçalanıp, parçalanmadığımızı merak ediyordu. Biz parçalanmış numarası yapıyorduk ama adam yanımıza geldiği anda oyun bitecekti. Onu öldürebilirdik ama koridorun sonunda bir adam daha vardı. Mermisi bitinceye kadar, koridoru bize karşı savunurdu onlar bizim yanımıza gelmek istemiyorlardı ama biz koridoru geçmek istiyorduk. Becca ve Peter koridorun sonundaki hücredeydi. Avantaj kötü adamlardaydı çünkü biz ilerlemek istiyorduk, onların tek yapması gereken oldukları yeri tutmaktı.

Fakat, şimdi içlerinden birisi bize doğru geliyordu.

Edward eliyle bir yer işaret etti, ilerleyip oraya yatmamı istiyordu. Ölü numarası yapmamı istediğini anlamıştım ama o kadar ileri gidersem atış menzillerine girmiş olacaktım. Eğer ateşe başlarlarsa, yerde yatıyor olmama rağmen vurulabilirdim. Ama... yıkıntıların arasında ileri doğru süründüm, sürünürken silahımı ya da el çantamı yere sürtmemeye çok dikkat ettim. Arkama bakınca istediğimden daha fazla ileri süründüğümü fark ettim ama Edward başını yukarı aşağı salladı, yerimi beğenmişti. Yüzüstü yattım, pek ölü taklidi yapabileceğimi zannetmiyordum. Saçlarımı yüzüme atıp, arasından koridora baktım. Makineli tabancam da elimdeydi ama bu sefer Edward başını iki yana salladı. Ben de silahı bıraktım ve elimi silahtan uzaklaştırıp ölü taklidi yaptım. Silaha asla vaktinden ulaşamazdım. Adam köşeyi döndüğü anda, işim biterdi.

Yerde yatıp her hareketi duymaya çalışıyordum. Fakat daha çok kendi kalp atışımı duyuyordum. Gelen her kimse artık daha da sessizleşmişti. Belki de korkmuştu. Belki de gelmiyordu, belki de ateşe yeniden başlayacaklardı. Hare-

ketsiz durmaya çalıştım, nefes bile almıyordum. Yerde rahatlamaya çalıştım, tam da başardığım anda koridorda bir hareket gördüm. Koridoru Edward'dan daha iyi görecek bir yerdeydim. Acaba gelen adam saçlarımın arasından gözlerimin parlaklığını görebilir miydi? Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum. Ya Edward adamı öldürecekti ya da adam beni öldürecekti. Edward'a güveniyordum... Edward'a güveniyordum... Edward'a güveniyordum.

Sesler geldi; bunlar, hafif sürtünme sesleri, kumaş sesleriydi. Sonra bir nefes sesi duyuldu. Koridorun diğer tarafından duyulacak kadar yüksek sesler değildi. Sessizlik o kadar fazlaydı ki, korkutucuydu ama eğer Edward hızlı davranmazsa bir silahlı çatışma olacaktı. Gözümü biraz açtım, sonra gözüm birden kocaman açıldı çünkü Edward Mickey'nin cesedinin yanına diz çökmüş, üzerini arıyordu.

Sessizliğin uzun sürdüğünü düşünen tek kişi ben olmalıydım çünkü bir ses, "Mickey, iyi misin?" dedi.

Edward cevap verdi ama sesini değiştirmişti. Mükemmel bir taklit değildi ama iyiydi. "Temiz."

"Parola?" diye sordu adam. Sesini tanımamıştım. Simon'ın henüz tanışmadığım adamlarından birisi olmalıydı.

Edward bana bakıp başını iki yana salladı. Parolayı ben de bilmiyorum ve görünüşe göre tahmin edemezdik ama Edward yine de denedi. "Saçmalamayı bırak da, buraya gel cesetleri aramama yardım et."

Gelen cevap mermi şeklinde oldu. Ben zaten olabildiğince yerdeydim ama daha da sinmeye çalıştım. Mermiler üzerimden geçip, karşı duvara saplandı, çığlık atmamı engelleyen tek şey gururumdu.

Edward garip bir hareket yaptı. Galiba ne istediğini anlamıştım. Ateş kesilince, geri geri süründüm. Ateş yeniden

başladığında neredeyse istediği yere varmıştım. Olduğum yerde kaldım, yüzümü yere yasladım. Ateş kesildiğinde sırtımı Mickey'nin cesedine dayamıştım. Edward da diğer taraf da kalmıştı.

Silahlarım hâlâ Mickey'deydi. Onları hemen geri aldım. Edward'ın elinde, arabada el çantama koydukları yangın bombasına benzeyen bir kutu vardı ama ondakinin saç spreyi kamuflajı yoktu. Gözlerim büyüdü. Edward sanki zihnimi okumuş gibi başını iki yana salladı, dudaklarını oynatıp, "Sis," dedi.

Tamam.

Edward cesede doğru eğildi, ben de Edward'a doğru yaklaştım. "Atarken beni koru," dedi. Koridora doğru sürün. Dumanın içinde hareket eden birisini görürsen ateş et." Sonra geri çekildi, sis bombasının pimini çekti ve duvarın arkasında ayağa kalktı.

Ona doğru süründüm, duvara ve Edward'ın bacaklarına yaslandım, makineli tabancayı sıkı sıkı tuttum. "Vay, baş ağrım geçmiş," diye düşünürken, Edward sessizce, "Şimdi." dedi.

Köşeden çıktım, tetiğe bastım ve koridoru mermiyle doldurdum. Edward sis bombasını attı. O geri çekilince, ben de geri çekildim. Koridoru yoğun beyaz duman kapladı. Ben duvarın arkasında yüzüstü yatıp dumanın bana doğru gelmesini bekledim. Edward eliyle duvarın diğer tarafına geçeğini gösterdi, benim de ileri gitmemi istedi. Sürünmeye başladı ve neredeyse anında yoğun dumanın içinde kayboldu. Duman göz yakıcıydı, kötü bir şeye batırılmış pamuk yanığı gibi kokuyordu.

Sol tarafımda kalan duvara doğru süründüm, makineli tabanca elimdeydi. Şimdi kotumun önünde iki tabanca ası-

lıydı, yani rahat sürünemiyordum ama hiçbir şey beni durdurup tabancaları düzelttiremezdi. El çantası sırtımda ağır bir sırt çantası gibi ağırlık yapıyordu. Dünya sanki dumandan ibaretti, altımdaki yeri hissediyordum, duvara çok yaklaşınca sol dirseğime değiyordu ama göremiyordum. Koridorda benim dışımda hareket eden bir şey yoktu, beyaz duman bulutu içinde bir şey görmeye çalışıyordum.

Benim dışımda hareket eden hiçbir şey yoktu.

Sonra dumanın içinden mermiler fırladı, silaha, dumanın içinde namludan çıkan ateşi görecek kadar yakındım. Neredeyse dibine kadar gelmiştim ve o da dumanın içine göğüs hizasında ateş ediyordu. Ben ayak bileği hizasında yere yatmış ona bakıyordum. Tetiğe bastığında adamı duman içinde bir gölge gibi görüyordum, gölgesi silahın tepkisi yüzünden titriyordu.Yan dönüp, üzerine ateş ettim, onun bana ateş etmeyeceğine emin olmadan, kalkmaya, hatta diz çökmeye bile korkmuştum.

Dizlerinin üzerine düştü, bir anda yüzü dumanın içinden çıktı. Çok yakın mesafeden göğsüne ateş ettim, o zaman geri düştü ve dumanın içinde kayboldu. Sanki bulutların üzerine düşmüştü. Yerde kaldım ve ayaklarını görebildiğimi fark ettim. Yerdeki duman neredeyse dağılmıştı, Edward'ın sürünmemi istemesinin sebeplerinden birisi de buydu.

"Benim," dedi Edward ve dumanın içinden çıktı, duman Edward'ın adamın nabzını kontrol ettiğini görebileceğim kadar azalmıştı. "Burada kal," dedi Edward ve dumanın içinde kayboldu.

Bu beni kızdırmıştı ama yine de yerde öldürdüğüm adamın yanında kaldım ve bekledim. Kızmış olabilirdim ama hiçbir halt bilmediğim bir çatışma türünün içindeydim. Bir şekilde Edward'ın diğer hayatının içine düşmüştüm ve o

buradaki hayatta kalma yollarını benden daha iyi biliyordu. Söyleneni yapacaktım. Hayatta kalma şansım bu şekilde artabilirdi.

Edward geri geldi, sürünmek yerine yürümüştü. Herhalde iyiye işaretti. "Burası temiz ama uzun sürmez." Elinde Riker'dan aldığı anahtarlar vardı. "Hadi gidelim."

Peter'ın hücresi olması gereken kapının kilidini açtı ve kapıyı biraz itip. Becca'nın kapısına geçti. Galiba Peter'ı ben alacaktım. Tek dizimin üzerinde doğruldum ve kapıyı duvara dayanıncaya kadar açtım. Gördüğünüz gibi arkasında hiç kimse yoktu. Eğer odada birisi olsaydı, büyük ihtimalle ateşi başımın üzerinde geçip giderdi çünkü dizlerimin üzerindeyken çok kısa oluyordum. İçeri söyle bir bakınca, dar yatakta yatan Peter dışında kimse olmadığını gördüm.

Ayağa kalkıp, kapıyı kapatarak içeriye kilitlenme riskini alsam mı, yoksa açık bırakıp, birisine bana ateş etme fırsatı versem mi diye düşündüm. Açık bıraktım ama bu en iyi seçeneğim değildi. Sadece bir hücrede kapalı kalmak istemiyordum. Biraz klostrofobim yüzündendi, biraz da çok fazla kapalı yerde kalıp bir şeyin beni yemesini beklemem yüzündendi. Bazen son durumun klostrofobiden daha baskın olduğunu düşünüyordum.

Hücre, siyah beyaz monitörden kötü görünüyordu ama şimdi daha da beterdi. Peter olabildiğince sinmiş top gibi olmuştu. Elleri arkadan bağlıydı, birbirine bağlı ayak bileklerini çıplak poposuna kadar çekmişti. Pantolonu dizlerinin altındaydı ve soluk teni çok kırılgan görünüyordu. Amanda onu böyle bırakarak, aşağılamak istemişti. Gözleri hâlâ bağlıydı, gözbağı saçlarının üstünde çok beyaz görünüyordu. Dudağındaki kan kurumuştu, yüzündeki morluklar aşırı bir öpüşten geriye kalmış çirkin ruj lekeleri gibi belirmeye başlamıştı.

Sessiz olmaya çalışmıyordum. Acele ediyordum. Geldiğimi duymuştu ve ağız bağının altında konuşmaya başlamıştı. Ne dediğini anlıyordum.

"Lütfen, yapma, lütfen." Bunu tekrar tekrar, panik içinde söylüyordu, sesi tiz çıkıyordu ama çocuk sesi gibi değil de, korku içindeki birinin sesi gibiydi.

"Benim, Peter," dedim.

Beni duymamış gibiydi, sadece yalvarmaya devam etti.

Omzuna dokununca, çığlık attı. "Peter, benim, Anita."

Galiba bir an nefesi kesildi, sonra, "Anita?" dedi.

"Evet, seni buradan çıkartmaya geldim."

Ağlamaya başladığı zaman omuzları titriyordu. Blade'in bıçaklarından birisini çektim ve dikkatlice bileklerinin arasına sokup bağı kestim. Bağ, hemen kesildi. Gözündeki bağı çıkartmaya çalıştım ama çok sıkıydı.

"Gözündeki bağı da keseceğim, Peter. Hareket etme."

Nefesi yavaşladı ve ben bıçağı bağın altına sokunca hareketsiz durdu. Bağı kesmek ipi kesmekten daha zordu, çünkü daha kalındı ve açısı daha kötüydü ama Blade'ın bıçağı sonunda onu da kesti ve kumaş yere düştü. Bağın sıktığı yerlerde kırmızı izler vardı. Peter birden doğruldu ve bana sarıldı.

Ben de ona sarıldım, bir elimde bıçak vardı.

"Bir dahaki gelişinde şeyimi keseceğini söyledi," diye fısıldadı. Yeniden ağlamadı. Sadece bana sarıldı. Ben de boştaki elimle sırtını okşadım. Onu rahatlamak istiyorum ama buradan gitmek de istiyordum.

"Artık sana zarar veremez, Peter. Buna söz veriyorum ama buradan gitmemiz gerek." Kollarında, yüzünü görebileceğim kadar geriledim. Yüzünü ellerimin arasına aldım, bıçağı dikkatlice tutmuştum. Gözlerine baktım. Korkudan

kocaman olmuşlardı ve sok geçiriyormuş gibi bakıyorlardı ama şu an bunun için yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

"Peter, gitmemiz gerek. Ted de, Becca'yı alıyor ve gidiyoruz."

Galiba kız kardeşinin adını duymak onu harekete geçirdi, gözlerini kırpıştırdı ve başını yukarı aşağı salladı. "İyiyim," dedi, söylediği bu gece duyduğum en iyi yalandı.

Ama kabullendim ve "Güzel," dedim. Ayak bileklerindeki bağlara uzanmak için yanından kalkmam gerekti. Boyu o kadar uzundu ya da artık ben o kadar kısaydım ki bana sarılınca yüz yüze gelmiştik ve bu sırada aniden bazı yerlerinin açıkta olduğunu hatırladı. Ben ayak bileklerindeki bağı keserken, o da iç çamaşırını ve pantolonunu tutup giymeye çalıştı.

Bıçağı geri çekmem gerekti. "Eğer rahat durmazsan, bir yerin kesilecek."

"Giyinmek istiyorum," dedi.

Yatağın ayak ucuna oturdum ve "Giyin," dedim.

"Bakma," dedi.

"Bakmıyorum."

"Ama bana bakıyorsun," dedi.

"Ama sana bakmıyorum." Ona açıklayamazdım, o yüzden o pantolonunu giymeye çalışırken arkamı dönüp kapıya baktım.

"Artık bakabilirsin."

Pantolonunu çekip önünü kapatmıştı ve bu gözlerindeki korkuyu biraz almıştı. Ayak bileğindeki bağları da çözüp bıçağı yerine koydum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Benden uzaklaştı ama neredeyse düşüyordu çünkü ayakları çok uzun süre bağlı kalmıştı, uyuşukluğu henüz geçmemişti. Sadece kolunu tuttuğum için ayakta kalmıştı.

"Koşmaya başlamadan önce, yürümek için biraz yardıma ihtiyacın olacak," dedim.

Kapıya yürümesine yardım etmeme izin verdi ama bana bakmıyordu. İlk tepkisi çocukçaydı, kurtarıldığı için minnettardı ve birisine sarılması gerekiyordu ama sonraki reaksiyonu daha olgundu. Artık utanıyordu. Olanlardan ve onu neredeyse çıplak gördüğüm için utanmıştı. On dört yaşındaydı, çocuklukla yetişkinlik arasındaki öfkeyle doluydu. Bir şekilde bu hücreye girdiğinde, şimdikinden daha gençti.

Edward ve kucağındaki Becca'yla koridorda karşılaştık. Becca soluk ve hasta gibi görünüyordu. Yüzünde morluklar belirmeye başlamıştı ama elini görünce gözlerim doldu. Daha birkaç gün önce Edward'la onunla oynarken tuttuğum minik eli, şişip morarmıştı. Bu kadar kötü olması için çok erkendi, bu kırıkların kötü olduğu ve çabuk iyileşmeyeceği anlamına geliyordu.

"Anita, beni kurtarmaya sen de gelmişsin," dedi. Sesi yüksek ve tizdi. Boğazım düğümlendi.

"Evet, tatlım, seni kurtarmaya ben de geldim."

Peter ve Edward birbirine baktı. Önce Edward uzandı, sadece elini uzattı, çünkü kolu Becca'nın altındaydı. Peter elini tutup ikisine de sarıldı. Parmakları Becca'nın elinin üzerinde gezindi ve yanaklarına yeni gözyaşları döküldü ama artık hıçkırmıyordu, sadece sessiz gözyaşları döküyordu. "İyileşecek," dedi Edward.

Peter, Edward'a sanki ona inanmıyormuş ama inanmak istiyormuş gibi baktı. Sonra onlardan uzaklaştı, gözyaşlarını sildi. "Ben de tabanca alabilir miyim?"

Ben hayır demeye hazırlanıyordum ama önce Edward konuştu. "Ona Firestar'ını ver, Anita."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim.

"Daha önce ateş ettim. Yapabilirim," dedi Peter.

Daha önce de Edward'ın emirlerine uymuştum. Genelde haklı oluyordu ama... gözlerindeki bakış yeterliydi. Peter ve Becca'nın yeniden yakalanmasını istemiyordu. Eğer Peter'a bir silah verirse, ona işkence etmezlerdi, onu öldürürlerdi. Eğer durum kötüye giderse, Edward oğlanın sonunun ne olacağını belirlemişti. Ve, Tanrı yardımcım olsun, ben de onunla aynı fikirdeydim.

Firestar'ı kotumdan çıkarttım. "Neden Firestar?"

"En küçük kabza onda."

Silahı Peter'a verirken kendimi garip bir şekilde çocuk tacizcisi, daha doğrusu onları yoldan çıkartan birisi gibi hissettim. "Eğer namluya da mermi sürersen dokuz mermi alır. Şu an sadece sekiz mermi var. Emniyeti burada."

Silahı aldı ve şarjörü çıkartıp kontrol etti, sonra utanmış bir şekilde baktı. "Ted, her zaman dolu olup olmadığını kontrol et, der." Şarjörü yerine taktı ve namluya mermi sürüp, ateşe hazır hale getirdi.

"Bizi vurmamaya çalış," dedim.

Silahı emniyete aldı. "Vurmam."

Gözlerine bakınca ona inandım.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Becca.

"Eve gidiyoruz, balım," dedi Edward.

Edward kucağında Becca, önden gitti. Peter arkasındaydı ve ben de en arkayı almıştım. Kimseye yakın durmuyordum ama güvende olmadığımızı biliyordum. Simon ve diğer adamlarını geçmemiz gerekiyordu, Harold, Newt ve buralı diğer adamlar da vardı. Russell ve Amanda neredeydi? Buradan gitmeden önce onları görmeyi çok istiyordum. Peter'a, Amanda'nın ona zarar veremeyeceğine söz vermiştim. Ben hep sözümü tutardım.

60

Koridor geniş bir alana açılıyordu. Edward durunca, Peter'la ben de durduk. Becca, hâlâ Edward'ın kucağında olduğu için onun başka bir seçeneği yoktu. Ben arkamızı gözleyip, Edward'ın ne yapacağımıza karar vermesini bekledim. Alanın ne kadar geniş olduğunu göremiyordum ama Edward bizi durdurduğuna göre endişe edilecek kadar geniş olmalıydı. Sonunda, sol taraftaki duvara yanaşıp, ilerlemeye başladı. İçersini görünce Edward'ın neden tereddüt ettiğini anladım. Sadece geniş bir alan değildi, sağa doğru geniş üç tünel uzanıyordu, karanlık girişlerinden, Simon ve adamları ya da daha başka her türlü şey çıkabilirdi ama dördüncü çıkış yukarı giden merdivenlerdi. Biz yukarı gitmek istiyorduk.

Sırtımı duvara verip ilerledim, gözümü hem geldiğimiz koridorda, hem de sağdaki üç tünelde tutmaya çalışıyordum. Merdivenleri Edward'a bırakmıştım.

Merdivenler dardı, iki zayıf insan ancak yan yana sığardı. Yukarı çıkıp, bir anda keskin bir dönüşle diğer tarafa dönüyordu, kör bir dönüş vardı. Ben arkayı kolluyordum çün-

kü eğer hem arkadan, hem de önden birileri gelirse, ölürdük. Bir pusu için çok uygun bir yerdi.

Peter da gerginliği hissetmiş olacak ki, Edward'a yaklaştı, merdivenlerden çıkarken artık neredeyse ona değecekti. İlk kör dönüşe artık iyice yaklaştığımızda Edward durup basamaklara baktı. Peter bir adım daha attı. Peter, Edward'a çarpınca, Edward sendeledi. Edward, düşmesin diye Becca'yı merdivenlere bırakıp, sağlam elinden tuttu. Bence eğer Beçca'yı yere düşürseydi başına bir şey gelmezdi ama o çabası ona çok ihtiyacı olan bir saniyeyi kaybettirmişti.

Bulanık bir hareket gördüm ve bir anda Edward'ın sırtında bir tahta kazık belirdi. Ben Edward'a doğru uzandım ama o, "Merdivenlerden yukarı koş, hemen. Vur onları," dedi.

Soru sormadım. Son birkaç basamağı olabildiğince çabuk çıktım ve köşeden yere atladım, neye ateş ettiğimi görmeden yukarı ateşe başladım.

Harold, Russell, Newt ve Amanda bir üst kata koşuyordu. Atış açısını ayarlayıp, üzerlerine ateş ettim. Üç adam yere indi ama Amanda dönüp geldikleri köşede kayboldu. Ben cesetlerine de ateş edip adamların ayağa kalkamayacaklarından emin oldum, sonra ayağa kalkıp, Amanda'nın peşinden koştum. Köşeyi dönerken eğildim ama merdivenler boştu. Siktir. Çocukları ve Edward'ı yalnız bırakıp peşinden gitmeye cesaret edemedim.

Merdivenlerden aşağıya inerken, kana basıp kaydım ve merdivenlere düştüm, dirseğim Harold'un sırtına çarptı, adam inledi.

Silahın namlusunu göğsüne dayayınca, zorla gözlerin açtı, "Pusu yerine vaktinde varamadık. Simon çok kızacak," dedi, ses tonundan canının yandığı belliydi.

"Artık Simon'ı dert etmene gerek yok, Harold. Ona bir şey söyleyemeyeceksin."

"Çocuklara zarar vermeyi hiç istemedim," dedi.

"Ama engellemedin," dedim.

Derin bir nefes aldı, bu da canını yakmış gibiydi. "Simon telsizle birisini aradı. Başarısız olduğunu söyledi. Gelip pisliğin temizlenmesini istedi. Galiba hepimizi öldürmeye geliyorlar."

"Kim geliyor?"

Ağzını açtı ve galiba bana söyleyecekti ama son nefesini verdi. Nabzına baktım atmıyordu. Öldüğünü biliyordum ama yine de kontrol etmiştim. Emin olmak için Russell ve Newt'un da nabzını kontrol ettim, onlar da ölmüştü. Silahlarını bıraktım çünkü artık daha fazlasını taşıyamıyordum.

Edward'ın olduğu taraftan sesler geldi. Siktir. Sonra seslerden birisini tanıdım. Olaf'ın sesiydi.

Köşeyi dönünce Olaf ve Bernardo'yu, Edward'ın yanına diz çökmüşken buldum. Peter da merdivenlere oturmuş Becca'ya sarılmıştı. Becca ağlıyordu. Peter ağlamıyordu, Edward'a bakıyordu, yüzü bembeyazdı.

Beni önce Bernardo gördü. "Öldüler mi?"

Başımla onayladım. " Russell, Newt ve Harold. Amanda kaçtı."

Peter'ın gözleri bana kaydı ve koyu renk gözleri, bembeyaz teninin üzerinde çok daha koyu renkli görünüyordu. Morarmış dudakları da soluk teninde makyajlı gibi duruyordu, renk gerçek olamayacak kadar parlaktı.

Edward biraz inledi, o zaman Peter, Edward'a döndü. "Özür dilerim, Ted. Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil, Pete. Sadece bir dahaki sefere ben önündeyken daha dikkatli ol." Edward'ın sesi gergindi ama Pe-

ter bir dahaki sefer olacağından emin gibiydi. Ben pek değildim.

Olaf ve Bernardo onu döndürmüşlerdi, kazığın göğsünden çıkmış sivri ucu görünüyordu. Göğsünün üst kısmındaydı, sol omzuna yakındı. Kalbini ıskalamıştı, yoksa şimdiye kadar çoktan ölürdü ama kalp zarını zedelemiş olabilirdi ve şu anda bile kan zarın içine akıyor olabilirdi. Ya da tamamen ıskalamış da olabilirdi. Ciğerlerini de tamamen ıskalamış olabilecek kadar yukardaydı. Belki.

"Geldiklerini nereden anladın?" diye sordum.

"Onları duydum," dedi Edward ve sesi bana Harold'ın sesini hatırlattı, acı içindeydi.

Bir anda üşüdüm ama soğuktan değildi. Edward'ın yanına diz çökerken, Edward, "Arkanızı kollayın," dedi.

Ayağa kalktım, sırtımı duvara verdim ve merdivenin iki tarafını da görmeye çalıştım ama gözlerim Edward'a kayıp duruyordu. Ölüyor muydu? Tanrı'ya, bu şekilde olmaması için yalvardım. Dua sadece Edward için değildi. Peter'ın yüzündeki bakışı da görmüştüm. Eğer Edward ölürse, Peter kendisini suçlayacaktı. Çocuk zaten kötü bir gece geçirmişti. Böyle bir suçluluk duygusuna gerek yoktu.

"Bana tişörtünü ver," dedi Olaf.

Ona baktım.

"Yarayı sarıp kazığın hareket etmesini engellemeliyiz. Burada çıkartamayız. Kalbe çok yakın. Hastaneye gitmesi gerek."

Ben de aynı fikirdeydim. "Üzerimi çıkartırken birisi kötü adamları kollasın."

Bernardo ayağa kalkıp, duvardaki yerimi aldı. Alçısında mızrak ucu gibi çıkmış bıçağı gördüm. Bıçağın etrafında kan vardı.

Tişörtü çıkartıp, Olaf'a verdim. Olaf, Edward'ın Kevlar yeleğini zaten çıkartmıştı, kendi gömleğini yaraya bastırmıştı.

"Benimkini de ister misin?" diye sordu Peter.

"Evet," dedi Olaf.

Peter, Becca'yı kucağından indirip, tişörtünü çıkarttı. Vücudu ince ve soluktu. Uzun boyluydu ama vücudunun geri kalanı daha boyuna yetişememişti. Olaf, Bernardo'nun gömleğini parçalayıp yaptığı bandajı tutacak şekilde bağladı. Yara kötü görünüyordu ama çok kanamıyordu. Bunun iyi bir işaret mi, yoksa kötü mü olduğunu bilemiyordum.

"Merdivenlere gelirken size kuracakları pusunun diğer yarısıyla karşılaştık," dedi Bernardo.

"Ben de neden gelmediklerini merak ediyordum," dedim. Sonra Harold'ın söylediği aklıma geldi. "Harold ölmeden önce, Simon'ın birilerini çağırdığını söyledi. Onlara başarısız olduğunu ve buradaki pisliğin temizlenmezi gerektiğini söylemiş. Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Olaf, kıyafet parçalarıyla sol kolunu kımıldatıp, kazığı daha fazla oynatmasın diye sıkıca bağlarken, Edward bana baktı. "Gördükleri her şeyi öldürecekler." Sesi neredeyse normaldi, sadece nefesi biraz hızlıydı, biraz gergindi. "Burayı yakacaklar. Belki de toprağı tuzlarlar bile." Galiba son söylediği yaralanma saçmalarındandı ama işin içinde Edward olunca insan emin olamıyordu.

Olaf, Edward'ı ayağa kaldırdı ama aralarındaki boy farkı çok fazlaydı. Edward kolunu iri adamın omzunda tutamadı. "Sana Bernardo'nun yardım etmesi gerekecek."

"Hayır, Anita yapabilir."

Olaf, galiba karşı çıkmak için ağzını açtı ama "Bernardo'nun tek kolu sağlam. Onu da ateş etmek için kullanacak," dedi Edward.

Olaf ağzını sıkıca kapattı ama Edward'ı bana bıraktı. Edward kolunu omzuma attı. Ben de sol kolumu beline doladım. Birkaç basamak çıkmayı denedik, fena değildik.

Önden Olaf gitti. Edward'la ben peşindeydik, sonra Peter kucağında Becca'yla geliyordu; Becca, Peter'a dayak yemiş minik bir maymun gibi sarılmıştı. Bernardo en arkadaydı. Cesetlerin yanından geçerken, Olaf onlara dikkatlice baktı. Arkasını dönmeden benimle konuştu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet." Genelde, "Başka birisini görebiliyor musun?" gibi iğneleyici bir laf ederdim ama Edward için böyle şeylerle uğraşamayacak kadar endişeleniyordum. Yüzü ter içindeydi, sanki çok zorlanıyormuş gibiydi. Eğer omuzda taşınırsa kazık yerinden oynayabilirdi, onu kucağında sadece Olaf taşıyabilirdi ama o zaman ateş edemezdi. Silaha ihtiyacımız vardı.

"İyi misin, Edward?" diye sordum.

"İyiyim," demeden önce yutkundu.

Ona inanmamıştım ama yeniden sormadım. Galiba şu anda olabileceği en iyi durumdaydı.

Edward dönüp çocuklara bir şey söylemeye çalıştı ama canı yandı, ben de yürürken arkamı dönmek zorunda kaldım. "Becca'nın gözlerini kapat, Peter."

Peter, Becca'nın yüzünü omzuna yaslayıp, eliyle başının arkasından tuttu. Firestar elinde değildi. Nereye koyduğunu merak etmiştim ama sormadım.

Edward'la dönüp merdivenlerden yukarı devam ettim. Olaf merdivenlerin diğer dönüşüne geldiğinde durdu. Merdivenlere bakıyordu. Ben de olduğum yerde durup, "Kimse kımıldamasın," dedim.

"Bir tuzak mı?" diye sordu Edward.

"Hayır," dedi Olaf.

Sonra gelen şeyi ben de gördüm. Basamaklardan bize doğru kan akıyordu. Kan Olaf'ın etrafından geçip, Edward ve bana doğru geldi.

Peter bizden çok uzak değildi. "O da nedir?" diye sordu.

"Kan," dedi Olaf.

"Lütfen bana bunu senin yaptığını söyle, Olaf," dedim.

"Hayır," dedi.

Kanın Nikelarımın etrafından akışını seyrettim ve durumun kötüye gittiğini anladım.

61

Edward'ı duvarın yanına bıraktım. Eğer Olaf ateş etmemizi isterse elimin boşta olmasını istiyordum. Olaf ileri gidip, problemin ne olduğuna bakacaktı. Köşeden kaybolup gitmişti, ben de duvara dayanıp, çabucak merdivenlere baktım. Merdivenler bitiyordu, ışıktan bir mağaraya açıldığı görünüyordu. Işıklar cesetlerin ve kanın üzerinde parlıyordu.

Olaf, yanımıza geri geldi. "Bir çıkış gördüm."

"Cesetler kimin?"

"Riker'ın adamları."

"Onları ne öldürmüş?"

"Galiba bizim katil canavarımız ama başka çıkış yok. Diğer çıkış patlamayla kapanmış. O yoldan gitmeliyiz."

Eğer canavar diğer tarafta olsaydı, Olaf'ın daha heyecanlı olacağını düşündüm. O yüzden gidip Edward'a baktım. Rengi sararmıştı. Gözleri kapalıydı. Ona dokununca gözlerini açtı ama gözleri olması gerekenden daha parlaktı. "Neredeyse çıktık," dedim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kolunu omzuma atmama izin verdi. Hâlâ bana tutunuyordu ama attığımız her adımda, bana daha fazla ağırlık veriyordu. "Dayan, Edward, az kaldı."

Sanki beni zar zor duymuş gibi başını oynattı ama benimle beraber yürümeye devam etti. Bu işi başaracaktık, hep beraber başaracaktık. İlerledikçe yerdeki kan daha da arttı. Edward kana basıp kaydı, ben dengemizi zar zor sağladım ama böyle hareket edince kazık oynadığı için Edward inledi. Hassiktir.

"Bastığın yere dikkat et, Peter. Yer kaygan," dedim.

Olaf bizi cesetlerin yanında bekliyordu. Sadece üç ceset vardı. Birisini tanımıyordum ama silahından Simon'ın adamlarından birisi olduğunu anlamıştım. Diğeri Simon'dı, kan ve daha koyu renkli sıvıların içinde yatıyordu. Göğsünün alt kısmı ve karnı parçalanmıştı. İç organları mağara zeminine dökülmüştü ama gözleri hâlâ açıktı ve kırpıyordu, hayattaydı.

Üçüncü de Amanda'ydı. O da hâlâ hareket ediyordu ama Olaf onun yanındaydı, o yüzden ben bütün dikkatimi Simon'a vedrim. Bize gülümsedi. "En azından İşbitirici'yi öldürdüm."

"Senin kadar ölü değil," dedim.

"Hepiniz öldünüz, fahişe."

"Destek istediğini biliyoruz," dedim.

Kararsız bir şekilde baktı. "Siktir git." Eli yanındaki silahına kaydı. Ben eline basıp, yere sıkıştırdım. Edward'ı da taşıdığım için biraz zor olmuştu ama becermiştim. "Peter, sen ve Becca, Bernardo'yla birlikte mağaranın çıkışına gidin," dedim.

Peter tartışmadı. Sadece kucağında Becca'yla yanımızdan geçti, Bernardo da peşlerindeydi.

Silahımı Simon'ın başına doğrulttum. Onu arkada bırakamazdım çünkü ona güvenmiyordum. Yaralıyken bile, bunu şansa bırakmak istemiyordum.

"Umarım canavar seni de parçalar, fahişe."

"Sen Bayan Fahişe diyeceksin," dedim ve tetiği çektim. Kısa bir taramaydı ama benimkilerle birlikte başka ateş sesi de geldi. Silahla dönünce, Peter'ı, Amanda'nın yanında gördüm. Ben bakarken Firestar'ı üzerine boşalttı. Olaf durup sadece Peter'ı seyretti. Bernardo'nun nerede olduğuna baktım, onu mağara çıkışında Becca'nın yanında gördüm.

Edward dizlerinin üzerine kaydı. Ben de onunla birlikte eğilip, onu dik tutmaya çalıştım. Eğer canavar şimdi gelirse, çok hazırlıksız yakalanırdık. Hassiktir.

Peter'ın mermileri bitmişti ama hâlâ tetiği çekiyordu. Yanına gittim. "Peter, Peter, artık öldü. Onu öldürdün. Sakin ol."

Beni duymamış gibiydi. Eline dokundum, silahı elinden almaya çalıştım. Elini sert bir şekilde çekti gözleri çok vahşi bakıyordu. Kadının cesedine boş tabancayla ateş edip duruyordu. Onu sert bir şekilde duvara dayadım, bir kolumu boğazına dayayıp, diğer elimle Firestar'ı tutan elini sıktım. Gözleri kocaman olmuştu, korku içinde bana bakıyordu. "Peter, o öldü. Şu an olduğundan daha fazla öldüremezsin."

"Canını yakmak istemiştim," derken sesi titredi.

"Canı yandı. Parçalanarak ölmek pek hoş değildir."

Başını iki yana salladı. "Bu yeterli değil."

"Hayır, değil ama onu öldürdün, Peter. İntikam burada biter. Bir kere öldürdün mü, artık gerisi yoktur."

Firestar'ı elinden almaya çalışınca, bıraktı. Ona sarılmaya çalışınca, beni itti ve uzaklaştı. Artık teselli zamanı geçmişti ama başka teselli yolları da vardı. Bazıları da namlunun ucundaydı. Size zarar veren birisini öldürmenin de rahatlatıcı bir yanı vardı ama soğuk bir rahatlamaydı. İçinizde, ilk çektiğiniz acının zarar veremediği şeyleri yok ederdi. Bazen ruhunuzun bir parçasını kaybetmeniz kaçınılmaz olurdu, sadece hangi parçanın gideceği önemli olurdu.

Peter, Becca'yı kucağına aldı. Olaf, Edward'ı taşıdı. Ben ve Bernardo önden gittik. Elimizde silahlarımız, karanlığı inceliyorduk. Hareket eden bir şey yoktu. Sadece mağara çıkışındaki çalıların rüzgârda çıkarttığı ses geliyordu. Havayı yüzümde hissetmek güzeldi ve o an buradan canlı çıkamayacağımı düşündüğümü fark ettim. Pesimizm pek bana göre değildi.

Bernardo evin etrafında dolaştı. Edward'ın arabasına gitmeyi deneyecektik ama arabaya doğru giderken bizi bekleyen ya da yemeye çalışan bir şey olmadığından emin olmak istiyorduk. Sonra Olaf gitti, hâlâ Edward'ı taşıyordu. Ben Edward'ın iyi olması için dua ediyordum ama Edward için dua etmek çok garip gelmişti, sanki yanlış yöne dua ediyordum. Peter ve Becca biraz önümdeydi. Çalılar sıklaşınca Peter dengesini kaybetti. Yorgun olmalıydı ama Becca'yı ben taşıyamazdım. Benim ellerimin boş olması gerekiyordu.

Bir anda bir büyü hissettim. "Çocuklar, burada bir şey var," dedim.

Herkes durup karanlığa bakmaya başladı. "Ne gördün?" diye sordu Olaf.

"Hiçbir şey ama birileri büyü yapıyor."

Olaf bana inanmadığını belirten bir ses çıkarttı. Sonra üzerimizden ilk korku dalgası geçti. Öyle bir korkuydu ki,

boğazımız düğümlendi, yüreğimiz ağzımıza geldi, avuç içlerimiz terledi. Becca, Peter ın kucağında debelenmeye başladı.

Ben onlara yaklaşıp, Peter'ın, Becca'yı tutmasına yardım ettim ama Becca kurtuldu, yere düştü ve tavşan gibi çalıların arasına kaçtı. Peter "Becca!" diye bağırdı ve peşinden koştu.

"Peter, Becca! Oh, hassiktir!" Çalıların içinde peşlerinden koştum. Başka ne yapabilirdim? İlerde çalılıların arasında çıkardıkları sesleri duyuyordum, Peter, Becca'ya seslenip duruyordu. Sağımda bir hareket hissettim ve bir şey gördüm. Bir insandan büyüktü ve ay ışığında bile renk çeşitliğini görebildim. Yaratık kocaman jilet gibi keskin dişlerle dolu ağzını açınca ona ateş ettim ama pençesi bana doğru gelmeye devam etti, sanki mermilerden hiç etkilenmiyordu. Kapalı pençesiyle başıma vurdu. Ayaklarım yerden kesildi ve yere düştüm. Gözüm kararadı, yeniden görebildiğimde o şey tepemde belirmişti. Tetiği çektim ve şarjör boşalıncaya kadar bırakmadım. Canavar hiç tereddüt bile etmedi. Kuşa benzeyen yüzünden başka bir şey göremiyordum, bana bir daha vurmadan önce bir an için güzel göründüğünü düşündüm, sonra karanlık dışında bir şey kalmadı.

62

Bir anda uyandım, üzerimde hissettiğim büyü gücü yüzünden nefesim kesilmişti. Vücudum gerildi, güç içimden akarken, artan sıcaklık yüzünden kıvrandım. Ellerimi ve ayaklarımı tutan zincirler gerildi. Zincirler mi? Dönüp bileklerimdeki zincirlere baktım, güç içimden aktığı için vücudum hâlâ sarsılıyordu. Kollarım ve ayaklarım oynuyordu ama zincirleri çıkarmaya çalışmıyordum, güce tepki veriyordum.

Büyü azalmaya başladı, nefesim biraz yavaşladı. Bildiğim tek şey vardı, eğer nefesimi kontrol edemezsem bayılacaktım. Yeniden bayılmam iyi olmazdı. Tanrı bilir bir dahaki sefere nerede uyanırdım. Nefesime konsantre oldum, kendimi sakin olmaya zorladım, derin, düzgün, normal nefesler almaya çalıştım. Nefes egzersizleri yaparken panik içinde olmak zordu. Zihnime ve vücuduma sahte bir sakinlik yayıldı ama bu sayede düşünebildim, bu iyi olmuştu.

Düzgün taş bir zeminde sırt üstü yatıyordum. Üzerimde eğimli bir mağara duvarı vardı, tavan karanlığa doğru yok oluyordu. Bernardo ve Olaf'ın beni kurtardığına ve mağara-

ya geri döndüğümüze inanmak istiyordum ama zincirler bu hoş düşünceyi berbat ediyordu. Bu mağara çok daha yüksekti ve daha incelemeden, daha da büyük olduğunu hissetmiştim. Mağara duvarlarında turuncu ateş ışığı yansıyordu, sanki karanlık ve altın rengi ışıkla dolu bir topun içindeydim.

Sonunda başımı sağa çevirdim ve içeride kimin olduğuna baktım. Adamı ilk önce Itzpapalotl'un insan hizmetkârı Pinotl zannettim, birkaç saniyeliğine, o vampirin, canavar hakkında bir şey bilmediğine inandığım için kendime küfrettim ama sonra adamın Pinotl olmadığını anladım. Sadece ona benziyordu. Aynı köşeli, sert yüz, aynı, koyu renkli ten, aynı garip ve küt kesilmiş siyah saçlar ama bu adamın omuzları daha dardı, daha inceydi ve o yönetici tavrı yoktu. Ayrıca bu adamın üzerinde, Pinotl'unki gibi şık kıyafetler yoktu, sadece bol bir şort vardı.

Obsidiyen Kelebek'dekine benzer yuvarlak bir taşın yanında duruyordu. Taşın üzerinde birisi vardı. Kısa kollar ve bacaklar, kısa siyah saç, bir an taşın üzerindekini Nicky Baco zannettim ama sonra çıplak göğsünü net bir şekilde görünce, Nicky'nin karısı Paulina olduğunu anladım. Göğüs kafesinin hemen altında bir ağız gibi açık duran bir delik vardı. kalbini sökmüşlerdi. Tanımadığım adam, kalbi, başının üzerine kaldırmış, bir kurban gibi tutuyordu. Loş ışıkta gözleri siyah gibi görünüyordu. Kollarını indirdi, kalbi iki elinde tutup, bana doğru yürüdü. Elleri o kadar kanlıydı ki, sanki kırmızı eldiven giymiş gibi görünüyordu. Yuvarlak taştan sunağın çevresinde dört adam vardı. Üzerlerinde yumuşak deriden cübbeler vardı, başlıklarını takmışlardı, baştan aşağıya kapalıydılar. Kıyafetlerinde bir acayiplik vardı ama tam anlayamamıştım, zaten şu an üzerlerine giydiklerinden daha büyük dertlerim vardı.

Kevlar yeleğim dahil bütün kıyafetlerim üstümde duruyordu. Eğer kalbimi sökecek olsalardı kıyafetlerimi çıkartırlardı. Bu elinde kalple bana doğru gelen adamı, rahibi düşününce rahatlatıcı bir düşünceydi. Kalbi göğsümün üzerinde tuttu ve İspanyolca'ya benzeyen ama İspanyolca olmayan bir dilde bir şeyler söylemeye başladı.

Kalbin üzerindeki kan yeleğin üzerine aktı. Ben yerimden sıçradım. Rahatlatıcı nefes egzersizlerinin etkisi geçiyordu. Bana elindeki şeyi değdirmesini istemiyordum. Büyü ya da tılsım korkusu olmadan bile bundan çekinmem mantıklıydı. Çok itici bir durumdu. Başımı iki yana salladım, az önce birisinin bedeninden sökülmüş bir kalbin bana değmesini istemiyordum. Ben de pek çok kalbe kazık saplamıştım. Hatta yakmak için birkaç tanesini sökmüştüm ama bu farklı bir durumdu. Belki de zincirlenmiş olduğum için böyle hissediyordum belki de Paulina'nın cesedinin sunakta, kırık bir oyuncak gibi yatması yüzündendi. Paulina'yla daha önce sadece bir kere karşılaşmıştım, o zaman çok güçlüydü, beni silahıyla tehdit ediyordu ama pek çok insan bunu yapmıştı. Edward da bunu çok yapardı. Bir ilişkiye silah namlusunun ucunda başlamak, işin sonunda arkadaş olunmayacağı anlamına gelmiyordu. Tabii şahıslardan birisi ölürse durum değişiyordu. Artık arkadaşlık olamazdı. Paulina için artık hiçbir şey olmazdı.

Adam sözlerini bitirdi ve kalbi bana doğru yaklaştırdı.

Bir işe yaramayacağını bilsem de zincirlerden kurtulmaya çalıştım ve "O şeyi bana değdirme," dedim. Sesim kendinden emin ve güçlü çıkmıştı ama rahibin dilimizi anlayıp anlamadığından emin olamamıştım çünkü ellerini indirmeye devam etti. Kalbi göğsüme koydu ve o an kevların üzerimde olmasına, tıpkı mermileri engellediği gibi

kalbin tenime değmesini engellemesine neredeyse şükredecektim.

Kalbi göğsüme bir et parçası gibi bıraktı. Üzerinde büyü yoktu. Sadece etti. Sonra kalp nefes aldı ya da işte öyle yapıyormuş gibi göründü. Genişleyip, daraldı. Göğsümde duruyordu, bir yere bağlı değildi ama atıyordu. Bir anda kendi kalp atışımı hissettim. Bunu fark ettiğim anda, Paulina'nın kalbi titredi ve benimkiyle aynı anda atmaya başladı. Ritimleri aynı olunca, ikinci kalp atışını da duydum. Sadece Paulina'nın kalbi kan pompalamıyordu, içinde öteceği bir göğüs yoktu. Gerçek kalp sesinin yanında hafif kalması gerekirdi ama gerçek bir kalp atışı sesi gibiydi. Sanki ses yeleğin içinden tenime geçip, oradan kaburgalarıma ve kalbime ulaşıyordu. Keskin ve ani bir acı hissettim, nefesim kesildi, sırtım gerildi.

"Tutun onu," diye bağırdı adam.

Sunağın yanında duran adamlar bana doğru koştular. Güçlü eller omuzlarımdan ve ayak bileklerimden tuttu. Sırtım acı içinde eğildi ve üçüncü birisi bacaklarımdan tuttu. Beni taşa yaslayıp, acı içinde debelenmemi engelliyorlardı.

Paulina'nın kalbi git gide hızlanıyordu, hızlanıyordu, hızlanıyordu, sanki doruğa ulaşmaya çalışıyordu. Kalbim göğüs kafesimde kaslarımı parçalayacakmış gibi atıyordu. Sanki göğsümün içinden bir yumruk dışarı çıkmaya çalışıyordu. Nefes alamıyordum, göğsüm çılgıncasına bir yarışa girmişti ve başka bir şey yapmak için zamanı yok gibiydi.

Acı göğsümden başlayıp, kollarıma ve bacaklarıma yayıldı, başıma ulaştığında sadece kalbimin patlayacağını düşünüyordum ama şimdi başım da çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Kalpler bir duvarla ayrılmış iki aşık gibiydi, sanki birbirlerine dokunmak için duvarı yıkmaya çalışıyorlardı. Bir an-

da birbirlerine değdiklerini hissettim, ıslak iki organın birbirine geçtiğini hissettim. Belki de sadece acı hissediyordum. Sonra kalp bir anda durdu, onunla birlikte benim de kalbim durdu. Nefessiz geçen bir anda, kalbim vücudumun içinde öylece durdu, sanki bir şeyi bekliyordu. Sonra bir kere attı, sonra bir daha attı, ben ilk fırsatta derin bir nefes aldım ve nefes alır almaz çığlık attım. Öylece yatıp, kendi kalp atışımı dinledim, acının kötü bir kâbus gibi yok oluşunu hissettim. Dakikalar sonra, acı gitmişti. Canım yanmıyordu. Hatta, kendimi çok iyi hissediyordum.

Göğsümün üzerindeki kalp grileşmişti, çürümüş bir et parçası olmuştu. Bir kalbe bile benzemiyordu, daha çok avucumdan bile küçük bir topa dönüşmüştü. Gözlerimi kırpıştırdım ve omuzlarımdan tutan adamı gördüm. Onun bana uzun süredir baktığından emindim ama ben onu görmemiştim ya da gördüysem bile ne gördüğümün farkında değildim.

Yüzünde ince bir maske vardı. Sadece dudakları, gözleri ve kulakları görünüyordu. Boynu da açıktaydı, sonra maskeyle aynı madde bedeninden aşağıya iniyordu. Galiba diğer yanım kabullenmeden önce bir yanım üzerindekinin ne olduğunu anlamıştı. Başımı çevirip, ellerini görünce üzerindekinin ne olduğunu iyice anladım. Boşta duran eller bileklerinden, hareketsiz, etten danteller gibi sallanıyordu. Üzerindeki insan derisiydi. Sonunda yüzülen derinin nereye gittiğini bulmuştum.

O korkunç şeyin içinden bakan gözler kahverengi ve çok insancaydı. Bacaklarıma doğru bakıp, diğer iki adamın da aynı şeyi giydiklerini gördüm ama tenler aynı renkte değildi. Birisi esmerdi, ikisi açık renkliydi. Göğüs kısmından meme uçlarının olduğu yerden kalın iplerle tutturulmuştu,

yani derilerin erkeğe mi kadına mı ait olduğunu anlamak mümkün değildi.

İlk gördüğüm adam yaklaştı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Konuşması aksanlıydı ama temizdi.

Ona bir süre baktım. Dalga geçiyor olmalıydı. "Nasıl hissetmem gerekiyor? İnsan kurban ettiğin bir mağarada uyandım." Hâlâ beni tutan adamlara bakıyordum. "Üzerlerinde insan derisi kıyafetler olan birileri tarafından tutuluyorum. Kendimi nasıl hissetmem gerekiyor?"

"Ben sadece fiziksel sağlığını soruyorum. Başka bir şey değil," dedi.

İğneleyici başka bir şey söylemeye hazırlanıyordum ama durdum, sorusunu düşündüm. Kendimi nasıl hissediyordum? Aslında, iyi hissediyordum. Büyü bittiğinde üzerime bir enerji ve sıhhat yayılmıştı. Gücü hâlâ hissediyordum. Günlerdir kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Eğer insan kurban etmek gerekmeseydi bu harika bir tedavi yöntemi olabilirdi.

"İyiyim."

"Başın ağrıyor mu?"

"Hayır."

"Güzel," dedi. Bir hareket yaptı ve deri giyen adamlar benden uzaklaştı. Duvara doğru gidip beni tutmayan dördüncü adamın yanında durdular. İyi askerler gibi durmuş, yeni emirleri bekliyorlardı.

Dönüp diğer adama baktım. Buradaki herkes korkutucuydu ama en azından onun üzerinde insan derisi yoktu. "Bana ne yaptın?"

"Hayatını kurtardık. Efendimizin yaratığı biraz kendini kaptırmış. Başın kanıyordu. Sana canlı ihtiyacımız vardı."

Söylediklerini biraz düşündüm. "Beni iyileştirmek için Paulina'nın hayat gücünü kullandınız."

"Evet."

"Hayatta olduğuma sevindim." Arkasında, kırık ve unutulmuş duran Paulina'nın cesedine baktım. "Ama benimle hayatını takas etmeye gönüllü değildi, değil mi?"

"Nicky Baco efendimizin takdisinin bedelinin ne olduğunu merak etmeye başlamıştı. Son çağrımıza geleceğinden emin olmak için kadını rehin tuttuk."

"Tahmin edeyim. Baco gelmedi," dedim.

"Artık efendimizin çağrısına cevap vermiyor."

Görünüşe göre Ramirez tavsiyeme uyup, Leonora Evans'ın Nicky'nin etrafına bir büyü bariyeri kurmasına izin vermişti, böylece efendisiyle bağlantı kuramıyordu. Bunun işe yaradığını öğrenmek güzeldi ama doğru şeyi yapıyordunuz ve bu yüzden birisi ölüyordu. Neden hep böyle oluyordu? Ama açıkçası kurtulduğuma, Paulina'nın ölümüne üzüldüğümden, daha çok sevinmiştim. Onun hayatı karşılığı benim hayatım olmasına sevinmemiştim ama eğer Nicky büyü koruması altındaysa, o zaman polis yolda olmalıydı. Tek yapmam gereken her ne yapmak istiyorlarsa bunu engellemekti.

"Yani Nicky'den ses çıkmayınca, artık kadına ihtiyacınız kalmadı." Sesim sakindi ama daha da iyisi ben de sakindim. Normal bir sakinlik değildi, çok kötü bir durumda olduğunuzu öğrendiğinizde gelen garip sakinlikti, zaten bu olmazsa, çığlık çığlığa kaçmaya başlardınız. Ben bu gece atacağım kadar çığlık atmıştım.

"Onun hayatının bir önemi yok. Seninkinin var."

"Hayatta olduğuma sevindim ve bunu sakın yanlış anlamayın ama neden benim hayatta olmam sizi bu kadar ilgilendiriyor?"

"Sana ihtiyacımız var," dedi arkamdan gelen bir erkek sesi. Diğer sesin kime ait olduğunu görmek için kafamı çevirmem gerekti. Adamı önce göremedim çünkü etrafı derisi yüzülmüş zombilerle doluydu. Edward'ın bulunmamış cesetler olduğundan endişelendiğini biliyordum ama sayılarını tahmin bile edemezdi. Etrafımda yirmi beş, hatta otuz beş hareketlendirilmiş ceset vardı. O kadar sessiz duruyorlardı ki, onları ne duymuş, ne de hissetmiştim. Sanki düğmeleri kapatılmış, çalıştırılmayı bekleyen robotlar gibi duruyorlardı. Zombiler hiçbir şekilde bu kadar hareketsiz, bu kadar boş duramazdı. En sonunda zombiler çürümeye başlardı ve artık bir pelteye dönüşmeden onları mezarlarına geri göndermeniz gerekirdi ama yine de bunlardan daha canlıydılar. O anda cesetlerin dirildiğini ama içlerindeki insanın dirilmediğini anladım. Efendileri onları birey yapan varlığı yiyordu. Ruhları yemiyordu çünkü ruhlardan birisini derisi yüzülen iki kişinin evinde görmüştüm ama efendileri bedenlerden bir şey, ölü dirilince içinde kalan bir hatıra ya da parçayı alıyordu. Öylece etten yapılmış, tamamen boş kayalar gibi duruyorlardı. Hastanedekiler en azından canlıymış gibi davranıyorlardı. Buradakilerde hiçbir şey yoktu.

Sonunda adamı gördüm. Üzerinde, tarih kitaplarında İspanyol kaşiflerin üzerinde çizilen miğfer ve göğüs zırhından vardı ama geri kalanı bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Boynunda dillerden yapılmış bir kolye vardı, bütün diller sanki birkaç saniye önce kesilmiş gibi taze ve pembeydi. Yılan gibi hareket eden bağırsaklardan oluşmuş bir etek giymişti, sanki kalın parçaların her biri kendi başına hareket ediyordu. Güçlü ve kaslı kollarının üzerinde kurbanların kayıp gözkapakları vardı. Yaklaşınca gözkapakları açıldı ve kapandı. Gelip ilk gördüğüm adamın yanında durdu.

Gözkapakları bana doğru açılıp kapandı, kapakların altında göz şeklinde çukurlar vardı. Çukurların içinde yıldızların soğuk ışığına benzer bir parıltı vardı.

Gözlerimi kaçırdım çünkü Itzpapalotl'un yıldız gibi gözlerini hatırlamıştım. O gözlerin bakışına yakalanmak istemiyordum. O anda fırsat verilse, şu şeyin önünde durmaktansa şehirdeki vampirin önünde olmayı tercih ederdim.

Cinayet mahallerinde gördüklerimden sonra ondan şeytani bir şeyler hissetmeyi bekliyordum ama bir kötülük yoktu. Üzerinden, Chrystler binası boyunda bir pilmiş gibi güç akıyordu. Gücü tenimin üzerinde geziniyordu ama tarafsız bir enerjiydi. Ne iyi ne de kötüydü, aynı bir silah gibi ne iyi ne de kötüydü ama kötülük için kullanılabilirdi.

Adamı inceledim. Diller sanki çığlık atmak istermiş gibi kımıldıyordu. Adam miğferini çıkarttı ve beklediğim gibi saf Aztek hatlan taşımayan, daha çok bana Bernardo'nun yüzünü hatırlatan, ince, yakışıklı yüzünü gösterdi. Turkuaz küpeleri vardı ve mavi-yeşil gözlerine çok uymuştu. Bana gülümsedi, yirmili yaşların başlarında görünüyordu. Bakışındaki kadimliğin ağırlığını üzerimde hissettim, sanki ona yakın olmak bile nefes almayı zorlaştırıyordu.

Uzanıp yüzüme dokundu ve ben ondan kaçtım. O tek hareketle üzerimdeki etkisinden kurtuldum. Hareket edebiliyordum. Nefes alabiliyordum. Düşünebiliyordum. Büyü etkisi altında olduğumu anlayacak kadar bu tarz etkilere maruz kalmıştım. Birisi ya tanrı olurdu ya da olmazdı. Bu tanrı değildi. Bunu tek tanrıya inandığım içim söylemiyordum. Her çeşit olağandışı yaratığın, canavarın büyü gücünü hissedebilirdim ve onlardan birisini görünce hemen anlardım. Sadece güç, birisini tanrılaştırmazdı. Neyin tanrılaştırdığını bilmiyordum ama güç değildi. Bana bakan şeyde onu

ilahlaştıracak kıvılcım yoktu. Sadece başka bir canavardı ve belki onunla baş edebilirdik.

"Kimsin?" Sesim kendinden emin ve normal çıkmıştı.

"Ben Kırmızı Kadın'ın Kocası'yım." Bana o kadar sabırlı ve nazik bakıyordu ki. Meleklerin böyle gözleri olduğunu düşünebilirdiniz.

"Kırmızı Kadın, Azteklerin kana verdikleri bir isim. Senin Kırmızı Kadın'ın Kocası olman ne anlama geliyor."

"Ben bedenim o da hayat." Bunu sanki benim soruma cevap veriyormus gibi söylemişti. Ama soruma cevap vermemişti.

Elime ıslak ve yapışkan bir şey dokundu. Elimi çektim ama zincir fazla uzaklaşmasına izin vermedi. Hareketli bağırsak elimi takip etti ve bir solucan gibi elimi yokladı. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum ama kalbimin hızlanmasına engel olamadım.

Adam bana güldü.

Bir tanrı gülüşü için çok sıradandı ama hoş bir şekilde küçümseyiciydi, belki de tanrılar böyle gülüyordu ama daha çok, çok uzun zaman önce modası geçmiş erkeksi bir küçümsemeydi. Gülüşü, "Aptal kız, benim güçlü, iri adam olduğumu bilmiyor musun, hiçbir şey bilmediğini ve benim her şeyi bildiğimi bilmiyor musun?"diyordu ya da ben biraz hassas davranıyordum.

"Bağırsaklar ne için?" diye sordum.

Gülümsemesi azalır gibi oldu. Yakışıklı yüzü şaşkın göründü. "Benimle alay mı ediyorsun?" Bağırsak elimden reddedilmiş bir kavalye gibi düştü. Benim için sakıncası yoktu.

"Hayır. Sadece bağırsaklara neden gerek duyduğunu sordum. Cesedin her parçasını hareketlendirebilirsin. Adamlarının giydiği deriler gibi parçaların çürümesini en-

gelleyebiliyorsun. Bütün bu güce rağmen, neden iç organları alıyorsun da başka bir şey almıyorsun?" İnsanlar kendilerinden bahsetmeye bayılırdı. Egoları ne kadar büyükse, bu o kadar hoşlarına giderdi. Kırmızı Kadın'ın Kocası'nın en azından bu konuda herkes gibi olmasını umuyordum.

"Bedenlerinin köklerini, herkes düşmanlarımın artık boş kabuklar olduğunu ve onların sahip olduğu her şeye sahip olduğumu görmeleri için giyiyorum."

Aptalca bir soru sorarsan cevabını da aynı şekilde alırdın. "Diller neden?"

"Böylece düşmanlarımın yalanlarına kanmam."

"Göz kapakları?"

"Düşmanlarımın gözünü açar, böylece gözlerini asla gerçeklere kapatamazlar."

Sorularıma çok içtenlikle cevap veriyordu, ben de başkalarını sordum. "Hiç alet kullanmadan insanların derisini nasıl yüzüyorsun?"

"Tlaloci, rahibim, bedenlerinden deriyi çağırıyordu."

"Nasıl?"

"Benim gücümle."

"Yani Tlaloci'nin gücüyle mi demek istiyorsun?"

Yine kaşlarını çattı. "Bütün güç benden gelir."

"Elbette," dedim.

"Ben onun efendisiyim. Her şeyini bana borçlu."

"Görünüşe göre asıl sen ona borçlusun."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun." Sinirlenmeye başlamıştı. Büyük ihtimalle şu an sinirlenmesini istemezdim. Daha kibar bir soru denedim.

"Neden göğüsleri ve penisleri alıyorsun?"

"Yaratığımı beslemek için." Hiçbir şey yapmadı ama bir anda mağaradaki havanın hareket ettiğini hissettim, sanki

gölgeler açılmış ve yattığım yerin ayak ucundan on metre ötede bir geçit açılmıştı. Tünelden bir şey çıktı. İlk önce harika parlak yeşilliği gördüm. Pulları her ışık hareketinde renk değiştiriyordu. Önce yeşil, sonra mavi, sonra yeşil ve mavi bir arada, birden inci beyazı gibi bir parlaklık gördüğümü zannettim, hayal etmiş olduğumu düşünürken, başını çevirince karnının beyaz olduğunu gördüm. Pullar başına doğru mavileşiyordu. Yüzünün etrafında gökkuşağı renklerinde tüyler vardı. Dönüp bana baktı, yüzünün etrafındaki tüyler, bir tavus kuşunu kıskandıracak şekilde açıldı. Gözleri yuvarlak ve büyüktü, avcı bir kuşun gözleri gibi yüzünün çoğunu kaplamıştı. Sırtında bir çift ince kanat vardı, kanatlar da gökkuşağı renklerindeydi ama ben daha görmeden kanatların altınında beyaz olduğunu anlamıştım. Dört bacağı üzerinde bana doğru ilerledi. Kanatları da sayarsam altı uzuvlu bir hayvandı.

Gelen bir Quetzalcoatl Draconus Giganticus'du ya da en azından benim bildiğim Latince sınıflandırması bu şekildeydi. Bazen ejderhalarla aynı sınıfta yer alırlardı, bazen gargoyllarla aynı sınıfa sokulurlar, bazen de kendileri ayrı bir tür kabul edilirdi. Sınıf her ne olursa olsun, Giganticus en büyükleriydi ve neslinin tükenmiş olması gerekiyordu. Yerliler kutsal kabul ettiği için, yıldırmak adına ve bu Avrupalıların yapacağı türde bir şey olduğu için İspanyollar onları gördükleri yerde öldürmüştü. Bir ejderha görürsen öldürürsün. Bu, karmaşık bir felsefe değildi.

Ben sadece siyah beyaz fotoğraflarını ve Chicago Açık hava Müzesinde doldurulmuş bir tanesini görmüştüm. Resimler çok etkileyici değildi ve doldurulmuş olanında da, şey galiba iyi bir iş çıkartamamışlardı.

Canavar içeriye bir renk ve kas akışı halinde girdi. Kesinlikle gördüğüm en güzel şeylerden birisiydi. Herhalde insanları o parçalıyordu. Gök mavisi gagasını açıp esnedi ve testere gibi dişleri göründü. Taş zemin üzerinde pençelerinden gelen ses kâbuslardan çıkmış bir köpeği hatırlatıyordu.

Kırmızı Kadın'ın Kocası İspanyol miğferini taşın üzerine bacağımın yanına bıraktı ve yaratığın yanına gitti. Yaratık başını bir köpek gibi, sevdirtmek için eğdi. Kırmızı Kadın'ın Kocası, canavarı gözlerinin biraz altından okşadı, canavardan gür, hırıltılı bir ses çıktı, gözlerini kıstı, mırıldanıyordu.

Kırmızı Kadın'ın Kocası, canavarı oyuncu bir hareketle geri gitti. Canavarın sanki gerçek değilmiş gibi mağaranın içinde yok oluşunu seyrettim. "Ben nesillerinin tükendiğini zannediyordum."

"Yardımcım buraya gelmemize yardım etti, sonra büyülü bir uykuya yattı, uyanmamı bekledi."

"Quetzalcoatlların kış uykusuna yatabildiklerini bilmiyordum."

Kırmızı Kadın'ın Kocası yine kaşlarını çattı ve gelip baş ucumda durdu. "Kış uykusunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama büyülü bir uykuydu, son savaşçı rahibim tarafından yapılmıştı. Rahip kendisini feda edip, bizi büyülü bir uykuya yatırdı, ona yardım edecek kimse olmadığını biliyordu ve ben uyanmadan çok önce bu yabancı topraklarda öleceğini biliyordu."

Büyülü uyku. Uyuyan Güzel hikâyesine çok benziyordu. "Kendini herkesin iyiliği için feda etmek, bu çok sadıkça bir hareket."

"Aynı fikirde olmandan çok memnun oldum. Bu birazdan olacak şeyleri kolaylaştıracak."

Bu pek hoşuma gitmemişti. Belki de iltifat doğru yol değildi. Ben de benim için daha normal olanı, iğneleyici konuşmayı deneyip, konuyu kaçınılmaz sonumdan uzaklaştırmayı denedim. "Benim sana bir borcum ya da bir sadakatim yok. Ben senin müritlerinden birisi değilim."

"Öylesin çünkü anlamıyorsun," dedi. Gülümsemesi gözlerine de yansımıştı, bana çok huzurlu bir şekilde baktı.

"Jim Jones da herkese *Kool-Aid* verirken böyle söylemişti."[11]

"Jim Jones? Bu adı bilmiyorum." Sonra başını yana yatırdı, bu hareket bana Itzpapalotl'un benim duyamadığım sesleri dinleyişini hatırlattı. Şimdi bunun insanların hatıralarına ulaşmanın bir yolu olduğunu fark ettim. "Ah, şimdi kim olduğunu anladım." Bana o sakin, huzur verici gözleriyle baktı. "Ama ben bir deli değilim. Ben bir tanrıyım."

Dikkati dağılıyordu, sanki bir tanrı olduğuna inanmam önemli gibiydi. Eğer beni öldürmeden önce beni bir tanrı olduğuna ikna etmesi gerekiyorsa, o zaman güvendeydim. Beni öldürebilirdi ama asla bir tanrı olduğuna inandıramazdı.

---

11 James Warren "Jimbob" Jones, 1970'lerin ünlü tarikat lideri. *People's Temple Gospel Church/İnsanlar'ın Tapınağı Kilisesi*'nin kurucusu. Kilisesi, ırk ayrımı ve sosyal sınıflar arasındaki adaletsizlik konusundaki tepkileriyle dikkat çekmiştir. Önceki hayatlarında Hz. İsa, Firavun Akhenaten, Buddha ve Lenin olduğunu iddia etmiştir; kilisesine yeni müritler kazandırmak için sahte mucizevi iyileştirme ayinleri düzenlemiştir. 70'lerin sonunda Jones'un kilisesinde uyuşturucu kullandığı ve insanları orada zorla tuttuğuna dair söylentiler çıkmış, bunun üzerine Kongre Üyesi Leo Ryan ve kalabalık bir gazeteci grubu kiliseyi incelemeye gitmiştir. Tapınaktan on altı kişi, gazetecilere sığınmış ve oradan ayrılmak istediklerini söylemişlerdir. Bu, Jones ve projesine inen büyük bir darbe olmuş, Ryan ve beraberindekiler Port Kiatuma havaalanında beklerken tapınak görevlileri gelip ateşe başlamıştır. Kongre üyesi Ryan ve üçü gazeteci dört kişi daha öldürülmüştür. Sonrasında ise tapınaktakiler beraber karar alıp toplu intihara karar vermiş, 914 kişi hayatını kaybetmiştir.

Kaşlarını çattı. "Bana inanmıyorsun." Sesi yine şaşırmış gibiydi. O zaman bütün gücüne rağmen, genç olduğunu fark ettim. Kollarındaki gözlerde bir kadimlik vardı, sanki yaratılışın ilk gününe kadar eskiyi görebiliyorlardı ama kendisi gençti. Ya da belki de önünde yatıp tapınmayan insanlara alışkın değildi. Eğer bütün varlığı süresince böyle yaşamışsa, kendisine tapmayan birisi şaşırtıcı olabilirdi.

"Ben bir tanrıyım," diye tekrarladı ve sesinde yine o küçümseyici ton vardı.

"Sen ne diyorsan öyle olsun." Ama sesimdeki şüpheyi iyice vurguladım.

Kaşlarını daha da çattı, bakışları yine bana sinirli bir çocuğu hatırlattı. Şımarık, aksi bir çocuğu. "Benim bir tanrı olduğuma inanman gerek. Ben Kırmızı Kadın'ın Kocasıyım. Ben insanlarımı yok edenlerden intikam alacak bedenim."

"Yani İspanyol İşgalcilerden mi?"

"Evet," dedi.

"New Meksiko'da artık pek işgalci kalmadı," dedim.

"Kanları hâlâ çocuklarının, çocuklarının, çocuklarının damarlarında."

"Alınma ama sen de o turkuaz gözlerini buralı birisinden almamışsındır."

Yeniden kaşlarını çattı ve biraz da gözlerini kıstı. Eğer benimle biraz daha konuşmaya devam ederse cildi kırışacaktı. "Ben insanlarımın gözyaşlarıyla yaratılmış bir tanrıyım. Ben Azteklerin geride kalanının gücüyüm, ben İspanyol büyüsünün bedenleşmiş haliyim. Kendi güçlerini onları yok etmek için kullanacağım."

"Onları yok etmek için biraz geç değil mi? Neredeyse beş yüz yıl kadar geç kaldın."

"Tanrılar zamanı insanlar gibi algılamaz."

Söylediği şeylere inandığını düşünüyordum ama ayrıca akılcı davrandığını da düşünüyordum. Eğer beş yüz yıl önce gücü yetseydi İspanyolları tepelerdi.

Galiba düşüncem yüzümden belli olmuştu çünkü, "O zaman genç bir tanrıydım ve düşmanlarımızı yenecek gücüm yoktu, o yüzden Quetzalcoatl beni buraya, amacımıza ulaşacak güce gelinceye kadar beklemem için getirdi. Artık ordumu yönetmeye hazırım."

"Yani senin minik bir tanrıyken, kötü bir çocuk olman için beş yüz yıl geçmesi mi gerekti, aynı bir çorbanın iyi bir çorba olması için yavaş yavaş kaynaması gibi mi?"

Güldü. "Çok garip düşünüyorsun. Yakında ölecek olmana üzülüyorum. Seni ilk cariyem ve tanrıların annesi yapardım çünkü senden doğanlar büyük büyücüler olurdu, ne yazık ki, hayatına ihtiyacım var."

Yine beni öldürme konusuna dönmüştük ve bu konuyu konuşmak istemiyordum. Egosu bir tanrıya göre çok kırılgan gibiydi. Şimdi ne kadar kırılgan olduğunu görecektik. "Alınma ama bu teklif pek çekici değildi."

Bana gülümsedi, parmakları kolumda gezindi. "Hayatını alacak olmamız bir teklif değil. Bu bir gerçek."

Ona olabilecek en masum bakışımla baktım. "Cariyen olmamı, tanrıların annesi olmamı teklif ettiğini zannetmiştim?"

Kaşlarını daha da çattı. "Sana cariyem olmanı teklif etmedim."

"Oh. Özür dilerim. Yanlış anlamışım."

Parmakları hâlâ kolumun üzerindeydi ama artık hareketsizleşmişti, sanki bana dokunduğunu unutmuştu. "Benim yatağımı mı reddediyorsun?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. Harika.

"Evet," dedim.

"Seni benden uzak tutan erdemin mi?"

"Hayır, sadece teklif pek hoşuma gitmedi."

Onu çekici bulmamamı gerçekten anlamakta zorlanıyormuş gibiydi. Parmakları kolumun üzerinde gezindi. Ben öylece yatıp, ona baktım. Bu yolculukta, gözlerinin içine en çok baktığım kişi o olmuştu çünkü eğer başka bir yerine bakarsam, kendi başlarına hareket eden ceset parçaları görüyordum. Çığlık atarken sert görünmek kolay değildi. Yüzüme dokundu ve bu sefer izin verdim. Parmakları, nazikçe, dikkatlice, yüzümde dolaştı. Gözleri artık huzurlu bakmıyordu. Kesinlikle rahatsız olmuştu.

Beni öpecekmiş gibi eğildi ve kolundaki gözkapakları kelebekler gibi üzerimde gezindi. Hafif bir çığlık attım.

Geri çekildi. "Ne oldu?"

"Şey, bilemiyorum. Kesilmiş göz kapakları tenimin üzerinde geziniyor, belindeki bağırsaklar, yılan gibi hareket ediyor, boynundaki dillerden kolye beni yalamaya çalışıyor. Sen birini seç."

"Ama bunların bir önemi yok. Beni güzel ve çekici görmen gerek."

Ellerim omuzlarımın üzerinde bağlı olduğu için pek iyi omuz silkemedim.

"Kusura bakma ama üzerindekilerden ötesini göremiyorum."

"Tlaloci," dedi.

Şortlu adam geldi ve önünde tek dizi üzerine çöktü. "Evet, Lordum."

"Neden beni harika görmüyor."

"Görünüşe göre tanrılık auranız onun üzerinde etkili değil."

"Neden?" Artık sesinde de, bir az önce huzurlu olan yüzünde de kızgınlık vardı.

"Bilmiyorum, lordum."

"Nicky Baco'nun yerine geçeceğini söyledin. Aynı Nicky gibi bir nauhuli olduğunu söyledin. Benim büyümün ona dokunduğunu söyledin ve benim büyümün kokusunun Quetzalcoatl'ı ona çektiğini söyledin ama şu an elimin altında ve hiçbir şey hissetmiyor. Eğer içinde benim büyüm varsa bu mümkün değil."

Ya onun büyüsü değilse diye düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemedim. Ya Itzpapalotl'ın gücüyse? Şu an önümde duran şey uzaktan neredeyse beni öldürüyordu. Aklımı ele geçirmişti ve ben ona engel olamamıştım. Şimdi değişen tek şey Itzpapalotl'un içimi dolduran gücüydü. Fark eden bu muydu?

Tlaloci ayağa kalktı ama başı hâlâ öndeydi. "Burada çok güçlü bir büyü olmalı, lordum. Önce Nicky Baco'yu kaybettik, şimdi de buradaki sizin görüntünüzü göremiyor."

"Gücüme açık olmalı, yoksa ideal kurban olmaz," dedi Kırmızı Kadın'ın Kocası.

"Biliyorum, lordum."

"Büyücü sensin, Tlaloci. Bu büyüyü nasıl ters çevirebilirim?"

Büyücü bunu çok büyük ciddiyetle düşündü. Düşünmesi birkaç dakika sürdü. Ben öylece yatmış, ilgiyi kendimden uzak tutuyordum. Sonunda Tlaloci başını kaldırdı. "Görüntünüze inanması için, size inanması gerek."

"Eğer gücümü hissedemiyorsa, onu bir tanrı olduğuma nasıl ikna ederim?"

İyi bir soruydu ve sabırla Tlaloci'nin cevabını bekledim. Ne kadar uzun düşünürse, onları o kadar oyalamış oluyor-

dum. Ramirez geliyordu. Buna inanmalıydım çünkü onları beni çözmeye ikna edemezsem seçeneklerim çok sınırlı kalıyordu.

Cebimde içinde gizli bıçak olan kalemin durduğunu hissetmiştim. Eğer ellerim serbest kalırsa ve eğer çelik ona zarar veriyorsa silahım vardı. Elbette dört yardımcısı, Tlaloci ve derisi yüzülmüşlerden küçük bir ordusu vardı. Yani tanrıyı öldürebilsem bile, diğerleri için de bir şey yapmam gerekecekti. Eğer tanrılarını öldürürsem, herhalde çok kızarlardı. Bu durumdan nasıl çakacağımı bile bulamamıştım.

Eğer Ramirez süvarilerle gelmezse, derin bir bokun içinde kalacaktım. Bu sefer Edward bana destek olamayacaktı. Kendime geldiğimden beri ilk defa Edward hayatta mı diye merak etmiştim. Tanrıya, hayatta olması için dua ettim. Ama hayatta olsun, olmasın, Edward, bu gece gelip beni kurtaramazdı. Bu işte yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etmiştim ve tek umudum Ramirez ve polisti. Hastanede geç kalmıştı. Eğer bu gece de geç kalırsa, şikâyet edecek durumda olamazdım.

Tlaloci, tanrısına benden uzaklaşmasını işaret etti. Galiba benim duymamı istemedikleri şeyleri konuşacaklardı. Onları duyup duymamam ne fark ederdi ki? Benden gizleyecekleri ne konuşuyor olabilirlerdi? Gayet neşeli bir şekilde beni öldüreceklerini söylemişlerdi. Hislerimi düşünmedikleri belliydi. O zaman neler oluyordu?

Kırmızı Kadın'ın Kocası dillerden oluşmuş kolyesini çıkarttı ve rahibe verdi. Göğüs zırhını da çıkarttı ve deri giyen adamlardan birisi gelip, önünde diz çöküp zırhı aldı. Bağırsaklardan oluşan eteğini de çıkarttı ve deri giyen adamlardan birisi aceleyle almaya geldi. 'Tanrı' yardım istemedi, sadece birisinin zaten yardıma gelmiş olmasını bekliyordu.

Kesinlikle kendisini beğenmişti ama egosu çok kırılgandı, kendini beğenmişliğini gerçek dünyada hiç yaşamamıştı. Masallarda, kötü cadı gelip onu lanetleyinceye kadar bembeyaz kulesinde, sadece ne kadar güzel, ne kadar akıllı, ne kadar iyi olduğunu söyleyen insanlarla yaşamış prensesler gibiydi. Belki de ben cadı olabilirdim, gerçi onu hiçbir şekilde lanetleyemezdim. Belki de onu alıp götüren prens olabilirdim. Bu noktada pek seçici değildim.

'Tanrı', Obsidiyen Kelebektekiler gibi maksilatl giymişti ama onunki siyahtı ve önünde büyükçe bir altın toka vardı. Ayağında turkuaz işlemeli, sandaletler vardı, gariptir, üzerinde kesilmiş ceset parçaları varken onları fark etmemiştim. Korktuğunuz zaman küçük detaylara dikkat etmiyordunuz.

Bana doğru yürüdü, her adımında kendine güven vardı. Maksitatl yanlardan açıktı, belinden sandaletlere kadar olan bölüm görünüyordu. Bacakları çok hoş görünüyordu ama ne derler bilirsiniz. Güzele ne yakışmaz.

"Böylesi daha mı iyi?" diye sordu ama sesi hafifti, neredeyse kur yapıyordu, gözleri yeniden huzurla dolmuştu, sanki işler yeniden onun istediği gibi olmuştu ve zaten başka bir şekilde olması mümkün değildi. Itzpapalotl da kendini beğenmiş olabilirdi ama o huzurlu değildi.

"Çok daha iyi," dedim. Bir an yarı çıplak erkek görmeyi ne kadar sevdiğimi söyleyecektim ama bu kadar açık bir cinsel teklifi başka seçeneğim kalmayınca yapmaya karar verdim.

Gelip yeniden yanımda durdu. Kollarındaki göz kapakları hâlâ duruyordu, arada gözler kırpılınca garip ateş böcekleri gibi içleri görünüyordu.

"Bu halinle, büyük gelişme gösterdin. Kollarındaki gözlere bir şey yapamazsın değil mi?" dedim.

Yeniden kaşlarını çattı. "Onlar benim bir parçam."

"Anladım," dedim.

"Ama onlardan korkmana gerek yok."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Beni tanımanı istiyorum, Anita." İlk defa adımı söylemişti. Şu ana kadar bilmediğini zannediyordum. Elbette, Paulina kim olduğumu söylemiş olabilirdi. Kırmızı Kadın'ın Kocası sağ bileğime uzandı ve zinciri tutan küçük metal parçasını çıkarttı.

Taşın diğer yanında duran derisi yüzülmüş adam bir adım yaklaştı, eli bileğindeki bıçağa gitti. Donup kaldım, elimin gerçekten serbest kalacağından pek emin değildim.

'Tanrı' elimi serbest bıraktı ve elimi öptü. "Dokun onlara. Korkulacak bir şey olmadıklarını anla." 'Onlar' derken kolundaki gözleri kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. Belinin aşağısında bir şey kast etmediğine sevinmiştim. Onlara dokunmak istemiyordum. Cesetlerden sökülmüş bir şeye dokunmak da istemiyordum, özellikle hâlâ hayatta olan birisinin üzerindeyken.

Bileğimden tuttu ve elimi kolunun üzerinde gezdirmeye çalıştı ama ben yumruğumu açmadım. "Dokun onlara, Anita, nazik ol. Sana zarar vermezler." Parmaklarımı açmaya başladı ve ben karşı koyamadım. Daha fazla direnebilirdim, beni ikna etmesi için birkaç parmağımı kırdırtabilirdim ama sonunda bu mücadeleyi kaybederdim, o yüzden elimi açmasına izin verdim. Mümkün olduğu sürece bir yerimin kırılmasını istemiyordum.

Elimi kollarının üzerinde gezdirdim, ben dokununca gözkapakları kıpırdadı. Her oynadıklarında ben sıçradım

ama gözkapakları sanki kelebek kanatları gibiydiler, hiç korkutucu değillerdi. Gözkapaklarının içi doluydu, sanki altlarında gözler var gibiydi ama yoktu. Bunu görmüştüm.

"İçlerinde ne var?" diye sordum.

"Her şey," dedi. Yani bana hiçbir şey ifade etmedi. "Onları incele, Anita." Parmak uçlarımdan birisini gözlerden birisinin kenarına değdirdi. Sonra parmağını gözün içine sokmam için zorladı.

Parmağını o boş gibi görünen gözün içine soktum, sanki ince zar gibi bir şeye bastırıyormuşum gibi bir direnç oldu, sonra parmağım ilerledi ve içindekine dokundum. Sıcaktı ve o sıcaklık elimden yukarı, koluma yayıldı, sonra bir battaniye gibi bütün bedenimi kapladı. Kendimi güvende ve sıcak hissediyordum. Ona bakınca, bunu neden daha önce fark etmediğimi düşündüm. Çok yakışıklıydı, çok nazikti, çok... parmağım çok soğuktu, o kadar soğuktu ki canım yanıyordu. Bir uzuv donmadan önce hissedilen o iğneleyici acıyı hissettim, soğuk uzva işlerdi ve vücuda yayılırdı, sonra, hiç uyanmayacağınız, rahat bir uykuya yatılırdı.

Elimi geri çektim ve gözlerimi kırpıştırıp, kendime geldim, nefesim kesilmişti.

"Ne oldu?" diye sordu, bana doğru eğilip, yüzüme dokundu.

Ondan uzaklaştım, elimi göğsüne dayadım, ona bakıyordum, korkuyordum. "İçin soğuk."

Benden bir adım uzaklaştı ve yüzünde şaşkınlık vardı. "Kendini güvende ve sıcak hissetmen gerekiyordu." Bana doğru eğildi, yeşil-mavi gözlerine baktırtmaya çalışıyordu.

Başımı iki yana salladım. Parmağımı yeniden hissetmeye başlamıştım, donma hissi geçiyormuş gibi sızlamaya başlamıştı. Sızlayan acı, düşünmeme ve gözlerimi bakışlarından

kaçırmama yardımcı oldu. "Güvende değilim ve sıcak da değilim." Gözlerimi kaçırınca, insan derisi giyen adamı gördüm ama açıkçası ona bakmak 'tanrı'ya bakmaktan daha iyiydi. Itzpapalotl'un gücü bana yardım ediyordu ama yine de sınırları vardı. Eğer gözlerinin etkisi altına girersem, nerede olurlarsa olsunlar, beni öldürebilirlerdi ve ben de karanlığa kendi isteğimle giderdim.

"Bunu zorlaştırıyorsun, Anita."

Ben bakışlarımı karşı duvarda tuttum. "Geceni berbat ettiğim için özür dilerim."

Yanağımı okşadı. Bana zarar verecek diye korktum. Ben ölümümü geciktirdiğimi zannediyordum. Şimdi gücünün altına girmeyi geciktirdiğimi fark etmiştim. Beni daha sonra öldüreceklerdi ama bıçak bana saplanmadan önce zaten gitmiş olacaktım. Paulina da böyle mi gitmişti, 'tanrı'yı memnun etmeye hevesli miydi? Onun adına öyle olmasını umuyordum. Kendim için, pek emin değildim.

"Ölümünün daha büyük bir amaca hizmet edeceğine inanmanı istiyorum."

"Özür dilerim ama bugün o bataklığı satın almayı düşünmüyorum."

Yüzündeki şaşkınlığı yüzümde dolaşan gücünden hissettim. Daha önce likantrop ve vampirlerden kızgınlığı, arzuyu, korkuyu hissetmiştim ama hiç şaşkınlık hissetmemiştim. O lanet göze dokunmadan önce hislerini fark edemiyordum. Parça parça beni içine çekiyordu.

Elimi tuttu.

"Hayır," dedim dişlerimin arasından Bu sefer isterse parmaklarımı kırabilirdi ama elimi açıp ona dokunmayacaktım. Artık onun istediklerini yapamazdım, bana zaman kazandır-

sa bile yapamazdım. Onunla mücadele etmeliydim, yoksa geriye benden bir şey kalmayacaktı. Daha önce vampirler zihnimi ele geçirmişti ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Zihnimi bir kere ele geçirirse, geri dönebileceğimden emin değildim. Ölmenin pek çok yolu vardı. Öldürülmek en bilinen yoldu. Eğer zihnimi ele geçirirse ve benliğimden geriye hiçbir şey kalmazsa, o zaman zaten ölü olurdum ya da ölmüş olmayı tercih ederdim.

Kolumu göğsüme yapıştırdım ve orada tutmak için kendimi kastım. Bileğimi kaldırınca, ben de havalandım ama kolum göğsümde kaldı, yumruğumu sıkmıştım.

"Bana kendini incittirme, Anita."

"Ben sana bir şey yaptırmıyorum. Her ne yapıyorsan bunu sen yapıyorsun, ben değil."

Beni yavaşça nazikçe, indirdi. "Elini kırabilirim." Bu bir tehdit gibiydi ama sesi çok nazikti.

"Sana bir daha dokunmak istemiyorum, bunu isteyerek yapmam."

"Ama elini göğsüme, kalbimin üzerine koydun. Bu o kadar zor bir şey değil, Anita."

"Hayır."

"Sen çok inatçı bir kadınsın."

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin," dedim.

"Seni zorlamayacağım."

Yüzülmüş deri giyen adam taşın diğer yanına geldi, 'tanrı'sının tam karşısında durdu. Obsidiyen bir bıçak çıkartıp, bana doğru eğildi. Gerildim ama bir şey söylemedim. Kırmızı Kadın'ın Kocası'na yeniden dokunursam, diğer tarafta uyanacağım kesindi. Eğer her şartla öleceksem, tam bir şekilde ölmek istiyordum, kendini tanrı zanneden bir şey tarafından öldürülmek istemiyordum.

Bıçağı bana saplamadı. Bıçağın ucunu kevlar yeleğin omuz kısmına soktu. Kevlar bıçağı engellemek için yapılmamıştı ama yine de kesmek kolay değildi, özellikle taş bıçakla. Kevları keserken bileğindeki boşta duran deri ileri geri sallandı. Adama değil de karşıdaki duvara bakıyordum ama sallanan deriyi yine de göz ucuyla görüyordum. Sonunda tavana baktım ama tavan da karanlıktı. Bakacak başka şeyler varken karanlığa bakmak kolay değildi ama yine de denemiştim.

Cırt cırt'ın ne olduğunu bilip bilmediklerini soracaktım ama sormadım. En azından karacamdan bıçakla yeleği çıkartmaları zaman alacaktı. Kahretsin, onları oyalamak için başka bir şey yapama gerek bile kalmayabilirdi. Bıçakla kevları sabaha kadar ancak keserlerdi. Maalesef bunu fark eden tek ben değildim.

Deri giyen adam bıçağı kılıfına soktu ve arkasından, yedek silahın taşınacağı yerden ikinci bir bıçak çıkarttı. Işığa kaldırınca bıçak parladı, bu seferki çelikti. Gümüş kaplı olabilirdi, olmaya da bilirdi, yine de yeleği karacamdan çok daha hızlı kesecekti.

Bıçağı yeleğin omuz dikişine sapladı. Sonunda bir şey söylemem gerekti. "Kalbimi mi sökmeyi planlıyorsunuz."

"Kalbin göğsünde, olması gereken yerde kalacak," dedi 'tanrı'.

"O zaman neden yeleği çıkartmak istiyorsunuz?" Sonunda dönüp Kırmızı Kadın'ın Kocası'na baktım ama gözlerine bakmıyordum.

"Eğer göğsüme elinle dokunmazsan, hissedebileceğin başka yerler var," dedi.

Neredeyse elimi ona uzatacaktım, neredeyse. Onu hisse-

decek diğer vücut parçalarımın nereleri olduğunu bilmiyordum ama yeleği çıkartmaları biraz zaman alacaktı ama elimi uzatırsam, bu hiç zaman almayacaktı. Benim zamana ihtiyacım vardı.

Yelek düşüneceğinizden daha çabuk çıktı. Bir bıçağa dayanmak üzere üretilmemişti. Üzerimden yeleğin parçalarını aldılar, son parça sırtımdakiydi.

Kırmızı Kadın'ın Kocası arkama geçti. Diz çöküp bana baktı ama yüzüme bakmıyordu. Parmağının ucunu sutyenimin hizasında gezdirdi. Tenime, çok belli belirsiz değiyordu. "Bu nedir?" Parmağını sutyenin altında ileri geri, ileri geri gezdirdi.

"İç çamaşırı," dedim.

Elini sutyenin üzerindeki dantellerde gezdirdi. "Öğrenecek çok şey var."

"Hoşuna gittiğine sevindim," dedim. İğnelediğimi fark etmemişti. Belki de fark etmiyordu.

Düşündüğüm şeyi yaptı. Üzerime çıktı ama misyoner pozisyonuna geçmedi. Göğsünü benimkine dayayacağı bir yere kaydı. Boy farkı yüzünden kasıkları güvenli bir şekilde aşağıda kalmıştı. Yani bana göre bu tecavüz sayılmazdı ama cinselliğin peşinde olmaması beni daha da korkutmuştu. Cinsellikten daha fazlasını elde edebilirdi, mesela aklımı.

Göğsü bana değdi, çok pürüzsüz, çok sıcak, gayet insan gibiydi. Kötü bir şey olmadı. Gariptir, bunu yapınca kalp atışlarım yavaşlamadı ya da gözlerine bakmak istemedim.

"Hissettin mi?" diye sordu.

Ben mağaranın duvarına bakmaya devem ettim. "Ne dediğini anlamıyorum?"

Göğsünü daha sert bastırdı. "Kalp atışımı hissediyor musun?"

Bu beklediğim bir soru değildi, o yüzden biraz düşündüm. Kalp atışını hissetmeye çalıştım ama tek hissettiğim kendi panik içindeki kalp atışımdı.

"Kusura bakma, sadece kendiminkini hissediyorum."

"İşte problem bu," dedi.

O zaman başımı kaldırıp, bir an için yüzüne baktım, bana doğru eğiliyordu, esmer yüzündeki yeşil mavi gözlerini gördüm. Hemen duvara baktım. "Ne diyorsun?"

"Benim kalbim atmaz."

O zaman kalp atışını hissetmeye çalıştım, sıcak göğsünde atan hayatı hissetmeye çalıştım. Konsantre olup kendi, kalbimi yavaşlattım. Her zaman üzerinize yatan adamın kalp atışını hissetmezdiniz ama üzerinizde yatıyorlarsa, genelde hissedilirdi. Doğruldu, ellerinden destek aldı, böylece elimi göğsüne bastırabilecektim.

Teni ılık ve pürüzsüzdü, neredeyse mükemmeldi ama elimin altında atan bir şey yoktu. Ya kalbi yoktu ya da atmıyordu.

"Ben sadece bedenim. Kırmızı kadın içimde yaşamıyor. Onun dokunuşu olmadan benim kalbim uygun bir kurban olmaz."

Bunu duyunca ona baktım. Huzurlu gözlerine baktım. "Kurban mı? Sen kendini de mi kurban edeceksin?"

Gözleri nazik ve yardım severdi. "Ben tanrıların yaratıcısına kurban olacağım. Onlar zamanın başından beri tanrıların kanıyla besleniyorlar."

Huzurlu, yakışıklı yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım. Bir korku, bir öfke, anlayabileceğim bir şey görmeye çalıştım.

"Rahibe kendini parçalattıracak mısın?"

"Evet ama yeniden doğacağım."

"Bundan emin misin?"

"Kalbim bedenimin dışında atacak kadar güçlü, içime yeniden yerleştirildiğinde, eski tanrılar, sizin beyaz İsa'nızın yolladığı sürgünlerinden geri gelecekler." Söylediklerinden çok yüzündeki bakıştan bunlara inandığı belliydi.

Meksika'nın fethi konusunda, her ne kadar yapılanlar onun adına yapılmışsa da, olanların İsa'yla hiçbir ilgisi olmadığını bilecek kadar şey okumuştum. "İspanyolların insanlarına yaptığı şey yüzünde İsa'yı suçlama. Bizim tanrımız bize özgür irade verdi ve bu kötülüğü de seçebileceğimiz anlamına geliyor. Ülkeniz işgal edilirken de böyle olduğunu düşünüyorum."

Bana baktı, yine şaşırmıştı. "Buna inanıyorsun. Buna inandığını görüyorum."

"Bütün kalbimle. Tabii mecazi olarak."

Doğruldu, bel hizama oturdu. "Kurban olarak kullandığım kişilerin çoğu pek bir şeye inanmıyordu. İnanlar da, sizin beyaz İsa'nıza inanmıyordu." Yüzüme dokundu. "Ama sen inanıyorsun."

"Evet," dedim.

"Seni buraya getirip, başka bir tanrıya kurban edilmene izin veren bir tanrıya nasıl inanırsın?"

"Eğer inancı bu kadar kolaylaştırıyorsan, o zaman gerçekten inanmıyorsun demektir," dedim.

"Senin, bizi yok eden tanrıya inanan birisi olarak beni gücüme kavuşturacak olman çok ironik. Varlığını aldığımda, değerli sıvıyı alacak kadar güçlü olacağım ve sonunda buradan kurtulacağım."

"Varlığımı almak da ne demek?" Artık korkmuyordum çünkü çok uzun zamandır konuşuyorduk ya da belki bu kadar uzun süre korku içinde olamıyordum. Ne olursa olsun eğer ölmüyorsam ya da canım yanmıyorsa, korkum geçiyordu.

"Seni öpeceğim ve sen de bekletilmiş mısır gibi hafif ve kuru olacaksın. Sen de beni, aynı mısırın insanları beslediği gibi besleyeceksin." Sağ tarafına, boştaki elime doğru uzanmaya başladı.

Bir anda yeniden korkmuştum. Yanlış düşündüğümü umuyordum ama bana Obsidiyen Kelebek'te gördüğüm şeyi yapacağından neredeyse emindim. "Yani hayatımı emeceksin ve ben de bir mumya gibi kuruyacağım."

Yanağımı okşadı, gözleri şimdi hüzünlü ve pişmanlık doluydu. "Çok canın yanacak ve bunun için çok üzgünüm ama çektiğin acı bile beni güçlendirecek." Yüzünü benimkine yaklaştırdı. Bir elim boştaydı ve cebimde bir bıçak vardı ama eğer çok acele edersem işi berbat ederdim, seçeneğim yoktu. Ramirez nerede kalmıştı?

"Bana işkence edeceksin. Harika," dedim.

Benden biraz uzaklaştı. "Bu, işkence değil. Bu, bütün rahiplerimin beklediği uyanışım."

"Rahiplerini kim geri getirdi?" diye sordum.

"Tlaloci'yi ben uyandırdım ama güçsüzdüm ve diğerlerine verecek kanım yoktu. Diğerlerini diriltemeden Riker dediğiniz adam dinlenme yerimizi bozdu." Boşluğa bakıyordu, sanki olanları yeniden görüyordu. "Rahiplerimi, sizin mumya dediğiniz şeyleri buldu. Çoğu adamları tarafından, içlerindeki mücevherleri bulmak için parçalandı." Yüzü kızgınlıkla kararardı, gözlerindeki huzur gitti. "Quetzalcoatl o za-

man uyanık değildi, yoksa hepsini öldürürdük. Rahiplerime ait şeyleri aldılar. O yüzden onları diriltmek için başka yollar denemek zorunda kaldım."

"Deriler," dedim.

Bana baktı. "Evet, onlara hayat vermenin başka yolları da vardı."

"Yani sizin... dinlenme yerinize saygısızlık edenlerin ve adamlarına ait olanları satın alanların peşine düştünüz."

"Evet," dedi.

Galiba bu şekilde bakınca yaptıkları gayet adildi. Acıma duygusu da olmayınca iyi bir plandı. "Onları öldürdün ve yetenekli insanların organlarını aldın," dedim.

"Yetenekli?" soru şeklinde söylemişti.

"Cadılar, brujolar."

"Ah, evet, ben tam gücüme kavuşmadan peşimden gelmelerini istemedim." Yeniden yüzüme dokunmuş okşuyordu. Galiba yine ona bir 'Öpücük' vermem konusuna geri dönecektik.

"Gücüne kavuşman tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum. Onu konuşturmaya devam ettiğim sürece, beni öldüremezdi. Bütün gece sürecek kadar soru bulabilirdim.

"Hem ölümlü, hem de ölümsüz olacağım."

Gözlerim büyüdü. "Ne demek hem de ölümlü?"

"Senin kanın beni ölümlü yapacak. Varlığın beni ölümsüz yapacak."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Sanki bir sevgili gibi yüzümü avuçlarının içine aldı. "Tanrıları nasıl anlayabilirsin." Elini uzattı ve deriler giyen adam ona uzun, kemikten bir iğne verdi. Bana ne yapacağını bilmiyordum.

"Bu ne için?"

Elindeki iğne belki on santim uzunluğundaydı, yavaşça parmaklarının arasında döndürüyordu. "Kulak memeni deleceğim. Çok az acıyacak."

"Sana inanmamı söyleyip duruyorsun ama görünüşe göre burada acı çekmeyen bir tek sensin. Rahiplerin, senin malını çalanlar, bütün kurbanlar, herkes acı çekmiş ama sen çekmemişsin."

Tek dirseğinin üzerinde doğruldu, vücudu benimkine değdi. "Eğer acı çekersem samimiyetime inanacaksan, öyle olsun." İğneyi parmağına batırdı, kemiğe saplanacak kadar derine soktu. İğneyi yavaşça çekti. Sanki olabildiğince acı çekmeye çalışıyordu. Ben kan akmasını bekledim ama akmadı. Parmağını bana döndürüp, iğnenin açtığı deliği gösterdi, delik boştu, kan yoktu. Bıçak ona karışı bir işe yaramayacaktı.

"Benim çektiğim acı, seninkini azaltacak mı?" diye sordu.

"Sana söylerim," dedim.

Gülümsedi, çok sabırlı, çok nazikti. Çok içtendi. İğneyi kulağıma doğru götürdü. Ben boştaki elimle karşı koyabilirdim ama eğer sadece gece kulübünde gördüğüm gibi kulağımı delecekse, o zaman bunu yapabilirdim. Olacaklar hoşuma gitmemişti ama ona karşı koymayacaktım. Eğer şimdi karşı koyarsam, beni yeniden zincirleyebilirlerdi. Elimin serbest kalmasını, kulağımı emmemesinden daha çok istiyordum.

İşin doğrusu, iğnelerden pek hoşlanmazdım, sadece doktorlardakilerden değil, hiçbir çeşidinden. Küçük sivri şeylerin vücuduma saplanmasına fobim vardı. Bıçaklar o kadar rahatsız etmiyor gibiydi ama iğneler ediyordu. Gelin de anlayın. Fakat bir fobiydi. Debelenmemek için kendimi

tutmaya çalıştım, sonunda gözlerimi kapattım yoksa karşı koyacaktım. Kendimi tutamıyordum.

Acı keskin ve aniydi. Nefesim kesildi ve gözlerimi açtım, bana doğru eğilen yüzünü gördüm. Bir an işimin bittiğini zannettim. Beni öpeceğini zannettim ama dudağı dudağımın yanından geçti. Yüzümü nazikçe sağa çevirdi, kulağıma ve boynuma yaklaştı. Bana vampirleri hatırlatmıştı ama bu sefer dudakları kulağımdaydı, hızlı bir hareketle kulağımı yaladı. İlk kanı yalarken, iç çekti, sonra dudakları kulak mememi kavradı, dili yaranın üzerinde geziniyor, kanı emiyordu. Üzerime yattı, bir eli başımı kavradı, diğer eli vücudumu okşuyordu. Belki sadece kan yüzündendi ama ben yerken hiç biftekleri okşamıyordum.

Yüzü, benim yüzüme değiyordu. Kanımı yutarken ağız hareketlerini hissedebiliyordum. Daha önce beni etki altına almadan vampirler kanımı emmişti, o zaman canım yanmıştı. Bu o kadar acımıyordu. Daha çok kulak fetişi olan arzu dolu bir aşık gibiydi. Rahatsız ediciydi ama canım yanmıyordu. Elini yüzümden çekip, sutyenimin içine soktu. Bu hoşuma gitmemişti.

"Cinsel ilişkiye gireceğimizi bilmiyordum."

Elini sutyenimden çekti ve kulağımdan doğruldu. Gözleri kocamandı, iyi odaklanamıyordu ve insanı içine çeken turkuaz renkteydi, kan krizine girmiş herhangi bir vampire benziyordu. "Beni affet ama içimde hayat hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu," dedi.

Galiba ne demek istediğini anlamıştım ama bu gece aklıma gelen her soruyu soruyordum. Onu konuşturacak her şeyi yapıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Güldü ve yeniden yan yatıp, dirseği üzerinde durdu. İğneyi parmağına yeniden batırdı ve inledi. Yaradan kan, kır-

mızı kan aktı. Yeniden güldü. "Senin kanın benim bedenimde akıyor, yeniden ölümlü oldum, ölümlü bir erkeğin bütün zevklerine sahibim."

"Kan basıncına sahip olmak için kana ihtiyacın var. Yüz yıllar sonra ilk ereksiyonunu yaşadın. Şimdi anladım," dedim.

Bana insanı içine çeken gözleriyle baktı. "Onu alabilirsin." Vücudunu yaklaştırıp bana dayadı ve kotumdan hevesli ve hazır olduğunu hissettim.

Her zamanki gibi hayır demeye hazırlanıyordum, sonra durdum. Eğer seçeneklerim tecavüze uğramak ya da ölmekse ve yardım da yoldaysa... bir süre düşündüm ve ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü deri giyen adamlardan birisi arkamızdan derisi yüzülmüş zombilerin tarafından koşarak geldi.

Adamın koşarak gelen ayak seslerini duydum, dönünce, derisi yüzülmüş zombileri itip geldiğini gördüm. Kırmızı Kadın'ın Kocası'nın önünde tek dizi üzerine çöktü. "Lordum, silahlı yabancılar yaklaşıyor. Küçük brujo da yanlarında, onlara yolu gösteriyor."

Kırmızı Kadın'ın Kocası on baktı. "Onları öldür. Onları oyala. Tam gücüme kavuşmama engel olamayacaklar."

Deri giyen adamlar bir sandıktan silahlarını aldılar ve koşarak gittiler. Başımı çevirince derisi yüzülmüş zombilerin de peşlerinden gittiğini gördüm. Rahip Tlaloci kaldı. Sadece üç kişiydik. Ramirez geliyordu. Polis geliyordu. Kesinlikle onu birkaç dakika daha oyalayabilirdim.

Parmakları yüzüme dokundu, başımı ona çevirdi. "Yüz yıllar sonra benim olan ilk kadın olabilirdin ama buna zaman yok." Yüzünü bana doğru yaklaştırdı. "Seni isteksiz bir

kurban olarak almalıyım çünkü sen bana ya da benim olan bir şeye zarar vermedin."

Elimi cebime soktum. Kalemi kavradım. Beni öpmesini engellemek için başımı çevirdim ama aslında Tlaloci'nin nerede olduğuna bakıyordum. Sunağın yanına gitmişti. Paulina'nın cesedini çöp gibi bir kenara atmıştı. Sunağı temizliyordu, galiba tanrısının ölümü için hazırlıyordu.

Kırmızı Kadın'ın Kocası yüzümü okşadı, beni yavaşça kendisine doğru çevirdi. Fısıldarken, sıcak nefesini yüzümde hissettim. "Kalbini dilden kolyemin üzerine takacağım, böylece bütün müritlerim senin fedakarlığını sonsuza kadar hatırlayacak."

"Ne kadar romantik," dedim. Kalemi usulca cebimden çıkarttım.

"Bana dön, Anita. Sana zarar vermek istemiyorum." Çenemi tuttu ve yüzümü çevirmeye başladı. Parmaklarındaki gücü hissettim, istese çenemi parçalayabilirdi. Yüzümü döndürmesine engel olmadım. Onu durduramadım ama artık kalem elimdeydi. Parmağımı bıçağı çıkartan düşmenin üzerine koydum. Sadece kalemin kalbin hizasında olduğundan emin olmak kalmıştı.

Mağaranın dışından silah sesleri geldi, sanki girişten çok uzakta değilmiş gibi gelmişti. Sonra kükreme gibi bir ses geldi ve ne olduğunu biliyordum çünkü daha önce de duymuştum. Polis yanında alev makinesi de getirmişti ya da gruba bazı sivil muhafızlar da katılmıştı. Kimin fikri olduğunu bilmiyordum. İyi bir fikirdi. Hepsinin yanmasını istiyordum.

Kırmızı Kadın'ın Kocası'a baktım, yüzümü tutmuş, beni kendisine bakmaya zorluyordu. "Kalbin geçekten benim için mi atıyor?" diye sordum.

"Kalbim atıyor. Kanın içimde dolaşıyor. Bana hayat verdin ve şimdi bana ölümsüzlük vereceksin."

Kırmızı Kadın'ın Kocası üzerime tek bir öpücükle her şeyi düzeltecek Yakışıklı Prens gibi eğildi. Dudakları benimkilerin birkaç santim üzerinde gezindi. Gözümün önünde Seth'in kuruyup, ölen bedeni belirdi. Bu sırada kalemi tam kalbinin üzerine getirmiş olmalıydım. Biraz geri çekildi, gözleri şaşkındı. Düğmeye bastım ve bıçak kalbine saplandı.

Gözleri kocaman oldu, turkuaz rengi söndü, geriye insanca bakışlar kaldı. "Sen ne yaptın? Anita."

"Sen sadece bir çeşit vampirsin. Ben vampirleri öldürürüm."

Taştan düşüp, yere yuvarlandı. Tlaloci'ye elini uzattı. Rahip ona doğru koştu. 'Tanrı'yı iyileştirecek bir şey bilip bilmediğine bakmadım. Sol bileğimi de çözüp, ayak bileklerime uzandım.

Kırmızı Kadın'ın Kocası dizlerinin üzerine düştü, rahip de onunla birlikte düştü. Ağlıyordu. "Hayır, hayır, hayır." Bıçağın kabzasını sıkıca tutup akan kanı durdurmaya çalıştı. 'Tann'sı titreyerek yere düştü. Elini yaranın üzerinde tutup, kanı durdurmaya çalıştı.

Ayaklarımı da kurtarıp, taşın diğer tarafına döndüm. Bir iç güdü diyebilirdiniz ama Tlaloci'nin bana kızacağını düşünüyordum.

Rahip ayağa kalktı, kanlı ellerini önünde tutuyordu. Daha önce bu kadar dehşet içinde, bu kadar çökmüş birisini görmemiştim, sanki bütün dünyasını yok etmiştim, belki de gerçekten öyleydi.

Tek kelime bile söylemedi, sadece belindeki karacamdan bıçağı çıkarttı ve bana doğru yürüdü ama üzerinde bağ-

duğum taş, büyük bir yemek masası boyundaydı ve ben taşı aramızda tutuyordum. Aramızdaki mesafeyi korudum, bana ulaşamıyordu. Silah sesleri yaklaşıyordu. Sesleri o da duymuş olmalıydı çünkü taşın üzerinden bana doğru yuvarlandı. Ben taştan uzaklaşıp açık alana koştum ama zaten onun istediği de buydu.

Dönüp, onunla yüz yüze geldim. Bana doğru eğilmiş bir halde yaklaştı, bıçak elinde rahat ama sıkı duruyordu, sanki ne yaptığını biliyor gibiydi. Bıçağım vampirde kalmıştı. Ellerim boş bir şekilde karşısındaydım, bıçağıyla kesilmek dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Aklıma tek bir şey geldi. "Ramirez," diye bağırdım.

Tlaloci üzerime atıldı, bıçağını savurdu. Ben kaçtım, bıçağın rüzgârın hissettim. Merdivenlerden bağrışmalar geliyordu, dövüş sesleri yaklaşmıştı. Tlaloci bıçağı deli gibi savuruyordu. Benim tek yapabildiğim, gerileyip, ondan uzak durmaya çalışmaktı. Beni sunağın önünde kıstırdığını fark ettiğimde iki kolum da kesilmişti ve göğsümün üst kısmında bir yer de kanıyordu.

Tam üzerine basıp düşmeyeyim diye bakınırken, Paulina'nın cesedine takıldım. Yere düştüm, Paulina bacaklarıma dolanmıştı. Nerede olduğunu bilmeden rahibe tekmeler savurdum, onu uzakta tutmak için ne gerekirse yapıyordum.

Ayak bileğimden yakaladı. Bir an birbirimize bakınca, yüzünde ölüm fermanımı gördüm. Bıçağı elinde çevirdi, artık kesme değil, saplama hareketleri yapabilecekti. Sol bacağımı yakalamıştı ama sağ bacağım hâlâ yerdeydi. Kollarımla vücudumun üst tarafını sabitledim, omuzlarımı aşağı indirdim ve sağ bacağımı geri çektim. Diz kapağını gözüme kestirdim. Tlaloci bıçağı indiriyordu. Ben bütün gücümle diz kapağına tekme attım. Diz kapağının yana kaydığını

gördüm, yerinden çıkmıştı. Bacağı boşaldı, acı içinde inledi ama bıçak durmadı.

Tlaloci'nin kafası, beyin ve kemik parçalarını etrafa saçarak patladı. Parçalar üzerime yağdı ve cesedi yere düştü, eli bıçağın kabzasında kasıldığı için karacamdan bıçak da onunla beraber yere düştü.

Mağaranın diğer tarafına bakınca Olaf'ı taş merdivenlerde gördüm.

Hâlâ atış pozisyonunda duruyordu, tek elle nişan almıştı, silahı hâlâ rahibin biraz önce durduğu yere bakıyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve yüzündeki konsantrasyonun dağılışını, yerine neredeyse insanca bir ifadenin yayılışını seyrettim. Bana doğru yürüdü, silahını indirmişti. Diğer elinde bir bıçak vardı, kabzasına kadar kan içindeydi.

Ben Tlaloci'nin parçalarını yüzümden temizlerken, Olaf gelip önümde durdu. "Bunu söyleyeceğimi hiç zannetmiyordum ama seni gördüğüme çok sevindim," dedim.

Geçekten gülümsedi. "Hayatını kurtardım."

Bu beni de gülümsetti.

Ramirez merdivenlerden, peşinde tam teçhizatlı özel polis timine benzeyen birileriyle merdivenlerden indi. Ellerindeki tehlikeli görünüşlü silahlarla mağaraya yayılıp her yeri kontrol altına aldılar. Ramirez durmuş, elinde silah, ateş edecek bir şey arıyordu. Peşlerinden alev makineli Sivil Muhafızlar geldi, alev makinesinin namlusunu tavana doğrultmuşlardı.

Olaf bıçağını pantolonuna sildi, kılıfına koydu ve elini bana uzattı. Eli kan içindeydi ama yine de tuttum. Teni kandan vıcık vıcık olmuştu ama yine de elini sıktım ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim.

Bernardo, peşinde bir sürü polisle içeri geldi. Alçısı kandan kıpkırmızı olmuştu, alçıya saplı bıçak da kana bulanmıştı, artık siyah gibi görünüyordu. "Hayattasın," dedi.

Başımla onayladım. "Olaf sağ olsun."

Olaf elimi hafifçe sıktı, sonra bıraktı.

"Ben yine geç kaldım," dedi Ramirez.

Başımı iki yana salladım. "Kurtulduğu sürece, günü kimin kurtardığı fark eder mi?"

Artık ateş edecek birisi olmadığını görünce diğer polisler de rahatlamaya başladılar.

"Bu kadar mı?" diye sordu siyah kıyafetli polislerden birisi.

Ben karşı taraftaki tünele batkım. "Tünelde bir Quetzalcoatl var."

"Bir ne?"

"Bir... ejderha."

Maskelerinin altından bile birbirlerine şaşkınlıkla baktıklarını fark ettim.

"Eğer, böylesi hoşunuza giderse, bir canavar ama yine de orada."

Hemen pozisyon alıp, eğilmiş bir şekilde tünele doğru gittiler. Tünel girişinde biraz tereddüt ettiler, sonra tek tek içeri girdiler. Bu seferlik yalnız gitmelerine izin verdim. Bu gecelik işimi yapmıştım. Ayrıca benden çok daha fazla silahlıydılar. İçlerinden birisi Ramirez'e ve daha sivil gibi görünen polislerden bir kaçına, sivilleri yukarı çıkartmalarını emretti.

Ramirez gelip yanımda durdu. "Yaralanmışsın." Kolumdaki kesiğe dokundu.

Dönüp diğer kesikleri de gösterdim. "Birisini seç."

Ramirez ve arkada kalması emredilen diğer polisler gelip, iki cesede baktılar. "Şu ufaklığın bahsettiği Kırmızı Kadın'ın Kocası nerede?" diye sordu polislerden birisi.

Göğsüne bıçak saplı cesedi işaret ettim.

Polislerden ikisi gidip cesedin yanında durdu. "Pek tanrı gibi görünmüyor."

"O bir vampir," dedim.

Bu herkesin dikkatini çekti. "Sen ne dedin?" dedi Ramirez.

"Şimdi daha önemli detaylara konsantre olalım çocuklar. Cesedin bir daha ayağa kalkmayacağından emin olmalıyız. Bana güvenin. Çok güçlü bir orospu çocuğu. Onun ölü kalmasın istiyorum."

Bir polis cesedi tekmeledi ve ceset gayet ölü gibi yuvarladı. "Bana ölü gibi göründü."

Cesedi dönerken görünce sıçradım, sanki oturup, 'şaka yaptım, ölmedim', demesini bekliyordum. Ceset hareketsiz kaldı ama sinirlerime pek iyi gelmemişti.

"Başını kesip, kalbini sökmeliyiz. Sonra ikisini ayrı ayrı yakıp, küllerini farklı iki akar suya atmalıyız," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi polislerden birisi.

"Derisi yüzülmüş zombiler bir anda durdular. Bunu sen mi yaptın," dedi Ramirez.

"Herhalde bıçağım kalbine saplanınca olmuştur."

""Derisi yüzülmüşler duruncaya kadar mermiler hiçbirine etki etmiyordu, sonra mermiler her şeyi öldürdü."

"Bunu o mu yaptı? Mermilerimiz onun sayesinde mi işe yaradı?" dedi polislerden birisi.

"Evet," dedi Ramirez ve büyük ihtimalle haklıydı. Herhalde benim sayemde olmuştu. Ne olursa olsun, bir şüphe oluşturmak istemiyordum. Beni dinlemelerini istiyordum. 'Tanrı'nın ölü kalmasını istiyordum.

"Kafasını nasıl keseceğiz?" diye sordu polislerden birisi.

Olaf adamların silahlarını aldığı sandığa gitti ve üzeri karacam işlemeli büyükçe bir sopa çıkarttı. Tabancasını kılıfına yerleştirdi ve cesede doğru yürüdü.

"Hassiktir bu bize karşı kullandıkları şeylerden," dedi polis.

"Tanrıları için de bizim kullanmamız yeterince ironik, değil mi?" diye sordu Bernardo.

Olaf cesedin yanına diz çöktü.

"Hey, bunu yapabileceğinizi söylemedik," dedi polis.

Olaf, Ramirez'e baktı. "Ne diyorsun, Ramirez?"

"Ben, Anita ne derse yaparım."

Olaf sanki ağırlığını tartıyormuş gibi sopayı elinde çevirdi. Polisler geri çekildi. Olaf bana baktı. "Ben kafasını hallederim."

Ben de Tlaloci'nin elindeki bıçağı aldım. Artık ihtiyacı yoktu. "Ben de kalbini." Elimde bıçak ona doğru yürüdüm. Polisler bizden iyice uzaklaştı.

Ben vampirin yanında durdum. Olaf, diğer yanında diz çökmüş bana bakıyordu. "Eğer ölmene izin verseydim, Edward işi başaramadığımı düşünecekti."

"O zaman Edward hayatta yani, öyle mi?"

"Evet."

Omuzlarımda olduğunu fark etmediğim bir gerginlik yok oldu. "Tanrıya şükür."

"Ben başarısız olmam," dedi Olaf.

"Sana inanıyorum," dedim.

Birbirimize baktık ve gözlerinde hâlâ okuyamadığım anlayamadığım bir şey vardı, olduğum yerin bir adım ötesindeydi. Karanlık gözlerine bakınca, içinde bir canavar olduğunu anladım, yerde yatan kadar güçlü değildi ama doğru

şartlarda onun kadar ölümcül olabilirdi ve ona hayatımı borluydum.

"Önce sen başını kes."

"Neden?"

"Vücudu hâlâ tamken bıçağı çıkartırsam kalkıp yeniden nefes almaya başlayabilir."

Olaf kaşlarını kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Vampirler konusunda asla dalga geçmem," dedim.

Bana uzunca baktı. "İyi bir erkek olurmuşsun."

İltifatı kabul ettim çünkü ne anlama geldiğini biliyordum, hatta belki de bir kadına yaptığı en iyi iltifattı.

"Sağ ol," dedim.

Özel tim tünelden geri geldi. "Tünelde bir şey yok. Boş."

"O zaman kaçmış," dedim. Yerde yatan cesede baktım. "Kafasını kopart. Bu lanet mağaradan çıkmak istiyorum."

Cesedi kesip biçmemiz özel tim liderinin hiç hoşuna gitmedi. Ramirez'le birbirlerine bağırmaya başladılar. Herkes tartışmayı seyrederken, ben Olaf'a başımla işaret verdim ve o da tek darbede cesedin kafasını koparttı. Yere kan saçıldı.

"Siktir, sen ne yaptığını zannediyorsun?" dedi özel timdekilerden birisi, silahını bize doğrulttu.

"İşimi," dedim. Bıçağı cesedin kaburgasının hemen altına yerleştirdim.

Polis silahı omzuma dayadı. "Yüzbaşı onay verinceye kadar hemen cesetten uzaklaşın."

Ben bıçağı cesedin üzerinde tuttum. "Olaf."

"Evet."

"Eğer beni vurursa onu öldür."

"Zevkle." İri adam bakışlarını polise çevirdi ve o bakışta ağır silahlı adamı bir adamı geriletecek bir şey vardı.

"Sakin ol, Reynolds. Kadın bir vampir infazcısı. Bırak işini yapsın," dedi bahsi geçen yüzbaşı.

Bıçağı sapladım. Kaburgaların hemen altından bir delik açtım. Dar, ıslak ve yapışkan bir delikti ve kalbi çıkartmak için iki elimi de kullanmam gerekti, bir elle kalbi tutan dokudan kurtardım, diğer elimle de kalbi tuttum. Göğsünden çıkartırken dirseklerimden kan damlıyordu.

Bernardo ve Ramirez'in aynı ifadeyle bana baktığını gördüm. Galiba ikisi de yakın bir zamanda benimle çıkmak istemeyecekti. Her zaman beni bir adamın kalbini sökerken hatırlayacaklardı ve bu anı her şeyi lekeleyecekti. Bernardo umurumda bile değildi. Ramirez'in gözlerindeki bakış içimi acıttı.

Bir el kalbe dokundu. Elin sahibine bakınca, Olaf'ın gözlerini gördüm. O iğrenmemişti. Kalbi okşadı ve elleri ellerime kaydı. Ben elimi çektim ve parçaladığımız cesedin üzerinden birbirimize baktık. Olaf iğrenmemişti. Gözlerinde bir erkeğin gözlerini sadece çok özel durumlarda dolduran bir karanlık vardı. Kesik başı saçlarından tutup kaldırdı ve sanki öpmemi ister gibi bana doğru tuttu. O anda, sanki eşleşmeye çalışır gibi kalbin üzerinde tuttuğunu fark ettim.

Yüzündeki ifadeyi görünce başımı çevirmek zorunda kaldım. "Hiç kimsede bunu taşıyabileceğim poşet var mı?"

Birisi sonunda boş bir malzeme çantası buldu ve kalbi içine atmama izin verdi. Polis çantanın bende kalabileceğini söyledi. Geri istemedi.

Hiç kimse Olaf'a çanta vermedi ve o da istemedi.

63

Tabancalarım, diğer silahların da durduğu sandığın içindeydi ama kılıfları yoktu. Bu işte hiç kılıflarıma sahip çıkamıyordum. O yüzden tabancaları pantolona astım. Bıçaklar sandıkta değildi. Ramirez beni şahsen cesetlerin yakılacağı yere götürdü, böylece kalbin ve başın kül olduğunu gördüm. Elimizde kül dolu iki kap olunca neredeyse şafak sökmüştü. Ben arabanın koltuğunda uyuya kalmışım yoksa beni hastaneye götürdüğü için onunla tartışırdım ama doktorun beni muayene etmesi için ısrar etti. Şaşırtıcı bir şekilde bıçak yaraları dikiş gerektirecek kadar derin değildi. Yeni yara izlerim olmayacaktı. Mucize gibiydi.

Polislerden birisi, neredeyse çıplak vücudumu örtmem için bana üzerinde FBI yazan bir mont vermişti. Bazı üniformalı polisler ve hastane personelinin çoğu beni federal ajan zannetmişti. Ben ajan olmadığımı söyleyince acildeki doktorlardan birisi beyin sarsıntısı geçirip kim olduğumu unuttuğumu düşündü. Ben karşı çıktıkça, doktor daha da endişelendi. Bir seri beyin röntgeni istedi ve ben onu vazgeçiremedim.

Ben tekerlekli sandalyede oturmuş röntgene gitmeyi beklerken, Bernardo geldi. FBI montuna baktı. "Çok ilerlemişsin."

"Hemşire gelince, beni röntgene götürecek."

"İyi misin?"

"Sadece tedbir amaçlı."

"Ben de yaralıları kontrole gelmiştim."

"Olaf, Edward'ın yaşayacağını söyledi."

"Yaşayacak."

"Ya çocuklar."

"Peter iyi. Becca'yı bir odaya yatırdılar. Dirseğine kadar kolu alçıda."

Kendi kolundaki koyu kahverengiye dönüşmüş alçıya baktım. "Üzerinde o kadar çok kan var ki yakında kokacak."

"Doktor yeniden alçıya alacak ama ben önce herkesi bir kontrol etmek istedim."

"Olaf nerede?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Canavarlar ölüp, Ramirez seni arabasıyla götürünce yok oldu. Yapılacak bir işi olduğunu söyledi. Galiba Edward'ın onu bulduğu kayanın altına geri döndü."

Tam başımla onaylayacaktım ki aklıma Edward'ın söylediği bir şey geldi. "Edward senin bir kadınla beraber olmadığını çünkü bunu Olaf'a da yasakladığını söylemişti değil mi?"

"Evet ama iş bitti bebek. Ben ilk iş en yakındaki açık bara gideceğim."

Ona baktım. Başımı iki yana salladım. "Belki Olaf da aynı şeyi yapmıştır."

Kaşlarını çattı. "Olaf bara mı gidecek?"

"Hayır, kendi halinde rahatlıyordur."

Birbirimize baktık ve bir anda Bernardo'nun yüzünü dehşet kapladı ve "Aman Tanrım, birisini öldürmeye gitti," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "Eğer herhangi birisini öldürecekse, onu bulmamıza imkân yok ama ya herhangi birisi değilse?"

"Ne diyorsun?"

"Profesör Dallas'a nasıl baktığını hatırlıyor musun?"

Bernardo bana baktı. "Yani sence... yani yapma.. oh, hassiktir."

Ben tekerlekli sandalyeden kalktım ve "Ramirez'e bu düşüncemizi söylemeliyiz."

"Orada olup olmadığını bilmiyorsun. Yanlış bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorsun."

"Öylece eve gittiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Bernardo bunu bir süre düşündü ve başını iki yana salladı.

"Ben de."

"O, hayatını kurtardı," dedi Bernardo.

"Biliyorum." Beraber asansöre bindik.

Asansörün kapısı açıldı ve karşıma Teğmen Marks çıktı. "Sen burada ne halt ediyorsun?" dedi.

"Marks, Profesör Dallas'ın tehlikede olduğunu düşünüyoruz." Asansöre bindim.

Bernardo da peşimden geldi.

"Senin söyleyeceğin herhangi bir şeye inanacağımı mı zannediyorsun, cadı?" Asansörün kapısını açık tutan düğmeye bastı.

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama onun ölmesine izin verme."

"Zaten FBI Ajanın beni büyük baskından uzak tuttu."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama kimden bahsettiğini anlamıştım. "Bradley her ne yaptıysa, benim haberim olmadan yapmış ama konu bu değil."

"Konuyu oraya getirebilirim."

"Dallas'ın tehlikede olduğunu söylediğimi duydun mu? O bölümü duydun mu?" diye sordum.

"O da senin kadar yoldan çıkmış."

"Yani korkunç bir şekilde ölebilir," dedim.

Bana sadece baktı. Ben sanki asansörün düğmelerine basacakmış gibi yaptım. Bernardo rolünü anladı ve alçısıyla Marks'ın başına vurdu. Adam bayıldı ve ben kapıyı kapatan düğmeye bastım. Kapılar kapandı ve Bernardo, Marks'ı yere indirdi.

"Onu öldürmemi ister misin?" diye sordu Bernardo.

"Hayır." Ama şimdi Ramirez'den yardım istersek, Marks onun da bu işin içinde odluğunu zannederdi. Hassiktir. "Edward'ın arabası sende mi?"

"Evet."

"O zaman Olaf neyle gitti?"

Bernardo bana baktı. "Eğer bu işi gerçekten yapacaksa, bir araba çalmıştır, cinayet mahallinden uzaklaşınca arabayı terk edecektir. Edward'ın arabasını kullanamaz."

"Edward'ın evine gidip alet çantasını alması gerek," dedim.

Asansörün kapıları Bernardo'nun arabayı park ettiği katta açıldı. Dışarı çıktık. "Alet çantası da ne demek?"

"Eğer Dallas'ı kesecekse, o zaman her zaman kullandığı aletleri kullanmak isteyecektir. Seri katiller kurbanlarına yaptıkları muamelede çok titizdir. Ne yapacakları ve nasıl yapacaklarını planlamaya çok zaman ayırırlar."

"Yani Edward'ın evinde mi?"

"Gideli ne kadar oldu?"

"Üç saat, belki üç buçuk."

"Hayır, Dallas'ın evindedir, tabii eğer oraya gitmişse."

Bernardo arabanın kilidini açtı ve bindik. Ben Browning'i pantolonumdan çıkarttım. Namlusu pantolondayken oturamayacağım kadar uzundu. Ben de kucağıma koydum. Bernardo'nun alçılı koluyla arabayı kullanışını seyrettim. "Benim kullanmamı ister misin?"

"İyiyim. Bana sadece Dallas'ın nerede oturduğunu söyle, ben götürürüm."

"Hassiktir!"

Arabayı park edip, bana baktı. "Polis adresi biliyordur."

"Hiç denemeyelim bile. Marks uyanınca, hapse girmediğimize şükredeceğiz," dedim.

"Olaf'ın Dallas'ın evinde olup olmadığını bile bilmiyoruz. Daha da beteri, Olaf'ın bir seri katil olduğunu bildiğimiz halde, polise daha önce neden uyarmadığımızı nasıl açıklayacağız?" dedi.

"Edward'ın cep telefonu sende mi?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece uzanıp torpido gözünü açtı. Ben de telefonu aldım.

"Kimi arıyorsun?"

"Itzpapalotl. O adresi biliyordur."

"O, Olaf'ı paramparça eder."

"Belki, belki etmez. Her şartla Marks uyanmadan bizi buradan çıkart."

Otoparktan ayrılıp yavaşça yola çıktı. Santralı aradım, operatör neşeli bir şekilde beni Obsidiyen Kelebek'e bağladı. Güneş doğmuştu. Itzpapalotl'u sormanın gereksiz olacağını biliyordum o yüzden Pinotl'ı istedim, arayanın Anita

Blake olduğunu ve durumun acil olduğunu söyledim. Galiba ismim yeterli olmuştu, galiba aramamı bekliyorlardı.

Telefondan Pinotl'ın etkileyici sesi duyuldu. "Anita, efendim arayacağın söylemişti."

Ben sebebini tahmin edemediğine bahse girerdim ama... "Pinotl, Prof Dallas'ın evinin adresine ihtiyacım var."

Ahizenin diğer uzunda sessizlik oldu.

"Tehlike de, Pinotl."

"O zaman biz hallederiz."

"Bu iş için polisi arayacağım, Pinotl. Jaguaradamları gördükleri yerde vururlar."

"Adamlarımız için endişeleniyor musun?" dedi.

"Bana adresi ver ben de işi sizin için halledeyim, Pinotl."

Yine sustu ama bu sefer nefes sesi geliyordu.

"Efendine yardımı için teşekkür ettiğimi söyle, Pinotl. Bana yardımı sayesinde hayatta olduğumu bildiğimi söyle."

"Sana bütün bildiklerini anlatmadığı için kızgın değil misin?"

"O yüz yıllarca yaşamış bir vampir. Bazen kendilerini tutamıyorlar."

"O bir tanrıça."

"Boşuna tartışıyoruz, Pinotl. İkimizde ne olduğunu biliyoruz. Lütfen, bana adresi ver."

Bana adresi verdi. Ben yolu Bernardo'ya tarif ettim ve gittik.

64

Polisi aradım. Adımı vermeden ihbarda bulundum. Çığlık sesleri duyduğumu söyledim. Adımı vermeden telefonu kapattım. Eğer Olaf orada değilse, o zaman polis Dallas'ın ödünü patlatırdı, ben de ondan özür dilerdim. Hatta kırık kilitlerin parasını bile öderdim.

"Neden onlara gerçeği söylemedin?" diye sordu Bernardo.

"Ne? Bir seri katilin onu öldürdüğünü düşündüğümü mü söyleseydim. Peki bunu nereden biliyorsunuz bayan? Şey, memur bey, şöyle oldu. Ben adamın seri katil olduğunu günlerdir biliyordum ama başka bir dostumuz Ted Forrester son dönemde olan cinayetlerin izini sürerken onun kadınlara saldırmasını yasaklamıştı. Cinayetleri duymuşsunuzdur. Kimsiniz? Ben Anita Blake, vampir infazcısı. Peki bir vampir infazcısı seri cinayetler hakkında ne bilir ki? Düşündüğünden fazlasını." Bernardo'ya baktım.

"Tamam, tamam. Yine de eve gittiğimizde de sorular soracaklardır."

"Bu şekilde oraya hemen Albuquerque polisinin bir devriye arabasını yollarlar. Polis biz daha eve yaklaşamadan orada olur."

"Ben Dallas'tan pek hoşlanmadığını zannediyordum."

"Ondan hoşlanıp hoşlanmamamın bununla bir ilgisi yok ki."

"Hayır, var," dedi.

"Eğer kadından hoşlanmamışsan, Olaf'ın onu parçalamasına izin vereceğiz, öyle mi?"

"Olaf hayatını kurtardı. Benim de hayatımı kurtardı. O kadına hiçbir borcumuz yok."

Bernardo'ya baktım, profilinden yüz ifadesini anlamaya çalışıyordum. "Bu işte beni desteklemeyeceğini mi söylüyorsun, Bernardo? Çünkü eğer bu işte benim tarafımda değilsen bunu bilmek istiyorum çünkü eğer Olaf'la karşılaşırsak ve sen tereddüt edersen, kendini, hatta beni de öldürtebilirsin."

"Eğer içeri girersem, onu öldürmeye hazır girerim."

"Eğer mi?" dedim.

"Ona hayatımı borçluyum, Anita. Riker'ın mekânında, birbirimizin hayatını kurtardık. Birbirimize güveniyorduk, birbirimizi kollayacağımızı biliyorduk. Bu Dallas denen kadına hiçbir borcum yok."

"O zaman arabada kal." Birden aklıma bir şey geldi. "Yoksa onun tarafında olduğunu mu söylüyorsun, gerçekten onun tarafında mısın?" Browning zaten elimdeydi. Emniyetini kapattım, Bernardo da sesi duydu. Gerildiğini gördüm.

"Bak bu hiç adil değil. Eğer sol elimle silahıma uzanırsam kaza yaparız."

"Bu konuşmanın gittiği yönü hiç beğenmedim," dedim.

"Tek söylediğim, Anita, eğer Dallas'ı kurtarırsak ve Olaf da kaçabilecekse, onu bırakmalıyız. Böylece ödeşmiş oluruz."

"Eğer Dallas'a bir zarar gelmediyse, bunu düşünürüm. Yapabileceğimin en iyisi bu ama eğer Olaf'ın beni öldürmesine izin verirsen, sana şunu hatırlatayım Edward hayatta. İkinizin de peşine düşer ve sen de bunu biliyorsun."

"Hey, sana silah çekme konusunda hiçbir şey söylemedim."

"Sadece yanlış anlaşmamızın sınırını çizmeye çalışıyorum Bernardo, çünkü bana güven, seni yanlış anlamamı istemezsin."

"Yanlış anlaşma yok," dedi Bernardo ve sesinde hiç oynaşma yoktu, bana Edward'ı hatırlatan kuru bir ciddilik vardı. "Sadece Olaf'ı polise ihbar etmenin boktan bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Zaten oraya varmışlardır, Bernardo."

"Eğer sadece iki üniformalı varsa, kaçmasına yardım edebiliriz."

"Polisleri öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Sakın. Sakın söyleme zaten çünkü dinlemem ve seni oraya gömerim."

"Hiç tanımadığın iki polis için."

"Evet, hiç tanımadığım iki polis için."

"Neden?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bernardo eğer bu soruyu soruyorsan, zaten cevabı da anlamazsın."

Bana yan gözle baktı. "Edward senin gördüğü en iyi silah kullan kişilerden birisi olduğunu söylemişti, hemen öldürüyormuşsun. Sadece iki hatan olduğunu söylemişti. Ca-

navarlarla çok sıkı fıkı oluyormuşsun ve dürüst bir polis gibi düşünüyormuşsun."

"Dürüst polis, bu hoşuma gitti," dedim.

"Seni gördüm, Anita. En az Olaf ya da benim kadar katilsin. Polis değilsin. Yakın bile değilsin."

"Her nerede olursam olayım, polisleri öldürmüyoruz. Dallas'a bir şey olmamışsa, Olaf'ı bırakma konusunu düşünürüz ama eğer ona zarar verdiyse, o zaman bedelini öder. Eğer plan hoşuna gitmediyse, o zaman silahlarını bana ver ve arabada bekle. Ben yalnız gideceğim."

Bernardo bana baktı. "Sana yalan söyleyip, silahlarımı üzerimde tutup, seni sırtından vurmama ne engel olacak?"

"Edward'a olan korkun, Olaf'a olan minnettarlığından daha fazla."

"Bak işte bu doğru," dedi.

"Olaf'ın senden daha fazla şeref duygusu olduğunu biliyorum. Eğer o kadar minnettarlık duysaydın ben polisleri aramadan önce bir şey söylerdin. Olaf'ı korumak aklına gelen ilk şey değildi, ikinci, hatta belki üçüncü şeydi."

"Edward senin onun tanıdığı en sadık insanlardan birisi olduğunu söyledi. O zaman neden Olaf'ı korumuyorsun?"

"O kadınları avlıyor, Bernardo. Para için ya da intikam için değil, sadece avlıyor. İnsanlara saldırıp duran vahşi bir köpek gibi. Er ya da geç onu uyutmak gerekecek."

"Oraya gittiğimizde onu öldürmeyi planlıyorsun," dedi Bernardo.

"Hayır, hayır öyle bir şey yok. Hatırlarsan, ikinizden birisini öldürürsem ya Edward'a borçlu olurum ya da silahımı çekip hangimizin daha iyi olduğunu öğrenmeye çalışırız. İkinci durumda hayatta kalacağımı zannetmiyorum ve Edward'a iyilik yaparken de pek iyi vakit geçirmedim. Riker'ın

mekânında Edward'ın diğer hayatının bir kısmını gördüm. Başka bir silahlı çatışmaya girmek istemiyorum. Hiç bana göre değil."

"Kimseye göre değildir. Sadece alışıyorsun," dedi Bernardo.

"Öyle bir boka alışamazsın."

"İnsanların kalbini sökmeye alışmadın mı? O işi profesyonelce halettin."

Omuz silktim. "Tecrübe."

"Sokağa geldik," dedi Bernardo.

Cadde sabah sessizliğindeydi. Arabalar park yerlerinde hareketsiz duruyordu ama insanlar bahçelere çıkmışlardı ve Dallas'ın evinin önünde bir polis arabası vardı. Bir kapısı açıktı, sessiz mahalleyi telsiz sesleriyle dolduruyordu. Arabanın üzerindeki ışıklar loş sabah güneşinde bir oyuncak gibi sönük ve soluk görünüyordu.

Profesör Dallas'ın evi buralarda çok moda olan küçük verandalı kerpiç duvarlı evlerdendi. Sabahın ilk ışıklarında altın renkli gibi görünüyordu. Bernardo yolun kenarına park etti.

"Ee?" diye sordum.

"Seninleyim." Ama biz silahlarımızı çekmeden, iki üniformalı polis, sabahlık giymiş Dallas'ı evden çıkarttılar. Bizler arabada otumuş Dallas'a bakıyor, ondan özür dileyen polislere gülümsüyorduk. Dallas başını kaldırdı, bizi tanıdı. Şaşırmış göründü ama bize el salladı.

"Anita, posta kutusuna bak," dedi Bernardo.

Arabamız neredeyse posta kutusunun yanındaydı. Kutunun üzerine bıçakla saplanmış beyaz bir zarf vardı. Zarfın üzerine büyük kalın harflerle adım yazılmıştı. Henüz bizim dışımızda hiç kimse fark etmemişti.

Edward'ın arabası posta kutusunu komşulara göstermeyecek kadar yüksekti. "Polisten gizlememe yardım eder misin?"

"Zevkle."

Arabadan çıktı, ben Browning'i arabada bıraktım çünkü polise belli etmeden pantolonuma sokacak bir yol düşünememiştim ve üzerimde kimlik de yoktu. Belki beni Federal zannederlerdi, belki de etmezlerdi. Federal Ajan kılığına girmek federal bir suçtu. Zaten Bernardo'yla bir polise saldırmıştık. Daha fazla suçlamaya gerek yoktu.

Bernardo çok rahat bir hareketle bıçağı çıkarttı. Zarf elime düştü. Eve doğru zarfı bacağıma vurarak yürüdüm, sanki arabadan çıkarken elimdeymiş gibi yaptım.

Polislerin ikisi de, "Hırsız, dur!" diye bağırmadı, ben de yürümeye devam ettim. Bernardo'nun bıçağı ne yaptığını bilmiyorum. Yok olmuştu. "Selam, Dallas, neler oluyor?"

"Birisi sahte ihbarda bulunmuş, evimden çığlıklar geldiğini söylemiş."

"Böyle adice bir şeyi kim yapabilir?" diye sordu Bernardo.

Ona kaşlarımı çattım.

Bernardo bana gülümsedi, halinden memnundu.

"Sizi de mi aradılar?" diye sordu Dallas.

"Beni aradılar. Ted'in cep telefonundan arayıp senin tehlikede olduğunu söylediler," dedi Bernardo.

Polisler hastane personelinin düştüğü hataya düştüler. Kendilerini rütbe ve isimle tanıttılar ve el sıkıştık. "Anita Blake, bu da Bernardo Spotted-Horse"

"O bir..." Polis cümleye başladığı anda rahatsız göründü.

"Yo, ben federal ajan değilim," dedi Bernardo. Sesinde bir memnuniyetsizlik vardı.

"Saç yüzünden. Daha önce hiç uzun saçlı erkek ajan görmemişlerdir," dedim.

"Eminim, saç yüzündendir."

Üniformalılar gittiler, bizi sabah güneşi altında Dallas'la ve sabahın bu saatinde neler olduğunu merak eden komşularla bıraktılar.

"İçeri gelmek ister misiniz? Zaten kahve yapmıştım."

"Elbette."

Bernardo bana baktı ama içeri girdik.

Mutfak kare ve küçüktü, sanki çok az kullanılıyormuş gibi güvenliydi ama sabah güneşinde neşeli bir aydınlığı vardı. "Neler oluyor, Anita?"

Masaya oturup üzerinde adım yazan zarfı açtım. Mektup büyük harflerle yazılmıştı.

MAĞARADAKİ O ANDAN BERİ BENİM GİBİ DÜŞÜNECEĞİNİ BİLİYORDUM. NEREDE OLACAĞIMI VE KİMİ AVLAMAYA GİDECEĞİMİ ANLAYACAĞINI BİLİYORDUM. ŞİMDİ BURADASIN. BEN DE YAKINDAYIM.

Bunu okuyunca başımı kaldırdım. "Yakında olduğunu söylüyor."

Bernardo silahını çekti. Ayağa kalkıp, pencereleri kontrol etti.

Ben nota geri döndüm.

PROFESÖRÜMÜZÜ KURTARMAYA GELİŞİNİ SEYRETTİM. ZARFI ALIŞINI SEYRETTİM VE ŞİMDİ OKUDUĞUNU DA BİLİYORUM. EDWARD RUH İKİZLERİNDEN BAHSEDERKEN ONU KÜÇÜMSEMİŞTİM. ONA BİR ÖZÜR BORÇLUYUM. KALBİ SÖKÜŞÜNÜ, BECERİNİ, GÖRÜNCE SENİN DE BENİM GİBİ OLDUĞUNU ANLADIM. KAÇ KİŞİ ÖLDÜRDÜN? KAÇ KALP SÖKTÜN? KAÇ KAFA KESTİN? BENİM GİBİ OLMADIĞINI SÖYLEYEBİLİRSİN. BELKİ BENİM

GİBİ YADİGAR TOPLAMIYORSUNDUR AMA SEN DE ÖLDÜRMEK İÇİN YAŞIYORSUN, ANITA. SEN DE, ŞİDDET OLMAZSA KURUR VE ÖLÜRSÜN. KADERİN BİR OYUNU SENİ FİZİKSEL OLARAK BENİM TEKRAR TEKRAR ÖLDÜRDÜĞÜM KADIN YAPMIŞ VE RUHUMUN YARISINI O MİNİK BEDENİN İÇİNE Mİ KOYMUŞ? ÖLDÜRDÜĞÜN VAMPİRLERİN ÇOĞU ERKEK Mİ? KURBAN TERCİHİN VAR MI, ANITA?

BENİMLE BERABER AVLANMANI ÇOK İSTERDİM. SENİN KURBANLARINI AVLAMAK İSTERDİM ÇÜNKÜ SENİN BENİMKİLERİ AVLAMAYACAĞINI BİLİYORUM AMA YİNE DE BERABER ÖLDÜREBİLİRİZ VE CESETLERİNİ PARÇALARIZ. BU BİR KADINLA PAYLAŞMAYI DÜŞÜNDÜĞÜM HER ŞEYİN ÖTESİNDE OLUR.

Notta imza yoktu. Çok şaşırtıcı değildi, polise verebilirdim.

"Rengin soldu," dedi Dallas.

"Notta ne diyor?" diye sordu Bernardo.

Notu ona verdim. "Bence dışarıda bizi ya da Dallas'ı öldürmeye hazırlanmıyor."

"Sen ne diyorsun?" diye sordu Dallas.

Ona anlattım, Dallas bana güldü. "Biliyorsun ben vampir infazcısıyım."

"Evet."

"Dün gece bir vampir öldürdüm. Galiba Itzpapalotl onu öldürmemi istiyordu. Bana yardım etti. Söktüğüm kalp onun kalbiydi."

Bernardo düşündüğümden daha hızlı okudu. "Yüce İsa, Anita, Olaf sana vurulmuş."

"Vurulmuş mu? Vurulmuş, Tanrım, bunun için daha iyi bir kelime olmalıydı," dedim.

"Ben de okuyabilir miyim?" dedi Dallas.

"Bence okumalısın çünkü sadece beni görmek için beklememiştir. Eğer gelmeseydim, buraya gelip seni öldürecekti."

Dallas gülmeye çalıştı ama yüzümde bir şey görmüş olacak ki gülüşü yarıda kaldı, notu almak için uzattığı eli titriyordu. Notu okudu ve. "Bunu kim yazdı?"

"Olaf," dedim.

"Ama çok hoş birisiydi."

Bernardo kaba bir ses çıkarttı.

"Bu konuda bana güven Dallas. Olaf hoş değildir."

İkimize de baktı. "Dalga geçiyorsunuz değil mi?"

"O bir seri katil. Sadece bu ülkede birisini öldürdüğünü zannetmiyorum."

"Onu polise yakalatmalısınız," dedi Dallas.

"Elimizde delil yok."

"Ayrıca, ya o vampirlerden birisi olsaydı ne olurdu?" dedi Bernardo.

"Ne diyorsun?" diye sordu Dallas.

"Bir vampiri polise ihbar etmen gerekemediğini çünkü vampirlerin işi zaten halledeceğini söylüyor," dedim.

"Şey evet, galiba öyle oluyor."

"Ve biz de bu işi hallederiz," dedi Bernardo.

Yine ikimize de baktı ve ilk defa korkmuş göründü.

"Geri gelecek mi?"

"Senin için geleceğini zannetmiyorum," dedi Bernardo. Bana baktı. "Ama bahse girerim St. Louis'e gelmek için bir bahane bulacaktır."

Yanlış düşündüğünü söylemek isterdim ama midemde Bernardo'yla aynı fikirde olan bir kasılma oldu. Olaf'ı yeniden görecektim. Sadece onunla karşılaştığımda ne yapaca-

ğıma karar vermem gerekiyordu. Bu olayda yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Seri katil olduğunu ispatlayamayacak olmam bir yana, bu olayda benim yaptıklarımdan daha kötü şeyler yapmamıştı. Onu nasıl suçlayabilirdim? Yine de benden uzak durmasını istiyordum, hem de belki de bunun kabullenmek istediğimden daha fazla sebebim vardı. Belki de eğer gelirse onu bu sebepler yüzünden öldürecektim. Belki de yazdıklarında doğruluk payı vardı. Ellinin üzerinde adam öldürmüştüm. Beni Olaf gibi insanlardan ayıran neydi. Motivasyon mu, metot mu? Eğer tek fark buysa, o zaman Olaf haklıydı ve onun haklı olmasına izin veremezdim. Bunu kabul edemezdim. Edward'a dönüşmek bir problemdi. Olaf'a dönüşmekse bir kâbustu.

EPİLOG

Marks, bize saldırı suçlamasında bulundu ama Bernardo'yla neden bahsettiğini bilmediğimizi söyledik. Doktor Evans, Marks'ın yaralarının bir insan tarafından yapılmış olamayacağına dair bir rapor yazdı. Marks davayı yönetme konusunda başrolde olmasaydı rapor işe yaramazdı. Tehlikenin geçtiğini bildiren basın toplantısını o yapmıştı ama Ramirez de yanındaydı ayrıca Ajan Bradford ve ben de vardım. Ted ve Bernardo da toplantıdaydı. Biz sorulara cevap vermemiştik ama gazetelerde fotoğraflarımız çıkmıştı. Çıkmasa benim daha çok hoşuma giderdi ama patronum Bert'in hoşuna gideceğini biliyordum. Hatta fotoğraflar birkaç ulusal gazetede bile çıktı ve benden Animatörler A.Ş.'den Anita Blake diye bahsedilmişti, Bert buna bayılmıştı.

Edward kazığın üzerine sürülmüş bir şeyden bir kere daha mikrop kaptı. Yeniden hastaneye kaldırıldı, ben de yanında kaldım. Donna'yla nöbetleşe yanında kaldık. Becca'yla da ilgileniyorduk. Bir seferinde küçük kız ağlamaya başlayınca ben odadan çıktım.

Peter, Becca'yla çok zaman geçiriyor onunla oynuyor, onu neşelendirmeye çalışıyordu ama Peter'ın gözleri de boş bakıyordu, dikkat edince iyi uyumadığını fark edebiliyordunuz. Benimle de, Donna'yla da konuşmuyordu. Sadece dayak yediğini söylemişti. Tecavüzden bahsetmemişti. Ben de sırrını ortaya çıkartmadım. İlk olarak şoku atlatabileceğinden emin değildim. İkinci olarak, bu benim sırrım değildi. Donna hemen duruma el koymuştu. Çocuklar ve Ted için yıkılmaz bir güç abidesi gibiydi, duymayacağını bilse bile Ted'le konuşuyordu. Bana hiç gözyaşları içinde gelmedi. Sanki ilk tanıştığım insanın külleri içinden yeni birisi doğmuştu. Böylece onu hırpalamama gerek kalmamıştı.

Kazadan on gün sonra Edward uyanmıştı ve konuşabiliyordu. Tehlikeyi atlatmıştı. Artık eve gidebilirdim. Onlara eve gideceğimi söyleyince, Donna bana sarıldı, ağladı ve "Çocuklara da hoşça kal demen gerek," dedi.

Ben geleceğimi söyleyince, Edward'la vedalaşmam için bizi yalnız bıraktı. Rengi soluktu ama yine Edward gibi görünüyordu. Gözlerine yine sadece ben bakarken beliren soğukluk gelmişti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sadece ölüm döşeğinde olman olamaz mı?" dedim.

"Hayır," dedi.

Gülümsedim ama o gülümsemedi

"Bernardo beni görmeye geldi ama Olaf gelmedi," dedi.

O zaman benim bir şey söylememi beklediğini fark ettim. "Olaf'ı öldürdüğümü ve aynı Harley'i öldürdüğümde bana verdiğin seçenekleri vermen için kendine gelmeni beklediğimi mi düşünüyorsun?"

"Onu öldürmedin mi?" Yastığında yaslandığını fark ettim, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

"Hayır onu öldürmedim."

Hafifçe gülümsedi. "Aynı seçenekler olmazdı ama eğer Olaf'ı öldürmüş olsaydın bana bir iyilik daha borçlu olmayı istemezdin."

"Üzerine gidip, hangimizin daha iyi olduğunu görmek için kapışmayı kabul etmemden mi korkuyorsun?"

"Evet," dedi.

"Hangimizin daha iyi olduğunu görmek istediğini zannediyordum."

"Merdivenlerde öleceğimi zannettim. Tek düşündüğüm Peter ve Becca'nın da benimle beraber öleceğiydi. Bernardo ve Olaf yanımdaydı ama sen merdivenlerden çıkmış ve geri gelmemiştin. O köşeden döndüğünü görünce, çocukları buradan çıkartacağını anladım. Onlar için kendi hayatını tehlikeye atacağını biliyordum. Bernardo ve Olaf da bunu denerdi ama çocuklar öncelikli olmazdı. Senin için olacağını biliyordum. Mağarada bayıldığımda endişeli değildim. Durumu düzelteceğini biliyordum."

"Sen ne diyorsun, Edward?"

"Olaf'ı öldürmüş olsaydın, seni bu seferlik es geçeceğimi söylüyorum çünkü Peter ve Becca bundan daha önemli."

Olaf'ın mektubunu arka cebimden çıkartıp, Edward'a verdim. Mektubu okurken yüzünü seyrettim. Gözleri dışında bir şey oynamadı. Hiç tepki vermedi. "Arkanda olmasını isteyeceğin türde bir adam, Anita."

"Olaf'la çıkmamı mı söylüyorsun?"

Neredeyse güldü. "Hayır, kesinlikle hayır. Ondan mümkün olduğunca uzak dur. Eğer St. Louis'e gelirse onu öldür. Bunu hak etmesini bekleme. Sadece yap."

"Senin dostun olduğunu zannediyordum."

"Dostum değil. Beraber iş yapıyoruz. Aynı şey değil."

"Birisinin Olaf'ı öldürmesi gerektiğine katılıyorum ama neden bir anda bu konuda bu kadar açık oldun? Ona, buraya getirecek kadar güveniyordun."

"Olaf'ın hiç kız arkadaşı yoktu. Fahişeleri ve kurbanları olmuştu. Belki de sana gerçekten aşıktır ama eğer gelir ve senin ideal seri katil poster kızı olmadığını öğrenirse, vahşileşir. Vahşileştiğinde nasıl olduğunu bilmek istemezsin, Anita. Gerçekten ama gerçekten istemezsin."

"Peşimden gelmesinden korkuyorsun."

"Eğer şehre gelirse, beni ara."

Başımla onayladım. "Ararım." Bir sorum daha vardı. "Riker'ın evinde gizemli bir gaz kaçağı olmuş ve havaya uçmuş. Hayatta kalan yok, ceset yok, bizim ya da Riker ve adamlarının yaptığı bokları gösteren hiç delil yok. Bu Van Cleef'in işi mi?

"Şahsen değil," dedi Edward.

"Diğer soruyu biliyorsun," dedim.

"Biliyorum," dedi.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Sana söyleyemem, Anita. Ayrılabilmemin şartlarından birisi de bu konuda hiç kimseyle konuşmamaktı. Eğer bunu ihlal edersem, peşimden gelir."

"Kimseye söylemem."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Anita. Bu konuda bana güven. Cehalet huzur getirir."

"Bu çok can sıkıcı," dedim.

Gülümsedi. "Biliyorum ve üzgünüm."

"Hayır, değilsin. Sır saklamaya bayılıyorsun."

"Bu sefer değil," dedi. Gözlerinde hüzne yakın bir şey vardı ve ilk defa o an bir zamanlar daha nazik, daha yumu-

şak bir Edward olduğunu hissettim. Bu şekilde doğmamıştı. Aynı Frankenstein'in canavarı gibi bu hâle getirilmişti.

"Cevap yok, ha?"

"Hayır," dedi.

Birbirimize baktık ve ikimiz de sabırsız değildik.

"Tamam," dedim.

"Neye, tamam?" diye sordu.

Omuz silktim. "Geçmişinle ilgili sorulara cevap vermeyeceksin, tamam. Başka bir soruya cevap ver. Donna'yla evlenecek misin?"

"Eğer, evet dersem, ne yapacaksın?"

İç çektim. "Buraya geldiğimde onlardan uzak durman için seni öldürmeye hazırdım. Ama aşk nedir, Edward? Çocuklar için hayatını vermeye hazırdın. Donna için de aynı şeyi yaparsın. Senin de, onun rüyalarındaki adam olduğuna emin. Bu iyi bir şey. Becca ona neler yaptığını, ne yaptığımızı anlattı. Peter da hikâyeyi destekledi. Yani üçü de kim olduğunu biliyorlar. Donna bunu kabullendi." Konuşmayı kestim.

"Burada bir yerde bir soruma bir cevap var mıydı?"

"Bir şey yapmayacağım, Edward. Onlar için ölmeye hazırsın. Eğer bu aşk değilse bile benim aradaki farkı göremeyeceğim kadar yakın bir şey."

Başını yukarı aşağı salladı. "Senin onayını almak güzel."

"Almadın ama sadece senin özel hayatına karışacak durumda değilim. O yüzden ne istersen yap."

"Yaparım," dedi.

"Peter, Donna'ya başına neler geldiğini anlatmadı. Bunun için terapiye ihtiyacı var."

"Sen neden Donna'ya söylemedin."

"Bu benim anlatacağım bir şey değildi. Ayrıca sen onun üvey babası olacaksın ve sen de biliyorsun. Onun için doğru şeyi yapacağına inanıyorum, Edward. Eğer Peter, Donna'nın bilmesini istemiyorsa, sen bir yolunu bulursun."

"Sanki babasıymışım gibi davranıyorsun," dedi Edward.

"Amanda'nın Peter'a yaptıklarının ne kadarını gördün?"

"Yeterince gördüm," dedi Edward.

"Peter, Amanda'nın üzerine bütün şarjörü boşalttı, Edward. Kadının suratını spagettiye dönüştürdü. Yüzündeki bakış..." başımı iki yana salladım. "Donna'dan çok senin çocuğun gibiydi, sekiz yaşında babasının katilini öldürdüğünden beri bu böyle."

"Sence benim gibi mi?"

"Bizim gibi, bizim gibi. Bu kadar genç yaşta kırılmış birisi düzelebilir mi bilemiyorum. Ben psikiyatr değilim. İşim insanları iyileştirmek değil."

"Benim de değil," dedi.

"Olduğum kişi olmak için kaybettiğin parçaları özlediğini düşünmüyordum ama seni Donna, Becca ve Peter'la görünce, içindeki pişmanlığı gördüm. Eğer ilk karşılaştığın kişi Van Cleef ya da artık her kimse, o olmasaydı, hayatının nasıl olacağını merak ediyorsun."

Bana baktı, bakışları soğuktu. "Donna da ne bulduğumu anlamam çok zamanımı almıştı. Sen nereden anladın?"

Omuz silktim. "Belki de ben de aynı şeyi Ramirez'de görmüşümdür."

"Senin için geç değil, Anita."

"Beyaz çitli bahçesi olan bir evim olması için çok geç, Edward. Belki bir şeyler bulabilirim ama bu olmaz. Bunun için çok geç."

"Donna'yla ilişkiyi götüremeyeceğimi düşünüyorsun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Sadece ben olsaydım yapamayacağımı biliyorum. Ben senin kadar iyi bir oyuncu değilim. Beraber olduğum kişi, kim olduğumu bilmeli yoksa yürümez."

"Hangi canavarı seçeceğine karar verdin mi?"

"Hayır ama onlardan kaçamayacağımı biliyorum. Onlardan kaçmak, kendimden kaçmak gibi. Artık bunu yapmayacağım."

"Benim de Donna'yla kendimden kaçtığımı düşünüyorsun."

"Hayır, bence sen içindeki canavarı kabullenmişsin. İlk defa içinin olmasını istediğin kadar ölü olmasını istemediğini fark ediyorsun. Donna içinde yok olduğunu düşündüğün bir tarafı cezbediyor."

"Evet. Ya, Richard ve Jean-Claude'un senin için anlamı ne?"

"Bilmiyorum ama bu sefer öğreneceğim."

Gülümsedi, mutlu bir gülümsemeydi. "Bol şans."

"Sana da," dedim.

"İhtiyacımız olacak," dedi.

Tartışmak isterdim ama haklıydı.

Eve dönmeden Itzpapalotl'u aradım. Şahsen gelemediğim için üzüldü ama kızmadı. Galiba onunla neden yeniden el sıkışmak istemediğimi biliyordu. Son elli yıldır topraklarına giren bütün vampir ve adamlarını öldürmüştü ama benim saçımın bir kılına bile zarar vermemişti. Ben triumvirliğimizin sırrını öğrenmek istediğini zannediyordum ve bu gerçekten ilgisini çekmişti ama beni kurtaran bu değildi. Beni, Kırmızı Kadın'ın Kocası'nı öldürmek için kullandı. Ba-

na onun hem ilgisini çekecek hem de, etkisine direnecek kadar güç vermişti. Onun yeni ve silahı olmuştum. Sinidi diğer tanrı öldüğüne göre, ben şansımı zorlamadan gitmek istiyordum.

Efendime bir davette bulundu. "Efendinle konuşacağımız çok şey var," dedi.

Ben de daveti ileteceğimi söyledim. Edecektim de ama Jean-Claude'u Itzpapalotl'u ziyarete getirmeden önce onlar Cehennemde buz pateni bile yapmış olurlardı. Itzpapalotl, Jean-Claude'u çig çiğ yerdi. Belki de Edward haklıydı. Belki de Richard da, ben de Jean-Claude'un ölümünden kurtulabilirdik ama Jean-Claude'un ölümünden kurtulmakla Itzpapalotl'un ona yapacakları çok farklı iki konuydu.

Jean-Claude'u öldürmenin çok daha kolay yolları vardı. Richard ve beni daha az tehlikeye atacak yollar vardı. Edward'ın yapmamı istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Arkadaşlarımın bir kısmı da böyle düşünüyordu. Ama başkanlık vetosu bendeydi ve ben onun ölmesini istemiyordum. Ne istediğimden emin değildim ama karar verebilmek için onun etrafta olmasını istediğimi biliyordum.

Eve dönüyordum ve son birkaç aydır ihmal ettiğim arkadaşlarımı görecektim. Ronnie, Richard'ın en iyi arkadaşıyla çıkıyordu. Ne olmuş? Hâlâ arkadaş olabilirdik. Catherine balayına çıkalı iki yıl olmuştu. Artık onu görmemek için bu bahaneyi kullanamazdım. Galiba benim sıradan ve sıkıcı bulduğum bir adamla mutluluğu yakalamış olması beni biraz rahatsız ediyordu ama Catherine kocasının yanında ışıldıyordu. Ben iki erkeğimin yanında da pek ışıldamıyordum.

Richard'ın sürüsündeki kurtadamlarla ve Jean-Claude'un vampirleriyle de görüşecektim. Önce dostluklarımı yenileyecektim, eğer bu yürürse, sonra çocukları görecektim.

Dikkatli bir plandı, hayır korkakça bir plandı ama yapabileceğimin en iyisi buydu. Tamam bu yapmak istediklerimin içinde en iyisiydi çünkü onlarla neredeyse bir sene önce ayrıldığımdan beri bir karara pek yaklaşamamıştım. Cinsellikten uzak durma vagonundan birkaç kere düşüşüm sayılmazdı çünkü o zaman bile onlardan uzak durmaya çalışıyordum. Onlardan uzak durmak istemiyordum. Sadece yapmak istediğimin bu olup olmadığını bilmek istiyordum. Bir kere ne yapmak istediğime, kimi istediğime karar verince, diğerinden istediğimi alabilecek miydim yoksa kaybeden küçük yuvamızı başımıza mı yıkacaktı. Bence altmış dört bin dolarlık soru buydu ama Richard ve Jean-Claude benim için bundan daha değerliydi. Belki de Ramirez haklıydı. Eğer birisini gerçekten sevseydim, seçmek çok daha kolay olurdu ya da belki de Ramirez neden bahsettiğinin farkında bile değildi.

Edward, Donna'yı da, Becca'yı da, Peter'ı da seviyordu. Beraber terapiye gidiyorlardı ama galiba Peter hâlâ olanlar hakkında yalan söylüyordu. Eğer terapistinize yalan söylerseniz iyi bir terapi olmazdı ama galiba Peter, terapi konusunda Edward'a güveniyordu. Korkutucu bir düşünce, değil mi?

Edward, Donna'yı seviyor. Ben Richard'ı seviyor muyum? Evet. Jean-Claude'u seviyor muyum? Belki. Eğer gerçekten Richard için evet ve Jean-Claude için belkiyse, o zaman neden bir karar veremiyordum? Çünkü belki, sadece belki, doğru cevap tek bir tane değildi. Hangi kararı verirsem vereyim, diğerini kaçırdığım için üzüleceğimi düşünüyordum. Bir zamanlar, eğer Richard'i seçersem, Jean-Claude'ın onu benimle paylaşmaktansa öldürmesinden korkuyordum ama gariptir vampir paylaşmaya razıydı, Richard

değildi. Belki de Jean-Claude triumvirliği, beni sevdiğinden daha çok seviyordu ya da belki de Richard kadar kıskanç değildi. Ben olsaydım ikisini de başka bir kadınla paylaşmazdım. Doğruya doğru. Yine orijinal soruya geri geliyordum: Hayatımın aşkı kim? Belki de yoktur. Belki de aşk bile değildir ama eğer aşk değilse, nedir? Keşke bilseydim.

Şimdi sayfayı çevirirseniz yakında Artemis Yayınları'ndan çıkacak olan

Zincirlenmiş Narkisos'dan

bir bölüm okuyabilirsiniz.

Kapıyı ayağıyla kapatırken, yatak odası boştu. Oturma odası boş muydu bilmiyordum. Mutfaktan yatak odasına gelinceye kadar Richard'ın gözlerinden başka bir şey görmemiştim. Bana göre geçtiğimiz bütün odalar boştu.

Kapının önünde öpüştün; ellerim ya sertliğinde, ya saçlarında ya da boynundaydı. Yüzünü okşadım, dudaklarım, sadece yüzünün tadına bakıyor, oynaşıyor, okşuyordu.

"Eğer oturmazsam, düşeceğim. Dizlerim tutmuyor," diyecek kadar benden uzaklaştı.

İçten bir şekilde güldüm ve "O zaman beni yere indir dedim."

Yarı yürür, yarı sürünür bir şekilde yatağa gidip, beni yatağa yatırdı, yatağın yanında diz çöktü. Yanıma yatağa çıkarken gülüyordu. Yanıma yattı, bacaklarını yataktan aşağı sallandırmıştı, ama böyle yatarken aslında ayakları yere değiyordu yani belki de *sallandırmak* doğru terim değildi.

Yatakta yan yana yattık, hafifçe gülüyor, birbirimize dokunuyorduk.

Aynı anda dönüp birbirimize baktık. Gözleri parlıyordu, gülümsemesi bütün yüzünü aydınlatmıştı. Ona uzanıp gülen dudaklarının kenarlarına dokundum. Ona dokunduğum anda gülümsemesi azaldı, gözlerini daha karanlık, daha ciddi ama en az gülüşü kadar değerli bir ifade kapladı. Elimi yanağına koyar koymaz, yüzünü elime sürdü, gözleri kapalıydı, dudakları aralanmıştı.

Yüzüstü döndüm ve ona doğru yaklaştım, elim hâlâ yüzündeydi. Gözlerini açtı, ona sürünüşümü seyretti. Ellerim ve dizlerim üzerinde kalkıp, dudaklarına doğru yaklaşırken gözlerine baktım. Bakışlarında heves vardı ama başka bir şey daha vardı, kırılgan bir şey vardı. Benim gözlerimde, yarı hevesli, yarı korku içinde miydi, istekli ama istemeye korkan, muhtaç ama muhtaç olmayan korkan bir halde miydi?

Dudaklarım, onun dudakları üzerinde gezindi, dudaklarımız yaz rüzgârında uçuşan kelebekler kadar hafifçe birbirine değdi. Konuyordu ama tam değmiyordu, birbirinin üzerinde geziniyordu. Ensemi yakaladı ve dudaklarını sert bir şekilde benimkilere yasladı. Dilini ve dudaklarını kullanıp, benim dudaklarımı araladı. Ben de açtım ve birbirimizin ağzını keşfettik. Dizleri üzerinde doğruldu, eli hâlâ sırtımdaydı, dudaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi. Yatağın başucuna doğru geriledi, beni yatağın ortasında dizlerimin üzerinde bıraktı. Örtünün altına uzandı, yastıkları çıkarttı ve doğrulup, bana baktı. Çıplak halde, doğrulmuş bana bakıyordu, bakışında yıkılmış gibi bir hava vardı.

Dizlerimin üzerinde ben de ona baktım, odaklanmakta, düşünmekte biraz zorlanıyordum. Sonunda, "Ne oldu?" demeyi başardım.

"Hiç," dedi sesi gürdü, her zamankinden daha kalındı. Canavarının hırlaması değildi, daha çok erkeksi bir sesti. "Canavarımı üzerinde gezdirmek istiyorum, Anita."

Bir an için bunun bir benzetme olduğunu düşündüm, sonra tam olarak söylediğini kastettiğini fark ettim. "Richard, bilmiyorum."

"Seks sırasında olağandışı şeylerden hoşlanmadığını biliyorum ama, Anita..." Yastıkların üzerine o kadar garip bir şekilde yayıldı ki, hareketi bir şekilde bana insan olmadığını hatırlattı. "Canavarını hissettim. İçimden geçti."

Sırf bunu yüksek sesle duymak hevesimin birazını kaçırdı. Kendimi bıraktım, hâlâ dizlerimin üzerindeydim ama artık dik durmuyordum, ellerim kucağımdaydı. "Richard, bunu düşünecek zamanım olmadı. Bu konuda ne hissedeceğimi henüz bilemiyorum."

"Kötü bir şey değil, Anita. Bazen harika bile olabilir."

Bunu içinde ki canavardan hayatı boyunca nefret ettiğini bildiğim adam söylüyordu. Fakat bunu yüksek sesle söylemedim. Sadece ona baktım.

Gülümsedi. "Bunu benim söylememin ne kadar garip olduğunu biliyorum."

Ona daha da dik baktım.

Güldü, önümde iyice yayılıncaya kadar yastıkların arasına uzandı. Bir bacağını bana değmemek için bükmüştü ama yine de ona dokuna bileceğim kadar yakındı. Çıplaklığının farkında olmadan öylece yatıyordu, onu daha önce çıplak görmüştüm ama bundan fazlası vardı. Richard, kendisinde çok nadir görünen bir rahatlıkta yatıyordu. Bunu lu-

naparda da görmüştüm, canavarını kabullenmişti ama bundan fazlası vardı; kendisini kabullenmişti.

"Ne yapmamı istiyorsun, Richard?"

Artık ciddileşmesi gerekiyordu, benim daha az kan dökmemi ya da mümkün olmayan yarım düzüne şey daha istemesi gerekiyordu. Öyle yapmadı. "Bunu," dedi ve gücü içimde ılık bir hayalet gibi akmadan bir an önce gelişini tenimde hissettim.

İçim titredi. "Bilmiyorum, Richard. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Eğer sesim titremeseydi daha iyi olabilirdi.

Bana soru sormasını ya da başka bir şey söylemesini bekledim ama öyle yapmadı. Gücünü bana çarpmadan önce gelişini gök gürültüsü gibi hissettim. Bir an paniğe kapıldım, Richard'ın ve içimdeki canavarın beni parçalayacağını zannettim ama sonra gücü üzerimde kadife gibi dolaştı. İçimdeki canavar, geniş, ılık sıcak bir yerden geliyormuş gibi çıktı, yükseldi, Richard'ın gücünün ılık okşayışına ulaştı. Richard canavarını benim içime yolladı, onu hissettim, akıl almaz derecede büyüktü, tüylerin dokunuşu o kadar derinlere indi ki inledim. Sanki canavarı içimde, elinin hiç ulaşamayacağı yerleri okşuyordu. Gücüm onunkinin yanında kararsız, daha şekilsiz kalmıştı ama sert kaslı tüylerin arasında kadife bir sis gibi yükseldi ve Richard'ın gücünün arasında dolaştı, daha önce fark etmediğim bir şey, içimde büyüyordu. Kendi bedenimden büyük olduğunu hissettim, sanki artık içimde tutamıyordum, sanki bir kabın içindeki sıvı kaynamıştı, sıvı dışarı akıyordu ama yine de içimdeydi, içimdeydi, içimdeydi, sonunda taştı ve üzerimden aktı ve kükreyen güçle birlikte dünya altın rengi bir hal aldı, her şey yavaşladı, bedenim dizlerime doğru yaklaştı, sırtımı eğdim,

bedenim dağılıp, yeniden toparlanırken, ellerimi savurdum, bir şeyi, herhangi bir şeyi tutmak istiyordum. Kısa bir süre içinde değişimimi gerçekleştirdiğini, gerçekten tenimin dışına çıktığımı zannettim ama öyle olmamıştı. Kendimi uçuyormuş gibi hissediyorum ama kendi bedenimi yeniden hissettim. Sırt üstü yattım, dizlerimi yukarı çektim, ellerimi yana salmıştım, sanki uyuşturucu almış gibi rahatlamıştım.

Yatağın hareket ettiğini hissettim, biraz sonra Richard tam üzerimde belirdi. Elleri ve dizleri üzerindeydi, üzerimde duruyordu, yüzüne odaklanmakta zorluk çektim. Yüzümü tuttu, ben ona bakmaya çalışırken, o da benim gözlerime baktı. "Anita, iyi misin?"

O zaman rahat ve tembel bir şekilde güldüm. "Dizlerimi düzeltmeme yardım edersen, iyi olurum.

Bacaklarımı açmama yardım etti, artık tek istediğim öylece yatmaktı. "Bana ne yaptın?"

Yanıma yattı, dirseği üzerinde durdu. "Canavarı kullanarak seni getirdim."

Ona bakıp gözlerimi kırpıştırdı, dudaklarım yaladım ve akıllıca bir soru düşündüm, vazgeçtim ve öğrenmek istediğimi sordum. "Likantropların arasında hep böyle mi oluyor?"

"Hayır," dedi ve bana doğru eğildi, artık sadece yüzünü görebiliyordum. "Hayır, sadece gerçek bir lupa ya da gerçek bir Nimir-ra, Ulfric'e böyle karşılık verebilir."

Göğsüne dokunup, yüzünü net görebileceğim kadar geri ittim.

"Bunu daha önce birisiyle yaptın mı?"

Bana baktı, saçları perde gibi yüzüne döküldü, benden gizlendi. Saçlarını geriye itip, neredeyse mükemmel profiline baktım. "Kim?" diye sordum.

Yüzü kızardı. Daha önce onu kızarmışken gördüğümü hatırlamıyordum. "Raina değil mi?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Saçlarını bıraktım ve biraz yatıp, durumu düşündüm Sonra gülmeye başladım, kendimi tutamıyordum.

Richard omzuma yaslanmış, bana bakıyordu. "Anita?"

Endişeli gözlerine bakınca, kahkaha kesildi. "Raina'yı senden vazgeçmeye zorlarken, bunu sadece onunla yapabileceğini biliyor muydun?"

O, yüzü ciddiydi. "Raina bunu onun hayvanı olmamanın kötü yanı olarak söylemişti."

Elini tutup, saten iç çamaşırımın önünde gezdirdim. Parmak uçları satene bulaşmış ıslaklığı buldu, artık elini yönlendirmeme gerek kalmamıştı. Büyük eliyle beni ve ıslak kumaşı kavradı. Parmak uçları kasıklarımda dolaştı ve tenim dizlerime kadar ıslanmıştı.

"Bundan nasıl vazgeçtin?" diye sordum.

Parmakları kasıklarımdan yukarı kaydı. Parmakları yavaşça, çok yavaşça, ıslak satenin altındaki nemli tene kayarken beni öpmek için yaklaştı. Dudakları, dudaklarımın üzerinde kaldı, o kan yakındı ki, derin bir nefes alırsam ona dokunabilirdim. Koşunca, nefesi tenimi ısıttı, parmakları etrafımda dolaşıyordu. "Hiçbir zevk onun içi ödenecek bedel değmezdi." İki şeyi aynı anda yaptı, beni öptü ve parmağı içime kaydı. Dudaklarının içine doğru inledim. Sırtını gelirdi, parmağı o küçük noktayı bulup tekrar tekrar üzerinde dolaşıp, ben yeniden boşalırken, tırnaklarımı omzuna sapladım. Dünya yumuşamış, beyaz bir hâl almıştı, sanki etrafı tülün arkasından görüyordum.

Yatağın hareket ettiğini hissettim ama odaklanamıyor, göremiyordum, neler olduğuna aldırdığımı da zannetmiyordum. İç çamaşırımın üzerinde bir el dolaştı. Gözlerimi açınca Richard'ı yanımda diz çökmüşken gördüm. İç çamaşırımı indirip, bacaklarım açtı ve arasına diz çöktü. Bana doğru eğilip saten kaşkorseyi kaldırdı ve göğüslerimi açtı. Göğüslerim okşadı, ben yattığım yerde kıvrandım, sonra ellerini vücudumdan aşağıya kaydırdı, kasıklarımı tuttu, sert bir hareketle beni kendisine çekti.

Bana sürdüğün anda prezervatifin lateks dokunuşunu hissettim. Yüzüne bakıp, "Nereden bildin?" diye sordum. Bana doğru yaklaşıp, bacaklarımın arasına yattı ama hâlâ bana değiyordu. Ağırlığının çoğu kollarındaydı. "Jean-Claude'un beni *ardeur*[12] konusunda uyarırken, doğum kontrol hapı kullanmadığın konusunda da uyarmayacağını mı zannettin?"

"İyi nokta," dedim.

"Hayır, bu iyi," dedi. İçine girmeden, bir an önce kalça hareketini hissettim, hızlı güçlü bir hareketle içime girince, benden çığlıkla inleme arası sesler çıktı.

Başını eğip yüzüme baktı. Altında nefesim kesilmişti ama o her ne gördüyse rahatladı çünkü sırtını gerip, bakışlarını uzağa dikti ve yavaşça içimden çıktı, yavaş, yavaş çıkarken, ben hafif sesler çıkartıyordum. Bana hafifçe dokunacak hale gelinceye kadar içimden çıktı. Aşağıya bakınca, sert ve hazır olduğunu gördüm. Bana karşı her zaman dikkatliydi çünkü küçük değildi; o ilk hareketi şimdiye kadar bana yaptığı en sert şeydi. O da Micah gibi içimi acıyla, zevk arasında ki noktaya kadar dolduruyordu. Yeniden içime girmeden önce sırtı ve kalçasının gerildiğini gördüm. İçime gi-

12 Sıcaklık, Fransızca.

rişini, her santimini içime alışımı seyrettim, artık dayanamadım sırtım gerildi, boynumu geriye attım, altında kıvrandığım için ona bakamıyordum, yatak örtüsünü avuçlamıştım, parmaklarım örtüyü sıkıyordu.

İçimden yeniden çıktı ve ben elimi karnına koyup onu durdurdum. "Dur, dur." Nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Canını yakmıyordum. Bunu yüzünden, gözlerinde, vücudundan anladım."

Zorla yutkundum, nefesim titriyordu, "Hayır, canım yanmıyor. Harika bir his ama ben istemesem bile, hep dikkatli davranıyordun. Ne değişti?"

Bana baktı, saçları pike bir perde gibi yüzüne döküldü. "Daha önce hep sana zarar vermekten korkuyordum ama canavarını hissettim."

"Henüz değişmedim, Richard, bundan emin değiliz."

"Anita," dedi yumuşak bir şekilde, beni eleştirdiğini fark etmiştim. Belki de çok söylenen kadın konumundaydım ama yinede...

"Ben hâlâ insanım Richard, değişmedim."

Üzerime yaslandı, yanağımı nazikçe öperken, saçları yüzüme değdi. "İlk dolunayımızdan önce bile, çok fazla zarara dayanabiliriz. Değişim şimdiden başladı, Anita."

Yüzünü görebileceğim kadar gerileyinceye kadar onu ittim. "Hep kendini tutuyordun, değil mi?"

"Evet," dedi.

Yüzüne bakınca, gözlerimdeki saf arzuyu gördüm ve Gregory'e neden bu kadar kızdığını anladım. Bana hep, beni lupası yapmadığına ne kadar pişman olduğunu söyleyip duruyordu ve şimdi benim Nimir-ra olduğumu gör-

müştü ama bundan fazlası vardı. Sabah ışığıyla parlayan kahverengi gözlerine baktım ve nefret ettiği halde benim de kendisi gibi olmamı istediğini anladım, bir noktada beni gerçekten lupası yapmak istiyordu. Sevişirken, dikatli olduğu zamanlarda, tekrar tekrar bunu düşünüyordu. Bunu gözlerimde yüzünde görebiliyordum. Gördüğüm şeyi fark edince gözlerini kaçırmaya başladı ama sonra kendini zorlayıp yeniden gözlerime baktı. Neredeyse meydan okuyordu.

"Bana karşı ne kadar dikkatli davranıyordun Richard?"

O zaman gözlerini kaçırdı, saçların bir kalkan gibi kullandı. Gür saçlarının arasından uzanıp yüzüne dokundum, döndürüp, bana baktırdım. "Richard, bana karşı ne kadar dikkatli davranıyordun?

Gözlerinde acıya yakın bir ifade vardı. "Çok," diye fısıldadı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Artık dikkatli olmana gerek yok."

Bir an yüzünde bir heyecan belirdi, eğildi ve öpüştük, ilk başta olduğu gibi öpüştük, birbirimizi tadıyor, sırayla inceliyorduk. Yavaşça geriledi ve ben ucunun bana değdiğini hissettim. Aşağıya bakınca gerildiğini gördüm ve bu sefer içime daha sert, daha hızlı girdi. Nefesim kesildi ve sessiz bir çığlık attım.

"Anita..."

Gözlerimi açtım, kapattığımı fark etmemiştim. Ona baktım. "Artık dikkatli olma, Richard, olma."

Gülümsedi, hızlı bir şekilde beni öptü, sonra sırtı gerildi ve bu sefer durmadı. Her santimini olabildiğince sert içime sokuyordu. Tenin tene değme sesi, ıslak bir çekiç sesi gibi,

sabitleşmişti. Onu dikkat etmeye zorlayanın sadece boyu değil, gücü olduğunu fark etmiştim. Üzerinde yattığımız yatağı kaldırabilirdi ve bu güç sadece kollarında ya da sırtında değildi, bacaklarında, kasıklarında, tekrar tekrar içime bastıran vücudundaydı. İlk defa tam gücünün keyfine varıyordum.

Beni tutarken ellerinin ve kollarını gücünü hissetmiştim ama bununla kıyaslayınca o hiçbir şeydi. Vücutlarımızı tek vücut haline, tek hareket, tek başına terleyen bir et parçası haline getirmişti. Belli belirsiz canımı yandığının, bir yerlerimin morardığının farkındaydım ama umurumda bile değildi.

Vücudum onunkini kavrarken adını haykırdım ve altında kıvrandım, yatağa çarpıyordum ama Richard'ın baskısı yüzünden değil, orgazmın etkisi yüzündendi. Vücudum altında titrerken, çığlıklar atıyordum. Bu çok güzeldi, neredeyse her şeyden güzeldi ama neredeyse vahşi, acı verici, korkutucu bir şeydi. Bütün bunların arasında onunda boşaldığını hissetmiştim. Adımı haykırdı ama ben altında kıvranıp debelenirken içimde kaldı. Ben sessizce durup, onun üzerime, yüzüm, göğsünün altında kalmasın diye hafifçe yana yatmasına izin verinceye kadar, öylece durdu.

Nefesimiz kesilmiş, ter içinde yan yana yattık, kalp atışlarımızın konuşabileceğimiz kadar yavaşlamasını bekledik. Önce o konuştu. "Teşekkür ederim, bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Güldüm. "Bana teşekkür mü ediyorsun?" Elini dudaklarıma götürüp avuç içini öptüm, sonra elini yüzüme koydum. "İnan bana Richard, benim için zevkti."

Saf erkeksi, seksi, gür bir sesle güldü. "Bir duş daha almamız gerek."

"İlk yürüyen, ilk duşu alabilir," dedim.

Güldü ve bana sarıldı. Ben bacaklarımın duş alamama yetecek kadar tutacağını zannetmiyordum. Belki banyo yapardım.

FİN

Bu kısa öykü, MAVİ AY *ve*
KARACAMDAN KELEBEK
romanları arasında
geçmektedir.

Ölüme Sevdalanmış Kız

Laurell K. Hamilton

Noel'e beş gün, gece yarısınaysa on beş dakika kalmıştı. Bu saatte yatağımda uyukluyor ve tatlı hayallere dalıyor olmam gerekirdi; fakat yapamamıştım. Onun yerine, çalışma masamda oturmuş kahvemi yudumlarken, müşterim, Bayan Rhonda Mackenzie'ye kâğıt mendil uzatıyordum. Neredeyse konuşmaya başladığımızdan beri ağlıyordu; özenle yaptığı makyajının tamamı yüzünden akmıştı, bu yüzden gözleri daha solgun, gösterişsiz ve genç görünüyordu; gözleri açılınca sanki lisedeki haline geri dönmüştü. Koyu renkli, mükemmel sürülmüş rujda eklenince gözlerini daha boş ve savunmasız olmuştu.

"Genellikle böyle değilimdir Bayan Blake. Ben güçlü bir kadınım," derken sesi buna inanır bir tondaydı, hatta söylediği gerçek bile olabilirdi. Artık arınmış kahverengi gözlerini bana doğru kaldırdığında, daha zayıf birini ürkütebilecek öfkesini gördüm. Neredeyse ben, kaya kadar sert vampir avcısı, bile gözlerindeki öfkeyle baş etmekte zorlanmıştım.

"Önemli değil Bayan Mackenzie. ağlayan ilk müşterim değilsiniz. Birini kaybetmek her zaman zordur."

İrkilerek bana baktı. "Henüz kimseyi kaybetmedim."

İçindeki kahveyi içmeden fincanını masaya bıraktım ve kadına baktım. "Ben bir animatörüm Bayan Mackenzie. Eğer iyi bir sebebi varsa ölüleri diriltirim. Bu kadar üzüntülü bir şekilde bana gelince, bir yakınınızı diriltmemi isteyeceğinizi sanmıştım."

Başını iki yana salladı ve ilk yapıldığında gayet güzel olduğu anlaşılan permalı, kahverengi saçları da dalgalandı. "Kızım, Amy, oldukça canlı ve onun bu şekilde kalmasını istiyorum."

İşte şimdi gerçekten kafam karışmıştı. "Ben ölüleri diriltiyorum ve yasal vampir infazcısıyım, Bayan Mackenzie. Yaptığım bu iki işten hangisi kızınızı hayatta tutmaya yarayabilir?"

"İntihar etmeden önce kızımı bulmama yardımcı olmanızı istiyorum."

Ona sadece baktım, yüzüm profesyonel bir şekilde ifadesizdi, fakat içimden patronuma lanetler yağdırıyordum. Patronumla işimin tanımı üzerinde bir tartışma yapmıştık ve intihara meyilli kızlar işimin tanımında yer almıyordu.

"Polise haber verdiniz mi?" diye sordum.

"Yirmi dört saat geçmeden hiçbir şey yapmıyorlar ama o zamana kadar çok geç olacak."

"Özel dedektiflik yapan bir arkadaşım var. Bu iş daha çok onun uzmanlık alanına giriyor Bayan Mackenzie." Telefona uzanmıştım bile. "Sizinle görüşmesi için hemen arayacağım."

"Hayır, bana sadece siz yardımcı olabilirsiniz." dedi.

İç çektim ve ellerimi üstü boş masanın üstünde birleştir-

dim. Genellikle işim ofis içi çalışma gerektirmediğinden masam fazla bir işe yaramıyordu. "Kızınız hayatta olduğuna göre, Bayan Mackenzie, onu diriltmem için bana ihtiyacınız yok. Kızınız başıboş bir vampir olmadığı için bir infazcıya da ihtiyacınız yok. Size nasıl bir yardımım dokunabilir?"

Öne doğru eğildi; elindeki kâğıt mendil ıslanmış, gözleri tekrar öfke dolmuştu. "Eğer yardım etmezseniz sabaha kadar bir vampire dönüşecek."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Bu gece onlardan birine dönüşecek."

"Vampire dönüşmek için üç ısırık gerekir Bayan Mackenzie, ayrıca ısırıkların hepsinin aynı vampire ait olması gerekir. Yani sadece bir gecede dönüşülmez ve eğer birden çok vampirle takılıyorsanız da dönüşemezsiniz."

"Baldırında iki ısırık var. Duş alırken yanlışlıkla içeri girmiştim ve ısırıkları görmüştüm."

"Vampir ısırığı olduklarına emin misiniz?"

Başıyla onayladı. "Açıkça gördüm. Onu yakaladım ve ısırıkları net bir şekilde görünceye kadar kızımla adeta boğuştum. Kesinlikle vampir ısırıklarıydı; aynı son okul aile birliği toplantısında, gördüğümüzde anlayabilmemiz için dağıttıkları, vampir ısırığı resimleri olan broşürlerdekiler gibiydi. Bilirsiniz hani şu çocuğunuzun canavarlarla ilişkisi olup olmadığını nasıl anlarsınız diye nutuk çeken insanlardan biri dağıtmıştı."

Başımla onayladım. Söylediği türde insanları biliyordum. Verdikleri bazı bilgiler yararlı olur, bazılarıysa korkutma taktiklerinden ibaret olurdu, hatta deyim yerindeyse bazı söyledikleri ırkçı olarak nitelendirilebilirdi.

"Kızınız kaç yaşında?"

"On yedi."

"Yasal hakları elde etmesine sadece bir yıl kalmış Bayan Mackenzie, on sekiz yaşını doldurduğunda, eğer bir vampire dönüşmek isterse, yasal olarak ona engel olamazsınız."

"Bunu bu kadar sakin söylediğinize göre, onaylıyor musunuz?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Kızınızla görüşüp onu bu işten vazgeçirmeyi isterdim. Ayrıca dönüşüm gecesinin bu gece olduğunu nereden biliyorsunuz? Üç ısırığın kısa bir zaman aralığında gerçekleşmesi gerekiyor yoksa vücut hastalığa, ya da her ne haltsa ona karşı direnç göstermeye başlıyor." Bilim adamları hâlâ insanı neyin vampire dönüştüğü üzerinde tartışıyorlardı. Vampirlik öncesi ve sonrasında biyolojik değişimler oluyordu ama işin içinde her zaman belli derecede gizem de vardı, bilim bu tür olayları deşifre etmekte hep zorlanmıştır.

"Isırıklar yeniydi Bayan Blake. Bize okulda konferans veren adamı aradım ve o da size gelmemi söyledi."

"Kim?"

"Jeremy Rubens."

Bu sefer kaşlarımı çattım. "Hapisten çıktığını bilmiyordum."

Kadının gözleri büyüdü. "Hapis mi?"

"Demek düzinelerce hatta yüzlerce cinayete teşebbüs suçlaması yüzünden hapse mahkûm olduğundan bahsetmemiş. 'Önce İnsanlar' derneğinin lideriydi ve St. Louis'deki bütün vampirleri ve şekil değiştiricilerin bir kısmını ortadan kaldırmayı denemişlerdi.

"Bundan bahsetmişti. Böyle bir vahşete asla göz yumamayacağını ve olanların bilgisi dahilinde gerçekleşmediğini söylemişti," dedi

Gülümsedim ama daha sora bunun dışardan çok sevimsiz göründüğünü hissettim. "Jeremy Rubens bir zamanlar sizin oturduğunuz sandalyede oturuyordu ve bana Önce İnsanlar'ın ilk hedefinin Birleşik Devletlerde bulunan bütün vampirleri yok etmek olduğunu söylemişti."

Bana sadece baktı ve konuyu kapatmak istercesine sustu. İnanmak istediği şeye inanacaktı, çoğu insan böyle yapıyordu.

"Bayan Mackenzie, siz, ben veya Jeremy Rubens onaylasa da, onaylamasa da, vampirler yasal vatandaşlar ve bu ülkede yasal haklara sahipler. İşler böyle yürüyor."

"Amy daha on yedi yaşında, eğer bu yasal yaş sınırının altındaysa vampire dönüştürülmesi cinayet olur ve ben o adama cinayet suçundan dava açarım. Eğer kızımı öldürürse ben de onun öldüğünden emin olurum."

"Bunu yapanın bir erkek olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

"Isırıklar bir hayli yüksekteydi." Dizlerinin üstünden yere baktı. "Baldırının iç kısmında, kasıklarında."

Bu işi bir an önce aklımdan çıkartmak istiyordum ama yapamazdım çünkü sonunda Bayan Mackenzie'nin benden ne istediğini ve Jeremy Rubens'in niçin onu bana gönderdiğini anlamaya başlamıştım. "Üçüncü ısırık olmadan kızınızı bulmamı istiyorsunuz, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Bay Rubens, kızımı zamanında bulabilecek biri varsa onun siz olduğunu düşünüyor gibiydi."

Önce İnsanlar'ın büyük şehir temizliği operasyonu sırasında beni de öldürmeye çalışmış olması, Rubens'in bana bu kadar güvenmesini garipsetmişti. Belki güveni tamdı ama yine de garipti. "Kızınız ne kadar zamandır kayıp?"

"Yaklaşık saat dokuzdan beri. Arkadaşlarıyla buluşmaya gitmeden önce duşa girmişti. Sonra korkunç bir kavga ettik ve odasına gitti. Ben de ona bu çılgın, vampire dönüşme fikrinden vazgeçinceye kadar odasından çıkmama cezası verdim."

"Sonra bakmaya gittiğinizde odada değildi?" diye sordum.

"Evet," deyip eteğini düzelterek arkasına yaslandı. Eteğini düzeltmesi sinirlendiğinde yapmaya alıştığı bir hareket gibiydi. "Beraber dışarıya çıkacağını söylediği arkadaşlarını aradım ama hiçbiri telefonda konuşmak istemiyorlardı. Ben de en iyi arkadaşının evine gidip onunla yüz yüze konuşmaya karar verdim ve işe yaradı." Tekrar eteğini düzeltti, elleri sanki eteğin uzunluğunu kontrol etmek istermiş gibi dizlerine değiyordu; bana kalsa etek boyu iyiydi. "İkisinin de yirmi bir yaşın üstünde olduklarını gösteren sahte kimlikleri varmış. Haftalardır vampir kulüplerine gidiyorlarmış."

Bayan Mackenzie dizlerinin üzerinden tekrar yere baktı, ellerini kavuşturmuştu. "Kızım kemik kanseri. Gelecek hafta, hayatını kurtarmak için sol bacağını, dizinin altından kesecekler. Fakat bu hafta diğer bacağında da bütün bunları başlatan ağrılara benzer ağrılar hissetmeye başladı," başını kaldırdı, gözyaşlarına boğulmasını bekliyordum ama gözleri bomboştu, sadece yaş değil, hiçbir şey yoktu. Sanki acısının korkunçluğu ve büyüklüğü içindeki her şeyi alıp götürmüştü.

"Çok üzüldüm Bayan Mackenzie, her ikiniz için de."

Başını iki yana salladı. "Benim için üzülmenize gerek yok. Ama o henüz on yedi yaşında, güzel, akıllı, onur kurulu üyesi ve en iyi ihtimalle bir bacağını gelecek hafta kaybedecek. Artık bir baston kullanması gerekecek. Arkadaşla-

ri para toplayıp ona harika gotik desenleri olan baston almışlar, siyah ahşaptan ve topuzunda gümüş bir kafatası var. Bastonu seviyor ama eğer iki bacağınız da kesilirse bastonu kullanamazsınız."

Eskiden bir vampir olmanın ölmekten daha kötü olduğunu düşünürdüm ama şimdi, pek de emin değildim. İyi ve kötü vampirler tanımıştım, tıpkı iyi ve kötü insanlar gibi, fakat gerçek olan tek bir şey vardı; vampirler yaşamak için insanların kanıyla beslenmek zorundaydı. Filmlerde ne görürseniz görün hayvan kanı bir işe yaramaz. Biz onların yemeğiyiz, bu gerçekten ötesi yok. Konuşmaya başladım, "Daha on yedi yaşında Bayan Mackenzie, sanırım bacağına ruhundan daha çok önem veriyordur."

Başıyla onayladı, kafası bilinçsizce ve çok hızlı hareket ediyordu. "Ve bu benim suçum."

Üzüntüyle iç çektim. Bu olaydan uzak durmayı o kadar çok istiyordum ki, ama Bayan Mackenzie'nin yapacağını söylediği şeyi yapacağından da şüphem yoktu. Kızdan çok onu dönüştürecek olan vampir için endişeleniyordum. Çünkü kız yasal yaş sınırının altındaydı ve onu dönüştürmek vampir için otomatik ölüm emri anlamına geliyordu. İnsanlar için ölüm emri hayat boyu hapis demekti ama bir vampir için birkaç gün, en fazla birkaç hafta içinde ölmek demekti. Bazı sivil toplum örgütleri, vampir davalarının adil olamayacak kadar çabuk karara bağlanmasından şikâyetçiydi. Belki Üst Mahkeme bir gün alınan kararları tersine çevirir ama bir vampir yakılıp, kafası kesilip, kalbi sökülüp, bütün parçaları yakılıp bir akarsuya atıldıktan sonra tekrar 'canlı' hale getirilemez. Ufalanmış balık yemi haline getirildikten sonra geriye dönüş pek mümkün değildir.

"Amy'nin bu arkadaşı vampirin neye benzediğini biliyor mu ya da belki ismini?"

Başını iki yana salladı. "Barbara bunun Amy'nin seçimi olduğunu söylüyor." Bayan Mackenzie tekrar başını iki yana salladı. "Ama onun seçimi değil, on sekiz yaşına gelene kadar değil."

Bir şekilde Barbara'ya hak vermiştim ama ben bir anne değildim ve anne olsaydım hislerim tamamen farklı olabilirdi. "Yani vampirim bir erkek mi yoksa kadın mı olduğunu bilmiyorsunuz."

"Erkek," dedi, kendinden emindi, fazla emindi.

"Amy'nin arkadaşı size onun erkek bir vampir olduğunu mu söyledi?"

Bayan Mackenzie çok hızlı ve tereddütlü bir şekilde başını iki yana salladı."Amy hiçbir kızın ona böyle bir şey yapmasına izin vermez, orasına dokundurtmaz."

Bayan Mackenzie'ye sinirlenmeye başlamıştım. Kendisine farklı gelen şeylere toptan karşı çıkan insanlara karşı antipatim vardı. "Kesinlikle bir erkek olduğundan emin olsam bu araştırma kapsamını küçültürdü."

"Erkek bir vampirdi, bundan eminim." Bu konunun üzerine bu kadar düşmesi, emin olmadığının göstergesiydi.

Konuyu uzatmadım; geri adım atmaya niyeti yoktu. "Amy'nin arkadaşı, Barbara'yla, yanımızda siz veya onun anne babası olmadan konuşmam gerekli, ayrıca klüplerde Amy'yi aramamız gerekecek. Yanınızda onun bir fotoğrafı var mı?"

Şükürler olsun ki hazırlıklı gelmişti ve yanında bir fotoğraf vardı. Standart yıllık fotoğraflarından biriydi. Amy'nin saçları; düz, uzun ve kahverenginin tarif etmesi zor bir tonundaydı. Ne çok göze batacak kadar koyu ne de fark edil-

meyecek kadar solgundu. Gülümsüyordu, yüzü açıktı ve parlayan gözleri ortaya çıkmıştı, sanki sağlığının ve parlak geleceğinin fotoğrafıydı.

"Fotoğraf geçen sene çekilmişti," dedi annesi, sanki resmin neden o şekilde göründüğünü açıklamak istiyordu.

"Daha yakın tarihte çekilmiş bir fotoğraf yok mu?"

Cüzdanından başka bir fotoğraf çıkarttı. Fotoğrafta siyah göz kalemiyle sürme çekilmiş, tamamıyla somurtan, biri mor diğeri siyah ruj sürmüş iki kadın vardı. Biraz daha dikkatli bakınca sağdakinin Amy olduğunu fark edebildim. Tarif edilemez farklı renklerdeki saçlarını, kemikli yüzünü imrenilmesi gereken süssüz bir yağlı boya tablosu gibi açığa çıkararak kafasının üstünde toplanmıştı. Kötü makyajı kıyafetine de uyuyordu. Arkadaşının saçları sarıydı ama ten rengiyle hiç uymuyordu. Bu fotoğraf diğerinden daha dengeli gözüküyordu, sanki değişik kostümler giyip oyun oynuyorlardı, ayrıca daha olgun, hüzünlü, çekici ve alımlı görünüyorlardı fakat diğer binlerce gotik gençten ayırt edilebilmeleri mümkün değildi.

Fotoğrafları yan yana koydum ve ayrı ayrı inceledim. "Dışarı çıktığında hangi fotoğraftaki haline daha çok benziyordu?"

"Bilmiyorum. Çok fazla gotik kıyafeti var, hangilerinin evde olmadığını bilemem." Son söylediklerinden rahatsız olmuş gibiydi, bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

"İki fotoğrafı da getirmekle iyi bir iş yapmışsınız Bayan Mackenzie, çoğu insan bunu düşünemezdi."

Söylediklerimi duyunca başını kaldırdı, neredeyse gülümsemeyi bile başarmıştı. "Giydiği şeyler görünüşünü çok değiştiriyor."

"Çoğumuza böyle olur."

Başıyla onayladı, sanki onaylamıyordu ama yine de kibar davranmaya çalışıyordu.

"Arkadaşı Barbara, kaç yaşında?"

"On sekiz, neden sordunuz?"

"Özel dedektif arkadaşımı onunla konuşmaya göndereceğim, belki daha sonra da kulüplerden birinde buluşuruz."

"Barbaranın bize, bu işi yapanın kim olduğunu söyleme ihtimali..." cümleyi tamamlayacak gücü kendinde bulamamıştı.

"Arkadaşım oldukça ikna edici olabilir, fakat yine de Barbaranın bize problem çıkartacağını düşünüyorsanız bize yardımcı olabilecek başka bir arkadaşım daha vardır."

"Barbara da tıpkı Amy gibi çok inatçıdır."

Başımla onayladım ve telefona uzandım. Bir özel dedektif ama daha önemlisi iyi bir arkadaşım olan Veronica (Ronnie) Sims'i aradım. Bayan Mackenzie bana, Barbara'nın adresini verdi ve ben de bunu telefonda Ronnie'ye ilettim, Ronnie bir gelişme olursa veya kulüplerin olduğu bölgeye ulaştığında bana haber verecekti.

Bir sonraki telefonumu Zerbrowski'ye ettim; polis dedektifiydi ve bu işe karışması için hiçbir sebep yoktu ama onun da iki çocuğu vardı üstelik canavarlardan nefret ederdi ve ayrıca arkadaşımdı. Bu saatte hâlâ çalışıyordu çünkü Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'nın bir üyesiydi ve birçok geceyi çalışarak geçirmesi gerekiyordu.

Durumu anlattım, bir miktar yasal desteğe ihtiyacım olduğunu söyledim. Zerbrowski de zaten durgun bir gece geçirdiğini ve yardıma geleceğini söyledi.

"Teşekkürler Zerbrowski."

"Bana borçlanmış oluyorsun."

"Bu davada, evet."

"Bir saniye. Bana borcunu ödeyebileceğin bir yol biliyorum," dedi. Sesi alçalmıştı, beni baştan çıkarmaya çalışıyor gibi yapıyordu. Bu tanıştığımızdan beri aramızda oynadığımız bir oyundu.

"Bir sonraki sözünü çok dikkatli seç Zerbrowski, yoksa seni Kattie'ye şikâyet etmek zorunda kalabilirim."

"Sevgili karım seks düşkünü olduğumu zaten biliyor."

"Hepimiz biliyoruz. Tekrar teşekkürler Zerbrowski."

Bayan Mackenzie'yi gece sekreterimiz Craig'le birlikte bırakıp kızın hayatını kurtarıp kurtaramayacağımı öğrenmek üzere yola çıktım. Merak ettiğim bir diğer konuyse Amy'yi kasıklarından ısırabilecek kadar yakın arkadaşı olan vampirin 'hayatını' kurtarıp kurtaramayacağımdı.

St. Louis'deki vampir mahallesi, ülkede en çok turist çeken bölgelerden biriydi. Bazı insanlar, bu hortlaklar oy verme hariç bütün hak ve ayrıcalıklara sahip vatandaşlar olarak görülmeye başlandığından beri onlarla ticari ilişkilere girip destek vermeye başlamıştı. Washington'da onlara oy verilme hakkı veya sırf vampir oldukları için haklarının geri alınıp tekrar görüldükleri yerde öldürülmelerinin yasallaşmasına ilişkin düşünceler dolaşıp duruyordu. Bu durumda Birleşik Devletlerin, hortlaklara karşı tutumunda pek de birleşik davranamadığını söylemek yanlış olmazdı.

Danse Macabre vampirlerin akınına uğrayan klüplerin en yenisiydi. St. Louis'deki en ateşli dans noktasıydı. Bu kulübü varlıklarıyla onurlandırmak için, bazı aktörler batı sahilinden adeta uçarak geliyorlardı. Burası özellikle güzel vampirlerle haşır neşir olabilmek için bir merkez haline gelmişti, üstelik St. Louis muhteşem görünüşlü cesetler açısından payına düşenden biraz fazlasını almıştı.

Bu cesetlerin en güzelleri, bu yeni kulübün dans pistinde yerlerini almışlardı. Pist o kadar kalabalıktı ki neredeyse dans edecek yer kalmamıştı, bu kalabalığın içinde her nasılsa Jean-Claude'u görmeyi başardım.

Onu ilk fark ettiğimde, narin soluk elleri başının üstündeydi, ellerinin nazik hareketleri, dikkatimi omuzlarından aşağı dökülen siyah kıvırcık saçlarına yöneltti. Arkadan bakınca uzun siyah saçlarının altında sıradan kırmızı bir gömlek giydiği görülüyordu, sonra yüzünü benim tarafıma dönünce gömleği görebilme şansım oldu.

Gömleğin omuz kısmı açıktı, sanki birisi kırmızı saten kumaşı makasla kesmiş ve Jean-Claude'un omuzlarını açığa çıkartmıştı. Gömleğin kolları uzundu ve bilek kısmına doğru daralıyordu. Yüksek kırmızı yaka yüzünü belirginleştirmiş, yüzünü, tenini, saçlarını ve koyu renkli gözlerini daha parlak, daha canlı görünür hale getirmişti.

Müziğe uyarak tekrar arkasını döndü ve dans edişini seyretmeye başladım. Her zaman narin bir şekilde hareket ediyordu ama müziğin gürültülü temposu nazik değil güçlü ve kışkırtıcı hareketler yapmayı gerektiriyordu.

En sonunda Jean-Claude önündeki kadını kollarına alıp, kendisine yapışırcasına sarıldığında birlikte olduklarını fark ettim. Bu durumu kıskanmıştım ve böyle hissetmekten nefret ediyordum.

Üstümde ofiste giydiğim kıyafetler vardı ama şanslıydım çünkü siyah mini etek ve lacivert bluz giymiştim ve bunlar modaya son derece uygundu. Üstümde içeride giymeme gerek olmayan siyah deri pardösü vardı ve siyah topuklu pabuçlarla kıyafetimi tamamlamıştım. Ayrıca tabii ki içinde 9mm. Browning Hi-Power olan omuz askımı da takmıştım. Zaten hâlâ pardösü giyiyor olmamın sebebi de buydu. İn-

sanlar silah gördüklerinde gerginleşiyorlardı ve lacivert bluzumun üzerindeki silahı görmemeleri mümkün değildi.

Bu kadar fazla deri giyerek, diğer insanlarda havalı görünmeye çalıştığım düşüncesini uyandırmış olmalıydım. Oysa ben sadece turistlerin korkmamasını sağlamaya çalışıyordum. Yine de ne giyersem giyeyim, oradaki parlak, daracık elbise ve çivi gibi sivri topuklu ayakkabı giymiş kadınla boy ölçüşemezdim, hayır, onunla mukayese edildiğimde gayet sade giyinmiştim.

Son birkaç aydır Jean-Claude'dan uzak durmak benim seçimimdi. Beni kendisinin insan hizmetkârı olarak görmesine izin vermiştim, böylece kendisinin ve görüşmediğim diğer erkek arkadaşım, yerel sürünün Ulfric'i, yani kurtların kralı Richard Zeeman'ın hayatının güvende olmasını sağlamıştım. Bunu ikisini de kurtarmak için yapmıştım ama sanırım bu onlara daha da bağlanmama sebep olmuştu ve cinsellik içeren her hareket de bu gizemli düğümün daha da sıkılaşmasına sebep olmuştu. Birbirimizin düşüncelerini görebiliyor, rüyalarına girebiliyorduk. Bir keresinde Richard'ın rüyasındaydım, kurt formunda insan avını kovalıyordu. Kadının teninin altındaki kanın tadını alabilmiştim çünkü Jean-Claude kadının yanında durmuş, tenin altında akan kanın tanıdın düşünüyordu. Bu durumdan öylesine sıkılmıştım ki benim gibi psişik güçleri olan bir dosttan yardım almaya başladım. Bana kendimi onlardan metafizik boyutunda nasıl koruyacağımı öğretiyordu. Onlardan uzak durduğum sürece bunu başarabiliyordum.

Jean-Claude'un müziğe, mekâna ve enerjiye uyumlu hareketleri, müziğin ve kolundaki kadının hareketlerini önceden biliyormuşçasına yaptığı dansı seyrederken birden içimden orayı bağırarak terk etmek geldi. Çünkü aslında

yapmak istediğim oraya gitmek kadını saçından yakalayıp yumruklamaktı. Fakat buna hakkım yoktu, üstelik sadece dans ediyorlardı. Bu kesindi.

Ayrıca Amy Mackenzie'yi bir vampire dönüştürecek kişinin kim olduğunu söyleyebilecek bir kişi varsa, o da Jean-Claude'du. Bu yüzden burada kalmam gerekliydi, yine de bu iş birçok yönden tehlikeliydi.

Müzik birkaç saniye için sustu ve ardından sanki gereksiz bir boşluğu dolduruyor gibi hemen yeni bir şarkı başladı. Jean-Claude kadının elini öptü ve pistten çıkmak için uğraşmaya başladı.

Kadın Jean-Claude'un kolunu tuttu, belli ki onu biraz daha dans etmek için ikna etmeye çalışıyordu. Jean-Claude başını iki yana salladı, kadını yanağından öptü ve kendini kurtarmayı başardı ve kadını orada gülümser bir şekilde bıraktı. Jean-Claude'un bana doğru ilerleyişini seyrederken kadının yüzündeki ifade mutlu olmaktan uzaklaşmaya başlamıştı. Kadında tanıdık bir şeyler vardı, sanki onu önceden tanıyordum ama tanışmadığımıza neredeyse kesinlikle emindim. Birkaç saniye sonra bir aktris olduğunu hatırladım, sinema filmlerini takip eden bir insan olsaydım adını bile biliyor olabilirdim. Bir fotoğrafçı önünde eğildi ve resmini çekmek için hazırlandığı sırada kadının yüzündeki ifade mutsuzluktan neşeli bir gülümsemeye dönüştü, poz verdi ve başka bir partner arayışına girişti. Bir başka fotoğrafçı Jean-Claude'un peşindeydi, henüz resim çekmiyordu fakat bir fırsat çıkarsa kaçırmayacağı kesindi. Durum zorlaşıyordu.

İki seçeneğim vardı; ya orada öylece durup, Jean-Claude'la birlikte resimlerimi çekmesine izin verecektim ya da arka ofise sıvışıp ve özel oarlak görüşebilirdim. Bir haber

değerim yoktu ama Jean-Claude manşetlerdeydi. Şehrin Efendisinin, ülkedeki bütün vampir avcılarından fazla vampir öldürdüğü için İnfazcı olarak adlandırılan kadınla çıkıyor olmasını basın inanılmaz bir ilgiyle takip ediyordu. Paparazziler beni takip etmekten çok çabuk sıkılmışlardı çünkü birkaç kere olağandışı ölüm soruşturmaları sırasında resimlerimi çekmeye çalışmışlar ve ürkütücü ceset parçaları arasında ki resimlerimi pek bir işlerine yaramamıştı. Amerikan medyası bu tarz resimleri yayınlamazdı, eğer Avrupa basını söz konusu olsa onların bu resimleri kullanacağından emindim. Avrupa medyasının bir kısmının yanında Amerikan medyası gerçekten duyarlı kalıyordu.

Jean-Claude'la görüşmeyi kesince medyanın ilgisi de aniden kayboldu çünkü onun kadar fotojenik ve arkadaş canlısı değildim. Zaten basınla iyi ilişkiler kurmaya da ihtiyacım yoktu çünkü Washington'dan beni öldürmeye yönelik bir karar çıkma riski yoktu. Vampirlerin bu konuda endişelenmesi ve basınla iyi ilişkiler kurması gerekiyordu. Jean-Claude da medyayı etkileme görevini üstlenmiş gibiydi.

Öylece Jean-Claude'u beklememeye karar verdim çünkü öyle durumlarda nasıl göründüğümü daha önce bir bulvar gazetesinin kapak resminde görmüştüm. Bir kaplanın kendisini avlamasını bekleyen küçük bir av hayvanı gibi görünüyordum. Fotoğraflar sadece korkuyu yansıtıyordu, cazibe ve şehvet hissinin bir gazetenin kapak resminde yansıtılması mümkün değildi. Bu yüzden Jean-Claude'un etrafında dolaşan ve bana doğru gelişini hevesle izleyen fotoğrafçıdan gözlerimi ayırmadım. Jean-Claude'un ofisine giden koridorun kapısının bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Jean-Claude'un beni takip edip etmediğine bakmamaya çalışıyordum.

Kimseye fark ettirmeden uzaklaşıp basını atlatabilirdim ama bu Jean-Claude'la yalnız kalacağım anlamına geliyordu ve bunu istemiyordum. Peki tamam işin doğrusu istiyordum ve beni rahatsız eden de buydu. Güvenmediğim Jean-Claude değil kendimdim.

Jean-Claude'un bana doğru gelişini seyretmemeye o kadar konsantre olmuştum ki kırmızı saten gömleğini hemen yüzümün önünde görünce biraz şaşırdım. Gözlerine bakmak için başımı yukarı kaldırdım; çoğu insan bir vampirin gözlerine bakamaz, kaldı ki bir başvampirin gözlerine bakabilmek daha da zordur, fakat ben bakabiliyorum. Bir nekromensırım ve vampir güçlerine karşı kısmen bağışıklığım vardı, ayrıca istesem de istemesem de Jean-Claude'un insan hizmetkârıyım; bu bana daha da fazla bağışıklık gücü sağlıyordu. Bu özellikler sayesinde, tamamıyla vampirlerden etkilenmez bir durumda değilim ama yine de bir çok numaralarından etkilenmiyorum.

Gece mavisi gözlere karşı koymayı güçleştiren şey vampir güçleri değildi. O kadar...basit bir şey değil.

Bir şeyler söyledi ama müziğin yüksek sesi yüzünden onu duyamadım. Başımı iki yana salladım, biraz daha yaklaştı, gömleğinin kırmızılığı bütün görüş alanımı kaplamıştı ama bu durum bile deniz mavisi bakışlarına maruz kalmaktan daha iyiydi. Artık vücudu tamamen bana değiyordu ve bedenin bir ısı dalgası gibi tüm vücudumda hissetmiştim. Öpüşecek hatta daha pek çok şey yapabilecek kadar yakınlaşmıştık. Şimdiden sırtımı duvara yaslamıştım, gidecek başka bir yer yoktu.

Jean-Claude, "*Ma petite*, çok uzun zaman oldu," derken dudaklarını yüzümün yanına getirmesi gerekmişti, bu yüzden uzun saçlarının bir kısmı yüzümün önüne düşmüştü.

Sesi, onca gürültüye rağmen bir okşama gibi tenimin üstünde gezinmişti. Çoğu erkeğin ellerini kullanarak bile yapamayacağı şeyleri Jean-Claude sadece sesini kullanarak yapabiliyordu.

Parfümünün, heyecan verici, egzotik, misk parfümünün kokusunu alabiliyordum. Neredeyse dilimde teninin tadı vardı. Ancak iki kere deneyerek, "Hayır, çok da uzun zaman olmadı," diyebildim.

Yanağını yüzümün yanındaki saçlara hafifçe yasladı ve "Beni gördüğüne sevindin, *ma petite*, kalp atışlarını hissedebiliyorum." dedi.

Nefes nefese kalmış, bir biçimde, "İş için buradayım," diyebildim. Genellikle Jean-Claude'un yakınındayken daha rahat olurdum ama üç aylık bekâr hayatı, hiçbir şey yapmadan geçen üç ayın ardından ona yakın olmak kendimi garip hissettirmişti.

"Tabii ki iş için buradasın."

Bu kadarı yetmişti. Elimi göğsüne koydum ve onu ittim. Vampirlerin küçük kamyonetleri kaldıracak güçte olduklarını düşünürsek, itişimden etkilenmemesi gerekirdi ama etkilendi. Biraz geriledi ve dudakları tekrar hareket etmeye başladı, sanki bir şeyler söylüyordu ama müziğin gürültüsünden duyamıyordum.

İç çektim ve başımı iki yana salladım. Onu net bir şekilde duyabilmem için, içeri, ofise geçmemiz gerekecekti. Onunla baş başa kalmak çok iyi bir fikir değildi ama Amy Mackenzie ve öldürülmesine sebep olacağı vampiri bulmam gerekiyordu. Jean-Claude'a bakmadan kapıyı açtım. Fotoğrafçı kapıdan içeri girerken resimlerimizi çekiyordu. Jean-Claude beni duvara adeta çivilemişken de resmimizi

çekmiş olmalıydı ama açıkçası bunu fark edebilecek bir durumda değildim.

İçeri girdikten sonra Jean-Claude kapıyı kapattı. Koridor, tamamen beyaza boyanmıştı ve kulübün en kaba aydınlatılmış yeriydi. Jean-Claude bir keresinde ofise giden koridoru sade ve sıradan tutmanın faydalı olacağını söylemişti. Böylece eğer bir müşteri yanlışlıkla kapıyı açarsa, geldiği yerin eğlenceyle bir alakası olmadığını anlayabilirdi.

Tamamı vampirlerden oluşan bir grup garson sol taraftaki kapıdan dışarı fırladı. Vinil şort giyiyorlardı ve üzerlerinde bir şey yoktu. Kapıdan heyecanlı bir tartışmayla çıkmışlardı ve bu tartışma ancak bizim orada olduğumuzu fark ettiklerinde durdu. Garsonlardan biri bir şey söylemeye tam hazırlanıyordu ki Jean-Claude, "Buradan gidin," dedi.

Sanki korkmuş gibi arkalarına bile bakmadan çıktıkları kapıdan içeri girdiler. Korktukları kişinin Jean-Claude olduğu düşünülebilirdi ama vampir infazcısı olan bendim, onlar için bir elektrikli sandalye sayılırdım, bu yüzden benden de korkmuş olma ihtimalleri vardı.

"Ofisime geçelim mi, *ma petite?*"

Tekrar iç çekmiştim ama müzik koridorda sadece uzaktan gelen bir gürültü gibi duyuluyordu ve bu yüzden iç çekişim, "Tamam," gibi duyulmuştu.

Önümde büyük bir zarafetle koridorda ilerlemeye başladı. Siyah saten pantolonu adeta üstünde ikinci bir ten gibi duruyordu. Ayağında çok şık, dizinin yukarısına kadar uzanan siyah çizmeler vardı; bunları daha önce de görmüş ve gerçekten beğenmiştim, o kadar güzeldi ki gözümü alıp Jean-Claude'un poposunu saran saten kumaşa dikkatimi verememiştim bile, gerçekten harikaydılar.

Kapıyı açıp bana yol verecekti ki birden gülümsedi, neredeyse kahkaha atacaktı, sonra bana yol verme fikrinden vazgeçip içeri girdi. Bana yol vermemeyi öğretmek bir hayli zamanımı almıştı ama işte yaşlı köpeğe yeni bir numara öğretmeyi başarmıştım.

Ofisi, Uzakdoğu temasıyla dekore edilmiş, dekor çerçevelenmiş iki yelpaze ve bir kimonoyla tamamlanmıştı. Oda da kırmızı ve mavinin tonları hâkimdi. Kırmızı cilalı çerçeve içindeki tabloda siyah tepenin üstündeki siyah bir kalenin resmi vardı. Jean-Claude'un ahşap çalışma masası oymalıydı ve muhtemelen abanoz ağacındandı. Jean-Claude masasına dayanmış, bacaklarını ileri uzatıp, ayak bileklerini birbirinin üstüne atmış, ellerini bacaklarına koymuş, kapıyı kapatışımı seyrediyordu.

"Lütfen otur, *ma petite,*" dedi ve eliyle masasının karşında duran siyah gri bir sandalyeyi gösterdi.

"Burada iyiyim," diyerek duvara yaslandım; kollarımı göğsümün altında kavuşturdum ve bu sayede bir elim silahımı kabzasına yok yakın bir yere geldi. Aslında Jean-Claude'u kolay kolay vurmazdım ama silahıma ulaşabileceğimi bilmek kendimi iyi hissettiriyordu. Bir çocuğun battaniyesinin altında hissettiği güven duygusuna benzer bir histi. Ayrıca, hava kararıktan sonra asla silahsız dışarı çıkmazdım.

Gülümsemesi çok neşeli ve alaycıydı. "Yüklenmeyi kesersen belki duvarın yıkılmasını engelleyebiliriz."

"Amy Mackenzie'yle birlikte olan vampirin kim olduğunu bulmak zorundayız."

"Kızın fotoğrafları olduğunu söylemiştin, onları görebilir miyim?" Gülümsemesi kaybolmuştu ama gözlerinde hâlâ soluk bir neşe ve alaycılık vardı. Bunu genelde bir şeyleri saklamak istediğinde taktığı maskesiydi.

İç çektim ve deri pardösümün cebinden çıkarttığım fotoğrafları Jean-Claude'a uzattım, o da bana hiç yaklaşmadan fotoğrafları almak için uzandı.

"Korkma, seni ısırmam *ma petite.*"

"Çünkü böyle bir şeye asla izin vermem," dedim.

Her anlama gelebilecek ya da hiçbir şey ifade etmeyecek bir şekilde omuz silkti. "Doğru ama yakınında durmam, hemen üzerine atlayacağım anlamına da gelmiyor."

Haklıydı aptalca davranıyordum. Yine de ona doğru ilerlerken hâlâ yüreğim ağzıma geliyordu. Kalbimin sesi, eskisi bir vampir tarafından parçalandığı için yenisini almak zorunda kaldığım deri pardösünün sürtünürken çıkarttığı sese karışıyordu. Fotoğrafları ona uzattım, onları almak için öne doğru uzanması gerekmişti. Jean-Claude fotoğraflara bakarken bile ondan uzak durmaya özen gösterdim, gidip masanın karşısındaki sandalyeye oturdum. Bu konuda medeni davranabilirdik tabii ama gözlerimi kırmızı gömleğinin açık omuzlarından görünen çıplak teninden ve kalkık yakasının üstünden dökülen simsiyah saçlarından ayırabilseydim bu daha kolay olurdu. Dudakları hatırladığımdan daha kırmızı görünüyordu, sanki hafif bir ruj sürmüştü ama böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyordum. Çekci olmak için makyaj yapmasına gerek yoktu çünkü zaten güzel bir adamdı.

Gözlerini fotoğraflardan ayırmadan konuştu. "Bu kızı daha önce gördüğümü sanmıyorum ama ara sıra buraya takılıyor olabilir; buraya takılan herkesi tanıma imkânım yok." Birden gözlerini kaldırdı ve çıplak omuzlarına bakan bakışlarımı yakaladı. Nereye baktığımı çok iyi anlamış gibiydi ve utançtan yüzümün kıpkırmızı olmuştu. Çok kötü bir duyguydu.

Konuşmaya başladığımda sesim o kadar sinirli çıkmıştı ki buna neredeyse sevinmiştim. Sinirli olmak her zaman

utanmış olmaktan daha iyidir. "Telefonda bana yardımcı olabileceğini söylemiştin."

Fotoğrafları masasına koydu ve ellerini tekrar kucağına götürdü. Hareketi tamamıyla nazikçeydi ama vücudunun malum bölgesini belirginleştirmişti, ayrıca pantolonunun saten kumaşı fazlasıyla sıkıydı ama orada başka şeylerin de sıkı olduğu belliydi.

Bu düşünceler tekrardan yüzüm kızarttı ve bu yüzden daha da sinirlendim, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ukalaca davranıp onunda kendini rahatsız hissetmesini sağlayacak bir şeyler söyleyebilirdim ama bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Kibar davranmayı seçtim ve ayağa kalkıp arkamı döndüm.

"İznim olmadan vampirlerimden hiçbiri buraya birini getirmeye cesaret edemez," dedi.

Bunu duyunca tekrar ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir emir verdim... nasıl denir... Washington'daki aleyhimize çıkartılmak istenen yasa reddedilene kadar bir dönüştürme yasağı koydum."

"Dönüştürme yasağı, yani Senatör Brewster'ın yasası reddedilene kadar vampirlerinden hiçbiri bir insanı sizden birine dönüştüremeyecek?"

"*Exacement.*"

"Vampirlerinden hiçbirinin böyle bir şey yapmayacağından eminsin yani?" dedim.

"Cezasını göze alamazlar"

"Yani bana yardımcı olamazsın. Lanet olsun Jean-Claude, bunu bana telefonda da söyleyebilirdin."

"Sen yoldayken Malcolm'la telefonda konuştum," dedi.

Malcolm, Sonsuz Hayat vampir kilisesinin lideriydi. Bu kilise içinde kutsal eşyalar sergilendiğini görmediğim tek kiliseydi, orada kirli camlar bile soyut sanat olarak kabul görüyordu. "Eğer bu işi yapan senin vampirlerinden biri değilse, onun vampirlerinden birisi olabileceği için onu aradın," dedim.

"*Oui.*"

Doğruyu söylemek gerekirse, bu işi yapanın Jean-Claude'un vampirlerinden biri olduğu sonucuna varmıştım. Çünkü kilise vampirler insanları kendi taraflarına getirmek istediklerinde çok tutucu davranır ve insanların geçmişlerini detaylı bir şekilde araştırırdı. "Kızın arkadaşı onun bu vampirle bir kulüpte tanıştığını söylemişti."

"Hem kiliseye hem de kulüplere gidiyor olamaz mı?"

Başımla onayladım. "Tamam, bu konuda haklı olabilirsin. Malcolm ne dedi?"

"Bütün cemaatiyle temas kurup, kızın ve vampirin bulunması konusunda kesin emir vereceğini söyledi."

"Fotoğraflara ihtiyaçları olacak," dedim ve çağrı cihazım ötüp beni yerimden fırlattı. Kimin aradığına baktım ve Ronnie'nin cep telefonu numarasını gördüm.

"Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Benim olan her şey senindir, *ma petite*." Siyah masanın üstünde duran siyah telefona baktı ve ona deymeden geçebilmem için bana yol verdi. Fazlasıyla nazik davranmıştı ve bu ilerleyen zamanlarda çok daha rahatsız edici bir şeyler yapacağına işaretti.

Ronnie ilk çalışta telefona cevap verdi. "Anita ?"

"Benim, ne var ne yok?"

Fısıldayarak konuşmaya başladı. "Dedektif arkadaşın Barbara'yı, eğer Amy kendini öldürtürse daha sonra onun

cinayete teşebbüs iddiasıyla yargılanabileceğine inandırdı."

"Zerbrowski'nin böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

"Barbara yapabileceğini düşünüyor."

"Barabara sana neler anlattı?"

"Vampirin adı Bill Stucker." Soyadını kodladı.

"Soyadı olan bir vampir. Gerçekten yeni olmalı," dedim. Tanıdığım soyadı sahibi diğer tek vampir daha henüz bir aydır vampirdi.

"Eski mi, yeni mi olduğunu bilmiyorum, sadece adını öğrenebildim."

"Peki adresini biliyor muymuş?"

"Hayır, ayrıca Zerbrowski onu bir hayli zorladı ve kız başka bir şey bilmediğini söyledi. Ona inanıyorum."

"Peki, Zerbrowski'ye teşekkür ettiğimi söyle, seninle de Cumartesi spor salonunda görüşürüz."

"Bunu asla kaçırmam," dedi.

"Oh, ayrıca sana da teşekkürler, Ronnie."

"Arkadaşlar arasında lafı bile olmaz."

"İyi geceler Ronnie."

"Orada fazla kalma," dedi.

Telefonu kapattım. Ronnie en samimi arkadaşlarımdan biriydi ama Jean-Claude'a karşı olan tutumu sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Bunun sebebi biraz da ona hak veriyor olmamdı, yanlış yapmaktan oldum olası nefret ederdim.

Jean-Claude'a "Bill Strucker ismi sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordum.

"Hayır ama Malcolm'u arayıp ona bir şey ifade edip etmediğini öğreneceğim."

Telefon ahizesini ona uzattım ve yolundan çekildim, başka bir deyişle ona deyme mesafesinden uzak duruyordum. Telefon konuşması sırasında karşı tarafa ismini verdi ve sadece "Tabii ki," veya "Evet," gibi kelimeler kullanıp telefonu bana uzattı. "Malcolm seninle konuşmak istiyor."

Telefonu aldım ve bu sefer Jean-Claude benden gerçekten uzaklaştı. "Bayan Blake, kilisedeki kardeşlerimden birinin yapmış olabileceği bu iş için sizden özür dilerim. Bu kişinin adresi bilgisayarımızda var, bir yardımcım birkaç dakika içerisinde onun kapısında olacak."

"Gidip kızı kontrol edebilmem için adresi bana da vermeniz gerekiyor."

"Buna pek gerek yok. Oraya yollayacağım kadın yardımcım daha önceden bir hemşireydi."

"Ne kadar iyi niyetli olursa olsun Amy Mackenzie'nin ihtiyacı olacak en son şey orda bir başka vampirin olmasıdır. Şu adresi artık alabilir miyim?"

"Bence de, vampirimin ihtiyacı olan en son şey kapısına dayanmış bir vampir infazcısı."

"İsmi polise verebilirim ve adresi onlar bulur. Sonra kapıya onlar dayanır ve benim kadar nazik davranmazlar."

"İşte bu son söylediğinizi düşünmek bile korkunç."

Sanırım benimle alay ediyordu. "Bana şu adresi ver Malcolm." Sinirden omuzlarım gerilmişti, boynumu hareket ettirip gerginlikten kurtulmak istiyordum.

"Bir saniye bekle," dedi ve beni beklemeye aldı.

Jean-Claude'a baktım ve sinirimin sesime yansımasına izin vererek "Beni beklemeye aldı," dedim.

Jean-Claude benim az önce oturduğum sandalyeye oturmuştu, gülümsedi, omuz silkti, tarafsız davranmaya çalıştı. Akıllılık ediyordu. Çünkü sinirli olduğumda, bunu hak et-

meyen insanlara bile kötü davranmak gibi bir huyum vardı. Bu alışkanlığımdan kurtulmaya çalışıyordum ama bazı alışkanlıklardan kurtulmak zor oluyordu. Bu huyum da zor olanlardandı.

"Bayan Blake, acil bir durum vardı. Kız hayatta ama durumu kritik, onu hastaneye yetiştirmeye çalışıyorlar. Hayatta kalmayı başarıp başaramayacağından emin değiliz. Eğer kıza bir şey olursa Bill'i polise teslim etmeye hazırız, bu konuda size söz veriyorum."

Sözüne güvenmek zorundaydım çünkü Malcolm yüzyıllardır vampirdi ve böyle kadim vampirler ne olursa olsun verdikleri sözü tutarlardı.

"Hangi hastane olduğunu söylerseniz annesine haber verebilirim."

Hangi hastane olduğunu öğrendim ve telefonu kapattım. Amy'nin annesini arayıp durumu ona haber verdim ve artık masanın kenarına oturma sırası bana gelmişti. Oradan Jean-Claude'a bakmaya başladım.

Ayaklarım yere deymiyordu ve bu durumda kendine güvenir bir şekilde durmak zordu. Zaten hiçbir zaman Jean-Claude'la kendine güvenme konusunda bir yarışa girmemiştim, bazı kavgaları kazanmak imkânsızdı.

"Eskiden, *ma petite*, bu kurtarma ve kızı sorgulama işlerini kendin yapmak isterdin, ayrıca polisi işe karıştırmamak için elinden geleni yapardın."

"Eğer Barbara'yı tehdit edip ona ateş etmenin onun konuşmasını sağlayacağına inansaydım, bu iş için ideal kişinin ben olduğunu düşünürdüm. Fakat, arkadaşının hayatını veya en azından bacağını kurtarmasına yardım etmeye çalışan on sekiz yaşında bir kıza ne ateş edebilirdim, ne de zarar

verebilirdim. Zerbrowski kızı kanunlarla veya hapse atmakla tehdit edebilirdi ama ben yapamazdım."

Yumuşak bir sesle, "Ve sen kimseyi yapmayacağın veya yapamayacağın şeylerle tehdit etmezsin," dedi.

"Hayır, etmem."

Birbirimize baktık. O siyah sandalyesinde sakin bir şekilde oturuyordu, bacak bacak üstüne atmış, ellerini yüzünün önünde birleştirmişti. Bu yüzden görebildiğim tek şey sıradışı, iri, neredeyse siyah denebilecek kadar koyu mavi gözleriydi. Gözlerinin saflığından şüphe etmek mümkün değildi, okyanus akıntılarının en derin ve serin yerleri kadar saf ve temizlerdi.

Ronnie haklıydı, burayı terk etmeliydim ama gitmek istemiyordum. Kalmak, ellerimi gömleğinin üzerinde dolaştırıp çıplak omuzlarını okşamak istiyordum. Ve bu isteklerim yüzünden masadan aşağı atladım ve " Yardımın için teşekkürler," dedim

"Sana yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım, *ma petite*."

Sandalyesinin yanından yürüyüp gidebilirdim ama bu ikimiz için de üzücü olurdu. Yapmam gereken tek şey önce sandalyenin yanından sonra da kapıdan geçip gitmekti, basitti, neredeyse sandalyeyi geçip Jean-Claude'un arkasına ulaşmıştım ki konuşmaya başladı. "Bir insanı kurtarman gerekmeseydi beni yine de arayacak mıydın?" Sesi olabildiğince sıradandı. Beni durdurmak için vampir numaraları kullanmıyordu. Arkamı dönüp gitmemi engellemek için dürüstçe sorulmuş bu soru diğer bütün numaralardan daha etkiliydi.

İç çektim ve döndüğümde, onun da doğrudan bana baktığını gördüm. Yarım metreden az bir mesafede yüz yüze

gelmemiz nefesimin kesti. "Senden niye uzak durduğumu gayet iyi biliyorsun."

Sandalyeyi yan çevirip bir kolunu sırt dayama yerine koydu, bu hareket çıplak omuzlarından birini gözlerimin önüne sermişti. "Beraberken, üstündeki vampir izlerinin gücünü kontrol etmekte zorlandığını biliyorum. Bu gücün zaten bizi bir arada tutması gerekiyor, uzaklaştırmaması gerekir." Sesi hâlâ olabildiğince sıradandı.

Başımı iki yana salladım. "Gitmeliyim."

Sandalyeyi ters çevirdi, bu sefer iki elini de sırt dayama yerine koyup çenesini, ellerinin üstüne dayadı; dalgalı saçları, soluk teni ve o boğucu bakışlarının etrafından kırmızı gömleğinin üzerine akıyordu. Ona elimi uzatsam dokunabileceğim yakınlıkta duruyordum. O kadar sert yutkundum ki neredeyse canım yanmıştı. Ellerimi yumruk yaptım çünkü teninin ellerimde bıraktığı hissi hatırlayabiliyordum. Bütün yapmam gereken aradaki mesafeyi kapatmaktı ama bunu yaparsam bir süre buradan kolay kolay ayrılamayacağımı biliyordum.

Sesim güçlükle çıkıyordu, "Gitmeliyim."

"Biliyorum, söylemiştin."

Arkamı dönüp yürümem gerekirdi ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum, gitmek istemiyordum. Vücudum gerginleşmiş, sandalye de tamamen giyinik bir şekilde oturuyor olmasına rağmen içimdeki kalma isteği doruğa ulaşmıştı. Kahretsin, neden yürüyüp gitmiyordum ki? Ayrıca ona yaklaşmıyordum da; bunun için kendimi puan kazanmış olarak gördüm, bazen olduğunuz yerde durarak da avantaj kazanabiliyordunuz.

Jean-Claude çok yavaş bir şekilde ayağa kalktı, sanki kaçıp gitmemden korkuyordu ama böyle bir şey yapmayacak-

tım. Orada öylece durdum, kalbim hızla atıyordu, gözlerim heyecandan açılmış, korkmuş, hevesli, istekli bir şekilde duruyordum.

Birkaç santim yakınında durdu, bana bakıyordu ve hâlâ birbirimize değmiyorduk, kollarını aşağı bırakmıştı ve yüzü ifadesizdi. Elini yavaşça yukarı kaldırdı, bu küçük hareket bile parmak uçlarının deri pardösüme dokunmasına yetmişti. Kaçmayıp durduğumu fark edince, elini ceketin içine sokup belimi kavradı, sonra eli karnıma doğru kaydırmaya başladı, sununda göğüslerime değdi ve hiç tereddüt etmeden elini daha yukarı çıkarttı. Bu küçük dokunuş bile vücudumun kasıp, nefesimi kesti.

Dokunuşunu boynuma kadar çıkartıp, saçlarımın altında gezdirerek enseme dokundu. Başparmağı hâlâ boynumda şahdamarımın üstünde duruyordu. Elinin tenimin üstündeki ağırlığı o kadar fazlaydı ki, bir an için yere yığılıp kalacağımı düşünmüştüm.

"Seni özledim, *ma petite,*" dedi. Sesi fısıltılı ve okşar gibiydi, o okşayış tenimin üzerinde dolaşmış, nefesimi hızlandırmıştı.

Ben de onu özlemiştim ama bunu yüksek sesle söyleyecek cesaretim yoktu. Tek yapabildiğim parmak uçlarımda yükselip, bir elimle göğsüne dayanarak destek almak ve kalp atışlarını hissetmek olmuştu. Başka birisiyle beslenmişti, bir gönüllüyle, öyle olmasaydı kalbi atıyor olmazdı. Bu durum bile yüzümü ona yaklaştırıp dudaklarımı ona uzatmama engel olamamıştı.

Dudakları benimkilere çok yumuşak bir okşayış gibi değmişti. Öpüşmenin etkisiyle biraz geriledim ellerimi saten gömleğinin üzerinde dolaştırıyor, vücudunun sıkılığını hissedebiliyordum. Onu bu gece ilk gördüğüm andan beri

yapmak istediğim şeyi yaptım ve ellerimle çıplak omuzlarına dokundum; pürüzsüz, yumuşak ve çok sıkıydılar. Kollarımı omuzlarının üstünden uzattım ve birlikte yavaşça yere uzandık.

Elleri önce kalçalarıma sonra sırtıma ulaştı, beni kendine doğru o kadar sertçe çekti ki sertliğini aradaki kıyafetlere rağmen hissedebiliyordum. Hazır olduğunu o kadar net hissedebiliyordum ki gözlerimi kapatıp yüzümü göğsünün altına saklama ihtiyacı duydum. Ondan biraz uzaklaşıp yaptığımız şeyin doğru olup olmadığını düşünmek istedim ama elleri vücutlarımızın birbirine yapışık tutuyordu. Gözlerimi açtım, beni derhal bırakmasını söyleyecektim ki hemen gözlerimin önünde yüzünü, yarı açılmış dudaklarını gördüm ve hiçbir şey diyemedim.

Yarı açık dudaklarını onun beni öptüğü kadar nazikçe öptüm. Elleri önce sırtımda sonra kalçalarımda gezindi, birbirimize daha da sıkı sarılmaya başlamıştık. Hafif inleyerek nefesimi verdim ve o da beni öpmeye başladı. Dudakları benimkilerin üzerindeydi, vücudum onunkiyle adeta bir olmuştu, dudakları, dili ve daha fazlası için dudaklarımı biraz daha araladım. Dilimi keskin dişlerinin uçlarında gezdirdim. Bir vampire Fransız öpücüğü vermek bir sanattı ve ben bu sanatı unutmamıştım, o tehlikeli noktalarda dilimde bir kesik veya delik oluşmamıştı.

Öpüşmeyi kesmeden, kollarını belime doladı, zorlanmadan beni kaldırdı ve çalışma masasına doğru taşımaya başladı. Beni tahmin ettiğim gibi masaya yatırmadı. Masaya kendisi oturup, beni kucağına alıp, bacaklarımı iki yanından uzattı, bu sayede aramızda tekrar sadece kıyafetler kalmıştı. Masanın üstüne sırtüstü yattı ve ben de üzerinde hareket etmeye başladım, vücutlarımız birbirinin üzerinde sürtünüyordu.

Ellerini bacaklarımda dolaştırıp yukarı çıkarttı, naylon çorabımdan içeri girmek için bir yol arıyordu, en sonunda çorabın dantelli üst kısmında durdu. Kendimi ona doğru kuvvetlice bastırdım ve vücutlarımız birlikte kasılmaya başladı. Ve tam bu sırada kapı çalındı. İkimiz de donup kalmıştık, sonra Jean-Claude "Rahatsız edilmek istemiyoruz!" dedi.

Tanımadığım bir ses, "Affedersiniz efendim ama Malcolm burada. Acilen sizinle görüşmek istediğini söylüyor," dedi.

Görünen o ki Jean-Claude sesin kime ait olduğunu biliyordu çünkü gözlerini kapattı ve düşük bir sesle birkaç Fransızca küfür savurdu. "Ne istiyormuş?"

Jean-Claude'un üstünden indim, o hâlâ bacakları kenarından aşağı sarkmış bir şekilde masanın üstünde yatıyordu.

Malcolm'un yumuşak sesi duyuldu. "Bayan Blake'e bir hediye getirdim."

Kıyafetimin derli toplu olup olmadığını kontrol ettim; şaşırtıcı bir şekilde düzgündü. Jean-Claude doğruldu fakat masanın üzerinden kalkmadı. "Gir."

Kapı açıldı ve Malcolm içeri girdi, uzun boylu ve sarışındı, siyah bir takım elbise giymişti. Her zaman televizyonda görmeye alışkın olduğumuz rahipler gibi tutucu, kusursuz ve pahalı kıyafetler giyiyordu. Jean-Claude'la kıyaslandığında çok sade kalıyordu ama zaten bu çoğu kişi için öyleydi. Yine de Malcolm'un etkileyici bir duruşu vardı, içeri girişiyle odayı sakin ve yatıştırıcı bir güç kapladı. O da bir başvampirdi ve gücü tenimin üstünde dalgalanmıştı. Malcolm insan gibi davranmaya çalıştığı için yaydığı güçün derecesini düşürülmüş olmalıydı ve eğer derecesi düşük olan gücü buysa gerçek gücünün nasıl bir şey olduğunu merak etmiştim.

"Bayan Blake, Jean-Claude." Bizi başıyla hafifçe selamladı, sonra kapıdan çekildi, arkasından siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymiş iki yardımcısı aralarında zincirlenmiş bir vampir tutarak içeri girdiler. Vampirin kısa sarı saçları ve ağzının kenarında kurumuş kan lekesi vardı. Sanki temizlenme fırsatı bulamadan zincirlenmişti.

"Bu, Bill Stucker; söylerken bile üzüntü duyuyorum ama, kız hayatını kaybetti."

"Yani artık sizden biri," dedim.

Malcolm başıyla onayladı. "Bu da kaçmaya çalıştı. Fakat size eğer kız ölürse onun sizin yasalarınıza göre cezalandırılacağına dair söz vermiştim. "

"Onu karakola da bırakabilirdin," dedim.

Gözleri Jean-Claude'a kaydı, sonra bana, sonra yerde unuttuğumuz pardösüme. "Gecenizi böldüğüm için üzgünüm ama vampiri polise infazcının teslim etmesinin bizim etmemizden daha uygun olacağını düşünmüştüm. Eğer siz bizim bu olaya göz yummadığımızı söylerseniz gazeteciler buna inanacaktır ve siz de doğruyu söyleyecek kadar dürüst bir insansınız."

"Diğer polislerin dürüst olmadığını mı söylüyorsun?"

"Kanun birimlerinin çoğunun bize sempati beslemediğini ve bizim toplumun gözünde itibar kaybetmemizden memnun olacaklarını söylüyorum."

Tartışmayı uzatmak isterdim ama uzatamadım. "Onu sizin yerinize polise teslim edeceğim ve basının da sizin teslim ettiğinizi bilmesini sağlayacağım."

"Teşekkürler Bayan Blake," dedi ve bakışlarını Jean-Claude'a çevirdi. "Ayrıca tekrar özür dilerim; bana artık çıkmadığınız söylenmişti."

"Zaten çıkmıyoruz," dedim. Bunu biraz aceleyle söylemiştim.

Omuz silkti "Tabii ki." Tekrar Jean-Claude'a baktı, birbirlerinden ne denli hoşlanmadıklarını gösterecek bir şekilde gülümsedi. Jean-Claude'un gecesini bozmuş olmaktan memnundu. Vampirler iki farklı hayat tarzına sahipti ve her iki tarzı yaşayan da diğer tarzı tasvip etmiyordu.

Malcolm, ağzı bağlanmış, zincirlenmiş, yerde çırpınan vampirin üstünden atladı ve yardımcılarıyla birlikte odadan çıktı. Hiçbiri dönüp yerde yatan zincirlenmiş vampire bakmadı bile.

Dışarıda garsonlar kapının önünde meraklı bir kalabalık oluşturmuşlardı. "Bu vampiri alın ve *ma petite*'in arabasına bindirin."

Bana baktı ve ben de deri pardösümün cebinden aldığım araba anahtarlarını vampirlerden birine verdim. Kadın garsonlardan biri yerde zincirlenmiş yatan vampiri sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp omzuna yükledi. Çıktıktan sonra söylemeye gerek kalmadan arkalarından kapıyı da kapattılar.

Pardösümü yerden aldım. "Gitmeliyim."

"Elbette gitmelisin." Sesi biraz sinirli çıkmıştı. "Bana olan arzunu serbest bırakmıştın ama şimdi tekrar onu saklaman, ondan utanç duyman gerekecek."

Ben de sinirlenmeye başlamıştım ama onu orada kafası eğik, elleri kucağında birleşmiş, üzgün bir şekilde oturuyorken görünce sinirim geçmişti. Haklıydı, ona kötü davranmıştım. Olduğum yerde, pardösüm bir elimde kalmıştım.

"Vampiri polise teslim etmem ve basına da olayın nasıl gelistiğini anlatmam gerek. Vampirlerin bulundukları durumdan daha kötü görünmelerini istemiyorum."

Başıyla onayladı, yüzünü kaldırıp bakmamıştı.

Her zaman ki ukala tavırlarını sergilemiş olsa onu rahatça orada bırakıp gidebilirdim ama bu kadar acı çektiği açıkken onu bırakamazdım. "Haydi birbirimize zeytin dalı uzatmayı deneyelim," dedim.

Asık bir yüzle kafasını kaldırdı. "Zeytin dalı mı?"

"Beyaz bayrak?" dedim

Gülümsedi. "Bir ateşkes." Bir kahkaha attı ve bu tenimin üzerinde dolaştı, "Savaşta olduğumuzdan haberim yoktu."

Bu söylediği nerdeyse hedefi bulmuştu. "Sana güzel bir şeyler söylememe izin verecek misin vermeyecek misin?"

"Bütün iyi niyetimle, *ma petite*, nazik duygularını incitmeye hiç niyetim yoktu."

"Sana çıkma teklif etmeye çalışıyorum."

Gülümsemesi iyice genişlemişti, gözleri birden öyle bir zevkle doldu ki bakışlarımı başka bir tarafa çevirmek zorunda kaldım çünkü içimde aynı şekilde gülümseme hissi uyandırıyorlardı. "Bir erkeğe çıkma teklif etmeyeli çok uzun zaman olmuş olmalı; antrenmansız gibi görünüyordun."

Pardösümü giydim. "Çok güzel, böyle ukala dümbelekliği yapmaya devam et, sonucunu görürsün."

Neredeyse kapıya ulaşmıştım ki, "Belki bir savaş değil, *ma petite*, ama bu bir kuşatma ve bu yalnız asker kendini dışarıda, soğukta terkedilmiş hissediyor," dedi.

Durdum ve arkamı döndüm. Hâlâ masada oturuyor ve sanırım zararsız görünmeye çalışıyordu. Yakışıklı, baştan çıkartıcı, akıllı, zalim olabilirdi ama zararsız görünüyordu. Vücut, akıl ve ruh için zararsızdı.

"Yarın gece için bir restoran seç." Onun insan hizmetkârı olmamın yan etkilerinden biri de, yediğim yemeklerin ta-

dını onun da alabiliyor olmasıydı. Bu sayede yüzyıllar sonra ilk kez yemeklerin tadını almayı başarmıştı. Basit bir güçtü ama o, bu gücüne hayrandı, ben de onun dört yüz yıldır ilk kez bir bifteği tadını çıkartarak yiyişini hayranlıkla seyretmiştim.

"Ben rezervasyon yaptırırım," dedi, sesi yine dikkatliydi, sanki fikrimi değiştirmemden korkuyordu.

Ona öylece bakarken fikrimi değiştirmeme imkân yoktu. Onunla beraber o masada oturmak, onunla birlikte eve gitmek ve içeri girip o kocaman yatağının çarşaflarının ne renk olduğunu görmek istiyordum.

Amaç sadece seks değildi; birinin bana sarılmasını istiyordum. Güvende olacağım bir yer istiyordum, kendim olabileceğim bir yer. Ve insanların hoşuna gitse de gitmese de Jean-Claude'un kolları her kim ve neysem, o olabilmem için mükemmel bir yerdi. Arayıp Richard'ı da çağırabilirdim ve o da bundan çok memnun olurdu ve yine aynı miktarda heyecan yaşardık fakat Richard'la, bir kurtadam olmasının ötesinde, felsefi farklılıklarımız da vardı. Richard iyi birisi olmak istiyordu ve benim iyi birisi için çok kolay öldürebildiğimi düşünüyordu. Jean-Claude bana kendimi ve başkalarını hayatta tutmanın esaslarını öğretmişti. Yine de dünyada sığınabileceğim tek yerin Jean-Claude'un kolları olduğu düşüncesi ürkütücü ve biraz da moral bozucuydu.

Masadan nazik bir hareketle indi ve bana doğru yürümeye başladı. Hareketleri iri bir kedi gibiydi. Onun bana doğru ilerleyişini seyretmek bile heyecanlanmama yetmişti. Ellerini pardösümün iki yanından geçirip beni kollarına aldı. "Bu ateşkes antlaşmamızın sınırlarını zorlamak olur mu çünkü güneşin doğmasına daha çok var?"

Nefes nefese kalmıştım. "O vampiri polise teslim edip muhabirlerle konuşmam gerek, bu saatler sürer."

"Yılın bu zamanlarında güneş oldukça geç doğar," diye fısıldarken dudaklarını benimkilere yaklaştırıyordu.

Öpüşmeye başladık, sonra "Güneş doğmadan geriye dönmüş olmaya çalışacağım," diye fısıldaya bileceğim kadar bir boşluk buldum.

Noel'e dört gün ve şafağa bir saat kalmıştı. Jean-Claude'un Lanetliler Sirkinin altındaki odasının kapısını çaldım. Sesi duyuldu. "İçeri gel, *ma petite.*"

Bir saat. Fazla uzun bir zaman değildi ama zaman onu kullanabildiğiniz ölçüde değerlidir. Yolda markete uğramış ve metal kutularda satılan soğutulmuş çikolatalardan almıştım. Jean-Claude çikolatayı yediğimde onun tadını alabiliyordu, bir de yediğim de onun üstünde olursam... Yatağındaki ipek çarşaflar beyazdı ve onu çikolataya bulayıp çarşaflarını kirletirken bir hayli eğlenip kahkahalar atmıştık. Fakat onun istediğim her yeri tatlı çikolatayla kaplandığında kahkahaların yerini değişik sesler almaya başladı, bu sesler benim için daha değerliydi. Jean-Claude duş alıp bu tatlı kirlilikten kurtulmaya fırsat bulamadan güneş doğmuştu. Onu çikolata lekeleriyle dolu çarşafın üstünde bıraktım, vücudu hâlâ sıcaktı ama kalbi atmıyordu. Şafak onu bulmuş ve hayatını ondan almıştı ve bu cansız haliyle saatler geçirecek, sonra tekrar uyanacak ve tekrar 'canlı' olacaktı. Şu an tam anlamıyla bir cesetti, bunun farkındaydım ama şimdiye kadar tattığım en tatlı tene sahipti, çikolata kaplı olup olmamasının bir önemi yoktu. Nabzı atmıyordu, nefes almıyordu, hareket etmiyordu,

ölüydü. İçinde bulunduğu durumun ölmekten bir farkı olmalıydı, vardı da. Sanırım onun 'kuşatma' dediği şey eğer canlı olsaydı daha uzun sürebilirdi, belki de sürmezdi. Bir vampir olmak Jean-Claude'un kişiliğinin önemli bir parçası olmuştu, onu bundan ayırmam imkânsızdı. Bu bir fark yaratıyordu, alnına son bir öpücük kondurdum ve eve döndüm. Bu gece bir randevumuz vardı ve onun vücudunun dokunuşunun hissi hâlâ üzerimdeyken bu geceyi sabırsızlıkla bekliyordum.

HasretKardeş